Dragostea nu moare niciodată!

VĂLUL STACOJIU

AUTOAREA BESTSELLERULUI *Șarpe & porumbel*

SHELBY MAHURIN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

CORINTEENS

SHELBY MAHURIN

VĂLUL STACOJIU

— The Scarlet Veil #1 —

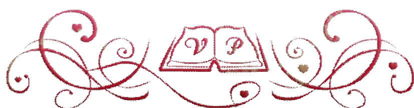
Original: *THE SCARLET VEIL* (2023)

Traducere din limba engleză:
MARIA ADAM

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2023 —

Pentru Wren,
pasărea mea mică și dulce

PARTEA I

Mieux vaut prévenir que guérir.

Mai bine să previi decât să vindeci.

PROLOG

CE LUCRU CURIOS, MIREASMA AMINTIRII! NU E NEVOIE de prea mult să ne trimită înapoi în timp – o rămășiță din uleiul de lavandă al mamei, o urmă a fumului scos de pipa tatei. În felul lor ciudat, amândouă îmi amintesc de copilărie. Mama se dădea cu ulei în fiecare dimineață în timp ce-și privea chipul în oglindă, numărându-și ridurile nou apărute de pe față. Tata fuma pipă când avea musafiri. Cred că îl speriau cu ochii lor găunoși și mâinile agile. Pe mine, una, sigur mă speriau.

Dar ceara de la albine... ea are să-mi amintească întotdeauna de sora mea.

Cu precizie de ceasornic, Filippa întindea mâna după peria de argint când doica noastră, Evangeline, aprindea lumânările în fiecare seară. Fitilurile umpleau odaia copiilor cu mirosul dulceag al mierii în vreme ce Filippa îmi despletea coada, trecându-mi prin păr țepii de mistreț. Evangeline se așeza în fotoliul ei preferat, îmbrăcat în catifea trandafirie, și ne privea afectuos, mijind ochii în lumina purpurie și încețoșată a înserării.

Vântul – rece în noaptea aceea de octombrie – șuiera pe la streșini, șovăind, zăbovind, căci i se făgăduise o poveste.

— *Mes chou*[1]*,* a murmurat Evangeline, aplecându-se să-și ia andrelele din coșul de lângă fotoliu.

Câinele familiei, Birdie, s-a făcut un ghem uriaș lângă vatră.

— V-am spus vreodată povestea despre Les Éternels?

Ca întotdeauna, Pip a vorbit prima, aplecându-se peste umărul meu ca să se încrunte la Evangeline, deopotrivă curioasă și suspicioasă.

— Les Éternels?

— Da, draga mea!

Cu fiori de nerăbdare în stomac, m-am uitat la Pip; aveam fețele la câțiva centimetri una de alta. Punctișoare aurii îi sclipeau pe obraji după lecția de portrete din după-amiaza aceea. Arătau ca niște

[1] „Dragile mele”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

pistrui.

— Ne-a spus-o? Nu cred că ne-a spus-o.

Vocea mea nu avea graţia melodioasă a vocii lui Evangeline şi nici hotărârea fermă a Filippei.

— Cu siguranţă nu, a confirmat Pip nespus de serioasă, întorcându-se apoi din nou spre Evangeline. Ne-ar plăcea s-o ascultăm, te rugăm!

Evangeline a ridicat din sprânceană, auzindu-i tonul poruncitor.

— Serios?

— O, te rugăm, spune-ne, Evangeline!

Pierzându-mi cumpătul, am sărit în picioarele încălţate cu papuci şi am bătut din palme. Pip – care avea doisprezece ani, nu doar şase, ca mine – m-a apucat imediat de cămaşa de noapte, trăgându-mă spre bancheta şifonierului. Mâinile ei mici mi s-au oprit pe umeri.

— Célie, o lady nu strigă! Ce-ar spune *pere?*

Obrajii mi s-au îmbujorat, şi mi-am încrucişat mâinile în poală, cuprinsă brusc de remuşcări.

— „E frumos cine se poartă frumos."

— Exact!

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Evangeline, care strângea din buze, luptându-se să nu zâmbească.

— Te rog, spune-ne povestea, Evangeline! Promitem că nu te întrerupem!

— Foarte bine!

Cu o lejeritate exersată, Evangeline şi-a lăsat degetele sprintene să alunece pe andrele, împletind lâna într-o eşarfă frumoasă, roz ca petalele de flori. Culoarea mea preferată. Eşarfa lui Pip – de un alb strălucitor, ca zăpada proaspăt aşternută – se odihnea deja în coş.

— Deşi încă mai ai vopsea pe faţă, draga mea. Fii drăguţă şi spală-te, bine? A aşteptat până când Pippa şi-a frecat obrajii, apoi a reluat: Aşa, deci. Les Éternels. Se nasc în pământ – reci ca nişte oase şi la fel de puternici – fără inimă, suflet sau minte. Au doar impulsuri. Doar *pofte.*

A pronunţat cuvântul cu o plăcere neaşteptată.

— Prima a venit în regatul nostru dintr-un ţinut îndepărtat, trăind în umbre şi împrăştiindu-şi boala printre oamenii de aici. Infectându-

i cu magia ei.

Pip a început să-mi pieptene iar părul.

— Ce fel de magie?

Am strâmbat din nas, înclinându-mi capul.

— Ce înseamnă *pofte?*

Evangeline s-a prefăcut că nu mă aude.

— E cel mai rău soi de magie, dragilor! Cu desăvârşire, *cel mai rău!*

Vântul zăngănea ferestrele, dornic să asculte povestea, în timp ce Evangeline făcea o pauză teatrală – numai că Birdie s-a întors pe o parte cu un scâncet zgomotos în aceeaşi clipă, anulându-i efectul.

— O magie pentru care e nevoie de sânge. De *moarte.*

Eu şi Pippa am schimbat o privire pe furiş.

— *Dames Rouges,* am auzit-o şoptindu-mi la ureche aproape nedesluşit. „Vrăjitoarele Roşii."

Tata vorbise cândva despre ele, cele mai ciudate şi mai rar întâlnite ocultiste care bântuiau prin Belterra. Credea că nu-l auziserăm împreună cu bărbatul acela ciudat în biroul lui, dar nu fusese aşa.

— Ce tot şuşotiţi? a întrebat Evangeline pe o voce tăioasă, îndreptând andrelele spre noi. E o grosolănie să păstraţi secrete, să ştiţi!

Pip a ridicat bărbia. Uitase că o lady nici nu se încruntă.

— Nimic, Evangeline!

— Da! am adăugat imediat. Nimic, Evangeline!

Ea a mijit ochii.

— Sunteţi nişte mici îndrăzneţe, nu-i aşa? Ei bine, ar trebui să vă spun că Les Éternels *adoră* micuţele îndrăzneţe ca voi. Pentru ele, voi sunteţi cele mai dulci.

Bucuria din pieptul meu s-a schimbat puţin auzindu-i vorbele, şi mi s-a făcut pielea de găină pe gât când sora mea m-a atins cu peria. M-am tras spre marginea scaunului, făcând ochii mari.

— Chiar aşa?

— Normal că nu!

Pip a lăsat peria pe dulap cu mai multă forţă decât ar fi fost necesară. Cu o expresie foarte aspră pe faţă, mi-a întors bărbia spre ea.

— Nu o asculta, Célie! *Minte!*

— Ba nu mint deloc! a zis Evangeline apăsat. Vă spun același lucru pe care mi l-a spus mama – Les Éternels bântuie străzile în lumina lunii, atacându-i pe cei slabi și seducându-i pe ticăloși. De-asta dormim întotdeauna la căderea nopții, dragile mele, și ne spunem rugăciunile de fiecare dată.

Când a continuat, cadența din vocea ei însuflețită a crescut, la fel de familiară precum cântecelul pe care îl fredona în fiecare seară. Andrelele sunau *clic clic clic* în liniștea din încăpere, și până și vântul a amuțit ca să o asculte.

— Purtați mereu o cruciuliță de argint și mergeți numai câte două. Cu apă sfințită la gât și pământ sfințit sub picioare. De aveți îndoieli, aprindeți un chibrit și ardeți-le cu căldura lui!

Mi-am îndreptat spatele. Mâinile îmi tremurau.

— Eu spun întotdeauna rugăciunea, Evangeline, dar la cină am băut tot laptele Filippei când nu era atentă. Crezi că asta mă face mai dulce decât ea? O să mă mănânce oamenii răi?

— Ce ridicol!

În timp ce pufnea disprețuitor, Pippa și-a strecurat degetele în părul meu ca să-l împletească la loc. Deși era vizibil exasperată, atingerea ei era totuși blândă. Mi-a legat șuvițele negre ca pana corbului cu o fundă roz, frumoasă, și mi-a lăsat coada pe umăr.

— De parcă aș îngădui vreodată să ți se întâmple ceva, Célie!

Auzind-o, pieptul mi s-a umplut de căldură și de o siguranță strălucitoare. Pentru că Filippa nu mințea niciodată. Nu ascundea niciodată dulciuri, nu-mi juca feste, nici nu spunea lucruri neadevărate. Și niciodată nu-mi fura laptele.

Niciodată n-ar fi îngăduit să mi se întâmple ceva.

Vântul a mai suflat pe afară încă o clipă – bătând din nou în ochiurile de geam, nerăbdător să asculte restul poveștii –, apoi a trecut nemulțumit mai departe. Soarele a coborât cu totul sub linia orizontului în timp ce luna de toamnă se înălța deasupra noastră, scăldând odaia copiilor într-o lumină palidă, argintie. Lumânările din ceară păreau că șiroiesc drept răspuns, alungind umbrele dintre noi când am luat-o de mână pe sora mea în întunericul așternut brusc.

— Îmi pare rău că ți-am furat laptele! am șoptit.

Ea m-a strâns de degete.

— Oricum nu mi-a plăcut niciodată.

Evangeline ne-a privit îndelung cu o expresie indescifrabilă, apoi s-a ridicat să pună lâna şi andrelele în coş. A mângâiat-o pe Birdie pe cap, apoi a suflat în lumânările de pe poliţă.

— Sunteţi nişte surori bune, amândouă. Loiale şi blânde.

A traversat camera, ne-a sărutat pe frunte, apoi ne-a ajutat să urcăm în pat şi a ridicat ultima lumânare în dreptul ochilor noştri. Ai ei sclipeau de o emoţie pe care nu o înţelegeam.

— Promiteţi-mi că o să aveţi grijă una de alta!

După ce am încuviinţat amândouă cu o mişcare din cap, a stins lumânarea şi a dat să plece.

Pip m-a prins cu braţul pe după umeri, trăgându-mă aproape, iar eu m-am cuibărit în perna ei. Mirosea ca ea – a miere de vară. A mustrări, a mâini blânde, a încruntări şi eşarfe albe ca zăpada.

— N-am să las niciodată vrăjitoarele să pună mâna pe tine! mi-a spus hotărâtă în părul meu. Niciodată!

— Nici eu n-am să le las să pună mâna pe *tine!*

Evangeline s-a oprit în dreptul uşii şi s-a uitat spre noi cu o căutătură încruntată. Şi-a înclinat ciudat capul în timp ce luna se strecura după un nor, scăldându-ne în beznă. Când o creangă a lovit în fereastră, m-am încordat, dar Filippa m-a îmbrăţişat strâns şi cu celălalt braţ.

Nu ştia, pe atunci.

Nu ştiam nici eu.

— Fetiţe prostuţe! a şoptit Evangeline. Cine a spus ceva de vrăjitoare?

Pe urmă, a plecat.

CAPITOLUL UNU

Cuști goale

AM SĂ PRIND VIETATEA ASTA MICĂ ȘI RESPINGĂTOARE chiar de-ar fi să mor!

Suflându-mi un fir moale de păr de pe frunte, mă ghemuiesc din nou și așez la loc mecanismul capcanei. Ieri mi-a luat *ore* întregi să dobor salcia, să șlefuiesc crengile, să vopsesc lemnul și să construiesc cuștile. Să adun vinul. Mi-a mai luat *niște* ore să citesc fiecare tom din Turnul Vânătorilor despre spiriduși. Goblinii preferă seva de salcie în locul altor soiuri – e ceva în mirosul ei dulce – și, în ciuda înfățișării lor urâte, apreciază lucrurile frumoase în viață.

De unde și cuștile vopsite și sticlele de vin.

De dimineață, când am pus calul la căruță, încărcându-i pe fiecare în parte, Jean Luc s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Poate *chiar* mi le-am pierdut.

De bună seamă, îmi imaginasem că viața de vânător – de vânătoreasă – însemna mai mult decât să te ghemuiești într-un șanț plin de noroi, asudând în uniforma care nu-mi venea bine și ademenind un gnom de pe câmp cu băutură.

Din păcate, am greșit măsurătorile, iar sticlele de vin nu s-au *potrivit* în cuștile vopsite, forțându-mă să le dezasamblez pe toate la fermă. Mai aud și acum râsetele Vânătorilor. Nu le-a păsat că m-am chinuit să învăț cum să folosesc un ciocan și cuie pentru acest proiect și *nici* că mi-am mutilat degetul mare făcând treaba asta. Nu le-a păsat că am cumpărat vopseaua aurie cu banii mei. Nu, n-au observat decât că am greșit. Opera mea genială redusă la un morman de surcele la picioarele noastre. Deși Jean Luc a încercat grăbit să mă ajute să punem cuștile la loc cât de bine puteam – încruntându-se la comentariile mucalite ale fraților noștri –, fermierul Marc a apărut furios în scurtă vreme. Fiind căpitanul Vânătorilor, Jean trebuia să-i aline supărarea.

Iar eu trebuia să mă descurc singură cu hăitașii.

— Tragic!

Ivindu-se deasupra mea, Frederic şi-a dat ochii strălucitori peste cap, apoi a rânjit. Auriul din părul lui castaniu sclipea în soarele dimineţii.

— Deşi sunt *foarte* frumoase, *mademoiselle* Tremblay. Ca nişte căsuţe pentru păpuşi.

— Te rog, Frederic! am zis printre dinţi, străduindu-mă să adun bucăţile în poală. De câte ori trebuie să-ţi cer să-mi spui Célie? Aici suntem toţi egali.

— Mă tem că cel puţin încă o dată.

Rânjetul lui s-a ascuţit ca un vârf de cuţit.

— La urma urmei, eşti o lady.

Am traversat câmpul şi am coborât dealul, ascunzându-mă – departe de el, departe de ei *toţi* – fără o vorbă. Ştiam că nu are rost să mă cert cu un om ca Frederic.

„La urma urmei, eşti o lady."

Imitând acum vocea lui idioată, termin cu încuietoarea ultimei cuşti şi mă ridic să-mi admir opera. Noroiul îmi acoperă cizmele. Se întinde pe cincisprezece centimetri din tivul fustei, însă tot simt un fior de triumf în piept. Nu mai durează mult. Spiriduşii din orzul fermierului Marc vor simţi în curând mirosul sevei de salcie şi se vor lua pe urma lui. Când vor zări vinul, vor reacţiona din impuls – în cărţi scrie că spiriduşii sunt impulsivi – şi vor intra în cuşti. Capcanele se vor închide, iar noi vom transporta creaturile sâcâitoare în La Fôret des Yeux, unde le e locul.

E simplu, de fapt. Ca şi cum ai fura o bomboană de la gura copilului. Nu că aş fura *cu adevărat* o bomboană de la un copil, bineînţeles!

Cu un oftat nesigur, îmi pun mâinile în şolduri şi dau din cap cu mai mult entuziasm decât ar fi firesc. Da! Noroiul şi munca de jos au meritat cu vârf şi îndesat. Voi îndepărta petele de pe rochie şi, mai mult decât atât, voi fi prins şi relocat o vizuină întreagă de spiriduşi fără să fac vreun rău. Părintele Achille, Arhiepiscopul numit de curând, va fi foarte mândru. Poate şi Jean Luc. Da, e *bine!* Îmi creşte speranţa în timp ce mă târăsc în spatele buruienilor de la marginea câmpului, privind şi aşteptând. Totul va fi perfect.

Trebuie să fie perfect.

Trec câteva clipe fără să văd vreo mişcare.

— Haide!

Cu voce joasă, urmăresc şirurile de orz, încercând să nu mă joc cu balisarda de la curea. Deşi au trecut câteva luni de când am făcut jurământul sfânt, mânerul de safir încă mi se pare ciudat şi greoi în palme. Străin. Bat cu piciorul în pământ de nerăbdare. Temperaturile au crescut neobişnuit de mult pentru luna octombrie, aşa că simt un firicel de sudoare pe gât.

— Haide, *haide!* Unde sunteţi?

Momentul se prelungeşte, urmat de încă unul. Sau poate trei. Zece? Dincolo de deal, fraţii mei chiuie şi strigă la o glumă pe care nu o aud. Nu ştiu cum au de gând să prindă spiriduşii – nimeni nu a vrut să-mi împărtăşească planurile, căci sunt prima şi singura femeie din grupul lor –, dar nici mie nu-mi pasă. Cu siguranţă, n-am nevoie de ajutorul lor, nici de public după acel fiasco al cuştilor.

Îmi revine în minte expresia superioară a lui Frederic.

Şi cea stânjenită a lui Jean Luc.

Nu! Le alung pe amândouă cu o căutătură înciudată – împingând totodată buruienile – în timp ce mă ridic în picioare ca să verific capcanele din nou. *N-ar fi trebuit să folosesc vin. Ce idee proastă...*

Gândul se opreşte brusc când un picior mic şi zbârcit pătrunde prin orz. Picioarele îmi prind rădăcini. Captivată, încerc să-mi ţin respiraţia în timp ce vietatea gri-maronie – abia ajungându-mi la genunchi – dă cu ochii negri şi mult prea mari de sticla de vin. Într-adevăr, totul la el pare puţin prea... mă rog... *prea.* Capul e prea mare. Trăsăturile, prea ascuţite. Degetele, prea lungi.

Ca să fiu sinceră, arată ca un cartof.

Mergând în vârful picioarelor spre vin, nu pare să mă observe – pe mine sau orice altceva, de altfel. Privirea i s-a oprit la sticla prăfuită, şi plescăie dornic din buze, întinzând spre ea degetele ca nişte fuse. În clipa în care intră în cuşcă, aceasta se închide cu un *trosc* hotărât, însă spiriduşul nu face decât să strângă sticla la piept şi să rânjească. Două şiruri de dinţi ascuţiţi ca nişte ace strălucesc în lumina soarelui.

Îl privesc o clipă, cu o fascinaţie morbidă.

Pe urmă, nu mă mai pot abţine. Zâmbesc şi eu, apropiindu-mă cu capul înclinat. Nu e deloc aşa cum credeam – nu e deloc respingător,

cu genunchii noduroși și obrajii rotunzi. Când fermierul Marc ne-a contactat ieri-dimineață, vorbea de *coarne* și *gheare.*

În cele din urmă, spiridușul își întoarce ochii spre mine, moment în care îi piere zâmbetul.

— Salutare!

Mă așez încet în genunchi în fața lui, punându-mi mâinile în poală, ca să le vadă.

— Îmi pare foarte rău de treaba asta – dau din bărbie spre cușca împodobită –, dar omul care cultivă câmpul a cerut ca tu și familia ta să fiți mutați! Ai un nume?

Se uită lung la mine fără să clipească, și simt că mă înroșesc în obraji. Mă uit peste umăr, pândindu-i pe frații mei. Probabil sunt de-a dreptul ridicolă – și m-ar crucifica dacă m-ar găsi stând de vorbă cu un spiriduș –, dar nu mi se pare cinstit să prind vietatea asta în capcană fără să mă prezint.

— Eu sunt Célie, adaug, simțindu-mă tot mai prost de la o clipă la alta.

Deși în cărți nu se pomenea de vreo limbă, spiridușii comunică. Arăt cu degetul la mine și repet:

— Célie. *Se-li!*

El tot nu zice nimic. Asta dacă măcar este un *el.*

Bun! Îmi îndrept umerii și pun mâna pe mânerul cuștii, pentru că *sunt* ridicolă și ar trebui să verific celelalte cuști. Dar mai întâi...

— Dacă răsucești dopul din vârf, murmur înciudată, sticla se deschide. Sper că-ți place socul.

— Vorbești cu spiridușul?

Mă răsucesc, auzind vocea lui Jean Luc, apoi dau drumul cuștii și mă îmbujorez.

— Jean! îi pronunț numele pițigăiat. Nu... nu te-am auzit.

— Clar!

Se ridică dintre buruienile unde mă ascundeam și eu în urmă cu câteva clipe. Văzându-mi expresia vinovată, oftează și-și încrucișează brațele la piept.

— Ce faci, Célie?

— Nimic.

— Oare de ce nu te cred?

— Excelentă întrebare! De ce *nu* crezi...

Dar spiridușul scoate o mână înainte să termin vorba, apucând-o pe a mea. Cu un țipăt, tresar și cad pe spate – nu din cauza *ghearelor* lui, ci a *vocii.* În clipa în care îmi atinge pielea, o vocalizate ciudată îmi răsună în minte: *Larmes Comme Étoiles.*

Jean Luc o ia imediat la fugă, scoțând balisarda din teacă între doi pași.

— Nu, stai!

Mă arunc între el și spiridușul închis în cușcă.

— *Stai!* Nu mi-a făcut rău! Nu a vrut să-mi facă nimic!

— Célie, poate e turbat... mă avertizează Jean Luc cu o voce joasă și frustrată.

— *Frederic* e turbat. Du-te și scoate cuțitul la el!

Îi zâmbesc spiridușului cu blândețe.

— Iartă-mă, domnule! Ce ai spus?

— Nu a „spus” nimic...

Îl țistuiesc pe Jean Luc în timp ce spiridușul îmi face semn să mă apropii, întinzându-și mâna printre gratii. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că vrea să mă atingă din nou.

— Ah!

Înghit în sec, nu tocmai încântată de idee.

— Tu... da, păi...

Jean Luc mă prinde de cot.

— Te rog, spune-mi că n-ai de gând să-l atingi! N-ai de unde ști pe unde a *umblat.*

Spiridușul îmi face semn mai nerăbdător acum, și – înainte să mă răzgândesc – întind mâna liberă, atingându-i vârful degetelor. Pielea îi pare aspră. Murdară. Ca o rădăcină scoasă din pământ.

Numele meu, repetă el ca un tril de pe altă lume. *Larmes Comme Étoiles.*

Rămân cu gura căscată.

— Lacrimi Ca Stelele?

Dând repede din cap, își retrage mâna ca să strângă din nou sticla de vin, aruncându-i priviri ucigașe lui Jean Luc, care pufnește și mă trage înapoi. Aproape amețită de bucurie, mă răsucesc în brațele lui.

— L-ai auzit? întreb cu răsuflarea tăiată. A spus că numele lui

înseamnă...

— Spiridușii n-au nume!

Brațele lui mă strâng mai tare când se apleacă să mă privească drept în ochi.

— Spiridușii nu vorbesc, Célie!

Mijesc ochii.

— Atunci mă crezi mincinoasă?

Oftând din nou – *mereu* oftează –, mă sărută pe frunte și mă liniștesc puțin. Miroase a piele și scrobeală, și a uleiul de in pe care îl folosește să-și lustruiască balisarda. Arome familiare. Liniștitoare.

— Cred că ai o inimă bună, îmi spune, și știu că din partea lui e un compliment. *Ar trebui* să fie un compliment.

— Cred că ai cuști minunate și că spiridușilor le place socul.

Se trage înapoi zâmbind.

— Mai cred și că ar trebui să plecăm. Se face târziu.

— Să plecăm?

Clipesc nedumerită, aplecându-mă pe după el ca să mă uit spre deal. Bicepșii i se încordează sub palmele mele.

— Dar ceilalți? În cărți scrie că într-o vizuină pot încăpea până la douăzeci de spiriduși. Cu siguranță fermierul Marc vrea să-i luăm pe toți.

Mă încrunt mai tare, înțelegând că vocile fraților mei sau estompat de mult. Într-adevăr, dincolo de deal, toată ferma e tăcută și liniștită în afară de cântatul unui singur cocoș.

— Unde, întreb, simțind ceva fierbinte, ca rușinea, despicându-se în măruntaiele mele, unde-s toți, Jean?

Îmi evită privirea.

— I-am trimis înainte.

— Înainte *unde*?

— În La Fôret des Yeux.

Își drege glasul și face un pas în spate, băgând balisarda în teacă, după care zâmbește din nou și se apleacă să ridice cușca. O clipă mai târziu, îmi întinde mâna liberă.

— Ești gata?

Mă uit lung la cușcă și înțeleg un lucru îngrozitor. Există un singur motiv pentru care i-ar fi trimis înainte.

— I-au... prins deja pe ceilalţi spiriduşi, nu-i aşa?

Când nu răspunde, îmi ridic ochii spre faţa lui. Mă priveşte cu grijă, *cu teamă,* de parcă aş fi o sticlă crăpată, gata să se spargă. Şi poate chiar aşa sunt. Nu mai pot număra crăpăturile de pe suprafaţa mea, nu mai *ştiu* care dintre ele are să mă distrugă. Poate va fi chiar asta.

— Jean? repet insistent.

Încă un oftat adânc.

— Da, recunoaşte în cele din urmă. I-au prins deja.

— *Cum?*

Clătinând din cap, ridică mâna mai hotărât.

— Nu contează! Cuştile tale au fost o idee grozavă şi vei prinde experienţă cu timpul...

— Ăsta nu-i un răspuns.

Acum tremur din tot corpul, dar nu mă pot opri. Mi se îngustează vederea, concentrându-se pe pielea bronzată de pe mâna lui şi pe luciul strălucitor al părului brunet, tuns scurt. Pare întru totul stăpân pe sine – deşi stânjenit –, în vreme ce şuviţele mele mi se lipesc de gât în dezordine, iar sudoarea îmi curge pe spate. Pe sub noroi, obrajii mi se înroşesc de efort. De umilinţă.

— Cum au prins în capcană o *vizuină* întreagă de spiriduşi în...

Îmi dă prin cap încă un gând oribil.

— Stai, cât timp le-a luat?

Ridic vocea pe un ton acuzator, săltând un deget spre nasul lui.

— De cât timp mă aştepţi?

Lacrimi Ca Stelele reuşeşte să scoată dopul sticlei, terminând jumătate din vin dintr-o înghiţitură. Se poticneşte în timp ce Jean Luc pune încet cuşca la loc pe pământ.

— Célie, spune el cu o voce împăciuitoare. Nu te mai frământa! Cuşca ta a *funcţionat,* iar ăsta... ăsta ţi-a şi spus cum îl cheamă. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Credeam că spiriduşii n-au nume! mă răstesc. Nu o face pe superiorul cu mine! Cum au prins spiriduşii Frederic şi ceilalţi? Sunt prea rapizi ca să-i prinzi cu mâna şi... şi...

Văzând expresia resemnată a lui Jean Luc, mă schimb la faţă.

— Şi *chiar* i-au prins cu mâna. O, Doamne!

Mă strâng de rădăcina nasului, respirând din ce în ce mai repede şi mai greoi. Simt o strânsoare aproape dureroasă în piept.

— Eu... eu ar fi trebuit să-i ajut, dar capcanele astea...

Vopseaua aurie mă necăjeşte, stridentă şi nepotrivită.

— Am irosit timpul tuturor.

„La urma urmei, eşti o lady.”

Jean Luc clatină energic din cap, prinzându-mă de mâinile murdare.

— Nu! Ai încercat ceva nou şi a funcţionat.

Simt presiunea în ochi auzindu-l cum minte. Tot ce am făcut în ultimele şase luni a fost să încerc – să încerc, să încerc şi iar să *încerc.* Îmi ridic bărbia, smiorcăindu-mă nefericită în timp ce mă silesc să zâmbesc.

— Ai dreptate, desigur, dar n-ar trebui să plecăm încă. S-ar putea să mai fie unii acolo. Poate Frederic a ratat câţiva...

— Acesta e ultimul.

— Cum e *posibil* să ştii că e ultimul?

Închid ochii când îmi dau seama. Când vorbesc din nou, o fac în şoaptă. Înfrântă.

— Tu l-ai trimis la mine?

Nu-mi răspunde, iar tăcerea lui ne condamnă pe amândoi. Deschid ochii şi-l prind de haina de un albastru regal, scuturând-o. Scuturându-l pe *el.*

— L-ai prins mai întâi şi apoi... te-ai furişat aici să-i dai drumul?

— Nu fi ridicolă...

— *Aşa* ai făcut?

Ferindu-şi privirea, se desprinde de mine cu mişcări ferme.

— N-am timp de aşa ceva, Célie! Am o întrunire urgentă de consiliu înainte de slujba din seara asta, iar părintele Achille a trimis deja vorbă – avea nevoie de mine în Turn acum câteva ore.

Încerc, dar nu reuşesc să-mi ascund tremurul din voce.

— De ce? Şi ce... ce întrunire urgentă de consiliu? S-a întâmplat ceva?

E o întrebare veche. Una răsuflată. De câteva săptămâni, Jean Luc s-a tot făcut nevăzut în momente neaşteptate, şuşotind agitat cu părintele Achille când crede că nu-l văd. Refuză să-mi spună de ce

șoptesc pe ascuns și de ce li se întunecă fețele cu fiecare zi. Au un secret ei doi – unul *însemnat* –, dar, când îl întreb, răspunsul lui Jean Luc rămâne același: „Nu te privește, Célie. Te rog, nu-ți face griji!”

Acum repetă aceleași vorbe mecanic, întinzându-și bărbia spre caii noștri:

— Haide! Am încărcat căruța.

Îi urmăresc privirea spre căruța cu pricina, unde mi-a stivuit cuștile în șiruri ordonate în timp ce eu vorbeam cu Lacrimi Ca Stelele. Nouăsprezece la număr. Pe a douăzecea o duce în mână în timp ce străbate câmpul fără să mai spună nimic. Lacrimi Ca Stelele – beat turtă deja – se sprijină de gratii, sforăind încetișor în soarele după-amiezii târzii. Pentru oricine altcineva, ar părea o scenă de-a dreptul fermecătoare. Pitorească. Poate ar da aprobator din cap văzând medalia de argint de pe corsajul rochiei mele și inelul cu diamant de pe deget.

„Nu trebuie să mânuiești o sabie ca să-i protejezi pe nevinovați, Célie.” Cuvintele lui Jean Luc îmi revin în minte în bătaia brizei de toamnă. „Ai dovedit asta mai bine ca oricine.”

Timpul ne-a făcut mincinoși pe toți.

CAPITOLUL DOI

Ce porțelan delicat, ce păpușă frumoasă!

PENTRU PRIMA DATĂ ÎN ULTIMELE ŞASE LUNI, SAR PESTE slujba de seară. Când Jean Luc bate deodată la uşa mea la şapte şi jumătate – în timp ce însoţitorul nostru lipseşte, în mod ciudat –, mă prefac bolnavă. Şi asta e o premieră. De regulă, nu mint, dar în seara asta nu mă pot forţa să-mi pese.

— Îmi pare rău, Jean! Cred... cred că m-a luat frigul mai devreme.

Tuşind în scobitura cotului, mă aplec în holul umbrit, având grijă să-mi ascund trupul. Nu s-ar cuveni să mă vadă în cămaşa de noapte – din mătase de culoarea fildeşului, tivită cu dantelă. Unul dintre lucrurile caraghioase, nepractice, pe care le-am adus din casa părinţilor mei din West End. Deşi nu mă protejează de curenţii reci din Turnul Vânătorilor, mă *face* să mă simt mai bine în pielea mea.

În plus, Jean Luc a insistat să am o cameră cu şemineu când m-am mutat în dormitoarele comune.

Încă îmi ard obrajii când îmi amintesc. Nu are importanţă că e *singurul* dormitor cu şemineu.

— Te simţi bine?

Se strâmbă îngrijorat, întinzând mâna prin deschizătură ca să-mi verifice temperatura absolut normală.

— Să trimit un vindecător?

— Nu, nu!

Îl prind de mână, luând-o de pe fruntea mea cu o mişcare cât mai nonşalantă.

— Ar trebui să meargă dacă beau un ceai de mentă şi mă culc devreme. Tocmai am făcut patul.

Auzind că pomenesc de pat, îşi retrage mâna de parcă s-a opărit.

— Ah! exclamă, îndreptându-se şi păşind în spate cu un tuset stângaci. Asta... îmi pare rău s-aud! Credeam că dar... Nu, sigur ar trebui să mergi la culcare.

Aruncând o privire scurtă peste umăr, clatină din cap spre ceva ce nu văd, apoi îşi drege glasul răguşit: Dacă până mâine-dimineaţă nu

te simţi mai bine, să-mi dai de veste! Voi distribui sarcinile tale altcuiva.

— N-ar trebui să faci asta, Jean!

Vorbesc mai încet, rezistând impulsului de a mă uita pe hol, pe după el. Poate că totuşi a venit un însoţitor cu el. Gândul îmi aşterne pe umeri o dezamăgire apăsătoare, dar *bineînţeles* că a adus un însoţitor – cum era şi firesc. Nu i-aş cere niciodată să rişte reputaţia sau statutul nostru ca să mă viziteze noaptea singur.

— Pot să cataloghez biblioteca consiliului chiar dacă tuşesc.

— Doar pentru că *poţi* nu înseamnă că şi trebuie s-o faci.

Şovăie, zâmbind timid.

— Nu când Frederic e sănătos tun şi cunoaşte alfabetul.

Înghiţind nodul din gât, mă forţez să-i zâmbesc şi eu – pentru că eşecul meu cu spiriduşii din dimineaţa asta nu a fost vina lui, nu cu adevărat, aşa cum nu e nici însoţitorul care ne va supraveghea în următoarele şase luni. Într-adevăr, datorită lui Jean Luc şi fraţilor noştri, spiriduşii au ajuns nevătămaţi în La Fôret des Yeux, iar părintele Marc va reuşi să-şi recolteze orzul liniştit. Câştig pe toate planurile.

Ceea ce înseamnă că am câștigat și eu, fără să vreau.

Exact!

Renunţând la prudenţă, îmi pun încet mâna pe pieptul lui, unde inelul de logodnă strălucește între noi în lumina lumânărilor.

— Știm amândoi că nu-i vei da altcuiva sarcinile mele dacă stau în pat. Le vei îndeplini chiar tu – şi o vei face *minunat* –, dar nu poţi să mă tot acoperi.

Când mă aplec din instinct spre el, se apleacă la rândul lui, iar privirea i se oprește la buzele mele când șoptesc:

— Nu ești doar logodnicul meu, Jean Luc. Ești căpitanul meu.

Înghite anevoie în sec, iar mişcarea mă umple de un soi ciudat de căldură. Înainte să trec la fapte – de parcă aş şti măcar *cum* să trec la fapte –, se uită din nou peste umăr şi-mi imaginez că însoţitorul îşi încrucişează braţele, încruntat. Însă, în loc de un tuset critic, holul se umple de o voce amuzată.

O voce *amuzata, familiară.*

— Vrei să plecăm?

Faţa pistruiată a lui Louise le Blanc – cunoscută și drept La Dame des Sorcières sau Regina Vrăjitoarelor – apare peste umărul lui Jean Luc. Cu un zâmbet diabolic, ridică din sprâncene văzându-mi expresia.

— Ştii ce se spune că... şase sunt prea mulţi.

O privesc clipind, uluită.

— Cum adică „şase”?

— Prostii! spune altă voce din spatele ei. Şapte sunt prea mulţi, nu şase.

Lou zâmbeşte şi mai larg, dacă mai era posibil.

— Vorbeşti ca un cunoscător despre subiectul ăsta, Beauregard. Vrei să-ţi împărtăşeşti cunoştinţele cu restul clasei?

— Probabil *chiar* i-ar plăcea!

Fac ochii şi mai mari când o văd pe Cosette Monvoisin, lidera Dames Rouges – facţiunea mai mică şi mai letală a vrăjitoarelor din Belterra –, cum își croiește drum cu coatele, trecând de Jean Luc și oprindu-se în fața mea. Oftând înciudat, Jean pășește într-o parte și deschide ușa larg ca să-l văd pe Beauregard Lyon, *regele* din Belterra, și pe fratele său vitreg, Reid Diggory, care stă în spatele lui.

Mă rog, fratele vitreg al lui Beau... şi prima mea iubire.

Cât pe ce să rămân cu gura căscată văzându-i. Odată ca niciodată, i-aș fi privit cu suspiciune și teamă – *mai ales* pe Reid –, dar Bătălia de la Cesarine a schimbat acest lucru. Ca și cum mi-ar citi gândurile, ridică mâna și o flutură stângaci.

— Le-am spus că ar fi trebuit să trimitem întâi un bilet.

Din tot grupul, Reid e singurul fără un titlu oficial, dar reputaţia lui, de cel mai tânăr căpitan al Vânătorilor din istorie, i-o ia înainte. Desigur, asta a fost demult. Înainte de bătălie. Înainte să-și găsească fraţii.

Înainte să-și descopere magia.

Cu toate astea, zâmbetul meu nu mai e deloc forţat.

— Nu vă prostiţi! E *minunat* să vă văd pe toţi!

— De asemenea! Aplecându-se să mă sărute pe obraz, Coco adaugă: Câtă vreme îi interzici lui Beau să ne spună povești despre isprăvile lui de altădată. Crede-mă că ar fi *singurul* căruia îi plac!

— O, nu ştiu ce să zic!

Lou se ridică în vârful picioarelor ca să mă sărute pe celălalt obraz, şi nu mă pot abţine – instinctiv, le prind pe amândouă într-o îmbrăţişare care le zdrobeşte oasele.

— Mi-a plăcut să aud de întâlnirea lui cu psellismofilul! termină ea cu glas înfundat.

O căldură copleşitoare mi se împrăştie din piept spre extremităţi când le las din braţe, în timp ce Beau se încruntă şi-i dă lui Lou un bobârnac în cap.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată despre el.

— Nu! zice ea şi râde bucuroasă. N-ar fi trebuit.

Pe urmă, se întorc toţi spre mine.

Cu toate că sunt patru dintre cei mai puternici oameni din întregul regat – dacă nu *cei* mai puternici –, stau înghesuiţi în holul strâmt din faţa camerei mele de parcă... de parcă ar aştepta să vorbesc. Mă uit la ei câteva secunde stânjenitoare, neştiind ce să spun. Pentru că nu m-au mai vizitat vreodată *aici.* Biserica nu îngăduie vizitatori în Turnul Vânătorilor decât rareori, iar Lou, Coco şi Reid au un motiv mai bun ca oricine să nu-i mai treacă pragul vreodată.

„Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască!"

Deşi Jean Luc a făcut tot ce-a putut să îndepărteze cuvintele odioase după Bătălia de la Cesarine, urmele lor încă mai întunecă intrarea în dormitoare. Fraţii mei trăiau cândva după cuvântul acestei scripturi.

Lou, Reid şi Coco aproape au ars pe rug din cauza lor.

— Vreţi să intraţi? întreb, deschizând tulburată gura exact când se aude clopotul Catedralei Saint-Cécile d'Cesarine.

Căldura din piept îmi creşte şi mai tare din pricina sunetului şi le zâmbesc celor patru la fel de frumos. Nu. Celor *cinci.* Deşi Jean Luc îi priveşte pe toţi cu o căutătură dezaprobatoare, probabil el i-a invitat, chiar dacă asta înseamnă că a sărit peste slujbă. După ce clopotul amuţeşte în sfârşit, întreb:

— Am dreptate să presupun că niciunul nu are în plan să meargă la slujbă în seara asta?

Coco îmi zâmbeşte ghiduş.

— Se pare că pe toţi ne-a luat răceala.

— Şi ştim exact cum s-o tratăm.

Făcându-mi cu ochiul, Lou scoate o pungă de hârtie de sub pelerină și o deschide, agitându-i conținutul cu mândrie vădită. PATISERIA LUI PAN strălucește în litere aurii, lucioase, sub degetele ei, iar aromele amețitoare de vanilie și scorțișoară învăluie coridorul. Îmi lasă gura apă când Lou scoate un rulou glazurat din pungă și mi-l așază în palmă.

— Merge foarte bine și după o zi de rahat.

Reid îi aruncă o privire tăioasă.

— *Atenție la limbaj,* Lou! Suntem totuși într-o biserică.

În mâinile lui zăresc un buchet frumos de crizanteme și pansele legat cu o panglică roz. Când îi zăresc privirea, clatină din cap cu un zâmbet reținut, exasperat, apoi mi-l oferă peste umărul lui Coco. Dregându-și glasul, îmi spune:

— Îți mai place rozul, nu-i așa?

— Cui nu-i place rozul? întreabă Lou în timp ce Coco scoate un pachet de cărți de joc de sub pelerina stacojie.

— Tuturor le place rozul, confirmă și ea.

— *Mie* nu-mi place.

Nedorind să fie întrecut, Beau prezintă cu o mișcare bombastică sticla de vin pe care a ținut-o ascunsă la spate.

— Iar acum, Célie, alege-ți otrava preferată. Să fie dulciurile, cărțile sau vinul?

— De ce nu toate trei?

În timp ce ochii negri scapără de umor năstrușnic, Coco îi dă sticla la o parte cu cărțile de joc.

— Și cum se explică perna de pe patul tău dacă nu-ți place rozul, Majestate?

Nedescurajat, Beau împinge cărțile cu gâtul sticlei.

— Surioara mea a brodat perna, după cum știi prea bine. Și *este bine cunoscut* că toate trei vindecă durerea din suflet, adaugă el în silă.

„Durerea din suflet."

— Ce expresie minunată! răspund cu mâhnire.

Zbârlindu-se, Jean Luc face în sfârșit un pas în față și pune mâna pe sticla de vin și cărțile de joc înainte să aleg.

— Ați înnebunit cu toții? Nu v-am invitat aici să *jucați* și să *beți...*

Coco își dă ochii peste cap.

— Nu se bea vin la parter chiar în clipa asta?

Jean Luc o privește încruntat.

— E altceva, și o știi și tu.

— Continuă să-ți spui chestia asta, căpitane! spune ea cu cea mai dulce voce. Pe urmă, se întoarce spre mine și arată spre cărțile și vinul confiscat, adăugând: Consideră că e preludiul pentru festivitățile de ziua ta, Célie!

— Dacă merită cineva trei zile de dezmăț, tu ești aceea. Deși încă zâmbește, expresia lui Lou se îndulcește puțin în timp ce continuă: Cu toate astea, dacă preferi să fii singură în seara asta, te înțelegem. E de ajuns să ne spui și te lăsăm în pace.

Dintr-o mișcare a încheieturii ei, însoțită de mirosul puternic al magiei, o cupă înlocuiește ruloul din mâna mea, iar aburul se ridică în rotocoale perfecte din ceaiul de mentă proaspăt. Cu încă o mișcare, o carafă de sticlă cu miere apare în locul florilor lui Reid.

— Pentru gât, completează ea cu naturalețe.

Le privesc cu uimire.

Deși am mai văzut lucruri magice, bineînțeles – și bune, și rele –, nu încetează să mă uluiască.

— Nu vreau să plecați.

Cuvintele îmi scapă prea repede, dar nu mă îndur să mă prefac, așa că ridic ceaiul și mierea, săltând neajutorată din umeri.

— Adică... ăăă, mulțumesc, dar deodată mă simt mult mai bine!

O seară cu dulciuri și jocuri de cărți este *exact* ce-mi trebuie după ziua asta oribilă, și-mi vine să-l sărut pe buze pe Jean Luc pentru că mi-a oferit-o – numai că, evident, tocmai am fost extrem de nepoliticoasă refuzând darurile lui Lou. Ridic repede ceașca de ceai și iau o înghițitură enormă din lichidul fierbinte.

Îmi arde imediat gâtul și aproape mă înec în timp ce intră și ceilalți în cameră.

Jean Luc mă bate îngrijorat pe spate.

— Te simți bine?

— *Bine!*

Icnind, pun ceașca pe birou, iar Lou trage un scaun, forțându-mă să mă așez.

— Doar că mi-am ars limba. Nu e nimic îngrijorător...

— Nu fi prostuţă! îmi spune ea. Cum să te bucuri cum se cuvine de eclerele cu ciocolată cu limba arsă?

Ochesc plină de speranţă punga cu dulciuri.

— Ai adus eclere cu ciocolată?

— Bineînţeles!

Îşi întoarce privirea spre Jean Luc, care rămâne în spatele meu, cu o expresie mai degrabă răzvrătită.

— Am adus şi *canelé,* aşa că *poţi* să nu te mai încrunţi la mine. Dacă-mi amintesc bine, îţi place romul, adaugă cu un rânjet.

Jean clatină energic din cap.

— Nu îmi *place* romul!

— Spune-ţi asta în continuare, căpitane!

Cu o unghie ascuţită, Coco îşi înţeapă degetul arătător, lăsând să curgă sânge, iar mirosul magiei ne învăluie din nou. Spre deosebire de Lou şi Dames Blanches, care îşi iau magia din pământ, Coco şi semenii ei o păstrează în propriile corpuri.

— Poftim!

Picură sânge pe degetul meu, apoi toarnă o picătură de miere deasupra.

— Lou are dreptate: nimic nu strică totul ca o limbă arsă.

Nu mă uit la Jean Luc în timp ce duc sângele şi mierea la buze. Nu va fi de acord, bineînţeles. Deşi Vânătorii au progresat mult în ideologia lor – conduşi nu în mică măsură de Jean Luc –, magia încă îl stânjeneşte chiar şi în cele mai bune momente.

Însă în clipa în care sângele lui Coco îmi atinge limba, băşicile din gură mi se vindecă.

Uimitor!

— E mai bine? întreabă Jean Luc în şoaptă.

Luându-l de mână şi trăgându-l departe de ceilalţi, îi zâmbesc atât de larg, încât simt că-mi plesnesc obrajii.

— Da!

Vorbesc în şoaptă şi arăt spre birou, unde Lou începe să împartă dulciurile. Două pentru ea, desigur, şi câte unul pentru toţi ceilalţi.

— Mulţumesc, Jean, pentru toate astea! Ştiu că nu aşa îţi petreci serile de obicei, dar *întotdeauna* am vrut să învăţ cum să joc tarot.

Îi strâng degetele, acum cuprinsă de entuziasm.

— Doar nu e un păcat *atât* de mare să joci cărţi cu prietenii, nu-i aşa? Nu când Lou a adus *canelé* doar pentru tine?

Înainte să răspundă, probabil pentru că mă *tem* de răspunsul lui, mă întorc în braţele sale şi-mi sprijin capul de pieptul lui.

— Crezi că ştie să joace tarot? Crezi că o să ne înveţe? N-am înţeles niciodată aspectul cu luatul cărţilor, dar dacă lucrăm împreună sigur ne putem da seama...

Jean Luc însă se desprinde cu blândeţe de corpul meu.

— Nu mă îndoiesc că aşa vei face.

Clipesc nedumerită, apoi îmi încrucişez repede braţele pe piept, cu obrajii roşii. Cu toată agitaţia, am uitat că încă port doar cămaşa de noapte.

— Ce vrei să spui?

Oftând, îşi îndreaptă haina cu un gest aproape inconştient, iar ochii mei îi urmăresc mişcările instinctiv, oprindu-se asupra unei umflături ciudate în buzunarul lui de la piept. Mic şi dreptunghiular, pare să fie un fel de... carte.

Ciudat!

Jean Luc mă vizitează rareori în biblioteca consiliului, şi niciodată nu l-am considerat un cititor avid.

Dar înainte să-l întreb îşi fereşte privirea şi-mi spune încet:

— Nu... pot să rămân, Célie, îmi pare rău! Am nişte treburi de terminat pentru părintele Achille.

„Treburi de terminat pentru părintele Achille."

Am nevoie de câteva clipe pentru ca vorbele lui să-mi pătrundă în mintea înceţoşată, dar când le înţeleg, mi se pare că inima mi se micşorează în piept. Pentru că recunosc umbra de regret din ochii lui. Pentru că nu are să-mi răspundă *chiar dacă* îl întreb şi pentru că nu suport ideea că există încă un secret între noi. Încă un refuz.

În schimb, se aşterne o tăcere stânjenitoare.

— Se aşteaptă să termini treburile astea în timpul slujbei? îl întreb încet.

Jean Luc îşi freacă ceafa, vizibil stingherit.

— Păi, ăăă, nu! S-a gândit că o să merg la slujbă în seara asta, de fapt, dar o să înţeleagă...

— Deci ai cel puţin o oră şi jumătate înainte să te aştepte ca să termini ceva.

Când nu spune nimic, iau un capot din cuiul de lângă uşă, vorbind încet în timp ce Lou se preface că-mi admiră cutia cu bijuterii la mâna a doua. Coco o aprobă zgomotos, iar Beau mototoleşte punga de dulciuri, apoi o aruncă în capul lui Reid.

— Te rog, treaba asta nu poate să aştepte până se termină slujba?

Pe urmă, nemaiputând să stau pe loc nicio secundă în plus, îl iau iarăşi de mână, hotărâtă să vorbesc mai departe pe tonul acela implorator. Nu voi strica seara asta cu o ceartă şi nici pe el n-am să-l las s-o strice.

— Mi-e dor de tine, Jean! Ştiu că eşti incredibil de ocupat cu părintele Achille, dar aş... vrea să petrecem mai mult timp împreună.

Surprins, rămâne nemişcat.

— Ai vrea?

— Sigur că da!

Îl iau şi de cealaltă mână, ducându-le pe amândouă la piept şi strângându-le. În dreptul inimii.

— Eşti logodnicul meu. Vreau să împărtăşesc totul cu tine, inclusiv eclerul cu ciocolată şi primul nostru joc de tarot. În plus, adaug şovăitor, cine altcineva să-mi spună dacă Lou încearcă să trişeze?

Aruncă încă o privire nemulţumită spre prietenii noştri.

— N-ar trebui să jucăm tarot deloc.

Cu un oftat adânc, îmi depune un sărut cast pe degete, apoi le împleteşte cu ale lui.

— Dar nu pot să te refuz.

Aromele dulci de ciocolată şi scorţişoară par să se estompeze din pricina minciunii, iar mierea de pe limba mea prinde brusc gust amar. Încerc să le ignor pe amândouă şi să mă concentrez la nehotărârea din privirea lui Jean Luc. Înseamnă că şi el vrea să-şi petreacă timpul cu mine. *Ştiu* că vrea.

— Deci treburile mai pot aştepta? îl întreb.

— *Presupun* că da.

Străduindu-mă să zâmbesc, îi sărut mâinile o dată, de două, de trei ori înainte de a-i da drumul ca să-mi strâng cămaşa de noapte pe corp.

— Ți-am spus azi că ești un logodnic *perfect!*

— Nu, dar poți să-mi spui din nou!

Râzând, mă conduce spre ceilalți, luând cel mai decadent ecler din morman și întinzându-l spre mine. Însă el nu gustă. Nu ia nici *canelé.*

— Tu vei fi partenera mea, îmi spune simplu.

Eclerul îmi pare rece în mână.

— Știi să joci tarot?

— Se *poate* să mă fi învățat Lou și Beau pe drum. Știi – își drege glasul, părând stânjenit și ridicând din umeri –, când am împărțit sticla aia de rom.

— O!

Lou bate din palme, speriindu-ne pe amândoi, și aproape scap eclerul în poala ei.

— E praf și pulbere, rostește ea, așa că nu te teme, Célie, o să-l învingi cât ai clipi!

Ca la un semn, muzica în surdină se aude mai tare din sanctuarul de jos, iar lumina pâlpâie odată cu dangătul puternic al orgii. Jean Luc îmi aruncă o privire scurtă când întind mâna din reflex să echilibrez cea mai apropiată lumânare. Vreo zece lumânări se împrăștie pe podeaua camerei mele. Ard pe noptierele de fildeș, pe bibliotecă, pe șifonier, concurând cu lumina de la șemineu, unde alte câteva ard pe poliță. Oricine ar vedea din stradă ar crede că privește un al doilea soare, dar pentru mine acum nici soarele nu strălucește destul de puternic.

Nu-mi place întunericul!

În copilărie, eu și Filippa ne agățam una de alta sub pătură, chicotind și imaginându-ne ce monștri trăiau în bezna din camera noastră. Acum nu mai sunt copil și *știu* ce monștri pândesc în întuneric... Știu senzația udă pe piele și izul fetid din nas. Nu contează cât de des mă spăl sau cât parfum folosesc. Întunericul miroase a putreziciune.

Iau o mușcătură uriașă din ecler ca să-mi domolesc pulsul crescut brusc.

Mai am o oră și jumătate să mănânc dulciuri și să joc tarot cu prietenii mei, și nimic, *nimic,* nu-mi va strica seara – nici secretele lui Jean Luc și nici ale mele. Ambele mă vor aștepta de dimineață.

„Stomacurile noastre vor fi bine, Célie. O să fim cu toţii bine."
„O să fim cu toţii bine."
„Ar trebui să-ţi arăţi cicatricile, Célie. Ele arată că ai supravieţuit."
„Arată că ai supravieţuit."
Am supravieţuit am supravieţuit am supravieţuit...
Ridicând din sprâncene spre Lou, îi spun:
— Trebuie să promiţi că nu trişezi.
Apoi – gândindu-mă mai bine – mă întorc şi spre Beau, întorcând eclerul spre nasul lui.
— Şi *tu.*
— Eu?
Îmi dă eclerul la o parte, prefăcându-se jignit.
— Când toţi ştiu că *Reid* e trişorul familiei?
Un râset adânc huruie în pieptul lui Reid în timp ce se aşază pe marginea patului.
— Eu nu trişez niciodată. Eşti tu slab la cărţi.
— Doar pentru că nu te prinde nimeni, replică Beau, trăgându-şi un scaun din colţul camerei, nu înseamnă că nu trişezi niciodată. E o diferenţă.
Reid ridică din umeri.
— Atunci, presupun că trebuie să mă prinzi.
— *Unii* dintre noi nu au parte de magie...
— Nu foloseşte magie, Beau, intervine Lou fără să-şi ridice ochii, tăind cu grijă pachetul de cărţi. Noi îi spunem ce cărţi ai când nu te uiţi.
— Pardon? întreabă Beau, iar ochii ameninţă să-i sară din cap. *Ce* faceţi?
După ce dă din cap cu înţelepciune în timp ce-şi scoate cizmele, Coco urcă pe pat lângă Reid.
— Considerăm că e un câştig pentru noi toţi. Célie, tu eşti partenera mea, adaugă ea în timp ce Jean Luc îşi scoate haina.
Când o aşază pe spătarul scaunului lui Lou, cartea din buzunar atârnă mai jos decât restul. Încerc să nu mă uit. Încerc să nu mă gândesc. Când Jean deschide gura să protesteze, Coco ridică o mână să-l amuţească.
— Fără discuţii! La urma urmei, voi doi veţi fi parteneri tot restul

vieţii.

Deşi mă forţez să scot un râset dulce, nu mă pot abţine să nu mă gândesc cât de mult greşeşte.

Un parteneriat implică încredere, dar Jean Luc nu-mi va spune niciodată ce treburi are cu părintele Achille, iar eu...

Nici eu nu-i voi spune niciodată ce s-a întâmplat în sicriul surorii mele.

Coşmarul începe la fel ca întotdeauna.

Afară vuieşte furtuna – genul acela de furtună catastrofală care zguduie pământul, care răstoarnă casele şi dezrădăcinează copacii. Stejarul din curtea noastră se despică în două, lovit de fulger. Când o jumătate din el se loveşte de peretele dormitorului nostru – aproape făcând o gaură în acoperiş –, dau fuga în patul Pippei şi mă ascund sub cuverturi. Mă primeşte cu braţele deschise.

— Célie cea mică şi prostuţă!

Fredonând, îmi mângâie părul în timp ce fulgerele luminează în jurul nostru, dar vocea ei nu-i a *ei* deloc. Este a altcuiva, iar degetele sale... se întind până la o lungime nefirească şi se răsucesc din încheieturi, apucându-mă de scalp şi scăpărând de energie. Prinzându-mă în capcana braţelor ei de porţelan. Suntem aproape identice, eu şi Pip, ca nişte păpuşi Matrioşka în alb şi negru.

— Ţi-e frică, dulceaţă? Te sperie magia?

Deşi mă trag în spate îngrozită, mă strânge mai cu forţă, privindu-mă strâmb cu un zâmbet prea larg. I se întinde pe toată faţa.

— Ar *trebui* să te sperie, da, pentru că ar putea să te ucidă dacă o laşi. Ţi-ar plăcea asta, dulceaţă? Ţi-ar plăcea să mori?

— N-nu!

Cuvântul îmi scapă de pe buze ca un înscris, ca o buclă nesfârşită din care nu pot scăpa. Camera începe să se

— Te *r-r-rog!*

Rânjind dispreţuitor, ridică mâinile, dar în ele nu mai păstrează fulgerul. Sfori de marionete atârnă în schimb de fiecare deget. Mi se leagă de cap, de gât, de umeri, şi, când se ridică de pe pat, mă ridic odată cu ea, neajutorată. Îmi apare o balisardă în mână. *Inutilă* în mâna mea. Pluteşte spre podeaua camerei pentru copii, îndemnându-

mă să mă apropii, alunecând spre casa de lemn vopsit de la capătul patului.

— Vino aici, dulceață! Ce păpușică frumoasă!

Auzind cuvintele ei, picioarele mi se clatină – *tine, tine, tine* la fiecare pas – și, când privesc în jos, nu pot să strig. Am gura de porțelan. Și pielea de sticlă. Sub privirea ei de smarald, corpul începe să mi se contracte până mă răstorn, iar obrazul mi se crapă pe covor. Balisarda mi se transformă în tinichea.

— Vino aici! susură ea de deasupra mea. Vino aici ca să te spulber!

— P-Pippa, nu v-v-vreau să mă mai j-joc...

Cu un râset sinistru, se apleacă cu încetinitorul, iar fulgerul îi luminează părul negru, făcându-l să sclipească alb, înfiorător.

„Porțelan delicat, păpușă frumoasă, tic-toc, tic-toc. Salveaz-o pân' la miezul nopții sau inima i-o mănânc pe loc."

La o mișcare a degetului ei, mă sparg într-o mie de bucăți, iar cioburile din ochii mei zboară în căsuța pentru păpuși, unde nu există fulger, nici tunet, nici fețe pictate sau picioare de porțelan.

Aici nu există decât întuneric.

Îmi apasă nasul, gura, până mă înec – cu carnea putrezită și mierea grețos de dulce, cu firele aspre din părul surorii mele. Îmi acoperă gura, limba, dar nu pot scăpa de ele. Am degetele însângerate și sfâșiate. Rupte. Unghiile au dispărut, înlocuite de așchii de lemn. Îmi ies din piele ca o gheară, precum capacul sicriului ei din lemn de trandafir, și îi rostesc numele suspinând, rostesc numele lui Reid și urlu, urlu până când corzile vocale se subțiază și se rup.

— Nu vine nimeni să ne salveze.

Pip întoarce capul spre mine încet, nefiresc, iar fața ei frumoasă e scofâlcită și *strâmbă.* N-ar trebui să o pot vedea prin întuneric, dar pot... *pot,* și jumătate din ea lipsește. Cu un suspin, închid ochii strâns, dar trăiește și sub pleoapele mele.

— Măcar acum ești aici, îmi șoptește. Măcar nu am murit singure. *Mariée*[2]...

Lacrimile îmi curg pe obraji. Se amestecă cu sângele meu, cu răul, cu *ea.*

— *Pip...*

---

[2] „Mireasă", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Stomacurile noastre vor fi bine, Célie.

Îmi atinge obrazul cu mâna scheletică.

— O să fim cu toții bine.

Apoi își îngroapă mâna în pieptul meu, smulgându-mi inima și devorând-o.

CAPITOLUL TREI

Omul de paie

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, AM SENZAȚIA CĂ AM ÎNGHIȚIT sticlă când mă furișez în armurărie, având grijă să pășesc ușor și să nu tușesc tare – pentru că nici măcar ceaiul lui Lou nu poate vindeca o noapte de strigăte. Încă nu a răsărit soarele, iar frații mei nu au coborât. Cu puțin noroc, îmi voi termina antrenamentul înainte să vină și ei – o să intru și o să ies fără spectatori.

Jean Luc m-a asigurat că nu voi avea nevoie de antrenament în sensul tradițional, dar e clar că nu pot fi vânătoreasă fără asta.

Ceilalți Vânători nu-și pierd vremea cu cărți și capcane.

Îmi trec degetele reci peste armele și mai reci, cât pe ce să mă tai pe întuneric. Norii de furtună acoperă lumina cenușie și palidă a zorilor ce pătrunde prin ferestre. În curând va ploua. Încă un motiv excelent ca să trec la treabă. Luând o lance la întâmplare, aproape trezesc morții când îmi scapă din mână și se prăbușește cu zgomot pe podeaua de piatră.

— Pe oasele lui Hristos!

Scot cuvintele cu un șuierat, aplecându-mă să iau lancea și chinuindu-mă să ridic arma greoaie și masivă la loc pe masă. Nu reușesc să înțeleg cum poate *cineva* să mânuiască asemenea unealtă. Îmi întorc privirea spre ușă, spre hol. Dacă mă străduiesc, aproape aud vocile joase și sunetele estompate ale servitorilor din bucătărie, dar nu vine nimeni să cerceteze. Nu vin nici noaptea – nici servitorii, nici vânătorii, nici măcar căpitanul. Toți ne prefacem că nu auzim strigătele mele.

Fâstâcită de-acum – inexplicabil de agitată –, aleg în schimb un toiag mai rezonabil. Balisarda mea rămâne la loc sigur, la etaj.

În mod sigur nu trebuie să *înjunghii* pe nimeni azi.

Cu o ultimă privire în urmă, merg în vârful picioarelor spre curtea de antrenament, unde oamenii de paie se înalță deasupra gardului de fier forjat, uitându-se chiorâș la mine. Le stau alături stâlpi de lemn crestat și ținte de tras cu arcul, precum și o masă mare de piatră, în

mijloc. Un paravan dungat protejează toate aceste elemente. Jean Luc și părintele Achille stau deseori sub el, vorbind încet și pe furiș despre lucrurile pe care refuză să le împărtășească.

„Nu te privește, Célie.”

„Te rog, nu-ți face griji!”

Numai că *nimic* nu pare să mă privească, din ce spune Jean Luc, iar eu *chiar* îmi fac griji – destul cât să-mi evit frații și să intru pe ascuns în curtea de antrenament la cinci dimineața. După prima ieșire în curte, cu luni în urmă, mi-am dat repede seama că abilitățile mele de vânător se arătau... în altă parte.

De pildă, să construiesc capcane?

Frecându-mă la ochi, mă apropii încruntată de primul om de paie.

Dacă visul meu de azi-noapte a dovedit ceva, acel lucru e că nu mă pot duce acasă. Nu mă pot întoarce. Pot doar să merg mai departe.

— Bine!

Privesc cu ochii mijiți la efigia urâtă, depărtându-mi picioarele, cum i-am văzut pe bărbați făcând. Fusta – din lână albastră, greoaie – flutură ușor în vânt. Răsucindu-mi gâtul, țin toiagul în fața mea cu ambele mâini.

— Poți s-o faci, Célie! E simplu!

Dau din cap și sar în vârful picioarelor.

— Nu uita ce ți-a spus Lou! Ochii – lovesc cu bățul pentru siguranță –, urechile – lovesc mai tare de data asta –, nasul – încă o lovitură – și vintrele.

Strâmbând hotărâtă din buze, mă năpustesc cu o lovitură aprigă, împungând omul în burtă. Paiele nu cedează însă, iar inerția *îmi* împinge capătul opus al toiagului în burtă, lăsându-mă fără aer. Mă aplec de mijloc și-mi masez locul cu grijă. Cu amărăciune.

Se aud aplauze din ușa armurăriei. Aproape că nu le aud din pricina bubuitului de tunet de deasupra, dar râsul... acela e inconfundabil. E al *lui.* Cu obrajii roșii de rușine, mă întorc și-l văd pe Frederic venind spre mine, flancat de câțiva Vânători. Rânjește și continuă să aplaude cu mișcări lente și emfatice.

— Bravo, *mademoiselle!* A fost extraordinar!

Însoțitorii lui chicotesc în timp ce el își pune brațul pe umerii omului meu de paie. În dimineața asta nu poartă haină, doar o

cămașă subțire de pânză în răcoarea zilei.

— Mult mai bine ca ultima dată! O îmbunătățire vizibilă.

Ultima dată m-am împiedicat de tivul fustei și aproape mi-am luxat glezna.

Tunetul reverberează din nou deasupra noastră. E ecoul stării mele deplorabile.

— Frederic!

Mă aplec rigid să-mi iau toiagul. Deși e mare în mâinile mele, pare mic și neînsemnat prin comparație cu sabia lui lungă.

— Cum te simți în dimineața asta? Sper că ai dormit bine.

— Ca un prunc.

Rânjește și-mi ia toiagul când încerc să mă întorc cu spatele.

— Dar trebuie să recunosc că sunt curios. Ce cauți aici, *mademoiselle* Tremblay? Nu pare că ai dormit prea bine.

Gata cu prefăcătoria!

Strângând din dinți, mă străduiesc să vorbesc calm:

— Am venit să mă antrenez, Frederic, la fel ca tine. La fel ca voi toți, adaug, aruncându-le fraților mei o privire tăioasă.

Nu se deranjează să-și ferească privirile, să roșească sau să-și caute de lucru în altă parte. Și de ce ar trebui s-o facă? Eu sunt principalul lor motiv de amuzament.

— Chiar *așa!*

Frederic rânjește și mai larg, examinând toiagul și învârtindu-l între degetele aspre.

— Păi noi nu prea ne antrenăm cu toiege vechi și uzate, *mademoiselle.* Bucata asta de lemn n-are să nimicească o vrăjitoare.

— Vrăjitoarele nu au *nevoie* să fie nimicite, replic, ridicându-mi bărbia ca să-l privesc chiorâș. Nu mai e cazul.

— Nu? mă întreabă, arcuind o sprânceană.

— *Nu!*

Un vânător din partea opusă a curții – un bărbat cu adevărat respingător, pe nume Basile – coboară din vârful unui stâlp crestat. Bate cu degetele în lemn înainte să strige:

— Asta se poate face cu mai multe bucăți de lemn! Un rug și un băț de chibrit!

Hohotește de parcă a spus o glumă incredibil de amuzantă.

Mă uit urât la el, neputând să-mi ţin gura:

— Să nu te audă Jean Luc!

Acum îşi fereşte privirea, bombănind îmbufnat:

— Nu te ambala, Célie! N-am vorbit serios.

— O, ce caraghioasă sunt! Eşti amuzant, evident!

Chicotind, Frederic îmi aruncă toiagul în noroi.

— Nu-ţi face griji, Basile! Jean Luc nu e aici. De unde să ştie dacă nu are cine să-i spună?

Îşi întoarce sabia şi o prinde de tăiş, apoi o aruncă cu mânerul spre mine.

— Dar dacă vrei cu adevărat să te antrenezi cu noi, *Célie,* de bună seamă că mi-ar plăcea să te ajut! Fulgerul se despică peste Saint-Cécile, şi el vorbeşte mai tare, ca să se facă auzit peste zgomotul tunetului: Tuturor ne-ar plăcea, nu-i aşa?

Ceva freamătă în privirea lui când întreabă.

Ceva freamătă în curte.

Fac un pas şovăitor în spate, uitându-mă la ceilalţi, care se apropie tiptil. Doi sau trei au decenţa de a părea stânjeniţi.

— Nu... nu e nevoie, îi răspund, forţându-mă să respir adânc şi să rămân calmă. Pot să exersez doar cu omul de paie...

— O, nu, Célie, nu e suficient!

Frederic face aceiaşi paşi ca mine, până mă lovesc cu spatele de alt om de paie. Simt fiori de panică pe şira spinării.

Unul dintre ceilalţi vânători, Charles, clatină din cap şi face un pas în faţă.

— Las-o în pace, Frederic! Las-o să se antreneze!

— Jean Luc o să ne facă praf dacă o rănim, adaugă prietenul lui. Exersez eu cu tine.

— Jean Luc, spune Frederic calm, nonşalant şi netulburat, dar cu o sclipire aspră în priviri, ştie că locul logodnicei lui drăgălaşe nu-i aici. Tu *ce* părere ai, Célie?

Îmi întinde încă o dată sabia, înclinându-şi capul. Rânjind în continuare.

— E locul tău aici?

Aud întrebarea lui nerostită, o *văd* reflectată în ochii tuturor celor care ne privesc.

Ești vânător sau ești logodnica drăgălașă a căpitanului?

Sunt ambele lucruri! îmi vine să mârâi la ei. Dar nu mă vor auzi, poate nu mă *pot* auzi, așa că îmi îndrept umerii, privindu-l drept în față pe Frederic și înfășurându-mi degetele pe sabia lui.

— Da! răspund, mușcând din cuvânt și sperând să audă cum scrâșnesc din dinți.

Sper să mă audă *toți.*

— Din întâmplare, locul meu e aici. Mulțumesc de întrebare!

Cu un râset batjocoritor, Frederic dă drumul tăișului.

Neputând să susțin greutatea sabiei, mă clatin în față, cât pe ce să mă înjunghii în timp ce poala fustei îmi atinge picioarele și cad cu tot cu sabie la pământ. Mă prinde de cot cu un oftat greoi, aplecându-se spre mine și coborându-și vocea:

— Recunoaște, frumoasa mea! N-ai prefera biblioteca?

Înțepenesc auzind apelativul.

— Nu!

Trag de braț înapoi, apoi îmi îndrept fusta și-mi netezesc corsajul, cu foc în piept și în priviri. Îndrept sabia și mă străduiesc să vorbesc calm:

— Aș *prefera,* în schimb, altă armă. Pe asta n-o pot folosi.

— Evident!

— Poftim!

Charles, care a venit lângă mine fără să-l observ, îmi oferă un pumnal mic. Prima picătură de ploaie aterizează pe lama subțire ca un ac.

— Ia-l pe ăsta!

Înainte să intru în rândul Vânătorilor, poate aș fi remarcat ridurile fine din jurul ochilor lui și eleganța gestului. Compasiunea din el. Mi l-aș fi imaginat ca pe un cavaler în armură strălucitoare, incapabil de a se asocia cu oameni ca *Frederic.* Mi-aș fi imaginat același lucru în ce mă privește – sau că eram o domniță încuiată într-un turn. Acum, resping impulsul de a face o reverență, înclinând doar capul.

— Mulțumesc, Charles!

Trag adânc aer în piept și mă întorc spre Frederic, care răsucește sabia în palme.

— Începem? mă întreabă.

CAPITOLUL PATRU

Fata noastră

CÂND DAU DIN CAP ŞI RIDIC PUMNALUL, EL ÎŞI răsuceşte încheietura cu uşurinţă şi-mi zboară pumnalul din mână.

— Prima lecţie: nu poţi folosi pumnalul împotriva unei săbii. Până şi *tu* ar trebui să ştii atâta lucru. Cu siguranţă petreci destul timp citind manuscrisele noastre vechi – sau citeşti doar poveşti cu zâne?

Iau pumnalul din noroi, aprinzându-mă pe loc.

— Nu pot să *ridic* sabia, cretin nesuferit ce eşti!

— Şi de ce ar fi asta problema mea?

Îmi dă târcoale ca o pisică urmărind şoarecele în timp ce restul vânătorilor se instalează să urmărească spectacolul. Charles ne priveşte îngrijorat. Prietenul lui a dispărut.

— Ai încercat să-ţi îmbunătăţeşti forţa fizică? Cum o să prinzi un vârcolac în libertate dacă nu poţi nici măcar să ridici sabia? O să *vrei* vreodată să-l prinzi, mă întreb, sau o să spui că e prietenul tău?

— Nu fi ridicol! răbufnesc. Normal că aşa o să fac dacă situaţia o cere...

— O cere.

— Trăieşti în trecut, Frederic.

Mi se albesc încheieturile degetelor pe mânerul pumnalului şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să-l lovesc în cap cu el.

— Vânătorii s-au schimbat. Nu mai avem nevoie să-i *nimicim* şi să-i *prindem* pe cei diferiţi...

— Eşti naivă dacă îţi imaginezi că prietenii tăi au salvat lumea, Célie. Răul încă trăieşte aici. Poate nu în inima *tuturor,* ci în a unora. Deşi Bătălia de la Cesarine a schimbat multe lucruri, problema asta nu s-a schimbat. Lumea încă are nevoie de frăţia noastră.

Înfige sabia în pieptul omului de paie aflat cel mai aproape de noi, iar lama tremură ca un fulger.

— Aşa că frăţia noastră merge mai departe. Haide! Prefă-te că sunt un vârcolac! Tocmai m-am desfătat cu vitele unui fermier şi m-am ospătat cu găinile lui. Desface braţele larg, cu aerul unui artist, şi

adaugă: Supune-mă!

Ploaia începe să cadă în torente, şi mă uit lung la el. Îmi suflec mânecile ca să trag de timp.

Pentru că nu ştiu nimic despre cum poţi supune un vârcolac.

„Ochii, urechile, nasul şi vintrele.” Râsul lui Lou pătrunde dincolo de spaima ce-mi invadează gândurile. M-a vizitat în curtea de antrenament în ziua de după iniţiere – când Jean Luc a decis că niciunul dintre noi nu trebuia să mai intre în curte. „Nu contează cu cine te lupţi, Célie – toţi au vintre pe undeva. Găseşte-le, loveşte-le cât de tare poţi şi fugi naibii de acolo!” Îmi îndrept umerii în timp ce Basile începe să râdă zeflemitor, depărtându-şi picioarele şi ridicând din nou pumnalul.

Acum au intrat în curte şi alţi Vânători. Ne urmăresc cu o curiozitate nedisimulată.

Pot s-o fac.

Dar când mă năpustesc spre ochii lui, Frederic mă prinde uşor de încheietură, răsucindu-mă într-o piruetă îngrozitoare şi forţându-mă să mă lovesc cu faţa de omul de paie. Văd scântei înainte. Mă ţine pironită acolo mai mult – şi cu mai multă forţă – decât e nevoie, frecându-mi obrajii de stuf până îmi vine să urlu din pricina nedreptăţii. Zbătându-mă disperată, îi trag un cot în burtă, iar el îmi dă drumul cu un rânjet batjocoritor.

— Ochii ăia de căprioară te dau de gol, *mademoiselle.* Sunt prea expresivi!

— Eşti un *porc!* mârâi.

— Hm! Eşti şi emotivă.

Păşeşte în lături când mă arunc nebuneşte spre urechea lui, ratând şi alunecând puţin în noroi.

— Recunoaşte că n-ar trebui să fii aici şi mă las bătut cu dragă inimă! Poţi să te întorci la rochiile, la cărţile şi la *şemineul* tău în timp ce eu mă întorc la cauza noastră. Asta e fata noastră! murmură în timp ce-mi dau părul ud de pe frunte, încercând să văd mai bine. Recunoaşte că nu eşti pregătită să ne ajuţi, şi te lăsăm să-ţi vezi de drum.

— Deşi îţi înţeleg nemulţumirea, Frederic – cu adevărat –, nu *sunt fata voastră* şi mi-e milă de orice femeie v-ar aparţine într-un fel sau

altul.

Mă culcă la pământ când sar prin aer spre nasul lui. Aterizez greoi, tușind și încercând să nu tresar sau să vărs. Cioburile din gât mi se înfig mai adânc, de parcă încearcă să-mi dea sângele. „Célie cea mică și prostuță”, încă o aud pe Morgane spunând. „Ce păpușică frumoasă!”

— Haide!

Suflecându-și mânecile, Frederic se așază pe vine și arată spre uniforma pe care o port. Spre uimirea mea, văd cerneala neagră a unui tatuaj pe pielea de pe antebrațul lui. Deși zăresc doar primele două litere – *FR* –, ploaia îi face cămașa aproape transparentă, dezvăluind forma unui nume.

— Nu ți se pare că nu faci decât să te costumezi? mă întreabă.

„Vino la mine, ca să te pot spulbera!”

— Spre deosebire de *ce?*

Îl împing, strângând din dinți, dar el rămâne nemișcat.

— Să-mi tatuez propriul nume pe braț, ca să nu uite nimeni cine sunt?

Se aud voci din ușa armurăriei înainte să poată răspunde și ne întoarcem amândoi deodată – Frederic deasupra mea, corpul meu întins pe spate sub el – în timp ce Jean Luc intră în curte, însoțit de trei bărbați în haine albastru-deschis. *Novici.* Deși ploaia a devenit între timp torențială, ochii lui Jean îi întâlnesc pe ai mei instantaneu, mărindu-se pentru o fracțiune de secundă. Pe urmă, expresia lui se întunecă. Gura i se strâmbă în timp ce alt fulger lovește catedrala, iar prietenul lui Charles apare lângă umărul lui.

— Ce naiba se întâmplă aici? întreabă, îndreptându-se deja spre noi.

Frederic nu se mișcă, afișând doar un zâmbet plăcut.

— Mă tem că nu e nimic de raportat. Doar un exercițiu amical.

Jean Luc scoate balisarda cu o amenințare vag mascată.

— Bine! Să exersăm, atunci!

— Bineînțeles, căpitane! spune Frederic și dă din cap cu un aer prietenos. De îndată ce terminăm.

— Ați *terminat!*

— Ba nu! ripostez gâfâind, întorcându-mi capul dintr-o parte în

alta şi împroşcând cu noroi în toate direcţiile.

Deşi am urechile pline de apă, încă aud un ţiuit îngrozitor. Mijesc ochii, concentrându-se pe expresia încrezută a lui Frederic, şi-mi încleştez pumnii.

— Lasă-mă să termin cu treaba asta, Jean!

— „Lasă-mă să termin cu treaba asta, Jean!” mă imită Frederic, prea încet ca să mai audă şi altcineva.

Chicotind, îmi dă o şuviţă de păr din ochi. Gestul e prea personal, prea *intim,* şi simt că mi se face pielea de găină când Jean Luc strigă ceva ce nu reuşesc să aud. Ţiuitul din urechi se intensifică.

— Recunoaşte că-l faci de râs şi-ţi dau drumul!

„Nu contează cu cine te lupţi, Célie... Toţi au vintre pe undeva.”

Reacţionez instinctiv, *maliţios,* lovind în carnea moale dintre picioarele lui cu un *trosc* satisfăcător.

Cască ochii, şi poate am calculat greşit, pentru că nu se prăbuşeşte în spate – ci *în faţă,* iar eu nu reuşesc să mă dau la o parte înainte să aterizeze peste mine, urlând, înjurând şi smulgându-mi pumnalul din mână. Mi-l lipeşte de gât cu o furie orbitoare.

— *Târfuliţă* ce eşti!

Jean Luc îl prinde de guler şi îl aruncă prin curte, cu ochii la fel de întunecaţi precum cerul. Fulgerul scapără deasupra noastră.

— Cum *îndrăzneşti* să-l ataci pe unul de-ai noştri? Şi încă pe Célie Tremblay?

Nu-i îngăduie lui Frederic să se retragă, ci aleargă după el, izbindu-l în cea mai apropiată ţintă de tras cu arcul. În ciuda căutăturii încruntate a lui Frederic, a siluetei lui masive, Jean Luc îl scutură cu putere.

— Ai idee ce-a făcut ea pentru regatul nostru? Ai idee ce anume a *sacrificat!*

Lăsându-l pe Frederic să cadă ca un sac de cartofi, li se adresează acum celorlalţi din curte, îndreptând balisarda spre mine. Mă ridic nesigură în picioare.

— Femeia asta a învins-o pe *Morgane le Blanc* – sau nu vă mai amintiţi de fosta Dame des Sorcières? Aţi uitat deja de regimul ei de teroare în acest regat? Cum a ucis bărbaţi, femei şi copii în setea ei turbată de răzbunare? Vorbeşte din nou cu Frederic, care strâmbă din

buze și își șterge noroiul de pe haină: Ei? Ai *uitat?*

— N-am uitat, mormăie el, nemulțumit.

Vânătorii stau încremeniți în curte. Nu îndrăznesc să se miște. Nu îndrăznesc să *respire.*

Novicii încă mai stau strânși unul în altul în apropierea armurăriei, cu ochii căscați și uzi leoarcă. Nu le cunosc figurile. Sunt noi. Stau mai dreaptă pentru ei – dar și pentru *mine.* Deși încă simt arsura umilinței în piept, crește și un fior de mândrie. Pentru că eu și Lou *chiar* am învins-o pe Morgane le Blanc anul trecut, și am făcut-o împreună. Am învins-o definitiv.

— Excelent!

Jean Luc bagă brutal balisarda înapoi în teacă în timp ce mă apropii de el. Nici nu se uită la mine.

— Dacă mai văd așa ceva vreodată, ne promite cu vocea joasă, abia deslușită, îi voi cere chiar eu părintelui Achille ca făptașul să fie alungat imediat dintre Vânători. Suntem mai buni de-atât.

Frederic scuipă scârbit când Jean Luc mă ia de mână și mă conduce pe lângă novici până în armurărie. Nu se oprește acolo însă. Merge mai departe, până ajungem la o debara de lângă bucătărie, mai agitat cu fiecare pas. Când mă împinge înăuntru fără o vorbă, mi se strânge stomacul.

Lasă ușa întredeschisă, de dragul aparențelor.

Pe urmă, îmi dă drumul la mână.

— Jean...

— Am stabilit, îmi spune cu asprime, închizând ochii și frecându-și fața. Am stabilit că nu te antrenezi cu ceilalți. Am stabilit că nu ne mai punem vreodată în poziția aceea.

— În *ce* poziție?

Fiorul de mândrie din pieptul meu se veștejește în ceva cenușiu și mort. Îmi storc apa din păr cu o mișcare brutală, aspră. Însă nu-mi pot ascunde tremurul din voce:

— Poziția *mea?* Vânătorii trebuie să se antreneze, nu-i așa? De preferat, împreună?

Încruntat, ia un prosop de pe raft și mi-l întinde.

— Dacă vrei să te antrenezi, te antrenez *eu.* Ți-am *spus,* Célie...

— Nu poți să-mi acorzi tratament special! Nu ai *timp* să mă

antrenezi, Jean, şi-apoi Frederic are dreptate. Nu e drept să aştepţi totul de la ei şi nimic de la mine...

— Nu aştept *nimic* de la tine...

Se opreşte brusc, încruntându-se şi mai tare în timp ce-mi şterg murdăria de pe ceafă, de pe claviculă şi gât. Își încleștează fălcile.

— Sângerezi.

— Poftim?

Face un pas spre mine, prinzându-mă de faţă şi înclinându-mi capul ca să-mi examineze gâtul.

— Frederic! Ticălosul ăla ţi-a crestat pielea. Jur pe Dumnezeu că o să-l pun să cureţe grajdurile un *an* întreg.

— Căpitane? rosteşte un novice, băgând capul pe uşa debaralei. Părintele Achille trebuie să-ţi vorbească. Spune că s-a întâmplat ceva grav cu...

Omul se opreşte brusc când dă cu ochii de mine, tresărind când ne vede singuri. Când vede că ne *atingem.* Jean Luc oftează şi se desprinde de mine.

— S-a întâmplat ceva grav cu *ce?* mă răstesc.

Novicele – cu câţiva ani mai tânăr decât mine, poate are vreo paisprezece – se îndreaptă de parcă l-am plesnit, încruntându-se nedumerit. Vorbește încet și serios:

— Cu cadavrele, *mademoiselle.*

Mijesc ochii uluită, uitându-mă de la el la Jean.

— Ce *cadavre?*

— Destul! spune Jean Luc tăios înainte ca novicele să răspundă, împingându-l afară pe uşă şi aruncând o privire temătoare spre mine.

Nu-mi dă timp să cer o explicaţie. Nu-mi dă timp să arunc prosopul, să-l prind de haină sau să-mi strig frustrarea până la ceruri. Nu! Doar clatină scurt din cap, întorcându-se deja cu spatele.

— Nu întreba, Célie! Nu te priveşte!

Ezită însă în pragul uşii, cu vocea plină de remuşcări şi privirea încărcată de regrete.

— Te rog, nu-ţi face griji!

CAPITOLUL CINCI

Trandafiri sângerii

AŞTEPT MAI MULT DECÂT E NEVOIE ÎNAINTE DE A MĂ strecura afară pe hol, rugându-mă ca restul să rămână în curte. Nu vreau să-i văd. Într-adevăr, în clipa asta nu-mi doresc să mai văd vreodată o balisardă sau vreo haină albastră.

Nu sunt îmbufnată, desigur.

Jean Luc n-are decât să-şi păstreze secretele murdare. Se pare că nu contează *ce am făcut pentru acest regat* sau *ce am sacrificat;* nu contează ce spune în curte. Aparent, sunt doar vorbe... Ba nu, cuvinte *împăciuitoare* pentru mine şi Frederic, şi pentru dragul nostru căpitan. *Sunt* un porţelan delicat, la urma urmei. M-aş putea sparge la cea mai mică atingere. Ştergându-mi lacrimile de furie de pe obraji, dau fuga la etaj, scoţându-mi haina urâtă şi fusta plină de apă şi aruncându-le într-un colţ al camerei. O parte din mine speră ca veşmintele acelea să putrezească acolo. O parte din mine speră să se descompună şi să se fărâmiţeze, ca să nu le mai port niciodată.

„Nu ţi se pare că nu faci decât să te costumezi?"

Îmi încleştez pumnii.

Am încetat să mă costumez la cincisprezece ani – pentru că eram *prea* mare, după părerea Filippei. Asta mi-a spus în prima seară când am prins-o ieşind pe furiş din camera noastră. Adormisem cu diadema pe cap – şi o carte despre prinţesa de gheaţă Frostine încă deschisă pe piept – când paşii ei m-au trezit. N-am să uit niciodată privirea sa dispreţuitoare, felul în care a râs de cămaşa mea roz de noapte.

— Nu eşti prea mare ca să te mai joci? m-a întrebat.

Nu a fost ultima dată când am plâns din cauza surorii mele.

„Célie cea mică şi prostuţă."

Stau în cameră încă o clipă – respirând adânc, în cămaşa din care picură apă –, după care scot un oftat şi merg să iau uniforma. Cu degete reci şi stângace, pun lâna albastră pe poliţă la uscat. O servitoare a scormonit deja tăciunii rămaşi de la focul de aseară,

probabil la cererea lui Jean Luc. Mi-a auzit strigătele azi-noapte. Le aude în *fiecare* seară. Deși regulile Turnului îl împiedică să vină la mine, să mă aline, face tot ce poate. Lumânări noi îmi sosesc la ușă de două ori pe săptămână, iar flăcările trosnesc mereu în vatră.

Îmi sprijin fruntea de poliță, înăbușindu-mi încă un val de lacrimi fierbinți. Panglica verde smarald de la încheietura mea – un fel de talisman – aproape s-a desfăcut în lupta cu Frederic și un capăt al fundei atârnă mai jos decât celălalt în timp ce buclele drăguțe stau pleoștite și jalnice. La fel ca mine. Scrâșnind din dinți, leg cu grijă mătasea și aleg o rochie de un alb imaculat din șifonier, ignorând vijelia de afară. În dreptul ușii, iau o pelerină verde-închis din cui și-mi pun catifeaua grea pe umeri.

Jean Luc e ocupat.

Iar eu merg să-mi vizitez sora.

Părintele Achille mă surprinde în hol înainte să evadez. Ieșind din sanctuar – probabil ducându-se să stea de vorbă cu Jean Luc –, ezită, încruntându-se când îmi vede expresia. Ține o cărticică în mână.

— S-a întâmplat ceva, Célie?

— Nicidecum, Eminență!

Afișez un zâmbet luminos – perfect conștientă că am ochii umflați și nasul roșu – și examinez cartea cât mai discret cu putință, dar nu deslușesc literele șterse de pe copertă. Cu siguranță *pare* să fie de aceeași mărime cu aceea pe care o avea Jean Luc aseară în buzunar. Dar totul, de la paginile îngălbenite, desprinse, până la coperta uzată de piele, pare amenințător. Și pata aceea întunecată e... *sânge?* Când mă uit mai bine – aproape mijind ochii și renunțând la prudență –, își drege glasul și se mișcă intenționat, ascunzând cartea la spate. Zâmbesc și mai larg.

— Îți cer scuze pentru ținută! Ploaia mi-a udat uniforma când mă antrenam cu Frederic în curte în dimineața asta.

— A, da!

Se mișcă din nou, vizibil stânjenit de tăcerea care se lasă între noi. Un bătrân posac și arțăgos, părintele Achille ar prefera să se înjunghie cu balisarda decât să discute despre lacrimile mele, și totuși – spre uimirea amândurora, de bună seamă – nu pleacă, scărpinându-se în

schimb în barba încărunţită. Poate noua funcţie de Arhiepiscop încă nu l-a înrăit, cum s-a întâmplat cu predecesorul lui. Sper ca asta să nu se întâmple niciodată.

— Da, am auzit ce s-a întâmplat cu Frederic! Te simţi bine?

Zâmbetul mi se transformă în grimasă.

— Nu ţi-a spus Jean Luc că l-am învins?

— O?

Îşi drege glasul şi continuă să se scarpine, întorcându-şi ochii spre cizme, spre fereastră şi spre orice în afară de faţa mea.

— Despre partea asta, ăăă, nu, mă tem că n-am discutat.

Mă abţin să-mi dau ochii peste cap. Uneori mă întreb de ce ne porunceşte Dumnezeu să nu minţim niciodată.

Îmi duc pumnul la inimă, îndoindu-mi gâtul şi trecând pe lângă el.

— Bine! Dacă vrei să mă scuzi...

— Célie, stai!

Îmi face semn să mă întorc, cu un oftat apăsător.

— Nu mă pricep la asta, dar, ei bine, dacă ai vreodată nevoie de cineva care să te asculte în afară de logodnicul tău, eu încă mai aud puţin.

Ezită preţ de încă o secundă dureroasă – scărpinând, scărpinând, *scărpinându-se* –, iar eu mă rog să se despice pământul și să mă înghită cu totul. Deodată, nici eu nu mai vreau să vorbesc despre lacrimile mele. Vreau doar să *plec.* Când mă privește în ochi pentru a doua oară însă, își lasă mâna în jos și dă resemnat din cap.

— Și eu am fost ca tine cândva. Nu știam unde mi-e locul aici. Nu știam dacă *pot* să-mi găsesc locul aici.

Surprinsă, îl privesc încruntată.

— Dar ești Arhiepiscopul din Belterra.

— N-am fost întotdeauna.

Mă conduce spre intrarea mare în Saint-Cécile, şi simt o afecţiune inexplicabilă ce-mi înfloreşte în piept văzând că ezită, nedorind să mă lase încă să plec. Deşi ploaia s-a oprit, un strat mic de umezeală se vede şi acum pe trepte, pe frunze, pe strada pietruită.

— Nu poţi trăi pentru o singură clipă, Célie.

— Ce vrei să spui?

— Când ai înfipt injecţia în Morgane le Blanc – cea mai puternică

și mai nemiloasă vrăjitoare pe care a cunoscut-o vreodată acest regat –, ai făcut un lucru măreţ pentru Belterra. Un lucru admirabil. Dar ești mai mult decât măreaţă și admirabilă. Ești mai mult decât acel moment. Nu-l lăsa să te definească și nici să-ţi hotărască viitorul!

Mă încrunt mai tare și, din instinct, îmi strecor mâna în pelerină, jucându-mă cu panglica verde de pe încheietură. Capetele au început să se destrame.

— Mă... mă tem că nu înţeleg. Eu mi-am ales viitorul, Eminenţă. Sunt vânătoreasă.

— Hm!

Își strânge veșmintele mai tare pe trupul sfrijit, uitându-ne nemulţumit la cer. Îl dor genunchii când plouă.

— Și asta îţi dorești cu adevărat? Să fii vânătoreasă?

— *Normal* că da! V-vreau să slujesc, să apăr și să ajut ca regatul să fie un loc mai bun. Am *jurat...*

— Nu toate alegerile sunt pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui?

Mă îndepărtez cu un pas nesigur.

— Vrei să spui că n-ar trebui să fiu aici? Că nu e *locul meu?*

Tușește gâjâit și se întoarce cu spatele la uși, redevenind brusc nemulţumit.

— Spun că locul tău e acolo unde vrei să fie, dar, dacă *nu vrei* să fie aici, ei bine... nu ne lăsa să-ţi răpim viitorul!

Se uită peste umăr, întorcându-se șchiopătând în hol ca să scape de frig.

— Nu ești nesăbuită. Fericirea ta contează la fel de mult ca a lui Jean Luc.

Răsuflu greoi.

— O, și – flutură cu nepăsare din mâna noduroasă –, dacă te duci la cimitir, treci mai întâi pe la florăreasă! Helene a făcut niște buchete proaspete pentru mormintele celor căzuţi. Du-i unul și Filippei!

Trandafirii sângerii se revarsă din căruţă când ajung la cimitirul aflat dincolo de catedrala Saint-Cécile. O poartă enormă de fier forjat împrejmuiește proprietatea, cu ţepușe negre ce străpung norii apăsători. Porţile sunt larg deschise în această după-amiază, dar

efectul e departe de a fi primitor. Nu! Am senzaţia că intru între dinţii cuiva.

Un fior cunoscut îmi străbate şira spinării în timp ce mân calul pe aleea pietruită.

Când Focul-iadului lui Cosette Monvoisin a distrus cimitirul vechi anul trecut – şi catacombele celor bogaţi şi privilegiaţi de sub el –, aristocraţia nu a avut încotro şi a înălţat monumente noi pentru cei dragi aflaţi aici. Inclusiv pentru Filippa. În ciuda protestelor vehemente ale tatei – imaginaţi-vă, fiica *lui,* forţată să zacă alături de ţărani pe vecie –, mormântul nostru strămoşesc a ars odată cu celelalte.

„Nu e acolo, de fapt", i-am reamintit mamei, care a plâns zile la rând. „Sufletul ei s-a dus."

Şi *acum, s-a dus şi trupul ei.*

Totuşi, acest pământ nou – deşi sfinţit de însuşi cardinalul Florin Clément – *pare furios.*

Pare... flămând.

— Sst!

Mă aplec în faţă să liniștesc calul, pe Cabot, care pufnește și-și scutură capul, agitat. Nu-i place să vină aici. Nici mie nu-mi place să-l aduc. Dacă nu ar fi Filippa, nici eu n-aș mai călca printre morţi.

— Aproape am ajuns.

În spatele cimitirului, șiruri nesfârșite și sinistre de pietre funerare se înalţă din pământ ca niște degete. Se agaţă de copitele calului și de roţile căruţei în timp ce cobor din şa şi merg alături de Cabot, punând câte un buchet de trandafiri pe fiecare mormânt. Un mormânt – și un buchet – pentru fiecare persoană care a căzut în Bătălia de la Cesarine. La porunca părintelui Achille, aducem flori proaspete în fiecare săptămână. Ca să-i cinstim, spune el, dar nu pot să nu simt că adevărul motiv este să-i îmbunăm.

E o idee caraghioasă, desigur. La fel ca Filippa, oamenii ăștia nu mai sunt *aici,* și totuși...

Simt din nou fiorul acela pe șira spinării.

De parcă aș fi urmărită.

— *Mariée...*

Cuvântul, rostit atât de încet, încât poate mi l-am imaginat doar,

plutește în vânt, și mă opresc brusc, întorcând disperată capul cu o senzație oribilă de déjà-vu. *Te rog, Doamne, nu! Nu din nou!*

Am mai auzit acest cuvânt.

Cutremurându-mă, iuțesc pasul și ignor presiunea subită din tâmple. Pentru că mi l-am *imaginat* – sigur asta am făcut –, și *tocmai* de aceea evit cimitirele. Vocile din mintea mea nu sunt aievea. *Niciodată* n-au fost aievea, și mintea îmi joacă feste din nou, la fel ca în sicriul Filippei. Nici atunci vocile n-au fost aievea.

Nu sunt aievea.

Repet cuvintele până aproape ajung să le cred, numărând fiecare buchet până aproape uit.

Când ajung, în sfârșit, la mormântul Filippei, mă las pe vine lângă el și-mi sprijin obrazul de piatra sculptată. Însă pare la fel de rece ca toate celelalte. La fel de umedă. Mușchiul a cuprins deja marginile arcuite, ascunzând cuvintele simple înscrise pe piatră: *Filippa Allouette Tremblay, fiică și soră preaiubită.* Dau mușchiul deoparte și urmăresc literele numelui ei cu degetul iar și iar – pentru că a fost mai mult decât preaiubită, iar acum vorbim despre ea la trecut. Acum îmi bântuie coșmarurile.

— Îmi lipsești, Pip! șoptesc, închizând ochii și înfiorându-mă.

Și îmi doresc să fie adevărat. Îmi doresc *cu disperare.*

Vreau să o întreb ce să fac – cu Jean Luc, cu Frederic, cu dragostea, cu căsătoria și cu dezamăgirea paralizantă. Vreau să o întreb despre visurile ei. Îl iubea pe băiatul pe care l-a vizitat în noaptea aceea? O iubea și el? Și-au imaginat o viață împreună, doar ei doi – o viață ilicită, *încântătoare –,* înainte să o ia Morgane?

S-a răzgândit vreodată?

Nu mi-a spus niciodată, și apoi s-a dus, lăsându-mă cu portretul ei schițat de mână. Lăsându-mă cu jumătate din zâmbetul ei, jumătate din secretele ei. Jumătate din fața ei.

Cu grijă, așez trandafirii la picioarele sale, întorcându-mă cu calm. N-am să fug. N-am să strig. Sora mea e tot sora mea, indiferent cum a profanat-o Morgane sau cum m-a profanat pe *mine.* Inspir adânc, mângâind fața lui Cabot, și dau din cap – am să mă întorc în Turnul Vânătorilor și am să continui să ordonez biblioteca consiliului. Am să iau o masă mediocră alături de Jean Luc și de frații noștri în seara asta

şi am să mă bucur de plăcinta cu carne şi cartofii fierţi, de lâna albastră şi de balisarda grea.

— Pot să îndur, mă confesez lui Cabot, sărutându-l pe nas. Pot s-o fac.

N-am să mă prefac.

Apoi, Cabot se dă brusc în spate, nechezând şi scuturându-şi capul, cât pe ce să-mi rupă nasul.

— Cabot!

Mă dau în spate, uluită, dar o ia la goană înainte să-l strig, de fapt, înainte să fac orice în afară de a mă sprijini de piatra funerară de pe mormântul surorii mele.

— Ce faci? Vino înapoi! *Cabot!* Cabot, vino *înapoi!*

Nepăsător, goneşte şi mai tare – inexplicabil de înspăimântat –, tropotind dincolo de cotitură şi dispărând în zare. Căruţa se hurducăie pe caldarâm în spatele lui. Trandafirii sângerii zboară în toate direcţiile. Se împrăștie prin cimitir ca niște picături de sânge, numai că...

Numai că...

Mă lipesc îngrozită de piatra funerară a Filippei.

Numai că se fac negri când ating pământul.

Înghiţind anevoie – cu inima bătând un ritm dureros în urechi –, mă uit în jos şi văd că trandafirii Filippei se veştejesc şi sângerează, iar petalele colorate se transformă în cenuşă. Duhoarea de putreziciune îmi copleşeşte simţurile. *Nu e aievea.* Repet frenetic cuvintele în timp ce mă îndepărtez clătinându-mă, mijesc ochii, iar gâtul mi se usucă. *Nu e aievea. Visezi. E doar un coșmar. E doar...*

Cât pe ce să nu văd cadavrul.

E întins peste un mormânt în mijlocul cimitirului, prea palid – aproape *alb,* cu pielea vlăguită și cenușie – ca să nu fie mort.

— O, Doamne!

Mi se blochează genunchii în timp ce mă holbez la el. La *ea.* Pentru că e clar că-i un cadavru de femeie, cu părul auriu plin de frunze şi resturi, cu buzele pline vopsite cu roşu, cu mâinile împreunate frumos pe piept, ca şi cum... ca şi cum a *poziționat-o* cineva. Îmi înghit fierea din gât, forţându-mă să mă apropii. Nu era aici mai devreme, când am venit cu Cabot, ceea ce înseamnă... *O,*

Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Ucigașul ei ar putea fi încă aici.

Îmi întorc ochii spre fiecare piatră de mormânt, fiecare copac, fiecare *frunză,* dar, în ciuda furtunii de dimineață, totul e tăcut și nemișcat. Până și vântul a fugit de aici, de parcă simte prezența răului. Simțind că-mi bubuie capul, mă apropii încet de cadavru. Încă puțin. Văzând că nu sare nimeni din umbră, mă așez lângă femeia moartă și, dacă era posibil, mi se strânge stomacul și mai tare. Pentru că o recunosc – e *Babette.* Cândva curtezană la celebrul bordel al lui *madame* Helene Labelle, Babette a fost alături de Coco și celelalte Dames Rouges împotriva lui Morgane le Blanc în Bătălia de la Cesarine. A luptat alături de noi. Ea... ea m-a ajutat să ascund copii nevinovați de celelalte vrăjitoare; ea a *salvat-o* pe *madame* Labelle.

Se văd două răni ca niște înțepături curate pe gâtul ei acolo unde ar trebui să se simtă pulsul.

— O, Babette!

Cu degetele tremurând, îi dau părul de pe frunte și-i închid ochii.

— Cine ți-a făcut una ca asta?

În ciuda palorii, nu e murdară de sânge pe rochie – într-adevăr, pare să nu aibă alte răni în afară de cele două înțepături mici de pe gât. Îi desfac mâinile și-i examinez încheieturile, unghiile. O cruce îi cade din palme. O ținea strânsă în dreptul inimii. O ridic uluită. E din argint împodobit, strălucitor chiar și în lumina cenușie. Nu e sânge deloc. Nici măcar un strop.

Nu e *logic.* Încă arată de parcă doarme, ceea ce înseamnă că nu e moartă de mult.

— *Mariée...*

Când frunzele unui mesteacăn foșnesc în spatele meu, mă ridic în picioare, răsucindu-mă disperată, dar nu apare nimic, e doar vântul. Se întoarce răzbunător, șfichiuindu-mi obrajii, părul, și îndemnându-mă să mă mișc, să plec de aici. Deși mi-aș dori să-i ascult chemarea, novicele a vorbit mai devreme despre cadavre. *Cadavre.* Adică... mai mult de unul.

Jean Luc. Numele lui mi se înalță ca un zid în tumultul gândurilor.

El va ști ce e de făcut. Va ști ce s-a întâmplat aici. Fac doi pași grăbiți spre Saint-Cécile înainte să mă opresc, să mă întorc din nou și

să-mi smulg pelerina de pe umeri. O întind peste Babette. Poate e o prostie, dar nu pot s-o las aici, vulnerabilă, singură şi...

Şi moartă.

Scrâşnind din dinţi, trag catifeaua peste faţa ei frumoasă.

— Mă întorc repede! îi făgăduiesc.

Apoi o iau la fugă spre poarta de fier fără să mă opresc, fără să încetinesc sau să privesc în urmă. Cu toate că începe din nou să cadă o burniţă uşoară, o ignor. Ignor tunetul din urechi şi vântul din păr, care îmi desprinde şuviţe grele din coc. Mi le dau la o parte din ochi şi ies alunecând pe poartă – cu hotărârea slăbind la fiecare pas, pentru că Babette a murit, *a murit, a murit, a murit* –, după care mă lovesc cu capul de cel mai palid om pe care l-am văzut vreodată.

CAPITOLUL ŞASE

Cel mai rece om

MĂ PRINDE CU MÂINILE LUI LATE ŞI O EXPRESIE sceptică, arcuind o sprânceană când îmi vede părul vâlvoi şi privirea sălbatică. Arăt scandalos. *Ştiu* că arăt scandalos, însă mă agăţ de haina lui de piele – care i se mulează perfect pe silueta vânjoasă şi e neagră ca noaptea, în contrast cu pielea palidă – şi mă uit lung la el cu gura căscată. Nu reuşesc să-i dau glas panicii din piept ce continuă să crească în timp ce mintea îmi prinde simţurile din urmă.

Bărbatul ăsta e mai palid decât Babette.

Mai rece.

Îi freamătă nările.

— Te simţi bine, *mademoiselle?* murmură, şi *vocea* lui sună grav, părând că mi se încolăceşte în jurul gâtului ca să mă prindă în capcană.

Îmi stăpânesc corpul care mi se înfioară, inexplicabil de tulburat. Pometţii lui ar putea să taie şi sticla. Părul îi străluceşte ciudat, argintiu.

— Un cadavru!

Cuvintele îmi scapă stângaci, mai tare şi mai strident decât ar fi nevoie, dată fiind apropierea noastră. Încă mă ţine de talie. Continui să îl strâng de braţe. Dacă aş vrea, chiar aş putea să întind mâna şi să ating umbrele de sub ochii lui mari şi negri. Ochii aceia mă străpung acum cu o intensitate rece.

— E... este... este un c-c-cadavru acolo.

Îmi întorc capul spre poarta cimitirului.

— Un leş...

Îşi înclină încet capul şi se uită la aleea pietruită din spatele meu. Vocea lui e nimicitoare:

— Bănuiesc că sunt mai multe.

— Nu, nu asta... Trandafirii, ei, ei s-au ofilit când au atins pământul şi...

Clipeşte.

— Trandafirii s-au... ofilit?

— Da, s-au ofilit și au murit, iar Babette... a murit și ea. A *murit* fără un strop de sânge vărsat, doar cu două găuri în gât.

— Ești sigură că te simți bine?

— *Nu!* aproape urlu de data asta, agățându-mă și acum de el și dovedind că are dreptate.

Nu contează. N-am timp pentru rațiune. Vocea îmi devine tot mai ascuțită, și-mi înfig degetele în brațele lui, de parcă aș putea să-l *forțez* să înțeleagă. Pentru că bărbații prețuiesc puterea. Nu isteria; nu *ascultă* femeile isterice, și eu, eu...

— Cu siguranță *nu* mă simt bine! Tu asculți ce spun? O femeie a fost *ucisă.* Cadavrul ei stă acum întins peste un mormânt ca o prințesă dintr-o poveste macabră, iar tu, *tu, monsieur* – neliniștea mea cumplită s-a transformat în sfârșit în suspiciune și i-o arunc în față ca pe un cuțit –, de ce te furișezi pe lângă cimitir?

Dându-și ochii peste cap, se desprinde din strânsoarea mea cu o ușurință surprinzătoare. Îmi coboară mâinile de pe el ca niște pânze de păianjen rupte.

— Dar *tu* de ce te furișezi în cimitir?

Se uită de la umerii mei goi la burnița de deasupra noastră.

— Și încă pe ploaie. Vrei să mori, *mademoiselle?* Sau te cheamă chiar morții?

Mă îndepărtez de el, dezgustată.

— *Morții?* Sigur că nu, este...

Răsuflând adânc pe nas, mă forțez să-mi îndrept umerii. Să-mi ridic bărbia. Nu-mi va distrage atenția. S-ar putea ca ploaia să spele în curând orice indiciu care mi-a scăpat și trebuie să-i anunț pe Jean Luc și pe Vânători.

— Morții nu mă *cheamă, monsieur...*

— Nu?

— *Nu!* repet ferm. Și e ceva neobișnuit și suspect să vorbești așa, date fiind împrejurările...

— Dar în împrejurări diferite?

— De fapt, *tu* îmi pari neobișnuit și suspect. Ignor zvâcnetul sardonic al buzelor lui și vorbesc mai departe cu o îndârjire feroce: Îți cer scuze pentru acest deranj, *monsieur,* dar eu... da, mă tem că

trebuie să vii cu mine. Vânătorii vor dori să-ți vorbească, dat fiind că acum ești – înghit greoi în timp ce își înclină capul, studiindu-mă cu atenție – suspectul principal în ceea ce sigur va fi ancheta unei crime. Sau cel puțin martor, adaug în grabă, făcând un pas șovăielnic în spate.

Îmi urmărește pasul. Mișcarea, deși subtilă, îmi trimite fiori pe șira spinării.

— Și dacă refuz? mă întreabă.

— Atunci, *monsieur,* nu am de ales decât să te iau cu forța.

— Cum?

Mi se strânge stomacul.

— Pardon?

— Cum o să mă forțezi? repetă, devenind curios.

Iar curiozitatea aceea – sclipirea amuzată din ochii lui negri – pare cumva mai neplăcută decât disprețul lui. Când face încă un pas spre mine, fac și eu un pas în spate, iar el mișcă din buze.

— Cu siguranță ai o idee, altfel nu m-ai fi amenințat. Hai, drăguțo! Nu te opri acum! Spune-mi ce-ai de gând să-mi faci!

Ochii lui mă măsoară în treacăt – analizându-mă *amuzat* –, după care mă privesc din nou în ochi, ca într-o provocare fățișă.

— Nu pare că ascunzi vreo armă în rochia aia.

Îmi ard obrajii când mă uit și eu în jos la rochie. Ploaia a făcut-o aproape transparentă. Dar, înainte să pot face ceva – înainte să iau o piatră sau să-mi scot cizma și s-o arunc spre el, ori poate să-i scot ochii –, se aude un strigăt de pe stradă. Ne întoarcem deodată, iar o siluetă zveltă, familiară, vine spre noi prin ploaie. Îmi sare inima în gât, văzându-l.

— Jean Luc! Ai venit!

Amuzamentul dispare din expresia bărbatului.

Slavă Domnului!

— Părintele Achille m-a trimis să te găsesc...

Jean Luc se strâmbă când se apropie, dându-și seama că nu sunt singură. Că mai e un *bărbat* aici. Grăbește pasul.

— El cine e? Și unde ți-e haina?

Bărbatul cu pricina se îndepărtează de noi, ducându-și degetele lungi și palide la spate. Strâmbă din buze din nou – nu ca înainte, căci

nu e chiar un zâmbet, dar niciun rânjet dispreţuitor, ci un amestec între cele două. Ceva neplăcut. Ridicând dintr-o sprânceană spre mine, dă scurt din cap către Jean Luc.

— Ce noroc pe capul nostru! Spune-i micului tău prieten despre trandafiri! Eu am să plec.

Dă să plece.

Luându-mă chiar şi pe mine prin surprindere, întind mâna şi-l prind de încheietură. Expresia lui se întunecă simţindu-mă, şi încet, cu răceală, se uită în jos la degetele mele. Îi dau drumul imediat. Pielea lui goală pare de gheaţă.

— Căpitanul Toussaint nu e *micul meu prieten.* El e... e...

— Logodnicul ei, termină Jean Luc cu asprime, luându-mă de mână şi trăgându-mă spre el. Bărbatul ăsta te deranjează?

— El...

Înghit în sec, clătinând din cap.

— Nu contează, Jean. Serios! E altceva, ceva mai impor...

— Contează pentru *mine.*

— Dar...

— Te deranjează?

Jean muşcă din fiecare cuvânt cu un venin neaşteptat, iar mie îmi vine să strig de frustrare, abţinându-mă să-l scutur, să-l *sugrum.* Se uită încruntat la bărbatul care acum ne priveşte cu o intensitate ciudată. Aproape ca un prădător.

Iar corpul lui... e prea nemişcat. *Nefiresc* de nemişcat. Mi se ridică părul pe ceafă în timp ce-mi ignor instinctele şi mă întorc cu spatele la el, apucându-l pe Jean Luc de reverul hainei.

— Ascultă-mă, Jean! *Ascultă-mă!*

Îmi cobor mâna pe cureaua lui în timp ce vorbesc, înfăşurându-mi degetele pe mânerul balisardei. Încremeneşte când mă simte, dar nu mă opreşte. Îşi ridică ochii spre mine, mijindu-i, şi, când dau aproape imperceptibil din cap, mâna lui o înlocuieşte pe a mea. Are încredere deplină în mine. Poate nu sunt cea mai puternică, mai rapidă sau mai grozavă dintre Vânătorii lui, dar *am* intuiţie, iar bărbatul din spatele nostru e periculos. Şi e cumva implicat în moartea lui Babette. *Ştiu* că aşa e.

— El a ucis-o, îi şoptesc. Cred că a ucis-o pe Babette.

Şi e de ajuns.

Cu o singură mişcare fluidă, Jean Luc mă învârte în spatele lui şi scoate balisarda, dar când se avântă în faţă, bărbatul a plecat deja. Nu, nu a plecat.

A dispărut.

Dacă nu ar fi trandafirul sângeriu ofilit în locul unde se afla el, aş fi zis că nici nu a existat.

CAPITOLUL ŞAPTE

O mincinoasă, la urma urmei

ÎN ORA URMĂTOARE, SE DEZLĂNŢUIE HAOSUL.

Vânătorii şi poliţiştii deopotrivă ies pe străzi – căutându-l pe bărbatul rece – în timp ce vreo zece-doisprezece oameni recuperează cadavrul lui Babette din cimitir şi verifică locul, căutând urmele crimei. Eu strâng crucea ei în buzunarul fustei. *Ar trebui* să i-o predau lui Jean Luc, dar degetele mele – încă reci şi tremurând – refuză să renunţe la marginile împodobite de argint. Îmi rănesc palma în timp ce alerg după el, hotărâtă să mă alătur căutărilor. Hotărâtă să *ajut.* Dar el de-abia dacă se uită la mine, dând ordine cu o eficienţă brutală, dirijându-l pe Charles să-i găsească rudele lui Babette, pe Basile să anunţe morga de sosirea ei şi pe Frederic să adune trandafirii uscaţi ca probe.

— Du-le la infirmerie, îi spune celui din urmă pe o voce joasă, şi trimite vorbă pentru La Dame des Sorcières prin Majestatea Sa... Spune-i că avem nevoie de ajutorul ei!

— Pot să mă duc eu la Lou!

Spre deosebire de faţada lui impasibilă, vocea mea sună strident, panicat, chiar şi în propriile-mi urechi. Îmi dreg glasul şi încerc din nou, strângând crucea lui Babette atât de tare în palmă, încât devine aproape dureros:

— Adică, pot să o contactez direct.

— Nu!

Jean Luc clatină scurt din cap. Nu se uită nici acum la mine.

— Se duce Frederic.

— Dar eu pot ajunge la ea mult mai repede...

— Am spus *nu,* Célie!

Tonul lui nu permite contraziceri. Într-adevăr, ochii i se aspresc în timp ce-mi măsoară părul ud, rochia murdară şi inelul strălucitor, după care se întoarce spre părintele Achille, care soseşte împreună cu un grup de vindecători. Văzând că nu mă mişc, se opreşte, uitându-se la mine peste umăr.

— Du-te la Turnul Vânătorilor şi aşteaptă-mă în camera ta! Trebuie să avem o discuţie.

„Trebuie să avem o discuţie.”

Vorbele lui îmi îngreunează stomacul ca nişte cărămizi.

— Jean...

Se aud strigăte în timp ce trecătorii se adună la porţile cimitirului căscând ochii şi încercând să vadă cadavrul lui Babette prin mulţime.

— Pleacă, Célie! îmi spune mârâind şi arătând cu mâna la trei vânători din apropiere. Aveţi grijă la trecători! le spune acestora.

Cei trei schimbă traseul pe loc, iar eu mă uit cu ciudă la el. La *ei.* Forţându-mă să respir, dau drumul crucii lui Babette şi alerg după vânătorii laţi în spate, cu haine albastre pe ei. Pentru că mă pot adresa mulţimii la fel de bine ca ei. Pot construi capcane pentru spiriduşi, pot ordona biblioteca consiliului şi pot *și* să contribui la anchetarea unei crime. Chiar dacă mi-am lăsat acasă haina şi balisarda, fac parte dintre Vânători. Sunt *mai mult* decât logodnica frumușică a lui Jean Luc, iar dacă el are altă părere – dacă *oricare* dintre ei are altă părere –, voi dovedi aici și acum că se înșală.

Mă stropesc de noroi pe fustă în timp ce alerg să-i prind din urmă, apucându-l de braţ pe cel mai lent dintre ei.

— Te rog, lasă-mă...

Își smulge braţul din mâna mea, clătinând nerăbdător din cap.

— Du-te acasă, Célie!

— Dar eu...

Cuvintele mi se sting pe limbă în timp ce mulţimea se împrăștie după doar câteva vorbe din partea tovarășilor lui.

Nu sunt doar nedorită aici, ci și inutilă.

Simt că mi se prăbușește pieptul pe dinăuntru.

— *Mișcă-te!* bombăne Frederic nervos, dându-mă la o parte când se întoarce – cu braţele pline de trandafiri – și aproape mă calcă pe picior.

Se uită lung la rochia mea și strâmbă dezgustat din buze.

— Măcar ai renunţat la prefăcătorie. Drum bun și cale bătută!

Pleacă spre căruţă fără să mai adauge ceva și pune trandafirii înăuntru.

— Stai!

Alerg după el pe poarta cimitirului. N-am să plâng aici. *N-am să plâng.*

— Ce-ar fi să aduni trandafirii din partea de nord? Eu îi adun pe cei din sud...

Dar el se încruntă și mai tare.

— Cred că ai făcut destule pentru o zi, *mademoiselle* Tremblay.

— Nu fi ridicol! Am venit aici la ordinele părintelui Achille...

— O?

Frederic se apleacă să ia încă un trandafir de pe jos. Înhaț unul de lângă picioarele lui înainte să mă poată opri.

— Tot el ți-a ordonat și să distrugi locul unei crime și să fraternizezi cu un suspect?

— Eu...

Stomacul mi se strânge și mai tare, dacă mai era posibil, și trag brusc aer în piept, auzindu-i acuzațiile.

— Ce... Despre ce vorbești? Nu puteam să o *las* aici. Era... N-am distrus... N-am *vrut* să distrug nimic.

Îmi smulge trandafirul din mână, iar spinul îmi înțeapă degetul mare.

— Ce mai contează? Tot ai făcut-o.

Strângând din dinți ca să nu-mi tremure bărbia, îl urmez în cimitir. Dar, după numai doi pași, o mână cunoscută o prinde pe a mea și Jean Luc mă răsucește spre el cu o expresie furioasă.

— N-am timp de așa ceva, Célie. Ți-am spus să te întorci în Turnul Vânătorilor!

Îmi retrag mâna, făcând semn spre haosul din jurul nostru. Mi se umplu ochii de lacrimi și urăsc că nu le pot opri. Urăsc că Frederic le vede. Urăsc că *Jean* le vede, așa cum face întotdeauna.

— *De ce?* răbufnesc, înăbușindu-mi un suspin.

N-am să plâng.

— Toți vânătorii sunt aici! Sunt aici cu toții și dau o mână de ajutor.

Când nu-mi răspunde, ci doar se uită la mine, mă forțez să continui, vorbind mai încet. Cu disperare.

— Babette era prietena mea, Jean. Ești căpitanul Vânătorilor. Lasă-mă să ajut și eu! *Te rog!*

În cele din urmă, oftează adânc, clătinând din cap și închizând ochii cu un aer întristat. Vânătorii aflați aproape de noi se opresc din treburile lor și trag cu urechea cât mai discret cu putință, dar îi văd – îi *simt* – așa cum îi vede și Jean Luc.

— Dacă ești cu adevărat vânătoreasă, ai să-mi asculți ordinul! Ți-am spus să te întorci în Turnul Vânătorilor! repetă, și, când deschide ochii, observ că s-au îndârjit din nou.

Tot corpul lui e încordat ca un arc – un gest ar fi de ajuns să răbufnească –, însă eu mă încordez și mai tare. Pentru că, în clipa în care se apleacă să mă privească în ochi, nu mai e Jean Luc, logodnicul și sufletul meu. Nu. E căpitanul Toussaint, iar eu sunt insubordonată.

— E un ordin, Célie!

Cuvintele lui ar trebui să fie tot ce mi-am dorit vreodată.

Dar nu sunt.

Cineva pufnește în râs în stânga, dar îl ignor, uitându-mă la Jean Luc preț de o clipă dureroasă. O lacrimă mi se scurge pe obraz. Am spus că n-am să plâng, dar sunt și mincinoasă.

— Da, căpitane! îi șoptesc, ștergându-mi lacrima și întorcându-mă cu spatele.

Nu mă mai uit în urmă. Nu mă uit la părintele Achille, la Frederic sau la zecile de bărbați care se opresc să-mi vadă umilința. Să o *compătimească.* Inelul de pe degetul meu pare mai greu ca de obicei în timp ce mă întorc singură spre Turnul Vânătorilor. Și pentru prima dată de multă vreme mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșeală îngrozitoare.

Timpul liber e dușmanul meu.

În timp ce mă plimb de colo-colo prin dormitor, pierd noțiunea timpului așteptând întoarcerea lui Jean Luc. Cu fiecare pas, furia se întețește și se extinde în partea dureroasă și goală din pieptul meu. E o diversiune binevenită. Furia e un lucru bun. Rezolvabil.

„Trebuie să avem o discuție”, mi-a spus Jean Luc.

Mai că șuier de frustrare văzând tăciunii aproape stinși din vatră și imaginându-mi figura lui severă. A avut îndrăzneala să... *să mă trimită în camera mea* de parcă n-aș fi soldatul lui, nici măcar *logodnica* lui, ci un copil neascultător pus la punct. Toate lumânările

ard până la capăt în timp ce mă plimb agitată pe covor. Unele se scurg; altele se sting de tot. Deşi ploaia s-a oprit, norii au rămas şi îmbracă încăperea într-o lumină cenușie, mohorâtă. Umbrele se alungesc.

„Întoarce-te în Turnul Vânătorilor şi aşteaptă-mă în camera ta!”

„Aşteaptă-mă în camera ta!”

„E un ordin, Célie!”

— E un ordin, Célie! rostesc printre dinţi, scoţând un capăt inutil de lumânare din sfeşnic şi aruncându-l în foc.

Flăcările sfârâie şi trosnesc vesel, iar priveliştea îmi provoacă o încântare atât de sălbatică, încât scot încă unul şi-l arunc după primul. Apoi încă unul. Şi încă unul. Şi încă, şi *încă,* până când simt că încep să gâfâi, iar ochii mi se umezesc şi capul mă doare din pricina nedreptăţii. Cum *îndrăzneşte* să-mi ordone să fac ceva după *luni* întregi în care a insistat să mă trateze diferit? După luni întregi în care s-a purtat de parcă aş fi făcută din porţelan şi m-a tratat cu mănuşi? Cum îndrăzneşte să se aştepte să mă *supun?*

— Şi una, şi alta nu se poate, Jean.

Cu hotărârea luată, fug spre uşă şi o deschid, încântată de bufnitura pe care o scoate când se lovește de peretele holului. Aștept să apară unul dintre fraţii mei, să mă certe că am făcut zgomot, dar nu vine nimeni. Normal că nu. Sunt mult prea ocupaţi să fie vânători – vânători adevăraţi, nu unii care sfidează ordinele căpitanului. După încă o secundă, oftez și închid ușa cu mult mai multă blândețe, bombănind:

— Dar au spus clar că nu sunt vânătorească. Nu cu adevărat.

Mă furişez pe coridoarele pustii, căutându-l pe Jean Luc.

Pentru că avea dreptate. *Trebuie* să avem o discuţie, şi nu mai vreau să aştept nicio clipă.

Verific mai întâi camera lui, bătând la ușa simplă, din partea opusă a Turnului, cu o încredere ce aduce mai mult a beligeranţă, dar nu răspunde. După ce arunc priviri pe furiş spre capetele holului, scot un ac de păr din mânecă şi forţez broasca. Un truc vechi pe care l-am învăţat de la sora mea. Mecanismul se deschide cu uşurinţă şi mă uit în cameră doar o clipă, înţelegând că nu e acolo – patul e neatins, impecabil, iar obloanele sunt trase, cufundând totul în întuneric. Mă

retrag în grabă.

Când, o clipă mai târziu, bate clopotul catedralei, anunţând ora cinci după-amiază, grăbesc pasul spre curtea de antrenament. De bună seamă că orice treabă ar fi avut n-ar fi trebuit să-l ţină ocupat *trei ore.*

După ce am căutat degeaba prin curte – şi în grajduri, la infirmerie şi în biroul părintelui Achille –, mă duc la cantină. La urma urmei, *este* ora cinei. Poate Jean Luc nu a mâncat azi. Poate s-a gândit să aducă cina pentru amândoi ca să alunge tensiunea. Însă doar câţiva vânători ocupă mesele lungi de lemn, iar Jean Luc nu se află printre ei.

— L-aţi văzut pe căpitanul Toussaint? îl întreb pe cel mai apropiat.

Nodul de emoţie din stomac se ridică şi mi se opreşte în gât când tânărul refuză să se uite în ochii mei.

— S-a întors de la cimitir?

S-a întâmplat ceva?

Vânătorul ia o muşcătură enormă dintr-un cartof, întârziind să răspundă. Când vorbeşte, într-un final, o face fără tragere de inimă:

— Nu ştiu.

Încerc să nu mă răstesc la el, dar cadavrul golit de sânge al lui Babette îmi apare în faţa ochilor – numai că acum nu mai e cadavrul lui Babette, ci al lui Jean Luc. Are două înţepături la gât, iar bărbatul acela frumos şi rece stă deasupra mormântului său, cu degetele albe strânse şi murdare de sânge. Când îmi rânjeşte, îi văd dinţii ciudat de ascuţiţi. Mă silesc să-mi păstrez calmul.

— Ştii unde e? L-a prins pe suspect? Unde-i părintele Achille?

Vânătorul ridică din umeri cu o grimasă şi se întoarce cu spatele, reluându-şi discuţia cu tovarăşul său.

Bine!

Tot mai neliniştită, pornesc din nou spre cimitir. Poate nici nu s-a întors. Poate a găsit un indiciu...

Dar când iau colţul holului, vocea lui aspră se aude de pe scara spre temniţa subterană. Mă opresc în loc, cuprinsă de uşurare. *Bineînţeles!* Jean Luc merge deseori în sala de consiliu când e stresat, studiindu-şi notiţele, manuscrisele, orice ca să-l ajute să-şi pună ordine în gânduri. Cobor scările cu paşi tăcuţi, luând o torţă de pe

peretele de piatră. Curând, mai aud o voce în afară de a lui Jean Luc – una şi mai aspră, ridicându-se furioasă –, şi aproape mă împiedic de ultima treaptă.

— Iar eu îţi spun *ţie,* căpitane – pentru a şasea mia oară –, că aici nu e mâna vrăjitoarelor de sânge.

Lou. În ciuda împrejurărilor îngrozitoare, nu pot să nu respir uşurată. Dacă Lou e aici înseamnă că totul e în regulă... sau, cel puţin, va fi în curând. Ea şi Jean Luc lucrează deseori împreună în acţiuni de apărare. Nu vor permite să aibă şi alţii soarta lui Babette. Acum, că vânătorii şi vrăjitoarele îl caută pe omul cel rece, nu mă îndoiesc că va fi prins în scurtă vreme.

Ca un răspuns, o bufnitură surdă răsună din sala de consiliu – o fi dat Jean Luc cu pumnul în masă?

— Cadavrul era *golit de sânge,* Lou. Ce altă explicaţie există? Cum altfel se explică *toate* cadavrele astea?

Cuvintele lui fac să mi se clatine uşurarea.

— Numele ei e Babette.

Joasă şi reţinută, o nouă voce se alătură celorlalte, şi mă furişez încet mai aproape, încruntându-mă. E clar că Lou a venit chemată de Jean Luc, dar Coco? A chemat-o şi pe ea?

— Babette, repetă ea cu mai mult emfază. Babette Trousset. Nu mai vorbi de ea ca de un *cadavru!*

Îmi lipesc urechea de uşă cu grijă, ignorând fiorul de nelinişte care îmi cuprinde pieptul. *Normal că e aici,* mă mustru în gând. *Babette era vrăjitoare de sânge, iar Coco e La Princesse Rouge. Normal că Jean Luc a luat legătura cu ea.*

— Trousset? întreabă el tăios, iar foşnetul hârtiilor răsună prin cameră. Am identificat-o drept Babette *Dubuisson,* fostă curtezană în bordelul lui *madame* Helene Labelle – alte foşnete – Bellerose.

Răspunsul lui Coco e şi mai tăios:

— Babette nu a fost prima vrăjitoare care şi-a luat un pseudonim şi cu siguranţă nu va fi ultima. Frăţia voastră a avut grijă de asta.

— Îmi pare rău! murmură Jean Luc, numai că nu pare deloc că ar avea remuşcări. Dar trebuie să recunoşti că nu arată bine. E al *cincilea* cadavru pe care l-am găsit şi...

— Iar vorbeşti de *cadavre!* se răsteşte Lou.

— *Sunt* cadavre! ripostează el, și se vede că-și pierde răbdarea. Poate că Babette era vrăjitoare, dar acum e o piesă importantă dintr-o anchetă de crimă.

— Cred că e momentul să le spunem lucrurilor pe nume, Jean, se aude încă o voce, una mai liniștită și mai gravă decât ale celorlalți.

Simt o strânsoare în piept auzind-o – nu de nerăbdare de această dată, ci de spaimă. Pentru că Reid Diggory n-ar trebui să fie în sala asta de consiliu. După Bătălia de la Cesarine, a spus clar că nu are de gând să se întoarcă în Turnul Vânătorilor într-o poziție oficială.

Până acum.

Mă lipesc și mai tare de ușă în timp ce Jean Luc vorbește mai departe:

— Patru dintre cele cinci victime sunt de origine magică – doar una fiind om de rând – și toate au fost găsite cu înțepături la gât și niciun strop de sânge în corp. Toate au fost incidente separate. Și toate în ultimele trei luni.

Se oprește și, chiar și de după ușă, tăcerea din cameră pare încărcată de teamă. Cu toate că nu am aceleași cunoștințe în materie de crime ca Jean Luc sau Reid, știu ce înseamnă asta. Cu toții știm.

— Avem de-a face cu un criminal în serie, confirmă Reid.

E posibil să uit cum să respir.

— Nu e o vrăjitoare de sânge, insistă Coco încăpățânată.

— Ai vreo dovadă? întreabă Jean Luc pe un ton posac. Mie mi se pare că e magie de sânge.

— Dames Rouges nu-și omoară semenii.

— Ar putea s-o facă, doar ca să alunge suspiciunile după ce omoară un om, o Dame Blanche, un vârcolac și o melusină.

— Nu putem dovedi că e un criminal în serie.

Altă voce – una *dureros* de familiară – se alătură discuției, și umilința pe care o simt îmi străpunge pieptul ca un cuțit. Frederic e aici. *Frederic* a fost invitat în camera asta cu toți oamenii care îmi sunt dragi, iar eu, nu. Mai rău decât atât... probabil că Jean Luc l-a invitat, ceea ce înseamnă că i-a spus lui Frederic secretele sale, nu mie.

— Criminalii în serie atacă victime cu profil asemănător. Dar aceste victime nu se aseamănă deloc. Nici măcar nu sunt din aceeași

specie.

În ciuda senzaţiei de greaţă din stomac, mă forţez să inspir. Şi să expir. E o problemă mai presus de mine, de sentimentele mele rănite şi de neîncrederea prietenilor mei. Au *murit* oameni. În plus, Jean Luc... el, el face doar ce crede că e mai bine. Asta fac toţi.

— Oricine ar fi, nu cred că ucide doar de dragul uciderii, spune Coco. E posibil s-o facă din alt motiv.

— Ne scapă ceva, încuviinţează Reid.

— Unde-i Célie? întreabă Lou deodată.

Îmi saltă inima în gât auzindu-mi numele şi mă retrag puţin, de parcă Lou m-ar putea simţi aici, pândind pe hol şi trăgând cu urechea. Poate chiar mă simte. Doar e vrăjitoare. Dar, când Jean Luc îi răspunde – pe un ton grav şi şovăielnic, ba nu, *refractar* –, nu mă pot abţine să nu mă lipesc iar de uşă şi să ascult de parcă depinde viaţa mea de asta.

— Ţi-am mai spus, bombăne el. Nu e treaba lui Célie.

O clipă de tăcere. Pe urmă...

Lou pufneşte dispreţuitor.

— Pe naiba! Célie a găsit-o pe Babette, nu-i aşa?

— Da, dar...

— E încă vânătoreasă?

— Cea mai inteligentă, în mod clar, adaugă Coco pe înfundate.

— *Mulţumesc* pentru asta, Cosette!

Aproape îl aud pe Jean Luc cum se strâmbă în timp ce îşi trage un scaun de la masă, făcându-i picioarele să scârţâie pe podeaua sălii de consiliu, şi se trânteşte pe el.

— Normal că Célie e încă vânătoreasă. Nu pot să o dau afară.

Inspir brusc.

— Şi unde e? întreabă Lou.

— În camera ei.

Nu văd expresiile lui Lou şi Coco, dar Jean Luc le vede.

— O, nu vă uitaţi aşa la mine! Ancheta asta e strict secretă, şi chiar dacă n-ar fi... nu încap toţi Vânătorii în camera asta.

— *Lui* i-ai făcut loc.

Coco pare extrem de dezamăgită, dar cuvintele ei nu reuşesc să mă încurajeze. Îmi tremură degetele pe torţă, iar genunchii ameninţă să

mă lase. „Nu pot să o dau afară.” Jean Luc nu a recunoscut niciodată așa ceva cu voce tare – cel puţin, nu în faţa mea.

— Célie e de două ori mai isteaţă decât noi toţi, spune Coco. Ar trebui să fie aici.

— Nu poţi să-i ascunzi taina asta la nesfârșit, Jean, spune Lou.

— Ea a găsit cadavrul.

Nici măcar recunoașterea tăcută a lui Reid nu mă liniștește.

— Acum e implicată, fie că-ţi place, fie că nu.

Cred că mi se face rău.

— Voi nu înţelegeţi!

Frustrarea îi înăsprește vocea lui Jean Luc, iar emoţia aceea – cuţitul din pieptul meu – se înfige mai adânc, direct prin coaste, până în inimă.

— *Niciunul* dintre voi nu înţelege. Célie e... e...

— Delicată, termină Frederic cu o voce dispreţuitoare. Se zvonește că a trecut prin multe.

„A trecut prin multe.”

„Nu o pot da afară.”

— Încă mai ţipă în fiecare noapte. Știaţi asta? îi întreabă Jean Luc, iar tonul lui defensiv nu e doar în închipuirea mea. Are coșmaruri. Coșmaruri oribile, intense, în care e blocată în sicriul acela lângă cadavrul surorii ei. La ce i-a făcut Morgane... ar fi trebuit să moară. Acum ţine lumânările aprinse tot timpul, pentru că se teme de întuneric. Tresare când o atinge cineva. Nu pot, spune ezitant – apoi vocea lui capătă o notă de hotărâre –, *nu voi permite* să i se mai întâmple ceva rău.

Se așterne o clipă de tăcere între ei.

— S-ar putea să fie așa, rostește Lou încet, dar, la cum o cunosc pe Célie, îi faci mai mult rău păstrând secretul. Dacă ar fi fost ea în locul lui Babette? Dacă discutam despre cadavrul *ei* acum? Apoi, cu voce și mai blândă: Merită să știe adevărul, Jean. Știu că vrei să o protejezi – toţi vrem asta –, dar trebuie să fie conștientă de pericol. A sosit momentul!

„A sosit momentul!”

Cuvintele bubuie în ritmul inimii mele în timp ce sângele continuă să curgă, vărsându-se liber, din rana din pieptul meu. *Nu s-a vindecat*

niciodată, îmi dau seama. Nu s-a vindecat după ce Pippa, Morgane și acum prietenii mei – acești oameni pe care îi iubesc cel mai mult pe lume și în care am avut *încredere* – au redeschis-o. Dar furia e bună. Furia se poate rezolva.

Fără ezitare, împing ușa și dau buzna înăuntru.

CAPITOLUL OPT

Numărul magic

TOŢI OCHII SE ÎNTORC SPRE MINE, DAR, FĂRĂ SĂ EZIT, mă îndrept spre Jean Luc, care se află în mijlocul camerei. Se ridică atât de repede, încât aproape cade de pe scaun.

— Célie!

În jurul nostru, ceilalţi fac un pas în spate, ferindu-şi privirile şi uitându-se la propriile cizme, la lumânări sau la foile de hârtie de pe masa de consiliu. Pe ea se afla o schiţă în cărbune cu cadavrul lui Babette.

— Ce... ce cauţi aici? Ţi-am zis...

— Să stau în camera mea. Da, ştiu.

O parte din mine se bucură văzându-i expresia panicată. Cealaltă parte regretă imediat că am năvălit aici ca să... ce, mai exact? Să le văd cu ochii mei trădarea? Pentru că sunt toţi aici. Toţi, până la unul. Până şi Beau stă încremenit în colţ, arătând extrem de nedemn cu gura căscată. Deşi nu a vorbit cu ceilalţi despre statutul, trecutul sau *durerea* mea, prezenţa lui îl face complice. Tăcerea lui îl implică, cu siguranţă. Observându-mi privirea acuzatoare, se desprinde de perete.

— Célie, noi...

— Ce? mă răstesc.

— Noi...

Oprindu-se din mers, se uită neajutorat la Lou şi Coco, care mă privesc cu prudenţă. Dar refuz să mă uit la ele.

— Cum te simţi? îşi termină fraza şovăitor, ridicându-şi mâna să-şi maseze ceafa.

Coco îi trage un ghiont în coaste.

Îi răspund cu o privire feroce.

Cei mai puternici jucători din regat, toţi adunaţi într-o singură încăpere.

Toţi îmi pun soarta la cale.

— Presupun că ai, ăăă – îşi lasă mâna în jos, resemnat –, ai... ai

auzit toată discuţia?

Cu gâtul ţeapăn, mă îndrept spre masa circulară să examinez celelalte schiţe. Nimeni nu îndrăzneşte să mă oprească.

— Da!

— Bine! Păi, atunci ar trebui să ştii că nu voiam să vin şi am fost întru totul de acord cu Lou când a spus că ar trebui să fiii aici...

— Cu tot respectul cuvenit, Majestate – împrăştii schiţele cu o mână, uitându-mă la feţele desenate în cărbune fără să văd niciuna –, dacă cineva din camera asta m-ar fi vrut aici, aş fi fost aici.

Dacă Lou îmi percepe amărăciunea din glas – suferinţa –, nu lasă să se vadă. Şi de ce ar face-o? Întotdeauna a fost expertă în secrete. La fel ca sora mea.

— Acestea sunt victimele? îl întreb pe Jean Luc fără să mă uit la el.

Îmi atinge umărul cu blândeţe.

— Célie...

Mă feresc de el, luptându-mă din nou cu lacrimile.

— *Astea* sunt?

— Da! răspunde ezitant.

— Mulţumesc! A fost atât de greu?

Acum mă uit spre el, dar nehotărârea din privirea lui aproape mă distruge. Văd vinovăţie în ochii lui, da – poate chiar şi remuşcări –, dar văd şi reticenţă. *Nici acum* nu vrea să mă includă şi pe mine. Să aibă încredere în mine. Nemaiputând să îndur nicio clipă, iau în braţe teancul de schiţe, refuzând să mă uit după cele pe care le scap. Foile cad fâlfâind pe podea în timp ce mă întorc cu spatele şi o iau spre uşă.

— Aş spune că mi-a făcut plăcere să te revăd, Majestate, îi spun lui Beau în vreme ce-mi trag nasul, dar nimeni nu minte cu atâta pricepere ca tine.

Pe ceilalţi îi ignor, trântind uşa după mine şi scăpând alte câteva schiţe din mână.

De data asta, mă aplec să le iau – tremurând din tot corpul – şi tresar când simt umezeala de pe fiecare desen. Lacrimi. Furioasă, îmi şterg obrajii şi mă îndrept la loc. Aud paşi repezi de după uşă, aşa că plec grăbită pe coridor spre bibliotecă, pentru că nu vreau să mă confrunt cu ei. Cel puţin, nu direct. Unii ar spune *ca fug,* alţii, că *mă ascund,* dar s-ar înşela. Unii ar *spune* că vor să mă protejeze, dar *de*

fapt vor să mă cocoloşească. Să mă *controleze.*

Nu accept să fiu controlată.

Am să le arăt eu lor!

Retrăgându-mă în colţul bibliotecii – unde nu mă văd din dreptul uşii –, mă strecor între două rafturi din colţ şi răsfoiesc din nou schiţele. De data asta, mă forţez să studiez fiecare faţă exact când uşa sălii de consiliu se dă de perete, iar cizmele lui Jean Luc tropăie pe hol. Deşi mă strigă, îl ignor, ascunzându-mă mai bine după rafturi şi uitându-mă furioasă la schiţa vârcolacului. Zace în aceeaşi poziţie paşnică, culcat pe spate ca Babette, cu mâinile pe jumătate transformate şi împreunate pe piept. Are aceleaşi înţepături pe gât.

— Célie, *stai!*

După ce vocea resemnată a lui Jean trece de uşa bibliotecii, oftez uşurată.

— Vino înapoi! Trebuie să vorbim despre asta...

Dar nu vreau să vorbesc. Nu mai vreau. Acum studiez copacii din jurul vârcolacului; ridic schiţa ca să mă uit mai bine la mâinile cu gheare, căutând o urmă de cruce. Dar nu e nicio cruce. Jean Luc ar fi întrebat de crucea lui Babette dacă ar fi găsit aşa ceva asupra fiecărei victime. Dar *de ce* a fost vârcolacul prins între două înfăţişări? Ce îl interesa pe ucigaş, lupul sau omul? Poate omul s-a transformat ca să se apere?

— Célie!

Vocea lui Jean Luc se aude pe scară, şi mă relaxez puţin când se îndepărtează, sprijinindu-mi capul de rafturi cu o bufnitură. Inspir adânc. Poate reuşesc să mă strecor afară înainte să-şi încheie întrunirea ceilalţi. Mai răsfoiesc o dată schiţele, dar nu recunosc niciun loc cu excepţia unuia: parcul Brindelle, un crâng sacru al vrăjitoarelor.

În copilărie, m-am uitat la copacii fusiformi de la fereastra camerei mele de mai multe ori decât mi-aş putea aminti. Mama detesta mirosul vag de magie care plutea dinspre frunzele lor şi pătrundea în curtea noastră, dar mie îmi aducea o alinare tainică. Şi acum e la fel, deşi tot în taină. Pentru mine, magia are un miros minunat – a ierburi, tămâie şi miere sălbatică de vară.

N-am mai fost acasă de luni bune.

Clătinând din cap, studiez schița în timp ce vocea lui Jean Luc se estompează la etaj. În mod cât se poate de straniu, în parcul Brindelle nu a fost găsită o Dame Blanche, ci melusina. Deși nu-i recunosc chipul argintiu, branhiile și aripioarele i-au rămas intacte, ceea ce înseamnă că ucigașul nu a omorât-o aici. Cele două aripioare ale melusinelor se transformă în picioare când ies din apă. Probabil a ucis-o sub apă și i-a târât cadavrul la mal, și totuși... *De ce?*

— Célie?

Vocea lui Jean Luc se aude din nou mai tare, mai severă, iar pașii îi bubuie pe trepte ca niște nicovale.

— Gărzile nu te-au văzut urcând la etaj, așa că știu că ești aici. Nu mă ignora!

Mă încordez și arunc o privire prin cameră. Nu vreau să port discuția asta. Nu acum. Și nici altă dată.

Dă buzna în bibliotecă înainte să fug *sau* să mă ascund și privirea lui mă găsește imediat. Nu pot decât să-mi îndrept umerii, să ies în întâmpinarea lui și să mă prefac că îl așteptam aici.

— Ți-a luat ceva vreme!

Mă privește cu ochii mijiți.

— Ce faci aici?

Flutur schițele din mână cu o mișcare agitată și lipsită de remușcări.

— Studiez.

Deși deschide gura să-mi răspundă, i-o iau înainte, vorbind tare ca să-l acopăr. Ușa a rămas deschisă, dar nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Ucigașul a mutat cadavrul melusinei. Poate l-a mutat și pe al lui Babette, ceea ce înseamnă că ar trebui să încercăm să găsim o legătură între locurile...

Traversând încăperea din trei pași, îmi smulge schițele din mâini și le așază cu grijă pe cel mai apropiat raft.

— Trebuie să discutăm, Célie.

Mă uit când la el, când la schițe.

— Ai dreptate. Trebuie să discutăm.

— N-am vrut să te implic în toată povestea asta.

— Atâta lucru *o foarte* clar.

— Nu e nimic personal.

Epuizat, își trece mâna peste față. Peri negri umbresc obrazul altădată proaspăt ras, iar pielea lui arămie pare cenușie, de parcă n-a mai dormit de câteva zile. O parte din mine suferă pentru el, suferă la gândul poverii pe care a dus-o de unul singur, dar o parte și mai mare suferă pentru mine însămi. Pentru că nu era *nevoit* să o ducă de unul singur. Aș fi fost dispusă să-l ajut. Aș fi dus-o eu *în locul* lui, dacă era nevoie.

— Ancheta asta e secretă. Eu și părintele Achille n-am divulgat informații despre aceste crime nimănui în afara sălii de consiliu.

— De ce e *Frederic* acolo, în sală?

Ridică din umeri, iar gestul lui pare atât de apatic, de *detașat,* încât mi se încordează șira spinării. Îmi ridic bărbia și mai mult.

— Nu te purta așa! murmură încet. Frederic a găsit primul cadavru. Nu puteam să-l excludem.

— Dar *eu* am găsit cadavrul lui Babette!

Își ferește imediat privirea, neputând să se uite în ochii mei.

— Sunt două situații diferite.

— Ba *nu* sunt, și o știi prea bine!

Pun mâna pe schițe, ridicându-le sub nasul lui și scuturându-le.

— Și celelalte victime? Cine le-a găsit? Oamenii aceia știu de criminal sau e tot o informație *secretă?*

— Ai vrut să te tratez ca pe un Vânător.

Scrâșnește din dinți, străduindu-se să vorbească pe un ton calm. Deși e clar că e la limita unei crize de furie, strâng schițele în pumni. Jean Luc nu e singurul om care are voie să se înfurie din cauza asta.

— Asta fac acum, te *tratez* ca pe un Vânător – nu trebuie să știi tot ce se întâmplă în acest Turn, iar faptul că te *aștepți...*

— Ar trebui să știu tot ce se întâmplă cu *tine,* Jean Luc.

Arunc schițele într-o parte și ridic inelarul, urând felul în care inelul sclipește în lumina torței ca o mie de sori în miniatură. Așa ar trebui să ne reflectăm eu și Jean Luc unul în celălalt: luminos, frumos, ca diamantul din mijlocul inelului. Mi se strânge stomacul într-un mod îngrozitor când îmi dau seama de asta.

— Nu asta mi-ai promis când mi-ai dat acest inel? Nu asta mi-ai promis *tu* când l-am acceptat? Indiferent de ce își dorește *vreunul* din noi, însemnăm mai mult decât statutul nostru, și trebuie să găsim

împreună o cale...

Încruntându-se fioros, se așază în genunchi să strângă schițele.

— Nu sunt mai mult decât statutul meu, Célie. Sunt în egală măsură căpitanul *și* logodnicul tău, iar tu – privirea lui mă acuză, ațâțând flăcările furiei și ale durerii mele –, tocmai *tu* ar trebui să știi cât de mult am muncit ca să ajung aici. Știi tot ce am sacrificat. Cum poți să-mi *ceri* să aleg?

— Nu-ți *cer* să alegi...

— Nu?

Strânge schițele într-un teanc ordonat și se ridică dintr-odată cât e de lung, mergând spre masa dreptunghiulară și scaunele cu spătar din capătul opus al camerei. Deși am cerut scaune mai confortabile de luna trecută – poate un fotoliu, care să-i încurajeze pe vânători să zăbovească, să *citească* –, Jean Luc a respins ideea. Dar l-am convins să așeze biblioteca în ordine alfabetică. Pune schițele lângă teancul meu actual de cărți.

— Atunci, *ce* îmi ceri? Ce vrei de la mine, Célie? Știi măcar?

— Ceea ce *vreau,* îi răspund mârâind, nemaiputând să-mi țin gura și concentrându-mă la spatele lui rigid, la degetele crispate care stivuiesc și îndreaptă mormanul de cărți, este să fiu tratată ca un *om* normal, nu ca o păpușă. Vreau să-mi încredințezi secretele tale. Vreau să ai *încredere* în mine – că pot avea grijă de mine și de *tine.* Ar trebui să fim parteneri...

Își întoarce capul brusc.

— Dar *suntem* parteneri...

— Ba *nu* suntem!

Ridic tonul, frângându-mi mâinile. Cu siguranță ceilalți mă aud – tot *Turnul* mă aude, probabil –, dar acum nu mă mai pot opri. Nu vreau să mă opresc.

— Nu suntem parteneri, Jean! *Niciodată* n-am fost. La fiecare pas, ai încercat să mă pui într-o casetă de sticlă și să mă păstrezi pe un raft, neatinsă, neîncercată și neadevărată. Dar sunt deja defectă. Nu înțelegi? Morgane m-a distrus, iar eu am folosit cioburile rămase din mine să ripostez. Am *ucis-o,* Jean. Eu am făcut asta. *Eu.*

Lacrimile îmi curg fără oprire pe obraji, dar refuz să le șterg, pășind înainte ca să-l iau de mână. Să-l las să vadă. Să-i las *pe toți* să

vadă. Pentru că nu contează ce spun ei – *sunt* vrednică și capabilă. Am reușit acolo unde alţii au dat greș.

Mă privește abătut, cu ochi îndureraţi în timp ce-mi duce mâna la buze. Clatină din cap cu o grimasă și cu aerul celui care nu vrea să dea o lovitură fatală.

Și totuși, o dă.

— Nu tu ai ucis-o pe Morgane, Célie. Ci Lou.

Clipesc uitându-mă la el, iar furia îndreptăţită din sufletul meu se veștejește în ceva mărunt și rușinos. Ceva deznădăjduit. Dintre toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună acum, la ăsta nu m-aș fi așteptat niciodată. Nu din partea lui. Nu din partea lui Jean Luc. Și poate tocmai de aceea rămân fără suflu. Până acum, nici nu mi-a trecut această idee prin minte, dar e clar că lui i-a trecut.

— Poftim? șoptesc.

— Nu tu ai ucis-o. Poate ai ajutat – poate ai fost la locul potrivit în momentul potrivit –, dar știm amândoi că ţi-ar fi tăiat gâtul dacă n-ar fi fost Lou acolo. Ai luat-o prin surprindere cu injecţia aceea și acest... acest noroc nu durează, Célie. Nu te poţi baza pe el.

Auzim amândoi ce vrea să spună, de fapt: „Nu mă pot baza pe tine.”

Mă uit la el uluită în timp ce oftează adânc și continuă.

— Înţelege, te rog! Am făcut toate astea ca să te protejez. Vei fi soţia mea și nu pot – vocea i se poticnește ușor în acest cuvânt, dar își drege glasul, clipind repede –, nu pot să te pierd. Dar am făcut un jurământ și faţă de oamenii din Belterra. Nu pot să-i protejez *pe ei* dacă îmi fac griji pentru siguranţa ta, dacă alerg după tine prin cimitire și te salvez de un ucigaș.

Când îmi retrag mâna din palma lui, își lasă capul în jos.

— Îmi pare rău, Célie! Te rog... du-te sus! Putem termina discuţia după consiliu. Îţi aduc cina, orice vrei tu. Ba chiar... o să-i dau drumul însoţitorului în seara asta, ca să putem vorbi în liniște. Cum ţi se pare?

Mă uit lung la el, neputând să-mi imaginez ce altceva ar mai avea de zis. Măcar lacrimile s-au uscat. Nicicând ochii nu mi-au fost mai limpezi.

Oftând încă o dată, se îndreaptă spre ușă, pășind într-o parte și

făcându-mi semn să trec.

— Célie?

Picioarele mele îl urmează instinctiv până ajung în fața lui, iar tăcerea dintre noi se prelungește, lovindu-mă în piept ca un clopot de avertizare. Ca un sol prevestitor. Îmi atinge obrazul cu mâna.

— Te rog, spune ceva!

Doica mea spunea mereu că șapte e un număr magic – pentru gnomi, pentru păcate, pentru zilele săptămânii și pentru maree. Poate e norocos și pentru cuvinte. Deși mi se face pielea de găină, mă ridic în vârful picioarelor și îl sărut pentru ultima oară pe obraz pe logodnicul meu, șoptind:

— Am să îți dovedesc că te înșeli.

Pășește în spate.

— Célie...

Dar am trecut deja pe lângă el, ieșind pe hol, unde îmi scot inelul de pe deget și-l pun în buzunar. Nu mai suport să-l văd. Poate n-am să-l mai privesc niciodată. Oricum ar fi, pornesc spre parcul Brindelle fără să mai privesc în urmă.

CAPITOLUL NOUĂ

Parcul Brindelle

CASA PĂRINTEASCĂ SE ÎNALȚĂ ÎN SCURTĂ VREME ÎN FAȚA mea în West End – cel mai bogat district din Cesarine –, iar parcul Brindelle ocupă întinderea vastă de teren din spatele ei. Copacii foșnesc ușor în briza serii, ascunzând râul Doleur, aproape în întregime. Înainte ca eu și Pippa să fim destul de mari ca să ne dăm seama de pericol, ne strecuram printre copacii strălucitori, eterici, de pe malul râului și băgăm degetele în apele tulburi. Acum privesc peisajul familiar, strângând mâna pe gardul de fier ce împrejmuiește proprietatea părinților mei.

Pentru că arborii nu mai strălucesc.

Încruntată, mă apropii tiptil, având grijă să nu scap din ochi ușa de la intrarea în fosta mea casă.

Poate par dușmănoasă, dar nu vreau să-mi văd părinții. Ei... *dezaprobă* faptul că mă număr printre Vânători, dar dezaprobarea lor pare mai degrabă o divergență de opinii; pare ceva disperat, ca niște cătușe care-mi leagă încheieturile și niște cărămizi prinse de picioare în timp ce plonjez în mare. De câte ori mă gândesc la ei – la ultimii membri ai familiei care mai sunt în viață –, mă trezesc brusc cu răsuflarea tăiată, și în ultima vreme îmi este destul de greu să mă mențin pe linia de plutire. Nu! În seara asta nu-mi permit să mă înec în rușine, în durere sau în furie. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut.

Dacă bănuielile lui Jean Luc și ale celorlalți sunt corecte, un ucigaș bântuie pe străzile din Cesarine.

Inspir încet și las răcoarea nopții să mă cuprindă, să mă *străbată* și să-mi înghețe valul de emoții din piept. Pe urmă, îmi lipesc palma de trunchiul celui mai apropiat copac din Brindelle.

Deși mă așteptam să fie rece, scoarța aproape îmi îngheață pielea, iar culoarea – cândva un argintiu luminiscent – se face neagră ca noaptea. Nu! E *veștejit.* Îmi întind gâtul să mă uit printre crengi. De parcă mi-ar simți privirea, vântul se întețește, sărindu-mi în ajutor, și

una dintre crengi trosnește în bătaia lui, transformându-se într-o pulbere fină. Încă o pală de vânt și pulberea coboară în rotocoale în palma mea întinsă, acoperindu-mi degetele. Particulele ei scânteiază firav în lumina estompată a soarelui.

Mă încrunt și mai tare. Mama i-a cerut în *repetate* rânduri familiei regale să distrugă parcul Brindelle când eram mică. Odată, regele Auguste a fost de acord. Dar copacii au crescut la loc peste noapte, mai înalți și mai vânjoși ca înainte – mai strălucitori –, forțându-i pe aristocrații din West End să-și accepte vecinii deșirați. Copacii din Brindelle au devenit o prezență încăpățânată în West End. În inima *regatului.*

Ce i-ar fi putut face să... *moară?*

Se rupe încă o creangă, și îmi amintesc brusc de trandafirii din cimitir și felul în care s-au uscat pe pământ. O fi ucigașul vinovat de ce s-a întâmplat cu trandafirii? Și cu copacii? Cu toate că mai devreme n-am simțit miros de vrăjitorie, e posibil ca ploaia să fi șters urmele. Jean Luc credea că ar putea fi vorba de magie de sânge, iar victimele *făceau* parte din specii magice...

Când a treia creangă trosnește în spatele meu, mă răsucesc și scot un țipăt.

— Ușurel! Sunt doar eu.

Lou își ridică mâinile cu o expresie neobișnuit de serioasă.

— Louise!

Îmi șterg repede pulberea neagră de pe corset, prefăcându-mă că n-am dus mâna la inimă. Prefăcându-mă că adineauri n-am întruchipat un *șoarece.*

— M-ai urmărit până aici?

Îmbrăcată cu o pelerină de un alb strălucitor, pășește mai aproape, întinzând un val de lână stacojie spre mine. Îmi dau seama că e altă pelerină în aceeași secundă în care mi se face pielea de găină. Pelerina mea a rămas în cimitir cu Babette.

— Ți-a trimis-o Coco, spune Lou în loc să răspundă la întrebare. Ar fi venit cu mine, dar... s-a oprit la morgă. Trebuia să-și ia adio.

Durerea arde viu și strălucitor în ochii ei în timp ce încearcă să se stăpânească.

— De la Babette, mă lămurește după o clipă. Cândva, cu mult timp

în urmă, s-au iubit. Înainte ca, știi, Coco să-l întâlnească pe Beau.

Se oprește iar, așteptând să spun ceva, iar tăcerea se prelungește mai mult și mai supărător ca înainte. Nu dau niciun semn că aș primi pelerina. În cele din urmă, o lasă pe lângă corp și oftează.

— Ne-am gândit că poate ți-e frig.

Îmi trag nasul iar și mă străduiesc să nu tremur.

— V-ați înșelat.

— Ți se învinețesc buzele, Célie.

— Nu te preface că-ți pasă, Louise!

— Chiar vrei să facem asta?

Mijește ochii turcoaz și merge spre copacul Brindelle, sprijinindu-se de trunchiul lui ca să se uite la mine. A patra creangă se prăbușește.

— Pari gata să cazi din picioare, iar un ucigaș feroce ar putea să ne ia la ochi chiar în clipa asta. Dar, dacă vrei să purtăm discuția asta aici și acum – în timp ce ne îngheață fundurile astea încântătoare –, atunci sigur, hai să discutăm!

Pufnind îmbufnată, mă întorc și mă uit înciudată la râu.

— Ești La Dame des Sorcières. Nu cred că, dacă te-ar ataca cineva pe *tine,* ar mai prinde ziua de mâine, ucigaș feroce sau nu.

— Ești supărată pe mine.

Drept răspuns, îmi încrucișez brațele în jurul corpului. Când vântul îmi flutură părul, parcă alinându-mă, îmi stăpânesc încă un tremur.

— Nu doar pe tine, murmur, întinzând mâna după pelerină.

Lâna stacojie îmi atinge imediat palma deschisă. Înfășurându-mi-o pe umeri, adulmec dulceața pământoasă a mirosului lui Coco.

— Sunt supărată pe toată lumea.

— Dar mai mult pe mine, spune Lou cu viclenie.

— Nu! o mint.

Își încrucișează brațele.

— Niciodată nu te-ai priceput să minți, Célie.

— Cum m-ai găsit?

— Încerci să-i distragi atenția expertei în distragerea atenției?

Când vede că nu răspund, îi zvâcnesc buzele, și probabil îmi imaginez sticlirea subtilă de dezaprobare din ochii ei.

— Păi... *bine!* Voi îngădui această diversiune *temporară* de la problema principală.

Din buzunarul pantalonilor de piele, scoate schiţele – făcute acum un mototol jalnic – şi face un semn spre casa din spatele nostru.

— Nu te-am urmărit până aici. M-am gândit că probabil... vrei să începi investigaţia cu melusina. Poate săi interoghezi pe părinţii tăi? Jean le-a pus câteva întrebări după ce i-am găsit cadavrul, dar nu au fost prea dornici să colaboreze.

— Normal că aşa a făcut.

Tremurând la fel de violent, strâng pelerina mai tare ca să mă apăr de vânt, dar nu reuşeşte să mă încălzească cine ştie ce. Frigul din piept mi se întinde spre membre, oprindu-se în oase, şi mă simt imposibil de greoaie, aproape amorţită. Jean Luc i-a implicat pe *părinţii* mei în loc să mă implice pe mine. Închid ochii şi inspir adânc, dar până şi mirosul copilăriei e greşit – magia a dispărut, lăsând în urmă doar duhoarea vagă de peşte şi saramură. Încă o creangă se preface în praf. Încerc să nu mă spulber şi eu ca ea.

— N-ar fi trebuit să vin aici.

— Asta a fost casa ta, spune Lou încetişor. E firesc să cauţi un teren solid când totul în jur, ăăă...

Deşi ridică din umeri, gestul ei nu mă deranjează precum cel al lui Jean Luc. Poate pentru că nu văd milă în privirea ei, ci doar un soi ciudat de melancolie. De *durere.*

— Se duce naibii?

Dă aprobator din cap.

— Se duce naibii.

Desprinzându-se de copac, vine lângă braţul cald când îl atinge pe al meu. Pierdută în timp ce priveşte către Doleur.

— Copacii Brindelle au murit odată cu melusina. N-am reuşit să-i readuc la viaţă.

Revelaţia asta nu mă satisface prea mult.

— La fel ca trandafirii.

— E ceva în neregulă, Célie, adaugă cu o voce şi mai slabă. Nu e vorba doar de copaci şi trandafiri. Pământul în sine... pare cumva *bolnav.* Magia mea pare bolnavă.

Când mă uit la ea cu atenţie, nu face decât să clatine din cap,

privind apa în continuare, dar fără să o vadă.

— Ai mai găsit şi altceva în cimitir? Ceva ce nouă ne-a scăpat?

Din instinct, scot colierul din buzunar, lăsând cruciuliţa de argint să atârne între noi.

— Doar asta.

Încruntată, întinde mâna s-o examineze.

— Unde?

— O avea Babette. O ţinea în mâini.

Când îşi lasă mâna în jos, uimită, întind lanţul şi mai insistent. Nu e drept să-l mai păstrez. În ciuda nevoii copleşitoare, inexplicabile, de a păstra colierul, nu-mi aparţine şi nu-i face bine nimănui ascuns la mine în buzunar.

— Ia-l! Poate o să vă ajute să găsiţi criminalul.

Îl priveşte lung.

— L-ai ascuns de Jean Luc?

— Da!

— De ce?

Ridic din umăr neajutorată, incapabilă să-i dau un răspuns sincer.

— Pur şi simplu... nu mi s-a părut corect să i-l dau lui. El nu a cunoscut-o pe Babette. Dacă nu ai nevoie de colier pentru investigaţii, poate ar trebui să i-l dai lui Coco. Ea ar... aprecia un astfel de suvenir.

Lou se uită un lung la cruciuliţă, după care la *mine,* apoi cuprinde cu grijă în palmă colierul greu şi mi-l pune înapoi în buzunar. Mă simt grozav de uşurată. Îmi topeşte puţin gheaţa din piept.

— Ar trebui să ai încredere în instinctele tale, Célie, îmi spune cu o voce serioasă. Babette nu se închina Dumnezeului creştin. Nu ştiu de ce avea crucea asta la ea când a murit, dar trebuie să fi avut un motiv. Ţine-o aproape de tine!

Instinctele mele.

Cuvintele se fragmentează între noi, negre şi amare precum copacii Brindelle.

— Mulţumesc, Lou! Înghit în sec, în tăcere, după care adaug: Tu trebuia să înţelegi.

Deşi se crispează auzindu-mi cuvintele, restul îmi scapă de pe buze într-un torent înfiorător pe care nu-l pot opri. Pe care nu-l pot

încetini. Se strecoară prin crăpătura din pieptul meu, spărgând gheaţa şi lăsând în urmă doar vârfuri ascuţite, inegale.

— Ai fost acolo de la început. Tu m-ai scos din sicriul surorii mele. Tu... tu mi-ai șters *rămășițele ei* de pe piele. M-ai urmat în tunelurile acelea către Morgane şi m-ai văzut ieşind de acolo nevătămată.

— *Nimeni* nu a ieşit de acolo nevătămat...

— *În viaţă,* atunci! rostesc cu asprime, întorcându-mă cu faţa spre ea. După tot ce s-a întâmplat, m-ai văzut ieşind din tunelurile alea *în viaţă.* M-ai văzut ieşind la suprafaţă agăţându-mă cu ghearele, zgâriind şi muşcând, m-ai văzut înfigând injecţia aceea în coapsa lui Morgane. *Tu.* Nu Jean Luc, nu Coco, nu Reid, Beau sau Frederic.

Vocea mi se îngroaşă sub şuvoiul de durere, *de furie,* de regrete, resentimente și... și înfrângere.

— Ceilalţi... ceilalţi mă văd ca pe un om care are nevoie de protecţie, care are nevoie de o... o cutie de sticlă şi un piedestal lustruit pe cel mai înalt raft, dar *tu* trebuia să mă vezi altfel.

Vocea mi se frânge, şi ridic mâneca să-i arăt panglica verde smarald încă legată la încheietura mea.

— Tu t-trebuia să fii *prietena* mea, Lou. Aveam *nevoie* să fii prietena mea.

De îndată ce-mi scapă aceste vorbe, le regret. Pentru că Lou *este* prietena mea – şi Jean Luc e logodnicul meu –, şi toţi cei din sala de consiliu sunt mai pricepuţi ca mine şi vor să mă *ajute.* Poate merit să fiu tratată ca un copil. De bună seamă, am bătut din picior şi am urlat exact ca unul.

Lou se uită o clipă la panglică.

Spre disperarea mea, nu vorbeşte. Nu mă contrazice, nu mă ia de sus şi nu mă ceartă; nu-mi spune să nu-mi fac griji sau să nu plâng, nici nu oftează şi nu mă însoţeşte în siguranţa camerei mele. Nu. În schimb, mă ia de mână şi mă strânge cu putere, privindu-mă în ochi în timp ce soarele apune dincolo de râu. Pulberea strălucitoare se învârte în jurul nostru în timp ce altă creangă se rupe.

— Ai dreptate, Célie, îmi spune. Îmi pare foarte rău!

Şapte cuvinte magice.

Şapte lovituri perfecte.

— P-poftim? întreb cu răsuflarea tăiată.

— Am spus că îmi pare rău. Aş vrea să mă pot justifica într-un fel, dar n-am nicio scuză. Ar fi trebuit să-ţi spun de la început – ce făceai mai departe trebuia să fie decizia *ta,* nu a mea. Şi cu siguranţă nu a lui Jean Luc.

Strâmbă din buze, părând că-şi aminteşte ceva, şi simt o strângere de inimă când îmi dau seama. Probabil a auzit cearta noastră din bibliotecă. Probabil *toţi* au auzit-o. Mă înroşesc în obraji când adaugă:

— E un *măgar,* apropo, şi habar n-are despre ce vorbeşte. Dacă n-ai fi fost acolo – gesticulează în jurul nostru, către copacii Brindelle, iar mişcarea face ca pelerina să-i dezvăluie cicatricea de-a lungul gulerului –, Morgane *mi-ar* fi tăiat gâtul. Din nou. Aş fi murit în ziua aceea, şi nici măcar Reid n-ar fi fost în stare să mă aducă înapoi a treia oară.

O sclipire răutăcioasă îi apare în ochi când îi vine o idee, urmată de un rânjet şi mai şi.

— Vrei să-l blestem pentru tine? Pe Jean Luc?

Chicotesc tremurând şi o trag spre strada largă, pietruită, din faţa casei. Un pod imens se intersectează cu strada, acoperind fisura mare care a împărţit regatul în două în timpul Bătăliei de la Cesarine. Vânătorii – alături de sute de voluntari – au pus ultima piatră luna trecută. Beau şi familia regală au organizat un festival în cinstea evenimentului, dezvăluind o placă la intrarea podului pe care scrie: *Mieux vaut prévenir que guérir.*

Părintele Achille a ales cuvintele, un avertisment pentru toţi cei care traversează podul.

„Mai bine să previi decât să vindeci."

Întind mâna şi ating literele când trecem pe pod. Nu e nimic de văzut aici şi, mai mult decât atât, Lou a spus adevărul – ne îngheaţă fundurile astea încântătoare, iar părul ne miroase a peşte.

— Oricât mi-ar plăcea să văd că se perpeleşte, Jean Luc e supus acum unei presiuni foarte mari. Un blestem ar înrăutăţi lucrurile. Dar *da,* îţi acord permisiunea să-l blestemi *după ce* găsim ucigaşul.

Lou scoate un geamăt exagerat.

— Eşti sigură? Nici măcar unul mic? Am fost *foarte* aproape să-i vopsesc părul albastru anul trecut. Sau i-am putea rade o sprânceană.

Jean Luc ar arăta *ridicol* fără o sprânceană...

— Ce-i drept, oricine ar arăta ridicol fără o sprânceană.

Chicotind din nou, ridic gluga lui Coco să-mi acopăr părul încă ud. Când Lou își strecoară brațul sub cotul meu drept răspuns, forțându-mă mai degrabă să *țopăi* decât să merg pe pod, torentul din pieptul meu se reduce la un firicel – până când cruciulița se ciocnește cu zgomot de inelul din buzunar. Amintindu-mi.

Simt din nou o strângere de inimă.

Din depărtare, clopotul de la Saint-Cécile răsună grav și alene, iar Turnul Vânătorilor se înalță ca o umbră în spatele catedralei, mâhnit și impunător în întuneric. N-am de ales. La capătul podului, mă desprind ușor de brațul lui Lou.

— Ar trebui să plec, îi spun. Eu și Jean Luc avem... o discuție de terminat.

Se uită lung la degetul meu fără inel, arcuind o sprânceană.

— Serios? Mie mi se pare terminată.

— Eu...

Cu obrajii aprinși încă o dată, ascund mâna incriminatoare în pelerină.

— Încă n-am luat o decizie. Văzând că nu spune nimic, ci doar strânge din buze, continui în grabă: Serios, n-am luat, și – chiar dacă aș fi făcut-o – nu orice alegere e definitivă.

Din păcate, cuvintele mele nu amintesc de asigurarea fermă a părintelui Achille și umerii mi se pleoștesc a resemnare. A *epuizare.*

Ce dezastru!

— Hm!

Făcându-i-se milă de mine, Lou mă împinge cu șoldul și mă trage în direcția opusă.

— Nu greșești, dar nici nu trebuie să iei o decizie în seara asta. Serios, trebuie să *insist* să-l lași pe dragul nostru căpitan să se perpelească în propria prostie măcar câteva ore. Coco și Beau vin să bem un pahar după o zi *foarte* lungă, iar Reid va fi încântat să te vadă – la fel și Melisandre, dacă îi ceri iertare că ai anulat întâlnirea luna trecută. Ba chiar ți-a prins un cadou frumos de ziua ta pentru festivitățile de mâine. Sunt sigură că o să-l scoată exact când tăiem tortul.

Ezitând, se uită în spate spre casa cu lujerii de viţă şi piatra frumoasă, deschisă la culoare.

— Numai dacă n-ai prefera să rămâi aici?

— Nu! răspund mult prea repede.

— Excelent!

Zâmbind, îmi bagă o şuviţă din păr, luată de vânt, înapoi sub glugă.

— Atunci îţi sugerez brânză pe sub masă în loc de ramură de măslin, dar strecoar-o când Reid nu e atent! Nu-i place ca Melisandre să mănânce resturi de la masă...

Paşii îmi încetinesc din proprie voinţă şi, fără tragere de inimă, mă opresc în loc. Nu ştiu de ce. Şi mie mi-e dor de pisica lui Lou – mi-e dor de ei *toţi* –, dar nu mă îndur să mai fac niciun pas!

— Ia-o înainte! îi spun, zâmbind forţat. Te prind din urmă.

Când se încruntă, dau încurajator din cap şi-i fac semn să continue.

— Nu-ţi face griji! Îi datorez scuze lui Melisandre, aşa că ai încredere în mine – ne întâlnim acolo! Nu suport să o ştiu supărată pe mine.

Soarele a apus de-acum, iar Lou îşi întoarce ochii spre strada întunecoasă, apoi din nou spre mine.

— Ştii că e periculos să te plimbi singură noaptea când un criminal se află în libertate?

— *Tu* ai făcut-o! precizez.

Ezită din nou, căzând pe gânduri.

— Lou! o rog, strângând-o de mână. Oricine ar fi omorât-o pe Babette nu e interesat de mine. M-ar fi putut ataca în cimitir după ce am găsit-o, dar n-a făcut-o. Promit că vin după tine! Am nevoie doar de câteva clipe să... mă adun. Te rog!

Dă din cap şi răsuflă scurt.

— Bine! Sigur că da! Dar ai *şi* balisarda, da?

Când clatin din cap, îmi ridică braţul stâng cu un oftat chinuit, ciupind broderia aspră de pe tivul pelerinei.

— Din fericire, Coco păstrează o lamă subţire în fiecare mânecă. Probabil nu vei avea nevoie de ele, dar, dacă *ai,* încheietoarea de pe mâneca dreaptă se blochează.

Încerc să nu par speriată. *Bineînțeles,* Coco ascunde cuțite în haine!

— Așa voi face.

Lou dă din cap.

— Ne vedem peste o oră?

— Ne vedem peste o oră.

— Nu uita, Célie – apasă cu degetul mare pe încheietoarea de la mâneca stângă și un cuțit ascuțit îmi alunecă în palmă –, toți au vintre.

După ce strecoară cuțitul înapoi în mânecă, mă îmbrățișează în grabă, apoi dispare pe stradă. Îi urmăresc silueta retrăgându-se cu o nostalgie pe care doar ea pare să o înțeleagă – numai că, bineînțeles, nu o înțelege deloc. Nu cu adevărat. Închid ochii, încercând să ignor picioarele ca de plumb. Lou și-a găsit rostul în viață – și-a găsit familia, *căminul* –, iar eu...

Nu.

E o revelație edificatoare.

Ca și cum mi-ar simți gândurile morbide, ușa de la intrarea în casă se deschide și mama iese în prag, îmbrăcată în grabă cu un halat negru strălucitor.

— Célie? mă cheamă încet, uitându-se printre umbrele copacilor Brindelle.

Fereastra de la camera ei dă tot spre parc; probabil m-a văzut furișându-mă jos sau poate m-a auzit cum mă certam cu Lou și a ieșit să cerceteze.

— Draga mea, mai ești aici?

Stau ca o stană de piatră dincolo de pod, sperând să se întoarcă în pat.

Într-adevăr, o privesc atât de fix, încât nu-mi dau seama că mi s-a ridicat părul pe ceafă, deși vântul a dispărut odată cu Lou. Nu observ umbra care se desprinde de stradă, mișcându-se repede – *prea* repede – în apropiere. Nu! Când a șaptea creangă se prăbușește în parcul Brindelle, nu văd decât silueta abătută a mamei mele, și aș vrea – aș vrea, aș vrea, *aș vrea* – să-mi fi găsit locul lângă ea, lângă familia și casa mea. Aș vrea să-l găsesc alături de *oricine.*

Ar fi trebuit să știu că nu e așa.

Doica mi-a spus mereu că șapte e un număr magic, iar acești

copaci... poate nu sunt atât de morţi pe cât cred. Poate şi ei îşi amintesc de mine. Pulberea lor strălucitoare pluteşte suspendată în aerul încremenit al nopţii – urmărind, aşteptând, *ştiind* – în timp ce umbra coboară.

O durere ascuţită îmi explodează în tâmplă şi lumea întreagă se întunecă.

CAPITOLUL ZECE

Pasărea din colivie

TREZEŞTETE!

Cuvintele îmi reverberează în minte cu o voce care nu-mi aparţine – o voce familiară, gravă şi amplă –, şi ochii mei reacţionează imediat, deschizându-se la comandă. Numai că... acum clipesc, trăgându-mă puţin înapoi când observ că e întuneric beznă. Parcă n-aş fi deschis ochii deloc. Nicio fâşie de lumină nu străpunge întunecimea din jur.

Inima începe să-mi bubuie.

Bum-bum, eşti

Bum-bum, speriată

Bum-bum, dulceaţă?

Închid ochii la loc. Pentru că întunericul din spatele pleoapelor e preferabil întunericului adus de necunoscut, de *coşmarurile* mele şi... Unde *sunt?* Nedumerirea îmi împrăştie gândurile, ascuţindu-mi simţurile până încep să mă învârt odată cu ele, până converg într-un vârtej greţos. Locul acesta nu miroase a peşte, ci a ceva dulce şi pregnant, ceva metalic, ciudat, ceea ce înseamnă că am lăsat râul Doleur în urmă. Poate... poate sunt în siguranţă în apartamentul lui Lou? *Da.* Poate nu mai simt aerul rece din parcul Brindelle pentru că am adormit în fotoliul ei. Poate ei au stins luminile ca să nu mă trezească. *Da, sigur...*

Simt o durere surdă când dau frenetic din cap.

Cu o grimasă, ating umflătura de la tâmplă şi întreaga iluzie scapă de sub control, prăbuşindu-se la picioarele mele. Pentru că nu Lou mi-a făcut acest cucui. Nu ea s-a furişat în spatele meu pe nevăzute ca să mă culce la pământ dintr-o singură lovitură puternică.

„Ştii că e periculos să te plimbi singură noaptea când un criminal se află în libertate?"

O, Doamne!

Totul se învârte cu mine când sar de la locul meu, dar mâini mici şi reci îmi apasă umerii cu o viteză surprinzătoare. Cu o *forţă* surprinzătoare. Mâinile mă împing la loc, însoţite de o voce feminină,

melodioasă:

— Nu, nu, nu! Nu trebuie să fugi.

Simt o strângere înfiorătoare de inimă.

La cuvintele ei, o lumânare se aprinde în cameră – *departe,* în partea opusă a încăperii de trei ori mai mare decât mă așteptam. Contururi neclare se întrezăresc în lumină: covoare groase, înflorate, draperii grele și... cutii sculptate de mahon. Cel puțin două, poate și mai multe. Lumânarea dezvăluie foarte puțin. Dar odată cu pâlpâirea aceea de lumină, bezna nesfârșită se destramă în sfârșit, și reușesc să-mi limpezesc mintea și vederea. Încep să respir normal. Bătăile inimii încetinesc.

Bezna asta... nu e aievea. Oriunde aș fi, nu sunt într-un sicriu cu sora mea, iar Morgane le Blanc e moartă.

E *moartă* și nu se mai întoarce niciodată.

— Ți-e frică? întreabă vocea, curioasă.

— Ar trebui?

Se aude un râset lipsit de amuzament în loc de răspuns.

Cât timp a trecut? Când ne-am despărțit, Lou a zis că mă așteaptă în apartamentul ei după o oră. Dacă nu ajung, va veni să mă caute; vor veni *toți* să mă caute – Jean Luc, părintele Achille și Vânătorii. Trebuie să trag de timp până atunci. Trebuie... să o țin de vorbă pe ucigașă. Dacă nu vrea să stăm de vorbă, cuțitele lui Coco rămân ascunse în mânecile pelerinei și am mâinile libere. Pot să ucid, dacă trebuie.

Doar am mai ucis.

— Cine ești?

În ciuda atingerii reci de pe umeri, vocea îmi sună tare și clar. M-am *săturat* să-mi fie frică.

— Unde sunt?

Femeia se apleacă spre mine și părul ei lung și negru îmi cade pe umăr, ceva mai ușor și mai cald decât al meu. Miroase a caprifoi. A lemn de santal.

— Păi, suntem pe o corabie, scumpo. Unde altundeva?

Cu o atingere ușoară ca un fulg, îmi scoate gluga roșie de pe cap, înclinându-se să mă studieze cu mai multă atenție.

— Eu sunt Odessa, iar *tu* ești la fel de frumoasă pe cât umblă vorba

că ai fi.

Cu coada ochiului, văd cum îmi ia o șuviță de păr între degetul mare și arătător și mai degrabă îi aud decât văd căutătura încruntată.

— Dar cu mult mai puține cicatrici. Cealaltă avea o întreagă constelație – și-a săpat toate cele douăsprezece stâng.

Cicatrici? Constelații? Clipesc, ascultându-i cuvintele. Par... ciudat de irelevante, dată fiind situația. Femeia asta m-a atacat, m-a răpit și m-a ascuns în adâncul unei corăbii ca pe o bucată de...

Stai!

O corabie?

O, nu! O, nu, nu, nu!

Când podeaua se leagănă ca o confirmare, îmi înăbuș isteria repede și cu îndârjire. Nu-mi permit să-mi pierd capul. Nu din nou. Nu cum am făcut cu Babette. Mă uit la lumânarea din capătul încăperii, la ferestrele late din spatele ei, dar draperiile ascund ce se află afară. Pot doar să mă rog că încă plutim în port, că n-am ieșit în largul mării. Dacă prima variantă e adevărată, Lou locuiește în apropiere; doar câteva străzi ne despart de apartamentul ei și de apă. Dacă e a doua, ei bine...

Zâmbesc forțat, neștiind ce altceva să fac.

— Este... *minunat* să te cunosc, Odessa! îi spun într-un târziu.

— „Minunat!"

Femeia pare să guste cuvântul, intrigată, apoi se îndepărtează și se așază pe o cutie de mahon.

— Nu e chiar o minciună, dar e mult superioară adevărului. Bravo!

Mi se taie respirația când îi văd fața pentru prima oară și mă holbez la ea, amuțită pe moment.

— Ăăă...

Își arcuiește o sprânceană cu un aer trufaș.

— Da?

Onduleuri bogate îi încadrează ochii mari, căprui – depărtați și alungiți, aproape felini –, pomeții înalți și buzele arcuite. Și le-a vopsit în culoarea prunei. Se potrivesc cu satinul rochiei decoltate și cu pietrele prețioase din colierul extravagant. În contrast cu paloarea pielii de culoarea chihlimbarului, toată ținuta e... ei bine, *minunată.* Mă trezesc din reverie.

— Pot să întreb *de ce* suntem pe o corabie?

— Normal că poţi.

Odessa îşi înclină capul, încruntându-se şi mai tare, şi deodată ea e pisica şi eu, pasărea din colivie. În ciuda vorbelor ei, o nouă teamă îmi stârneşte furnicături pe piele. De ce nu m-a legat? De ce nu sunt sfori? Lanţuri? De parcă mi-ar citi gândurile, se apleacă în faţă, iar umbra îi învăluie faţa frumoasă.

— O întorsătură de frază atât de ingenioasă, încât, deşi e politicoasă, fără îndoială, îmi ceri permisiunea să mă întrebi şi totodată mă întrebi fără să-ţi fi dat voie.

Clipesc din nou, străduindu-mă să ţin pasul cu femeia asta ciudată.

— Eu... îţi cer scuze, *mademoiselle!*

Dar când ea continuă să se uite lung la mine – cu ochii aceia mari *mult* prea atenţi la mine –, caut să spun altceva. *Orice* altceva. Am nevoie de doar câteva minute în plus înainte ca Lou şi ceilalţi să sosească.

— Ăăă, te rog să-mi ierţi ignoranţa, dar nu eşti deloc cum mă aşteptam!

— Serios? Dar la ce te aşteptai?

Mă încrunt.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. La cruzime? Un aer de rea-voinţă? Ai *ucis* cinci oameni.

— O, dar a ucis mai mulţi de atât, intervine altă voce – vocea *aceea* –, şi aproape îmi stă inima de spaimă. Cu un ţipăt, mă întorc să-l văd pe cel din spatele meu.

El!

Bărbatul cel rece.

Stă mult prea aproape – prea *tăcut* –, privindu-mă cu un rânjet dispreţuitor. Cu obrajii aprinşi, îmi duc mâna la piept şi încerc să vorbesc fără să gâfâi şi fără să-i las să vadă ce brusc mi-a crescut pulsul.

— De... de câtă vreme stai acolo?

Scoate un hohot de râs gros şi periculos.

— De destulă vreme.

— Da, păi, e nepoliticos să... să...

Însă cuvintele mi se sting pe limbă. Deşi *este* nepoliticos să nu-ţi

dezvălui prezenţa în compania altora, e şi mai nepoliticos să faci o femeie lipsită de apărare să-şi piardă cunoştinţa şi s-o târăşti în vizuina asta murdară şi ticăloasă. Omul ăsta le-a făcut pe amândouă. Cu tot rafinamentul lui, pare să fi ratat câteva lecţii esenţiale de etichetă.

— De ce sunt aici? întreb în schimb. Ai de gând să mă goleşti de sânge cum ai făcut cu Babette şi cu ceilalţi?

— Posibil!

Ducându-şi mâinile la spate, îmi dă târcoale cu o graţie de prădător. Lumina lumânării le oferă culorilor simple – albului pielii, argintiului părului şi negrului hainei – o notă aurie. Dar asta nu pare să-l îmbuneze. Ochii lui par gata să verse sânge când mă priveşte drept în faţă.

— I-ai spus micului tău prieten despre trandafiri?

— De ce vrei să ştii?

— Ar trebui să-i răspunzi, intervine Odessa de pe cutia de mahon. Vărul meu devine foarte plictisitor când nu faci ce-ţi spune.

Bărbatul îşi întoarce ochii negri spre ea.

— O trăsătură de familie, desigur.

— Nu e nevoie să fii arţăgos, dragule.

Când bărbatul se opreşte în faţa mea, ridic capul, prefăcându-mă îndărătnică, când de fapt nu pot să-mi iau ochii de la el. N-am mai văzut un om cu trăsături atât de ascuţite, de *sălbatice.* Totuşi, neliniştea îmi cuprinde şira spinării când îmi pune degetul sub bărbie.

— Cine... cine eşti? îl întreb.

— Mă interesează mai mult cine eşti *tu,* drăguţă.

Cu un oftat teatral, Odessa se dă jos de pe capacul cutiei.

— Serios, vere, ar trebui să fii mai explicit pe viitor. Ţi-am urmat instrucţiunile întocmai.

Femeia ridică trei degete, dezvăluind unghii negre, legate cu un lănţişor subţire de argint de brăţara de la încheietură.

— Păr brunet, pelerină roşie, prietenă cu La Dame des Sorcières. Îndeplineşte toate cele trei criterii – şi cu siguranţă *miroase* a Dame Rouge –, dar...

Strânge din buzele violete în timp ce mă privesc amândoi cu ceva

absurd de asemănător cu îndoiala.

— Nu are cicatrici.

Iar apare cuvântul acela, „cicatrici”. A spus Odessa că „miros” a Dame Rouge? Cum e posibil...

Revelaţia mă loveşte brusc – îngrozitor – în timp ce pun totul cap la cap, dar mă străduiesc să-mi păstrez expresia impasibilă, conştientă de privirile lor cercetătoare. Conştientă că încă mai port pelerina lui Coco.

Nu sunt singura prietenă brunetă a Reginei Vrăjitoarelor.

Odată cu această înţelegere mai vine una, la fel de înfiorătoare: „Cealaltă avea o întreagă constelaţie – şi-a săpat toate cele douăsprezece stele ale lui Woodwose pe piciorul stâng.” Aceşti oameni o cunoşteau pe Babette. O cunoşteau destul de bine ca să-i vadă tălpile goale şi să-şi amintească de configuraţia cicatricilor ei. Ei au ucis-o. O senzaţie de certitudine îmi cuprinde pieptul. Au ucis-o, şi acum... acum o urmăresc pe Coco. În mod straniu, informaţia nu-mi face inima să bubuie sau mâinile să tremure, așa cum ar trebui. Nu. Mă face să-mi îndrept spatele şi să mă feresc de atingerea lui.

Nu vor pune mâna pe Coco.

Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus.

— Chiar așa?

În ciuda eforturilor mele, mă strânge şi mai tare de bărbie şi îmi înclină faţa într-o parte și în alta, căutând cicatrici, iar privirea lui îmi studiază ochii, pometţii, buzele și gâtul. În cele din urmă, își încleștează fălcile.

— Cum te numești? mă întreabă în sfârșit, cu o voce mai blândă, mai sinistră.

Știu că nu trebuie să-l ignor. Instinctele mă furnică din nou, avertizându-mă să stau nemișcată, spunându-mi că bărbatul ăsta e mai mult decât ceea ce pare.

Când înghit în sec, trăgând de timp şi gândindu-mă la un răspuns, ochii lui urmăresc mişcarea.

— De ce vrei să ştii? întreb la rândul meu.

— Ăsta nu-i un răspuns, drăguţo.

— Nici ăsta nu e.

Strâmbând nemulţumit din buze, îmi dă drumul bărbiei, dar

senzaţia de uşurare dispare când se aşază pe vine în faţa mea, cu ochii în dreptul alor mei. Fac tot ce pot să ignor felul în care se sprijină cu antebraţele de genunchii mei, felul în care îşi împleteşte degetele, privindu-mă cu atenţie. Înşelător de nonşalant. Are mâini mari, şi ştiu din proprie experienţă cât de puternice sunt. Mi-ar putea frânge gâtul într-o clipită. De parcă mi-ar citi gândurile, murmură:

— Va fi mai plăcut dacă te porţi frumos.

Îi repet propriile cuvinte:

— Şi dacă refuz?

— Spre deosebire de tine, eu *am* la dispoziţie mijloacele de a te supune cu forţa.

Chicoteşte ameninţător.

— Repet însă: nu vor fi plăcute şi nici politicoase.

Când vede că refuz să răspund – încleştându-mi fălcile –, mijeşte ochii. Genunchiul lui îmi atinge pielea, şi până şi o atingere atât de uşoară îmi dă fiori pe şira spinării, ridicându-mi părul pe ceafă. Din poziţia asta, aproape îngenuncheat la picioarele mele, ar trebui să pară supus, poate chiar respectuos, însă deţine controlul absolut. Se apleacă mai aproape.

— Oare să-ţi spun *exact ce* am de gând să fac cu tine?

— Ţi-am spus că ar putea fi plictisitor.

Odessa se apropie de lumânare, apoi ia un pergament din spatele ei, de pe masă. Îl desface dezinteresată, după care îl aruncă într-o parte şi ia altul. Apoi îi spune vărului ei:

— *Te rog* să te grăbeşti, Michal! Abia aştept să scap de locul ăsta îngrozitor!

— Ai spus că tânjeşti după aer proaspăt, verişoară.

— Aerul din Cesarine nu e deloc proaspăt – şi să nu crezi că n-am auzit tonul tău critic! Băile de aer au beneficii enorme pentru sănătate.

Flutură degajat din mână şi caută printre celelalte pergamente, pierzându-şi deja atenţia.

— Serios, chiar trebuie să fii mereu atât de încuiat? Ţi-ar prinde bine să stai puţin despuiat la fereastră...

— *Destul,* Odessa!

Spre surprinderea mea, îl ascultă fără să protesteze – fără să-şi dea

ochii peste cap sau să bombăne insulte în şoaptă –, iar supunerea asta imediată e mai rău prevestitoare decât orice ameninţare ar fi venit din partea lui. Lou i-ar fi râs în faţă. Jean Luc l-ar fi atacat într-o clipită.

Bănuiesc că amândoi ar fi morţi deja.

Bărbatul – *Michal* – respiră adânc și controlat, după care își îndreaptă din nou atenţia spre mine, dar până și eu văd că își pierde răbdarea. Ridică dintr-o sprânceană, cu ochi și mai întunecaţi decât înainte. Goi şi înspăimântător de negri.

— Ei bine? Cum mă preferi, drăguţo? Plăcut sau neplăcut?

Mă uit fix la el, hotărâtă, până dă din cap cu o satisfacţie sumbră.

— Prea bine...

— C-Cosette.

Mă forţez să pronunţ numele printre dinţi, refuzând să-mi iau ochii de la el. Un mincinos priceput nu-şi fereşte niciodată privirea, nu ezită şi nu se bâlbâie, dar eu n-am fost niciodată o mincinoasă pricepută. Mă rog la Dumnezeu acum să mă ajute să mint.

— Mă numesc Cosette Monvoisin.

Expresia lui se întunecă şi mai tare auzind minciuna evidentă.

— *Tu* ești Cosette Monvoisin?

— Sigur că da!

— Scoate-ţi pelerina!

— Eu... Poftim?

Probabil vede panica din ochii mei şi îmi simte încordarea bruscă din corp, pentru că se apropie şi mai mult. Acum își împinge picioarele în mine. Buzele i se arcuiesc într-un rânjet aspru.

— Scoate-ţi pelerina, *mademoiselle* Cosette, şi arată-ne cicatricile! Ca Dame Rouge, trebuie să le ai pe undeva.

Sar în picioare – în parte ca să mimez curajul, în parte ca să mă feresc de atingerea lui –, şi scaunul cade la podea în spatele meu. Odessa își ridică ochii de la pergamente, devenind curioasă, în timp ce mie mi se aprind obrajii şi îmi încleştez pumnii. *Te rog, te rog, te rog!* implor în gând, dar acum nu mai pot da înapoi. Trebuie să mint cum n-am făcut-o niciodată.

— Cum *îndrăznești, monsieur?* Sunt Princesse Rouge, şi nu permit să mi se vorbească în modul acesta indecent şi intim! Chiar tu ai spus

că simţi *mirosul* magiei care îmi curge prin vene. În mod clar, sunt întrecută ca număr şi ca puteri, aşa că te rog să asculţi de verişoara ta şi să-ţi pui în aplicare planurile pentru seara asta! Să nu mai prelungim situaţia asta dezagreabilă! Spune-mi ce vrei şi mă voi strădui să-ţi fac pe plac – sau omoară-mă aici şi acum! Nu mă tem de moarte, adaug, fixându-l cu cea mai feroce privire, aşadar, să nu crezi că mă poţi înfricoşa cu ameninţări nefondate!

Încă ghemuit, deloc tulburat, îmi urmăreşte izbucnirea cu o apatie usturătoare.

— Mincinoaso!

— Pardon?

— Eşti o mincinoasă, drăguţo. Fiecare cuvânt pe care l-ai spus de când ne-am cunoscut a fost fals.

— Ba nu...

Plescăie din limbă ca un reproş, clătinând din cap, apoi se ridică în picioare încet, ca o umbră care se întinde. Nu mă pot abţine să nu fac un pas în spate.

— Cum te numeşti? mă întreabă, şi ceva în vocea lui – poate felul în care încremeneşte subit – mă avertizează că va fi ultima dată.

— Ţi-am *spus.* Sunt Cosette Monvoisin.

— Și îți dorești moartea, Cosette Monvoisin?

Fără să-mi dau seama, mai fac un pas în spate.

— Eu... Normal că nu-mi *doresc* moartea, dar moartea e inevitabilă, *monsieur.* Ne g-găsește pe toţi până la urmă.

— Chiar aşa?

Elimină distanţa dintre noi aparent fără să se mişte. Într-o secundă, stă cu mâinile la spate *acolo,* și în secunda următoare stă cu mâinile la spate chiar *aici.*

— Vorbești de parcă ai cunoaște-o.

Răsuflu greoi.

— Cum ai...

— Se poate să te fi găsit deja?

Își ridică o mână palidă în dreptul gulerului meu. Deși mă crispez, nu face decât să tragă de șiretul pelerinei lui Coco, care cade la picioarele noastre ca un val de material sângeriu. Îmi dă părul la o parte de pe umăr. Genunchii încep să-mi tremure.

— C-cine?

— Moartea, răspunde șoptit, aplecându-se să... să-mi *adulmece* curbura gâtului.

Deși nu mă atinge, îi *simt* apropierea ca pe niște degete diafane care-mi mângâie gâtul. Scot un icnet și mă retrag, iar el se îndreaptă încruntat – neafectat, probabil neatent – și se uită la Odessa.

— Magia de sânge nu-i curge prin vene.

— Nu, spune ea voioasă, citind pergamentele și ignorându-ne complet. Dar curge altceva.

— Recunoști mirosul?

Odessa ridică din umărul elegant.

— Nicidecum. Dar nu e tocmai uman, nu-i așa?

Mă uit de la unul la altul în timp ce între ei se așterne tăcerea, convinsă că n-am auzit bine din cauza bătăilor puternice ale inimii. Văzând că niciunul nu vorbește – că nici nu pufnesc disprețuitor, nici nu râd de gluma lor spirituală –, clatin din cap și iau pelerina lui Coco de pe jos.

— Vă înșelați amândoi!

Îmi pun pelerina pe umeri și bag mâna în mâneca stângă. Cu obrajii încă aprinși, apăs pe încheietoare și cuțitul ei îmi alunecă în palmă.

Lou și ceilalți ar fi trebuit să sosească deja. Ori nu-mi pot da de urmă, ori sunt deja pierdută pe mare. Cauza însă nu mai contează. Efectul e același. Timpul se scurge, și aceste... aceste *creaturi* nu pot fi lăsate să umble libere. Dacă părăsesc corabia, vor începe, fără îndoială, să o caute din nou pe Coco, iar aici – acum – încă mai am la dispoziție elementul surpriză. Privirea îmi alunecă de la ochii lui Michal la urechi, la nas și la... părțile de jos.

Nedumerit, ridică dintr-o sprânceană.

„Nu contează cu cine te lupți, Célie – toți au vintre pe undeva. Găsește-le, lovește-le cât de tare poți și fugi naibii de acolo!"

Inspir adânc, renunț la prudență și mă arunc...

Cât ai clipi, Michal se mișcă din nou, și deodată nu mai stă în fața mea, ci în spatele meu, apucându-mă de încheietură și răsucind, ridicându-mi cuțitul la gât.

— Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul tău! îmi șoptește.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Iadul e gol

ÎN MOMENTE DE PRESIUNE EXTREMĂ, ÎN CORPUL UMAN SE declanşează o reacţie psihologică de a lupta sau a fugi. Îmi amintesc când mi l-a descris Filippa în copilărie – gura uscată, vederea neclară şi respiraţia întretăiată. Chiar şi atunci, ştiam că Pip n-ar fugi niciodată.

Ştiam că eu n-aş lupta niciodată.

Acum reacţionez fără să mă gândesc – „ochi, urechi, nas, vintre" –, dându-mi capul în spate şi stâlcindu-i nasul lui Michal, apoi răsucindu-mă ca să-l lovesc cu genunchiul între picioare. Acesta însă face un pas într-o parte înainte să mă desprind de el – prinzându-mă cu braţele de talie şi trăgându-mă spre el –, aşa că îl lovesc cu putere în coapsă. Sfârşesc prin aproape a-mi *zdrobi rotula.* O durere ascuţită îmi pătrunde în os, dar mă smulg din îmbrăţişarea lui macabră şi mă reped pe lângă el, poticnindu-mă pe întuneric şi căutând orbeşte o uşă, *orice* uşă...

Acolo!

Mă arunc cu toată greutatea în lemnul masiv – o dată, de două ori, de trei ori – şi, când în sfârşit se deschide, cad odată cu ea, aterizând în patru labe. Mă sfâşie o durere agonizantă în timp ce mă târăsc în faţă, ridicându-mă în picioare şi luând-o la fugă pe coridor, după colţ. De data asta nu sunt mâini reci care mă prindă de umeri; nici vocea ca argintul care să mă avertizeze.

M-au lăsat să fug.

Nu! Alung gândul tulburător, forţându-mă să alerg mai repede în sus pe scări şi răsuflând uşurată cu fiecare pas care măreşte distanţa dintre noi. *Nu, am evadat. Am evadat din camera aceea şi acum trebuie să scap de pe corabie...*

Deschizând alte uşi, mă opresc brusc pe dunetă, iar temperatura mă descurajează.

Lumina lunii sclipeşte pe întinderea apei.

Se cască în faţa mea în toate direcţiile, neîntreruptă, fără de sfârşit

– în afară de asfinţit, unde nişte luminiţe încă mai strălucesc la orizont. *Cesarine!* Niciodată nu m-am mai gândit la acest cuvânt cu atâta dor. Cu atâta *teamă.* Am plecat deja *Dumnezeu* ştie unde, ceea ce înseamnă... Mi se pune un nod în gât când îmi dau seama, împiedicându-mă să respir.

Prietenii mei nu mă vor găsi niciodată.

Nu!

Alerg pe punte unde zeci de marinari muncesc la unison, cu mişcări ciudat de ritmice în timp ce se ocupă de vele şi învârt cârma, desfăcând parâme, legând noduri şi frecând podelele. Spre deosebire de Michal şi Odessa, pielea le e înroşită de efort fizic, caldă şi familiară, în ciuda sclipirii goale din ochii lor.

— Te rog *monsieur* – îl prind de mânecă pe cel mai apropiat de mine –, a-am f-fost răpită şi am mare nevoie de ajutor!

Deşi vocea îmi devine tot mai ascuţită, mai stridentă, nu pare să mă audă, trecând pe lângă mine de parcă n-aş fi spus nimic. Uitându-mă iute înapoi spre uşile duble, mă agăţ neajutorată de braţul lui.

— *Te rog!* E vreun fel de barcă de salvare la bord? Trebuie să mă întorc la Cesarine...

Se smulge cu uşurinţă din mâna mea, mergând înainte fără să mă vadă. Mă uit după el tot mai panicată, înainte de a mă întoarce spre altul.

— *Monsieur*?

Acesta stă pe un scăunel cu trei picioare, sculptând o lebădă dintr-o bucată de lemn – sau, cel puţin, *a început* ca o lebădă. Acolo unde ar trebui să fie corpul unei păsări, bărbatul îşi mişcă încheietura mecanic, repetând acelaşi gest iar şi iar. Probabil din nesăbuinţă, îi smulg cuţitul din mână, hotărâtă să-i atrag atenţia. Nu mă opreşte. Mâna lui cioturoasă însă continuă să se mişte, de parcă încă ar avea cuţitul, şlefuind lemnul într-un vârf extrem de ascuţit.

— *Monsieur,* mă... mă auzi?

Îi flutur cuţitul pe la nas, dar nici nu clipeşte.

Ceva e în mare neregulă aici.

Când îmi strecor mâna pe sub eşarfa lui să-i verific pulsul, îl simt slab sub vârful degetelor. Deci e viu. Uşurarea mă loveşte ca un val puternic, numai că...

Mă dau înapoi, scăpând cuțitul din mână și luându-i eșarfa de la gât.

Dezvăluind două înțepături.

Încă mai sângerează ușor, iar sângele îi picură pe guler.

— O, Doamne! Ești... ești rănit, *monsieur.* Stai, permite-mi...

Când apăs rănile ca să opresc sângerarea, deschide gura și bolborosește ceva neinteligibil. După ce arunc o privire grăbită spre uși, mă aplec și mai mult spre el, deși n-ar trebui.

— Dormiți întotdeauna la căderea nopții, dragii mei, spuneți-vă mereu rugăciunile!

Îngaimă cuvintele și închide ochii, iar capul începe să i se legene într-un ritm lent, stăruitor.

— Purtați mereu cruciulița de argint și mergeți doi câte doi!

Mă cuprinde o groază venită de undeva din subconștient.

Cunosc cuvintele astea. Le recunosc la fel de ușor cum îmi amintesc fața încăpățânată a surorii mele și vocea cântată a doicii. *O, Doamne!*

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Îmi iau degetele de pe gâtul lui, iar ochii goi se deschid. Numai că nu mai sunt goi. Sunt cuprinși de o spaimă îngrozitoare – destul de strălucitoare, încât să orbească, să *ardă* –, și mă strânge tare de încheietura mâinii. Un spasm cumplit îi zguduie corpul.

— F-fugi! spune gâtuit, iar gâtul i se contractă furios. *Fugi!*

Răsucindu-mă ca să scap, icnesc și mă împleticesc în spate, iar el se prăbușește ca o marionetă. Dar în clipa următoare se îndreaptă. Mâinile încep din nou să sculpteze și, când clipește, ochii îi sunt din nou goliți de emoție. În tot acest timp, gâtul îi sângerează.

Pic.

Pic.

Mă întorc disperată, căutând o barcă de salvare, dar acum, că am văzut semnele, nu pot scăpa de ele. Oriunde m-aș uita, mă privesc amenințător, împodobind gâtul tuturor marinarilor – unele proaspete și încă sângerând, altele acoperite de coajă, vineții și inflamate. Nu poate fi o coincidență. Toți oamenii aceștia cu ochi inexpresivi au fost atacați și supuși – la fel ca Babette și ceilalți, la fel ca *mine* –, și rănile astea o dovedesc. Îmi duc mâna la gât, cutremurându-mă și alergând

spre parapetul sculptat. Am fost cu toţii condamnaţi la moarte.

Mai bine mă înec decât să mor aşa cum vor muri aceşti oameni.

Cu răsuflarea întretăiată, mă aplec peste marginea dunetei, uitându-mă la apele tulburi de jos. Valurile sunt agitate în noaptea asta. Se lovesc de catena corabiei ca un avertisment, promiţând răzbunare pentru oricine e destul de nesăbuit să se cufunde în ele. Şi poate chiar sunt nesăbuită. O *nesăbuită* încăpăţânată şi optimistă pentru că am fugit din Turnul Vânătorilor, pentru că am crezut că *eu* pot reuşi acolo unde Jean Luc şi Lou au dat greş. Mă mai uit o dată la uşile duble, dar se pare că răpitorii mei nu se grăbesc să vină după mine. Şi de ce ar trebui să se grăbească? Doar ştiu că nu pot fugi.

Mă îndârjesc şi mai şi din cauza acestei mici insulte.

N-am fost niciodată o înotătoare prea bună, dar dacă sar, există o şansă – oricât de mică – să supravieţuiesc furiei apelor şi să urmez curentul înapoi spre Cesarine. Am cunoscut-o pe Zeiţa Mării, şi multe melusine îmi sunt prietene. Poate mă vor ajuta.

Înainte să mă răzgândesc, mă urc pe parapet trimit o rugăciune tăcută, disperată spre Ceruri.

Degete reci mi se înfăşoară pe încheietură. Mă trag înapoi spre Iad.

— Pleci undeva? murmură Michal.

Mă înec cu un suspin.

— L-lasă-mă în pace!

Deşi încerc să mă întorc cu spatele la el, eforturile îmi sunt inutile; mâna îi e ca o cătuşă pe încheietura mea şi alunec pe parapetul îngust. Stomacul mi se strânge şi îmi pierd echilibrul de tot, căzând peste marginea corabiei. Cu un ţipăt, mă agăţ de mâna lui – singurul lucru care mă ţine suspendată – şi atârn în aer deasupra valurilor îngheţate, îmi susţine greutatea cu uşurinţă, înclinându-şi capul şi urmărind cum mă zbat.

— Recunosc că sunt curios, îmi spune ridicând dintr-o sprânceană. Şi acum ce faci, drăguţo? Ai de gând să *înoţi* până la Cesarine?

— Ridică-mă!

Rugămintea îmi scapă din gât în ciuda voinţei mele, şi caut orbeşte, frenetic, un sprijin pentru picioare pe marginea corabiei.

— Te rog, *te rog...*

Drept răspuns, slăbeşte strânsoarea şi alunec un centimetru,

ţipând din nou. Vântul suflă în jurul nostru, îmi agaţă părul, rochia, sfâşiind materialul subţire şi pătrunzându-mi în piele ca o mie de ace. Deodată, hotărârea mea nu mai pare la fel de fermă. Pare o dorinţă violentă şi viscerală de a *trăi.* Îi sfâşii braţul încercând să mă caţăr pe corpul lui, să *scap* de moartea sigură de sub mine.

Se pare că, până la urmă, n-aş prefera să mă înec.

— Fără doar şi poate – mă mai coboară un centimetru –, nu mă lăsa să te opresc! Dar ar trebui să ştii că vei muri îngheţată în şapte minute. *Şapte,* repetă glacial, cu o mască împietrită şi calmă pe faţă. Eşti o înotătoare bună, Cosette Monvoisin?

Îmi înfig unghiile în mâneca lui, zgâriind materialul de piele în timp ce un val se ridică destul de mult ca să-mi atingă picioarele.

— N-nu...

— Nu? Ce păcat!

Încă un strigăt îmi râcâie gâtul – încă un val îmi agaţă poalele – înainte să mă agăţ de corabie şi să mă ridic. Nu-mi dă drumul la încheietură, ci mă prinde de talie cu mâna liberă şi mă saltă peste parapet cu o mişcare fluidă. Deşi mă aşază pe punte cu blândeţe, răceala din privirea lui îi contrazice gestul. Strâmbă dezgustat din buze şi se îndepărtează.

Când după o secundă mă lasă genunchii, nu sare să mă prindă, aşa că mă prăbuşesc la picioarele lui, apucându-mă cu braţele de trunchiul său şi tremurând incontrolabil. Poalele mi-au îngheţat deja de la vântul aprig. Mi se lipesc de glezne, de pulpe, şi încep să amorţesc.

Îl urăsc. Fără echivoc şi cu ferocitate, cum n-am urât pe nimeni niciodată, îl *detest.*

— Fă-o!

Refuzând să-mi dezgolesc gâtul – refuzând să caut cuţitele ascuţite asupra lui –, îl privesc încruntată. Poate îmi va lua viaţa, dar nu-mi va lua şi demnitatea.

— Străpunge-mi pielea! Bea-mi sângele! Foloseşte-l pentru orice scop mizerabil l-ai folosit şi pe al celorlalţi!

Cu aceeaşi expresie dezgustată, se ghemuieşte, iar silueta lui mă ascunde de restul echipajului. *Nu că ar conta,* mă gândesc cu amărăciune. Bărbaţii continuă să se mişte ciudat, ca nişte marionete

cu sfori. Niciun ochi nu s-a întors în direcţia noastră de când a venit Michal.

Acum mă studiază cu atenţie. Expresia lui nu dezvăluie nimic.

— Niciodată n-am întâlnit pe cineva atât de dornic să moară.

Când nu răspund, clatină din cap.

— Dar nu te teme – doar sunt un gentleman, la urma urmei. Cine sunt eu să refuz o lady așa ca tine?

„O lady."

Cuvântul mi se aprinde ca niște vreascuri sub piele şi mă ridic mârâind, cât pe ce să-l lovesc din nou în nas. N-am fost niciodată violentă din fire. Dimpotrivă, în general detest să văd sânge, dar când o păpuşă de porţelan se sparge nu mai rămân decât margini ascuţite. O parte tainică şi ciudată din mine vrea să-i facă rău acestui bărbat. Vrea să-i verse sângele. Înăbușindu-mi reacţia sălbatică, vorbesc printre dinţi:

— Atunci, fă-o! De ce să mai aştepţi?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Dar zâmbetul nu-i cuprinde şi ochii.

— Răbdarea e o virtute, drăguţo.

Fiind atât de aproape, lipsa clară a unui miros e tulburătoare – ca zăpada sau marmura, sau poate ca otrava pusă în vin. Nu mai suport să stau nicio secundă în prezenţa lui.

— Nu sunt *drăguța* ta! scuip vorbele cu o voce pe care de-abia o recunosc. Și nu te preface că înțelegi ce e virtutea, *monsieur!* Nu ești un gentleman.

Un sunet grav de aprobare huruie în pieptul lui sau – mijesc ochii, uluită – e râs? *Râde* de mine?

— Lămurește-mă, *mademoiselle!* Ce înseamnă să fii gentleman?

— Mă iei de sus.

— E o întrebare simplă.

Când sar în picioare în loc de răspuns, un umor rece îi sclipeşte în ochii negri, scăpărând mai strălucitor în timp ce mă împiedic şi mă agăţ de umărul lui lat ca să mă echilibrez. Îmi retrag imediat mâna. Mi se face rău de la atingerea aceea – de la furia din măruntaie, de la *umilinţă.* Nu pe mine mă vrea. Nu cu adevărat. Nu sunt destul de importantă ca să mă omoare.

Profitând de poziţia lui vulnerabilă, încerc să trec pe lângă el, dar şi de această dată – cât clipesc de două ori – trece în faţa mea, tăindu-mi calea. Mă uit spre uşile duble.

Încerc din nou.

Reapare.

Vorbeşte cu o uşurinţă nemiloasă în timp ce-şi duce mâinile la spate:

— Pot doar să presupun că următoarea ta mişcare este să o cauţi pe verişoara mea, să apelezi la firea ei miloasă – poate chiar maternă. Lasă-mă să te scutesc de o dezamăgire: Odessa e fiinţa cel mai puţin maternă de pe pământ. Chiar *dacă* ar empatiza cu suferinţa ta, nu te-ar ajuta. Mie îmi dă ascultare.

Se opreşte cu zâmbetul acela vag şi întunecat, dând din cap spre bărbaţii din jurul meu.

— *Toţi* îmi dau ascultare.

Inima îmi bubuie în urechi în timp ce mă holbez la el.

O secundă.

Două.

Când mă întorc şi mă arunc spre parapet, apare din nou în faţa mea, şi mă opresc brusc ca să nu mă lovesc de pieptul lui. Umorul din ochii lui se estompează treptat văzându-mi privirea.

— Dat fiind că-ţi pasă atât de puţin de viaţa ta, lasă-mă să termin mai repede cu prostia asta!

La o mişcare a mâinii lui, toţi marinarii de pe corabie se opresc din lucru, ridicându-se brusc şi mergând spre parapetul dinspre tribord. Dar nu se opresc acolo. Fără ezitare, fără o *vorbă,* se caţără până se ridică în picioare într-un şir ordonat pe parapet, ţinându-şi echilibrul în mijlocul vijeliei şi aşteptând alte instrucţiuni. Vântul se înteţeşte şi mai tare în timp ce-i urmăresc îngrozită. Pentru că arată precum... precum nişte soldăţei de plumb stând acolo, şi deodată nu le mai văd chipurile inexpresive.

Îl văd pe al meu.

Cândva, Morgane mi-a făcut trupul la fel de neputincios. Cu magia ei, ne-a forţat pe mine şi pe Beau să ne duelăm şi să ne *rănim* unul pe altul ca să-i transmită un mesaj fiicei ei. Chiar şi atunci când sabia mea s-a înfipt în pieptul lui, n-am putut face nimic s-o opresc, şi în

clipa aia am ştiut – *am știut* – că nu voi mai avea niciodată de-a face cu un rău ca acela. Am ştiut că nu-i voi cunoaşte niciodată egalul.

Când un soldat se leagănă precar, iar picioarele îi alunecă pe parapet, mă întorc spre Michal cu o nouă hotărâre.

— Încetează! Încetează *acum!*

— Nu eşti în măsură să dai ordine, drăguţo! Dacă încerci să înoţi până la Cesarine, oamenii mei te vor urma și – în mod tragic – vor muri îngheţaţi.

Ochii i se transformă în ceva străin şi înspăimântător, apoi sălbatic, în timp ce-mi ia o şuviţă de păr şi o pipăie cu degetul mare şi arătătorul.

— Bineînţeles, anemia le va scurta viaţa la mai puţin de şapte minute. Poate patru, dacă au noroc. Tu vei fi forţată să-i privești cum se îneacă. Face o pauză, apoi adaugă: Înţelegi?

„Anemia"? Mă retrag de lângă parapet de parcă i-ar fi crescut coarne, încercând să recunosc cuvântul. Când nu reuşesc, furia din piept îmi creşte iraţional.

— Lasă-i să coboare! mă răstesc la el. Nu-ţi mai dau niciun răspuns până nu se întorc în siguranţă pe punte.

— Nu există niciun loc sigur pe punte.

Deși cuvintele lui sunt o amenințare tăcută, marinarii îi înțeleg cumva intenţia; la fel de repede și tăcut cum s-au urcat pe parapet, coboară și își reiau dansul acela sinistru. Nu mai sunt soldăţei de plumb, ci marionete. Michal își înclină capul.

— Am ajuns la o înțelegere?

— Cum îi controlezi? îl întreb. Pe oameni?

— Cum se face că nu ai cicatrici?

— La Dame des Sorcières a făcut o vrajă să mă deghizeze.

Minciuna îmi scapă de pe buze cu o desfătare neașteptată. Mă furişez spre stânga cât mai încet cu putinţă, cu ochii la bărbatul cu lebăda de lemn.

— Știam că ai plănuit să mă răpești...

— *Petite menteuse!*

Ochii lui Michal se întunecă și mai mult auzind neadevărul.

„Mincinoasă mică."

În ciuda dovezilor alarmante că are dreptate, nu mă pot abţine să

nu-mi încleştez pumnii.

— *Nu* sunt mincinoasă!

— Nu?

Îmi imită paşii ca un prădător care pândeşte prada. Răbdător. Letal. Crede că m-a prins în capcană, şi poate chiar aşa e.

— Când eşti născută, Cosette Monvoisin?

— Pe 31 octombrie.

— *Unde* te-ai născut?

— L'Eau Melancolique. Mai exact, Le Palais de Cristal, în Le Présage.

Încăpăţânarea – ba nu, *mândria* – se simte în fiecare vorbă, în fiecare mic detaliu. „Veşnice stele în ochii tăi", îmi spunea mereu Pippa, şi slavă Domnului pentru asta! Slavă Domnului că adun poveştile cum adună melusinele comorile; slavă Domnului că ascult când vorbesc oamenii!

Michal strânge din fălci.

— Cum se numesc părinţii tăi?

— Mama era renumita vrăjitoare Angelica. A murit în Bătălia de la Cesarine odată cu mătuşa mea, La Voisin, care m-a crescut. Nu ştiu cine e tata. Mama nu i-a pronunţat niciodată numele.

— Ce păcat! repetă încetişor, dar nu pare deloc că ar avea remuşcări. Cum ai întâlnit-o pe Louise le Blanc?

Îmi ridic bărbia.

— Mi-a aruncat cu o plăcintă în faţă.

— Şi pe Babette Trousset?

— Am crescut împreună în La Fôret des Yeux.

— Ai iubit-o?

— Da.

— Acum pe cine iubeşti?

— Pe Majestatea Sa, regele din Belterra, Beauregard Lyon.

— Şi cum te-a cerut de soţie?

— M-a surprins după iniţierea mea în Turnul Vânătorilor...

Văd triumful în ochii negri ai lui Michal şi cum îi revine zâmbetul glacial. Prea târziu, îmi dau seama de greşeală, împiedicându-mă şi aproape aterizând în poala marinarului fermecat. Ţăruşul lui de lemn îmi atinge şoldul. El încă se mişcă de parcă ar ciopli. Strângând din

dinţi, apuc lemnul neted şi îl ascund între pliurile pelerinei lui Coco. Dacă Michal observă, nu spune nimic.

În schimb, ridică între noi un inel de aur pe care îl cunosc prea bine. Diamantul sclipeşte în lumina lunii.

— Nu mi-am dat seama că acea Cosette Monvoisin *avea* un logodnic, rosteşte cu o voce la fel de rece ca apa de jos. Ce interesant!

Îmi duc mâna liberă la buzunar şi simt fierea urcându-mi pe gât când îl găsesc gol. Inelul meu de logodnă şi cruciuliţa lui Babette – au dispărut amândouă, *furate* de acest om care nu e om, ci monstru. Ochii lui negri nu par omeneşti când mă urmăreşte, iar corpul i-a devenit prea rigid. La fel reacţionează şi corpul meu. Abia îndrăznesc să respir.

— Nu ştiam nici că era vânătoreasă, adaugă încetişor. Din câte ştiu eu, o *singură* femeie ocupă această poziţie, şi nu e Princesse Rouge.

În liniştea care urmează, îmi adulmecă mirosul din nou, apoi îşi înclină capul.

Şi atunci renunţ la precauţii.

Ridicând ţăruşul de lemn între noi, îl flutur ca un copil cu o sabie de jucărie. Între degetele mele, ochii lebedei mă iau în râs. *Doar nu speri să-l biruieşti pe acest bărbat!* par să-mi spună – ori poate nu e deloc vocea lor. Poate e a mea. *Doar nu speri să fugi de el!*

— Stai departe de mine!

Cu răsuflarea tăiată, ridic ţăruşul mai sus şi simt o presiune grozavă în spatele ochilor. *Pot s-o fac. Doar am nimicit-o pe Morgane le Blanc.*

— Nu... nu însemn *nimic* pentru tine. Dacă nu vrei să mă omori, pur şi simplu... dă-mi drumul să plec! Nu însemn nimic, aşa că dă-mi drumul să *plec!*

Acum părând scârbit, Michal nu se mai deranjează să se mişte cu o viteză supranaturală. Nu! Micşorează încet distanţa dintre noi, iar pumnul lui rece se înfăşoară pe al meu şi-mi ia ţăruşul cu o uşurinţă ridicolă. Îl aruncă în mare fără o vorbă. Inima mi se scufundă odată cu el.

Eu mă scufund odată cu el.

— Nu mai fugi din nou, mă avertizează cu o voce mai blândă şi mai letală, altfel voi veni după tine! Se apleacă şi mai mult şi adaugă:

Şi nu vrei să vin după tine, drăguţo! Spre lauda mea, vocea nu-mi tremură:

— N-ai să-mi faci rău.

— Câtă *convingere!*

Cuvintele îmi răsună în urechi ca o promisiune.

Când se îndreaptă şi pocneşte din degete, marinarul din spatele meu se ridică brusc. Fără ţăruş, mâinile lui nu mai zvâcnesc, iar vraja pe care a făcut-o Michal pune din nou stăpânire pe el. Se uită drept în faţă fără să vadă.

— Du-o înapoi în sala de bal! îi cere Michal. Dacă mai încearcă să fugă, vreau să-ţi iei ţăruşul preţios de pe fundul mării. Ai înţeles?

Marinarul dă din cap şi se pune în mişcare. Când nu-l urmez imediat, se opreşte, se întoarce şi îşi întinde mâna să mă prindă de cot. Mă trage în faţă cu o forţă brutală. Deşi mă proptesc pe picioare – deși îi zgârii încheietura, șuierând și scuipând, sucindu-mă și lovind cu piciorul și chiar *mușcând* –, mă trage mai departe dincolo de ușile duble, implacabil. Simt gustul neplăcut al sângelui său în gură.

— Prietenii mei vor veni după mine, mârâi peste umăr, strâmbându-mă când Michal apare acolo din senin. Au mai făcut-o o dată. O vor face din nou.

Prinde pelerina lui Coco între degetele palide. Îmi alunecă de pe umeri cu ușurință, căzând în brațele lui, iar felul în care o studiază...

Un pumn îngheţat îmi strânge inima în timp ce zâmbește, în cele din urmă – un zâmbet adevărat, devastator –, și dezvăluie doi canini lungi, oribil de ascuţiţi. Lumea pare să încetinească drept răspuns. Bărbaţii, corabia, oceanul – totul devine cenușiu în jur, și mă uit lung la el, la *ei,* îngrozită și fascinată în egală măsură.

Colţi.

Omul ăsta are colţi!

— O, mă bazez pe asta! îmi răspunde cu ochii scăpărând.

Și în clipa aceea – în timp ce cobor în măruntaiele corabiei –, îmi dau seama că Iadul e gol și Diavolul e aici.

PARTEA A II-A

L’habit ne fait pas le moine.

Nu haina îl face pe om.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Insula Requiem

N-AM AFLAT NICIODATĂ CE S-A ÎNTÂMPLAT CU SORA mea în noaptea în care a murit.

Dar noaptea în care a dispărut – noaptea *aceea* mi-o amintesc cu o claritate îngrozitoare. Îmi amintesc că ne-am certat. S-a furişat afară pe fereastra camerei în fiecare seară din săptămâna aceea fără să-mi sufle vreo vorbă. Nici acum nu ştiu *numele* acelui bărbat. În momentele mele mai pline de înţelegere, am încercat să văd lucrurile prin ochii ei: avea 24 de ani şi încă mai împărţea odaia copiilor cu sora ei mai mică. 24 de ani, dar nu avea un soţ, copii, o casă şi o viaţă numai a ei. Poate îi era ruşine. Poate bărbatul acela nu avea titlu nobiliar sau avere ca să-i ceară mâna, aşa că dragostea lor a rămas un secret. Poate au fost zeci de alte lucruri care n-ar fi contat pentru mine – *sora* ei – pentru că o iubeam. Aş fi împărţit camera cu ea până în vecii vecilor; l-aş fi susţinut bucuroasă pe bărbatul ei misterios, indiferent de titlul sau averea lui. Aş fi chicotit cu ea pe sub pături, aş fi uns chiar eu balamalele de la ferestre pentru întâlnirile lor secrete.

Dar nu mi-a spus niciodată despre el.

Nu-mi spunea niciodată nimic.

În momentele mele mai puţin pline de înţelegere, mă întrebam dacă m-a iubit vreun pic.

— Trebuie să încetezi, am şuierat la ea în noaptea aceea după ce a bătut de miezul nopţii şi după ce s-a auzit scârţâitul trădător al scândurii din podea.

Am dat cuvertura la o parte, mi-am coborât picioarele peste marginea patului şi am săgetat-o cu privirea. A încremenit cu mâna pe zăvorul ferestrei.

— De-ajuns, Filippa! *Oricine* ar fi, n-ar trebui să-ţi ceară să te furişezi în toiul nopţii să te întâlneşti cu el. E prea periculos!

Relaxându-se puţin, a deschis fereastra. Obrajii îi străluceau de bucurie sau poate din alt motiv.

— Culcă-te la loc, *ma belle!*

— Ba *nu!*

Mi-am încleştat pumnii auzindu-i alintul, pentru că în ultima vreme nu mai părea deloc un cuvânt de alint. Părea înjositor, batjocoritor, de parcă ar fi râs de mine dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam. Şi asta mă *scotea din minţi.*

— Cât o să mai dureze până te prind *maman* şi *père?* Ştii că o să ne pedepsească pe amândouă. N-o să-l mai pot vedea pe Reid o *lună.*

Şi-a dat ochii peste cap şi şi-a săltat un picior peste pervaz, încercând fără succes să ascundă rucsacul de sub pelerină.

— *Quelle tragédie!*[3]

— Care-i *problema* ta?

Cu un oftat nerăbdător, a răspuns:

— Reid nu e potrivit pentru tine, Célie. De câte ori să-ţi spun? E menit *Bisericii,* şi, cu cât îţi dai seama mai devreme, cu atât ne faci mai repede un serviciu tuturor şi treci mai departe.

A pufnit dispreţuitor, clătinând din cap de parcă eram cea mai neghioabă din lume.

— O să-ţi frângă inima.

Dar era mai mult de-atât. Cu toată fanfaronada ei de soră mai mare, îl *plăcea* pe Reid; se pare că nimic nu o încânta mai tare decât să ne forţeze pe amândoi să ne jucăm cu ea, să prindem fulgi de zăpadă, să culegem portocale şi să-i spunem *Votre Majesté, la magnifique Frostine*[4]*,* după povestea ei preferată. În ultimul an, ceva se schimbase între ei. Ceva se schimbase între *noi.*

— O spune femeia care atârnă în clipa asta de burlan! am răbufnit, inexplicabil de rănită. De ce nu s-a prezentat, Pip? Oare nu îl interesează o relaţie adevărată? Măcar Reid încă mă mai doreşte când răsare soarele.

Ochii ei de smarald au scăpărat.

— Iar tu nu vei cunoaşte niciodată o lume fără lumina soarelui, nu-i aşa? Nu şi scumpa noastră Célie. Vei trăi totdeauna în siguranţă în lumină şi nu te vei întreba, nu te vei îndoi şi nu vei privi niciodată în urmă ca să vezi umbra pe care o proiectezi. Asta e problema cu cei care trăiesc în lumina soarelui. A păşit de pe pervaz pe creanga din

---

[3] „Ce tragedie!”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

[4] „Majestatea Voastră, magnifica Frostine”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

fața ferestrei, întorcându-se să mai adauge, cu o eficiență brutală: Te compătimesc, surioară.

Au fost ultimele cuvintele pe care mi le-a spus vreodată.

Uitându-mă acum la pâlpâirile lumânării pe fața Odessei – captivă în carena întunecată a unei corăbii –, nu pot să nu mă întreb dacă sora mea nu a regretat că a deschis fereastra aceea. Dacă nu a regretat că a pășit printre umbre. Deși n-am să știu niciodată, nu cu adevărat, nu-mi pot imagina că și-a acceptat soarta. Ar fi lovit, ar fi zgâriat și ar fi sfâșiat-o pe Morgane până ceda – pentru că Pippa era puternică. Chiar și atunci când era secretoasă și enervantă, era abilă și sigură. Încrezătoare. *Hotărâtă.*

„De parcă aș îngădui vreodată să ți se întâmple ceva, Célie!"

S-ar fi răsucit în mormânt să știe că am abandonat.

Stând mai dreaptă pe scaun, îi spun Odessei:

— Presupun că n-ai să-mi spui unde mergem.

Nu se uită la mine, continuând să studieze pergamentele din capătul camerei.

— Presupui corect.

— Sau cât mai durează până ajungem acolo?

— Nu văd ce importanță are.

Mijesc ochii auzindu-i tonul tăios. Are dreptate, bineînțeles. Fie că mergem încă cinci minute, fie încă cinci ore, nu pot nici măcar să sper că voi scăpa înainte de a ajunge pe uscat. De parcă mi-ar citi gândurile, Odessa ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

— Ai căpătat un aer periculos de disperare și prostie care precedă întotdeauna o tentativă de evadare. Duhnește a eșec.

Îmi ridic bărbia.

— Nu știi că va fi un eșec.

— Ba da.

— Ce citești?

Dându-și ochii peste cap aproape imperceptibil, își îndreaptă din nou atenția la pergamente, punând capăt discuției. Mă abțin să întreb din nou, pentru că am prea puține idei – ba nu, am *zero* idei – despre cum să scap de pe corabia asta după ce ancorăm. Nu știu nimic despre creaturile astea în afară de o senzație vagă și supărătoare care nu-mi dă pace. „V-am spus povestea despre Les Éternels?" Când

încerc să dezgrop amintirea, se transformă încet în perii de argint, pistrui aurii și eșarfe albe ca zăpada. În vocea lui Evangeline într-o noapte rece de octombrie: „Se nasc în pământ – reci ca niște oase și la fel de puternici –, fără inimă, suflet sau minte. Au doar impulsuri. Doar *pofte.”*

Răsucesc panglica destrămată din jurul încheieturii, gândindu-mă la ochii negri ai lui Michal și la pielea lui ca diamantul, și mă străduiesc să nu mă încrunt.

Când corabia încetinește în sfârșit și coboară ancora, Odessa mă prinde de cot cu mâna ei rece.

— Unde suntem? o întreb iar, dar nu face decât să ofteze și mă conduce din nou pe punte.

Se întrezărește ceva cenușiu la linia orizontului când coborâm de pe pasarelă și un tablou cu adevărat sordid se întinde dinaintea noastră: o insulă stâncoasă, complet izolată de restul lumii. De o parte și de alta, apa întunecată se lovește de stâncile din mare și de plaja sălbatică. Ca să-mi păstrez calmul, mă concentrez asupra valurilor și a spumei de pe fiecare creastă. Să *gândesc.* Pentru că Evangeline avea mai multe de spus în noaptea aceea din camera noastră. Notele cântecului ei de leagăn încă îmi mai sună în urechi, dar nu reușesc să le aud bine.

Nu în tumultul acesta zgomotos.

Casc ochii la haosul îngrozitor din jurul nostru.

Drept în față, marinarii roiesc în port cu ochi misterios de limpezi, dând ordine și strigând la cei dragi. Până și bărbatul cu țărușul cuprinde un băiețel într-o îmbrățișare strânsă. Scena mă face să mă simt ușurată – că bărbatul acesta a apucat ziua de azi, că nu și-a găsit sfârșitul în apă –, dar pe urmă Odessa mă împinge în față cu prezența ei prea glacială. Prea neomenească. Evangeline îmi șoptește în continuare în amintire:

„Prima a venit în regatul nostru dintr-un ținut îndepărtat, trăind în umbre și împrăștiindu-și boala printre oamenii de aici. Infectându-i cu magia ei.”

Măcar Michal a dispărut.

Înghit adulți, șterpelind ceasul de la mâna unui marinar. Pielea și părul îi strălucesc argintii în lumina palidă și...

Rămân cu gura căscată.

Are branhii.

— Vino înapoi!

Marinarul se întinde s-o prindă, dar ea chicotește și se ferește de brațele lui întinse, aruncându-se în apă. Pe sub fustă, picioarele i se unduiesc și strălucesc, transformându-se în două aripioare pe care le mișcă jucăuș înainte de a se scufunda mai adânc. Cu o căutătură încruntată, bărbatul încearcă să o urmărească, dar se lovește de un lup alb uriaș, care încearcă nemulțumit să-l muște de călcâie.

— Ai dracului vârcolaci! înjură pe înfundate, ridicându-și brațele și dându-se încet înapoi. Ale dracului melusine!

Mă uit după el uluită, după care mă întorc cu fața spre Odessa.

— Ce *e* locul ăsta?

— Ești destul de insistentă, nu-i așa?

Agitată, mă împinge dincolo de bărbatul care dispare într-o bodegă murdară.

— Bine! Bun-venit pe L'Ile de Requiem, botezată foarte adecvat de Michal, care se crede extraordinar de isteț! Încearcă să nu atragi atenția asupra ta! Localnicilor le place sângele proaspăt.

Insula Requiem!

Deși o parte din mine se cutremură auzind numele macabru, o parte mai importantă nu se poate abține să nu se întoarcă și să se mire de vârcolac sau de femeia din spate care vindecă gâtul unui marinar mișcând din încheietură. *O vrăjitoare.* Casc gura de uimire. Vrăjitoare, vârcolaci și sirene, toți ocupând aceeași insulă. N-am mai auzit de așa ceva.

În calitate de viconte, tata vizita deseori ținuturi îndepărtate, bineînțeles, dar pe mine și pe Pippa nu ne lăsa niciodată să-l însoțim. Așa că studiam fiecare hartă din biroul lui – cu Cesarine, cu Belterra, cu întregul continent – și memoram fiecare reper, fiecare întindere de apă.

Ar trebui să nu fie decât ocean în largul coastei estice a Belterrei.

— Imposibil!

Îmi întind gâtul în toate direcțiile, hotărâtă să văd tot, distrasă pe moment de insula care nu ar trebui să existe.

— Am... am studiat geografia. Tata practic ne-a tapetat pereții cu

hărţi, şi niciodată n-am...

— Normal că nu. Locul acesta nu există *pe hărţi* şi *în lucrări ştiinţifice.*

Deşi Odessa se străduieşte să pară indiferentă, se aude asprimea din vocea ei când intrăm în vânzoleală. O nuanţă de încordare. Mâna ei mă strânge de cot ca oţelul.

— Sincer, draga mea, fii dificilă dacă vrei, dar nu fi niciodată grea de cap! Şi, de dragul a tot ce-i sfânt, nu te mai *holba!*

Se uită repede peste umăr, dând din cap spre doi bărbaţi care merg în spatele nostru. Nu, de fapt nu sunt bărbaţi. *Les Éternels.* Judecând după fizicul lor robust şi însemnele negre de pe pelerine, trebuie să fie un fel de... paznici. Dar nu se poate. Pot confirma chiar eu forţa şi viteza Odessei, aşadar, de ce ar avea nevoie de protecţie în plus?

Îi arunc o privire piezişă.

— Ei cine sunt?

— Nu are importanţă.

— Te-ai relaxat când i-ai văzut.

— Eu nu mă relaxez niciodată.

Fără să vreau, mai arunc o privire spre cei doi, încruntându-mă când se apropie mai mult – pentru că sirenele nu sunt singurii care se adună acum să ne privească. Nu! Încă o duzină de Éternels au ieşit din penumbră să li se alăture. Ochii lor reci strălucesc sinistru şi ciudat în lumina lămpii în timp ce Odessa trece pe lângă ei cu bărbia ridicată şi indiferentă la privirile lor insistente. Însă unul dintre paznici îmi atinge spatele cu pieptul când cel mai apropiat Éternel îmi arată dinţii

— Sunt... în siguranţă aici? îl întreb nesigură.

O întrebare ridicolă.

Când Odessa mă trage mai departe, el şi tovarăşul lui ne urmează fără să răspundă.

— Se apropie zorii, aşa că mă tem că nu avem prea mult timp să admirăm priveliştile.

Deşi păşeşte cu încredere şi hotărâre, Odessa continuă să-i urmărească pe Éternels cu coada ochiului.

— Ştiu, e tragic. Requiem e un oraş frumos – unul dintre cele mai vechi din lumea întreagă, şi e plin de locuitori de toate mărimile,

formele şi... Of, *grăbeşte-te* odată!

Mă îndepărtează de stabilimentul din stânga noastră, unde rotocoale de catifea împodobesc fiecare balustradă şi o muzică obsedantă se revarsă pe uşile vopsite în negru şi auriu. Din interior, se aud râsetele oamenilor. Sunetul e atât de înfiorător – de *captivant* –, încât nu mă pot abţine să nu mă opresc şi să ascult.

Însă îmi îngheaţă sângele în vene când ţipătul unei femei se îmbină cu muzica.

Un ţipăt strident, *înspăimântător.*

Odessa mă strânge şi mai tare de braţ când încerc să alerg spre uşi.

— Nu, nu, nu! repetă pe înfundate, exact când ţipătul femeii se stinge odată cu muzica.

Liniştea îmi ridică părul pe ceafă.

— Curiozitatea omoară pisica în Requiem, şi nicio satisfacţie nu o mai aduce înapoi.

— Dar ea...

— ...nu mai poate fi ajutată, încheie Odessa, trăgându-mă după ea. *Vino!* Poţi să mergi de bunăvoie sau unul dintre paznici te poate căra în braţe. Lui Ivan, în special, i-ar face o mare plăcere.

Arată spre bărbatul zvelt, cu pielea închisă la culoare, din spatele nostru. Privirea lui e încărcată de ameninţări violente.

— Dar e alegerea ta, bineînţeles.

„Ce fel de magie?”

Vocea lui Evangeline îmi revine în gând în timp ce eu şi Ivan ne holbăm unul la altul: „E cel mai rău soi de magie, dragilor! Cu desăvârşire, *cel mai rău.* O magie pentru care e nevoie de sânge. De *moarte.”*

Buza lui se ridică încet, dezvăluindu-i colţii.

Bine!

Înghit în sec şi mă forţez să mă mişc, ignorând senzaţia de răceală din stomac. Pentru că trebuie să mă concentrez. Pentru că nu sunt *fascinată* de locul acesta mohorât şi dezgustător, iar lipsa de aer din piept... înseamnă că probabil sunt pe punctul de a leşina. Da! Sunt gata să leşin şi, dacă Evangeline *ar fi* aici, mi-ar spune să-mi ţin bine capul pe umeri ca să nu-l pierd.

Dar când fac următorul pas mă tem că ar putea fi prea târziu.

Un lichid închis la culoare curge în jurul cizmei mele de la mușchiul crescut între pietrele de pe caldarâm – un lichid negru care amintește în mod tulburător de sânge.

Cu un țipăt scurt, fac un pas în lături, lovindu-mă de pieptul lui Ivan, cât pe ce să-mi disloc umărul. Mă împinge în față fără prea multă blândețe și, când privesc în jos din nou, sângele șiroiește și în jurul cizmelor lui. O dâră de pași roșiatici se întinde în urma noastră pe stradă.

— Ce-i asta... pământul *sângerează?* întreb. Cum se poate una ca asta?

— Nu se poate, răspunde el tăios. Mai uită-te o dată!

Într-adevăr, mușchiul nu mai sângerează și urmele pașilor noștri au dispărut.

De parcă nici n-ar fi fost.

Când icnesc de uimire, el mă împinge din nou în față, și nu pot decât să o urmez împleticit pe Odessa, clătinând din cap și bolborosind. Pentru că le-am văzut – erau *acolo* –, și totuși poate doar mi-am imaginat. E singura explicație. Poate că insula asta e diferită, dar nici măcar aici pământul nu poate avea vene sau vase. Nu poate fi viu, și eu...

Înghit cu greutate în sec.

Nu pot lăsa asta să mă tulbure. Țipetele, sângele, privirile reci ale Les Éternels – nu-mi pot distrage atenția de la scopul meu, și scopul acela e să o protejez pe Coco de Michal prin orice mijloc.

Odessa ne conduce pe o stradă pavată cu piatră cubică unde sunt mici prăvălii ciudate de o parte și de alta. Broaște enorme orăcăie din colivii aurite, cărăbuși vii sclipesc în castroane de argint pentru zahăr și bețișoare de tămâie stau proptite în vaze de sticlă șlefuită, fiecare mănunchi fiind legat cu panglică neagră. Altă prăvălie vinde fiole cu un lichid dens și negru. *Vârcolac,* scrie pe o etichetă cu un scris de mână ascuțit. Stă alături de alte fiole pe care scrie *om, melusină* și *Dame Blanche.*

Îmi întind degetele spre o sticlă pe care scrie *dragon* și mă cuprinde iar senzația de nerăbdare. Sau o fi de groază?

Acestea *sunt* sticle cu sânge, la urma urmei, și, de când mă știu, doar Evangeline mi-a vorbit despre Les Éternels. De atunci, am citit

toate cărţile din Turnul Vânătorilor – toate cărţile din întreaga catedrală –, şi niciuna nu pomeneşte de ei. De Dames Blanches şi vârcolaci, da, precum şi de melusine şi câte un spiriduş, dar niciodată de Les Éternels.

Nu, aceşti monştri par să fie... noi.

Las sticla la loc şi mă forţez să merg mai departe.

Sau poate sunt foarte, foarte bătrâni.

„Dragilor, la căderea nopţii mereu să dormiţi... Rugăciunile să nu uitaţi să le rostiţi...”

Versul familiar pluteşte în jurul nostru în piaţa de octombrie, amestecându-se cu pisicile vagabonde de pe stradă. Una se ghemuieşte în spatele broaştelor, iar alta miaună insistent la vânzător. Alte două urmăresc o cioară cu trei ochi cocoţată, complet nemişcate în afară de zvâcnetul cozilor. Mă grăbesc să o prind din urmă pe Odessa.

— Aveţi o problemă cu şobolanii pe Requiem?

Se uită scârbită la o pisică din apropiere.

— Nu şobolanii sunt problema.

— Atunci, pisicile astea nu sunt animale de companie?

— Sunt mai degrabă o năpastă. Văzând că o privesc lung, perplex, oftează şi răbufneşte: Au apărut pe insulă acum câteva luni. Nimeni nu ştie cum sau de ce – pur şi simplu, au prins viaţă peste noapte, şi nu îndrăzneşte nimeni să le alunge.

Mă las pe vine să mângâi pe cap o pisică cu blană lungă.

— De ce nu?

— Pisicile sunt paznicii morţilor, Célie. Credeam că ştie toată lumea asta.

Încremenesc cu mâna pe pisică. *Nu ştiam* asta, dar mi se pare că dacă aş recunoaşte un asemenea lucru în faţa Odessei ar fi ca şi cum aş admite un mare defect de caracter. Retrăgându-mi mâna în grabă, prefer să schimb subiectul:

— Nu înţeleg. Cum e posibil să nu ştie nimeni de insula asta?

— Michal, răspunde Odessa simplu, împingând pisica într-o parte. Vărului meu îi plac secretele, iar pe acesta îl păstrează cu înverşunare. Nimeni nu află de Requiem decât dacă vrea el şi chiar şi atunci... rareori află pentru mult timp.

— Ce înseamnă *asta*?

Dar, înainte să apuce să răspundă, câţiva Éternels apar de pe aleea din faţă, tăindu-ne calea, iar negustorii de o parte şi de alta se împrăştie. Unii se ascund după căruţe ca să se apere, în timp ce alţii dau buzna în prăvălii; teama le străluceşte în ochi, clară şi luminoasă precum cristalele din vitrine. Mi se strânge stomacul când Ivan se spatele meu.

— Rămâi pe loc! murmură el.

Nicio problemă!

Dar Odessa îşi ridică iar bărbia – complet netulburată – şi flutură scurt din mână spre Éternels.

— *Bonsoir, mes amis!*[5] Se pare că v-aţi rătăcit.

Un Éternel înalt, înspăimântător, cu părul roşu ca focul şi ochii verzi, îşi înclină capul, studiindu-ne. Privirea lui pare rece şi străveche în timp ce-mi fixează faţa, iar în spatele său tovarăşii lui stau nemişcări şi tăcuţi.

— Ea cine e? întreabă el încet.

— Ea, răspunde Odessa, nu e treaba ta, Christo.

— Ba eu cred că e.

Arată cu degetul lung şi acuzator în spatele nostru, ridicându-şi uşor buza.

— Pisicile se iau după ea.

Eu, Odessa şi Ivan ne întoarcem la unison după privirea lui şi neliniştea pe care o simţeam din pricina muşchiului îmbibat de sânge se multiplică de zece ori – pentru că Eternelul a spus adevărul. Vreo şase pisici mă urmează ca o umbră. Nu! Clatin vehement din cap la ideea asta ridicolă. Ne urmează pe *noi* ca nişte umbre. Pe *noi.* În afară de pisica lui Lou, Melisandre, pisicile nu mi-au dat niciodată vreo atenţie şi nu am niciun motiv să cred că ar începe acum. O explicaţie mai plauzibilă ar fi că Ivan ascunde hamsii în buzunar.

Odessa îmi aruncă o privire scurtă, critică – care apare şi dispare prea repede ca să o descifrez –, după care îşi îndreaptă din nou atenţia spre Christo.

— Ai o imaginaţie la fel de bogată ca întotdeauna, dragule. Pisicile au venit cu mult înaintea ei.

---

[5] „Bună seara, prieteni!”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

— Michal a adus-o ca să vindece insula?

— Tot ce trebuie să ştii, răspunde Odessa, este că îi aparţine, şi orice creatură o va atinge va avea de înfruntat furia lui – şi furia întregii familii regale.

Îşi punctează afirmaţia cu un zâmbet înfiorător, iar colţii îi sclipesc albi şi strălucitori în lumina felinarului. Instinctiv, îmi ţin respiraţia văzându-i, încercând să atrag cât mai puţină atenţie asupra mea.

Dar Christo face un pas ferm înainte.

— Şi totuşi, *ma duchesse,* Michal tot nu e aici. Cum poate păstorul să-şi protejeze turma dacă refuză să meargă în mijlocul ei? Face o pauză înainte să adauge: Poate nu e în stare să o protejeze deloc.

Nu apuc nici să clipesc pentru că paznicul celălalt se năpusteşte, ţintuindu-l pe Éternel de peretele aleii cu o mână pe gât. Deşi însoţitorii acestuia mârâie încet pe stradă, niciunul nu încearcă să-l ajute – nici măcar când paznicul îi deschide gura cu forţa. Întorcându-şi ochii albaştri şi reci spre Odessa, paznicul aşteaptă ordinul ei în timp ce Éternelul se zbate şi se sufocă în mâinile lui.

— Ah, Christo!

Părând dezamăgită, Odessa păşeşte uşor spre ei, dar nonşalanţa îi contrazice sclipirea dură din priviri.

— Întotdeauna eşti *aşa* un clişeu, şi, mai rău decât atât, acum şi *eu* trebuie să fiu un clişeu. Oare ar trebui ca eu şi Pasha să-i transmitem personal mesajul tău lui Michal?

Christo mârâie, încercând fără succes să-i muşte degetele lui Pasha.

Ochii Odessei scapără de bucurie.

— Da, cu siguranţă.

Pe urmă, cu o mişcare agilă, îşi bagă mâna printre dinţii lui Christo, care încearcă să muşte şi... şi...

Casc ochii de groază.

Îi smulge limba.

Mişcarea e atât de eficientă, de rapidă, încât sângele care curge din gura lui Christo pare cumva prea deschis la culoare – prea şocant, prea *roşu* – ca să fie real. În urmă cu doar câteva clipe, eu şi Odessa discutam despre *pisici,* iar acum... acum ţine organul moale şi înfiorător al unei fiinţe în mână.

— Data viitoare – spune în timp ce-i întinde limba lui Pasha, care îi dă drumul dezgustat lui Christo – o să te pun s-o mănânci, dragule. Consideră că mesajul transmis e un gest amabil și nu-mi mai amenința vreodată familia! Pe urmă, mi se adresează pe cel mai agreabil ton: Vino, Célie!

De data asta nu mai mimează indiferența în timp ce alunecă pe stradă fără a privi în urmă.

Iar eu... eu rămân pironită.

Deodată, un cântecel vesel pentru copii nu mai pare o armă adecvată împotriva acestor ființe. Ce-ar fi putut să știe Evangeline despre asemenea *violență?* Date fiind viteza, forța și – sincer – frumusețea Eternilor, cum ar putea cineva să spere că va triumfa împotriva lor? Cum aș putea eu? Pe neașteptate, arunc o privire peste umăr, unde tovarășii lui Christo îl lasă să putrezească pe stradă.

„Data viitoare o să te pun s-o mănânci."

— I-a... i-a smuls l-limba, șoptesc șocată.

Pasha pune limba în buzunar.

— Are să piardă mai mult de atât. Acum, *mișcă-te!*

Neavând de ales, o urmez pe Odessa spre centrul insulei, unde un castel se înalță deasupra celorlalte. Nori groși de furtună îi ascund turlele. Dar lumina fulgerului scoate la iveală două turnuri nespus de ascuțite în mijlocul întunericului, făcându-mă să inspir brusc. Tunetul bubuie deasupra capului.

— Bun-venit la mine acasă!

Odessa se uită în sus la fortăreața neagră cu mai mult afecțiune decât am văzut până acum pe fața ei.

— Dacă ești isteață, ar putea fi și a ta. Oaspeții se bucură de ședere mai mult decât prizonierii.

Simt o strângere și mai puternică în piept la insinuarea ei. Am aflat chiar de pe buzele ei că puțini în afară de populația insulei îi cunosc poziția. A recunoscut că Michal alege cine trăiește cu informația asta și cine... moare cu ea.

— Și cât timp stau oaspeții voștri?

— Cât vrem noi.

Și iată-l: adevăratul sens, reverberând nerostit între noi. Amenințător ca tunetele de sus. „Cu cât avem mai multă nevoie de

tine, cu atât mai mult vei trăi.” Îmi vine să-mi frâng mâinile de frustrare. Pentru că nu au deloc nevoie de *mine;* au nevoie de Coco, şi, cu cât va veni mai devreme, cu atât mai repede va muri. Cu atât mai repede *vom* muri. Eu sunt doar momeala, plevuşca, *râma,* menită pentru peşti mai mari şi mai buni. În timp ce urcăm pe treptele castelului – în timp ce Odessa se relaxează în sfârşit, plutind prin holul de la intrare şi urcând scara cea mare, în timp ce Pasha şi Ivan ne lasă singure fără o vorbă –, o idee mi se înfige ascuţită şi alunecoasă în minte.

Coco nu trebuie să vină niciodată!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Promenada

CAMERA MEA SE AFLĂ ÎN ARIPA DE EST A CASTELULUI.

Deşi cineva a aprins candelabrele pe coridorul pustiu, umbrele se adună, dense ca nişte pânze de păianjen, pe tapiserii. O singură uşă se profilează în faţă. De o parte şi de alta, sunt statui cu îngeri sculptaţi în marmură neagră, numai că...

Mă opresc brusc în spatele Odessei.

Cu aripi late, pline de membrane, ca ale unui liliac, îngerii nu-s deloc îngeri.

Ridic mâna spre faţa unuia, urmărind conturul aspru al obrazului şi neliniştea palpabilă din ochii lui. Sculptorul l-a surprins în mijlocul transformării, prins între om şi demon, iar venele aurii şi inserţiile albe de marmură nu reuşesc să-l îmblânzească. Expresia lui chinuită pare să întruchipeze însuşi castelul.

Deşi Requiem e un loc frumos, straniu şi *viu,* castelul său e sterp, întunecos, lipsit de excentricităţile oraşului. Aici nu există broscoi cu coarne sau ciori cu trei ochi, nici sărutări pe furiş între vrăjitoare şi marinari sau regăsiri călduroase între părinţi şi copii. Nu există pisici ciudate sau muzică obsedantă, ba nici măcar strigăte de groază.

Aici nu sunt decât umbre şi tăcere. Un curent aspru pe coridoarele goale.

Castelul reflectă cochilia goală a stăpânului său.

„Orice creatură o va atinge va avea de înfruntat furia lui – şi furia întregii familii regale."

Îmi stăpânesc un tremur, luându-mi mâna de pe faţa statuii.

Castelul reflectă cochilia goală a *regelui* său.

— Am ajuns!

Odessa deschide uşa cu un scârţâit de balamale. Când vede că nu încerc să intru – uitându-mă temătoare în camera întunecoasă, luminată de un singur felinar pe perete –, oftează şi vorbeşte către tavan:

— Dacă nu sunt închisă în cameră, singură şi fericită, în

următoarele trei minute, voi omorî bucuroasă pe cineva. Cu puțin noroc, nu vei fi tu aceea.

Tot nu mă mișc.

— Cineva se va întoarce la apus, îmi spune nerăbdătoare, apăsându-mă cu mâna rece în spate și împingându-mă înăuntru.

— Dar...

— O, *relaxează-te,* dragă! Ca oaspete de seamă, nu trebuie să te temi de nimeni din casa noastră. Șovăie în prag, după care adaugă fără chef: Acestea fiind zise, castelul e foarte vechi și are multe amintiri neplăcute. Ar fi mai bine să nu rătăcești prin el!

Mă întorc uluită cu fața spre ea. Dar, înainte să ripostez, închide ușa și *clicul* vag al încuietorii răsună în liniștea desăvârșită din cameră. Iau felinarul de pe perete, ridicând bucata de alamă ca să îmi văd mai bine celula cea nouă. La fel ca pe corabie, încăperea se întinde la nesfârșit în fața mea. Mult prea mare, prea goală. Prea *întunecoasă.* Ușa se află în cel mai înalt punct al încăperii; scări late, cioplite în aceeași marmură neagră, coboară dinspre ușă, dispărând în beznă.

Inspir adânc.

Dacă e să rămân aici pe termen nelimitat, nu mă pot teme de propria cameră.

Exact!

Dar când fac un pas în față, aerul pare să se schimbe – să se ascută, să se *trezească* – și deodată camera parcă nu mai e goală. Ceea ce face să mi se ridice părul pe ceafă. Întind felinarul în față, căutând prezența asta nouă, dar umbrele înghit cu totul lumina galbenă. Apuc balustrada cu mâna liberă, lăsând urma palmei în praf.

— Alo? întreb încet. E cineva colo?

Tăcerea se adâncește drept răspuns.

Arunc o privire la marmura de sub tălpile mele. La fel ca balustrada, e acoperită de un strat gros de praf, netulburat în afară de urmele lăsate de mine. În mod clar, nimeni nu a mai intrat aici de mulți, *mulți* ani, iar eu chiar mi-am pierdut mințile. *Respiră!* îmi impun cu asprime. *Nu ești într-un sicriu. Nu ești în tuneluri.*

Cu toate astea, în timp ce mă forțez să pun un picior în fața celuilalt – jos, jos, jos în umbră –, nu pot să nu mă cutremur. În viața

mea n-am mai simţit asemenea ambianţă într-o încăpere, de parcă pereţii m-ar urmări. De parcă uşa *ar respira.* Mă furnică degetele în jurul felinarului şi scot un râset chinuit.

Sună pe jumătate isteric.

Însă acum refuz să mă prăbuşesc – nu după ce am supravieţuit unei răpiri şi am fost aproape să mă înec, nu după ce am descoperit o insulă clandestină condusă de creaturi care vor să mă omoare. Din păcate, pieptul mă contrazice. Se strânge dureros până când abia mai reuşesc să respir, dar închid ochii şi mă încăpăţânez să respir.

Puţin praf nu face rău nimănui, iar camera asta nu este primejdioasă. Trebuie doar să mă prezint, poate o fac să mă placă şi să-şi dezvăluie secretele.

— Numele meu e Célie Tremblay, şoptesc, prea încordată – prea *epuizată* – să mă simt ridicol pentru că îi vorbesc unei camere goale.

Mă ustură ochii. Capul mă doare. Nu-mi amintesc când am dormit sau am mâncat ultima oară, iar genunchiul încă mă doare după ce l-am lovit pe Michal.

— De regulă, nu-mi place întunericul, dar sunt dispusă să fac o excepţie pentru tine.

Deschid ochii şi inspir adânc, studiind formele din jurul meu.

— Acestea fiind zise, dacă aş găsi o lumânare sau două, prietenia asta ar fi mult mai uşoară.

Paravane identice se înalţă de o parte şi de alta a scării, ascunzând o zonă mică de îmbrăcat în stânga mea şi o zonă de spălat în dreapta. Întind mâna spre mătasea subţire ca hârtia a unui paravan. E întinsă pe ochiuri de lemn, neagră ca restul camerei, cu un model cu flori albastre şi gâşte aurii. *Drăguţe.*

— Gazda noastră generoasă îmi spune că voi sta aici pe termen nelimitat.

Cu degetul tremurând, trasez o gâscă ce zboară alături de perechea ei sau poate cu mama ori sora ei. Eu şi Pippa stăteam la fereastră şi urmăream stolurile zburând spre sud în fiecare iarnă. Amintirea îmi stârneşte un fior neaşteptat de dor.

— Anul trecut am stat pe fundul mării, dar niciodată nu m-am simţit mai departe de casă ca acum, şoptesc spre cameră. Apoi, mai încet: Crezi că păsările se simt vreodată singure?

Dar camera nu-mi răspunde, bineînţeles.

Mă scutur în gând şi continui să caut lumânări.

Un nor proaspăt de praf mă învăluie în timp ce smulg cearşafurile de pe un pat lat, tuşind şi aproape stingând lumânarea felinarului. O ridic mai sus, luminând peretele plin de rafturi acoperite cu pânze de păianjen, două fotolii moi lângă şemineu şi o scară în spirală în colţ. Deasupra e podeaua mezaninului.

Fac ochii mari.

Ferestre.

Trei la număr, enorme şi zăvorâte. Dacă le-aş putea deschide, nu aş mai avea nevoie de lumânări; cu siguranţă deja s-au ivit zorii. Tunetul bubuie şi acum în jurul meu, da, dar soarele e totuşi *lumină,* chiar şi acoperit de nori de furtună. Mişcându-mă repede, traversez camera şi încerc scara o dată, de două ori, după care mă las cu toată greutatea. Deşi metalul geme, nu cedează, aşa că urc treptele înguste în grabă până ajung la mezanin, uşor ameţită.

— Mulţumesc! îi şoptesc camerei.

Pe urmă, pipăi obloanele în căutarea unui zăvor.

Nu dau decât peste lemn uzat. Încruntată, încerc din nou – pipăind interiorul unei îmbinări de-a lungul marginii de jos, cu felinarul ridicat deasupra capului –, dar nu zăresc sclipirea grăitoare a metalului. Niciun cârlig. Nicio încuietoare. Nicio şipcă. Verific fereastra din dreapta, apoi pe cea din stânga, dar obloanele celor trei ferestre rămân neclintite. Impenetrabile.

Mă încrunt şi mai tare, sprijinind felinarul de perete, la picioarele mele.

De data asta folosind ambele mâini, încerc îmbinarea ferestrei din mijloc. Refuză să cedeze. În spatele meu, aerul pare să se agite de nerăbdare. Vine mai aproape de mine, aproape palpabil, până când îl *simt* pe gât, până când o şuviţă din părul meu se *mişcă.* Durerea de cap creşte neabătut. Acum mă izbesc de obloane, zgâriindu-le până când o aşchie de lemn îmi pătrunde sub unghie şi-mi dă sângele.

— Au!

Îmi trag mâna înapoi şi mă împleticesc într-o parte, dărâmând felinarul cu piciorul. Fac ochii mari de panică.

— *Nu...*

Deși mă arunc după felinar, lumânarea acestuia cade din suport și se rostogolește pe podeaua mezaninului, răsturnându-se pe marginea podelei de jos. Flacăra se stinge brusc.

În cameră se lasă un întuneric deplin.

— O, Doamne!

Încremenesc, încă pe jumătate ghemuită, în timp ce panica familiară îmi urcă pe gât. *Nu se poate așa ceva!* O, *Doamne! O, Doamne! O, Doamne...*

Mă ridic înainte să-mi înțepenească tot corpul, alergând la balustradă și urmând-o până la scara în spirală. *Nu ești în sicriu. Nu ești în tuneluri.* Repet cuvintele de parcă ar fi o plută de salvare, dar *mirosul* mă învăluie răzbunător, de parcă însăși camera își amintește duhoarea fetidă a cadavrului ei. Duhoarea fetidă a *morții.* Dau peste scaun, peste pat, și aproape îmi rup un deget la prima treaptă a scării mari. Târându-mă în genunchi, scot ultima agrafă din păr și alerg spre ușă. Uit de dinții ascuțiți, de ochii negri și de mâinile reci. Uit de avertismentul Odessei, de tot și de toate în afară de *evadare.*

Nu sunt în sicriu.

Trebuie să plec de aici.

Nu sunt în tuneluri.

Nu pot rămâne aici.

— Te rog, te rog...

Degetele îmi tremură violent în timp ce înfig agrafa în gaura cheii. *Prea* violent. Nu simt mecanismele încuietorii; nu pot gândi dincolo de pâlpâirea slabă ce emană prin gaură.

— Lasă-mă să plec! implor camera, lovind, lovind, *lovind* până se îndoaie agrafa.

Până se *rupe.* Îmi scapă un suspin din gât, iar lumina strălucește și mai puternic drept răspuns. Urmează cântecul estompat al unei viori.

Îmi ia câteva secunde pentru ca mintea să-mi prindă simțurile din urmă.

Lumină.

Sunt și mai nedumerită la vederea ei, la *auzul* ei, dar ușurarea vine imediat, lovindu-mă ca un val hidos.

Prăbușindu-mă în genunchi, mă lipesc cu fața de gaura cheii. Lumina asta nu vine de la o lumânare; nu e caldă și aurie, ci rece și

argintie, ca strălucirea stelelor sau... sau ca sclipirea unui cuţit. Nu-mi pasă. O absorb cu lăcomie, forţându-mă să respir în timp ce muzica aceea stranie se aude tot mai tare.

Nu sunt într-un sicriu. Nu sunt în tuneluri.

O răsuflare. Două.

Tensiunea din umeri mă mai lasă. Presiunea din piept scade. Probabil visez. E singura explicaţie. Subconștientul meu – recunoscând coșmarul familiar – a devenit în sfârșit lucid, creând muzica asta stranie și lumina și mai stranie ca să mă liniştească. Ambele par să provină din capătul holului gol, de după colţ. Dar, spre deosebire de camera mea, nicio fereastră nu pare să întrerupă acești pereţi lungi, poleiţi. Lumânările din sfeşnice s-au stins. Mă lipesc totuși de ușă, sprijinindu-mi obrazul de lemn.

Voi rămâne aici – în genunchi pe podeaua tare – până se va întoarce Odessa după mine. Voi trăi aici pe termen nelimitat, dacă trebuie.

Lumina argintie pulsează şi mai tare în timp ce volumul muzicii crește tot mai sălbatic, iar curând i se alătură niște voci grave. Râsete de femei. Încerc să le ignor. Încerc să număr fiecare respiraţie din plămâni și fiecare bătaie a inimii, forţându-mă să mă trezesc. *Nu e aievea.*

Și atunci – în timp ce muzica ajunge la un crescendo bizar – apar *siluete.*

Rămân cu gura căscată.

Siluete omenești care valsează după colţ perechi-perechi, cu trupuri strălucitoare, translucide. Cu zecile. Lumina argintie li se revarsă de pe piele, de pe rochia bogată de dantelă a unei femei, de pe cătușele groase de la încheieturile unui bărbat. Lanţurile se târăsc în urma lui în timp ce ridică deasupra capului o femeie în zdrenţe. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în tunici cântă la viorile de pe umeri în timp ce în spatele lor o domniţă cu niște bucle perfecte execută o piruetă perfectă.

Niciunul nu mă observă în timp ce se plimbă pe holul pustiu, râzând, *sărbătorind,* înainte ca primul din grupul lor să se întoarcă prin perete și să dispară. Îi urmăresc îngrozită pe ceilalţi alunecând pe lângă mine, nemaifiind convinsă că subconștientul meu e lucid.

Nemaifiind convinsă că dorm. Niciodată n-am mai invocat spirite – *spirite* adevărate – în vise.

Muzica se oprește odată cu dispariția violoniștilor, dar ultima stafie – o femeie foarte frumoasă, cu părul bogat, translucid – continuă să se învârtă, râzând încântată în timp ce trena rochiei mătură podeaua. Lasă cercuri vagi în praful de pe jos. Dar, exact când mâna ei pătrunde prin peretele opus, privirea i se oprește asupra ușii mele. Asupra găurii cheii.

Asupra *mea.*

Zâmbetul îi dispare în timp ce mă dau înapoi, *departe* de ea, dar e prea târziu – alunecând în jos, umple gaura cheii cu un singur ochi ridicat spre mine. Când mă găsește, văd pete negre în fața ochilor.

— *Te voilà!* șoptește curioasă, înclinându-și capul.

Cuvintele ei sunt ultimul lucru pe care îl aud înainte de a leșina.

„Aici ești."

Ghemuită în continuare ca un bebeluș, mă trezesc și văd un bărbat necunoscut stând deasupra mea. Speriată, mă feresc de el, dar ceva în zâmbetul lui – în *înclinarea* ochilor lui negri, în nuanța pielii lui arămii – pare familiar.

— Bună seara, lumina stelelor! susură el. Sper că ai dormit bine.

Când întinde o mână mare să mă ajute să mă ridic, mă uit nedumerită la ea.

— Cine... cine ești?

— O întrebare mai potrivită, îmi răspunde înclinându-și capul în timp ce-mi studiază fața cu ochii de felină, ar fi cine ești *tu?*

Oftând, mă răsucesc pe spate și mă uit resemnată la tavan. Sau, cel puțin, *cred* că mă uit la tavan. E încă prea întuneric ca să disting altceva în afară de silueta bărbatului. Pe holul din spatele lui, cineva a aprins din nou sfeșnicele, iar lumina aurie îi îmbracă părul negru și umerii lăți. Fața îi rămâne în umbră.

Tunetele îngrozitoare încă bubuie pe afară.

N-am să mai văd soarele niciodată.

Când pricep acest lucru, când înțeleg nedreptatea situației, mă cuprinde frustrarea brusc și acut. Deznădejdea. În cele din urmă, minciuna îmi scapă de pe buze mai ușor:

— Numele meu e Cosette Monvoisin, dar presupun că știi deja asta.

Pufnește disprețuitor.

— Haide, *mademoiselle!* Vom fi prieteni foarte buni, noi doi. Cu siguranță poți să-mi dezvălui numele tău adevărat.

— Cosette Monvoisin *este* numele meu adevărat. Când nu spune nimic, ridicând din sprâncene cu o expresie ușor amuzată, apoi mă răstesc: Ei bine? Eu ți-am spus cum mă cheamă. Eticheta cere ca acum să mi-l spui pe al tău.

Drept răspuns, râde și își înfășoară degetele reci pe încheietura mea, ridicându-mă în aer de parcă n-aș cântări nimic, de parcă nu aș *fi* nimic – nu un om în carne și oase, ci eter. *„Te voilà."* Gândul nedorit mă face să mă crispez, iar cuvintele amenințătoare ale femeii eterice și evenimentele din dimineața asta îmi revin în minte cu o viteză amețitoare. *Fantome.*

Nu erau aievea, îmi spun repede.

Observ o despicătură perfectă în bărbia bărbatului când mă așază în picioare.

— Vai, vai – iar Odessa a spus că ești o *dulceață!*

— O cunoști pe Odessa?

— Normal că o cunosc pe Odessa. Toți o cunosc pe Odessa, dar, din nefericire, eu o cunosc mai bine decât alții.

Văzându-mi expresia impasibilă, arată spre silueta lui zveltă, înclinându-și capul cu o plecăciune regală. De sub genele dese, îmi face cu ochiul.

— E sora mea geamănă, *mademoiselle* Monvoisin. Eu sunt Dimitri Petrov. Dar *tu* poți să-mi spui Dima. Pot să-ți spun Cosette?

Gemeni.

— Nu poți.

— Ah! exclamă, ducându-și mâna la piept și prefăcându-se jignit. Mă rănești, *mademoiselle.*

Când își îndreaptă spatele cu un oftat exagerat, o aud pe Odessa în inflexiunea vocii; o văd pe ea în postura lui. Deși poartă catifea rubinie în loc de satin de culoarea prunei – deși ochii îi sticlesc cu un interes crescut, în timp ce ai ei privesc în altă parte –, atitudinea lor regală rămâne aceeași. La urma urmei, *sunt* verii regelui, ceea ce-i

face... duce și ducesă? Les Éternels păstrează aceeași ierarhie socială ca oamenii?

Îmi mușc limba să nu pun alte întrebări.

— Dacă insiști cu minciunile și formalitățile, continuă el, luându-mă de braț, îți voi face pe plac, bineînțeles. Cu toate astea, trebuie să te avertizez: provocările mă încântă. Din acest moment, am de când să te bat la cap până ajungem să ne tutuim. *Coco* va fi singurul nume la care mă gândesc.

Îi arunc încă o privire piezișă. La fel ca sora lui – ca Ivan, ca Pasha și chiar Michal –, e aproape *prea* frumos, ceea ce înrăutățește lucrurile și mai tare.

— Te cunosc de numai zece secunde, *monsieur,* dar bănuiesc deja că numele *tău* e singurul la care te gândești.

— O, îmi place de tine! Îmi place foarte mult de tine!

— Unde e Odessa? A spus că se va întoarce după mine la apus.

— Ah! Mă tem că a avut loc o mică schimbare de planuri în această privință.

Îi piere zâmbetul în timp ce mă conduce pe coridor, unde cercurile vagi din praf au dispărut. *Ciudat!*

— Michal, ăăă... ți-a *solicitat* prezența în biroul lui, iar Odessa – această pierde-vară – încă nu s-a trezit din somnul de frumusețe. M-am oferit voluntar să te aduc în locul ei.

— De ce? întreb suspicioasă.

— Pentru că voiam să te cunosc, de bună seamă. Tot castelul vorbește despre sosirea ta. Am auzit numele „Cosette” de cel puțin douăsprezece ori pe drum încoace.

Se uită peste umăr la mine cu o strălucire vicleană în ochi.

— Mi se pare că servitorii au primit privilegiul mult dorit de a-l folosi.

Ca și cum ar fi vrut să-i sublinieze cuvintele, o femeie îmbrăcată simplu apare din ceea ce pare a fi un salon, cu un morman de cârpe în brațe. Mijește ochii când mă vede, iar o cârpă cade pe jos. Mă aplec imediat să o ridic, dar ea e mai rapidă – supranatural de rapidă – și-mi smulge bucata de material din mâna întinsă.

— *Excusez-moi!* murmură ea, dezvelindu-și vârful colților în timp ce vorbește. Apoi înclină din cap spre Dimitri și adaugă, cu o voce

extrem de sugestivă: Mă voi întoarce, *monsenior.*

Pe urmă se îndepărtează pe hol.

Tulburată, mă uit după ea. Cârpa era îmbibată de sânge proaspăt; pe podea, acolo unde a căzut, încă se vede o pată stacojie. Când mă aplec spre salon însă – nerăbdătoare să găsesc sursa –, Dimitri apare și blochează intrarea în cameră cu un zâmbet prea grăbit.

— Nu e nimic de văzut aici, scumpo.

Mă uit în jos la pata de pe podea.

— Dar cineva sângerează.

— Chiar așa?

— Acela nu e sânge?

— O să-l curețe altcineva.

Flutură repede din mână, refuzând să mă privească în ochi.

— Mergem? Mă tem că Michal are niște maniere îngrozitoare și nu-i place să fie lăsat să aștepte.

Nu îmi dă răgazul să-i răspund, ci îmi așază brațul în curbura cotului său, trăgându-mă după el.

— Dar, protestez, încercând să mă smulg din strânsoarea lui de fier, de ce s-a uitat așa la mine? Și sângele... de unde a venit?

Clatin din cap, simțindu-mă amețită și încercând să mă împotrivesc în timp ce mă forțează să cobor scările și să traversez castelul.

— Era prea mult sânge! Cred că e cineva rănit...

— Și iată dulceața aceea discretă! Se pare că Odessa nu a mințit în privința ta.

Deși e clar că se străduiește să detensioneze atmosfera, mă ține strâns de braț. Privirea îi e fermă. O roșeață ciudată i s-a întins pe gât și tot nu se uită la mine. Nu-l cunosc deloc, dar dacă l-aș cunoaște aș spune că pare *rușinat.*

— Încă o provocare personală, spune mâhnit când nu-i răspund. Să o conving pe *mademoiselle* Monvoisin să fie dulce cu *mine.* Vrei să-mi faci o favoare, scumpo?

Mă uit la el ca trăsnită.

— Depinde.

— Ai vrea să nu spui nimănui despre asta? Nu vreau ca sora mea să-și facă griji – nu s-a întâmplat nimic, desigur –, iar eu și Michal, ei

bine...

Ridică din umeri ușor neajutorat.

— Nu mai avem nevoie de alte neînțelegeri, date fiind manierele lui îngrozitoare. N-ai să-i spui, nu-i așa?

— *Ce* să-i spun?

Mă studiază cu atenție câteva secunde, iar nehotărârea i se citește clar în priviri.

— Nimic, răspunde într-un târziu, iar culoarea aceea ciudată din obraji i se intensifică. Iartă-mă, te rog! N-ar fi trebuit... Nu contează!

Își încleștează fălcile în timp ce între noi se lasă tăcerea și ne oprim în fața unor uși enorme de mahon.

— Aici e! îmi spune încet.

În cele din urmă, reușesc să-mi desprind brațul de al lui. De data asta, nu se mai împotrivește. Nu! În schimb, lasă capul în jos de parcă s-ar scuza, pășind în spate ca și cum își dorește la fel de mult să pună distanță între noi. Am o senzație vagă de greață. Nu înțeleg *nimic* din toate astea și nu sunt sigură că voi înțelege vreodată. Locul acesta, oamenii ăștia – toți sunt bolnavi.

„E ceva în neregulă, Célie."

„Nu e vorba doar de copaci și trandafiri. Pământul în sine... pare cumva *bolnav.* Magia mea pare bolnavă."

Dimitri se strâmbă văzându-mi expresia și face o plecăciune.

— Te-am făcut să te simți stânjenită. Îmi pare rău! Treaba asta – în fine, mi-am imaginat totul în mod cu totul diferit și îmi pare rău!

Începe să mă doară capul, dar tot trebuie să întreb:

— De ce se vorbește în castel de sosirea mea? De ce vorbesc servitorii despre mine?

Nu-mi răspunde, mergând mai repede cu spatele. Însă în ultima secundă ezită și trăsăturile îi sunt umbrite de ceva asemănător cu regretul.

— Îmi pare rău! repetă. Creaturile drăgălașe nu rezistă niciodată prea mult în Requiem.

Pe urmă se întoarce cu spatele și pleacă.

Nu prea am timp să mă gândesc la avertismentul lui – oricât de amenințător a fost – pentru că în secunda următoare ușile de mahon se deschid spre interior, dându-l la iveală pe Michal. Preț de câteva

secunde, nu zice nimic. Apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Nu e nepoliticos să pândești în dreptul ușilor? Te rog.

Îmi întinde mâna palidă, fără să-și ia ochii negri de la mine.

— Vino cu mine!

CAPITOLUL PAISPREZECE

Jocul întrebărilor

SPRE SURPRINDEREA MEA, BIROUL LUI MICHAL E MIC. Intim. Lambriuri de mătase verde smarald acoperă pereţii, în timp ce biroul negru, lăcuit, domină mijlocul încăperii. Pe birou, tot felul de obiecte curioase ticăie şi se învârt: un ceas de aur cu pendulă în formă de femeie frumoasă, un ou plutitor de argint-şi-perle, o iederă cu frunze de un verde-închis. Dedesubt e un teanc de cărţi cu coperte de piele. Par străvechi.

Scumpe.

Într-adevăr, totul în camera asta pare scump, iar eu...

Mă uit la rochia mea albă ca zăpada, dar dantela delicată s-a murdărit în mod ireparabil – e udată, *distrusă* –, şi acum seamănă cu interiorul unui pantof uzat. Nici maronie, dar nici cenuşie. Şi nici foarte confortabilă. Îmi zgârie pielea în sub privirea rece a lui Michal.

— Te rog!

Se aşază la birou, cu coatele deasupra şi degetele împreunate, uitându-se la mine. Când îmi iau ochii de la el, dă din cap spre scaunul pluşat din faţa lui. Flăcările trosnesc în vatră lângă scaun, inundând camera într-o lumină şi o căldură delicioasă. Însă, la fel ca în camera mea, ferestrele boltite din spatele lui sunt oblonite. Ne ascund ca pe nişte relicve într-o criptă.

— Ia loc!

Nu mă mişc niciun centimetru de la locul meu de lângă uşă.

— Nu, mulţumesc, *monsieur!*

— Nu a fost o rugăminte, *mademoiselle.* Vei lua loc.

Dar tot refuz să mă mişc.

Pentru că în mijlocul biroului, printre cărţi, iederă şi ceas, se află o cupă bătută în pietre preţioase, în care se vede sânge. Încerc să nu o privesc – pentru că, dacă mă întreb *de ce* e sânge în cupa aceea, s-ar putea să ţip. S-ar putea să ţip până nu mai pot ţipa sau poate până când Michal îmi va smulge corzile vocale ca să mă spânzure cu ele.

Cu un zâmbet glacial, înclină din cap de parcă împărtăşim aceeaşi

viziune sumbră.

— Întotdeauna ești atât de obositoare?

— Nicidecum.

Îmi ridic bărbia și îmi duc mâinile la spate ca să nu se vadă cum tremură.

— Pur și simplu, prefer să stau în picioare. E atât de greu de crezut?

— Din păcate, Célie Tremblay, nu cred o vorbă din ce spui.

„Célie Tremblay."

Deși pălesc auzindu-mi numele adevărat, nu pare să observe. Cu o mână, trage un teanc de pergamente în mijlocul biroului.

— Ce nume frumos: *Célie Tremblay!*

Zâmbind în continuare, îmi repetă numele de parcă i-ar plăcea gustul lui pe limbă.

— Născută pe 12 octombrie în regatul Belterra, în orașul Cesarine. Mai exact, născută în casa de pe Brindelle Boulevard, numărul 13, în West End. Fiica lui Pierre și a lui Satine Tremblay și sora răposatei Filippa Tremblay, care a pierit de mâna lui Morgane le Blanc.

Respir cu dificultate auzind numele surorii mele.

— De unde...

— Dar nu părinții tăi te-au crescut, nu-i așa?

Nu se deranjează să se uite la teancul de pergamente; se pare că a memorat toate informațiile de acolo. M-a memorat *pe mine.*

— Nu, a fost responsabilitatea doicii tale, Evangeline Martin, care a pierit în Bătălia de la Cesarine la începutul acestui an.

Mi se strânge stomacul de parcă am călcat greșit. „Evangeline Martin." „A pierit."

Cuvintele par străine și de neînțeles, de parcă le-ar rosti într-o limbă necunoscută.

— Ce vrei...

O, Doamne! Mă uit lung la el, îngrozită, înainte de a-mi duce o mână la frunte. *Nu.* Clatin din cap.

— Nu, trebuie... trebuie să fie o greșeală. Evangeline nu a...

Dar vocea mi se transformă în ceva firav și nesigur. N-am citit niciodată lista finală a morților după Bătălia de la Cesarine. Într-adevăr, Jean Luc a *ascuns-o* de mine, dar tot ar fi trebuit să mă

străduiesc mai mult să o găsesc, să le aduc un omagiu celor căzuţi. Evangeline s-ar fi putut afla printre ei.

Michal ridică nedumerit dintr-o sprânceană.

— Condoleanţe! îmi spune, dar nu e nimic compătimitor în tonul lui.

Nimic, în afară de gheaţă. Oare acest om, acest – acest *monstru* – poate să *simtă* empatie? Răsuflu adânc; mă îndoiesc de asta.

Trebuie... trebuie doar să mă stăpânesc. Trebuie să-mi găsesc prezenţa de spirit. Toată scena asta – trecutul meu, dezvăluirea aceasta şocantă, cupa cu *sânge* – e menită să mă tulbure, să mă intimideze. Lăsându-mi mâna în jos, îi arunc o căutătură ameninţătoare înainte de a înainta şi a lua loc pe scaunul oferit. N-am să mă las intimidată. Poate că el ţine toate cărţile în mână, dar s-a dat de gol când a cerut să mă mai interogheze o dată: are nevoie de ceva de la mine. Ceva important.

Îmi încrucişez braţele în poală. Pot să am răbdare.

— Continuăm?

Dar nu aşteaptă un răspuns; rămâne cu ochii la mine în timp ce enumeră toată momentele importante din viaţa mea cu o indiferenţă usturătoare: cum m-am îndrăgostit de Reid, cum m-a părăsit pentru Lou, cum ne-am unit forţele ca să o înfrângem pe temuta Morgane le Blanc.

— Trebuie să fi fost foarte complicat, spune în timp ce duce cupa la buze, să lucrezi alături de bărbatul care ţi-a frânt inima.

Văzând că nu spun nimic – aproape muşcându-mi limba de tot –, scoate un chicotit.

— Totuşi, presupun că te-ai răzbunat pe toţi când i-ai ucis soacra.

Învârte băutura alene înainte de a lua o gură.

— Şi când ai acceptat să fii curtată de prietenul lui cel mai bun.

Rămân cu gura căscată de indignare.

— Nu a fost aşa...

— Căpitanul te-a surprins cu o cerere în căsătorie după iniţierea ta în Turnul Vânătorilor, nu-i aşa?

Cu o sclipire crudă în ochi, înclină cupa ca într-un toast.

— Prima femeie care i-a călcat vreodată pragul *şi* viitoare mireasă. Probabil eşti foarte mândră!

Se oprește din nou, așteptând să obiectez, dar îmi dezvelesc dinții într-un zâmbet furios, agățându-mă de politețe ca de un fir de ață. *Vrea să te tulbure. Vrea să te intimideze.*

— Ai terminat? îl întreb tăios.

— Depinde. Mi-a scăpat ceva?

— Nimic relevant.

— Și totuși – se apleacă în față sprijinit în coate, cu o voce mai amenințătoare –, ceva tot mi-a scăpat.

Ne uităm unul la altul un moment lung, plin de încordare, în timp ce pendula se leagănă între noi.

Liniștea îmi place mai puțin chiar decât întunericul. Ca și cum vrea să o prelungească, se ridică și își suflecă mânecile cu o lejeritate nonșalantă, uitându-se la poalele rochiei mele care se adună pe podea. Încetez instantaneu să mai bat din picior. Schițând un zâmbet, ocolește biroul și se sprijină de el, încrucișându-și brațele și oprindu-se deasupra mea. Poziția asta nouă mă pune imediat în dezavantaj, și o știe foarte bine. Pantofii lui lustruiți – negri, la fel ca *sufletul* lui – sunt la doar câțiva centimetri de ai mei.

— Ce ești tu? mă întreabă simplu.

Deschid gura, uluită.

— Sunt om, *monsieur,* după cum știi deja după ce mi-ai încălcat complet nepotrivit spațiul personal.

Luptându-mă cu instinctul care-mi spune să fug în capătul opus al camerei, mă apropii ca să-i fac în ciudă și-mi ridic nasul, imitând atitudinea afectată a Filippei.

— *Tu* ce ești, Majestate? În afară de impardonabil de nepoliticos.

Desfăcându-și brațele, se apleacă în față, imitându-mi mișcarea, și, când îi văd zâmbetul mieros, îmi regret imediat răbufnirea. Aproape că ne *atingem.* Mai rău decât atât – nu mai mimează apatia, studiindu-mă în schimb cu o fascinație fățișă. La fel ca mai înainte, interesul lui pare cumva mai letal, de parcă aș sta pe muchia unui cuțit. Cu o voce blândă, mă întreabă:

— Ești temperamentală, Célie Tremblay?

— Nu mai răspund la întrebările tale. Nu înainte să răspunzi la ale mele.

— Nu te afli în poziția de a negocia, drăguțo!

— Ba sigur că da, altfel m-ai fi ucis deja! insist cu încăpățânare.

Când se desprinde de birou, mă crispez de teamă, dar nu mă atinge. În schimb, se duce la ușă, o deschide și murmură ceva ce nu aud. Însă refuz să-i dau satisfacția de a mă întoarce. Nu-mi las ochii să-l urmărească prin cameră.

— Planul tău e ridicol, vorbesc în tăcerea care s-a lăsat, neputând s-o mai îndur nicio clipă în plus. Aș putea să-ți sugerez ca, în loc să te concentrezi asupra mea, să-ți îndrepți atenția către bietul Christo? El e cel care a rămas fără limbă.

— Fără mai mult de-atât, aș zice.

Michal îmi atinge gâtul cu degetul, și tresar brusc, căci nu am observat că a traversat din nou camera. Dar tot nu mă întorc, ci mă dau înapoi de lângă el. Pielea mă furnică acolo unde m-a atins și-mi încordez picioarele în timp ce-mi încleștez și pumnii.

— Îți aud bătăile inimii, murmură. Știai asta? Devin mai rapide când ești speriată.

Ridicându-mă brusc, ocolesc biroul – cu obrajii aprinși – și mă așez pe scaunul lui.

— *Vreau* să știu de ce ai luat-o în vizor pe Coco.

Ochii lui negri scapără cu o veselie nemiloasă.

— Vreau să știu de ce n-ai ucis-o – ăăă, adică *pe mine,* în Cesarine, odată cu celelalte victime, și nu-ți mai spun *nimic* până nu aflu. Consideră că aceasta e condiția mea!

Rânjește și mai larg.

— Condiția... ta, murmură.

Cuvântul sună mai sinistru pe limba lui, mai insinuant.

— Da!

Mă foiesc pe scaunul lui, recunoscătoare că între noi stă biroul lăcuit. Imaginea mi se reflectă mică și nesigură pe suprafața lui. Complet depășită de situație.

— Presupun că înțelegi conceptul.

— O, îl înțeleg! Dar *tu?*

— Facem târgul sau nu?

Cu un zâmbet înfiorător, se așază pe scaunul plușat pe care tocmai l-am eliberat. Îl forțează să stea cu câțiva centimetri mai jos decât mine. Cu toate astea, se întinde pe scaun – prea mare pentru cadrul

acela îngust şi mult prea *relaxat* – şi înclină din cap, gândindu-se puţin.

— Bine! Hai să jucăm acest joc absurd al tău! Eu pun o întrebare – la care tu răspunzi *sincer* – şi voi răspunde şi eu la o întrebare din partea ta.

Ridică o mână şi se bate în piept ca un avertisment, coborându-şi vocea. Zâmbetul îi dispare.

— Dar să nu mă mai minţi, drăguţo! Am să-mi dau seama dacă o faci.

Mă trezesc dând aprobator din cap. Ochii lui îmi urmăresc mişcarea, şi – nu pentru prima dată – îmi amintesc de vorbele lui ameninţătoare de pe corabie: „Să-ţi spun *exact ce* am de gând să fac cu tine?" Dar întrebarea aceea păleşte prin comparaţie cu următoarea:

— Cum ai chemat fantomele?

— Eu... Poftim?

Clipesc când aud întrebarea neaşteptată, simţind că mi se umezesc palmele în timp ce mijeşte ochii.

— Ce fantome?

— Răspuns greşit.

— Nu fi ridicol! Nici măcar nu *cred* în fantome. Scriptura ne spune clar că sufletul merge direct spre viaţa de apoi când trupul moare...

— Nu mă interesează relaţia Bisericii cu viaţa veşnică. Mă interesează relaţia *ta.*

Se apleacă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Îşi împleteşte degetele.

— Am simţit o schimbare în castel mai devreme în dimineaţa asta, o schimbare ciudată a energiei de pe holuri. Când m-am ridicat să cercetez, am găsit o sticlă goală de absint – arată spre bufetul unde se află o sticlă goală – şi lucrurile mele personale împrăştiate prin cameră. Cineva i-a desenat o mustaţă urâtă unchiului meu preferat.

Îşi întoarce ochii în stânga mea, unde un portret enorm cu un domn cu înfăţişare severă ne priveşte încruntat de pe poliţă. Cineva i-a pictat o mustaţă subţire, răsucită, deasupra buzei.

În orice altă situaţie, aş fi râs.

— *Dacă* fantomele ar fi adevărate, cu siguranţă n-ar putea să bea

absint sau să ţină o pensulă în mână. Îmi pare sincer rău pentru unchiul tău, *monsieur,* dar cum nu sunt eu aceea care a intrat în biroul tău...

— Nimeni nu intră în biroul meu fără ca eu să ştiu, Célie Tremblay. Eşti sigură că nu ai simţit nimic... neobişnuit?

Deşi încerc să-mi încetinesc bătăile inimii, nu reuşesc. Nici acum nu mă pricep să mint. În schimb, îmi ridic bărbia.

— Chiar dacă *aş fi văzut* aceste fantome de care vorbeşti, cu siguranţă nu le-am *chemat* aici.

Rămâne nemişcat.

— Dar le-ai văzut?

— Eu... eu nu ştiu ce-am văzut.

Îmi şterg palmele de fustă, renunţând acum la orice prefăcătorie.

— Ele... *Ceva* a trecut pe lângă camera mea azi-dimineaţă într-un fel de dans macabru. Cred că era un vals.

Deşi ochii lui negri îi sfredelesc pe ai mei – ciudat de intenşi, aproape furioşi –, tot nu se mişcă. Nu vorbeşte. Îmi şterg iarăşi mâinile, iar dantela rochiei îmi zgârie palmele.

— Vrei să spui că nu le-a văzut nimeni?

Acum până şi eu îmi aud bătăile inimii. Bate *bum, bum, bum* în piept, în gât, în degete, în timp ce el clatină încet din cap.

— O!

Mi se strânge îngrozitor stomacul odată cu sunetul acela.

— Atunci de unde... Stai, asta nu e altă întrebare! adaug în grabă.

Înclină iar din cap, iar tăcerea din cameră se adânceşte, aşa încât cuvintele lui de mai devreme răsună între noi cu fiecare ticăit al ceasului.

Tic...

Ce

Tic...

eşti

Tic...

tu?

Îmi aranjez gulerul rochiei, simţind deodată că mi-e cald, şi mă agăţ de altceva ca să alung tăcerea.

— B-bine! Sigur că nu am văzut pe nimeni. Oricum, probabil mi

le-am imaginat. Insula asta se joacă cu mintea mea.

Când mijeşte ochii din nou, intru imediat în defensivă.

— E *adevărat.* În piaţă, mi s-a părut că pământul *plânge* cu sânge, iar pisicile...

Mă opresc brusc, nedorind să-i mai dezvălui şi restul. Pentru că Michal nu trebuie să ştie detaliile. În ciuda a ceea ce a spus Christo, pisicile nu mă *urmează* nicăieri şi cu siguranţă n-am chemat *o fantomă* să-i distrugă biroul.

— Am auzit că insula e bolnavă, îi spun în schimb, uitându-mă de sus la el. Poate că ceea ce afectează Requiem e vinovat şi de portretul mâzgălit al unchiului tău. Prietena mea – nu îndrăznesc să-i pomenesc numele lui Lou – a vorbit despre o boală misterioasă care se răspândeşte în Belterra. De ce nu s-ar răspândi şi aici? Chiar *este* cea mai probabilă explicaţie şi, pentru că totul pare să fi început cu faptul că ai ucis acele biete fiinţe, îţi sugerez să găseşti o oglindă dacă vrei să dai vina pe cineva. În mod sigur nu are nicio legătură cu mine.

Michal îşi împreunează degetele, aşteptând răbdător să termin. Ceea ce s-a şi întâmplat. Cred.

— *Ei bine?*

— Cumva, rosteşte încet, mă îndoiesc că acest rău îngrozitor pe care l-ai inventat i-ar putea desena o mustaţă unchiului Vladimir.

— Şi *o fantomă* ar putea?

Strâmbă din buze, de parcă şi-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Îmi vine una în minte. Acum...

— Stai!

Ridic o mână să-l amuţesc înainte să mă pot opri.

— Mai am o întrebare!

— Nu prea cred! replică pe o voce melodioasă.

— Dar nu există *reguli* în acest joc.

Îmi îndrept umerii, sfidătoare, alungând fantomele într-o cămăruţă din mintea mea. Le voi revedea mai târziu. Sau poate niciodată.

— Le-ai stabilit chiar tu, *monsieur.* Ai pus trei întrebări, iar eu două, ceea ce înseamnă...

Clănţăneşte din dinţi cu un pocnet zgomotos.

— Îmi pui răbdarea la încercare, drăguţo!

— Un trișor e totuna cu un mincinos.

O bătaie puternică în ușă ne întrerupe, iar un rânjet cu adevărat malefic îi arcuiește buzele lui Michal când o aude. Mă dau înapoi din instinct. Orice aduce o schimbare atât de semnificativă în starea lui de spirit nu poate fi un lucru bun.

— Cine e? îl întreb cu o voce temătoare.

Înclină din cap.

— Micul-dejun.

Ușa se deschide, iar o femeie tânără și frumoasă se strecoară înăuntru.

Măruntă și durdulie, își dă părul castaniu peste umăr când mă vede, apropiindu-se de scaunul pe care stă Michal. Surprinsă, îi studiez mișcările sprintene și urmele de gheare de pe obraz. *Vârcolac.* Când se așază în poala lui Michal, ochii îi sclipesc galbeni, confirmându-mi bănuiala.

Îmi feresc repede privirea.

— Bună seara, Arielle! toarce el, și, când îi aud timbrul jos al vocii, nu mă pot abține – îmi ridic ochii și-l văd uitându-se direct la mine.

Apoi îi dă părul bogat la o parte din dreptul gâtului. Alte două cicatrici se văd pe pielea ei ca de fildeș.

— Mulțumesc că ai venit atât de repede!

Ea dă din cap bucuroasă, punându-și un braț pe gâtul lui și agățându-se de el.

— Întotdeauna e o onoare, Michal!

Îngrozită de intimitatea dintre ei, încerc să-mi feresc privirea. Dar când o prinde cu o mână pe după genunchi – când o răsucește în poala lui ca să stea *calare* pe el –, simt că mă aprind până mi se înroșesc obrajii și îmi arde pielea. Pentru că n-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să *urmăresc* asta, indiferent ce o fi, dar ochii mei refuză să clipească. Cu încă un rânjet glacial, își atinge nasul de curbura umărului ei, sărutându-l încet.

— Haide! mă îndeamnă. După cum ziceai, mai ai o întrebare.

— Eu doar... am să vin mai târziu...

— Pune întrebarea!

Ochii i se întunecă peste gâtul lui Arielle.

— Altă șansă nu mai primești.

— Dar e *indecent...*

— Pui întrebarea sau pleci! îmi replică, întorcându-și capul spre ușă. E alegerea ta.

Tonul lui e hotărât. Final. Dacă fug acum, nu are să mă oprească, iar eu am să putrezesc în întuneric până ajunge Coco în Requiem și el ne omoară pe amândouă. Deși îmi dă de ales, nu e deloc așa.

Mă forțez să dau din cap.

Mulțumit, Michal continuă să-i admire gâtul lui Arielle, iar ea îi tremură în brațe.

— Ce...

Îmi dreg glasul și încerc din nou, încercând să-mi adun gândurile împrăștiate, să-mi amintesc întrebările *importante,* în timp ce el îi ține capul în palmă.

— Ce nume...

Dar în secunda următoare își înfige dinții în jugulara ei.

Îmi pierd șirul gândurilor în timp ce ea își arcuiește spatele spre pieptul lui, închizându-și ochii strâns cu un geamăt ascuțit de plăcere. Sar în picioare auzind sunetul acela – dând scaunul de pământ în graba mea – și mă uit cu gura căscată la ea, la *el,* la felul în care șoldurile ei se zvârcolesc în brațele lui de fiecare dată când o prinde cu gura. O picătură de sânge îi picură pe claviculă, iar imaginea asta mă lovește ca un cuțit în piept. Cea mai mare frică a mea s-a adeverit.

Michal îi bea sângele.

El... el îi *bea* sângele.

Mă îndepărtez împleticită de birou, căzând peste scaun, și mă ridic tremurând în picioare în timp ce Michal îi eliberează gâtul, lăsându-și capul pe spate și desfătându-se cu gustul ei, cu *decadența* aceea. Își șterge sângele de pe buze. Mă lipesc de obloane. Deși lemnul îmi zgârie spatele, nu-l simt – nu simt *nimic* în afară de privirea intensă a lui Michal, care mă găsește din nou. Se ridică și o ia pe Arielle în brațe.

— C-ce...?

Dar respir greoi, întretăiat, prea dureros ca să mai pot vorbi.

— Cuvântul pe care îl cauți, îmi spune, așezându-i corpul moale pe scaun, unde ea oftează visătoare și închide ochii – este vampir, deși

avem mai multe nume. Éternel. Nosferatu. Strigoi și moroi. Mort-viu.

„Mort-viu."

„Éternel."

„Vampir."

Tresar la fiecare nume de parcă m-ar lovi. Nicio carte din Turnul Vânătorilor nu pomenea de *așa ceva.* Înțepăturile soldaților, ale lui Babette și ale celorlalte victime... corpurile lor golite de sânge... Închid ochii, blocând imaginea buzelor sângerii ale lui Michal. A sângelui care curge pe pieptul lui Arielle, murdărindu-i cămașa și scaunul.

„Vârcolac."

„Om."

„Melusină."

„Dame Blanche."

Nu doar a omorât victimele. Le-a *consumat,* iar sticlele acelea cu sânge din piață – le consumă și pe acelea. Clatin din cap, neputând să-mi trag sufletul. Plămânii amenință să se prăbușească. Evangeline nu avea cum să înțeleagă depravarea din povestea ei, altfel n-ar fi invitat niciodată asemenea ființe în odaia noastră, în copilăria noastră. Am auzit că Dames Rouges mai beau sânge uneori, desigur – pentru anumite poțiuni sau vrăji –, dar niciodată așa. Niciodată ca *hrană.*

Cu un aer de satisfacție lugubră, Michal se întoarce la biroul lui, își îndreaptă scaunul și se așază. Arielle respiră normal, adormită.

— Cred că e rândul meu, îmi spune peste umăr. Poți să mai chemi fantomele o dată?

— Eu... eu... Nu le-am chemat eu...

Mai repede decât îl pot urmări, se ridică iar, prelingându-se aproape ca un lichid și oprindu-se în fața mea. Deși nu mă atinge, efectul rămâne același: sunt prinsă în capcană aici, încolțită, ca un spiriduș în cușcă.

— Minți din nou! îmi spune.

— N-nu *mint!*

Cu ultimele fărâme de curaj, încerc să trec pe lângă el, dar ar fi mai ușor să clintești un munte, *oceanul,* decât vampirul din fața mea. Nu mai simt lipsa aceea ciudată de miros. Nu – acum miroase a cupru și

metal, ca sarea, ca sângele lui Arielle. Mi se ridică fierea în gât şi îl împing cu mai multă putere.

— N-am chemat *nimic,* dar, dacă am făcut-o, n-aş face-o din nou. Nu pentru *tine.*

Şi e adevărat.

În ciuda ţiuitului din urechi, încep să conştientizez. Să iau o hotărâre.

În sfârşit, înţeleg *de ce* sunt încă în viaţă: ca momeală pentru Coco, da, dar şi pentru fantome. După dimineaţa asta, crede că eu le-am trezit, şi vrea neapărat să repet trucul pentru un scop macabru.

„Toţi au vintre pe undeva, Célie."

Strecurându-mă pe lângă el, mă ascund triumfătoare după biroul lui, dar cu răsuflarea tăiată.

— De ce o urmăreşti pe Coco? Ce *vrei* de la ea?

Se întoarce încet cu faţa spre mine şi, în ciuda expresiei impasibile, ceva crud şi feroce se întrevede în trăsăturile lui aspre. Promite o răzbunare cu acelaşi calm cu care oamenii vorbesc despre vreme.

— Vrăjitoarele de sânge au furat ceva de la mine, Célie Tremblay – ceva preţios –, şi am de gând să mă răzbun. Face o pauză, apoi adaugă: Prinţesa lor va fi numai bună.

Mă uit şocată la el. Vrea să omoare o femeie nevinovată pentru că o vrăjitoare de sânge i-a furat *un fleac?* Gândul acesta aduce după el încă unul, la fel de înspăimântător. *Ar ucide mult mai mult de una.* Clătinând din cap dezgustată, îi spun încet:

— Eşti un hoţ *şi* un ipocrit mizerabil. Unde e cruciuliţa mea?

— Interesant! Aş fi zis că-mi vei cere inelul de logodnă.

Inspir brusc, dar nu face decât să fluture scurt din mână spre uşă.

— Piei din ochii mei! Jocul nostru s-a terminat. Pe urmă: Rămâi în camera ta până te chem! Să nu încerci să părăseşti castelul!

Între un suspin şi un mârâit dispreţuitor, îmi încleştez pumnii.

— De ce mă ţii aici? De ce n-ai terminat treaba în Cesarine? Dacă nu cumva...

Limba însângerată a lui Christo îmi apare în minte.

„Cum poate păstorul să-şi protejeze turma dacă refuză să meargă în mijlocul ei?"

„Poate nu e în stare să o protejeze deloc."

— Numai dacă nu cumva nu poţi pleca, termin cu viclenie, pentru că te temi de consecinţe dacă o faci.

— Nu e nevoie să plec. Cosette Monvoisin va veni la mine.

Ridică un pergament de pe birou, dezvăluind scrisoarea scrisă cu cerneală verde. Cuvântul *Masquerade* e notat în partea de sus, cu o caligrafie înflorită.

— Le-am trimis câte o invitaţie *tuturor* prietenilor tăi, poftindu-i la Requiem pentru un bal în Noaptea Tuturor Sfinţilor. Până atunci, îţi voi fi descoperit toate secretele, Célie Tremblay, şi nu voi mai avea nevoie de tine.

„Noaptea Tuturor Sfinţilor."

Număr repede zilele şi mi se strânge inima când îmi dau seama. *Puţin peste două săptămâni.* Am doar *nouăsprezece zile* la dispoziţie să repar lucrurile, să-mi salvez prietenii şi pe mine însămi de o moarte brutală şi sângeroasă. Michal nu spune nimic în timp ce încerc să mă stăpânesc, iar ochii lui negri şi reci au redevenit indiferenţi. Şi, pentru prima dată de când am pus piciorul în Requiem, încep să înţeleg care e boala aici.

Ura are gust de otravă, ca mucul carbonizat al unei lumânări înainte de a se aprinde – şi întotdeauna se aprinde.

— Voi găsi o cale de-a te opri! îi promit, iar ideile îmi aleargă deja prin cap.

În nouăsprezece zile, trebuie să învăţ cum să-i omor pe morţii-vii – să-i omor *cu adevărat* de această dată.

— Nu vei pune mâna pe prietenii mei!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gemenii Petrov

RAFTURILE DIN CAMERA MEA SE ÎNALȚĂ PÂNĂ LA TAVAN, pline de cărți vechi și lucruri stricate. Și praf. Straturi *întregi* de praf. Ridic sfeșnicul de pe hol și examinez fiecare tom, încercând să nu strănut. Deși foamea îmi chinuie stomacul, o ignor cât pot. În mod clar, hrana e un lux în Requiem – numai dacă nu cumva bei *sânge* –, și aș prefera să mor de foame decât să-i cer ceva lui Michal. După ce șterg murdăria de pe cotoarele cărților de pe raftul de jos, mă ghemuiesc să citesc titlurile: *Cel care învie trupuri; Necromanție practică: Un ghid în arta întunecată* și *Cum să comunici cu morții.*

Îmi retrag mâna brusc.

„Necromanție."

Mă înfior, îmi șterg palma de corsetul rochiei și caut mai departe pe raft, scoțând la întâmplare altă carte – *Le Voile Écarlate.* Cu un oftat nerăbdător, o pun la loc sub bustul unui zeu furios, de mult uitat. Camera asta adăpostește *mii* de cărți, dar am nevoie de una singură – *o singură* carte cu instrucțiuni detaliate despre cum să ucizi un vampir. N-ar trebui să fie o cerință imposibilă.

Ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Stomacul îmi chiorăie din nou, dar bubuitul de tunet acoperă sunetul, făcând să zăngănească un serviciu de ceai de deasupra capului. Iau altă carte de pe raft. Poate că acesta e adevăratul plan al lui Michal – să mă omoare încet, dureros, în următoarele două săptămâni. Gândindu-mă la Arielle și la gâtul ei sfâșiat, la *gemetele* ei sufocate, nu mă opun neapărat ideii. Înfometarea e cu mult preferabilă *acelei* variante.

Dar după două ore sunt gata să-i sfâșii eu însămi gâtul lui Michal.

Pun la loc pe raft *Dicționarul ilustrat al sortimentelor de ciuperci,* aproape delirând de foame. Ochii mă ustură și mi se umezesc, iar lumânările au ars până au rămas cioturi. Împrăștie o lumină vagă, pâlpâitoare, pe textul minuscul al următoarei cărți, care înfățișează ciclul în patru stadii al... mucegaiului.

Scot o înjurătură înăbușită.

— *Mademoiselle?* se aude vocea lui Dimitri dinspre scări, şi tresar, ridicând sfeşnicul.

Ţine în mâini o tavă aurită cu micul-dejun, încărcată cu ceva ce pare a fi *mâncare.* Mă ridic în picioare. Mă întreabă în timp ce înclină din cap cu un zâmbet ştrengăresc:

— Vorbeşti cu... cineva?

— Cred că vorbeşte singură.

Odessa păşeşte pe după el şi îşi trece degetul prin praful gros de pe balustradă. Strâmbă din nas.

— Ce dezgustător!

— Da, aşa e!

Îl întâmpin pe fratele ei la jumătatea scărilor.

— Aşa arăta ieri, când m-ai aruncat aici să *putrezesc.*

Chiar şi în urechile mele par îmbufnată, iar stomacul ameninţă să se mănânce singur. Când iau tava de la Dimitri – dându-i sfeşnicul –, îşi trece mâna peste gură să-şi ascundă zâmbetul, uitându-se pieziş la sora lui.

— Odessa, a fost un gest foarte răutăcios!

În mod clar, încearcă să repare *neînţelegerea* de mai devreme, dar, după ce l-am văzut pe vărul lui înfruptându-se din gâtul lui Arielle, nu mă îndoiesc cine e vinovat de cârpele îmbibate de sânge de pe coridor.

De parcă mi-ar citi gândurile, îşi înclină capul cu un zâmbet prea luminos.

— Te rog să mă crezi, *mademoiselle,* că *eu* n-aş fi făcut niciodată aşa ceva! Uite, ţi-am pregătit un mic-dejun delicios, pentru oameni.

Ne uităm toţi trei la micul-dejun cu pricina: miere şi varză, cinci ouă fierte tari şi un vas cu unt.

— Ce delicios! repetă sec Odessa, apoi îşi dă ochii peste cap

Deşi Dimitri se încruntă, îi las pe scări să se certe, îndesându-mi un ou în gură şi aşezându-mă pe un fotoliu moale.

După ce îl devorez pe primul, mă forţez să-l mestec pe al doilea şi să-l înghit, după care o săgetez pe Odessa cu o privire.

— Trebuia să te întorci la apus.

— Am spus că *cineva* se va întoarce la apus, scumpo, nu că voi fi eu

aceea.

Trena rochiei ei trece peste pantofii lui Dimitri în timp ce intră în cameră. Poartă mătase roșie în seara asta. Corsetul strâmt și fusta lungă strălucesc ușor în lumina lumânării, la fel ca buzele vopsite în negru și bijuteriile de onix de la gât. E prima dată când o văd cu fratele ei, și, împreună – unul lângă altul –, îmi taie răsuflarea.

Reușind să-mi iau ochii de la ei, îmi propun să țin minte că *Vampirii sunt frumoși* chiar lângă *Vampirii mănâncă oameni* și *Tu ești om, Célie.*

— Apusul a fost acum *patru* ore, răspund.

— Da, păi, scumpul meu frate insistă să ne petrecem noaptea împreună, așa că ce-ar fi să ștergem totul cu buretele ca să nu stricăm o plimbare cât se poate de plăcută până la *monsieur* Marc?

Mă încrunt la ei, mâncând al treilea ou mai încet.

— *Monsieur* Marc?

Dimitri rostește în timp ce merge pe urmele surorii lui:

— Da, el...

Dar Odessa îi taie vorba:

— ...e croitor, desigur. *Celebrul cro*itor.

Se apleacă să examineze teancul de cărți de lângă mine, plecându-și capul înainte de a-mi studia pielițele de la unghii.

— Ai o pasiune secretă pentru horticultură? Și eu m-am ocupat de floră vreo... Cât a fost? Se întoarce spre fratele ei, fără să aștepte răspunsul meu, zicând: 27 de ani?

— Da! răspunde el scurt. Ai abandonat îndeletnicirea asta după ce ți-am comandat o seră.

Odessa ridică dintr-un umăr elegant, apoi inspectează serviciul de ceai înălțându-se în vârful picioarelor.

— De ce i-aș face o vizită croitorului? îi întreb suspicioasă.

Dimitri afișează același zâmbet diabolic.

— Voiam să...

Dar Odessa îl întrerupe și de această dată, fluturând dezgustată o mână spre corpul meu.

— De bună seamă, nu e nevoie să răspundem la o întrebare atât de ridicolă. Uită-te în ce hal arată *rochia* ta! Pur și simplu duhnește, ceea ce-mi amintește – își întoarce mâna spre Dimitri, care mijește ochii –

că ar trebui să pui o servitoare să pregătească baia. Nu i-o putem prezenta lui *monsieur* Marc când miroase ca un mop murdar.

Încerc fără succes să nu pufnesc indignată.

El îi ocolește mâna cu o răbdare prefăcută.

— Din păcate, duhoarea aceea e parfumul tău, dragă soră! Pot să spun ceva? Ea îi aruncă o privire criminală, iar el zâmbește și spune mai departe: Se zvonește că în seara asta împlinești 19 ani, *mademoiselle,* iar eu și sora mea am vrea să-ți facem cadou o garderobă nouă – cu banii lui Michal, desigur.

Ia o bucată de varză de pe tavă, ridicând-o în lumina lumânării ca să-i examineze nervurile.

— Cu siguranță, îți este dator cu *ceva* pentru starea în care se află camera asta. Ce gust are varza? mă întreabă deodată.

„Varza." Ce lucru banal la care să te gândești – și n-aș fi crezut că asta voi mânca de ziua mea de naștere. Dacă n-aș fi fost răpită, prietenii mei ar fi pregătit un tort de ciocolată ca să sărbătorim. Poate ar fi decorat Patiseria lui Pan cu ghirlande roz și baloane care nu se sparg, iar lumânările mele ar fi strălucit și ar fi scos pulbere magică adevărată – la fel au făcut și de ziua lui Beau în august, numai că acolo au folosit tort cu rom și artificii.

Desigur, dacă n-aș fi fost răpită, prietenii mei ar fi continuat și să-și păstreze secretele.

— Are un gust puțin picant.

Înciudată, Odessa răsfoiește *Atlasul grădinilor din lumea veche.*

— Cu siguranță îți amintești de varză, Dima. La urma urmei, cândva *am fost* oameni.

Mărturisirea ei mă trezește din visare și o privesc uluită.

— Ați fost... oameni?

— Acum vreo mie de ani.

Dimitri aruncă varza la loc pe tavă în timp ce eu casc ochii la el. Au *o mie* de ani? Cu siguranță n-am auzit bine. Îmi face cu ochiul văzând cum am reacționat și adaugă:

— Arătăm spectaculos la vârsta noastră, nu-i așa?

— La *orice* vârstă, bombăne Odessa.

Dimitri o ignoră.

— Deși sunt flatat de atenția ta, *mademoiselle* – sincer –, nu o pot

accepta cu conştiinţa împăcată câtă vreme refuzi să-mi spui cum te cheamă.

Odessa îşi ridică ochii în tavan.

— Numele şi entuziasmul tău faţă de florăreasa locală.

— Ah, Margot! exclamă el visător, aşezându-se pe scaunul de lângă mine.

Îşi sprijină capul pe un braţ şi-şi atârnă picioarele peste celălalt. Văzându-l cum îmi zâmbeşte cu capul astfel răsturnat – cu buclele negre care-mi gâdilă braţul şi costumul de catifea puţin şifonat –, observ că emană un farmec copilăresc.

Cu excepţia acelor cârpe de pe coridor.

Dau drumul oului cu scârbă, împingând tava la o parte când îi zăresc incisivii ascuţiţi. Totuşi, mi se pare o prostie să mai mint când Michal ştie deja adevărul.

— Dacă trebuie să ştii, numele meu e Célie Tremblay. Şi îţi mulţumesc pentru micul-dejun, dar chiar trebuie să te rog să...

— Célie Tremblay.

La fel cum a făcut vărul lui, pare să guste cuvintele, ţuguindu-şi buzele şi căzând pe gânduri.

— Un epitet mai bun ca oricare altul. Pe limba ta, cred că înseamnă „văzduh”.

În acel moment, Odessa îşi pierde interesul de tot faţă de conversaţia noastră.

— În limbi mai vechi şi mai influente, înseamnă „orb”. Acum, mergem sau m-am trezit degeaba la ora asta scandaloasă?

Dimitri chicoteşte.

— Deşi nu vreau să recunosc, Des, nu mai ai nevoie de somn de frumuseţe. Apoi, către mine: Ce părere ai, *mademoiselle* Tremblay? Vrei să vii cu noi la cumpărături de ziua ta? Ar fi distractiv.

„Distractiv.” Mă uit la umbrele din camera mea, la rafturile cu cărţi de pe perete, şi îmi vine să plâng. N-am timp pentru „distracţie” – dacă există aşa ceva aici. Nu. Trebuie să-mi continui cercetările şi să aflu cum să ucid vampiri ca Odessa şi Dimitri; trebuie să-i avertizez cumva pe prietenii mei să stea departe de Requiem. Christo nu părea foarte mulţumit de familia regală în timpul plimbării noastre prin piaţă. Poate undeva pe insula asta există şi o vrăjitoare la fel de

nemulţumită – poate atât de nemulţumită, încât să facă o vrajă şi să trimită un mesaj la Cesarine ori să mă ajute să-i ucid stăpânii.

Fără să vreau, mă uit la faţa răsturnată a lui Dimitri, plină de nerăbdare. Arată aproape *cumsecade,* şi în sufletul meu ia naştere un fior de curiozitate pe care nu-l pot stăpâni. *Vampirii mănâncă oameni,* da, dar Odessa studiază horticultura. Iar Dimitri are *gropiţe* în obraji.

Mă scutur zdravăn în sinea mea.

Fiinţele astea sunt nişte monştri, şi le urăsc! *Da!* Au luat ostatică o *insulă* întreagă, hrănindu-se cu sângele locuitorilor, şi au de gând să o atragă aici pe prietena mea ca s-o omoare. M-au răpit. M-au atacat. Slujesc un om care fără îndoială a ucis-o pe Babette, şi... şi de câte motive mai am nevoie ca să-i alung din camera mea?

— De ce vă purtaţi atât de frumos? întreb încruntată în timp ce îndrept colţul tăvii cu micul-dejun. Sunt încă prizonieră aici. N-ar trebui să vă pese de ziua mea. N-ar trebui să vă pese nici de garderoba mea.

Odessa vorbeşte către cotoarele cărţilor mele, plimbându-şi unghia ascuţită pe deasupra lor.

— Vampirii nu mor niciodată, scumpo, iar tu eşti ceva nou, luminos şi strălucitor. Dragul meu frate nu se poate abţine.

— O spune vampirul care îi investighează cu atenţie rafturile cu cărţi.

Ridicându-se în capul oaselor, Dimitri îşi împleteşte degetele peste genunchi şi îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine.

— Vei rămâne prizonieră fie că stai singură şi bosumflată în camera asta, fie că vii cu noi în sat. Eu ştiu celula pe care aş alege-o.

Zâmbeşte din nou, ca să mai îndulcească mustrarea, şi îl privesc chinuită de nehotărâre.

O mică parte din mine ştie că ar trebui să-i alung. Jean Luc ar fi făcut-o fără să ezite.

Totuşi... ideea că voi rămâne aici două săptămâni – doar cu mucuri de lumânări, umbre şi şiruri nesfârşite de cărţi prăfuite pe post de însoţitori –, nu e tocmai atrăgătoare, iar mama îi spunea Pippei mereu că prinzi mai multe muşte cu miere. Deşi Pip detesta zicala asta, mie mi se părea foarte logică. Nu e nevoie să fiu singură pe

insula asta. Nu e nevoie să putrezesc pe întuneric sau să irosesc timp preţios cu ciuperci şi mucegai. Fiind vampiri, Odessa şi Dimitri ştiu mai multe despre specia lor decât orice carte din acest castel.

Există o singură problemă.

„Fiinţele drăguţe nu rezistă niciodată prea mult în Requiem."

Cu toate astea, poate că – aşa cum spunea mama mereu – amabilitatea nu trebuie neapărat să fie un blestem. Dregându-mi glasul, schiţez un zâmbet şi flutur din gene către Dimitri, hotărâtă să prind măcar musca *asta* cu miere.

— Ai dreptate. Sigur că ai dreptate, şi mi-ar *plăcea* să merg cu voi...

— Dar? întreabă el.

— Michal mi-a spus să stau aici, răspund abătută. Mi-a interzis să ies din camera mea.

Dimitri pufneşte indignat.

— Vărul nostru e un liliac bătrân.

— Iar *tu,* frate, ești un mincinos mizerabil.

Aruncându-i o privire exasperată, Odessa închide cartea cu un pocnet puternic, iar sunetul reverberează în încăpere, întărindu-i parcă afirmaţia.

— *Michal a fost de acord,* așa spuneai? Nu știu de ce te mai ascult.

Ea clatină din cap și pornește spre scară.

— Am pierdut vremea degeaba.

— *Des!* Dimitri sare în picioare, vorbind cu o voce indignată și imploratoare totodată: Ai lăsa-o pe *mademoiselle* Tremblay aici, în praful și întunericul ăsta? De ziua ei?

— Atunci, fă-i un *tort...*

Un fior dureros de regret.

— Doar nu vorbești serios!

— Știu că ți-e greu, Dimitri, dar *încearcă* să fii inteligent! Dacă Michal a spus că nu poate pleca, atunci nu poate pleca.

Dă scurt din mână, într-o stare tot mai evidentă de nervi cu fiecare pas.

— O să pregătesc o baie pentru ea, bineînțeles. Și poate aranjăm ca *monsieur* Marc să vină mâine...

Dimitri aleargă după ea, lăsând buna-cuviinţă deoparte, dar înainte să spună el ceva mă ridic în picioare, vorbind pe un ton

rugător şi dornic:

— Dar eu sunt *om,* Odessa! Michal nu se poate aştepta să trăiesc în condiţiile astea până la Noaptea Tuturor Sfinţilor. Aş putea să mă îmbolnăvesc de la întunericul şi umezeala asta – poate chiar să *mor.* Asta şi-ar dori el? Să mor înainte să-şi îndeplinească scopul?

— Şi practic, spune Dimitri, ajungând-o din urmă la baza scărilor, prinzând-o cu braţul de mijloc şi învârtind-o în loc, *rămânem* pe domeniul castelului. Va fi în siguranţă câtă vreme nu ne îndepărtăm prea mult de zidurile interioare. Câştig pe toate planurile. Nu-i aşa, *mademoiselle* Tremblay?

Dau hotărâtă din cap.

— Doar *tu* ai spus că miros ca un mop murdar.

Odessa mijeşte ochii la mine.

— Te credeam inteligentă, dar se pare că Michal avea dreptate – îţi doreşti să mori, iar eu nu te voi ajuta cu aşa ceva.

— O, nu mai fi atât de teatrală!

Dimitri îi cuprinde obrajii cu mâinile, afişând un zâmbet fermecător. Are dinţii foarte albi. Şi foarte ascuţiţi.

— Michal nu are dreptate niciodată şi, în plus, nici nu va afla că am plecat. Are lucruri mai importante de făcut în seara asta decât să patruleze prin aripa de est.

Auzind *asta,* o sută de întrebări îmi apar pe vârful limbii, dar le înăbuş pe toate, pentru că nu vreau să-mi forţez norocul atât de repede. Odessa pare deja pregătită să tragă pe cineva în ţeapă. Se uită încruntată la mine şi la Dimitri, cu obrajii încă prinşi între palmele lui late.

— E o idee *oribilă.*

Dimitri îi dă drumul imediat, cu un zâmbet triumfător.

— Aşa sunt cele mai bune idei.

— Vreau să se consemneze că m-am opus.

— S-a notat, bineînţeles!

— Când o să afle Michal, o să te jupoaie, iar eu n-am să intervin.

— Poţi să-ţi faci pălărie din pielea mea.

— Eşti cretin!

Îl împinge la o parte şi merge la una dintre draperiile de mătase. În spatele ei aşteaptă o cadă enormă. Când trage de un ciucure cu

franjuri, se aude un gong undeva, deasupra. Uitându-se peste umăr, se răstește:

— Așadar? Vii, Célie, sau vrei ca Michal să-ţi urmărească duhoarea până la *monsieur* Marc?

Fac un pas în faţă în timp ce Dimitri scoate un icnet indignat.

— *Ea* de ce poate să-ţi spună Célie?

Trei sferturi de oră mai târziu – îmbrăcată într-o rochie și o pelerină din garderoba Odessei –, trec prin castel ţinându-mă de braţ cu ea și Dimitri. Mă conduc printr-o curte întinsă, de unde se vede coasta dealului – și ceva ce pare a fi un sat ascuns.

Rămân cu gura căscată de uimire.

Metereze de piatră, frumos sculptate, se ridică spre miazănoapte, răsărit și miazăzi – adăpostind case mici și prăvălii –, în timp ce castelul în sine este al patrulea și ultimul zid al satului. Garguiele stau cocoţate în vârful fiecărui stâlp. Ne privesc chiorâș, iar flăcările trosnesc în gurile lor căscate, în vreme ce iedera li se caţără pe trupurile de piatră. Deși lujerii și florile le îmblânzesc trăsăturile aspre, nu le pot masca solzii, dinţii și coarnele. Mă uit la cioara cu trei ochi din piaţă care îi ciugulește o ureche, apoi își pierde răbdarea și ţopăie către acoperișul de stuf al spiţeriei. Când se aude tunetul deasupra capului, cioara își înfoaie aripile cu un croncănit indignat.

Mai jos, două pisici se desprind din umbră ca să mă urmărească.

Nu! Mă scutur în sinea mea. Pe *noi* ne urmăresc.

Odessa își aranjează umbrela exact când începe să plouă.

— Minunat! exclamă ea pe un ton plat, îndemnându-mă pe strada pietruită fără să împartă umbrela cu mine.

Dimitri îi aruncă surorii lui o privire îndurerată.

— Să nu te aud, Dimitri! Am întârziat deja, și *monsieur* Marc detestă întârzierile. E o dovadă de lipsă de caracter, adaugă ea, mijind ochii la noi, și el se pricepe *de minune* să citească oamenii.

Dimitri își dă ochii peste cap.

— N-ai să te topești, Odessa!

— De unde știi?

Se uită la norii de furtună de pe cer și îi răspunde lumina fulgerului. Bubuitul puternic al unui tunet zdruncină pământul.

— Suprahidratarea părului este un lucru real. Poate nu mă voi topi, dar foliculii mei se vor dilata de la umezeala în exces, ducând la lipsa strălucirii, la fragilitate, la ruperea firelor şi...

— ...o modestie foarte necesară, termină el. Apoi adaugă cu un zâmbet pentru mine: Aici e Oraşul Vechi. Numai vampirii au voie să trăiască între zidurile acestea sacre – şi numai cei din dinastiile venerabile și respectabile. Aceste străzi sunt aproape la fel de străvechi ca Michal.

Se pare că nici aici nu reuşesc să scap de el – sau de pisici. În ciuda ploii, ne urmăresc păşind fără zgomot, cu ochii precum nişte felinare care nu clipesc.

Cu toate astea, în timp ce privesc străzile înguste şi întortocheate – cu muşchi între pietrele din caldarâm, cu volute de fier și o cădiţă crăpată pentru păsări –, nu pot să nu ţopăi pe vârfurile picioarelor. Aşa, uşurel! Săpunul cu miros de caprifoi al Odessei a spălat *anii* de mizerie adunată pe pielea mea, iar micul-dejun a mai amorţit crampele dureroase ale înfometării. Pot să ignor pisicile. La urma urmei, acum câteva ore credeam că nu voi apuca să văd apusul, dar iată-mă aici; mă plimb printr-un cătun străvechi și supranatural cu cele două fiinţe care îl cunosc cel mai bine. Ce cale mai bună de a le descoperi slăbiciunile decât să merg alături de ele?

„Nu ţi se pare că te joci de-a costumele?"

Frederic credea că ochii mei de căprioară îmi trădează prostia. Credea că nu voi putea niciodată să ajut frăţia sau că nu mă voi *integra* niciodată, dar Vânătorii nici nu ştiu că *există* vampiri. Poate că ochii de căprioară și rochiile sunt exact ce le-a trebuit în toţi acești ani.

Mă întind cu grijă după un fluture-monarh care zboară printre picăturile de ploaie. Nu vreau să-l sperii – sau pe Dimitri –, punând o întrebare greșită. Nu contează că punctișoarele albe de pe vârful aripilor lui clipesc la mine ca nişte... nişte *ochi.* Îmi feresc iute privirea.

— Și ceilalţi locuitori... au venit aici de bunăvoie?

Dimitri prinde fluturele cu uşurinţă şi mi-l aşază în palmă. Acum nu mai clipeşte – *slavă Domnului!* –, dar culoarea lui portocalie pare prea luminoasă pe fundalul dantelei negre a mănuşii mele, al

nuanţelor de cenuşiu de pe cer şi de pe străzi.

— Toţi cei care locuiesc în Requiem aleg ca asta să fie casa lor, *mademoiselle* Tremblay.

— Dar oare ştiau tot adevărul? Ştiau că vecinii lor vor fi vampirii? Ştiau că vă veţi *hrăni* cu ei?

— Pui foarte multe întrebări.

Odessa îl priveşte pe Dimitri ridicând dintr-o sprânceană.

— Iar tu n-ar trebui să-i faci pe plac. Michal se va înfuria oricum...

— Draga mea soră, nu te-a obligat nimeni să vii.

Odessa pufneşte.

— *Cineva* trebuie să-ţi apere capul, pentru că tu insişti să ţi-l pui în pericol cât mai des posibil.

Dimitri chicoteşte, înclinându-se către o pereche de Éternels, care fac o plecăciune rigidă spre el şi sora lui.

— Şi de ce să nu-i răspundem la întrebări? Nu eşti *tu* cea care spune mereu „curiozitatea a omorât pisica, dar..."

— „... mulţumirea a adus-o înapoi", încheie ea îmbufnată. Dar situaţia asta e diferită, şi o ştii prea bine.

— Hai, Des! Cui are să-i spună? Apoi îmi şopteşte: Nu poţi să pleci de pe insulă decât cu o corabie, iar santinelele-vampiri au împânzit docurile – te-ar omorî înainte să pui piciorul pe pasarelă.

Simt un gol în stomac şi las fluturele să zboare în vânt. Acesta se înalţă în spirală spre cioară, care îl mănâncă imediat.

— Aşa am zis şi eu.

Se întoarce spre Odessa cu un zâmbet satisfăcut.

— Vezi? Ştie că nu e cazul să fugă. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare – mă strânge prieteneşte de braţ –, strămoşii lor au emigrat acum câteva secole, dar Michal a lăsat fiecare familie să aleagă înainte de a-i aduce aici.

— Ce fel de *alegere* ar fi putut să refuze? Din ce spune Odessa, Michal păzeşte cu străşnicie secretul acestui loc. Ar fi ucis pe oricine afla de existenţa lui.

Deşi Odessa se crispează uşor auzindu-mi tonul, se preface că-şi examinează imaginea în fereastra prăvăliei cu pălării când trecem prin dreptul ei.

— N-ai auzit niciodată de constrângere, scumpo?

— Odessa! o avertizează Dimitri, iar gropiţele din obrajii lui dispar.

Trece în spatele meu ca să meargă între noi două.

— Nici să nu te gândeşti!

Odessa ridică din umeri cu indiferenţă, dar, după cum îşi ţine umerii şi fălcile rigide, nu e deloc indiferentă. Imaginea ei o întâlneşte pe a mea în fereastră, şi mi se ridică părul pe mâini. „Constrângere.” Chiar şi în gând, cuvântul mi se pare ciudat de interzis, ciudat de... senzual. Dar e doar un *cuvânt.* Clătinând din cap şi simţindu-mă ridicolă, îi spun:

— Normal că n-am auzit niciodată de constrângere. Nu mai auzisem nici de *vampiri* până în seara asta.

Ochii ei de felină se întorc spre mine.

— Vrei să ştii ce înseamnă?

— Odessa, încetează...

— Ţi-am spus, Dima, am să-ţi protejez capul – *şi* pe al meu –, chiar dacă tu refuzi să faci acelaşi lucru. Célie trebuie să înţeleagă care este adevăratul pericol de pe Requiem. Dacă are de gând să-l provoace pe Michal în continuare, ar trebui să ştie exact care sunt riscurile.

Face un pas mai aproape, oferindu-mi mâna. Oferindu-mi o *opţiune.*

— Să te constrâng, Célie?

Mă uit la Dimitri, a cărui faţă atrăgătoare a împietrit în timp ce se uită încruntat la sora lui. Dar nu spune nimic. Nu o va opri pe Odessa să mă constrângă – ce-o mai fi şi *asta* – şi nu mă va opri nici pe mine să o rog să facă asta. Poate ar trebui să las baltă subiectul. În mod clar, Odessa e tot nervoasă, şi până şi cu experienţa mea limitată îmi dau seama că un vampir nervos nu-i un semn bun. Cunosc deja pericolul vitezei şi al forţei lor. Cunosc pericolul *dinţilor* lor. Ce altceva ar mai putea fi?

Ce altceva ar mai putea fi?

Întrebarea asta ar putea să-mi aducă moartea. Sper că satisfacţia chiar are să mă aducă înapoi, pentru că Odessa are dreptate. *Vreau* să ştiu. O iau de mână.

— Arată-mi!

Îşi îndreaptă umerii şi-şi lasă capul într-o parte, cu un zâmbet

aspru.

— Excelent!

Ne privim în ochi.

La început, nu se întâmplă nimic. Nesigură, mă uit la Dimitri, dar Odessa îmi prinde bărbia în palmă, atrăgându-mi privirea.

— La mine, scumpo! Uită-te doar la mine!

O senzaţie nespus de stranie îmi pătrunde în minte drept răspuns – ca o mână spectrală care s-a întins să o atingă, să o mângâie, să o seducă şi să o liniştească. Nu! Să o *supună.* O parte din mine vrea să se lase în voia atingerii, în timp ce alta vrea să dea înapoi, să fugă cât mai repede şi mai departe posibil. Dar, înainte să pot face ceva, Odessa toarce:

— Spune-mi cum ai de gând să ne ataci înainte de Noaptea Tuturor Sfinţilor.

— *Des!* spune Dimitri brusc.

Ea nu-şi ia ochii de la mine.

— Am de gând să o avertizez pe Coco de capcana lui Michal.

Răspunsul îmi scapă de pe buze de parcă ar avea voinţă proprie, calm, sigur şi liniştit. Cu fiecare cuvânt, seninătatea creşte, învăluindu-mă într-o căldură plăcută până când nu pot decât să zâmbesc. *Acesta* e pericolul? Niciodată nu m-am simţit mai mulţumită ca acum.

— Am de gând să-l manipulez pe Dimitri ca să-mi divulge slăbiciunile voastre şi să răzbun moartea lui Babette şi a celorlalţi omorându-vă, dacă pot. Am de gând să omor toţi Éternelii de pe insula asta.

— La naiba, Odessa!

Dimitri îşi trece mâna peste faţă, renunţând la masca împietrită.

— De ce ai întrebat-o asta?

— Nu e evident? Am vrut să văd ce răspunde.

— Dar *de ce?* Ştii că nu ne poate face niciun rău...

— Sigur că ştiu, dar acum o ştie şi ea. Apoi, către mine: Şi asta e. *Constrângerea.* Nu pot spune că m-am aşteptat la alt răspuns. Cu toate astea, dacă aş fi în locul tău – se întoarce şi porneşte din nou pe stradă, învârtind umbrela pe umăr –, nu i-aş spune lui Michal ce planuri am şi l-aş lăsa în pace pe fratele meu.

În secunda în care își ia ochii de la mine, vraja pe care mi-a făcut-o se ridică, iar căldura aceea delicioasă dispare, și gândurile mi se învârt nebunește prin cap. Sunt îngrozită. *Pentru că ea nu... nu se poate să-i fi spus...*

Nu!

Cu toate că-mi acopăr gura cu mâna, nu mă ajută deloc; nu-mi pot lua vorbele înapoi. Acum plutesc între noi, alunecoase și întunecoase ca ploaia pe caldarâm. Îmi clănțănesc dinții în timp ce mă cuprinde un val de frig, iar inima mi se așterne la picioare. Tocmai le-am spus tot adevărul. Odessa știa deja că le doresc răul, desigur – și eu știam deja că vampirii exercită un fel de hipnoză –, dar *ușurința* cu care a scos de la mine cele mai ascunse gânduri e... alarmantă.

Mai rău decât atât – a vrut ca eu să știu. A vrut ca eu să-mi dau seama cât de slabă sunt prin comparație.

Cred că mi se face rău.

— Eu...

Deși caut cuvintele potrivite ca să-mi alung liniștea, nu găsesc niciunul, iar inima mea trădătoare îmi înroșește obrajii când văd expresia precaută a lui Dimitri.

— Îți cer iertare! rostesc într-un târziu.

Cuvintele sună arțăgoase chiar și în urechile mele.

— N-ar fi trebuit să... mă rog...

Ochii lui negri strălucesc de amuzament.

— Să mă seduci?

— Nu i-aș spune *așa.*

— Genele tale erau cât pe ce să-și ia zborul.

— Așa cum am spus, repet printre dinți, îmi pare foarte rău...

— Nu e cazul! Mi-a făcut plăcere.

Zâmbetul lui ștrengăresc dispare când se uită cu atenție la expresia mea.

— Eu și sora mea nu-ți vom face niciun rău, *mademoiselle* Tremblay, spune cu un oftat, dar ar trebui să uiți de planurile de răzbunare. Nu ne poți ucide și, dacă încerci, nu vei reuși decât să-l enervezi pe Michal. Mergem?

Când îmi întinde brațul ca pe o ramură de măslin, îl privesc cu o uimire detașată. Tocmai am recunoscut că am pus la cale pieirea lui și

a întregii lui familii, dar el vrea să rămânem prieteni.

Nu mă pot hotărî dacă gestul lui e liniștitor sau jignitor.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Boutique de vêtements de M. Marc[6]

DEŞI LITERELE AURII DE PE FEREASTRĂ DECLARĂ CĂ AICI e *Boutique de vêtements de M. Marc* – şi o rochie superbă cu imprimeu pene de păun se învârte în vitrină –, prăvălia pare gata să se prăbuşească. Iedera acoperă aproape fiecare centimetru al faţadei întunecate, care a fost peticită cu pietre diferite, iar acoperişul e căzut într-o parte. Un mesteacăn argintiu strâmb se apleacă peste gaură, oprind ploaia, însă frunzele ca de bronz cad în mijlocul prăvăliei.

Întind mâna să ating ghirlanda de flori albastre frumoase care înveselesc intrarea.

— Ai grijă!

Cu reflexe iuţi ca fulgerul, Dimitri îmi dă degetele la o parte în timp ce petalele încep să tremure.

— Florile Barbă-Albastră au început să muşte.

Îmi strâng sceptic mâna în cealaltă palmă.

— De ce *naiba* ar muşca?

— Pentru că insula a devenit obraznică.

Uşa se deschide, iar un vampir slab şi încruntat, cu smocuri de păr alb pe cap şi pielea subţire ca o foaie de hârtie, iese afară, încrucişându-şi braţele când ne vede. Două pete de fard roz îi colorează obrajii, iar ochii îmbătrâniţi îi sunt conturaţi cu cărbune.

— Aţi întârziat! se răsteşte. V-am aşteptat acum *şaisprezece* minute!

Peste umărul lui, Odessa ridică înfumurat dintr-o sprânceană spre fratele ei.

Dimitri face o plecăciune impecabilă.

— Scuzele mele, *monsieur* Marc! Nu ne aşteptam să plouă.

— Pfui! Întotdeauna trebuie să te aştepţi să plouă în Requiem.

Îşi ridică nasul spre mine, adulmecându-mă dispreţuitor.

— Şi tu cine eşti? Trebuie să te rog să te prezinţi?

---

[6] „Buticul cu haine al domnului Marc”, în lb. fr., în orig. (n. red.).

Dimitri mă împinge în faţă.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe *mademoiselle* Célie Tremblay, care are nevoie de o garderobă nouă, potrivită pentru castel, precum şi de o rochie specială pentru Noaptea Tuturor Sfinţilor! Este musafira lui Michal, explică el cu un zâmbet diabolic, aşa că nu te uita la bani, bineînţeles!

Animată de o nouă hotărâre, mă iau după Dimitri, făcând o reverenţă. *Acesta* e un teritoriu cunoscut. La urma urmei, am fost la sute de probe pentru rochii în viaţa mea şi am fost împunsă de toate acele şi îmbrăcată în toate materialele posibile la ordinul mamei.

Monsieur Marc mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Din păcate, nu accept întârzieri din partea clienţilor mei. Nici măcar din partea oaspeţilor lui Michal.

Scoate un ceas de buzunar mare şi greoi din vestă – o vestă de mătase neagră cu stele de fildeş – şi pufneşte îmbufnat:

— Şaptesprezece minute.

— Am spus cumva că e ziua ei? întreabă Dimitri. Face nouăsprezece ani peste doar câteva ore, aşa că ne-am gândit că ar fi nimerit să petreacă acest moment deosebit în compania *ta.*

Îşi drege glasul şi îmi aruncă o privire pe furiş, iar eu mă îndrept, neştiind exact ce se aşteaptă să fac. Încep cu un zâmbet extaziat. Doar că e puţin forţat.

— Se spune că eşti un geniu al materialelor, *monsieur,* îi zic croitorului cu amabilitate. Cel mai bun de pe întreaga insulă.

Monsieur Marc flutură nerăbdător din mână.

— E adevărat!

— Ar fi o mare onoare pentru mine să port aceste haine.

— Pentru că aşa ar fi.

— Exact! Bineînţeles!

Conştientă de tăcerea lui, caut altceva să-i spun – *orice* altceva – înainte de a zări ghirlanda de deasupra şi a întreba:

— Le hrăneşti? Florile de Barbă-Albastră?

Când, în loc de răspuns, tăcerea se prelungeşte, mă grăbesc să o alung, înfiorându-mă în sinea mea.

— Doar că eu... eu n-am mai auzit până acum de flori carnivore. Evident, noi nu avem aşa ceva în Cesarine sau... mă rog, poate avem

și eu n-am văzut niciuna. Părinţii mei nu acceptau flora magică. Dar au plantat un portocal în curtea din faţă, adaug neajutorată, cu obrajii îmbujoraţi.

Mă străduiesc să zâmbesc mai larg, ca să alung stânjeneala. Dar nu funcţionează.

Dimitri închide ochii şi răsuflă încet, în timp ce Odessa priveşte scena fascinată. Furia pare să i se fi evaporat – o mică îndurare, căci va trebui să-i port rochiile tot restul vieţii mele nefericite.

În cele din urmă, croitorul își face milă de mine.

— O, *bine,* atunci! Intraţi, intraţi, şi aveţi grijă să vă ştergeţi picioarele pe preş! Eu sunt *artist.* Nu se poate aştepta nimeni să-mi murdăresc mâinile cu noroi, cu mopuri şi cu portocali. Ce mai aştepţi, *papillon?*

Mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage înăuntru când ezit în prag.

— Timpul nu se opreşte pentru niciun fluturaş!

Îmi aplec capul și îl urmez grăbită.

Prăvălia are doar o cameră şi doi ucenici – un băiat şi o fată, amândoi vampiri, care nu par a fi mai în vârstă ca mine. Dar aparenţele pot fi înșelătoare pe Requiem. Aceștia doi ar putea avea sute de ani. Îmi iau ochii de la ei în timp ce o frunză îmi aterizează pe cap.

— Sus pe platformă, te rog! Grăbește-te!

Monsieur Marc dă la o parte din calea noastră cutiile cu materiale: muselină scânteietoare, lână indigo, catifea, mătase și pânză, ba chiar și blănuri albe și moi. Vârfurile fibrelor strălucesc ciudat în lumina lumânărilor.

— Scoate-ţi pelerina!

Înghesuiţi între o masă încărcată şi un raft plin de pene, nasturi şi oase, Dimitri şi Odessa stau şi urmăresc scena. El dă din cap să mă încurajeze şi îmi şopteşte: „Bravo!" Deși încerc să-i zâmbesc la rândul meu, mi se pare mai degrabă că mă strâmb, dar e o bănuială pe care nu pot s-o confirm pentru că în prăvălia asta nu există oglinzi.

Ciudat!

Dând din încheietură şi scoţând la iveală o ruletă zdrenţuită, *monsieur* Marc spune cântat:

— Așteptăăăăm!

Mă grăbesc să-mi scot pelerina Odessei, dar când *monsieur* Marc îmi observă rochia, aproape leșină, ducându-și mâna la piept.

— O, nu, nu, nu, nu, nu, nu! *Non! Mademoiselle* Célie, cu siguranță știi că o nuanță atât de caldă nu îți scoate în evidență tenul. *Tons froids, papillon!*[7] Tu ești *iarnă,* nu vară. Asta, asta – dă indignat din mână către rochia mea cu dantelă arămie –, monstruozitatea asta trebuie arsă. E o *rușine!* Cum îndrăznești să calci în prăvălia mea îmbrăcată așa?

— Eu...

Îi arunc Odessei o privire disperată peste umăr.

— Scuzele mele, *monsieur,* dar...

— Tu ai creat monstruozitatea asta pentru mine în urmă cu nici șase luni, *monsieur* Marc, răspunde Odessa, amuzându-se teribil. Ai spus că este o *pièce de résistance.*

— Și chiar *era!*

Monsieur Marc împunge aerul cu degetul arătător, triumfător. Și poate puțin dezaxat.

— A fost o *pièce de résistance* pentru *tine,* soarele condamnat să trăiască într-o noapte veșnică, nu pentru *ea* – luna nouă, strălucitoare, în creștere, lumina stelelor pe aripi de fluture!

Mă uit o clipă la el, ciudat de măgulită, în timp ce o nouă roșeață îmi îmbujorează obrajii. Nu mi s-a mai spus niciodată „lumina stelelor pe aripi de fluture”. Mă face să mă gândesc la spiriduși. Mă face să mă gândesc la Lacrimi Ca Stelele. Mă face să mă gândesc la...

— Ai un păr minunat, îi spun deodată, și, de data asta, zâmbetul meu e temător, dar sincer.

El clipește surprins.

— Îmi... amintește de zăpadă.

— Zăpadă? repetă încet.

Mă înroșesc și mai tare văzând curiozitatea intensă din privirea lui.

Nu știu de ce i-am spus asta. E prea personal, prea intim, iar eu abia l-am cunoscut. Și e tot un vampir... Atunci, de ce am făcut-o? Poate pentru că are colții scurți și nu-i văd. Poate pentru că prăvălia lui e caldă și primitoare. Poate pentru că mi-a spus fluture.

---

[7] „Tonuri reci, fluturaș!”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Sau pentru că mi-e dor de sora mea.

Ridic din umeri cu nonșalanță, încercând, fără succes, să explic:

— Sora mea adora zăpada. Purta alb ori de câte ori putea – rochii, panglici, eșarfe, mănuși –, și în fiecare iarnă se înfășură în pelerina ei albă și insista să construiască un palat de gheață.

Atunci ezit, simțindu-mă tot mai ridicolă cu fiecare vorbă. Trebuie să tac. Trebuie măcar să mă *prefac* că respect normele sociale. În prăvălia asta bizară și întunecată însă – înconjurată de lucruri frumoase și stranii –, aproape că simt prezența Filippei. I-ar fi plăcut acest loc. Ar fi urât acest loc.

— Cândva, și-a imaginat că viața ei e o poveste, închei încet.

Cu capul ușor înclinat, *monsieur* Marc mă privește cu o intensitate tulburătoare. Nu mai e curiozitate, ci altceva. Într-adevăr, pentru un bărbat atât de aiurit, expresia lui e aproape... calculată. Deși răsucesc între degetele umede pelerina Odessei, mă uit în ochii lui. Odessa a spus că *monsieur* Marc se pricepe la oameni, și acest moment pare a fi un test. Încă o frunză plutește spre podea în timp ce tăcerea se prelungește.

Și se prelungește.

În cele din urmă, un zâmbet straniu apare pe fața lui pudrată, apoi croitorul se îndepărtează de platformă.

— Scuzele mele, *papillon,* dar se pare că mi-am uitat ruleta în atelier. *S'il tu plaît*[8] – îmi arată prăvălia cu o mână care acum, în mod misterios, e goală –, poți să-ți alegi materialele cât lipsesc. Tonuri reci, nu uita! adaugă deodată.

Pe urmă – cu același zâmbet neașteptat – iese pe o ușă ascunsă până atunci de un suport cu costume.

Nesigură, mă uit câteva secunde la ușă, după care cobor cu grijă de pe platformă.

În mod oficial, am părăsit teritoriul familiar.

Nu pentru că mă aflu într-o prăvălie plină de vampiri, desigur, ci pentru că mama nu m-a lăsat niciodată să-mi aleg materialele singură, iar prăvălia asta e plină ochi de țesături.

„Numai tonuri reci."

Nimeni nu vorbește în timp ce mă apropii de cel mai apropiat raft,

---

[8] „Te rog!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

dând cu degetele pe un balot de lână vicuña. Mama ar fi salivat după mătasea de culoarea dudelor aflată lângă lână. Chiar și în copilărie, insista să purtăm cele mai luxoase materiale – mai ales aur și argint. Ca niște monede frumoase în buzunarul ei.

Instinctiv, mă uit prin prăvălie, căutând auriul și argintiul.

Un suport cu materiale metalice atârnă imediat în spatele Odessei și al lui Dimitri. Ochii lor mă urmăresc prin încăpere, și simt căldura pe gât când îmi dau seama că m-au privit în tot acest timp. Nu – m-au *studiat.* Îmi dreg glasul în tăcerea aceea stânjenitoare, căutând printre materialele metalice fără să le văd cu adevărat. *Cupru și bronz. Aur roz. Lavandă.*

— Credeți că... am trecut testul? întreb într-un târziu.

— Nu te testează nimeni, răspunde Dimitri imediat.

— Asta rămâne de văzut, spune Odessa în același timp.

Dimitri îi aruncă o privire acuzatoare.

— *Odessa!*

— Ce e?

Odessa ridică din umeri în vreme ce își examinează unghiile cu o indiferență rece.

— Preferi să te mint? Încă nu l-a cunoscut pe D'Artagnan, și toată lumea știe că el este *adevăratul* test.

— Cine e...?

Dar în clipa aceea o pisică enormă scoate capul din coșul cu materiale aflat între ei. Cu blană deasă de culoarea cărbunelui, ochi arămii bulbucați și o față turtită, s-ar putea să fie cea mai urâtă creatură pe care am văzut-o vreodată – iar dacă mârâitul ei gros e un indiciu, mi se pare că are aceeași impresie despre mine.

— *Zât!* șuier la ea, împingând coșul cu vârful cizmei.

Pentru că situația e absurdă. Pisicile de pe insulă au creat o situație complet nenecesară pentru mine și una dintre ele a reușit să mă urmărească până în prăvălia cu *rochii.*

— Haide!

Întind mâna, răsturnând coșul cu tot cu animalul dinăuntru, dar mă abțin să casc gura ca să scap de presiunea subită din urechi.

— Fugi de-aici! Lasă-mă în pace!

Dacă o pisică ar fi capabilă să se încrunte, aceasta ar face-o.

— Ești cam încrezută, nu-i așa?

Cuvintele îmi cad în cap ca niște cărămizi.

Pentru că pisica asta... pare să le fi *rostit,* și cred că acum m-am lăsat pe deplin în voia halucinației. Cu siguranță mi-am imaginat. Cu siguranță nu i s-a mișcat gura ca la... ca la *oameni.* Una e să auzi voci fără trup, dar pisicile... pisicile nu pot vorbi. Nici nu se pot *încrunta,* și mă uit șocată la Odessa și Dimitri.

— Voi ați auzit...?

— Célie, spune Odessa pe un ton amuzat și sec, dă-mi voie să ți-l prezint pe magnificul D'Artagnan Yvoire, proprietarul inițial al acestui minunat butic și fratele mai mare al lui *monsieur* Marc!

Mă uit la ei o clipă, convinsă că n-am auzit bine. Doar nu a insinuat că ființa asta pe patru picioare a deținut cândva o prăvălie cu haine și *sigur* nici că respectiva creatură este *ruda* lui *monsieur* Marc.

— Dar, mă simt obligată să spun ceea ce e evident, e o *pisică.*

Întinzându-se pe materialul întins pe jos, D'Artagnan mă studiază cu o privire apatică, usturătoare.

— Ce observație perspicace!

Răsuflu adânc, apoi mă întorc spre Dimitri.

— Și... și îl *auziți,* nu-i așa? Pisica... ăăă, chiar vorbește? Nu se întâmplă doar în mintea mea? Sau... sau poate e o boală nouă și ciudată pe insulă?

— Vocile astea, spune D'Artagnan pe un ton sarcastic, de cât timp zici că le auzi?

Dimitri clatină exasperat din cap.

— Ignoră-l pe D'Artagnan! Așa face toată lumea.

Dar când D'Artagnan îi aude vocea, își turtește urechile și începe să miște vârful cozii. Se încruntă mai tare. Ar trebui să mă simt ușurată, de bună seamă – și slavă Domnului că mai aud și alții pisica asta afurisită! –, însă mi se face pielea de găină pe gât. Probabil de la răcoarea din prăvălie. *Există* și o gaură imensă în tavan, ce-i drept, iar eu am prea puțin experiență în discuțiile cu pisicile ca să fac presupuneri despre comportamentul lor – numai că pisica asta are maniere *foarte* proaste.

— După cum vezi, nici pe mine nu mă place în mod deosebit.

Ridicându-se de pe scaun, Dimitri îi aruncă o privire nemulțumită

lui D'Artagnan, după care mă bate cu mâna pe umăr cu un gest compătimitor.

În aceeași clipă, o pală de vânt rece pătrunde printre crengile de deasupra.

— *Mariéeee...*

Presiunea din urechile mele devine aproape dureroasă în tâmple, dar mă îndrept și arunc o privire îngrijorată prin prăvălie, căutând lumina pâlpâitoare, eterică. *Nu din nou!* Îmi vine să plâng din pricina presiunii, a senzației stăruitoare că cineva sau ceva pândește dintr-un loc nevăzut. *Te rog, nu din nou!*

— *Mademoiselle* Tremblay?

Dimitri face o grimasă îngrijorată și își ia imediat mâna de pe mine, aplecându-se ușor ca să se uite în ochii mei.

— Ce e?

— Nimic.

Însă continui să caut în jur afurisita de lumină argintie.

— Nu e nimic.

— Te-ai făcut albă ca varul.

Ochii lui D'Artagnan sticlesc amuzați, lipsiți de remușcări.

— Sau poate albă ca o... fantomă?

Mă crispez auzindu-i insinuarea, dar mă întorc încet și mă uit la el.

— De ce spui asta?

Cu toate că nu face decât să-și lingă laba în loc să răspundă, tăcerea lui e foarte grăitoare și e atât de asurzitoare, încât acoperă chiar și durerea chinuitoare de cap. Pentru că *știe. Sigur* știe. Faptul că a folosit acel cuvânt nu poate fi o simplă coincidență, ceea ce ridică următoarea întrebare: oare le vede și D'Artagnan?

Fantomele?

„Pisicile sunt paznicii morților, Célie. Credeam că toată lumea știe asta."

Înghit anevoie, forțându-mă să respir adânc ca să mă calmez în ciuda fricii. Orice ar fi D'Artagnan, nu e o simplă pisică – de *atâta* lucru sunt convinsă.

— Cum...

Un firicel de sudoare îmi curge printre omoplați când mă așez în genunchi lângă el, în timp ce dinții amenință să-mi clănțănească de

frig.

— Cum anume ai ajuns... să arăţi aşa, *monsieur*?

— O, acum sunt *„monsieur”*?

Uşa atelierului se dă de perete, iar *monsieur* Marc intră însoţit de ajutoarele lui. Deşi ruleta e încă nevăzută, cei doi ţin nişte baloturi de material în braţe: mătase verde, lână neagră şi satin lapislazuli.

— L-am otrăvit, bineînţeles, răspunde el cu o voce veselă. Pentru că mi-a sedus consoarta.

— După care, bineînţeles, spune D’Artagnan pe un ton tăios, amanta *ta* mi-a ferecat pentru totdeauna sufletul în trupul acestui animal nenorocit.

— Ah, Agatha!

Monsieur Marc chicoteşte, iar o expresie visătoare îi apare pe faţa pudrată.

— N-am întâlnit niciodată o vrăjitoare cu asemenea înclinaţie pentru chinurile veşnice. N-ar fi trebuit s-o omori. Moartea provocată de o pisică e una *cumplită* – lentă, ştii, şi foarte dureroasă. Întorcându-se spre mine, pocneşte din degete şi adaugă: Ei bine? Ţi-ai ales materialele, *papillon*?

— Eu...

Mă uit la rafturile cu materiale metalice, iar mâinile mi se opresc la magenta strălucitoare şi verdele smarald. Caut în grabă orice urmă de auriu, găsind un satin lucios în capătul raftului. Îl iau fără să stau pe gânduri.

— Acesta, desigur – pentru o rochie de seară. Eşti de acord?

Ochii lui înceţoşaţi se mijesc văzând materialul, de parcă l-ar fi jignit cu ceva.

— Cumva nu distingi culorile?

— Pardon?

— Nu distingi culorile, repetă apăsat. Suferi cumva de boala asta? Sau – poate – vii dintr-un ţinut unde *auriul e* un ton rece?

Mă strâmb şi pun satinul la loc pe raft cât de repede pot, căutând în schimb un material argintiu. Dar înainte să-l găsesc, *monsieur* Marc clatină nerăbdător din cap şi pocneşte din degete încă o dată, făcându-le semn ajutoarelor să prezinte materialele negre, verzi şi albastre.

— Şi roz pal, cred, le spune el, sau poate un albastru-verzui...

— Albastru-verzui? scoate D'Artagnan un sunet dispreţuitor din coş. Spune-mi, frate, raţiunea ta a murit odată cu mine?

— Şi *ce* anume e în neregulă la culoarea asta? Simbolizează claritatea, originalitatea...

— N-ar putea să fie ceva mai lipsit de originalitate la tânăra asta.

— Ăsta e verdictul tău oficial?

— Te-ar face să te răzgândești?

— Nu, bineînţeles. Duşmanul duşmanului meu îmi este prieten, ceea ce înseamnă că tu, *papillon* – se întoarce spre mine, bătând încântat din palme –, ești noua mea clientă preferată.

Uluită, îi privesc cu gura căscată. Şi poate puţin indignată.

— Crezi că nu sunt *originala!*

— Ei, haide! face *monsieur* Marc cu blândeţe. Dacă am fi toţi originali, n-ar mai fi nimeni. Tocmai asta e ideea.

— Iartă-mă, *monsieur,* dar nu mi s-a părut a fi un compliment!

D'Artagnan îşi linge laba din nou, câtuşi de puţin deranjat, într-un echivalent felin al ridicatului din umeri.

— Viaţa e lungă, iar părerile se schimbă. Dacă te deranjează, dovedește-mi contrariul!

Când deschid gura să-i spun, mă rog – nu *știu,* exact, ce –, se întoarce cu spatele la mine, adulmecând pelerina Odessei.

— Pentru moment, mă tem că mi-am pierdut interesul. Dar ce mă *interesează* sunt hamsiile din buzunarul tău, *mademoiselle* Petrov.

Cu un zâmbet trufaș, Odessa scoate o cutie mică, o deschide și arată un șir de peștișori mici și alunecoși. I-o oferă lui D'Artagnan, care începe să mănânce cu aerul satisfăcut al unuia care a mai făcut asta de sute de ori. Încetez brusc să mai caut pe raft. *Ar trebui,* din nou, să simt o mare uşurare, dat fiind ce am descoperit, dar indignarea din pieptul meu nu face decât să se intensifice. Sigur că D'Artagnan nu ne place pe mine și pe Dimitri – noi nu ţinem *pește* în buzunare.

— Tu ești motivul pentru care pisicile s-au ţinut după noi, o acuz.

Zâmbetul Odessei dispare.

— Pisicile nu s-au ţinut după *noi,* Célie.

— Dar...

— *Papillon!* pufnește *monsieur* Marc, punându-și mâinile în șolduri. Concentrează-te, *s'il vous plaît!* Următoarea programare este peste 11 minute, ceea ce ne lasă doar două minute și 36 de secunde ca să-ți alegi celelalte materiale. Boris, Romi...

Le face senin ajutoarelor, care scot ruletele din șorțuri și mă împing spre platformă. Îmi iau măsurile cu mâini reci.

— Argintiu, rostesc printre dinți, abia agățându-mă de ultima fărâmă de răbdare. Aș vrea să am o rochie argintie, te rog, în loc de albastru-verzui sau roz!

Mă aștept să pufnească din nou, poate să-și dea peste cap ochii deschiși la culoare și să arate către un dulap întreg cu materiale argintii, dar nu face nimic din toate astea.

Într-adevăr, nimeni nu reacționează așa cum m-aș aștepta.

Ajutoarele se opresc din ce fac, încremenind pe loc, în timp ce *monsieur* Marc afișează un zâmbet prea larg și prea luminos. Odessa și Dimitri schimbă o privire îngrijorată, iar D'Artagnan ridică ochii de la hamsii, mișcând din mustăți în timp ce mă privește atent.

— Da, frate, spune el cu viclenie. *Unde* este materialul argintiu?

Monsieur Marc își drege glasul.

— Mă tem că s-a vândut.

— Chiar așa?

— Știi bine că da.

Deși zâmbește, vocea îi pare încordată, și, cu toate că nu e nimic în *neregulă* cu explicația lui, nici aceea nu mi se pare bună. Nu într-o prăvălie ca asta. Nu când oferă diverse materiale în cel puțin patru nuanțe diferite de auriu.

— Și când primești următorul transport? îl întreb. Presupun că ai dat comandă ca să-ți refaci stocul.

— Mă tem că granițele nu se deschid până în Noaptea Tuturor Sfinților.

Clipesc la el.

— De ce?

— Atâtea întrebări! bombăne Odessa.

— Și încă unele nepotrivite! adaugă D'Artagnan.

După ce îi privesc încruntată, îmi îndrept din nou atenția spre *monsieur* Marc, al cărui zâmbet larg a devenit rigid.

— Poate un negustor din sat are...

— Nu, nu!

Își drege glasul din nou, dând din mână agitat și băgându-și mâna în vestă după ceasul de buzunar.

— Nu cred, *papillon.* Argintul e... o resursă *limitată* în Requiem, și adevărul e că nu prea ne trebuie. Vei fi răpitoare în *verde smarald* în Noaptea Tuturor Sfinților. Într-adevăr, insist să te transform într-un fluture adevărat...

— Limitată?

Am o senzație ciudată în stomac auzind acest cuvânt. Un indiciu. O suspiciune. În Cesarine, toate prăvăliile sunt pline ochi de acest ornament – dacă materialul în sine nu strălucește, mărgelele și firele metalice împodobesc fiecare tiv, fiecare talie, fiecare mânecă, iar în Requiem pare să existe același gust pentru lux. Nu e logic ca vampirii să excludă argintiul din paleta lor de culori lor fără un motiv întemeiat.

— Scuzele mele! spun într-un târziu. Aripile de smarald vor fi minunate, de bună seamă. Înțeleg.

— *Chiar?* întreabă D'Artagnan.

— Așa cred.

Ne uităm unul la altul preț de o clipă. Mă studiază cu atenție. Privirea mea îl provoacă.

Apoi, pufnind brusc, se apleacă din nou către hamsii.

— Mă îndoiesc foarte mult de ce spui – și aș alege rozul în locul tău. Ți se potrivește.

Monsieur Marc închide ceasul de buzunar cu aerul hotărât al celui care pune capăt discuției.

— Opt minute.

Îmi ridic bărbia sfidătoare, zâmbindu-i lui D'Artagnan și ignorând presiunea subită din urechi. Mi se face din nou pielea de găină pe brațe. Deși zăresc o sclipire nefirească de lumină cu coada ochiului, o ignor și pe aceea. Pentru că acum – pentru prima dată de când am sosit în Requiem – *înțeleg.*

Și vampirii au secretele lor.

— Albastru-verzui să fie! hotărăsc cu blândețe.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

L'ange de la Mort

OPT MINUTE MAI TÂRZIU, *MONSIEUR* MARC NE GONEŞTE din prăvălie, umflându-şi pieptul cu o mândrie inconfundabilă.

— Excelente alegeri, *papillon,* excelente alegeri! Şi am să te chem cât de curând pentru ţinuta ta de Noaptea Tuturor Sfinţilor, *oui?* Mă gândesc la o rochie verde smarald coadă de rândunică.

Îşi răsfiră degetele, fluturându-le sugestiv.

— Cel mai frumos fluturaş dintre toţi! Vei străluci ca *la lune à vos soleils.*[9]

Presiunea din tâmplele mele scade puţin când ieşim afară.

— Ar fi minu...

— Sigur că ar fi! mi-o retează el. Acum, plecaţi! Nu vedeţi că am de lucru?

Trânteşte uşa după noi fără a mai lungi vorba, şi simt cum uşurarea, şovăitoare la început, dar cu fiecare secundă mai puternică, îmi dezleagă nodul din piept. Îmi ridic faţa spre norii de furtună – spre tunete, spre fulgere şi spre cioara cu trei ochi – şi închid ochii, inspirând adânc. Pentru că *monsieur* Marc pare să mă placă, şi el se pricepe la oameni. Pentru că fantomele nu sunt aievea şi simt miros de caprifoi. Pentru că afurisitul de D'Artagnan va rămâne pisică pentru tot restul vieţii şi... în Requiem nu există argintiu.

— Aveaţi dreptate.

Răsuflu adânc în timp ce încă un bubuit de tunet huruie deasupra capului.

— Ar fi fost oribil să fiu singură de ziua mea, şi chiar îmi place de *monsieur* Marc.

Nu-mi răspunde nimeni, aşa că deschid ochii, întorcându-mă spre Odessa şi Dimitri cu zâmbetul pe buze...

Şi încremenesc.

Michal stă sprijinit de piatra întunecată a prăvăliei.

---

[9] „Luna printre sorii voştri", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Cu brațele încrucișate, părând suspect de nonșalant, ne studiază pe toți trei cu o expresie indescifrabilă. De o parte și de alta a mea, Odessa și Dimitri sunt nefiresc de rigizi. Nici măcar nu respiră.

— Și mie îmi place, Célie, murmură Michal. Și mie.

O, Doamne!

— Michal! Nu trebuia să...

Cu umerii crispați, Dimitri pășește în fața mea și a surorii lui.

Michal ridică o mână palidă.

— Nu mai scoate o vorbă!

Și atunci, o scânteie de... *ceva* scapără în ochii lui Dimitri. Deși nu disting emoția aceea, pare străină și tulburătoare pe fața lui. Mi se ridică părul pe ceafă.

— Ar fi trebuit s-o lăsăm să moară de foame?

Cu o viteză letală, Michal se desprinde de perete și se oprește chiar în fața lui. Dar nu ridică mâna. Ci doar se uită lung, rece și impasibil la vărul lui și așteaptă.

Și așteaptă.

Mă uit la Odessa, care privește drept înainte, refuzând să-i ia în seamă pe cei doi. Are pupilele dilatate și nu mai respiră. Simt fiori inexplicabili în stomac văzându-i și mă mișc fără să stau pe gânduri, punându-mi o mână pe pieptul lui Dimitri ca să-l calmez cumva. Ca să alung încordarea asta ciudată.

— N-am murit de foame datorită ție, îi spun încet.

În loc de răspuns, își încleștează fălcile. După încă o clipă, înghite în sec și îmi dă mâna la o parte, însă cu o atingere delicată. Îmi ține în continuare încheietura în mână.

— Nu uita ce am spus despre lucrurile drăguțe în Requiem!

Se îndepărtează înainte să-i pot răspunde, făcând totodată o plecăciune țeapănă în fața vărului său. Abia atunci Michal își îndreaptă ochii negri spre mine.

— Într-adevăr, *mademoiselle* Tremblay, ar trebui să ai grijă dacă Dimitri te consideră drăguță. Apoi completează: Chiar credeai că te poți furișa afară neobservată?

Ușurarea pe care am simțit-o acum câteva secunde se transformă într-o încordare familiară în timp ce-l privesc încruntată.

— Nu m-am furișat, *monsieur.* Am ieșit pe ușa din spate.

Ochii lui sticlesc de furie sau poate de amuzament.

Seamănă înspăimântător de mult cu Michal.

— Nu. O lady nu se furișează niciodată, nu-i așa?

Arcuiește o sprânceană și ridică o mână la piept cu o politețe exagerată, apoi își înclină capul spre Odessa și Dimitri. Privirea lui însă nu se abate de la fața mea.

— Acum lăsați-ne singuri, verii mei!

Deși Odessa îmi aruncă o privire vinovată, nu ezită deloc; îl ia de braț pe fratele ei și încearcă să pornească înapoi pe stradă, dar el rămâne nemișcat.

— Eu am convins-o să iasă din cameră, Michal, spune Dimitri cu amărăciune în glas. Odessa nu a fost implicată.

Zâmbetul pe care îl afișează Michal e înfiorător.

— Știu.

— Nu a fost nici vina lui *mademoiselle* Tremblay.

— Nu!

În cele din urmă, își ia ochii aceia negri de la mine, privindu-l pe Dimitri cu o apatie apropiată de dezgust.

— Vina, ca întotdeauna, e numai a ta, și vom discuta pe îndelete despre asta înainte de răsăritul soarelui. În biroul meu. La ora cinci.

— Dima! șuieră Odessa, trăgându-l mai tare după ea. *Mișcare!*

— Dar...

— Pleacă, te rog! îi spun. Nu-mi va face niciun rău. Cel puțin, nu încă.

Deși Michal redevine atent, îl ignor, uitându-mă în ochii lui Dimitri și adăugând:

— Mulțumesc pentru darurile de ziua mea, Dima, și te rog să-mi spui Célie!

Buzele îi zvâcnesc preț de o clipă. Apoi oftează și își pleoștește tot corpul, lăsând-o pe Odessa să-l conducă de acolo cu o ultimă privire inexpresivă peste umăr. Cei doi grăbesc imediat pasul, dispărând după colț. Lăsându-mă singură cu Michal.

Acesta își întinde brațul, imitând un adevărat gentleman.

— Mergem?

— Dacă ai de gând să mă conduci înapoi în camera mea, îi spun în timp ce mă îndepărtez de el, încrucișându-mi ferm brațele pe piept,

voi avea nevoie de lumânări. Multe, *multe* lumânări. Nu sunt vampir și nu văd pe întuneric.

— Cine a spus că vampirii văd pe întuneric?

— Nimeni, răspund repede, dându-mi seama că l-am implicat și mai mult pe Dimitri. Pe urmă, neputând să mă abțin: Pur și simplu, îmi amintești de un liliac bătrân. Ei văd bine noaptea, nu-i așa?

Acum e clar. Amuzamentul îi sclipește amenințător în ochi în timp ce își întinde mâna peste capul meu și culege un lăstar cu boboci de Barbă-Albastră. Mă uit încruntată la florile albastre, refuzând să le accept, până când se apleacă mai aproape de mine și-mi prinde lăstarul în păr.

— La fel ca liliecii, și florile astea mâncau păianjeni cândva.

— Și acum ce mănâncă?

Îmi atinge pavilionul urechii cu degetele.

— Fluturi.

Simt atingerea lui până în vârful degetelor de la picioare.

Mă feresc de el cu două secunde prea târziu, îngrozită de propria-mi reacție, și arunc florile pe jos.

— Din păcate pentru mine, nu sunt fluture și nu vreau să mă mănânce *nimic* de pe insula asta.

— Nu trebuie să-ți bați capul cu asta. Cel puțin, nu *încă.*

Văzând că mă încrunt, râde batjocoritor.

— Vino! Noi doi avem treburi neterminate, și abia aștept să le rezolvăm.

Întorcându-se pe loc, pornește pe urmele Odessei și ale lui Dimitri, fără să se uite dacă vin după el. Ceea ce nu fac.

„Treburi neterminate."

Cuvintele astea n-au sunat niciodată mai amenințător.

— Am să te duc în brațe, Célie, îmi spune cu o voce plăcută, și – la gândul că m-ar putea *atinge* din nou – picioarele mi se pun brusc în mișcare.

— Te porți extrem de neceremonios, *monsieur.*

Grăbindu-mă să-l prind din urmă, alunec un pic pe pietrele ude. Am uitat umbrela lui Dimitri în prăvălia lui *monsieur* Marc și a început să picure din nou.

— Numai prietenii mei îmi spun Célie, iar tu *cu siguranță* nu ești

prietenul meu.

— Ce ciudat! Şi crezi că Dimitri e prietenul tău.

— Dimitri e un gentleman...

— Dimitri e dependent. De ieri, de când te-a cunoscut, nu s-a gândit la nimic altceva în afară de sângele tău. Gâtul tău frumos a devenit obsesia lui.

Sunt cât pe ce să mă împiedic şi rămân cu gura căscată de indignare.

— Eu... *Nu-i* adevărat!

— Ar trebui să fii măgulită.

Michal urcă treptele castelului şi trece de patru gărzi care se înclină în faţa lui la unison. Îmi feresc repede privirea. După declaraţia vulgară a lui Michal, în mod sigur îmi *imaginez* foamea din ochii lor.

— În general, nu tânjim după sânge de om, continuă el, şi poate îmi imaginez şi faptul că se trage mai aproape, precum şi privirea tăioasă pe care le-o aruncă celorlalţi vampiri.

Cu toate astea, mâna posesivă de pe spatele meu *nu* e doar în imaginaţia mea.

— Dimitri e o excepţie, desigur. El tânjeşte după sângele tuturor.

Mă îmbujorez inexplicabil, simţindu-i atingerea, şi grăbesc pasul, intrând înaintea lui în hol.

— Minţi!

Habar n-am dacă minte, dar nu suport ca Michal să vorbească urât de Dimitri. Nu când Michal e cu desăvârşire şi îngrozitor de... *Michal.*

Zvâcneşte din buze în timp ce porneşte pe urmele mele.

— Crezi ce vrei.

— O, aşa am să fac!

Însă cuvintele lui au mers drept la ţină, şi prima mea amintire despre Dimitri scoate capul. Cârpele îmbibate de sânge. Atitudinea rezervată. Iritată, alung gândurile astea şi dau uşile duble de perete, pătrunzând în întuneric. Dimitri s-a purtat frumos cu mine. Îl întreb suspicioasă:

— De ce nu tânjesc vampirii după sânge de om?

— Are un gust mai vag, mai slab, decât al creaturilor magice.

Michal îşi întinde braţul spre oraş, îndemnându-mă să merg mai

departe.

— Dar am stabilit deja că tu nu eşti om. Nu pe de-a-ntregul.

— Vorbeşti prostii.

— Iar tu pari speriată.

Mijesc ochii la el.

— Dacă eşti *atât* de sigur că nu sunt om, atunci te rog, luminează-mă: ce sunt?

Privirea îi coboară languroasă spre pulsul de la gâtul meu.

— Există un singur mod de a afla.

— N-ai să mă muşti *niciodată.*

— Nu?

— *Nu!*

Zâmbetul galeş îi rămâne pe buze în timp ce trece pe lângă mine fără să mai spună nimic.

„Patru dintre cele cinci victime sunt de origine magică, și toate au fost găsite cu înţepături la gât și niciun strop de sânge în corp."

„În general, vampirii nu tânjesc după sânge de om. Are un gust mai vag, mai slab, decât al creaturilor magice."

Acum nu mai există vreo îndoială în privinţa vinovăţiei lui. Practic, a fost o mărturisire.

Și nu am de ales decât să urmez un ucigaș prin oraș.

Trecătorii se dau la o parte din calea noastră fără să ezite, făcând reverenţe sau retrăgându-se înspăimântaţi. Dar pe sub umbrele toţi se holbează la Michal, de parcă ar merge Dumnezeu printre noi. El nu pare să le observe fascinaţia. Poate nici nu-i pasă. Cu mâinile la spate, trece pe străzi cu un aer de indiferenţă, dând din cap către unii și ignorându-i complet pe alţii. Înfumurat și insuportabil.

Însă Michal m-a căutat deja *de două ori* în tot atâtea zile, ceea ce înseamnă că *treburile neterminate* dintre noi rămân un avantaj extraordinar. Fie că-i place, fie că nu, a sosit timpul să primesc răspunsuri, iar dacă refuză să mi le dea, îl voi face să-și *regrete* imortalitatea. Mă grăbesc să ţin pasul cu el și îi spun:

— *Monsieur* Marc a spus că argintul e o resursă limitată în Requiem.

Văzând că nu răspunde, aproape îl calc pe călcâie încercând să-l prind din urmă.

— Şi într-adevăr, nu are deloc argintiu în prăvălie. Şi nici oglinzi.

Michal refuză cu încăpăţânare să-mi dea atenţie.

— Nu e ciudat? Să nu fie oglinzi într-un magazin de haine? Cu toate că acum, dacă mă gândesc mai bine...

Îl calc intenţionat pe călcâi de data asta, amintindu-mi când eu şi Pippa am spart oglinda mamei, acoperindu-i şifonierul cu praf argintiu.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreo oglindă nici în camera mea. Nici în castel. Nici pe toată insula asta.

— De unde şi cuvântul „limitat".

— Unde-i cruciuliţa mea? întreb brusc. Nu mi-ai răspuns mai devreme.

Când îl calc a treia oară, aruncă o privire ameninţătoare peste umăr.

— Şi n-am de gând să-ţi răspund nici acum. Spune-mi, întotdeauna ești atât de...

Se opreşte, străduindu-se să găsească un cuvânt potrivit.

— Enervantă? îi sugerez, afișând cel mai dulce zâmbet și bucurându-mă să văd cum mijește ochii. *Întotdeauna.* Acum... încotro mergem?

Ca și cum ar fi așteptat un semn de la mine, cerurile se deschid de-a binelea și stropi grei de ploaie ne cad în cap.

— La lumânărar? La o prăvălie cu umbrele?

Chicotește amenințător.

— Nu, drăguţo!

Ne oprim brusc în faţa teatrului.

Draperiile de catifea atârnă pleoștite de balustrade – ude de ploaie – și nicio muzică nu se aude dincolo de ușile vopsite în negru și auriu. Nu se aud nici strigăte. În mod clar, în seara asta nu e programat niciun spectacol.

Complet nepăsător, Michal intră pe uși în clipa în care fulgerul scapără pe cer. Luminează contururile obscure din foaierul altminteri gol, și deodată simt că treburile astea neterminate ale noastre mă interesează *și mai puțin* ca înainte. Pășind fără tragere de inimă, îl întreb:

— De ce ne aflăm aici? Ce vrei să-mi faci?

— Cunoşti răspunsul la cel puţin una dintre întrebări.

Rămâne în prag, unde îşi scoate haina şi o aruncă într-o parte. Cămaşa pe care o poartă pe haină e albă şi... şi *leoarcă.* Simţind că mi s-a uscat gura, îmi iau ochii de la pieptul lui vânjos şi observ că rânjeşte la mine. Mă înroşesc în obraji.

— Te rog, intră! îmi spune prefăcut, iar ochii lui au o nuanţă şi mai închisă ca înainte.

Îi arunc o căutătură urâtă prin ploaie în timp ce apa îmi picură pe nas. Sunt întruchiparea graţiei aristocratice.

— Numai după ce îmi spui de ce ne aflăm aici.

Râde din nou, suflecându-şi alene mânecile cu degete îndemânatice.

— Dar te uzi.

— Da, *mulţumesc* pentru observaţia asta grozavă! *Niciodată* nu mi-aş fi dat seama dacă n-ai fi...

— Hai înăuntru! îmi spune din nou.

Îmi dau părul ud de pe faţă, rezistând impulsului de a bate din picior ca un copil.

— Spune-mi de ce suntem aici!

— Eşti destul de încăpăţânată, nu-i aşa?

— Ciobule, eu sunt oala spartă.

Încrucişându-şi braţele, se sprijină cu umărul de uşa deschisă şi se uită la mine.

— Vrei să mai jucăm un joc? Dacă îţi explic de ce suntem la L'ange de la Mort, promiţi că o să intri?

L'ange de la Mort. „Îngerul morţii."

Îmi încrucişez şi eu braţele, simţind că mă înec încet în cizme şi încercând să nu tremur de frig. El are impresia că e cât se poate de rezonabil – se vede în curbura dispreţuitoare a buzelor şi în strălucirea autosatisfăcută din ochi. Pentru el, chiar *sunt* un copil care trebuie disciplinat. În alte împrejurări, poate aş fi încercat să-i schimb părerea, să-i demonstrez că sunt capabilă, competentă şi puternică, dar acum...

Ridic din umeri, adoptând o atitudine nepăsătoare, şi arunc o privire în interior, dincolo de el.

— Nu promit nimic. Puţină ploaie nu a omorât pe nimeni, şi n-am

de gând să te ajut cu... ce m-ai adus aici să fac.

— N-ar trebui să ispitești Moartea în acest loc, Célie. Sar putea să-ți răspundă.

— Chiar te rog, mai spune-mi! N-ai idee cât de mult îmi doresc să *nu* intru.

Se uită lung la mine – cu o expresie impenetrabilă, calculată –, după care buzele i se arcuiesc din nou într-un zâmbet crud. Preț de o clipă, mă tem că mi-am supraapreciat forțele – m-ar putea *constrânge* să intru; la urma urmei, m-ar putea constrânge să fac orice vrea –, dar pe urmă își înclină capul.

— Foarte bine! îmi spune. Sunt un mort-viu și, ca atare, exist în același timp în lumea celor vii și în lumea celor morți. Fiecare dintre ele mă cheamă. Fiecare o slujește pe cealaltă. Când mă desfăt în căldura lumii celor vii – când mă ospătez cu sângele ei –, țin moartea rece în mână. Înțelegi?

Orice răspuns aș fi putut da mi se oprește în gât. Nu e... nu e ce mă așteptam, cu siguranță. Depășește cu mult orice aș fi pregătită să înfrunt.

„Fiecare dintre ele mă cheamă. Fiecare o slujește pe cealaltă."

— Nu, nu înțeleg, îi răspund cu prudență, uitându-mă la el. Nu înțeleg deloc.

— Ba eu cred că înțelegi.

Se desprinde de ușă, apropiindu-se de mine cu mâinile în buzunare.

— Dar există întotdeauna locuri – rupturi în spațiul dintre tărâmuri – prin care Moartea s-a strecurat și a zăbovit, iar L'ange de la Mort e unul dintre aceste locuri. Mulți au murit aici. Ar trebui ca procesul să fie mai... ușor.

— Ce proces?

— Cel de a invoca o fantomă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Cuțitul din văl

FAC UN PAS ÎN SPATE, CU OCHII MARI ȘI MÂINILE RECI.

— Ți-am *spus* că nu pot...

— Am petrecut ultimele 24 de ore cutreierând insula asta în căutarea unei explicații, și totul – *totul,* până la ultimul broscoi plin de mâl – e la fel ca acum două zile.

Îmi calcă pe urme cu o strălucire fermă și aspră în priviri.

— Totul, în afară de *tine.* Vălul s-a subțiat când ai venit tu. Am simțit-o atunci și am simțit-o din nou în seara asta. Vrei să-mi explici?

„Vălul s-a subțiat când ai venit tu."

Nu-mi place cum sună asta. Nu-mi place deloc.

Una e să ceri răspunsuri, dar asta... genul ăsta de *aplicație practică* e cu totul altceva.

Un fior de neliniște îmi urcă pe șira spinării și mă uit în stânga și-n dreapta prin ploaie, pregătită să fug dacă așa reușesc să scap de turnura asta ciudată a conversației. Va alerga după mine, normal, dar fuga mea i-ar putea distrage atenția. Cu siguranță, m-aș îndepărta de toate – „ruptura în spațiul dintre tărâmuri". Michal pășește deja cu un picior pe tărâmul morților. Din partea mea, n-are decât să o țină tot așa până în iad. N-am de gând să fiu părtașă la un astfel de lucru. N-am să „invoc o fantomă".

De parcă mi-ar citi gândurile, clatină încet din cap și-mi spune cu o voce joasă:

— Nu fugi niciodată de un vampir!

Prea târziu.

Îmi ridic poalele, apoi o iau la fugă pe după doi trecători cea mai apropiată din cărămidă vopsită, cu buchete de sânziene în vitrină. Cu siguranță Michal n-ar putea exista într-un loc atât de vesel. Cu siguranță nu putem invoca fantome în fața unei florărese frumoase, care se ridică deja să ne privească...

O mână rece mă prinde din spate, și nu apuc nici să țip, căci

Michal m-a prins foarte strâns de talie, săltându-mă de la pământ și aruncându-mă pe umărul lui. Lăsându-mă fără aer.

— Dă-mi dru...

Icnind, îl lovesc cu picioarele în șolduri și cu pumnii în spate, dar e ca și cum m-aș lupta cu un munte. Trupul lui e mai tare ca piatra.

— Dă-mi *drumul!* Cum îndrăznești? Ia mâna de pe mine, *lipitoare* oribilă ce ești!

— Se pare că am început cu stângul, scumpo!

Cotul i se înfășoară pe după genunchii mei – de neclintit, ca adamantinul – în timp ce mă cară înapoi spre teatru. Mă îndrept de spate și încerc să-l pocnesc în ureche, dar îmi prinde pumnul cu ușurință, învăluindu-l în palma lui.

— Hai s-o luăm de la capăt! Eu te întreb ceva și tu răspunzi. Gata cu jocurile și cu minciunile!

Mă trage de mâna captivă și mă rostogolesc în brațele lui. Fața și *dinții* lui sunt mult prea aproape. Deși mă zbat să scap de el, se apleacă mai aproape de mine, atât de mult, încât îi văd ploaia pe gene și umbrele de sub ochi.

— Să nu mai fugi niciodată de mine! îmi șoptește fără să mai zâmbească, ci extrem de serios.

Trage un picior în ușile teatrului și mă lasă jos.

Mă ascund imediat după unul dintre piedestalurile din foaier. Bustul de marmură al unei femei frumoase se uită la mine înainte ca Michal să închidă ușile cu un *bum* amenințător și să ne cuprindă o beznă cumplită. Aici nu sunt lumânări. Nu este *lumină.*

Panica îmi urcă pe gât.

Nu din nou!

— M-Michal!

Întind orbește degetele spre bust, căutând ceva de care să mă agăț în încăpere.

— Putem... Te rog, putem aprinde o...

Lumina se aprinde imediat în stânga mea, luminându-l pe Michal în dreptul unei statui în mărime naturală; statuia ține în mână un sfeșnic în dreptul siluetei voluptuoase, îmbrăcate pe jumătate în veșminte vaporoase de obsidian. Înclinându-și capul curios, Michal suflă în chibritul din mâna lui.

— Ți-e frică de întuneric, Célie Tremblay?

— Nu!

Expir adânc, privind tavanele înalte și marginile aurite ale încăperii. Încă zece-douăsprezece busturi stau aliniate de-a lungul pereților, într-un semicerc impunător. *Familia regală.* Cele două din capăt, cu ochii mari de felină, îmi par foarte cunoscute, ca și cel de lângă mine. Probabil că sculptorul a fost și vrăjitor; niciun artist de rând n-ar fi putut surprinde atât de bine amenințarea din ochii lui Michal. Mă întorc spre statuia care-i seamănă.

— Ți-am spus: nu sunt vampir și nu pot „să văd" pe întuneric.

— Asta e tot?

Degetele îmi alunecă de pe bust, lăsând dâre pe fața ei prăfuită.

— Da!

— Atunci, de ce îți bate inima atât de tare?

— Nu bate...

Apare instantaneu în fața mea și mă prinde de încheietură, înfășurându-și degetele în jurul ei. Îmi apasă peste zvâcnetele nebunești ale pulsului.

— Se aude din celălalt capăt al camerei, drăguțo. E un sunet asurzitor.

Văzând că mă crispez la atingerea lui, își înclină capul cu o scânteie adevărată de curiozitate în ochi. O curiozitate *periculoasă.*

— Simt și mirosul adrenalinei, așa cum văd și că ți s-au dilatat pupilele. Dacă nu întunericul e cel care te sperie...

— Nu e, îi tai vorba.

— ...trebuie să fie altceva, completează, arcuind sugestiv o sprânceană.

Cu degetul mare, îmi mângâie pielea străvezie de pe interiorul încheieturii, și simt în adâncul meu un fior de... *ceva.*

— Numai dacă nu e deloc teamă? mă întreabă cu o voce melodioasă.

Îngrozită, îmi smulg încheietura, care alunecă dintre degetele lui cu ușurință.

— Nu fi ridicol! Pur și simplu nu vreau să am de-a face cu fantome. Nici măcar nu știu *cum.* Indiferent ce ai simțit când am venit aici, nu eu am *subțiat vălul* dintre tărâmuri. Sunt *om* – sunt o creștină cu frică

de Dumnezeu, care crede în Iad şi în Rai şi nu ştie absolut nimic despre viaţa de după moarte. A fost o neînţelegere nefericită.

Îl ocolesc, neputând să mai îndur fascinaţia din privirea lui.

— Atunci, oare emoţiile tale le-au atras? E posibil să fie *orice* emoţie foarte puternică?

Mă ridic pe vârfuri şi iau sfeşnicul auriu din mâna statuii.

— Nu are nimic de-a face cu emoţiile mele.

— Poate trebuie să ţii în mână un obiect care i-a aparţinut decedatului ca să poţi lua legătura.

Intrând în sală, aprind toate lumânările la care ajung. Trebuie să existe altă ieşire pe *undeva.* Poate în culise.

— Nu aveam cum să ţin în mână un obiect care le-a aparţinut tuturor fanto... *tuturor lucrurilor* de pe promenada aceea. Erau cu zecile.

— Au vorbit cu tine?

— Nu!

— Minţi!

Îmi taie din nou calea, şi nu pot să nu mă opresc în loc şi să-l privesc îndelung. Aici – învăluit în lumina aurie a lumânărilor din teatru, încadrat de demonii sculptaţi din jurul scenei – arată cu adevărat ca de pe altă lume, ca un spirit răzbunător sau înger căzut. Ca îngerul Morţii. Expiră lent, uitându-se îndelung la mine şi mijind ochii negri de parcă aş fi un mister pe care nu-l poate desluşi.

— Iar o faci, îmi spune într-un târziu.

Îmi feresc repede privirea.

— Ce fac?

— Romantizezi coşmarurile.

Pufnind cu dispreţ, clatin din cap şi-mi cobor privirea la cizme.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu? Scânteia aceea din ochii tăi nu e cumva uimire?

Un deget rece îmi ridică bărbia, forţându-mă să mă uit din nou în ochii lui. Strânge din buze, gândindu-se la ceva.

— Aveai aceeaşi expresie ieri, când ai intrat în biroul meu şi azi, când ai ieşit din prăvălia lui *monsieur* Marc – de parcă n-ai văzut niciodată ceva mai frumos decât un ceas cu pendulă sau o bucată de mătase albastră-verzuie.

— De unde știi *tu* că era mătase albastră-verzuie?

— Știu tot ce se întâmplă pe insula asta.

— Pricepi măcar cât de încrezut pari?

Îmi smulg bărbia din mâna lui.

— Și ții ceasul acela pe biroul tău *pentru că* e frumos, așa că n-am să-ți cer scuze că l-am admirat sau că l-am „romantizat”.

Arcuiește o sprânceană.

— Și broscoii cu coarne de la piață? Și cărăbușii de mai? Și aceia sunt frumoși?

Mă uit la el cu gura căscată, prinsă între dezgust și indignare.

— Cărăbuși *de mai?* Pe urmă, stăpânindu-mă: M-ai *urmărit?*

— Ți-am spus – ridică din umeri fără remușcări – că știu tot ce se petrece aici. Când deschid gura să-i spun *exact* ce poate face cu omnisciența lui, plescăie încet din limbă și-mi curmă vorba: Nu vreau să te forțez, Célie, dar dacă refuzi să mă ajuți, nu-mi dai de ales. Într-un fel sau altul, voi afla cum ai invocat fantomele.

„Într-un fel sau altul.”

Înghit în sec și fac un pas în spate.

Nu e nevoie să-mi explice mai mult. Odessa a devenit stăpână pe mintea mea în urmă cu doar o oră, iar constrângerea nu e o experiență pe care am s-o pot uita vreodată. Mă cutremur gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat dacă mâinile acelea ar fi fost ale lui *Michal...*

Un curent nefiresc suflă prin sală la gândul acela, lăsându-mi țurțuri minusculi pe pielea udă. Mi se strânge stomacul simțind atingerea familiară – aceeași presiune în cap – și-mi țin respirația, rugându-mă să fie doar în închipuirea mea.

— Ochii tăi, comentează Michal încet.

— Ce-i cu ei?

Privesc grăbită în jur, căutând un fel de... de suprafață care să reflecte imaginea, dar nu există nicio oglindă, ca peste tot pe insula asta nenorocită. Îmi ridic mâinile în van în dreptul feței.

— Ce e? E ceva în neregulă cu ei?

— Strălucesc.

— *Poftim?*

Atunci începe să vorbească altcineva:

— Când fi-vom iar, tustrele, noi? Sub fulger, trăsnete şi-n ploi?[10]

În spatele lui Michal, o femeie spectrală păşeşte pe scenă în veşminte negre, opace, cu lanţuri la glezne. Îşi ţine în mână propriul cap despărţit de trup. Altă femeie apare ca din senin lângă ea, plină de gulere încreţite şi perle.

— Când zurbaua s-a sfârşit, recită ea, luând capul celeilalte fantome şi prezentându-l publicului. Cel învins c-a biruit.[11]

Încă o duzină de fantome se materializează pe scaunele de catifea, iar șoaptele lor produc un zumzet surd.

Închid ochii o clipă.

Te rog, nu!

— Sigur că *nu!*

Un bărbat corpolent, cu o mustaţă spectaculoasă, dă buzna apoi pe scenă, ţinând în mână un craniu ca pe o sabie. Numai că e un craniu *adevărat* – un craniu din os dur, de culoarea fildeşului –, nu unul spectral. Îmi întorc ochii spre Michal, care mă urmăreşte cu atenţie. În ochii lui negri, îi văd reflectaţi pe ai mei – două punctișoare argintii strălucitoare și sinistre. Se potrivesc cu lumina siluetelor de pe scenă.

— Elaine, femeie caraghioasă, suntem în Actul Patru, Scena Unu...

— Da, *bine!*

Capul fără trup se încruntă, dându-și ochii peste cap, apoi se răstește:

— Degetele când mă pișcă vreun păgân încoa' se mișcă![12]

— Eu voiam The Lady of Shalott, mormăie spre tovarășul ei silueta cea mai apropiată de mine – un bărbat cu monoclu la ochi și un topor în gât.

În clipa următoare, pare să-mi simtă privirea, întorcându-se pe scaun să se încrunte la mine.

— Pot să te ajut cu ceva, *mariée?* Să știi că e nepoliticos să te holbezi așa.

Încerc să respir, încerc să nu mi se ridice stomacul în gât. Pentru că toporul acela din gâtul lui, capul tăiat al femeii – cum altfel se

[10] *Macbeth,* de William Shakespeare, Actul I, Scena I, trad. de Ion Vinea (n. tr.).
[11] Idem (n. tr.).
[12] *Macbeth,* de William Shakespeare, Actul IV, Scena I, trad. de Ion Vinea (n. tr.).

poate explica prezența lor? Dacă nu sunt fantome, ce altceva ar putea fi? Demoni? Plăsmuiri ale închipuirii mele? Dacă nu împărtășește și Michal aceeași halucinație – dacă argintiul din ochii mei nu e doar un truc al luminii –, atunci totul e foarte real. *Ele* sunt foarte reale.

În cele din urmă, înțeleg și eu, și în clipa aceea mi se pare că cioburi de sticlă îmi pătrund în piept.

Mi-a spus *„mariée".*

— A văzut cineva cazanul?

Bărbatul corpolent se uită încruntat spre public.

— Unde-i Pierre? *Niciodată* n-ar fi trebuit să-l pun responsabil cu recuzita...

Îmi întorc privirea spre Michal, care pare deodată, în mod clar, răul cel mai mic.

— Trebuie să plecăm. Te rog! N-ar trebui să fim...

Însă, la auzul vocii mele, toate fantomele din sală se întorc spre mine.

Toate amuțesc în timp ce alt curent de aer străbate sala, mai puternic și mai rece ca primul. Cristalele din candelabrul de deasupra scot clinchete drept răspuns și un fir de păr mi se ridică, suflat încet peste față de briza aceea nefirească. Michal îl privește lung. Tot corpul i se crispează, încordându-se.

— Sunt aici, acum? mă întreabă încet.

Presiunea din cap îmi crește până simt că va plesni, până mi se umezesc ochii și încep să mă usture. Neputând să mă mai prefac, îmi duc mâinile la urechi și șoptesc:

— Îmi spun „mireasă".

El se încruntă.

— De ce?

— Nu... nu știu...

— Nu e evident?

Pe scenă, bărbatul corpolent își pune mâinile în șolduri și ne aruncă o privire aspră și dezaprobatoare.

— Tu ești cuțitul din văl, copilă prostuță – și probabil n-ar trebui să zăbovești. El te *caută,* la urma urmei.

— *C-cine* mă caută?

— Bărbatul din umbră, desigur, răspunde femeia cu volane.

— Nu-i vedem fața, intervine grasul, dar cu siguranță îi simțim furia.

Îmi scapă un scâncet din gât și închid ochii strâns, încercând să mă stăpânesc. N-am să mă tem de ei. Așa cum a spus Michal, locul ăsta e o ruptură în spațiul dintre tărâmuri. Moartea zăbovește aici. Mulți au murit, iar asta... asta nu are nicio legătură cu mine. În ciuda avertismentului lor, nimic din toate astea nu are *ceva* de-a face cu mine. Totul e doar o mare coincidență, numai că...

— N-ar trebui să fii aici, *mariée,* îmi spune iritat bărbatul cu topor în gât. Trebuie să pleci de aici și trebuie s-o faci acum. Vrei să te găsească? Știi ce se va întâmpla dacă te găsește?

Simt o strângere cumplită de inimă.

Numai că ei par să mă recunoască – pe *mine,* nu pe Michal –, și, în timp ce se apropie, vocile lor devin mai insistente, răsunând în jurul meu, *înăuntrul* meu, imposibil de ignorat. Exact ca în sicriul Filippei. Într-adevăr, femeia decapitată înaintează în curând pe culoar, ținându-și capul în mână, iar în ochii ei strălucește un foc argintiu.

— Trebuie să *pari* o floare nevinovată, Célie Tremblay, dar fii șarpele de sub ea!

— *Fii șarpele!* repetă altă fantomă.

— Pleacă acum! mârâie alta.

Mă forțez să respir adânc, sugrumată de panică.

— Eu... Michal, te rog, trebuie neapărat să...

— Câte au venit?

Deși vocea lui se ridică, insistentă, mă dau înapoi, ferindu-mă de el, de *ele,* neputând să răspund sau să ajut. Pentru că fantomele nu mă *vor* aici. Cu cât stau mai mult, cu atât e mai rece atingerea lor – mai rece decât vampirii, mai rece decât *gheața.* Prea rece ca să existe pe lumea asta. Dinții îmi clănțănesc incontrolabil.

— Unde sunt? mă întreabă el mai tare. Ce spun? Pe urmă, de-a dreptul furios: Eu de ce nu le *văd?*

Nu le vede. Asta îmi zdrobește și ultima speranță, iar respirația mi se oprește, o ia la goană, dureroasă, întretăiată și... *O, Doamne*! Îl aud vorbind ca prin ceață, dar cuvintele lui nu ajung la mine. Nu mai ajung deloc. Un vâjâit îngrozitor îi acoperă vocea, mai puternic de la o clipă la alta.

Dacă Michal nu vede fantomele, dacă nu le *aude,* înseamnă că are dreptate. Într-un fel, într-un mod neştiut, eu am făcut asta. Le-am *invocat,* şi nu pot să le trimit înapoi. Au venit aici pentru mine. *Eu* sunt mireasa şi... şi...

— Pleacă de aici, *mariée!* şuieră la mine bărbatul cu toporul.

— Trebuie să te ascunzi, adaugă femeia decapitată.

Regizorul ridică vocea, strigând:

— Trebuie să te ASCUNZI...

Îmi scapă un suspin din gât şi mă prind cu mâinile de cap în timp ce durerea îmi despică ţeasta în două. Am să mor în teatrul ăsta, unde au să mă forţeze să recit din poeţi morţi până în vecii vecilor. Gândul îmi stârneşte un râset isteric care mă face să mă cutremur, până nu-mi mai dau seama dacă plâng, dacă ţip sau dacă scot măcar vreun sunet.

Vocea joasă şi încordată a lui Michal ajunge la mine ca printr-un tunel:

— Célie! Deschide ochii!

Ascult porunca din instinct şi-l văd stând mult mai aproape decât înainte – şi complet nemişcat. Cu totul încremenit. Ochii lui negri par să se mărească în timp ce se holbează la gâtul meu şi îşi încleştează fălcile, de parcă... de parcă încearcă să nu respire. Nu mai vorbeşte preţ de o clipă. Pe urmă, rosteşte printre dinţi:

— Respiri prea accelerat. Trebuie să te calmezi.

— Nu... nu... nu pot...

— Dacă nu-ţi domoleşti bătăile inimii, îmi spune pe o voce monotonă, toţi vampirii de pe o rază de cinci kilometri îşi vor face apariţia în teatru. *Nu* – cuvântul lui sună tăios şi letal în timp ce mă prinde de mânecă –, nu fugi! Să nu fugi *niciodată!* Te vor urmări, te vor prinde şi te vor ucide. Acum, concentrează-te să respiri!

„Să mă concentrez să respir." Încuviinţez cu o mişcare din cap, înghiţind aer până simt că ameţesc, până când vederea înceţoşată începe să se limpezească. Când Michal se apropie, fantomele se dau înapoi, murmurând înciudate. Explicaţia mi se opreşte în gât.

— Ele... ele vor să *plecăm...*

— Inspiră pe nas şi expiră pe gură, Célie!

Îi ascult sfatul, concentrându-mă la faţa lui, la linia aspră a

maxilarului. Nu respiră. Nici nu se mişcă. Când dau din cap din nou – mai liniştită –, mă eliberează din strânsoare şi se dă un pas în spate. Trag adânc aer în piept încă o dată în timp ce fantomele se aşază treptat la locurile lor. Cu o căutătură urâtă spre mine, regizorul cere să se facă linişte.

— Te rog să pleci! îmi spune, iar eu aproape izbucnesc în plâns de uşurare când Michal porneşte spre uşi.

Dar înainte să pornesc după el, o altă voce iese din întuneric, din spatele draperiei de brocart. Mai slabă decât celelalte. Atât de slabă, încât e posibil să mi-o fi imaginat: „Vino aici, dulceaţă! Ce păpuşică frumoasă!”

Pe negândite, întunericul revine, iar eu mă prăbuşesc cu faţa în pieptul lui Michal.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

O zi grea

VISUL MEU E RECE.

Gheaţa pare să mi se agate de gene, de buze, şi mă ridic din pat să mă uit prin încăperea asta necunoscută. Cumva, mi se pare familiară – un loc pe care ar trebui să-l recunosc –, dar nu e odaia copiilor. Nu e nici insula Requiem. O haină şi o fustă – ambele de un albastru strălucitor – stau atârnate de dulap, în timp ce focul trosneşte vesel în capătul camerei, împrăştiind frig în loc de căldură şi răspândind lumini ciudate, vrăjite, pe pereţi. Ridic mâna şi urmăresc cum umbra ei dansează pe perete. Lumina, asemenea aerului, pare tăioasă la atingere, ca atunci când bagi mâna în zăpadă.

Turnul Vânătorilor!

Ideea îmi apare în minte instantaneu, fără efort, iar pe aripile ei mai vine una: nu sunt singură în cameră.

Întorc capul de parcă ar fi suspendat într-o substanţă mai uşoară şi mai subţire ca aerul, însă nu respir deloc cu dificultate. Lângă mine, pe pat, stau două femei cu feţele trase şi cu expresii neliniştite. Se uită la o a treia – una mai în vârstă, cu părul lung şi negru încărunţit la tâmple –, care scotoceşte printre-un birou mic de lângă uşă.

— Trebuie să fie *ceva,* bombăne femeia nemulţumită, mai mult în sinea ei decât pentru celelalte. Probabil nu aţi încuiat cum trebuie.

Tinerele schimbă o privire îngrijorată.

— Poate aveţi dreptate, *madame* Tremblay, spune prima, răsucindu-şi în jurul degetului inelul cu piatra lunii.

A doua îşi aşază mâinile pline de cicatrici în poală.

— Probabil ne-a scăpat ceva.

Lou şi Coco.

Din nou, conştientizarea se cristalizează, pur şi simplu, la fel ca faptul că cele două femei îmi sunt cunoscute. Le numesc prietene. Nerăbdarea se trezeşte la viaţă în sufletul meu când îmi dau seama, aşa că mă ridic în picioare, ocolind patul, ca să ajung în faţa lor. De parcă mi-ar simţi prezenţa, Lou se crispează şi se încruntă uşor, dar

nu se uită la mine. Niciuna nu se uită. Nu ştiu dacă ar trebui să mă supăr. Într-adevăr, nu ştiu sigur dacă ar trebui să simt ceva, aşa că nu fac decât să stau potolită.

La capătul patului, o pătură verde mototolită se revarsă peste margine. Nimeni nu o împătureşte. Nimeni n-o atinge.

Probabil aşa am lăsat-o, îmi dau seama deodată. Dar de ce nu o aşază la loc?

Madame Tremblay – nu, *maman* – îşi îndreaptă spatele cu buzele dacă Lou sau Coco îndrăznesc să depăşească limita în vreun fel. Din fericire, fetele rămân tăcute, uitându-se cum *maman* adună pe birou cărţi, bijuterii şi două şperacle de aur.

— Vânătorii trebuie să se aştepte la *zero* donaţii din partea noastră în anul care vine. Toţi sunt complet inutili.

Maman deschide sertarul prea repede şi scoate un şuierat când îi dă sângele la degetul arătător. O aşchie de lemn îi iese din piele ca un steag alb de capitulare.

— *Madame* Tremblay, murmură Lou încetişor, vă rog, lăsaţi-ne să vă vindecăm...

— Nicidecum!

Maman se îndreaptă, dându-și părul la o parte, și sângele îi înroșește firele cărunte.

— Iertaţi-mi francheţea, dar magia e... ei bine, e *josnică.* De altfel, magia e motivul pentru care am dat de necazul acesta. O *săptămână,* spumegă ea. Fiica mea lipsește de o *săptămână,* și ce progrese aţi făcut s-o aduceţi înapoi?

— Vă promit că sunt mai mulţi ochi care caută în Belterra decât încap în poșeta aceea magnifică!

Lou afișează un zâmbet vag – chinuit – și strânge atât de tare inelul cu piatra lunii, încât începe să-i topească pielea. Coco întinde braţul și o prinde de mână. Pielea lui Lou se calmează imediat, iar inelul revine la forma impecabilă dinainte.

Însă nu-și dau drumul la mâini.

Vederea degetelor lor împreunate îmi dă o senzaţie de dor și alinare.

Maman împinge sertarul la loc, iar biroul se zdruncină în timp ce cărţile – cărţile *mele* – se clatină periculos pe raftul de deasupra. Dar,

ca prin farmec, se dau în spate cu un centimetru, îndepărtându-se de margine.

Maman observă totuşi, îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi indignată bărbia.

— Nu sunt de acord! Orice aţi face voi şi... *Dames Blanches, nu sunt de acord!*

— Nu este nevoie să fiţi de acord, spune Coco.

Oricine altcineva i-ar fi dat replica pe şoptite – probabil cu ochii peste cap –, dar ea o priveşte pe *maman* ţintă.

— Vrem să o găsim pe Célie la fel de mult ca dumneavoastră, *madame* Tremblay, şi vom face *orice* este necesar până atunci. Inclusiv să folosim magia. Nu există altă opţiune.

Să o găsim pe Célie.

„Să o găsim pe Célie”?

Nedumerirea dansează în jurul capului meu ca un roi de fulgi proaspeţi. Nu-mi imaginez de ce ar trebui să mă găsească dacă sunt chiar aici. Mă apropii de prietenele mele, punându-mi mâna peste ale lor. Lou se îndreaptă de spate, mijind ochii la Coco.

Poate că nu sunt singura nedumerită.

— Sunt chiar aici! îi şoptesc.

Cuvintele mele ricoşează în pereţi, întâmpinate de ecoul unei linişti asurzitoare. Rămân tăcută, convinsă că ar trebui să şi fac ceva. Să caut ceva? Nu, poate nu e bine! Poate ar trebui să fiu *tristă.* Dar de ce? De ce nu-mi amintesc?

— În privinţa *asta,* sunt de aceeaşi părere.

Maman dă din cap, încordată, dar aparent satisfăcută.

— O vreau înapoi pe fiica mea. Indiferent de preţ.

Coco îi dă drumul lui Lou, ridicându-se în picioare. E mai înaltă ca *maman,* care îşi ridică bărbia ca să o privească în ochi.

— O vom *găsi, madame.*

Maman clipeşte, şi mă aştept să-şi relaxeze buzele, să arunce cuvinte aspre ca nişte cuţite. În schimb, spre uimirea mea, ochii îi strălucesc, iar o lacrimă i se prelinge pe obraz. O şterge repede, dar prietenele mele o observă. O batistă de culoarea safirului pluteşte prin cameră suflată de o briză fantomatică şi coboară ca un fluture pe umărul lui *maman.* O ia de pe umăr şi o lasă să cadă pe birou.

Deși Lou ridică din umeri la reproșul tăcut, o cunosc destul de bine ca să văd îngrijorarea care îi întunecă ochii verzi-albaștri.

— Nu există lucru pe care să-l fi pierdut și să nu-l fi găsit repede, *madame* Tremblay. La fel va fi și cu fiica dumneavoastră. Într-un fel sau altul, o *vom* găsi.

— Mulțumesc!

Maman își ia ochii de la birou și se îndreaptă spre ușă exact când cineva bate în ea. O dată, de două ori. Apoi de trei, patru, cinci ori.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Am auzit bătaia asta de zeci de ori până acum. Poate de o sută de ori. Jean Luc spunea că avem nevoie de ea, un fel de a ști cine e la ușă, de a ști dacă pot să deschid sau nu. Desigur, el era singurul care o folosea. Și cu el am fost mereu în siguranță.

Nu-i așa?

Emoția îmi arde gâtul ca acidul, dar nu-mi dau seama exact ce simt. Ideea e prea dureroasă, ca o rană infectată lăsată să supureze. Nu o pot atinge. Nu aș face decât să înrăutățesc lucrurile.

Ușa se deschide la un gest al lui Lou și...

Iată-l!

Jean Luc!

Îmbrăcat în albastru și argintiu – cu balisarda strălucitoare la brâu –, face ochii mari când o vede pe mama.

— *M-madame* Tremblay! spune și se înclină imediat. Nu știam că veniți astăzi în Turn. Ar... ar trebui să fiți însoțită. Lăsați-mă să-l aduc pe Frederic! Poate să vă ajute...

— Nu e nevoie!

Maman își ridică bărbia și, cu toate că e *mult* mai scundă decât Jean Luc, reușește să-l privească de sus.

— *Nu* este o vizită de curtoazie. Investigațiile tale nu dau rezultate, căpitane. A venit timpul să investighez și singură.

El se schimbă la față.

— Vă rog, *madame* Tremblay, facem tot ce putem!

— O, cred că *ele* chiar fac asta! spune *maman,* arătând înciudată spre Lou și Coco. Dar, din câte am văzut eu, vânătorii tăi au scotocit fermele și tufișurile ca niște găini inutile.

Jean Luc tresare și își ferește privirea.

— Au primit ordin să caute pe tot cuprinsul Belterrei. Asta include și fermele.

— Fiica mea nu e *ascunsă* într-o tufă de *coacăze.*

Vocea i se frânge și încă trei lacrimi îi curg pe obraji. Rămas în prag, Jean Luc îi aruncă o privire. Deschide gura când îi vede lacrimile.

Lou încearcă să alunge tăcerea, spunând încet:

— Așa este. Apoi: Célie n-ar fi riscat să-și păteze hainele – uniforma, rochia sau orice altceva.

— Nimic n-ar înfuria-o mai tare, confirmă Coco.

Jean Luc își dă ochii peste cap auzindu-le și oprindu-se doar când *maman* îl arată cu degetul.

— Nu-mi pasă ce rang zici că ai. Nu-mi *pasă* dacă ești căpitan sau logodnic. Dacă nu o găsești pe fiica mea, nu voi avea liniște până când turnul acesta nu va fi dărâmat și folosit ca lemn de foc.

Apoi trece pe lângă el cu o eleganță pe care eu n-aș putea niciodată s-o imit, iar furia îi e ascuțită ca un vârf de cuțit. Ridicându-și poalele în timp ce iese pe hol, se îndreaptă din nou cu o postură impecabilă și spatele drept ca lumânarea. Întruchiparea poziției perfecte. Arcuiește o sprânceană spre el.

— Ei bine?

— Da, *madame* Tremblay!

Jean Luc se înclină din nou, ducându-și mâna dreaptă la inimă ca o promisiune tăcută.

— Doriți să vă însoțească cineva la trăsură?

— Nu, nu doresc!

După aceea, *maman* pleacă fără o vorbă, și – când dispare după colț – Jean Luc se sprijină de tocul ușii. Își apleacă fruntea udă de sudoare pe braț.

— O zi grea? îl întreabă Coco cu blândețe.

Cu *prea multă* blândețe. Cuvintele mi se topesc pe limbă ca vata de zahăr.

Jean Luc nici nu-și ridică ochii din pământ.

— Nu începe!

— Ah, ce păcat!

Ea plescăie încet din limbă, apoi zâmbește, dezvelindu-și șirul de

dinţi albi.

— Vezi tu, *noi* am petrecut toată ziua convingând păsările să caute la graniţă corăbii suspecte, fermecând porcii ca să ia mirosul lui Célie ca pe o afurisită de trufă şi... ce altceva? întreabă Coco, bătându-se cu degetul în bărbie. *Exact!* Am petrecut ultima oră blocate în camera asta cu mama îndurerată a lui Célie, care a *apărut* pur şi simplu în timp ce căutam un obiect personal care să ne ajute în clarviziune!

— Termină!

Jean Luc îşi duce o mână la balisardă, de parcă şi-ar trage puterea din ea.

— Nu vă purtaţi de parcă n-am făcut nimic! În ultima *săptămână,* n-am putut să mănânc, să beau sau să dorm. Toată existenţa mea se învârte în jurul căutării logodnicei *mele.*

Coco îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot de râs sec, lipsit de veselie.

— *Tu* ai suferit? Îţi dai seama că a fugit tocmai din cauza ta şi a secretelor tale?

Coco înaintează, furişându-se ca un şarpe, în timp ce Lou se ridică de pe pat încruntată. Căutătura aceea arată ciudat pe faţa ei pistruiată.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi spus dracului adevărul! Ce încercai să dovedeşti?

Jean Luc îşi strânge mâna pe mânerul balisardei.

— În cazul în care nu v-aţi dat seama, nu a fugit. A fost *răpită,* ceea ce înseamnă că aveam tot dreptul să încerc să o protejez...

— Ba nu-l aveai, Jean! spune Lou. Niciunul dintre noi nu avea dreptul ăsta. Ne-am înşelat.

Şi ştiu că ar trebui să fiu de acord cu ea. Ar trebui să deschid gura şi să mă apăr – ar trebui să-mi fac cumva prezenţa cunoscută –, dar nu mă aude niciunul. Şi oricum nu am energia să lupt. Poate n-am avut-o niciodată. *Asta e,* îmi dau seama, iar revelaţia mă face să mă simt triumfătoare pe moment. *Asta era!*

Emoţia care mă copleşeşte în timp ce mă aşez pe pat. Pe patul *meu.*

Epuizarea.

Mă simt epuizată.

Acum, că am recunoscut-o, alte emoţii ies la suprafaţă ca o furtună care se stârneşte pe mare, dar de data asta reuşesc să mi le înăbuş. Şi mi se pare divin. Sunt capabilă doar să-i privesc, captivată, pe cei trei oameni la care ţin cel mai mult pe lumea asta, cum se ceartă din cauza mea – unde ar fi trebuit sau nu să fiu în noaptea aceea şi ce ar fi trebuit sau nu să fac. Vocile lor sunt tot mai furioase de la o clipă la alta, mai ridicate, până ce nu mai seamănă deloc cu cele ale prietenilor mei, ci cu ale unor străini. Nu-i mai recunosc.

Nu mă mai recunosc pe mine.

Un lucru însă e sigur: orice făceam, nu făceam bine.

— N-am venit aici să ne certăm, spune Jean Luc într-un târziu, clătinând din cap şi uitându-se chiorâş la ele.

Muşchii de pe umerii, de pe braţele lui, emană încordare în timp ce se forţează să se sprijine de uşă. Să inspire, să expire. Să scape de cearta asta fără rost.

— Nici noi.

Lou îşi încrucişează braţele drept răspuns, iar unul dintre nasturii de la haina lui Jean Luc sare și aterizează între picioarele lor.

— Să știi însă că, dacă ne-am *certa,* eu și Coco am câștiga.

— Sigur că da!

Jean Luc ia nasturele, strângându-l între degete în timp ce se uită de o parte și de alta a holului. Acum nu mai privește în ochii prietenelor mele. Și nu se uită nici dincolo de ele, spre cameră.

— Pătura, spune în cele din urmă cu un oftat. Célie a adus-o aici din camera ei de acasă. Ar trebui să vă ajute cu clarviziunea.

Lou își întoarce capul spre pătură.

— Bineînţeles! E singurul lucru care nu are nuanţa asta hidoasă de albastru.

— Ar trebui să fii mai respectuoasă faţă de vânători. Toţi s-au oferit să o caute. Chiar și noii recruţi s-au alăturat căutării.

— Hai să facem un târg! zice Lou și îi întinde mâna cu un gest batjocoritor. O să-i respect *după* ce o găsim pe prietena mea. Ești de acord?

— *Încerc!*

Jean Luc își trece mâna peste faţă, iar încordarea din corpul lui dispare brusc.

— O iubesc, bine? Știți cât de mult o iubesc.

Retrăgându-se să ia pătura, Coco o strânge la piept. În ochii ei încă se citește amenințarea unor gesturi violente.

— Păi, în camera asta nu e, așa că poți să cauți în altă parte.

— Da, nu sunt sigură dacă tactica potrivită de căutare și salvare a cuiva este să zăbovești în pragul ușilor.

Lou bate din picior, și se aude ca tunetul cu câteva secunde înainte de lovitura trăsnetului.

— Ce *vrei*, Jean?

Jean Luc strânge din dinți. Privirea i se oprește asupra păturii din mâinile lui Coco.

— Am aflat ceva nou.

— Ce anume?

Coco se repede în față când îl aude, împiedicându-se ușor – e prima dată când o văd făcând așa ceva – și dând peste Lou, care o echilibrează cu o mână nerăbdătoare și ochii mari.

— Unde e? șoptește Lou. Ce-ai aflat?

Jean Luc își ia ochii de la pătura mea și se uită în sfârșit la ele. Fruntea i se încrețește.

— Nu e vorba de Célie. E...

Înghite în sec.

— E vorba de grimoarul familiei tale, Cosette. Lipsește. Cineva l-a... furat, completează el cu glas scăzut.

Coco se uită lung la Jean Luc preț de câteva secunde.

Pe urmă înjură – tare și răutăcios – în timp ce Lou împrăștie un val de furie prin cameră. Cărțile mele cad de pe raft una după alta, prăbușindu-se într-un morman pe podea. Șperaclele se rostogolesc sub pat, dispărând din vedere. Sar în picioare, dând fuga să le adun, dar – când întind disperată mâna după ele – degetele îmi trec prin metal. Încerc din nou. Și din nou. De fiecare dată, mâinile mele refuză să apuce, iar ace mici și reci îmi străpung pielea.

Se pare că nu pot atinge nimic aici.

De ce nu pot atinge nimic aici?

La drept vorbind – de ce nu mă pot auzi? De ce nu mă pot *vedea?* De ce nu pot vorbi deloc cu ei?

Frustrarea mea răbufnește în cele din urmă și trag un șut în

cotorul unei poveşti cu coperte de piele. Spre surprinderea mea, se mişcă – doar puţin, destul cât să fluture paginile. Dar nu cât să observe cineva. Şi asta...

Asta mă înfurie. Şi mă *întristează.* Şi... şi...

Alte emoţii converg ca un val care mă loveşte în piept atât de tare, încât îmi pierd concentrarea. Simt cum ceva se rupe în mine, trăgându-mă... în altă parte. Într-un loc care *nu e aici.* Scena din faţa mea se înceţoşează – până când Lou, Coco, Jean Luc, camera mea se transformă într-un curcubeu de negru şi gri. Încerc să mă agăţ de tot ce pot atinge, întinzând mâna spre birou, spre pat, chiar şi spre podea cu un strigăt disperat. Pentru că încă nu pot pleca. Prietenii mei mă caută, şi *nu pot pleca.*

— Lou! Coco!

Ridic mâinile spre ele, dar e o greşeală. În clipa în care mă desprind de cameră, senzaţia că sunt trasă într-o altă direcţie se intensifică. Nu sunt destul de puternică.

— Sunt aici! Vă rog, *vă rog,* sunt chiar aici!

Vocea mi se topeşte, vagă până şi în urechile mele, de parcă aş striga de sub apă.

Ultimul lucru pe care îl văd sunt ochii lui Lou în timp ce pare că-mi găsesc faţa pe întuneric, după care cad într-un somn adânc, fără vise.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Un avertisment

LUMINA AURIE DANSEAZĂ ÎN SPATELE PLEOAPELOR CÂND mă trezesc... ceea ce fac încet. Ușor. Oriunde m-aș afla, e un loc frumos, cald și miroase a sora mea – a lumânări de ceară și a miere de vară. Nedorind să deschid ochii, mă ascund mai bine sub pătură, frecându-mi obrazul de ceva ce seamănă cu mătasea. Un fir de păr îmi gâdilă nasul, și oftez cu o mulțumire profundă.

Pe urmă, îmi amintesc de teatru, de fantome, de *Michal,* și deschid ochii brusc.

Mii de lumânări acoperă toate suprafețele din camera mea. Se întind pe scara mare, străjuiesc paravanele de mătase, încercuiesc podeaua în jurul fotoliilor moi. Focul trosnește vesel în vatră și ramificații întregi de sfeșnice de alamă se împletesc la mezanin, iar lumânările luminează o galerie aurită. Deși întunericul le ascundea înainte, fiecare centimetru de perete în jurul ferestrelor este acoperit de portrete. Fiecare chip e regal, desăvârșit.

Mă ridic uluită în capul oaselor, iar cearșafurile negre – cândva acoperite de praf – îmi alunecă pe șolduri. Acum miros a iasomie. Eu însă miros în continuare a apă de ploaie și a mucegai. Strâmbând din nas, ridic cearșaful și examinez rochia umedă; sunt pete de noroi pe tiv, iar dantela mototolită e probabil distrusă definitiv. *Spectaculos!* Mă trântesc la loc pe pernă și bolborosesc:

— O să mă omoare Odessa!

Rămân întinsă câteva minute, numărând fiecare ticăit al ceasului de pe poliță. Temându-mă de inevitabil: că trebuie să mă ridic, să continui, să dau ochii în cele din urmă cu Michal și cu insula plină de vampiri. Noaptea Tuturor Sfinților e tot mai aproape și tot ce am aflat despre vampiri este că *s-ar putea* să aibă o aversiune față de argint.

Cu un geamăt, mă întorc cu fața spre insurmontabilul perete de cărți.

Fără Dimitri și Odessa prin preajmă, nu-mi rămâne decât o opțiune, și n-ar trebui să irosesc lumina lumânărilor. Însă îmi vine să

urlu la ideea de a răsfoi paginile subţiri până îmi sângerează ochii. Covorul a fost şi el curăţat de curând. Pare uşor umed sub tălpile mele goale în timp ce mă târăsc spre rafturi, trecându-mi degetele peste şirul nesfârşit de cărţi.

Şi mă opresc la *Cum să comunici cu morţii.*

Simt un fior pe şira spinării în timp ce mă uit la literele vechi, cojite.

Nu fi proastă! Partea logică a minţii mele respinge ideea din start, aşa că îmi iau mâna de pe cotor. Fantomele din teatru şi-au spus părerea răspicat – că trebuie să plec, să fug, altfel voi suporta consecinţele. Cu siguranţă acum nu m-ar ajuta, chiar dacă le-aş ruga. Şi totuşi...

Iau cartea de pe raft şi mă aşez pe un fotoliu moale, studiind coperta. Ar fi o prostie mai mare să *nu* le rog, nu-i aşa? Am nevoie de informaţii despre vampiri, iar ele m-ar putea ajuta. În plus, nu e ca şi cum pot da fuga să-l înştiinţeze pe Michal. El nu le vede. *Nimeni* nu le vede în afară de mine, ceea ce înseamnă că fantomele ar fi aliaţii perfecţi. Adevărat, am leşinat ultima dată când am comunicat cu ele, dar nu fusesem pregătită să le întâlnesc la teatru. Nici măcar nu crezusem că sunt *aievea.*

De data asta, ar putea să fie altfel.

Odată cu acest gând, îmi dau seama de încă un lucru – în ambele confruntări, fantomele n-au încercat să-mi facă vreun rău. Nu cu adevărat. Au încercat să mă intimideze, să mă sperie, dar n-au ridicat nici măcar un deget împotriva mea. Rămân cu mâna pe literele cojite, pipăind „m”-ul de la *morţi.*

Oare *pot* să ridice un deget împotriva mea? Pot măcar să mă atingă?

Arunc o privire prin cameră – abia îndrăznind să sper –, dar nu simt durerea de cap, nu văd vreo lumină spectrală, nu simt vreo prezenţă sinistră şi nici nu aud voci de niciun fel.

— Alo? întreb încet.

Nu răspunde nimeni. *Normal* că nu răspunde nimeni – şi de ce ar face-o? Şi eu mi-am spus părerea răspicat.

„Oare emoţiile tale le-au atras? E posibil să fie *orice* emoţie foarte puternică?”

Dar cum poţi să *forţezi* o emoţie puternică?

Renunţând la idee, deschid cartea *Cum să comunici cu morţii* şi răsfoiesc paginile, oprindu-mă la una din mijloc.

> *Teoria tărâmurilor, desigur, a fost îndelung dezbătută de specialiştii în ocult. Majoritatea sunt de acord că tărâmurile coexistă în tandem sau, mai degrabă, îmbinate ca o ceapă – stratificate, identice, imposibil de izolat, dar separate ca identitate. Ca atare, tărâmurile celor vii şi celor morţi există unul deasupra celuilalt. Rareori se întâmplă ca locuitorii unui tărâm să treacă hotarul dintre cele două – deşi ocupă acelaşi spaţiu fizic –, iar cei care îl trec nu-şi revin niciodată.*

Închid cartea fără să mai citesc vreun cuvânt. Nu că aş fi înţeles prea multe. Însă partea cu „cei care îl trec nu-şi revin niciodată” pare destul de clară. Cu grijă, aşez cartea pe măsuţă, ştergându-mi palmele de fustă ca să mă asigur şi să mă conving că e vorba doar de presupuneri. Nici măcar vampirii nu ştiu dacă abilitatea mea nouă şi stranie funcţionează. *Specialiştii* aceştia probabil înţeleg şi mai puţin de atât.

Poate că e posibil să le *cer* fantomelor să apară.

Dregându-mi glasul şi simţindu-mă ridicol, adopt un ton de curiozitate politicoasă:

— Dacă e cineva aici, poţi să, ăăă... poţi, te rog, să te arăţi? Aş vrea să vorbim. Când nu vorbeşte nimeni, îmi împreunez palmele şi încerc din nou: Vă înţeleg... ezitarea de a apărea, dar cred că toţi vrem acelaşi lucru. Cu ajutorul vostru, voi reuşi să plec mai repede de pe insula asta – chiar în seara asta, de fapt, dacă suntem isteţi. Trebuie doar să colaborăm.

Iritarea începe să-mi zgândăre răbdarea.

— Trebuie să aflu despre argintul de pe Requiem. Toţi cei de aici devin evazivi când pomenesc de argint, dar presupun că fantomele nu sunt prietenele vampirilor. Adaug, stăpânindu-mi un fior: Probabil Michal însuşi ţi-a băgat toporul acela în gât, la urma urmei, când te-a păcălit să rămâi aici cu familia ta.

Tot tăcere.

— Poate că argintul e o armă împotriva lui? *Monsieur* Marc a spus că şi-a otrăvit fratele – deci presupun că asta înseamnă că vampirii *pot* muri. Numai dacă otrava nu l-a slăbit doar pe D'Artagnan. *Cum* închizi un suflet în corpul unei pisici?

Văzând că *tot* nu-mi răspunde nimeni, îmi îndrept umerii, îmi ridic bărbia şi mă uit încruntată la camera goală. Dacă fantomele *sunt* aici, ascultându-mă nevăzute, cu siguranţă nu vor să participe la discuţia asta.

— Nu aveţi de ce să fiţi dificile, să ştiţi! le spun enervată. De când am venit, n-aţi făcut decât să mă terorizaţi – să-mi spuneţi întruna că trebuie să *ascult* şi să *plec* –, iar acum, când vă ofer o ocazie reală de a face aceste lucruri, alegeţi să mă ignoraţi. E un comportament de-a dreptul nepoliticos.

În loc de răspuns, doar ceasul bate ora pe poliţă. Când termină, liniştea se aşterne din nou în cameră, iar temperatura îmi creşte cu fiecare ticăit constant al secundarului.

Pierzându-mi răbdarea de tot, iau volumul *Cum să comunici cu morţii* şi-l arunc prin cameră.

Nu se loveşte de stâlpul patului, cum mă aşteptam. De fapt, nu se loveşte de nimic, aşa că mă uit uimită cum colţul copertei pare să *străpungă* aerul, sfâşiind eterul din cameră şi dispărând într-o mână întinsă.

— Dar urât mai vorbeşti! rosteşte o voce subţire, feminină, şi un cap familiar se iţeşte prin spărtura apărută între dormitorul meu şi... alt loc.

Cu un ţipăt, mă dau înapoi, dar e prea târziu.

Spărtura ciudată de lângă patul meu se întinde, căscându-se ca un hău, şi, odată cu el, temperatura din cameră scade. Aerul se subţiază şi se ascute până când abia mai respir, până când plămânii mei ameninţă să cedeze, iar realitatea se estompează într-un delir, ca într-un vis, în culori şterse şi într-o lumină slabă, ciudată. Într-adevăr – în loc de fum –, din flacăra lumânării pare să se ridice cenuşă. Îmi aterizează în păr de parcă ar fi ninsoare.

O fantomă se cocoaţă pe spirele de fier ale tăbliei de la capătul patului, privindu-mă cu atenţie şi încrucişându-şi picioarele.

— Tu eşti! şoptesc, făcând ochii mari când o recunosc şi privind

din nou prin încăpere.

Pentru că a funcţionat. Trebuie să fi funcţionat, dar nu simt presiunea din urechi şi nici durerea cumplită de cap.

— Tu ești cea care... care s-a uitat prin gaura cheii în prima seară. Ai vorbit cu mine.

Râsul femeii e vesel şi contagios, ca nişte clopoţei în vânt, iar ochii ei negri strălucesc năstruşnic.

— Faci ca privitul pe gaura cheii să pară indecent. Ai încercat vreodată? E lucrul meu preferat.

— Poftim? Ăăă... nu! Nu, n-am încercat.

Încerc să respir mai uşor, începând să bănuiesc că aici nu am nevoie să respir. Oriunde ar fi *aici.*

— Scuze, dar... *unde* sunt?

— Ai trecut dincolo de văl, bineînţeles.

— De ce?

— Chiar nu ştii?

Lasă cartea la o parte, înclinându-şi curioasă capul să mă privească. Deşi tinereţea radiază pe pielea ei netedă şi în părul strălucitor – lung, bogat şi opac, probabil castaniu în timpul vieţii –, are şi ceva foarte elegant în aspect. Ceva înţelept. Da, ar putea fi de vârsta mea sau poate cu câţiva ani mai mare. *Nu!* Cu câţiva ani mai tânără? Mă uit încruntată la ea, încercând să mă hotărăsc.

— Cum se poate aşa ceva, după ce ai fost la teatru? mă întreabă. Nu ţi-a explicat nimeni?

— Iartă-mă că întreb, dar cine... ăăă, cine *ești?* Ai fost și tu la teatru?

Pufnește dispreţuitor.

— Sigur că nu – și nici tu n-ar fi trebuit să te duci. L'Ange de la Mort e răutăcios chiar și în cele mai plăcute momente, înconjurat de tot felul de creaturi nepoliticoase și dezgustătoare. Iar numele meu e Mila.

Se oprește cu un aer foarte important, dându-și părul de pe faţă.

— Mila Vasiliev.

„Mila Vasiliev."

În mod clar, numele acesta ar trebui să însemne ceva pentru mine, dar, pentru că *nu* am idee ce anume, fac o reverenţă ca să-mi ascund

neştiinţa.

— E o plăcere să te cunosc, Mila Vasiliev!

— Şi pentru mine la fel, Célie Tremblay!

Afişează un zâmbet strălucitor înainte de a se ridica pentru o reverenţă impecabilă. Deşi deschid gura să întreb *de unde* anume mă cunoaşte, schimb tactica brusc, trecând direct la subiect. Cine ştie cât timp mai am până când apar Dimitri, Odessa sau chiar – Doamne fereşte! – *altcineva?*

— Michal a spus că L'Ange de la Mort e o ruptură în spaţiul dintre tărâmuri. M-a dus acolo să... să invoc fantomele, într-un fel.

Zâmbetul Milei se transformă în încruntare şi, când îşi dă ochii peste cap, ştiu că am calculat corect – fantoma asta, cel puţin, nu e prietena lui Michal.

— Nu poţi să ne *invoci* nicăieri, spune dezgustată. Nu suntem câini. Nu avem stăpâni şi nu venim când suntem chemate. Tu poţi să ne vezi pentru că *tu* ne-ai abordat pe *noi,* nu invers.

Când arcuieşte o sprânceană văzându-mi poziţia rigidă, mă forţez să-mi îndoi genunchii şi să mă aşez pe marginea fotoliului moale, în timp ce în jurul nostru pluteşte cenuşa.

— Dar *nu* v-am abordat, îi explic. De fapt, am făcut tot posibilul să *nu...*

— Sigur că n-ai *vrut* să deschizi vălul.

Flutură repede din mână, apoi se aşază la loc pe pat. Mai bine zis, pluteşte la câţiva centimetri deasupra lui.

— Dar, cu toate astea, la ce te aştepţi când îţi reprimi emoţiile? Se duc undeva până la urmă, să ştii, şi tărâmul ăsta *este* destul de convenabil...

— Stai, *stai!*

Îmi încleştez degetele în poală până mi se albesc încheieturile, apoi mă aplec în faţă pe fotoliu. Deşi capul nu mă doare, în mod miraculos, începe să mi se învârtă, văzând cât de uşor vorbeşte despre văl şi... şi... toate celelalte lucruri.

— Mai încet! Cum adică, tărâmul *ăsta?* Câte tărâmuri *sunt?* În carte scria doar despre tărâmul viilor şi al morţilor...

— Autorii acelei cărţi probabil trăiau când au scris-o. Ce fel de autoritate ar putea avea în privinţa complexităţii vieţii de apoi?

Iar se aude râsul ei vesel și contagios în timp ce cântărește în palmă cartea enormă. Când volumul se deschide la o pagină oarecare, imaginea unui craniu cu gura mare, căscată, se uită la noi. Îmi întorc repede capul.

— Nici măcar *eu* nu înțeleg tot, și eu sunt moartă de-a binelea. Ceea ce știu – vorbește mai tare când deschid gura să o întrerup, uluită – este că tărâmul acesta, tărâmul *meu,* e un fel de intermediar. Există între tărâmul morților și cel al viilor, așa că noi, spiritele, vedem străfulgerări și din tărâmul tău, și de... dincolo.

— Dincolo, repet sec.

Ea dă din cap și examinează craniul de parcă nu discutăm despre întreaga *eternitate* ori de parcă nu mi-a pus la îndoială toată credința și legământul cu două fraze simple.

— Tărâmul tău e mult mai clar, desigur, pentru că noi am trăit deja aici, iar noi două suntem aproape identice.

Închide cartea brusc.

— Dar n-ai venit aici să vorbești despre viață, nu-i așa? Ci mai degrabă despre opusul ei, aș zice.

Moartea.

Bineînțeles, moartea e motivul pentru care am cerut o audiență cu fantomele. *Concentrează-te, Célie!* Mă forțez să-mi descleștez degetele de pe fustă, să-mi șterg cenușa ciudată de pe genunchi și să-mi îndrept umerii. În ciuda acestei... acestei *diversiuni,* Coco trebuie să rămână prioritatea mea, și, ca să o protejez, trebuie să găsesc o cale de a *mă* proteja.

Însă, înainte de a găsi un mod inteligent de a începe interogatoriul, fantoma aruncă într-o parte cartea și spune:

— Nu te condamn că înclini spre violență, dar mai întâi lasă-mă să-ți cer iertare pentru comportamentul abominabil al sabatului meu! Vampirii au fost întotdeauna niște creaturi oribile.

Mă încrunt auzind acel cuvânt. „Sabat."

— Dar asta înseamnă... Ești vrăjitoare?

— Vrăjitoare?

Îmi zâmbește din nou, dezvelindu-și dinții de data asta și arătându-mi doi colți ascuțiți. Mă trag puțin înapoi.

— Sigur că nu. Sunt vampir – cel puțin, am *fost.* Încearcă să ții

pasul, draga mea! Așa cum am spus mai devreme, acum sunt moartă.

„Acum sunt moartă."

În ciuda reproșului ei, cuvintele astea sunt tot ce-am vrut să aud.

Mă forțez să-mi păstrez expresia impasibilă, nonșalantă, așezându-mă mai confortabil pe fotoliu. Pe raftul din fața mea, un ceainic începe singur să șuiere și să scoată abur, dar abia dacă îl aud. Abia dacă îl văd.

Dacă Mila a fost vampir cândva, înseamnă că... *Les Éternels pot muri.*

Orice ar spune Michal, Odessa și chiar Dimitri, se pare că nu sunt *chiar* atât de eterni pe cât ar vrea să cred. Dovada minciunii lor stă la niciun metru de mine, înfoindu-și părul și așteptând să-i răspund. O studiez cu candoare în timp ce ceainicul începe să se zdruncine. Nu văd sânge pe pielea ei și – spre deosebire de fantomele de la teatru – nu-i iese niciun topor din capul care rămâne fixat pe gât. Într-adevăr, nimic nu indică felul în care a murit. Dacă nu ar fi silueta ei argintie, imaterială, ar părea cât se poate de sănătoasă. Cât se poate de *vie.*

Îmi dreg glasul, adoptând – *sper* – sinceritatea necesară:

— Îmi pare foarte rău să aud asta, *mademoiselle* Vasiliev! Dacă nu te superi că te întreb... cum s-a întâmplat?

Zâmbește mai larg, ca o pisicuță care s-a înfruptat din smântână.

— Chiar *ești* inteligentă! Trebuie să recunosc.

Mă descurajez.

— Nu știu la ce te...

— Dar nu știi să minți. Ar trebui să încetezi imediat.

Arată cu degetul la ochii mei.

— Nu e nevoie să-ți aud bătăile inimii sau să-ți adulmec emoțiile ca să știu exact la ce te gândești. Însă au *cea mai frumoasa* nuanță de verde. Apoi adaugă, cu o privire vicleană spre lumânările din jur: Majestatea Sa trebuie să fie de acord cu mine.

Îmi netezesc fusta în timp ce ceainicul toarnă ceaiul negru ca smoala într-o ceașcă ciobită.

— Ce *înseamnă* asta?

— Înseamnă că mai devreme ai pomenit de argint, îmi răspunde cu o voce puțin prea inocentă, ceea ce pare o rugăminte neobișnuită. Spune-mi, despre asta vrei să vorbim, cu adevărat? Dacă e așa, aș

putea să-i chem pe ceilalţi. Abia aşteaptă să vorbească cu tine, şi o să le placă *la nebunie* să le povestesc în detaliu despre cât de nesăbuită ai fost.

— Ceilalţi?

Fără să vreau, mă uit la rafturi, unde feţe scânteietoare au început să pâlpâie, ascunzându-se printre cărţi şi bibelouri. Cana ciobită nu mai stă între ele. Nu, acum stă pe masă, lângă scaunul meu, strălucind nevinovată.

— Nu... nu înţeleg. Aveam impresia că vor să plec. De ce acum mi se pare că *vrei* să mă ajuţi?

— Consideri că mândria e un defect sau o virtute, Célie Tremblay?

Speriată de întrebare, îmi iau ochii de la cana ce acum aproape îmi atinge mâna. Îmi iau degetele de pe braţele fotoliului, iar mirosul vag de flori de portocal pluteşte dinspre ceai.

— Nici una, nici alta, cred.

— Dar tu? Tu te consideri mândră?

— Poftim? *N-nu!* Nicidecum.

Deşi n-aş recunoaşte-o niciodată, consider că sunt exact opusul. Cum aş putea să cred altceva? Doar copiii de trei ani se tem de întuneric, şi nici măcar ei nu fac crize de isterie când se sting lumânările. Ei nu vorbesc cu *fantome.*

— Ei bine, spune Mila, nu e nevoie de o imaginaţie prea bogată să-ţi dai seama că şi răposaţii au oameni dragi de protejat.

Mă împotrivesc impulsului de a gesticula energic spre cenuşa care pluteşte, spre ţurţurii de pe poliţă şi spre lumina cenuşie, mohorâtă.

— *Sigur* că da, dar ce legătură au *toate* astea cu mine?

— Haide, Célie! Toată lumea de pe tărâmul nostru vorbeşte de săptămâni întregi despre o mireasă – şi n-aş bea ceaiul acela dacă aş fi în locul tău, adaugă deodată.

Clipesc speriată şi-mi dau seama că mâna mi s-a întins instinctiv spre ceşcuţa ciudată.

— De ce?

— Pentru că e otravă.

Ridică delicat din umeri, iar eu împing ceaşca la o parte cu un sunet chinuit, vărsând lichidul negru pe masă. Când ia contact cu masa, *mănâncă* lemnul la propriu, cu dinţi mici şi ascuţiţi.

— Crezi că numai tărâmul tău e afectat de boala asta? întreabă Mila.

— Dar credeam... Scuze, desigur, dar pentru că toţi cei de aici sunt deja *morți...*

Mila aruncă prin cameră cartea *Cum să comunici cu morții,* care aterizează la picioarele mele cu o lovitură dureroasă. Grea, adevărată şi înfricoşătoare.

— Câtă vreme eşti pe tărâmul ăsta, îmi spune ea serioasă, faci *parte* din el, ceea ce înseamnă că trebuie să ai mare grijă. Cenuşa, ceainicul, otrava – nimic din toate astea nu e cum ar trebui să fie, ceea ce înseamnă că tărâmul tău nu mai e în siguranţă. Nici măcar pentru o Mireasă.

Ceainicul continuă să şuiere pe raft, punctându-i cuvintele şi devenind tot mai gălăgios – strigând deja – de fiecare dată când se întoarce pe picioruşele de porţelan. Mă uit uluită la ea, încercând fără succes să vorbesc calm:

— Despre ce *vorbeşti?* Şi de ce îmi tot spui mireasă? Nu sunt încă măritată...

— Nu genul acela de mireasă, zice Mila şi clatină din cap, iar cenuşa se aşterne în jurul ei ca un văl macabru de mireasă. Tu eşti mireasă, adică Mireasa *Morții.*

Văzând că o privesc, clipeşte nedumerită şi scoate un oftat de frustrare.

— Moartea şi Fecioara? *Filles à la cassette*[13]*?* Of, haide, Célie, ai răsfoit măcar cartea aia afurisită?

Deschid gura, indignată.

— Ai spus că nu pot afla nimic despre viaţa de apoi dintr-o carte! Ai spus că autorii...

— ...pot, de bună seamă, să facă uneori presupuneri corecte!

Deschide cartea la un capitol aproape de sfârşit, întorcând-o ca să-mi arate o ilustraţie cu o femeie care are un şarpe în gură.

— Uite, la sfârşit au scris o secţiune întreagă despre Mirese. Nu mă prefac că ştiu ce ţi s-a întâmplat, dar în mod sigur ai fost atinsă de Moarte. Mai face asta uneori, îmi explică ea, în ocazii foarte rare cu

---

[13] „Fetele cu lădiţă" – femei aduse din Franţa în coloniile franceze din Louisiana pentru măritiş. Numele provine de la lădiţele în care îşi aduceau hainele (n. tr.).

femei tinere și frumoase. În loc să le stingă flacăra vieții, le dă pace – le lasă să *trăiască* –, numai că ele nu mai sunt la fel după ce le vizitează *Moartea.* Devin Mirese.

Mireasa sa.

Atinsă de Moarte.

„Îți dorești să mori, *mademoiselle?* Sau te strigă chiar morții?"

Mă ridic brusc în picioare.

Nu voiam ca discuția să o ia în direcția asta.

— Nu te întrebi cum reușești să te miști între tărâmuri când nimeni altcineva nu poate face asta?

Mila ridică mâinile în aer înainte să-i pot răspunde.

— Las-o baltă! Nu contează. De fapt, *contează* – chiar ar trebui să citești mai mult –, dar detaliile nu sunt relevante în discuția asta. Ceea ce *este* relevant este să găsești o cale de a părăsi insula înainte să vină după tine.

— Înainte să vină *cine* după mine?

Îmi pierd de tot cumpătul și-mi ridic și eu brațele în aer, pentru că sunt obosită, udă și mi-e foame iar. Pentru că după fiecare colț din locul acesta îngrozitor găsesc mai multe întrebări decât răspunsuri. Pentru că voiam să aflu despre argint și acum voi visa *șerpi* tot restul scurtei mele vieți.

— Și de data asta vreau o explicație serioasă, adaug furioasă, altfel tu și restul mizerabililor care trag cu urechea – ridic glasul, adresându-mă rafturilor – puteți să pluțiți înapoi în pereți și să dispăreți din viața mea! Vorbesc serios. Încă nu știu cum să purific un spațiu, dar găsesc eu salvie, dacă trebuie. O să... o să cos la loc *rupturile* astea, ca să nu mă mai deranjeze nimeni!

Mila mă privește cu viclenie câteva secunde.

— În general, rupturile se vindecă singure.

— Te avertizez, Mila...

— Da, bine, *bine!* răspunde în cele din urmă. Dacă *trebuie* s-o spun, nu știm cu adevărat ce se apropie. Spiritele nu sunt omnisciente, dar... dar deseori *vedem* lucruri, le simțim, în feluri în care tu nu poți s-o faci. Se ridică plutind de pe pat, apropiindu-se, iar următoarele ei cuvinte îmi ridică părul pe ceafă: întunericul vine după noi, Célie. Vine după noi toți, iar în mijlocul lui e o siluetă – un

bărbat.

— Cine e? întreb cu răsuflarea tăiată. Moartea?

— Sigur că nu. Ţi-am spus – Moartea intervine rareori.

Oftează din nou, cu vocea plină de frustrare, în timp ce-şi şterge cenuşa de pe umeri.

— Bărbatul despre care vorbesc... nu-l vedem clar prin văl. Suferinţa pare să-i acopere faţa.

Scot un râset nesigur, uşurat.

— Atunci, de unde ştii că mă caută? Probabil totul e doar o neînţelegere...

— Are nevoie de sângele tău, Célie.

Cuvintele cad între noi cu o brutalitate simplă, ca lama unei ghilotine. Îmi sfâşie fiecare gând, fiecare întrebare, lăsându-mă s-o privesc mută de uimire. Poate am auzit greşit. Pentru că bărbatul acesta – *silueta asta întunecată* de care se tem şi fantomele – nu poate să-mi vrea sângele. Poate a vrut să spună sângele lui Lou sau al lui Reid, sau chiar al atotputernicului Michal. Poate atunci aş crede-o. Dar *al meu?* Pufnesc în râs în liniştea din cameră.

— S-a făcut o mare greşeală.

Mila se încruntă.

Dar înainte să zică ceva se aude o bătaie la uşă şi vocea aspră a lui Michal răsună în încăperea tăcută:

— Mai trăieşti?

Orice dorinţă de a râde mi se strânge într-un nod furios în piept.

Ca întotdeauna, Michal îşi alege impecabil momentul.

Fantomele de pe rafturi se împrăştie pe loc, dar Mila rămâne, întorcându-şi ochii spre uşă. Văd ceva asemănător cu teama în ei, ceva ce apare şi dispare prea repede ca să înţeleg ce anume este. Înghite în sec, părând că se gândeşte. După doar câteva secunde, îşi lasă umerii în jos şi – cu hotărârea luată – ţâşneşte spre tavan.

Însă nu e drept – *nimic* din toate astea nu-i drept –, şi de ce ea poate să fugă când eu nu pot? Gesticulând furioasă spre uşă, şoptesc:

— *Vrea să discute cu o fantomă!*

Un zâmbet mic şi trist îi apare pe buze.

— Ştiu!

Iar eu nu pot să fac nimic decât să mă uit cum se înalţă tot mai sus,

inaccesibilă în nu doar un singur mod. Încă o dată, rămân cu mai multe întrebări decât răspunsuri şi sângele pe care l-a lăsat ghilotina în urmă.

„Are nevoie de sângele tău, Célie.”

Ridicol!

— Célie? repetă Michal.

— Promit că mă întorc! Ca să-ţi explic.

Mila ezită sub tavanul aurit, chiar lângă candelabru, în timp ce clanţa uşii începe să se răsucească. Ultimele ei cuvinte ajung la mine ca o şoaptă îndepărtată înainte de a dispărea din vedere:

— Dar nu pot să-i dau ce vrea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Un dar

MILA SE FACE NEVĂZUTĂ EXACT CÂND MICHAL APARE în spatele meu, și nu-mi pot stăpâni amărăciunea din glas când mă întorc cu fața spre el, revenind brusc pe tărâmul celor vii. Căldura mă copleșește ca un val violent, și mă usturà ochii de la explozia subită de lumină și culoare.

— Nu ți-am dat voie să intri!

Michal ridică înfumurat din sprâncene.

— Nu ți-am cerut voie.

— Tocmai *asta* e problema...

Mă sperii când se apropie de mine cu o viteză supraomenească, întorcându-și ochii negri spre candelabru. Mișcarea îi dezvăluie întinderea palidă și lată a gâtului, ca de obicei, deși s-a schimbat cu haine curate și uscate de când l-am văzut ultima dată. Mă uit îmbufnată la rochia mea murdară.

— Am întrerupt ceva? mă întreabă cu nonșalanță.

„Nu pot să-i dau ce vrea."

Și acum știu: Michal nu vrea să stea de vorbă cu orice fantomă. Nu! Vrea să stea de vorbă numai cu una, și își dorește foarte mult asta. Deși nu știu de ce și nici nu-mi pasă.

— N-ai întrerupt nimic, îl mint.

— Aș fi putut să jur că te-am auzit vorbind.

— Vorbesc în somn.

— Chiar așa?

Ducându-și mâinile la spate, se învârte în jurul meu calm și tăcut. Ochii lui continuă să cerceteze tavanul.

— Interesant! N-ai spus o vorbă în dimineața asta, când te-am băgat în pat.

Îmi ard obrajii aproape dureros auzindu-l – gândindu-mă că Michal a fost aproape de trupul meu adormit, de păturile și de *patul* meu.

— Ce? mă întreabă, arcuindu-și buzele batjocoritor. Nu-ți exprimi

recunoştinţa?

Cu coada ochiului, văd că ruptura dintre tărâmuri se închide încet ca o briză inexistentă, iar marginile i se îmbină încet. *Se vindecă,* îmi dau seama cu uimire. De parcă eu *sunt* cuţitul din văl, de parcă trecerea mea a creat o rană adevărată între tărâmuri. Mă forţez să mă întorc cu spatele.

— Că m-ai lăsat într-o rochie udă? Da, Majestate, îţi sunt recunoscătoare *pe vecie* pentru tusea şi răceala din piept!

Se opreşte brusc, aruncându-mi o privire piezişă, curioasă.

— Ai fi preferat să te dezbrac?

— *Pardon?*

Dacă mai era posibil, obrajii îmi ard şi mai tare, dar el doar înclină din cap, iar curbura buzelor i se transformă într-un adevărat rânjet dispreţuitor.

— Eşti dezgustător, *monsieur,* dacă vorbeşti despre asemenea lucruri. Sigur că n-aş fi *preferat* să... să...

— Să te dezbrac? mă întreabă lasciv. E de ajuns să mă rogi, să ştii. N-ar fi greu deloc.

— Nu te mai uita aşa la mine! mă răstesc.

Mimează inocenţa, începând din nou să-mi dea târcoale.

— Cum anume?

— De parcă aş fi o bucată de *carne.*

— Mai degrabă, un vin bun.

— Credeam că vampirii nu tânjesc după sânge de om.

Se apleacă mai aproape, vizibil amuzat, coborându-şi din nou privirea la gâtul meu. Încearcă să mă tulbure. *Ştiu* că încearcă să mă tulbure, dar instinctul mă pironeşte în loc. Instinctul şi... încă ceva, ceva lichid, cald şi nu tocmai plăcut. Zâmbetul lui Michal se lărgeşte, de parcă ar şti.

— Orice regulă are excepţii, Célie.

„Simt şi mirosul adrenalinei, aşa cum văd şi că ţi s-au dilatat pupilele."

Îmi încleştez pumnii mai tare, surprinsă de nevoia inexplicabilă şi nepoftită de a întinde mâna şi a-l atinge. Misterul lui e de vină. Michal e absolut îngrozitor, dar... umbrele de sub ochii lui sunt la fel de reci ca restul corpului? Şi ce anume le provoacă? Epuizarea?

Foamea? Mă uit la dinţii lui, la vârful ascuţit al colţilor. Arată destul de ascuţiţi, încât să străpungă pielea la cea mai uşoară atingere a degetului mare. Oare ar durea?

De parcă mi-ar citi gândurile, murmură:

— Eşti prea curioasă pentru binele tău, drăguţo.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu te întrebi cumva ce senzaţie oferă? Sărutul unui vampir?

Gemetele lui Arielle îmi apar, la fel de ascuţite, în gând, şi mă îmbujorez şi mai tare.

Nu! Nu pare să doară.

— Nu te flata singur!

Întorcându-mă cu spatele, îmi dau seama prea târziu că am luat-o spre pat în loc de şemineu. *Sfântă Fecioară!* Strâng din dinţi, netezind cearşafurile şi îndreptând pătura ca să fac greşeala să pară intenţionată.

— Aşa cum am spus mai înainte, nu mă interesează să fiu muşcată de nimic de pe insula asta – mai ales de tine.

Râsul lui Michal e ameninţător, plin de promisiuni pe care nu le înţeleg.

— Bineînţeles!

— De ce eşti *aici*? Nu ai alţi prizonieri pe care să-i provoci în seara asta? Mă uit la el peste umăr, adăugând: *Este* seară, nu-i aşa? Mi-e imposibil să-mi dau seama, pentru că obloanele acelea par să facă parte din însăşi structura camerei ăsteia uitate de Dumnezeu.

— E şapte seara.

Îşi îndreaptă din nou atenţia spre tavan.

— Şi am venit să mă asigur că ai supravieţuit, îmi spune prefăcut. După ce ai leşinat la L'Ange de la Mort, m-am temut să nu-ţi cedeze inima, şi nu pot îngădui una ca asta. Deşi am făcut progrese, munca noastră rămâne neterminată.

— Progrese, repet monoton.

— Când ai căpătat fobia întunericului?

— Ce *importanţă* are?

Ochii lui negri se întorc la mine.

— Este relevant, pentru că acluofobia pare să fie stimulentul tău. Mi-am dat seama de cum am intrat în camera ta. Ambele schimbări

pe care le-am simţit s-au produs imediat după ce ai fost lăsată aici singură, pe întuneric, iar a treia a fost la teatru – tot pe întuneric.

Îmi înfoi perna cu un bufnet înverşunat.

— Mulţi oameni se tem de întuneric.

— Nu ca tine. Niciodată n-am mai fost martor la o reacţie psihologică atât de intensă.

Ochii îi strălucesc mai tare, mai înfometaţi în timp ce-mi cercetează faţa şi – parcă fără să vrea – se apropie de pat. De mine.

— Cred că teama te-a lăsat să treci dincolo de văl. Te-a lăsat să vezi fantomele. Să vorbeşti cu ele.

O clipă de tăcere.

„La ce te aştepţi când îţi reprimi emoţiile? Se duc undeva până la urmă, să ştii."

Deşi deschid gura să-i resping afirmaţia, nu e... chiar *atât* de ridicolă şi pare să se potrivească cu explicaţia Milei. De câte ori au apărut fantomele, în afară de excepţia recentă, eram cuprinsă de un atac de panică. Într-adevăr – în siguranţa luminii aurii a lumânărilor –, aş putea să recunosc că nu mă simt niciodată mai aproape de moarte ca în întuneric.

— Asta e planul tău?

Îmi ridic bărbia şi îmi îndrept spatele, mimând bravura.

— O să mă scufunzi în întuneric până obţii ce vrei? Sau asta e ceea ce-ţi doreşti *cu adevărat* – să mă vezi tremurând şi să mă auzi urlând?

Expresia lui se răceşte pe loc, dar merg mai departe, hotărâtă să... să-l *stârnesc* cumva. Să-l *zdruncin* cum m-a zdruncinat el pe mine.

— Teama mea te face să te simţi puternic? Asta i-ai făcut lui Babette înainte s-o omori?

Tot interesul din ochii lui dispare.

— Pui foarte multe întrebări.

— De ce mai aprinzi lumânările?

Îmi desfac braţele larg, cu un gest necugetat, poate nebunesc, arătând la lumina lumânărilor din jurul nostru.

— Nu cumva prelungeşti inevitabilul?

— Posibil, îmi răspunde glacial, înclinându-şi capul. Cu toate astea, am apreciat eforturile tale de la teatru, aşa că am decis să-mi deschid casa pentru tine. Începând din această seară, te poţi plimba

liberă prin castel. Consideră-l un semn de bună-credinţă! Însă – se apropie de mine, îndulcindu-şi glasul în felul acela oribil şi letal – să nu profiţi de ospitalitatea mea, drăguţo! Să nu încerci să fugi! Altminteri, vei regreta.

— Nu mă mai *ameninţa!*

— Dar nu e o ameninţare. Insula e periculoasă şi am treabă în altă parte în seara asta. Nu voi reuși să intervin dacă rătăcești prea departe.

Durează câteva secunde pentru ca vorbele lui să pătrundă prin ceaţa deasă a furiei mele.

— Ce fel de treabă? întreb suspicioasă, văzând în faţa ochilor trupul golit de sânge al lui Babette şi schiţele în cărbune ale celorlalte victime: un om, o Dame Blanche, un vârcolac şi o melusină. Cinci specii, în total. Niciun vampir.

Toate cadavrele, golite de sânge.

O senzaţie groaznică de disperare îmi alimentează furia. Dacă Michal are de gând să părăsească insula, fără îndoială va apărea al şaselea cadavru în Belterra. Trebuie să-l opresc cumva, să-l împiedic, dar, dacă nu găsesc o armă magică şi letală...

Înţelegerea mă face să mă crispez. Dacă Michal chiar *vrea* să plece, pot să profit de ocazie să caut cruciuliţa. A ascuns-o undeva şi, cu toate că Mila nu mi-a confirmat bănuiala despre argint, nu am alte piste de urmat. Nu pot salva această victimă – şi mi se strânge stomacul de regret –, dar poate o pot salva pe următoarea. Poate îl pot *ucide* pe Michal când se întoarce în Requiem. Ideea aceasta aduce cu ea o hotărâre fermă. Dacă argintul e cheia, îl voi găsi şi-l voi opri.

— Ce fel de treabă? întreb iar cu o voce mai hotărâtă.

— Una care nu te privește.

Cu încă o privire trufașă, trece pe lângă mine spre dulapul din spatele celui de-al doilea paravan de mătase. Ezit doar o secundă, după care alerg după el.

— Ce cauţi acolo?

— Pentru tine.

Îmi aruncă un morman de dantelă și mătase verde înainte să apuc să fac doi pași, iar materialul îmi scapă printre mâini, scoţând la iveală cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

Diamante negre delicate strălucesc de-a lungul decolteului în formă de inimă și în jos, pe corsetul strâmt – sunt atât de mici, încât par fire de praf de stele.

— *Monsieur* Marc îți transmite salutări și te roagă să te întorci în seara asta cu Odessa ca să-ți iei restul trusoului – pentru care îți accept mulțumirile.

Vocea îi e plină de dispreț. Strâng trena superbă în pumni. În ciuda aroganței lui *îngrozitoare,* nu ar trebui să-l mai stârnesc. E vampir, un *ucigaș* care se bucură când deține controlul asupra tuturor lucrurilor. Nu va pleca până nu va simți că domină întreaga situație și trebuie să se ducă de aici ca să pot căuta cruciulița. Dacă trebuie să-mi exprim recunoștința ca să-i grăbesc plecarea, ar trebui s-o fac – ar trebui să zâmbesc, să-i cer scuze și să mă supun. Ar trebui să pierd bătălia ca să câștig războiul.

Ar fi cel mai înțelept lucru de făcut. Cel mai logic.

Pufnind, mă răsucesc pe călcâie.

— Niciun dar nu poate scuza lucrurile pe care le-ai făcut, *monsieur.* Inima ta e la fel de neagră ca diamantele astea.

Își strecoară mâna prin mătase, apucând-o – apucându-mă și pe *mine* – cu degete de gheață.

— Iartă-mă! Credeam că ne bucurăm de un nou început. Să trimit rochia înapoi?

— Nu!

Trag de rochie, atentă la materialul delicat, dar nu-i dă drumul. În schimb, o trage încet spre propriul corp, forțându-mă din nou să stau față în față cu el. Mă încrunt și mă proptesc pe picioare. Continuă să tragă, apropiindu-mă tot mai mult, până când trebuie să ridic capul ca să-i văd fața frumoasă.

— În mod sigur *nu* vei trimite rochia înapoi! îi arunc în față. Acum e a mea, și sper că ai cheltuit o *avere* pe ea.

Cu mâna liberă, scoate o pereche de mănuși splendide din buzunar, fluturându-mi-le pe la nas. Nu mă pot decide dacă sclipirea din ochii lui e amuzată sau furioasă. Poate sunt valabile ambele.

— Așa am făcut, îmi spune încet.

Deci e doar furios.

— *Bine!* mârâi, pentru că și eu sunt furioasă – *mânioasă* chiar –, și

el, el...

Îmi smulge rochia din mâini cu o uşurinţă ridicolă, înainte să-l pot opri – înainte să pot să scot măcar o înjurătură printre dinţi –, o rupe în două, lăsând dantela, mătasea şi *diamantele* frumoase să cadă la picioarele mele. Nu-şi ia ochii de la mine nicio clipă.

— Inima mea e mai neagră de atât. Bucură-te de libertate, Célie Tremblay!

Și pleacă fără o vorbă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Dulapul vechi

AȘTEPT O JUMĂTATE DE ORĂ ÎNAINTE SĂ SCOT CAPUL din cameră, căutând vreo urmă a lui Michal. Alte zeci de lumânări luminează coridorul pustiu, care a fost curățat cu străşnicie de ieri – pânzele de păianjen au fost îndepărtate, tapiseriile au fost frecate și statuile, lustruite – fără ca eu să fi auzit vreun zgomot. Se pare că servitorii se mişcă la fel de tăcut ca stăpânul lor. Fac un pas șovăitor afară din cameră și închid ușa după mine cu un clic înfundat.

Michal s-a ținut de cuvânt și niciun paznic nu așteaptă afară ca să audă zgomotul.

Între faldurile fustei de la Odessa, noile mele agrafe sună dornice în timp ce înaintez grăbită pe hol.

Amuțindu-le cu o mână, urmez lumina lumânărilor și încerc să o iau pe același drum pe care l-am făcut cu Dimitri în prima seară. M-a condus direct în biroul lui Michal, care pare să fie cel mai potrivit loc în care să încep să caut lucrurile ascunse. *Singurul* loc în care să încep căutarea, de fapt, pentru că n-am fost nicăieri în castel în afară de foaier. Dar, dacă încrederea lui Michal în abilitatea mea de a evada este un indiciu, probabil că nici măcar nu a ascuns cruciulița – sau a aruncat-o deja în foc.

Aproape îmi vine să râd de ideea asta.

Michal e prea arogant să distrugă un asemenea trofeu, dar, așa cum se spune, mândria îți aduce decăderea. Dacă mai există cruciulița, dacă Michal a ascuns-o pe undeva, o *voi* găsi, chiar dacă trebuie să întorc castelul ăsta cu fundul în sus. O voi găsi și o voi folosi în avantajul meu.

Așa voi pace.

Totuși, încrederea mă părăsește în scurt timp, când o iau după un colț și mă opresc pe un hol străjuit de armuri. Scuturile lor strălucesc întunecat și ciudat în lumina lumânării, iar fața mea palidă se reflectă pe fiecare suprafață, familiară și diferită totodată. Trăsăturile îmi sunt sălbatice și nefirești. Dacă mă uit prea mult, ochii imaginii reflectate

par să sângereze şi... *nu!*

Cu un icnet, clatin din cap ca să alung imaginea înainte să mă întorc după acelaşi colţ. Pentru că e doar o altă pervertire. În mod sigur. Mila, Lou şi chiar *Christo* au vorbit despre o întunecime – o boală – care se întinde peste tărâmuri, iar castelul nu poate rămâne neafectat. Trebuie doar să fiu atentă. Trebuie să am mai multă grijă şi să...

Mă opresc brusc şi casc ochii la peretele gol din faţa mea.

Trebuie să îmi păstrez calmul.

Pentru că acea cotitură de pe hol a dispărut cumva, s-a *mutat,* de parcă holul însuşi a făcut picioare ca un păianjen şi a fugit. Lăsându-mă aici cu armurile astea şi umbrele drept călăuze. *Bine!* Înghit în sec şi mă întorc încet cu faţa spre ele. Imaginea mea, cel puţin, a revenit la normal, şi aleg să o iau ca pe un semn bun. Poate castelul nu încearcă să mă terorizeze, de fapt; poate încearcă să mă *ajute,* şi coridorul ăsta mă va duce unde trebuie să ajung.

Dar când coiful cel mai apropiat se întoarce să mă privească trecând, renunţ la ideea *aia* ridicolă şi o iau la fugă pe hol, oprindu-mă abia când ajung în dreptul unei scări care îmi pare familiară. Numai că nu e deloc aşa. Aşa cum nu e nici următoarea, nici cea de după ea. Îmi suflu un fir umed de păr de pe faţă, îmi pun mâinile în şold şi mă uit la portretul femeii în roşu din faţa mea. *Cu siguranţă* nu a fost acolo acum o secundă, şi iată, cât clipesc de două ori, dispare din nou, lăsând în urmă peretele gol.

Începe să devină ridicol.

Să fiu a naibii dacă n-am trecut deja pe lângă un vampir fără să-mi dau seama – şi dacă vampirul acela nu a luat deja legătura cu Michal, Odessa sau Dimitri printr-un fel de telepatie macabră! Oricare dintre ei ar putea să apară în orice clipă, ceea ce înseamnă că mica mea excursie e aproape să se încheie. Cu un oftat înciudat, mă întorc cu faţa spre hol, urându-mă pentru ce urmează să fac.

— Mila? Eşti aici?

Nu răspunde, dar, după plecarea ei destul de teatrală, nici nu mă aşteptam la altceva. Într-adevăr, când simt un fior de iritare, mă concentrez asupra lui cu toată fiinţa mea. Nu ar trebui să fie atât de dificil. *Nimic* nu ar trebui să fie atât de dificil, dar iată-mă aici,

încercând să fac emoţia să străpungă vălul metafizic şi să cer îndrumări de la o fantomă. Pufnesc îmbufnată. Prietenii mei nu m-ar crede niciodată dacă le-aş spune. Acum o săptămână, nici *eu* n-aş fi crezut. Şi poate ar trebui să-mi fie ruşine de o asemenea mărturisire – că nimeni, nici măcar eu, n-ar fi crezut vreodată că mă voi trezi în asemenea încurcătură.

De îndată ce-mi dau seama de acest lucru, temperatura scade şi toate culorile de pe hol se estompează în timp ce deja bine cunoscuta cenuşă începe să coboare de pe sfeşnice de o parte şi de alta a mea. O şterg cu o senzaţie vagă de triumf. Am reuşit – am *trecut dincolo* – şi ar trebui să fiu nespus de mândră de mine. Şi chiar *sunt,* dar în acelaşi timp... nu sunt.

Ceea ce mă face să mă simt pierdută.

Dar acum nu am timp să mă gândesc la asta. Alungând acele gânduri, şoptesc din nou numele Milei, şi – ca de obicei pentru Célie – o fantomă deşirată, cu faţa pătată, apare în locul ei, plutind pe scări cu mâinile în buzunare.

— De unde ştii că argintul îi va ucide? mă întreabă.

— Nu ştiu.

Trec pe lângă fantoma-bărbat în căutarea Milei, dar nu fac decât doi paşi înainte să mă opresc. Pentru că, fie că-mi place, fie că nu, nu-mi permit să ratez ocazia asta. Nu-mi permit să-mi plâng singură de milă. Nu încă.

— *Tu* ştii cum să-i ucid?

Îmi arată cele două tăieturi identice de la gâtul lui cu un zâmbet sfios.

— Un prieten mi-a zis cândva despre usturoi.

— Da!

Îmi feresc iute privirea, strâmbându-mă în timp ce pun informaţia aceea la păstrare.

— Fără usturoi! Oare îmi poţi arăta drumul spre biroul lui Michal?

Rânjind mai larg, face semn din umărul său îngust spre dreapta.

— Poate că da!

Pătrunde prin perete şi dispare la fel de repede pe cât a apărut, iar eu mă opresc la intersecţia cu următorul coridor. Stăpânindu-mi tremurul, uit de usturoi şi privesc de-a lungul holurilor.

În stânga, lumânările ard în continuare, proiectând o lumină caldă pe holul care *ar putea* duce la intrare. Tapiseriile de acolo mi se par oarecum familiare. Dar nu-mi amintesc ca eu și Dimitri să fi trecut prin holul de la intrare ca să ajungem la biroul lui Michal.

Mușcându-mi buza, mă uit în dreapta, unde umbrele acoperă candelabrele stinse.

Băiatul fantomatic nu *pare* să aibă intenții rele. Inspir adânc să mă calmez, apoi pun mâna pe un sfeșnic și o iau la dreapta, imaginându-mi-l pe Jean Luc – și pe Lou, Reid, Coco și Beau. Aceștia s-au furișat pe întuneric prin tuneluri pentru mine, așa că pot să fac și eu același lucru pentru ei. Pot să găsesc cruciulița de argint și să-i salvez pe prietenii mei de furia lui Michal. Pot să le salvez viețile viitoarelor lui victime. Știe că mă tem de întuneric.

A lăsat holul acesta în umbră dintr-un motiv anume.

Ridic sfeșnicul mai sus, luminând holul mai bine. Și locul ăsta mi se pare familiar. Recunosc tapiseria asta turbulentă și arborele genealogic vast. Trec repede pe lângă ele, coborând în grabă pe alte scări. Niciun vampir nu iese să mă oprească. Cenușa se așterne în continuare însă, iar temperatura scade tot mai mult. Mi se face pielea de găină pe brațe la fiecare scârțâit din pereți.

— Te porți ridicol, murmur în sinea mea, strângând sfeșnicul cu ambele mâini.

Un geamăt răsună de undeva de sus, și mă crispez, amintindu-mi de avertismentul Odessei: „Castelul e foarte vechi și are multe amintiri neplăcute."

— Ridicol! repet.

Când un râset ciudat izbucnește în spatele meu, scot un țipăt sugrumat, întorcând sfeșnicul de jur-împrejur ca pe o măciucă. Însă se învârte doar prin aer, cât pe ce să-mi scape din mâini și să se lovească de ușile familiare de mahon. Mă opresc brusc și le privesc uluită. Se înalță până în tavan – și sunt la fel de late. Amenințătoare, impenetrabile și negre ca noaptea. La fel ca stăpânul lor.

— Te-am găsit! șoptesc.

De parcă însuși castelul m-ar asculta, o rafală de aer rece suflă pe coridor în loc de răspuns.

Și îmi stinge toate lumânările.

— *Nu...*

Înainte să intru în panică, înainte să cer ca flăcările – nu știu – să se *reaprindă,* încă un cap se ițește prin ușile de mahon, făcându-mă să cad pe spate. Întind sfeșnicul ca pe o sabie și pufnesc:

— Poți, *te rog,* să mă avertizezi înainte să sari așa la mine?

— Eu nu sar.

Femeia fantomatică pufnește pe nas și-și ridică semeață bărbia, iar cerceii cu perle se leagănă odată cu buclele ei perfecte. În afară de înclinarea ciudată a capului, e întruchiparea politeții.

— Voi, ăștia cu sânge cald, sunteți mereu atât de înfumurați, disprețuind moartea în fața morților! Să fii mort nu e cel mai rău lucru din lume, să știi.

Începe să se retragă.

— Stai!

Mă ridic în picioare, netezindu-mi în grabă fusta și părul sub privirile ei critice. Sinceră să fiu, îmi amintește de mama, dar e cu câțiva ani mai tânără. Sau poate cu câțiva ani mai în vârstă? E imposibil să-mi dau seama.

— Ăăă, te rog, *mademoiselle,* eu... îți cer iertare că te-am jignit! Ai dreptate, dar, dacă poți să mai stai o clipă, ți-aș rămâne îndatorată pe vecie.

Strâmbă din nasul obraznic, dezgustată.

— De ce?

Arăt spre clanța ușii. Silueta ei argintie oferă doar *atâta* lumină cât să văd gaura cheii, și pesemne are un motiv întemeiat să stea în biroul lui Michal – probabil unul legat de răzbunare. Nu mi se pare genul care să-și trateze iubitele cu afecțiune.

— Stăpânul castelului a furat un obiect de la mine și aș vrea să-l recuperez. Dar am nevoie de lumină ca să sparg încuietoarea.

În ochii femeii apare o scânteie de bucurie malițioasă.

— Vrei să furi de la Michal?

Dau șovăitor din cap.

— O, excelent! Unde vrei să stau?

Răsuflu ușurată în timp ce alunecă prin ușă, luminând cum trebuie clanța. Niște margini ciudate înconjoară zona din jurul ei. Le examinez cu grijă pe fiecare înainte de a mă concentra la gaura cheii,

simţind o camaraderie neaşteptată cu femeia asta moartă. Cei care îl detestă pe Michal trebuie să fie uniţi!

Scot şperaclele din buzunarul fustei.

— Iartă-mi francheţea, dar te-a omorât şi pe tine?

— Cine? Michal?

Femeia începe să râdă în timp ce introduc şperaclele în broască.

— Sigur că nu. Mi-a frânt inima, nu gâtul, deşi eu i l-aş fi frânt bucuroasă pe al lui.

Îşi duce o mână la păr, răsucindu-şi o buclă pe deget cu un aer visător.

— Ce păcat! Ce lucruri *diabolice* ştia să facă cu limba!

Mă înec, cât pe ce să scap şperaclele din mână.

— O, da! spune ea sfioasă. Şi cu dinţii...

Uşa se deschide cu un clic, şi mă îndrept brusc, cu obrajii aprinşi. Dacă mă gândesc mai bine, cu siguranţă *nu* îmi aminteşte de mama.

— Da, păi, îţi mulţumesc mult pentru ajutor! După ce găsesc lănţişorul, promit să-i transmit lui Michal dragostea ta!

Ea se umflă ca un broscoi.

— În mod sigur *n-ai să-i transmiţi dragoste...*

Răsucesc clanţa, apoi sar peste prag şi intru în birou, rupând vălul şi aterizând înapoi pe tărâmul celor vii. Spre uşurarea mea, fantoma doar îşi bagă capul prin ruptură înainte de a scoate limba şi a dispărea înapoi de unde a venit. Iar ruptura asta e mai mică – aproape mai îngrijită – şi se vindecă prea repede pentru ca ea să se mai răzgândească.

Aşa că rămân singură.

Dar nu se face un întuneric deplin, pentru că un foc mocnit încă mai arde în vatră, iar lumânările pâlpâie slab pe biroul lui. Pe suprafaţa lăcuită picură ceară neagră.

Bun!

Adunându-mi ultimele fărâme de curaj, ocolesc scaunul lui Michal şi deschid un sertar al biroului.

Spre deosebire de uşa camerei, sertarele sunt descuiate şi pline de lucruri ordonate, banale: o pană de vultur pentru scris, o călimară cu cerneală verde şi un pumnal ascuţit ca un ac într-un sertar; un săculeţ de catifea cu bani în alt sertar. Răstorn câteva monede în palmă. Nu

au coroana de pe monedele din Belterra, ci doar silueta grosolană a unui lup în aur și bronz. Fără argint. Pun săculețul la loc cu grijă și trec la lucrurile următoare.

O cutie de chibrituri și un șomoiog de tămâie.

Un sigiliu în formă de craniu și ceară neagră.

Un inel de fier în formă de gheară – pe care îl pun pe degetul mare, examinând vârful letal cu o fascinație morbidă – și o schiță în cărbune cu Odessa și Dimitri. Recunosc onduleurile bogate ale părului lor și forma felină a ochilor, și observ că aici par mai tineri decât vampirii pe care i-am cunoscut. Poate de vârsta mea. Chiar și în creion, zâmbetele lor trec dincolo de pagină – zâmbetele *omenești.* Niciun colț nu întrerupe șirurile albe ale dinților. Par... fericiți.

Pun schița la loc sub un prespapier de jad, strângând din dinți.

Cruciulița nu e aici.

Deși pe bufet se află o sticlă nouă de absint, cruciulița nu e nici acolo. Nu e nici printre paharele de lângă sticlă, nici printre cărțile groase de pe raftul de deasupra. Nu e ascunsă sub covor sau după portrete, nici în dulapul vechi.

Nu-i aici!

Înăbușindu-mi un strigăt de frustrare, aproape arunc sfeșnicul în șemineu. Nu-i *aici,* și timpul se scurge. Poate că Michal se întoarce deja la castel. Datorită *clanței* carnivore, o să afle că am intrat aici în clipa în care pune piciorul în cameră. Mi-a dat voie să explorez castelul, da, dar nu să intru în biroul lui privat și să-i scotocesc prin lucrurile personale. Trebuie să fie aici.

Trebuie să fie.

Deschid din nou dulapul vechi.

Chiar dacă am să fug, o să mă găsească și, fără argint în mână, o să mă pedepsească, o să mă încuie în întuneric și o să arunce cheia. Trebuie să caut mai departe. Trebuie să...

Sfeșnicul se lovește de fundul dulapului și scoate un bubuit, sunând a gol.

Abia îndrăznind să respir, mă așez în genunchi și caut în adâncurile întunecate ale dulapului cu degete stângace. Lemnul e perfect lipit de fund și... *acolo.* Un buton mic se ascunde chiar în capăt. Când îl apăs – cu ochii mari –, niște mecanisme se răsucesc

undeva în perete, iar podeaua dulapului se deschide.

— O trapă! spun în şoaptă.

Asta şi e.

Dedesubt, o scară imposibil de îngustă coboară în întuneric, iar aerul e dens şi pământos, îmbibat de mirosul dulce şi metalic al sângelui. Izul acela îmi stârneşte fiori în stomac. Mi se usucă gura văzând absenţa totală a luminii. Orice s-ar afla în capătul acestui tunel, nu poate fi de bine. Totuşi... ar trebui să investighez. Cu siguranţă, aici mi-a ascuns Michal cruciuliţa de argint – în *bârlogul* ăsta umed şi întunecos de sub castel. Înainte să mă răzgândesc, alerg înapoi la birou să caut cutia de chibrituri şi să aprind din nou lumânările de pe sfeşnic.

Ajung la jumătatea scării când îmi dau seama ce am făcut.

Panica îmi blochează gâtul.

Nu! Inspir adânc şi mă concentrez la fiecare pas. Reid numără întotdeauna până la zece când se enervează. Din păcate, furia m-a părăsit, lăsându-mă rece şi pustie ca încăperea cavernoasă în care pătrund. Strâng mâna pe sfeşnic. Ultima dată când am intrat sub pământ, Morgane mă lăsase inconştientă şi m-am trezit în catacombe. M-am trezit într-un sicriu.

Scutur din cap ca să alung amintirea. *Nu-i acelaşi lucru.* Deşi Michal a săpat bârlogul în stânca de sub castel, aceştia nu sunt pereţii unei cripte sau ai unui sicriu. Pereţii ăştia strălucesc cu filoane de minerale şi punctişoare de mică, iar în capătul opus văd apa întunecată ce se întinde netedă ca sticla dincolo de strălucirea lumânărilor. Nu-mi dau seama dacă e un bazin sau o ieşire secretă spre ocean, dar o barcă rudimentară e legată de mal. Îmi sare inima în gât când o văd.

Dimitri a spus că nu pot pleca din Requiem decât pe apă. A spus că santinelele-vampiri m-ar ucide înainte să pun piciorul pe pasarelă.

A uitat, în mod convenabil, să-mi spună de bărcuţa asta cu vâsle ascunsă sub castel.

Mă forţez să-mi mişc picioarele şi cobor încă o serie de trepte, mai late, care duc spre galeria principală, după care iau o pietricică de la marginea apei. Mă uit peste umăr, apoi o arunc cât pot de departe, ţinând sfeşnicul ridicat ca să-i văd traiectoria. Dar nu mă ajută prea

mult; chiar și când aud plescăitul îndepărtat, nu-mi pot da seama dacă acest golfuleț se varsă în mare. Numai că...

Mă aplec repede, băgând degetele în apă și ducându-le la buze.

Are gust sărat.

Lacrimi de ușurare copleșitoare îmi înțeapă ochii în timp ce tot trupul mi se pleoștește. Pentru că această grotă *trebuie* să ducă la mare, ceea ce înseamnă că... *asta e!* Abia dacă îmi îngădui să rostesc cuvintele în gând, să *sper,* dar speranța apare, materializându-se la fel de luminoasă și clară ca lumina lumânării pe apă. Michal a plecat, iar eu pot evada.

Pot *pleca!*

Aproape pun piciorul în barcă, dar realitatea situației mă copleșește imediat, parcă lovindu-mă în cap și amețindu-mă. Da, pot fugi în noaptea asta din Requiem – toate instinctele îmi strigă să plec, să plec, *să plec* –, dar fuga mea nu-l va opri pe Michal. Nu va renunța. Va veni după mine și, mai rău decât atât, va continua să o caute pe Coco. În cele din urmă, are să ne găsească, iar eu n-am să-l pot împiedica să o rănească.

Nu așa cum pot acum.

Strâng degetele pe buza bărcii și mă uit hotărâtă la apa întunecată, dusă pe gânduri. Michal nu trebuie să afle că i-am descoperit trapa, încăperea ascunsă și grota privată. În fond, din câte știe el, sunt prinsă în capcană, neajutorată; altfel nu mi-ar fi dat voie să mă plimb neînsoțită prin castel. Iar acum – dacă *reușesc* să găsesc o armă împotriva lui – am o cale de scăpare. O cale *adevărată.* Dacă l-aș ucide, nimeni nu s-ar gândi să mă caute aici. Ar fugi pe docuri și, până să-și dea seama că am dispărut, aș putea fi la jumătatea drumului înapoi spre Cesarine. Oare ar *încerca* măcar să-i răzbune moartea?

Ar putea să meargă.

Pășesc cu grijă înapoi pe mal, întorcându-mă să examinez grota cu o curiozitate sporită. De bună seamă, trebuie să am grijă. Michal nu poate să afle că am fost aici, altfel tot planul meu se va duce de râpă. Furișându-mă tot mai mult, mă apropii de patul mare din mijlocul cavernei – din lemn de mahon și îmbrăcat în mătase verde, lucioasă – înainte de a ezita, temându-mă să-l ating. Nu-mi pot imagina nici că

Michal *ar dormi.*

Concentrează-te Célie!

Îmi trec repede mâna peste cuvertură și perne, căutând cruciulița de argint. *Nimic.* Mă întorc din nou cu spatele. Deși un covor gros înăbușă sunetul pașilor, Michal nu a împodobit spațiul prea mult: nu sunt statui, perne, divane sau sfeșnice. O serie de tablouri se sprijină în neorânduială de perete, dar le-a ascuns după o pânză neagră. Neputând să mă abțin, scot un tablou și mă uit la fețele din care recunosc unele trăsături: nasul lui și ochii ei, fălcile lui și gura ei. Sunt părinții lui Michal.

Părinții lui *umani.*

O senzație neplăcută îmi înțeapă scalpul în timp ce mă uit lung la ei. Nu mi-l pot imagina pe Michal ca om. Pur și simplu, imaginea nu are sens – cum ar fi, de pildă, Coco urâtă sau Beauregard timid. Fără puterea lui supranaturală, fără nemișcarea și intensitatea lui, Michal, așa cum îl știu, nu ar exista, însă iată dovada că a existat! Michal s-a născut om. Ating ochii mamei lui și-mi amintesc cum i-a hipnotizat pe soldații de pe corabie sau cum și-a înfipt colții în gâtul lui Arielle. Umbrele din privirea lui și sângele de pe buze. Întotdeauna a fost atât de rău la suflet? Atât de sadic? Cum *devine* cineva vampir?

Cum se transformă un om într-un monstru?

Alungându-mi gândurile triste, observ numele scrise în colțul din dreapta jos al portretului: *Tomik Vasiliev și Adelina Volkov.*

Vasiliev.

Mi se strânge stomacul de parcă aș fi ratat o treaptă. Nu poate fi o coincidență.

Cu mâinile tremurând, întorc următorul portret, răsuflând adânc când văd fețele familiare care mă privesc și numele asemănătoare scrise în colț. *Michal și Mila Vasiliev.* Stă în spatele Milei, cu mâna albă pe umărul ei, în timp ce ea adoptă o poziție regală pe fotoliul de canapea. Ochii ei, înfățișați în culori vibrante și bogate, nu mai sunt străvezii, ci strălucesc într-o nuanță perfectă de căprui. Părul – castaniu-închis, așa cum mi-am imaginat – se revarsă lung și bogat pe rochia în culoarea spumei mării, iar obrajii au o nuanță închisă de roz. E uluitor de frumoasă!

Mi se strânge pieptul dureros.

E sora lui Michal!

Ochii ei sunt mai mari şi mai blânzi ca ai lui – şi pielea ei e mai închisă la culoare –, dar unghiul îndrăzneţ al sprâncenelor, linia dreaptă a nasului şi forma puternică a maxilarului sunt inconfundabile. Le are şi Michal. Le are şi tatăl lor. Deodată, disperarea lui Michal de a vorbi cu ea are sens. Sora lui a murit. El... o jeleşte.

Pun pânza repede la loc, simţind că mi se face rău. Dacă nu mi-a ascuns cruciuliţa de argint sub saltea, atunci nu e în camera asta, iar acest lucru înseamnă că nu mai pot zăbovi. Una e să scotocesc prin birou; dar e cu totul altceva să mă furişez în dormitorul lui şi să descopăr portretele familiei lui. Instinctiv, ştiu că dacă Michal mă găseşte aici n-are doar să mă încuie în cameră până în Noaptea Tuturor Sfinţilor. Are să mă omoare, şi n-aş putea să-l condamn.

Întorcând o ultimă dată sfeşnicul prin încăpere, îi las secretele ascunse în întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Celeștii

PĂRINŢII MEI AU ANGAJAT UN SPECIALIST CÂND M-AM întors din catacombe. Mama şi-a dat repede seama că nu e în stare să mă ajute, iar tata se săturase să se trezească noapte de noapte din cauza urletelor mele. „Micilor mele crize”, cum le spunea el, iar specialistul – vindecătorul minţii pe nume părintele Algernon – a confirmat imediat boala mea, punând diagnosticul de isterie. „O suferinţă tipic feminină”, le-a spus părinţilor mei, care l-au plătit regeşte pentru că mi-a prescris un tonic în loc să mă trimită la nebuni sau, mai rău, la un exorcist.

Uneori însă îi auzeam vorbind în şoaptă în biroul tatei despre posesia demonică.

— Nu e ceva neobişnuit printre cei atinşi de vrăjitorie, a spus părintele Algernon cu o voce gravă. Vedem deseori acest lucru la victimele lor – această corupere a sufletului. O sământă neagră plantată în cei slabi şi imorali. Trebuie să ştii că nu e vina ta, milord, căci fructele putrede cresc şi în cele mai sănătoase şi mai bune familii.

Mama l-a alungat pe părintele Algernon din casă după aceea, dar după aproape un an eu încă nu i-am uitat cuvintele: „Slabi. Imorali.”

Par să foşnească odată cu frunzele în timp ce eu şi Odessa ne apropiem de *Boutique de vetements de M. Marc* în seara asta.

Lilieci de hârtie atârnă de mesteacănul argintiu în cinstea Nopţii Tuturor Sfinţilor, iar aripioarele lor flutură în vântul aspru. Dedesubt, dovlecii și tărtăcuţele acoperă pragul. Cineva a cioplit guri căscate în fructe, precum și ochi care strălucesc de la opaiţele puse înăuntru. Păianjeni vii se caţără pe vitrină – în care se vede acum o rochie splendidă din crep violet – și ghirlande de trandafiri negri se înfăşoară pe stâlpul de iluminat de pe stradă. Deasupra ușii, un craniu de om atârnă de un rozariu.

Odessa, care observă că-l privesc, îmi explică:

— Craniul e o tradiţie în Requiem pentru Noaptea Tuturor Sfinţilor – la fel și rozariul.

— De ce?

De ce nu vrea Mila să-l vadă pe Michal? De ce nu vrea să-i vorbească?

Şi – mai important – de ce acum nu vrea să vorbească nici cu mine?

Am încercat să pătrund din nou prin văl. După ce m-am întors cu mâna goală din biroul lui Michal, m-am concentrat la toate emoţiile care clocoteau în mine: confuzie şi furie, chiar şi speranţă şi aşteptare.

Frică.

Indiferent cât m-am străduit să o rog să apară – şi indiferent câte zeci de fantome au scos capul dintre rafturile mele ca să privească spectacolul –, Mila a refuzat să apară, lăsându-mă să mă perpelesc şi să studiez *Cum să comunici cu morţii* până a sosit Odessa. *Lăsându-mă,* mă gândesc cu amărăciune, *cu un pas mai aproape de moarte.*

Planul meu nu funcţionează fără o armă.

— Cred că se poate spune că vampirii au un simţ al umorului mai sinistru.

Ochii Odessei zăbovesc asupra mea. Dacă n-aş şti că nu e aşa, aş crede că pare îngrijorată. Poate sunt prea palidă, prea trasă la faţă, de când am descoperit secretul lui Michal. Poate nu pun destule întrebări. Când nu reuşesc să răspund însă, ea merge înainte cu un aer hotărât.

— Pe timpuri, Biserica a încercat să absoarbă ritualul păgân străvechi Samhain, alegând data de 31 octombrie şi 1 noiembrie pentru Ajunul şi Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor – pentru a uşura convertirea, spuneau ei. Un obicei foarte urât pe care l-au căpătat. Desigur, nu s-au aşteptat să participe şi morţii-vii.

Rânjeşte şi ridică din sprâncene, dar, văzând că dau din cap şi atât, oftează. Pe urmă, de parcă ar prefera să-şi scoată ochii şi să-i lipească de uşă, adaugă:

— Vrei să vorbim? Despre ce anume te deranjează?

Ce anume mă deranjează. Aproape că-mi vine să râd, dar mă forţez să întreb:

— Biserica timpurie ştia despre existenţa vampirilor?

— Doar puţin.

Cu buzele strânse, mă studiază încă o secundă, apoi mângâie

afectuos obrazul craniului și intră în prăvălie.

— Ce mai faci, părinte Roland? Arăţi foarte bine.

Şi iată – *motivul* pentru care Mila nu vrea să stea de vorbă cu familia ei. Simt un gol în stomac, văzând craniul care se leagănă sinistru înainte şi înapoi, şi mă împotrivesc impulsului de a-l scoate, de a pune capul părintelui Roland la loc de odihnă. Poate că Michal o jelește pe sora lui, dar câţi alţii jelesc din cauza lui?

— Oho!

Exclamaţia lui *monsieur* Marc răsună în prăvălie când o urmez pe Odessa, şi îmi ia câteva secunde să-i zăresc părul alb printre toţi cei care se înghesuie înăuntru. Stă în genunchi şi lucrează la tivul unei femei frumoase pe platforma din mijloc, în timp ce Boris şi Romi aleargă între masa de lucru şi alţi doi clienţi vampiri, măsurând, înfigând ace, tăind şi ajustând cu o viteză supranaturală.

— *Bonjur, monsieur...,* încep eu, dar el trece pe lângă mine şi Odessa, apucând o bucată de lanţ de aur de pe peretele din spate.

— Aţi venit *devreme,* doamnelor! zice, apoi fuge la un coş cu mărgele. Foarte nepoliticos din partea voastră! Nu vă daţi seama că se apropie Noaptea Tuturor Sfinţilor? Nu vă daţi seama că tot Oraşul Vechi îmi solicită atenţia? Nu înţelegeţi ideea de punctualitate? Programările voastre nu încep decât peste *zece* minute...

— Şi aşteptăm cu plăcere, *monsieur.* Nu-i aşa, Célie?

Odessa îşi trece mâna peste un corset din damasc grena de lângă uşă. O pelerină bogată de culoarea safirului – cusută dintr-o catifea atât de închisă la culoare, încât pare aproape neagră – atârnă lângă corset, cu tot cu o diademă din aur şi perle. Toată ţinuta mi se pare ciudat de familiară, deşi nu-mi dau seama unde am mai văzut-o.

— Înţelegem că adevăratul geniu are nevoie de timp. E uluitor, adaugă ea, ridicând pelerina să-mi arate. Întotdeauna îmi întrece aşteptările.

— Mă lingușești!

Deşi *monsieur* Marc se preface că mormăie, o bucurie diabolică îi străluceşte în ochi auzind complimentul şi îşi umflă pieptul cu o mândrie inconfundabilă.

— Iar linguşeala îţi va aduce tot ce pofteşti. Boris – pocneşte din degete spre ajutorul său –, termină proba pentru *monsieur* Dupont în

locul meu, bine? Trebuie să o pregătesc pe Madonna noastră pentru ultima probă înainte de a-i da trusoul lui *mademoiselle* Célie.

— Madonna?

Clipesc, uitându-mă de la Odessa la pelerina neagră-albastră și corsetul grena. *Albastru pentru divin. Roșu pentru sângele lui Hristos.* Pufnesc pe nas în cel mai nedelicat mod cu putință. Mamei i-ar fi rușine de mine.

— Te costumezi în *Madonna* pentru Noaptea Tuturor Sfinților? Adică, Fecioara cu pruncul? Maica Domnului și Iisus Hristos?

— Îți vine să crezi că Dimitri refuză să participe?

Cu costumul în mână, Odessa își dă părul pe spate în timp ce *monsieur* Marc o conduce în camera din spate. Îmi face complice cu ochiul.

— Trebuie să-l convingi că ar fi un prunc drăgălaș când vine cu trăsura. Cu intelectul lui curios, e deja pe jumătate convins. Imaginează-ți-l în fețe!

Chicotind, *monsieur* Marc închide ușa, punând capăt discuției.

Lăsându-mă singură într-o prăvălie plină de vampiri tăcuți.

Mișcându-se ca prin ceață, Boris îi întinde trena hainei lui *monsieur* Dupont – materialul de culoarea aurului topit e atât de neted, încât pare lichid – până la ușă. O ocolesc cu grijă, conștientă că ochii negri ai lui *monsieur* Dupont mă urmăresc. Ține pe capul chel o coroană în forma razelor de soare.

Niciodată n-am putut suporta tăcerea prea mult timp.

— Ai un costum minunat! îi spun, zâmbind timid. Arăți ca soarele. Când nu-mi răspunde, holbându-se la mine, îmi dreg glasul și încep din nou: Desigur, habar n-ai cine sunt eu, ceea ce înseamnă că sunt nepoliticoasă, nu-i așa? Scuzele mele! Te rog, dă-mi voie să mă prezint! Mă numesc Celie Tremblay și...

Cu o voce întunecată și alunecoasă la fel ca pielea lui, îmi replică:

— Știu cine ești.

Boris și Romi schimbă o privire îngrijorată.

— Ah!

Mă uit la el și la însoțitorii lui și-mi piere zâmbetul.

— Înțeleg...

— Te lasă să ieși în Orașul Vechi?

Alt vampir, o femeie palidă, înaltă şi zveltă, cu părul blond-deschis şi buzele roşii ca sângele, îşi înclină capul curioasă. Romi îi rearanjează un pliu al rochiei albe. Materialul pare să strălucească discret, iar o coroniţă neagră şi delicată scânteiază pe capul ei. Coboară cu un pandantiv în formă de semilună deasupra sprâncenelor.

— Animăluţul lui uman?

Mă crispez uşor.

— *Animăluţul* lui?

Nu-mi place porecla asta pe buzele lui Michal. Pe buzele ei, o detest.

— E *Chasseur,* spune *monsieur* Dupont cu o expresie indescifrabilă. Vânătoreasă.

— De ce a adus o *vânătoreasă* în Requiem? şuieră al treilea vampir.

Bucle negre şi nearanjate cad în jurul siluetei voluptoase şi rotofeie, iar corsetul rochiei e mulat şi transparent – gri porumbel, dar strălucitor, cu diamante mici cusute în voal. Arată ca nişte stele.

Pentru că sunt *stele,* îmi dau seama cu un interes enervant şi iraţional.

Împreună, aceşti vampiri vor alcătui cei trei aştri în Noaptea Tuturor Sfinţilor. De asemenea, arată de parcă vor să mă omoare. Şi refuz brusc să recunosc că sunt prizonieră, un *animăluţ,* în timp ce ei se înalţă deasupra mea în veşmintele frumoase şi cu feţele şi mai frumoase. Mă forţez să le zâmbesc fiecăruia în parte.

— Michal m-a invitat aici ca oaspete în casa lui. Mă voi întoarce acasă după balul mascat din Noaptea Tuturor Sfinţilor.

N-am spus ceea ce trebuia.

Vampirul cu păr negru şuieră imediat, iar prietena lui cu părul blond strâmbă din buze. Mă încăpăţânez să rămân pe loc.

„Nu fugi niciodată de un vampir!"

— Te-a invitat la festivităţile de Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor? întreabă femeia vampir, scandalizată.

— N-ar fi trebuit s-o facă? Am văzut oameni în piaţă.

— Ca sclavi! mârâie ea. Niciodată ca oaspeţi.

— Priscille!

Monsieur Dupont îşi pune o mână mare pe umărul ei, apoi îşi

întoarce ochii spre mine. Deşi nu sunt făţiş ostili ca ai lui Priscille, nu sunt nici tocmai blânzi.

— Ai grijă, omule, pentru că noi nu suntem nici regii Vasiliev, nici familia lui! Noi nu avem parte de binecuvântarea de a sărbători Noaptea Tuturor Sfinţilor împreună cu rudele noastre.

Înghit în sec şi mă uit spre camera din spate.

— O?

— *O!* se zbârleşte Priscille sub mâna lui *monsieur* Dupont. Vampirii din toată lumea ar fi trebuit să ajungă deja în Requiem, însă anul acesta Michal a închis hotarele. Fără acordul lui, nimeni nu intră şi nimeni nu pleacă.

— În afară de tine, desigur, comentează blonda cu răceală. Vor încerca fraţii tăi să te urmeze aici?

— Eu... eu nu sunt tocmai un Vânător, *mademoiselle.*

— Dar mă întreb dacă ai acelaşi gust ca un Vânător.

— Juliet! o avertizează *monsieur* Dupont. Nu aici!

„Nu aici." Mi se usucă gura. Nu a spus „niciodată".

Dar cu siguranţă Odessa şi *monsieur* Marc ne aud; cu siguranţă vor interveni dacă sunt în pericol. Îmi întorc privirea spre uşa lor. Deşi o prăvălie plină de vampiri furioşi nu e un loc ideal, poate ura lor faţă de Michal ar putea fi în avantajul meu. La urma urmei, duşmanul duşmanului meu îmi este prieten.

— De ce a închis hotarele?

Monsieur Dupont clatină încet din cap.

— Nu discutăm cu oamenii despre asemenea lucruri.

— De ce să nu discutăm? întreabă Priscille, luându-i mâna de pe umăr. Michal încalcă propria regulă în ciuda pericolului pentru supuşii lui, dar se aşteaptă ca noi să o respectăm orbeşte? N-aş crede.

Îşi ridică nasul, cu nările fremătând.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, nu e el însuşi. Slujitorii lui au început să bârfească, Pierre. Vorbesc despre întâmplări ciudate la castel, despre izolarea şi neastâmpărul lui. Vorbesc despre *fantome.*

— *Tu* n-ar trebui să vorbeşti despre ele, Priscille!

— Vărul meu a auzit că le-a invitat pe La Dame des Sorcières şi La Princesse Rouge la balul mascat din Noaptea Tuturor Sfinţilor. Îţi dai seama? Vrăjitoare pe străzile din Requiem, crezându-se egale cu noi?

Ce s-a întâmplat cu sanctuarul nostru, cu *secretul* nostru?

Se uită la mine cu un dispreț nimicitor.

— N-am vrut să cred, dar acum mă tem că trebuie să fie adevărat: Michal și-a pierdut mințile, iar eu nu mă mai simt în siguranță aici.

Juliet clatină scârbită din cap.

— Vânătorii vor veni după vânătoreasa lor. Ascultă la mine! Când se va ridica vraja în Noaptea Tuturor Sfinților, vor veni cu săbiile lor...

Monsieur Dupont vorbește mai tăios de această dată:

— *Juliet!*

— Și cum ne poate proteja Michal?

Chipul frumos al lui Priscille se schimonosește de dispreț. Nu și-a putut proteja nici propria soră...

Ușile se dau de perete cu un bubuit puternic, iar Odessa stă în prag, nemișcată, zveltă și de-a dreptul înfricoșătoare.

Nu mai zâmbește. *Monsieur* Marc apare grav spatele ei.

— O, dragilor, nu mă luați în seamă! începe veselă și înșelător de plăcută.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— Continuați, vă rog! Mă interesează să aud mai mult din conversația asta *fascinantă.*

Monsieur Dupont își lasă capul în jos, dezvelindu-și dinții la Priscille și Juliet când nu-l urmează imediat. Juliet se strâmbă de parcă o doare când se apleacă și face o reverență. Odessa se uită apoi la Priscille, care stă încă pe platformă cu spatele drept și umerii semețiți. Boris și Romi se retrag încet, cu privirile în pământ.

— Îl contești pe rege, Priscille? întreabă Odessa. Să-l chem aici?

Cu ochii mari, văd cum Priscille își încleștează fălcile, refuzând să-și ia ochii de la Odessa. Pare un moment foarte important – foarte *necugetat* – și e ca și cum aș urmări ultimele momente din viața acestei creaturi nemuritoare. Dacă ar fi Michal aici, în locul Odessei, Priscille ar fi deja moartă. Ca un ecou al propriilor mele gânduri, *monsieur* Dupont murmură cu capul plecat:

— Nu te pripi, *mon amie!* Supune-te acum!

Gâtul lui Priscille se încordează de furie.

— Michal nu e în stare să ne conducă.

— Și tu ești? întreabă el.

— Poate că da.

Zâmbetul Odessei se înăspreşte.

— Aveţi grijă cum vorbiţi, aştrilor! Sute de vampiri l-au contestat pe Michal în domnia sa de o mie de ani, dar numai el a rezistat – căci soarele, luna şi stelele nu există în Requiem. Aici nu e decât întuneric, iar întunericul e veşnic.

Auzind-o, simt un fior inexplicabil de înverşunare. Poate *sunt* imorală. Pentru că nu-mi pot lua ochii de la Priscille, de la Odessa şi de la ameninţarea palpabilă a violenţei dintre cele două. Dacă situaţia se agravează şi mai mult, s-ar putea ca Odessa să nu-l mai aştepte pe Michal. S-ar putea să scape de Priscille cu mâinile goale, şi eu... ei bine, nu reuşesc să mă simt atât de îngrozită pe cât ar trebui de această idee.

Aplecându-mă în faţă, aştept cu răsuflarea tăiată să răspundă Priscille.

În schimb, când simt o mână mică prinzându-mă de cot, mă crispez, iar inima îmi sare în cu subînţeles.

— Du-te, *papillon!* îmi spune cu o voce neobişnuit de tăcută. E mai bine ca unele conversaţii să nu fie auzite; ţi-am pregătit trusoul în spate. Te rog să mă aştepţi acolo!

Nu-mi dă timp să protestez, împingându-mă în faţă cu o forţă care îi contrazice părul alb. Niciun vampir din încăpere nu ne ia în seamă în timp ce trecem pe lângă ei. Odessa şi Priscille rămân încleştate într-o confruntare tăcută chiar şi în timp ce *monsieur* Marc închide uşa după mine. Deşi instinctul îmi spune să lipesc urechea de uşă, arunc o privire prin camera micuţă. Îmi dau seama că e *biroul lui.* Zeci de cutii cu podoabe se revarsă de pe birou, pe sub scaun, pe covor, într-un haos organizat, iar panglicile verzi împodobesc fiecare cutie cu o fundă frumoasă. Mă cuprinde o senzaţie neaşteptată de afecţiune în timp ce le privesc clipind. Se asortează perfect cu cea de la încheietura mea.

— Fratele meu suferă de o boală care nu poate fi vindecată, spune D'Artagnan dintr-un coş pe jumătate ascuns după uşă.

Tresar şi mă întorc în timp ce el cască şi se întinde alene – câtuşi de puţin îngrijorat –, apoi se ridică şi îşi linge laba. Mişcă din vârful cozii.

— E sentimental.

Deşi mijesc ochii, mă abţin să-mi trag mâneca peste panglică. Pentru că nu am de ce să-mi fie ruşine şi, în plus, nu-mi plac fiinţa asta dispreţuitoare şi părerile sale. Am ştiut dintotdeauna că pisicile sunt distante, desigur – cu excepţia celor de pe insula asta –, dar asta le întrece pe toate.

— Nu e cel mai rău păcat, să ştii. Să ţii la cineva.

El încetează să-şi mai lingă laba din spate şi mă priveşte.

— Asta crezi tu că se întâmplă? Că vampirii ţin la tine?

— Nu fi absurd...

— Ah, bine! Atunci, suntem de acord.

Începe să se lingă din nou într-un mod mai degrabă ofensator, având grijă să-mi arate dosul.

— Mi-a fost teamă pentru o clipă, dar chiar *ar fi* absurd – ba chiar nebunesc – să ne prefacem că vampirii îţi vor binele. Chiar şi îndrăgitul tău *monsieur* Marc m-a otrăvit când a avut o criză de nervi, şi doar am împărţit acelaşi pântec.

Fără să vreau, îmi întorc privirea spre uşa prăvăliei, dar nu se aude niciun sunet dintr-acolo. Nici paşi. Nici voci. Nici strigăte de durere sau de revoltă. Poate că vampirii celeşti au părăsit în linişte prăvălia sau poate – cel mai probabil – nu-i aud eu. *Monsieur* Marc a *recunoscut,* la urma urmei, că a avut de-a face cu o vrăjitoare. Poate uşa asta e fermecată şi nici ei nu mă aud pe mine, ceea ce înseamnă...

Apropiindu-mă de biroul uzat, dau cutiile la o parte cât mai încet cu putinţă.

N-ar strica să arunc o privire. Deşi n-am găsit cruciuliţa de argint în biroul lui Michal, tot mi-a prins bine, iar *monsieur* Marc nu pare să fie la fel de scrupulos în privinţa lucrurilor lui ca binevoitorul stăpân al insulei Requiem. La urma urmei, şi-a *otrăvit* fratele vampir. Oare mai are otrava pe care a folosit-o? Pudră de arsenic? Fructe de mătrăgună?

Excremente de şobolan?

Te rog, fă să fie excremente de şobolan!

— Ai sedus-o pe soţia fratelui tău.

Hotărâtă să-mi păstrez aerul nonşalant, pun mâna pe călimara de cristal şi pe pana de păun, căutând ceva care să iasă în evidenţă. Un

portret neterminat cu două adolescente – probabil fiicele lui *monsieur* Marc – stă înrămat cu mândrie în spatele unui portofoliu cu coperte de piele, plin ochi cu schiţe.

— Avea toate motivele să fie supărat pe tine.

— Da, păi, el mi-a furat batista preferată.

Mâna mi se opreşte pe mânerul sertarului și-mi lungesc gâtul, uitându-mă uimită la el.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Şi de ce nu, mă rog?

— I-ai distrus căsnicia fratelui tău pentru că ţi-a furat *batista* preferată?

Clatin din cap şi încep din nou să caut, scotocind acum sertarul lui *monsieur* Marc.

— E dezgustător, D'Artagnan! Ar trebui să-ţi fie ruşine, și ca vampir, şi ca motan.

— Dinte pentru dinte – deși, dacă *trebuie* să ştii, nu i-am distrus căsnicia. Soţia lui umană a murit cu mult înainte ca noi să devenim vampiri, iar ea nu i-a îngăduit niciodată asemenea lucruri.

Clipește nemulţumit cu ochii aceia mari de chihlimbar şi, cu toate că nu are de unde să ştie – căci nu poate citi *gânduri* –, simt o umbră de îndoială în piept. Nu! De *rușine.* Acum câteva clipe, m-am bucurat la gândul că Odessa i-ar face rău vampirului celest, aşa că cine sunt eu să-i reproșez lui D'Artagnan felul în care s-a purtat?

Mi se usucă gâtul când îmi dau seama de asta.

Trebuie să fug de pe insula asta cât mai repede.

Ca şi cum mi-ar simţi gândurile sumbre, D'Artagnan spune:

— Dar apropo de comportament dezgustător, fratele meu ţi-a ascuns trusoul în biroul lui? E vreo rochie de seară dosită printre plicuri?

Aproape îmi prind degetele în sertar când mă grăbesc să-l închid.

— Sigur că nu, răspund repede – *prea* repede –, şi mă detest în timp ce afişez un zâmbet larg.

Mângâi cu o mână cutia cea mai apropiată cu podoabe, iar cu cealaltă bag în buzunar un pergament gol. Foșnește când se atinge de călimara şi pana de păun care se află deja acolo.

— Speram doar să zăresc costumul înainte de Noaptea Tuturor

Sfinţilor. Măcar e aici, în prăvălie? L-a terminat?

Dacă o pisică şi-ar putea da ochii peste cap, asta ar face-o.

— Măcar foloseşte-ţi judecata şi nu fura doar o pană!

— Pardon?

— Prostia nu ţi se potriveşte.

În cele din urmă, îşi termină spălatul şi-mi acordă toată atenţia lui, ceea ce mă incomodează, sinceră să fiu.

— Atunci, dă-i drumul! Eu n-am să te opresc. Presupun că ai de gând să faci rost de o armă pentru o tentativă nebunească de evadare – deşi nu-ţi dai seama, bineînţeles, că nicio armă din prăvălia asta n-are să te ajute.

Acum e rândul *meu* să-i acord toată atenţia mea. Pentru că nu a spus „nicio armă în general"; a spus „nicio armă din prăvălia asta", şi D'Artagnan nu-mi pare genul care să vorbească fără să gândească.

— Ca să ştii şi tu, *am* un plan, îi replic. Sau, cel puţin, sunt pe cale să născocesc un plan, şi nu e deloc nebunesc, continui, abandonând orice tentativă de a fi subtilă şi deschizând un dulap de lângă birou ca să lărgesc aria de căutare. De fapt, e chiar simplu.

— Are legătură cu cerneala şi pana din buzunarul tău?

— Posibil.

— Atunci, regret să te informez, fetiţă prostuţă, că nu e deloc simplu să trimiţi o scrisoare în Requiem.

Trec grăbită la bibliotecă şi scot fiecare volum, sperând să se desprindă ceva. Poate o pungă de pulbere sau vreo manetă secretă.

— Prostii! Nu aveţi o crescătorie de păsări?

— Sigur că avem, dar se află în partea de nord a insulei, care – în cazul în care nişte evenimente minore precum o revoltă sau o rebeliune ţi-au scăpat din vedere – nu mai este în siguranţă. E nelinişte pe străzi, iar cetăţenii speră la un martir. Fără protecţia lui Michal, vei fi... însemnată.

„Însemnată."

Cuvântul ar trebui să-mi ridice părul pe ceafă, dar pun ultima carte pe raft înainte de-a mă întoarce cu faţa spre cameră, cercetând neliniştită spaţiul înghesuit. În ciuda avertismentului neaşteptat al lui D'Artagnan, aici nu există protecţie adevărată. Michal m-a însemnat în clipa în care a văzut pelerina roşie a lui Coco. Nu sunt mai în

siguranță cu el decât aș fi pe străzi.

Mă las în genunchi și încep să pipăi scândurile din podea cu o disperare crescândă.

Monsieur Marc și Odessa ar putea pune capăt discuției noastre dintr-o clipă în alta și, chiar dacă nu o vor face – mă uit la ușa din spate, unde cel dintâi primește livrările –, Dimitri are să apară în curând. Râcâi lemnul cu unghiile, iar dezamăgirea își iețește capul hidos la suprafață. Poate că D'Artagnan nu a vrut să facă aluzie la o armă secretă – sau poate *da,* iar acum se bucură privindu-mă cum mă târăsc în patru labe.

— Îți strici rochia, îmi spune disprețuitor, și arăți ca fetița cu chibriturile. Cunoști povestea? Le-o citeam nepoatelor mele în fiecare seară. E vorba despre speranțele și visurile unui copil pe moarte...

— Cu toate că îți apreciez îngrijorarea, D'Artagnan, îi spun printre dinți, nu-mi pasă de rochie și n-am nevoie de încurajările tale. Am să-i *avertizez* pe prietenii mei despre cei așteaptă aici. Bineînțeles, nu mă aștept să înțelegi, dar...

Zăresc ceva sclipind cu coada ochiului și mă opresc brusc, întorcându-mă ca să mă uit dedesubtul biroului lui *monsieur* Marc. Mijesc ochii o clipă – două – și mă aplec mai aproape ca să cercetez. *Ciudat!* Lung, ascuțit și îngust, pare să fie un fel de... de *ac,* numai că...

Nu!

Fac ochii mari și mă ridic repede în picioare, dându-mă cu capul de birou și aproape căzând din nou în genunchi în timp ce mă țin de creștet cu lacrimi în ochi. Pentru că nu e deloc un ac.

E un *țăruș.*

Și nu e un țăruș oarecare. E un țăruș de *argint,* și nu știu dacă să plâng de durere sau de bucurie, de teamă sau fericire. Oricum, nu are importanță. Iau arma din ascunzătoare și mă abțin să nu-i sărut fața arțăgoasă a lui D'Artagnan. Pentru că acum nu mă mai îndoiesc – dacă *monsieur* Marc a avut atâta grijă să-l ascundă, înseamnă că țărușul e periculos. *Argintul* trebuie să fie periculos.

— Știam eu!

Încă puțin amețită și ținându-mă în continuare de cap, mă învârt printre cutii înainte de a-mi aminti de cerneala, pana și pergamentul

din buzunarul meu, răsturnându-le pe toate pe birou.

— *Știam eu!* exclam.

— O, Doamne!

Spre uimirea mea însă, D'Artagnan nu încearcă să-mi ia țărușul din mână sau să-i alerteze pe vampirii de alături despre arma pe care am găsit-o. În schimb, frământă marginea coșului cu nonșalanță.

— Se pare că mi-ai găsit țărușul.

— E țărușul *tău?*

— Nu mă insulta, *mademoiselle!* Dacă fratele meu nu m-ar fi otrăvit în dimineața aceea, l-aș fi ucis chiar în aceeași noapte. Cu adevărat, planurile erau deja puse în mișcare.

— Dezgustător! repet, clătinând din cap, dar nu o mai spun cu convingere.

Nu – inima mea zboară acum pe pergament odată cu mâna în timp ce în sfârșit, *în sfârșit,* îmi pun planul în aplicare.

Coco,

Nu trebuie să vii în Requiem. Ucigașul e aici – un vampir pe nume Michal Vasiliev. Acesta bea sângele victimelor lui și are de gând să te omoare în Noaptea Tuturor Sfinților. Fiind înarmată cu argint, eu nu sunt într-un pericol imediat. Te rog, fii încredințată că voi scăpa din locul ăsta blestemat și că vă voi revedea pe toți în Cesarine în curând!

Cu toată dragostea,

Célie

Odată cu ultima mișcare a penei, D'Artagnan iese languros din coș – căscând încă o dată – și țopăie spre intrarea pentru marfă.

— Ce faci? îl întreb suspicioasă, împăturind pergamentul în patru înainte de a-l băga în corset împreună cu țărușul. Nu vii cu mine!

— Ba normal că vin!

Se întinde să apuce clanța ușii, iar aerul rece al nopții ne învăluie în timp ce ușa se deschide spre umbrele de pe alee.

— La urma urmei, dacă ai fost odată vampir, vampir rămâi.

Uitându-mă încruntată la ei, îl urmez în tăcere afară din prăvălie.

— *Asta* ce mai înseamnă?

Zvâcnește din coadă în întuneric ca un *feu follet*[14] – din folclor. Ca un semn rău.

— Îmi place foarte mult mirosul de sânge.

[14] „Flăcăruie”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Ma Douce

SENZAȚIA DE NERĂBDARE DIN SUFLETUL MEU CREȘTE ÎN timp ce D'Artagnan mă conduce spre garguiul cu șapte cozi, dând la o parte iedera de sub el și strecurându-se prin crăpătura din zid. Poate e o prostie să mă simt atât de *optimistă* după avertismentul lui, dar acum orașul mi se pare diferit. Îmi scapă un râset aspru, aproape dureros, în timp ce înaintăm pe strada mai lată de dincolo de zid. Culorile de aici – galbenul tărtăcuțelor, arămiul ochilor lui D'Artagnan – par mai bogate decât înainte, intense, în timp ce sarea din aer are gust mai puternic, iar huruitul îndepărtat al tunetului anunță încă o furtună.

Dar nu încă.

Străzile sunt liniștite în seara asta. Chiar pașnice. Luna se ivește de după nori, strălucind pe caldarâmul ud, iar o pisică neagră ne urmărește în timp ce intrăm pe altă stradă. Când începe să toarcă și să se frece de poalele mele, știu în adâncul sufletul că acum e acum! Acesta e momentul meu. Îmi bag mâna în buzunarul fustei și verific dacă am acolo scrisoarea împăturită. Când D'Artagnan își arcuiește spatele și scuipă, punând pisica pe fugă, verific a treia oară că am țărușul în corset.

— Nu era nevoie să faci asta, îi șoptesc. Nu făcea niciun rău.

Pare încrezut.

— Știu!

Clătinând din cap, arunc o privire în jur ca să mă orientez – și slavă Domnului că Orașul Vechi se află în cel mai înalt punct de pe insulă! De aici, chiar în afara zidului, văd toată insula Requiem întinsă la picioarele noastre. D'Artagnan a spus că pe malul nordic se află crescătoria de păsări, ceea ce înseamnă – mă întorc și privesc în lumina lunii – că e *acolo.* O zăresc înălțându-se de-a lungul plajei stâncoase. Răsuflând încet, memorez poziția stelelor de deasupra: constelația numită Les Amoureux. Aceeași stea formează vârful cozii șarpelui și al aripii de porumbel. O las să mă îndrume în timp ce

pătrund în oraş şi pierd crescătoria din vedere.

Vara trecută, Beau a redenumit constelaţia ca dar de nuntă pentru Lou şi Reid.

Simt o împunsătură de dor când îmi amintesc, dar o înăbuş. O îngrop adânc în suflet. Nimic nu mă poate descuraja în noaptea asta – nici ploaia şi cu siguranţă nici regretul.

Acesta e momentul meu!

După ce voi trimite scrisoarea, mă voi strecura înapoi în grota lui Michal şi voi aştepta.

Deşi lumânările pâlpâie în prăvăliile aliniate de o parte şi de alta a noastră, îmi plec capul şi mă împotrivesc tentaţiei; trec în grabă de librărie şi de parfumerie, uitându-mă doar de două ori peste umăr la colierele cu diamante şi perle din vitrina bijutierului. Poate că în clipa asta celeştii îi distrag atenţia Odessei, dar în cele din urmă *tot* îşi va da seama că am plecat. Grăbind pasul, dau politicos din cap către un domn în trecere, care îşi duce mâna la pălărie cu o expresie curioasă. Are faţa albă ca varul.

Îmi păstrez calmul şi păşesc fără grabă, refuzând să mă uit după el. Refuzând să-i dau un motiv să se oprească şi să-mi vorbească. Din câte ştie el, n-am greşit cu nimic; sunt doar un animăluţ uman care a ieşit la plimbare în lumina lunii, ceva cât se poate de anost şi de banal. Cum spusese Priscille? „Ca sclavii." Mai aştept câteva secunde. Când nicio mână rece nu mă prinde de braţ, îmi întorc încet capul şi oftez uşurată când văd strada pustie în urma mea.

— Te-ai răzgândit? murmură D'Artagnan. Nu e prea târziu să faci cale întoarsă.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Nicidecum.

Se freacă de un gargui, cât se poate de mulţumit.

— De ce să-mi refuz o distracţie? Nu există nimic mai satisfăcător decât să vezi un plan care dă greş, bineînţeles. O scrisoare şi un ţăruş par a fi un rămas-bun mai adecvat.

Sare după o frunză bătută de vânt.

— Mi-am imaginat mereu propriul cântec de lebădă cu mai multă pompă şi fast – poate în *haute couture* şi cu amigdalele fratelui meu în palmă.

— Minunat!

Nicio altă creatură nu ne apare în cale în timp ce străbatem străzile în pantă.

Se pare că şi mulţimile din pieţele de jos evită să se plimbe prin Oraşul Vechi – un avantaj, îmi spun, dând din cap şi iuţind pasul. Ar fi mult mai greu să păstrăm secretul dacă ar fi să trecem prin forfota de vrăjitoare, vârcolaci şi sirene din apropierea docurilor. Cu toate astea... privesc în jur. Din ce spunea Odessa, vampirii se trezesc odată cu luna. N-ar trebui să fie mai mulţi pe afară în seara asta, cutreierând prăvăliile luxoase din apropierea zidului? Cu siguranţă nu *toţi* vampirii locuiesc în Oraşul Vechi, nu-i aşa? Dimitri a spus că numai cele mai respectate şi mai onorabile familii locuiesc acolo.

O revelaţie îmi ridică părul pe ceafă.

Pe de altă parte... poate *există* vampiri şi aici. Doar că nu-i văd eu.

De parcă mi-ar fi răspuns, zăresc o mişcare în cotlonul umbros de pe cealaltă parte a străzii şi mă încordez, scoţând ţăruşul de argint din corset. Dar... nu! Mă relaxez din nou, simţind că mă îmbujorez. Cei doi – un bărbat şi o femeie – par cuprinşi într-o îmbrăţişare pasională, mult prea ocupaţi ca să ne acorde atenţie. Îşi mişcă şoldurile la unison. Chiar şi în urechile mele de om, respiraţia bărbatului sună întretăiată şi neregulată, iar când femeia se desprinde, el geme şi se prăbuşeşte pe o parte, iar sângele îi curge pe piept. Îmi simt inima în gât. Nu se îmbrăţişează deloc. Femeia se hrăneşte cu el, iar bărbatul pare că trage să moară.

— Ce tragedie! toarce D'Artagnan.

Ţinându-mi respiraţia, îl împing în faţă şi merg în vârful picioarelor, cât pot de încet. Durează câteva momente să-mi domolesc bătăile inimii şi să-mi reamintesc scopul. Nu-l pot salva pe omul acela – în seara asta, nu pot salva nicio victimă a lui Michal –, dar o pot salva pe Coco. O *voi salva* pe Coco şi mă voi salva şi pe mine!

Ţăruşul e umed în palma mea când încă un domn apare la jumătatea drumului prin oraş. Îşi şterge sângele de la colţul gurii cu o batistă de mătase şi rânjeşte lasciv, dezvelindu-şi dinţii lungi, albi şi strălucitori.

— *Bonsoir, ma douce!*[15]

— Bună seara, *monsieur!*

Strâng țărușul în palmă, ascunzându-l în fustă, în timp ce trec pe lângă el. Continuă să se uite lung la mine – iar briza îi înfoaie părul negru –, așa că mă forțez să-i zâmbesc amabil și șoptesc:

— Frumoasă noapte, nu?

— Chiar așa.

Mă privește cum dispar după colț și, din fericire, nu mă urmează.

— Vezi? îl întreb pe D'Artagnan cu un optimism rezervat.

Numai că mi se face pielea de găină pe brațe și pe picioare și încep să simt presiunea în urechi odată cu bătăile neregulate ale inimii. Mă străduiesc să-mi stăpânesc frica și să-mi domolesc respirația în timp ce culorile se estompează pe străzile din jur.

— Dacă ar fi vrut vreun vampir să mă muște, atunci acela ar fi fost, iar el a fost un domn desăvârșit...

— În afară de sângele de pe guler, comentează Mila cu o voce aspră.

Tresar violent în timp ce se materializează lângă mine, cu ochii mijiți și... și *furioși.*

— Mila!

Mă uit în jur în timp ce tărâmul spiritelor coboară în jurul nostru și fac un pas în spate, alunecând ușor pe cenușă și încercând să nu par prea dezamăgită. *Acum* catadicsește să-mi vorbească.

— Ești...?

— O întrebare mai potrivită ar fi ce ești *tu,* Célie Tremblay? Crezi cumva că ești *curajoasă,* fugind pe furiș de ceilalți? Crezi că ești isteață?

Când încerc să o ocolesc, țâșnește în fața mea, și senzația neplăcută și rece a pielii ei pe a mea mă face să tresar.

— Și când te gândești că te-am crezut inteligentă!

— Și eu mă bucur să te văd!

Îmi ridic bărbia – ignorând scânteia fierbinte de furie la auzul cuvintelor ei – și-mi dezvelesc dinții într-un zâmbet înainte de a-mi vedea de drum. Drept în față, umbra crescătoriei de păsări se înalță mai aproape, mai mare. Mă concentrez asupra ei, refuzând să mă uit

---

[15] „Bună seara, dulceață!", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

la Mila. Nu poate să-mi dejoace planul. Coco, Lou, Jean Luc, Reid – sunt aproape în siguranţă. *Aproape am ajuns.*

— Apropo, mulţumesc că mi-ai povestit despre *fratele* tău! Am apreciat foarte mult că m-ai minţit prin omisiune!

Se încruntă, surprinsă. Am şocat-o. *Bine!*

— N-am minţit, îmi răspunde, revenindu-şi repede şi îndreptându-şi umerii. Ţi-am spus cum mă cheamă. Nu e vina mea că n-ai recunoscut numele.

— Câtă *modestie!* Trebuie să fie o trăsătură de familie.

Grăbesc pasul, dornică să scap de ea.

— Dar sunt destul de ocupată acum, aşa că te rog să mă scuzi...

— În mod sigur *nu* am să te scuz. Ce cauţi aici singură?

D'Artagnan îşi drege glasul, desprinzându-se din umbre şi speriindu-ne pe amândouă.

— Bună, Mila!

— D'Artagnan!

Dacă mai era posibil, expresia Milei devine şi mai aspră – acum seamănă cu o statuie de piatră –, dar salutul lor glacial nu face decât să-mi confirme bănuielile: D'Artagnan *vede* fantomele, ceea ce înseamnă că nu sunt chiar atât de singură aici pe cât mă temeam. Nu mă *înşel* atât de tare. Revelaţia îmi oferă o senzaţie stranie de înrudire cu animalul acesta înfiorător.

— Dintre toţi băgăcioşii, ar fi trebuit să ştiu că vei fi aici, spune Mila pe un ton acuzator. Presupun că *tu* ai pus totul la cale?

D'Artagnan se freacă languros de un stâlp de iluminat.

— Are motivele ei să facă asta.

Îşi ridică braţele în aer şi se apropie exasperată de mine.

— *Ei bine?* Care sunt motivele?

— Aş prefera să nu le discut cu tine.

— Şi eu aş prefera să nu fiu moartă, dar asta e situaţia! se răsteşte ea. Nu ţi-a explicat Michal cât de periculos e acest loc? Când am convenit să pleci de pe insulă, am presupus că vrei să pleci *vie.*

— Ascultă, Mila! îi spun tăios, aproape fugind de ea. Poate că Michal e fratele tău, dar asta nu te priveşte. Nu-l pot lăsa să-mi omoare prietenii şi credeam că tu mai ales ai să înţelegi. În mod clar, vrea să vorbească cu tine – şi eu aş fi putut să traduc –, dar mai

devreme ai refuzat să-l vezi. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

Tot mai furioasă, păşeşte din nou în faţa mea.

— Nu e vorba de mine și de Michal. E vorba doar de *tine.*

Răspuns greșit! O ocolesc, încleștându-mi fălcile, dar fuge înnebunită după mine.

— Vampirii *mănâncă* oameni, Célie! Doar pentru că familia mea te-a tratat cu blândeţe – pufnesc zgomotos pe nas – nu înseamnă că *vampirii* sunt blânzi. Dacă dai peste soiul nepotrivit, nici măcar fratele meu nu te va putea salva. Înțelegi *asta?* Înțelegi cât de neplăcut e să mori?

— Pot s-o fac! ripostez, ridicându-mi capul cu încăpăţânare. *Trebuie* s-o fac! Pe urmă, neputând să-mi ascund frustrarea din voce: Şi de ce-ţi pasă ţie? Nu mă cunoşti, iar fratele tău are de gând să mă omoare în mai puţin de două săptămâni. În mod clar, îi ești într-un fel loială, și...

Deodată, în mod brutal, îmi dau seama și... și... *O, Doamne!*

— Asta era? Îţi faci griji că prietenii mei nu vor mai veni dacă mor înainte de Noaptea Tuturor Sfinţilor? Că Michal nu se va putea răzbuna?

Mila mijește ochii din nou. De data asta, când încearcă să mă oprească, se înalţă cât e de lungă, privindu-mă de sus cu o căutătură atât de rece și familiară, încât aproape calc strâmb.

— Chiar ești neghioabă, îmi spune, semănând foarte mult cu fratele ei, dacă îţi imaginezi că sunt aici ca să mă răzbun.

Mă opresc brusc pentru a mă uita la ea.

— Atunci, *de ce* ești aici? Ca să-l ajuţi pe fratele tău să-și aleagă următoarele victime? Să târăști în iad bietele suflete?

— Fratele meu nu le-a ucis pe creaturile acelea. Crezi că nu poate fi iertat, dar te înșeli. Michal încă mai poate fi salvat. *Știu* că poate.

„Crezi că nu poate fi iertat."

„Niciun dar nu poate scuza lucrurile pe care le-ai făcut."

D'Artagnan plescăie dezaprobator din limbă.

— *Trăgeai cu urechea* la ce vorbeam? o întreb indignată.

Însă, când deschide gura să răspundă, îmi dau seama că nu vreau nicio explicaţie. Mila a fost sora lui Michal – e firesc să creadă că merită să fie iertat; normal că nu vrea să-l creadă capabil de un rău

irevocabil. Dacă rolurile ar fi inversate, nici eu n-aș crede asta despre Pippa. Dar... nu! N-am timp de așa ceva. Odessa ar putea să apară în orice clipă.

Ridic țărușul de argint și îi spun hotărâtă:

— Să fie clar! Chiar dacă ar *fi* posibil – ceea ce nu e –, nu te-aș ajuta niciodată să-l faci iertat pe Michal. Dacă aș putea, i-aș înfige țărușul ăsta de argint în piept ca să scap lumea de inima lui neagră.

— Inima fratelui meu e în multe feluri, dar nu e neagră, replică ea cu vehemență.

Însă refuz să-i mai rabd pe Mila *sau* pe fratele ei fie și pentru o clipă. Cu o mișcare furioasă, instinctivă, merg înainte cu furia mea, simțindu-mă îndreptățită – *răzbunată* – pentru prima dată de multă vreme. Simțind că poate aș *fi* capabilă să înfig țărușul de argint în pieptul lui Michal dacă ar apărea. Mila deschide gura, șocată, în timp ce vălul se despică într-o ruptură brutală și scurtă în spatele meu. Sar prin ea, fugind de Mila, agățându-mă de margini și forțându-le să se unească la loc.

Cu ochii mari, Mila sare din loc cu două secunde prea târziu.

— Ce faci?

— Îmi pare rău, Mila! Aș vrea să fim prietene.

Clatină din cap – încearcă să-și bage cu forța o mână –, dar vălul se vindecă mai repede acum, ințeţit de focul din sufletul meu.

— Nu face asta, Célie, *te rog!*

— *Pleacă!*

Cu o ultimă mișcare nemiloasă, forțez vălul să se închidă de tot, eliberând drumul spre crescătorie. Inspir din nou adânc, să mă calmez – să-mi înăbuș senzația de vinovăție –, și înghit aerul mai cald înainte de a porni mai departe. Spre ușurarea mea inexplicabilă, D'Artagnan vine după mine.

— Chiar dacă nu vreau să recunosc, a mers... bine, murmură el.

— Nu mi-ai spus că vezi fantome.

— Nici tu nu mi-ai spus că le vezi.

O tăcere apăsătoare se așterne în timp ce intrăm împreună pe ușă.

Spre deosebire de crescătoria din Cesarine, aceasta nu e construită ca o colivie enormă. Nu! Arată ca un turn înalt, îngust și puțin strâmb, cu un tavan concav și pereți de piatră. Un miros ciudat

învăluie încăperea – unul pe care nu-l identific –, dar probabil e de la păsări. Și sunt *sute* de păsări: ulii și bufnițe, porumbei și corbi, luminați de bazinul de foc din mijlocul camerei. Unele păsări clipesc la noi din colivii, iar altele stau cocoțate pe scara șubredă care încercuiește pereții până în vârf. Deasupra noastră, lanțurile zăngănesc ușor înainte de a se face liniște.

Mă uit cu băgare de seamă spre tavanul întunecat. Deși lumina focului nu ajunge până sus, presupun că îngrijitorul ține legate acolo cele mai periculoase păsări, departe de celelalte. Deja mă mănâncă degetele să le dau drumul. Coliviile, lanțurile – întotdeauna mi s-au părut chinuitoare pentru niște creaturi înaripate.

Din păcate, în seara asta nu pot să eliberez decât una singură.

Tăcută, îl urmez pe D'Artagnan în sus pe scări, căutând o pasăre mai mare, care să poată zbura peste mare. Nici el nu pare dornic să vorbească în locul acesta. Niște ferestre murdare găuresc zidurile pe măsură ce continuăm să urcăm, iar un firicel de apă curge undeva deasupra. *Pic, pic, pic,* se aude în tandem cu fluturatul aripilor și pocnetul domol al focului.

Un „cra!" ascuțit și brusc se aude de undeva din apropiere, aproape oprindu-mi inima. D'Artagnan șuieră, luând-o la fugă pe scări și dispărând din vedere în timp ce eu îmi întorc capul după sunet. Cioara cu trei ochi de la piață se uită la mine dintr-o colivie agățată de tavanul întunecat. Înclinându-și capul curioasă, își înfoaie penele și țopăie de pe un picior pe altul. *Ciudat!* Mă încrunt și merg spre ea, șoptind:

— Cum ai ajuns acolo sus? Credeam că ești a cuiva.

Cu voce joasă, D'Artagnan mă întreabă:

— Ar trebui să fiu insultat de faptul că ai impresia că pasărea o să vorbească?

— De ce să nu vorbească? Ție nu-ți mai tace gura.

Cioara croncăne drept răspuns, iar sunetul e tot mai insistent pe măsură ce continui să urc prin întuneric. Pe măsură ce picuratul apei, *pic, pic, pic,* se aude tot mai tare.

— Faci o hărmălaie îngrozitoare, să știi. Nici nu-i de mirare că negustorul acela a scăpat de tine.

Singurul răspuns al păsării este să croncăne și să atace gratiile

coliviei. Ezit în dreptul creaturii agitate.

Mai sunt și alte păsări, păsări *mai bune,* care să-mi ducă scrisoarea, dar simt o înrudire inexplicabilă cu *aceasta.*

— Încetează! îi spun ferm, scoțând pergamentul împăturit și împungându-i ciocul cu vârful. O să te rănești, și am o treabă pentru tine.

Deși îmi ciupește scrisoarea iritată, pare și să înțeleagă ce spun, potolindu-se și amuțind pe stinghie. Privindu-mă.

Studiindu-mă.

— Bine!

O privesc temătoare înainte de a scoate țărușul de argint din decolteu.

— Acum o să deschid colivia, iar tu *nu* o să mă ataci. Ne-am înțeles?

— Ar trebui să fie amuzant! comentează D'Artagnan.

— Ignoră-l! îi spun păsării.

Cioara își înfoaie aripile cu un aer important.

Luându-l ca pe un „da", ridic zăvorul și deschid ușița. Când văd că pasărea nu se mișcă, răsuflu ușurată.

— Vezi? E ușor să fii politicos. Acum – pun scrisoarea în săculețul de la piciorul ei –, trebuie să-i duci scrisoarea lui Cosette Monvoisin.

Pasărea înclină din cap.

— La Princesse Rouge? O găsești la numărul 7, pe Yew Lane, în Cesarine, sau la castel, adaug, simțindu-mă tot mai proastă cu fiecare secundă.

Dacă există vrăjitoare, sirene și *vampiri,* cu siguranță pasărea asta poate să ducă o scrisoare.

— Stă deseori acolo cu Majestatea Sa. Sau... sau ar putea fi și dincolo de Amandine. Ai auzit de Chateau le Blanc? Nu *cred* că va fi acolo în perioada asta a anului, dar pentru orice eventualitate...

Pasărea scoate un „cra! cra! cra!" ca să mă consoleze și, înainte să mă feresc, zboară pe lângă fața mea și iese pe cea mai apropiată fereastră. O urmăresc cum se îndepărtează, cu o senzație amestecată de triumf și neliniște. Ceva nu e tocmai în regulă la pasărea aceea – și nu mă refer la ochiul în plus. Într-adevăr, *locul* acesta nu e tocmai în regulă.

Încerc să alung senzația, cățărându-mă până la geam și forțându-mă să admir priveliștea. Pentru că am reușit. *Am reușit!* Cu puțin noroc, pasărea o va găsi repede pe Coco, iar prietenii mei vor lua aminte la avertismentul meu. Am făcut rost de un țăruș de argint ca să pun capăt domniei diabolice a lui Michal și în curând voi vâsli spre casă, spre Cesarine. Totul se va termina cu bine. Toți vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, la fel ca în poveștile pe care eu și Pip le citeam în copilărie. *Toți vom fi bine.*

Dar în timp ce cioara cu trei ochi dispare, speranța refuză să se întoarcă. O senzație stranie mă cuprinde. Cu cât stau aici mai mult, cu atât devine mai intensă. Îmi întorc capul spre bufnițele aflate de o parte și de alta a ferestrei. Deși le tremură aripile, stau complet nemișcate pe stinghie. Nu ar trebui ca animalele – chiar și păsările – să facă mai mult zgomot? Și unde e Odessa? N-ar fi trebuit să mă găsească deja?

— Haide! îi șoptesc lui D'Artagnan, întorcându-mă spre scări. Ar trebui să ne ducem înapoi la *monsieur* Marc...

Dar un sunet slab s-a alăturat picuratului apei, încruntată, mă uit în jos la picioare, în timp ce D'Artagnan stă ghemuit, lipăind o baltă de...

Tot corpul meu încremenește.

O baltă de sânge.

Deodată, ridic capul să găsesc sursa și – prin întunericul de pe tavan – ochii căscați ai unui cadavru se uită la mine. Preț de o clipă, mintea refuză să accepte scena de deasupra capului meu: membrele cadavrului atârnate de lanțuri, gâtul sfâșiat și gura strâmbată într-o expresie de agonie și *teamă.* Apoi, o picătură din sângele lui îmi cade pe obraz. Pe pleoapă, pe *buze...*

Realitatea mă copleșește și simt că mă înec, dându-mă înapoi și lovindu-mă de coliviile de pe pereți. Bufnițele urlă de spaimă. Îmi agață pelerina cu ghearele și părul cu ciocurile, dar nu simt durerea, nu simt *nimic,* pentru că sângele cadavrului... e în gura mea. E pe *limba* mea, și pot să simt gustul amar. Pot să... pot...

Cad în genunchi, gâfâind, dar aici e și mai mult sânge. Îmi acoperă palmele în timp ce mă ridic din nou. Îmi întunecă vederea și vopsește crescătoria în roșu în timp ce-mi întorc instinctiv ochii spre cadavru.

Nu!

În spatele lui – abia vizibil în umbră –, un vampir stă agăţat de tavan, cu corpul şi *capul* întoarse nefiresc ca să mă privească.

„Doar pentru că familia mea te-a tratat cu blândeţe nu înseamnă că *vampirii* sunt blânzi. Dacă dai peste soiul nepotrivit...”

Un rânjet strâmb se întinde pe faţa vampirului. Are bucăţele din carnea bărbatului între dinţi, iar sângele i se scurge pe bărbie într-un firicel roşu-închis.

E soiul nepotrivit.

Genunchii mi se pun în mişcare şi îl iau în braţe pe D’Artagnan, întorcându-mă şi luând-o la fugă pe scară.

— *Ce faci?*

Se zbate nebuneşte în braţele mele, şuierând şi scuipând indignat.

— Dă-mi drumul *imediat!*

— Nu fi *prost!*

Deşi caut ţăruşul în corset, nu reuşesc decât să mă tai înainte ca vampirul să aterizeze fără zgomot în faţa mea. Ochii lui deschişi la culoare sclipesc de foame, văzând dâra de sânge de pe decolteul meu, şi îşi linge buzele cu lăcomie, privindu-mă, iar în gestul său există o provocare leneşă şi răutăcioasă. Mişcarea asta simplă – vederea dorinţei lui, a *limbii* lui – mă face să dau înapoi, aproape delirând de panică.

— N-am să mă grăbesc! îmi promite cu o voce groasă şi guturală.

Şi îl cred. O, *Doamne,* îl cred, şi ar fi trebui să ascult de Mila – de D’Artagnan, de Odessa, de Dimitri şi chiar şi de *Michal!*

„Înţelegi cât de neplăcut e să mori?”

Când se repede spre mine, nu stau pe gânduri.

Nu fac decât să sar.

Podeaua se apropie cu repeziciune, dar îmi îndoi genunchii, strângându-mi picioarele ca să mă pregătesc de impact. Jean Luc m-a învăţat să cad la antrenamente. M-a învăţat să-mi relaxez muşchii, să mă întorc cu vârfurile în jos, să fac o sută de alte lucruri ca să uit de clipa în care ating podeaua cu picioarele. Durerea îmi explodează în picioare, şi mă arunc în faţă, rostogolindu-mă şi aterizând greoaie pe cot. Osul se rupe instantaneu. Mieunând, D’Artagnan îmi sare din braţe şi fuge pe uşa deschisă. Deşi râsul crud al vampirului răsună

undeva sus, mă ridic în picioare în timp ce pământul se zdruncină și se leagănă sub tălpile mele.

Am cotul rupt. La fel și glezna stângă. Forța coliziunii mi-a înfipt țărușul mai adânc în sân, iar sângele curge șuvoi pe corset. Printr-o minune, sunt încă vie; am *supraviețuit.* Sprijinindu-mă de bazinul de foc, îmi smulg țărușul din piele cu mâna teafără. Nu pot fugi, dar nu voi muri aici. *Nu încă.*

— Unde-l dorești, *monsieur!* îl întreb, scrâșnind din dinți și ridicând țărușul.

Îmi apar pete negre în fața ochilor. Simt gustul de sânge în gură.

— În ochi, urechi, nas sau în vintre?

Vampirul coboară lângă bazin. Deși mă pregătesc de atac, nu se întâmplă nimic.

În schimb, se uită peste umărul meu, iar zâmbetul lasciv îi dispare văzând ceva undeva, mai în spate. Îmi strâng degetele în jurul țărușului însângerat. Abia îndrăznesc să sper. Abia îndrăznesc să *respir.* Întorcându-mă încet, îi urmăresc privirea în partea opusă a încăperii, dar nu Odessa intră pe ușă. Nici *monsieur* Marc, nici Dimitri și nici Michal.

Nu!

Cei doi domni devastator de chipeși de pe stradă mă salută, ducându-și mâinile la pălării, urmați de femeia care își îmbrățișa iubitul. Toți trei se holbează la pieptul meu cu o foame aproape palpabilă.

— Vai de mine!

Vampirul cu părul negru plescăie din limbă compătimitor și îmi întinde batista lui cu degete lungi, grațioase. Dar zâmbetul îi e de-a dreptul malefic.

— Se pare că sângerezi!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Un afrodiziac natural

VAMPIRUL DE LÂNGĂ MINE MÂRÂIE, ÎNCORDÂNDU-ŞI muşchii.

— Eu am găsit-o primul! le spune celorlalţi, iar vocea lui guturală mai coboară o octavă.

E aproape neinteligibil. Sângele îi curge în continuare pe bărbie, şi îmi stăpânesc un val de greaţă văzându-l. *Mirosindu-l.*

— E a mea!

Vampirul cu părul negru nu-şi ia ochii de la mine. Îşi ţine în continuare întinsă mâna cu batista.

— Prostii! Am însemnat-o pe stradă acum o jumătate de oră. Apoi toarce spre mine: Ignoră-i pe ceilalţi! Vino la mine, *ma douce,* înainte să se mai irosească fie şi o picătură din licoarea aceea minunată! O să-ţi alung durerea.

O să-mi alunge durerea.

Cuvintele sună delicios, frumos şi cald şi... şi *convingător.* Când mintea începe să mi se golească şi simt că-mi mişc picioarele, îmi feresc privirea şi mă agăţ de marginea bazinului. Durerea radiază din picior în sus, pe braţ, dar mă forţez să o simt, să deţin controlul, şi mă uit insistent la încheieturile zgâriate de la degete. Nu pot să fug. Nu pot nici măcar să *merg.* Ţăruşul încă mi se înfige în palmă. Posibilitatea de a înjunghia fie şi un singur vampir era oricum mică; posibilitatea de înjunghia patru e inexistentă. Realitatea mă copleşeşte şi, odată cu ea, genunchii ameninţă să mă lase.

Se pare că o să mor aici.

Mă rog doar ca biletul meu să ajungă la Coco.

— Odessa va veni dintr-o clipă în alta, îi mint cu neruşinare, legănându-mă pe picioare. Trebuie doar să termine o treabă cu *monsieur* Marc, dar a spus că vine repede. Nu vreţi să o mâniaţi pe Odessa.

Rostesc ultimele cuvinte cu tot curajul pe care reuşesc să mi-l adun. Asta ar face Jean Luc, la fel şi Lou, Reid sau Coco. Ar privi

Moartea în faţă, poate chiar ar râde de ea, înainte de a păşi în viaţa de apoi cu capul sus.

Mă forţez să-mi salt capul în timp ce femeia se încruntă.

— Din fericire pentru mine, nu va dura decât o clipă.

Al doilea domn îşi scoate pălăria şi mănuşile, aşezându-le pe cea mai apropiată colivie.

— Dar, din nefericire pentru ceilalţi, eticheta spune că-i aparţii primului vampir care te-a însemnat, iar eu te-am urmărit de când te-ai furişat prin gaura aceea din Oraşul Vechi. Ce-a fost în capul tău?

Vampirul sălbatic se ghemuieşte înainte să apuc să-i răspund.

— Nu-mi pasă de etichetă.

Al doilea domn se uită dezgustat la tavan – la cadavrul mutilat care atârnă sus, deasupra noastră.

— În mod clar.

— Domnilor! intervine femeia cu precauţie. Nu pare dornică.

— Nu-mi *pasă,* repetă vampirul sălbatic cu un mârâit, lăsându-se şi mai jos.

Vampirul cu părul negru oftează resemnat.

— Să ne purtăm civilizat! Eticheta e subiectivă, desigur, dar tot n-aş vrea să ucid alţi vampiri. Fata asta nu e decât o îmbucătură – de-abia ajunge ca să se sature unul dintre noi –, aşa că poate o putem *împărţi.* Eu, unul, prefer artera femurală de la coapsă.

Îşi linge buzele, uitându-se la picioarele mele şi apropiindu-se.

— Ceea ce îi lasă libere subraţul şi gâtul, precum şi rana aceea *delicioasă* de deasupra inimii.

— Presupun că sângele *este* mult mai dulce sub braţ, spune al doilea vampir fără chef, apoi se uită la vampirul sălbatic. Ce spui, Yannick? Te lăsăm să guşti primul.

Vampirul şuieră a încuviinţare.

Se întorc toţi trei spre femeie.

— Madeleine? întreabă vampirul cu părul negru.

Însă femeia, Madeleine, porneşte spre uşă, clătinând din cap vizibil speriată.

— Dacă e adevărat ce spune – dacă Odessa o urmăreşte până la noi –, Michal va fi pe urmele ei.

Dă din mâna cafenie spre mine, inspirând adânc.

— Nu simţi mirosul castelului pe ea? E oaspetele lui.

Vampirul cu păr negru se apropie de mine, ridicând elegant din umeri.

— Încă nu a muşcat-o. E încă nerevendicată.

Ezitând, Madeleine înghite în sec şi se uită din nou la pieptul meu sângerând.

— Michal o să fie nemulţumit.

— Michal nu e *aici,* replică celălalt domn nerăbdător, dar, dacă ţi-e atât de frică de el, atunci... las-o în seama noastră! Mie mi-e foame. Yannick?

Mâini reci îmi cuprind umerii din spate, şi nu mă pot abţine – închid ochii şi ultima fărâmă de curaj mă părăseşte. Pentru că eu nu sunt Jean Luc, nici Lou, nici Reid, şi nu pot să-i râd Morţii în faţă. Nu mă pot preface că am curaj când vampirul sălbatic îşi coboară gura pe gâtul meu. Răsuflarea îi miroase îngrozitor.

„N-am să mă grăbesc!" mi-a promis.

Mă crispez, aşteptând prima înţepătură dureroasă şi brutală, când ceva îmi şuieră pe la ureche.

Se înfige în capul lui Yannick.

Deschid ochii când îmi dă drumul, iar capul îi *explodează* într-o ploaie de sânge şi carne. Îmi acoperă faţa, gâtul şi pieptul cu măruntaie reci. Răsucindu-mă – închizând gura strâns şi agăţându-mă cu disperare de bazin –, mă uit cum ţăruşul de lemn cade pe jos dintre rămăşiţele lui, urmat de cadavrul decapitat. În faţa mea, trupul vampirului începe să îmbătrânească, să se usuce, până când ajunge să semene nu cu un om, ci cu o buruiană ofilită, veche de sute de ani. *E adevărata lui vârstă.*

Mă uit la vampirul mort de parcă aş fi sub apă, iar urechile îmi ţiuie îngrozitor. Măruntaiele lui îmi acoperă pielea. Nu pot să le privesc. Nu pot să-l privesc pe *el.* Toată scena îmi pare atât de cunoscută – de *înspăimântătoare* –, încât mintea mea pur şi simplu... bate în retrag încremeneşte, şi mă ghemuiesc în locul acela mic şi tăcut pe care l-am descoperit în sicriul surorii mele. Locul acela unde încetez să mai exist.

„Nu vine nimeni să te salveze."

Ceilalţi vampiri rămâne nemişcaţi, întorcându-şi ochii la unison

spre ușa crescătoriei, de care Michal se sprijină cu nonșalanță.

— Iertați-mă!

În haina neagră de piele de mai devreme – fără ca vreun singur fir de păr să i se clintească pe cap, cu cizmele lustruite și cravata impecabilă –, se desprinde de tocul ușii cu grația și calmul unui aristocrat. Dacă n-ar fi sclipirea letală din ochii lui, ar putea fi confundat cu unul.

— Deși urăsc să vă stric petrecerea, trebuie să spun că sunt foarte nemulțumit că n-am primit și eu o invitație.

Se oprește să-și culeagă o scamă invizibilă de pe mânecă.

— La urma urmelor, eu sunt gazda. Și, în calitate de gazdă, m-aș *putea* supăra că oaspetele meu e hăituit, încolțit și terorizat pe stradă ca o pradă de rând. Gazda s-ar putea... răzbuna.

Vampirii se dau încet înapoi – ferindu-se de el, de mine și unii de alții. Madeleine se uită la cea mai apropiată fereastră în timp ce vampirul cu părul negru ridică mâinile împăciuitor.

— Bineînțeles că n-am vrut să te ofensăm, Michal. Nici n-am *visa* să-i facem rău stimatei tale musafire.

— Bineînțeles! repetă Michal melodios, imitându-i pașii.

Al doilea domn se înclină, având grijă să păstreze contactul vizual.

— Am vrut doar să o salvăm din ghearele lui *Yannick,* Michal. Sărmana creatură era dezaxată.

Arată către tavan, clătinând din cap cu regret.

— Ne-ai făcut tuturor un serviciu, serios, scăpând insula de asemenea grosolănie.

Michal dă din cap aproape amabil.

— Nimeni nu-i va simți lipsa lui Yannick.

— *Exact...*

— Dar te înșeli într-o privință, Laurent.

Al doilea gentleman face ochii mari.

— D-da?

Deodată, Michal stă chiar în fața lui, ridicându-și mâna și mângâindu-i încet gâtul.

— Curbura dintre gât și umeri e locul unde sângele e cel mai dulce.

Laurent o să moară.

La început, înţeleg totul cu lentoare, apoi cu repeziciune, în timp ce faţa palidă a lui Laurent îşi pierde şi ultima urmă de culoare. O ştie şi el. Prădătorul va deveni pradă, iar Michal se bucură de moment, de strălucirea sălbatică, panicată, din ochii vampirului mai slab. O parte din mine se bucură odată cu el. Într-adevăr, ceva întunecat se stârneşte în subconştientul meu în timp ce-l văd pe Laurent cum rămâne nemişcat.

O parte din mine speră ca Michal să nu se grăbească.

— Michal!

Deşi vocea lui Laurent a devenit o şoaptă, în crescătorie se face atât de linişte, încât aud fiecare cuvânt. Până şi păsările simt pericolul iminent.

— Te rog*, mon roi!*[16] Am vrut doar să ne jucăm cu ea.

„Am vrut doar să ne jucăm cu ea."

Să ne „jucăm" cu ea.

Cuvintele sunt ca nişte ace, înţepându-mi subconştientul şi făcându-mă să revin în propriul corp. Sângele lui Yannick îmi picură de pe degete în timp ce strâng şi mai tare ţăruşul.

— Nu sunt păpuşă, îi spun încet.

Încruntat, Michal îşi întoarce capul spre mine – înclinându-şi uşor bărbia –, şi în fracţiunea aceea de secundă Laurent se mişcă. Îşi ridică braţele cu o viteză ameţitoare, îndepărtând mâna lui Michal de pe gâtul lui, şi se aruncă în faţă, scoţându-şi colţii. Dar Michal e mai rapid. Îl loveşte cu pumnul în piept pe Laurent, străpungându-l ca un cuţit prin unt şi răsucind pumnul, iar când îl scoate, ţine în palmă inima încă zvâcnind a lui Laurent.

Mă uit îngrozită la inimă. Nu-mi vine să cred!

Vampirul cu părul negru fuge spre uşă, dar Michal apare şi acolo, repetând gestul cu o eficienţă brutală. Ambele cadavre – care se usucă şi se ofilesc – cad la pământ simultan. Păsările aflate mai aproape ţipă şi se zbat în lanţuri, lovindu-se de gratiile coliviilor, dar Michal le ignoră. Aruncând inimile la o parte, se întoarce spre ultimul vampir rămas, Madeleine, care încă aşteaptă în partea opusă a încăperii. Poate ştie că nu trebuie să fugă. Poate ştie că e deja moartă.

Cu o uşurinţă alarmantă, Michal smulge o treaptă de lemn de pe

---

[16] „Regele meu", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

scară, rupând-o în două cu mâinile goale. Acum ţine doi ţăruşi neşlefuiţi.

— Te rog! îl imploră Madeleine, lipindu-se cu spatele de perete. Îmi pare rău...

— Şi mie, Madeleine! spune Michal, clătinând dezamăgit din cap. Şi mie!

Teama îmi strânge stomacul.

Pentru că Madeleine nu e ca Laurent.

— Stai!

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă arunc spre el, strâmbându-mă când simt un nou val de durere în picior. Într-o secundă, piciorul îmi cedează. Pământul se apropie cu o viteză ameţitoare, dar Michal apare brusc şi mă prinde. Nu priveşte în jos – nici nu pare să observe îmbrăţişarea noastră –, ci mijeşte ochii la Madeleine, care riscă şi face un pas spre uşă.

— Nu te mişca! o avertizează.

Sau poate mă avertizează pe mine. Văd negru în faţa ochilor în timp ce încerc fără succes să scap din strânsoarea lui. Braţul rupt îmi atârnă inutil pe lângă corp, iar celălalt e prins între noi. Capul îmi zvâcnește în același ritm cu inima. Recunoscând că am pierdut bătălia, mă prăbușesc la pieptul lui și dau încet din cap spre Madeleine.

— Femeia asta... le-a spus să nu-mi facă rău. A respectat faptul că îţi... îţi *aparţin.* Le-a spus celorlalţi că vor exista urmări.

El mă strânge mai tare de talie.

— Avea dreptate.

— Chiar ai ucide cu sânge-rece un supus credincios? O fiinţă nevinovată?

Strâmbă din buze cu cruzime.

— Știi bine că aș face-o.

Cât de tare s-a înşelat Mila în privinţa lui! Până și *Morgane* ţinea la viaţa oamenilor ei. Bărbatul ăsta – *creatura* asta – a pierdut cu desăvârșire tot ce era uman în el.

— Dacă vrei să transmiţi cu adevărat un mesaj, îi spun printre dinţi, ai nevoie de un mesager.

— Un mesager, repetă cu răceală.

În cele din urmă, catadicsește să mă privească, uitându-se de la glezna mea scrântită la cotul zdrobit și la tăietura însângerată de deasupra sânului. Își încleștează fălcile aproape imperceptibil și înțeleg prea târziu că pieptul lui nu se mișcă lângă mine. *Nu respiră.*

— Nu ți-a făcut niciuna dintre aceste răni?

Clatin din cap, și încă un val negru îmi întunecă vederea.

— Vrei să trăiască?

— Da!

— De ce?

Mă străduiesc să-mi țin ochii deschiși și capul drept.

— Pentru că nu merită să *moară.*

Michal mă privește uluit.

Nu știu dacă Madeleine l-a ucis pe bărbatul acela de afară; sper că nu. Sper că el s-a oferit drept hrană, la fel ca Arielle. *Sper.* Deși Michal strâmbă din buze văzându-mi expresia, într-un final dă din cap spre Madeleine.

— Bine! Pleacă! Spune-le și celorlalți ce ai văzut aici în noaptea asta! Spune-le că regele lor încă protejează insula – de pericolele din interior și din exterior – și că Célie Tremblay ți-a cruțat viața vrednică de milă!

Madeleine deschide gura, nedumerită, dar nu stă pe gânduri. Înclinându-se în grabă, îmi mai aruncă o privire recunoscătoare, după care fuge fără o vorbă. Spre deosebire de semenii ei, azi și-a păstrat viața. A scăpat de o moarte sigură.

La fel și eu.

Răsuflând ușurată, îmi descleștez membrele, dar Michal nu-mi dă drumul. De fapt, tensiunea care radiază din corpul lui pare să crească. Se străduiește să-și păstreze o expresie impasibilă, să-și controleze trăsăturile ca să pară calm, dar nu reușește. Ochii îi sclipesc mai aspru ca niciodată în timp ce se uită lung la ușă. Rămânem așa – tăcuți și nemișcați – preț de câteva secunde, după care spune:

— Ți-am zis să nu părăsești castelul.

Încruntată, încerc din nou să mă desprind de el.

— Credeam că în seara asta ai treabă în altă parte.

— M-am întors acum câteva clipe.

— Ce noroc pentru noi toți!

— Ce „noroc” că Odessa i-a simţit mirosul lui Yannick, ripostează el încordat, şi a dat fuga să mă găsească. Dacă n-ar fi făcut-o, noaptea asta s-ar fi terminat foarte prost pentru tine. Yannick are gusturi mai sinistre decât majoritatea.

Informaţia asta n-ar trebui să mă surprindă – *n-ar trebui* –, dar scârba tot îmi întoarce stomacul. *A tunat și i-a adunat.*

— Ştiai că Yannick își mutilează și torturează prada, dar n-ai făcut nimic să-l oprești? L-ai lăsat să umble liber pe insulă?

Deodată, Michal mă ia în braţe, traversează crescătoria şi mă depune cu grijă pe scări înainte de a-şi scoate haina. Cu toate că mişcările îi sunt atent controlate, perfect *strunite,* are fălcile atât de încleştate, încât ar putea să spargă și sticlă cu ele.

— Nu e treaba mea să-l ţin în frâu pe Yannick. Unde eşti rănită?

— Tu ești „regele”. *Singura* ta treabă e să-l ţii în frâu pe Yannick. Ar trebuie să asiguri siguranţa și bunăstarea supușilor tăi, să păstrezi legea și ordinea...

— Vampirii nu sunt oameni, o spune pe un ton care nu permite contraziceri. Nu avem sentimente tandre şi nu respectăm decât o singură lege – una pe care tu, fără îndoială, ai încălcat-o în noaptea asta. Acum, unde ești *rănită?*

Când îl privesc cu încăpăţânare, ochii îi scapătă și își rupe mâneca în sus pe antebraţ, ghemuindu-se din nou în faţa mea.

— Ai glezna stângă și încheietura rupte, te-ai tăiat pe piept, în palme și la opt degete. Să fac o examinare mai amănunţită, *mademoiselle,* sau îmi răspunzi la întrebare?

Ne privim încruntaţi preţ de o clipă.

— Genunchii, îi răspund înciudată. M-am zgâriat și în genunchi.

Se uită la fusta mea ruptă.

— Genunchii...

Nu e o întrebare, dar tot îi răspund:

— Da!

— Cum ţi-ai zgâriat genunchii, Célie Tremblay?

— Am sărit de pe scări ca să scap de Yannick.

— Înţeleg!

Își ridică mâinile – încă murdare de sânge, reci și *inoportune* – spre obrazul meu cu o ușurinţă surprinzătoare, pipăind oasele și dându-mi

părul încâlcit de pe faţă. Tresar când simte umflătura din creştetul capului, şi durerea îmi explodează în spatele ochilor. Îşi strânge buzele într-o linie fermă.

— Şi capul?

— Am sărit de pe scări, repet prosteşte, bălmăjind cuvintele în timp ce adrenalina se estompează şi durerea creşte tot mai mult. Crezi că am o comoţie?

— Aşa se pare!

În curând o să-mi pierd cunoştinţa. O ştiu la fel de sigur cum am ştiut că Laurent avea să moară. De parcă ar simţi acelaşi lucru, Michal scoate un cuţit din cizma lustruită, trecându-şi-l de-a lungul încheieturii, iar sângele roşu îi pătează pielea, clar reliefat şi surprinzător. Mă retrag instinctiv când îşi ridică mâna spre gura mea.

— Ce faci...?

Deşi încerc să mă dau înapoi – să urc scările, să *scap* –, se mişcă rapid, oprindu-se pe o treaptă deasupra mea şi tăindu-mi calea. Cu braţul teafăr, mă cuprinde de umeri şi mă înlănţuie cu picioarele. Gura lui îmi gâdilă părul.

— Bea!

— *Nu* beau...

— Sângele meu o să te vindece.

— Eu... *Poftim?*

Clatin din cap, convinsă că n-am auzit bine, dar mă aplec într-o parte când un zvâcnet dureros îmi săgetează tâmplele.

— Nu pot... n-am să-ţi beau sângele, închei slăbită.

Cu toate că Lou, Reid şi Beau au băut uneori sângele lui Coco amestecat cu miere ca să se vindece – o magie unică pentru Dames Rouges –, nu e acelaşi lucru. Acum nu e vorba de Coco, ci de *Michal,* iar ideea de a consuma o parte atât de importantă din el, de a-l introduce în corpul meu, e de neimaginat. E pervers. Văd cum i se scurg pe antebraţ şi-mi înăbuş un fior. *Nu-i aşa?*

— Nu avem vindecători în Requiem, Célie. Dacă nu-mi bei sângele, oasele ţi s-ar putea aşeza greşit, iar rănile s-ar putea infecta, aducându-ţi o moarte lentă şi dureroasă – asta numai dacă nu te omoară mai întâi rana de la cap.

Deşi deschid gura să ripostez, să refuz, mă prăbuşesc pe umărul

lui, lumea întreagă se răstoarnă și mă uit la sângele său în timp ce rana începe să se închidă. Nu vreau să mor. Niciodată n-am vrut să mor.

Lui Jean Luc n-o să-i placă.

— O dată... spune Michal încet, ţinându-și încheietura aproape de mine. De două ori...

În ultima secundă, mă aplec cu greu în față, apucându-l de încheietură. În secunda în care îmi simte intenția, îmi lipește mâna de gură, și gustul ciudat și metalic al sângelui îmi explodează pe limbă. Capul îmi vâjâie în aceeași clipă. Văd stele în fața ochilor, iar durerea din tâmple dispare odată cu cea de la cot. De la gleznă. De la mâini, din piept și... și...

Un sunet firav și nerușinat îmi scapă din gât.

Îmi închid pleoapele strâns, auzind sunetul, și îi trag brațul mai aproape, bând cu și mai multă poftă. Cu fiecare mișcare a gurii, o căldură delicioasă mi se aprinde în abdomen, până încep să delirez, până simt că iau *foc.* Când mă las pe spate, la pieptul lui, coapsele lui – disperată să-i simt pielea rece –, corpul i se mișcă ușor drept răspuns, încordându-se ca un șarpe care stă să atace.

— Célie! mă avertizează, dar nu-l aud.

Mă simt mai ușoară decât în ultimele săptămâni – în ultimii ani – și mai grea totodată, suferind, vibrând și *dorind* ceva ce nu pot numi.

Frustrată, îi ling pielea, iar el înjură cu o voce mai gravă și mai aspră decât înainte.

Deși se ridică în picioare, mă ridic și eu odată cu el, cu gura febrilă lipită de pielea lui. Nu mă pot opri. Își smulge brațul, șoptind „Destul!”, dar mă întorc cu fața spre el și icnesc, cu obrajii îmbujorați și pielea rigidă. *Prea* rigidă. Pulsul îmi zvâcnește în măruntaie în timp ce-l privesc. În timp ce mă privește.

Nici acum nu respiră.

Imaginea asta ar fi trebuit să mă sperie. Deși rănile mi sau vindecat, sângele încă îmi picură din piept, iar Michal e vampir. Îmi aude bătăile inimii. Îmi adulmecă emoțiile. Și când mijește ochii, uitându-se aproape fără să vrea la decolteul meu, priveliștea nu mă înspăimântă deloc. Nu! Îmi creează o senzație stranie și amețitoare de putere. Pur și simplu simt că, dacă nu îl sărut în clipa asta, s-ar

putea să iau foc.

Așa că mă ridic în vârful picioarelor și exact asta fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Regăsirea

MÂINILE LUI ÎMI COBOARĂ PE UMERI ÎNAINTE SĂ-L POT atinge şi mă forţează să cobor o treaptă. Două. Printre dinţi, mă întreabă:

— Ce scria în biletul tău?

— Ce bilet? întreb cu răsuflarea tăiată, luptându-mă cu strânsoarea lui ca de fier.

Mă încrunt, nedumerită. *Disperată.* Deşi îmi întind mâinile după pieptul lui rigid, mă ţine la distanţă cu braţul, aşa că mă mulţumesc să-i mângâi antebraţele. Coatele. Bicepşii.

— Te rog, atinge-mă, Michal! Te rog!

Ochii aceia negri se întunecă şi mai tare.

— Nu!

— *De ce?*

— Pentru că nu vrei cu adevărat să te ating. Sângele unui vampir e un afrodiziac natural – uşurează transformarea. Cu cât vampirul e mai bătrân, cu atât efectul e mai puternic.

Un zâmbet amar îi strâmbă gura, dar nu îi ajunge până la ochi.

— Eu sunt... foarte bătrân, iar sângele meu e mai puternic decât al celorlalţi.

Când vorbeşte din nou, cu o voce calmă, aproape indiferentă, îşi ia cu totul ochii de la mine.

— Reacţia corpului tău va trece în scurt timp.

Cuvintele lui stranii pătrund dincolo de ceaţa groasă a gândurilor mele. „Afrodiziac." „Transformare." Cu iuţeala fulgerului, îmi apare în gând faţa lui Jean Luc, arzându-mi ochii minţii cu uimirea, cu *dezgustul* lui că m-am purtat atât de egoist. Îmi ridic mâna tremurândă la buzele umflate, încă mai simt pe limbă gustul sângelui lui Michal.

„Reacţia corpului tău va trece în scurt timp."

— Nu!

O spun în şoaptă, închizând ochii de scârbă pentru că nu mai

suport să-l văd nici măcar o secundă. Nu mai suport să *mă* văd. Mâinile îmi cad moi pe lângă corp.

— Asta... asta nu s-a întâmplat. *Nu poate* să se fi întâmplat.

— Spune-o din nou! îmi răspunde el, tăios. Poate așa o să se adeverească.

Dându-mi drumul la umeri, coboară scările pe lângă mine, dar cea mai ușoară atingere a brațului său îmi stârnește un nou val de căldură în trup. Și de rușine. O rușine hidoasă, *îngrozitoare.* Mi se strânge stomacul în timp ce mă forțez să deschid ochii și mă uit la pielea netedă și vindecată a palmelor. Îl văd în fața ochilor pe Jean Luc, văd balisarde rupte și pe Babette. Inspir brusc.

Babette.

Țărușul de argint sclipește uitat la picioarele mele.

— Între timp, reia Michal, desfăcându-și mâneca fără să se uite la mine și băgându-și mâinile în haina de piele, o să-mi spui *exact* ce scria în biletul tău. Ai ales crescătoria de păsări cu un motiv anume.

Se controlează cu mare grijă în timp ce se apleacă să ia batista de pe trupul uscat al vampirului și își șterge calm sângele de pe mâini.

— Ce le-ai spus prietenilor tăi despre noi, Célie Tremblay?

Mă aplec încet ca să iau țărușul. Inima îmi bate un ritm neobosit în urechi. Michal are de gând să-mi omoare prietenii, iar eu... eu tocmai i-am băut *sângele.* Tocmai i-am gustat *pielea* și, mai rău decât atât, am vrut să... să...

O ură viscerală îmi curge prin vene și refuz să-mi duc ideea până la sfârșit. Mâinile îmi tremură violent în timp ce cobor scările, iar vederea mi se îngustează, concentrată asupra spatelui său lat îmbrăcat în piele.

Asupra locului din spatele inimii.

— Le-am spus cum să te omoare, îi răspund mârâind și aruncându-mă spre el în timp ce se întoarce.

Preț de o secundă doar – poate chiar mai puțin de atât –, mă bucur de uimirea de pe fața lui minunat de crudă în timp ce argintul îi lovește pieptul. Țărușul pătrunde cu ușurință prin cămașă și, acolo unde îi atinge pielea goală, se ridică, în mod surprinzător, un rotocol de fum. Văd o umbră de durere în ochii lui. Apoi de furie.

O furie aprinsă și mușcătoare.

Mă prinde de încheietură înainte să-i pot înfige argintul în inimă, smulgându-şi ţăruşul din piept şi aruncându-l în capătul crescătoriei, unde se spulberă instantaneu când se loveşte de uşă. Odată cu el, mi se spulberă şi hotărârea din suflet. *Rahat!* Mă împleticesc în spate şi mă uit la el cu ochii holbaţi.

Îşi dezveleşte colţii într-un zâmbet sălbatic.

Rahat, rahat, *rahat!*

Deşi încerc să fug, se mişcă prea repede, şi toată crescătoria se întunecă în timp ce ne oprim brusc chiar în faţa uşii. Răsucindu-mă cu mâinile acelea incredibil de puternice – prinzându-mă de încheieturi cu una şi de ceafă cu cealaltă –, mă împinge cu uşurinţă spre uşă. Un praf de argint de la ţăruş încă se agaţă de lemn. Îmi zgârie obrazul.

— Isteaţă fată, spune cu gura în dreptul urechii mele şi un umor sarcastic în voce, dar n-ar trebui să te joci cu obiecte ascuţite, mai ales când ai sânge de vampir în corp! S-ar putea să te răneşti.

— Dă-mi drumul! mă răstesc, dar mă împinge şi mai tare, cuprinzându-mi corpul cu totul.

— Nu.

— Jur că, dacă nu-mi dai drumul o să... o să...

— O să ce?

Fumul se ridică mai departe între noi. Mi se răsuceşte în jurul părului şi al umerilor. Dar mai îngrijorător arată *dinţii* lui. Sunt chiar deasupra capului meu, tachinându-mă, în timp ce pieptul i se zguduie de la râsul batjocoritor. Îl simt pe fiecare centimetru de pe şira spinării.

— Şi care *anume* e planul tău, *mademoiselle?* Ţăruşul tău nu mai există. Nu ai alte arme şi, chiar dacă ai avea, eşti un om pe o insulă plină de vampiri. Mirosul sângelui tău a atras deja o atenţie nedorită. Chiar în clipa asta, o duzină de Éternels aşteaptă dincolo de uşa asta, foarte-foarte nerăbdători fiecare să afle ce se întâmplă cu tine. Şi toţi *sunt flămânzi.*

Îşi ia mâna de pe încheietura mea, apoi şi pe cea de pe ceafă.

— Să te las în mâinile lor?

Mă apropii de uşă, înăbuşindu-mi un fior. Mi se face pielea de găină pe braţe. Oricât de blând m-au atins mâinile lui, în urmă cu

doar câteva clipe i-au sfâșiat pieptul lui Laurent. *Ca să te apere,* mă contrazice o dar nu e suficient. Și, la urma urmei, întâmplă cu mine.

— Ce ți-a luat ea? îl întreb încet, sprijinindu-mă de lemn.

Strâng din degete. Pulberea argintie se agață de sângele de pe mâini, acoperindu-mi vârful unghiilor.

— Coco?

— Ceva ce nu-mi poate da înapoi.

— Ai s-o omori?

— Probabil.

O respirație.

Două.

Mă răsucesc și-i zgârii obrazul cu unghiile, dar, când se trage înapoi urlând de durere, ușile se dau de perete pe neașteptate, împingându-mă în brațele lui desfăcute. Zgârieturile roșii, furioase, ard și fumegă pe trăsăturile lui în timp ce mă apucă de brațe mârâind.

— Michal Vasiliev!

Vocea mânioasă și *neașteptată* a Milei umple încăperea în clipa următoare.

— Nu mă poți auzi, dar, dacă nu-i dai drumul *în clipa asta,* o să-ți târăsc cadavrul enorm în viața de apoi pentru totdeauna.

Icnesc, întorcându-mi capul spre ea în timp ce coboară în crescătorie ca o furtună – cu expresia întunecată și ochii scăpărând –, iar coliviile se zdruncină în jurul nostru. Păsările țipă. Dar încă mai aud respirația întretăiată a lui Michal. Îi simt mâinile care se strâng în jurul meu. Mila se învârte în jurul nostru, suflându-mi părul în toate direcțiile.

— Ți-a făcut vreun rău, Célie? Jur pe tot ce-i mai sfânt, dacă e sângele *tău...*

— Nu e, îi răspund repede, urmărind cercurile ei agitate, dar mă opresc brusc când Michal își întoarce la rândul lui capul după ea.

Orice emoție îi dispare de pe față. Clipește o dată, de două ori, în timp ce ea se oprește brusc lângă el ca să cerceteze sângele de pe pieptul meu. O privesc cu gura căscată. Pentru că ar trebui să fie imposibil. N-am trecut prin văl – *cu siguranță* suntem tot pe tărâmul celor vii – și nimic din toate astea nu are sens.

— Cum e posibil...?

— Ai vindecat *o* ruptură din văl, Célie, nu pe toate.

Îmi acoperă glasul fără să tragă aer în piept.

— Rupturile sunt peste tot – în jurul nostru –, iar unele se vindecă mai repede ca altele. Cum altfel a reușit Guinevere să-i distrugă biroul lui Michal săptămâna trecută? Nu răspunde! mi-o retează brusc. Nu contează. Ești *conștientă* ce noroc ai că nu te-a mâncat Yannick? Nu?

Te bântui până înțelegi că faptele tale au consecințe reale...

— Mila! îi rostesc numele mai tare de data asta, și ea șovăie, uitându-se la mine.

Dau din cap cu subînțeles spre Michal, care o privește prin fumul ce se ridică între ei. Arsurile de pe fața lui ies în evidență, însă rămâne atât de nemișcat, încât pare cioplit în piatră.

— Cred că te vede, îi spun cu un zâmbet reținut, și știu că pe mine mă aude.

Mila se încruntă.

— Dar e imposibil. Nu e... Poate să...?

Îi flutură mâna prin fața ochilor, dându-se un pic înapoi când ochii lui urmăresc mișcarea.

— Michal? șoptește ea.

Buzele lui abia se mișcă atunci când vorbește:

— Bună, surioară!

Ea face ochii mari de uimire și se privesc unul pe altul preț de câteva secunde chinuitoare. Restul crescătoriei pare să se estompeze în intensitatea privirii lor – bufnițele nu mai țipă, iar focul nu mai trosnește. Până și vântul pare să se oprească, temător, de parcă îi e frică de ce urmează, încerc să nu respir. Poate vor uita că sunt aici.

În cele din urmă, Mila expiră.

— Cum e posibil? întreabă ea cu voce joasă, de parcă momentul ar putea să se termine în orice clipă. Niciodată nu m-ai văzut până acum.

Mâna lui Michal încă mă mai ține de brațul gol. Mâneca de dantelă care ar fi trebuit să îl acopere atârnă în jurul cotului, ruptă în cădere. Își desface încet degetele – cu fața împietrită – înainte de a-și încleșta fălcile și a le strânge repede la loc.

— Se pare că pentru asta trebuie să-i mulțumim unei cunoștințe

comune, răspunde el, uitându-se atent la mâna de pe pielea mea.

Mila îi urmărește privirea, uitându-se la locul unde ne atingem, unde alabastrul se unește cu ivoriul.

— O! Cred că e logic.

— Nimic din toate astea nu e logic! replică Michal tăios.

Și momentul se încheie.

Mila mijește ochii.

— Încearcă să ții și tu pasul, frățioare! Cu siguranță ți-ai dat seama deja că Célie e Mireasă.

Deși Michal deschide gura să răspundă, ea îi retează vorba repede, hotărâtă, cu aerul cuiva care încearcă să schimbe subiectul discuției. Sau poate să pună capăt discuției cu totul.

— A fost atinsă de Moarte, de aceea poate pătrunde prin văl – și tot de aceea mă vede aici. Dacă întâlnirea asta ne demonstrează ceva, se pare că micul ei truc se extinde temporar către oricine alege *ea* să atingă.

Pufnește pe nas, aruncând o privire nimicitoare la mâna lui încleștată.

— Sau *nu* alege să atingă. Te rog, spune-mi că nu ești tu vinovat pentru sângele de pe ea, Michal, pentru că, dacă ești, semnele alea de pe față vor fi cea mai mică grijă a ta!

— Mila!

Îi rostește numele cu o răbdare surprinzătoare, dar ea îl ignoră și de această dată, întorcându-se și fluturându-și părul mat.

— Dacă ești vinovat, voi fi nevoită să-i spun lui Guinevere de întâmplarea asta, și de fiecare dată când o atingi pe Célie – chiar și cea mai mică atingere în treacăt – Guin va fi acolo, suflându-ți în ceafă ca un câine turbat.

— Mila! repetă el cu o voce puțin mai amenințătoare. Deviezi discuția.

Îl urmăresc fascinată. Deși încearcă să pară dur, impasibil, în ochii lui a început să strălucească o emoție ciudată în timp ce se uită la sora lui. Este și exasperare, într-adevăr, dar și o blândețe în privirea lui. Niciodată nu l-am văzut atât de... de *uman.* Asta m-ar fi făcut să mă clatin în spate dacă nu m-ar fi ținut el de braț. Mă uit la el încruntată, încercând degeaba să-mi smulg mâna din strânsoarea lui.

Sunt cea mai mare proastă dacă încerc să umanizez un monstru.

Dar chiar și monștrii țin la surorile lor.

— O să-i deseneze încă o mustață unchiului Vladimir, continuă Mila cu înverșunare, plimbându-se agitată pe scări. Jur că așa o să facă! Poate o să-i deseneze coarne și o să-i înnegrească dinții. Poate o să-i dau cerneală.

Michal răsuflă greoi, dar nu o mai strigă, doar așteaptă cu răbdarea la limită să se oprească și să respire. Ceea ce ea nu face.

— Guin e fantoma care te-a ajutat să intri în biroul lui Michal, îmi spune Mila, și trădarea ei mă face să mă crispez și să-i arunc lui Michal o privire scurtă.

Dar el nu se lasă distras. Ochii lui o urmăresc numai pe Mila.

— Michal i-a frânt inima, și ea nu l-a uitat niciodată, nici după moarte. Încă bântuie prin biroul lui, văicărindu-se, plângând și tânjind după el în egală măsură, deși el nu aude nimic din ce spune. E *sfâșietor!*

— Ai terminat? întreabă Michal.

Mila își saltă bărbia.

— Nu!

Dar se pare că, în sfârșit, nu mai are nimic de spus. Netulburată, deschide gura să încerce din nou, dar Michal clatină încet din cap.

— Destul, Mila!

Cuvintele sunt mai degrabă o rugăminte decât o poruncă, dar Mila se oprește lângă ușă și-și lasă umerii în jos. Înfrântă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! Spune-mi de ce te-ai dus la Cesarine!

Ea refuză să-l privească, uitându-se în schimb la cea mai apropiată treaptă.

— Știi de ce m-am dus la Cesarine.

Cesarine? Mă uit încruntată la ei și văd cum Michal strâmbă din buze.

— Dimitri, răspunde el.

— Îi rostești numele de parcă ar fi o molimă.

— Pentru că *este* o molimă. Niciodată n-ar fi trebuit să-ți ceară...

— Încetează, Michal!

Mila se răsucește, gesticulând furioasă spre cerul de dincolo de

ușă. Nori groși de furtună s-au adunat de când am plecat din prăvălia lui *monsieur* Marc, iar tunetul huruie drept răspuns.

— Te porți de parcă nu le-am cerut niciodată ajutorul vrăjitoarelor. Nu a fost ideea *ta* strălucită să le cerem noaptea veșnică?

— Acum sute de ani, spune el. De atunci, ne-am șters cu grijă existența din memoria lor. Ai amenințat să ne expui neamul de dragul unui *singur* vampir.

— Pentru Dimitri. De dragul lui *Dimitri.* E *vărul* tău și are nevoie de ajutorul tău...

— Are nevoie de stăpânire de sine, nu de un leac mistic de la dușmanii noștri.

Lui Michal îi freamătă nările în timp ce începe să-și piardă cumpătul.

— Te-a lăsat acolo. Știai asta? Pe jumătate ascunsă în dărâmăturile din spatele catedralei Saint-Cécile, unde presupun că te-ai gândit s-o cauți pe La Dame des Sorcières. Te-a *abandonat.*

— Nu a fost vina lui.

Mila se ridică acum cât e de înaltă, proiectând spre Michal forța sfidării ei. Lacrimi opace îi strălucesc în ochi.

— Era *înfricoșat...*

— Cine a fost, Mila?

Cât ai clipi, Michal mă prinde de mână, trăgându-mă după el în timp ce înaintează spre sora lui. Expresia lui e mai întunecată decât norii de furtună de afară.

— Cine ți-a făcut asta? *Spune-mi!*

Dar eu nu mai pot să tac. Cesarine, Saint-Cécile, La Dame des Sorcières – cuvintele îmi sunt atât de familiare, *înfiorător* de familiare, și totuși pe jumătate formate, ca și cum ai încerca să faci un puzzle fără toate piesele. Mi se strânge pieptul de confuzie și mă opresc în loc, încercând fără succes să-i încetinesc înaintarea.

— Ce legătură are Lou cu toate astea? întreb disperată. De ce erai la Saint-Cécile? Și cine ți-a făcut *ce?*

Michal se oprește, privind-o încruntat pe sora lui, și o întrebare mută se ivește pe buzele noastre. Mila oftează.

Apoi, fără tragere de inimă, își dă părul la o parte și își trage gulerul în jos, dezvăluind două înțepături identice în gât.

Exact ca ale lui Babette.

Mă uit la semne ca printr-un tunel, incapabilă să înțeleg. Par cumva *greșite,* aberante, și până și eu simt că n-ar trebui să fie acolo. Vampirii pot muri, da – tocmai l-am văzut pe Michal ucigând trei –, dar să bea sângele unui vampir? Cum e posibil așa ceva? Sunt prea puternici, prea rapizi, prea *letali* ca să fie uciși, pentru că ei îi ucid pe alții. O senzație alunecoasă și grețoasă îmi face stomacul să se revolte în timp ce găsesc singura explicație posibilă, singura variantă care mai are sens. Ferindu-mă de Michal, întreb șoptit:

— Ți-ai ucis propria soră? Apoi, către Mila, mai tare: De asta refuzai să-l vezi? El te-a *ucis?* El ți-a băut sângele?

— Nu fi dezgustătoare!

Mila dă drumul gulerului ca să-și ascundă semnele revoltătoare.

— Vampirii nu beau de la vampiri *decât* în situații nefamiliale...

— Ai refuzat să mă vezi? întreabă Michal încet.

Pare aproape *jignit.*

— Dar el te-a *omorât,* nu-i așa? îi tai vorba.

Ea flutură scurt, a nerăbdare, din mână spre noi.

— Ți-am *spus,* Célie, fratele meu nu a ucis creaturile acelea și nici pe mine.

Strânge din buze și se uită din nou la trepte, având grijă să-i evite privirea lui Michal.

— Dar nici nu îți pot spune cine a făcut-o.

Michal scurtează pe loc distanța dintre ei.

— *De ce?*

— Pentru că nu-mi amintesc. Ultimele mele amintiri pur și simplu au... dispărut.

— Vrăjitorie! mârâie Michal.

Și iată! Ultima piesă! Dorința lui de răzbunare prinde contur în cele din urmă. Încercând degeaba să-mi smulg mâna din strânsoarea lui, mă mulțumesc să-l privesc încruntată.

— Coco nu i-a ucis pe oamenii aceia. Ținea la Babette și, chiar dacă n-ar fi fost așa, o vrăjitoare de sânge n-ar *extrage* niciodată sângele din corpul unei creaturi.

Mă uit sugestiv spre Yannick și Laurent.

— Nu așa cum ar face-o un vampir.

— Un vampir, ripostează el cu vocea mustind de dispreţ, n-ar fi ucis un membru al familiei regale.

— De unde ştii? I-am auzit pe celeşti vorbind la *monsieur* Marc...

— Pentru că Mila nu e ca *mine!* îmi răspunde printre dinţi. Toţi cei care o priveau o îndrăgeau.

Pufnesc pe nas, neîncrezătoare – cu compătimire.

— Laşi părerea despre sora ta să-ţi întunece judecata. Chiar dacă ucigaşul nu avea ceva personal cu Mila, tot ar fi ştiut că moartea ei urma să te afecteze.

Mă uit cu părere de rău la Mila, care ne priveşte cu o expresie stranie.

— Nu-ţi mai aminteşti ultimele clipe, dar poate că altcineva şi le aminteşte pe ale sale. Babette e dincolo de văl? Poţi s-o aduci la noi?

— Nu toate sufletele aleg să rămână în apropierea tărâmului celor vii, Celie.

Pentru prima dată de când o cunosc, o expresie asemănătoare cu regretul umbreşte trăsăturile frumoase ale Milei.

— Majoritatea aleg să treacă... mai departe.

Dintr-un motiv inexplicabil, simt cuvintele ei ca pe o lovitură în piept. N-ar trebui. Sigur că nu. Nu ar trebui să *conteze* locul de odihnă al spiritelor – nu atunci când un vampir însetat de sânge mă ţine de mână –, dar nu mă pot abţine. *Pippa.* Numele ei îmi răsună în gând ca o mână fantomatică, de parcă sora mea s-a întins dincolo de văl să mă atingă.

Dar nu a făcut-o.

Şi nici nu o va face.

Pentru că, dacă a fost vreodată cineva atât de curajos, încât să treacă mai departe, atunci aceea e sora mea.

Ca şi cum ar simţi la ce mă gândesc, Michal mă strânge uşor cu degetele.

— Aş îndrăzni să ghicesc, reia el cu voce joasă, că Babette nu e disponibilă pentru întrebări pe tărâmul ăsta sau celălalt. Văzând că mă încrunt, adaugă: Acum două nopţi, cadavrul ei a dispărut de la morgă.

— *Poftim?* icnim eu şi Mila la unison.

Michal îşi înclină capul, studiindu-mă cu o expresie indescifrabilă.

— Zici că era iubita lui Babette?

— Coco *nu a făcut asta!* mă răstesc, pierzându-mi răbdarea de tot, dar el nu mă lasă să scap.

— Rămâne de văzut.

Își întinde mâna liberă spre ușă și îi face semn Milei să iasă înaintea lui.

— Vino! Trebuie să discutăm toţi trei ce pași sunt de făcut și ar trebui să n-o facem unde am putea fi auziţi.

Dar Mila nu se mișcă.

— Michal! rostește ea încet.

Spre deosebire de sora lui, Michal nu-și bate capul să devieze discuţia.

— Nu face asta, Mila!

— M-ai întrebat de ce n-am vrut să te văd.

Vine mai aproape și se întinde să-i atingă obrazul fratelui ei. Nu știu dacă el o simte sau nu, dar se oprește în pragul ușii, ţinându-mă strâns cu mâna lui rece. O legătură. *Sau poate chiar sunt a lui,* înţeleg cu o tresărire neplăcută.

— Știi că nu e bine ce faci, Michal, insistă Mila cu o expresie neobișnuit de solemnă. Sunt moartă. Moartă *de-a binelea* de data asta, ceea ce înseamnă că nu mai avem ce discuta. Eu nu sunt Guinevere; refuz să te bântui și nicio răzbunare nu are să mă aducă înapoi. Se întrevede întunericul la orizont, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare clipă, iar tărâmul ăsta va avea nevoie de tine, de *voi* – continuă ea, uitându-se la mine – ca să supravieţuiască. Trebui să mă lași să plec, frate. Te rog!

— *Nu* te las!

Cu ochii mai scăpărători ca niciodată, ridică mâinile noastre împreunate, iar mâna ei îi trece prin faţă.

— Pentru că te-am *adus* înapoi – de două ori chiar – și n-am de gând să te pierd iar. *N-am* să te pierd iar.

Mila îl privește întristată.

Pășesc între ei înainte ca Michal să facă o prostie, cum ar fi să-și răpească sora.

— Deși nu-mi place să recunosc, sunt de acord cu el. Tu și celelalte fantome vedeţi lucruri de pe cealaltă parte, iar asta ne-ar putea ajuta

să găsim ucigaşul.

Şovăi apoi, neştiind cum să comunic cu presiunea asta ciudată şi supărătoare în piept. Ceva continuă să mă tulbure în ceea ce priveşte moartea Milei, a lui Babette, a ucigaşului misterios şi a întunericului iminent. A propriilor mele puteri neobişnuite. Nu poate fi vorba de incidente izolate, dar nu văd nicio legătură clară. Expir adânc. Nimic din toate astea nu are *sens.* Ca atunci când te doare un dinte, muşc iar şi iar, dar nu-mi găsesc alinarea.

Poate îmi imaginez lucruri. Poate nu există nicio legătură.

Poate vreau doar să nu mai fiu singură cu Michal.

— Dar dacă... dacă e aceeaşi persoană? o întreb ezitant pe Mila.

Te rog, nu pleca!

— Ucigaşul şi bărbatul care mă urmăreşte? Silueta neagră?

Michal se uită brusc la mine.

Mila clatină din cap resemnată. Orice foc s-ar fi aprins în ea în timpul confruntării cu Michal a dispărut acum, lăsând în urmă doar o femeie firavă şi înfrântă.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, Célie. Mă tem că restul depinde doar de tine.

Pe urmă, pluteşte în sus – unde nici măcar Michal nu poate să o urmeze –, îndepărtându-se din ce în ce mai mult, până se topeşte între umbre şi dispare din vedere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Promisiunea lui Michal

DUPĂ O JUMĂTATE DE ORĂ, MICHAL ÎȘI TOARNĂ UN pahar de absint în birou.

Nu vorbește – nici nu se uită la mine – în timp ce scoate dopul sticlei de cristal, toarnă lichidul detestabil și golește paharul dintr-o înghițitură. Mă uit cu o fascinație nedorită cum i se mișcă gâtul. Nu știam că vampirii pot să bea alcool, dar iată că el bea, desfăcându-și fălcile ca un șarpe.

Arsura îi face fața să lucească roșie în lumina focului.

Nu mă pot forța să mă simt vinovată.

Însă tăcerea lui se prelungește prea mult și mă foiesc pe scaun, iar fusta foșnește încetișor odată cu ceasul care ticăie pe birou. Îmi împletesc degetele în poală. Mă prefac că tușesc ca să-mi dreg glasul. El mă ignoră în continuare. În cele din urmă îl întreb, neputând să mai îndur stânjeneala asta nicio clipă:

— De ce m-ai adus aici? Și de ce nu ți s-au vindecat rănile?

În loc să răspundă, își mai toarnă un pahar de absint.

— Argintul.

Aștept cu răbdare să-mi explice; dar când nu o face, mă abțin cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Atunci, o să-ți... rămână pe față la nesfârșit? O să arăți pe vecie de parcă te-a atacat un urs?

Nu-i amintesc că *eu* am fost ursul, nu când umerii lui par atât de încordați și de amenințători.

După ce a plecat Mila, m-a condus de la crescătorie în biroul lui fără să scoată o vorbă, refuzând să mă mai atingă.

„Se va întoarce!” m-a avertizat el atunci.

Dar, în ciuda convingerii lui, ea n-a mai apărut. Nici atunci și nici acum.

— Rănile vor rămâne deschise până voi bea ceva mai puternic decât absintul.

Michal mă privește peste umăr, arcuindu-și sprâncenele.

— Te oferi?

Umbrele de sub ochii lui par mai adânci după întâlnirea cu sora sa, iar scobiturile feţei îi sunt mai pronunţate. Mai dure. Pare... obosit.

— Nu! îi răspund.

Pentru că nu îl compătimesc. Sora lui l-a refuzat pe faţă – *și pe mine,* mă gândesc nemulţumită –, dar tot nu merită compasiunea mea. Chiar dacă nu e el *ucigașul,* cu siguranţă este *un* ucigaş, şi nu ştiu exact cum stăm în acest caz.

Sau de ce mă forţează să rămân alături de el.

— De ce a vrut Mila să-l vindece pe Dimitri?

Îmi fac de lucru cu panglica de la încheietură, nevrând să-l mai privesc.

— De ce trebuiau s-o găsească pe Lou?

Și încă la Biserică, dintre toate locurile posibile?

În cele din urmă, Michal se întoarce şi se sprijină de bufet, uitându-se la mine. Îl văd cu coada ochiului cum învârte alene absintul. Mama spunea întotdeauna că e băutura diavolului. E firesc ca lui să-i placă.

— Dimitri suferă de pofta de sânge, îmi răspunde după o pauză lungă.

De data asta, nu mai aştept să se aştearnă iar liniştea aceea stânjenitoare.

— Și ce este *pofta de sânge?*

— O boală specifică vampirilor. Când Dimitri se hrăneşte, îşi pierde cunoştinţa. Mulţi vampiri uită de sine în timp ce vânează, dar un vampir cu poftă de sânge ajunge şi mai departe – nu-şi aminteşte nimic, nu simte nimic şi îşi ucide inevitabil victima în moduri oribile şi îngrozitoare. Dacă e lăsat prea mult liber, devine un animal ca Yannick.

Nu mă pot abţine şi ridic ochii la el. Umbrele îi întunecă obrajii sub pomeţi în timp ce se uită din nou la pahar. Priveşte cu atenţie lichidul verde.

— De obicei, scăpăm repede şi fără zarvă de cei afectaţi. Vampirii cu poftă de sânge îi pun pe toţi în pericol. Nu pot păstra secretul existenţei noastre.

— Dar Dimitri e vărul tău.

Un zâmbet aspru şi cumva ironic îi schimonoseşte trăsăturile.

— Dimitri e vărul meu.

— Îl iubeşti, îi răspund cu viclenie. Îl condamni pentru moartea Milei, dar tot îl iubeşti, altfel ar fi mort deja.

Auzindu-mă, Michal strâmbă din buze, iar eu strâng în mâini materialul fustei când un alt gând nepoftit pătrunde în spaţiul dintre noi. Iubirea l-a făcut orb pe Michal în privinţa surorii lui – nici acum nu-şi poate imagina de ce ar vrea cineva să-i facă rău –, dar dacă îl orbeşte şi în privinţa lui Dimitri? Poate că nu Michal i-a ucis pe sora lui şi pe ceilalţi, dar *cineva* a făcut-o. Cineva le-a scurs sângele din corp şi a lăsat cadavrele împrăştiate prin Cesarine. Cât timp au fost Dimitri şi Mila în Cesarine înainte ca ea să moară? O săptămână? Sau mai mult?

Destul cât să se hrănească cu un om, o Dame Blanche, o Dame Rouge, o melusină şi un vârcolac?

Sub privirile întunecate ale lui Michal, nu îndrăznesc să dau glas propriilor bănuieli – nu după ce s-a întâmplat cu Mila –, însă suspiciunea creşte tot mai mult cu fiecare ticăit al ceasului.

Dimitri suferă de poftă de sânge.

Dimitri a fost ultima persoană alături de Mila înainte să moară.

Deși Mila susţine că vampirii nu se hrănesc cu alţi vampiri decât în situaţii nefamiliale – *orice* o mai fi însemnând și asta –, oare Dimitri ar şti cu cine se hrănește când îl cuprinde pofta? Michal însuși a spus adineauri că vampirii cu boala asta își pierd deseori cunoștința, așa că e posibil să nu știe.

„Dimitri e dependent.” Cuvintele ameninţătoare ale lui Michal îmi revin în minte ca o şoaptă înfiorătoare: „De ieri, de când te-a cunoscut, nu s-a mai gândit la nimic altceva în afară de sângele tău. Gâtul tău frumos a devenit obsesia lui.”

Curând, aud și vocea Milei:

„În mijlocul lui e o siluetă – un bărbat.”

„Suferinţa pare să-i acopere faţa.”

„Are nevoie de sângele tău, Célie.”

Simt un fior pe șira spinării și parcă înţepenesc pe scaun, împreunându-mi mâinile în poală. *Dimitri știe că sunt Mireasă?* Dar... nu! Michal nu a știut până nu i-a spus Mila mai devreme, și cu

siguranţă nu va împărtăşi prea curând informaţia asta cu vărul său înstrăinat. Mă relaxez un pic, răsuflând lent. Deocamdată, secretul meu e în siguranţă.

— Şi ce ştii tu despre iubire, Célie Tremblay? întreabă Michal cu un glas scăzut.

Întrebarea mă face să tresar şi să revin în această cameră cu un zvâcnet neplăcut. Nu e niciodată semn bun când Michal vorbeşte pe tonul acela. Într-adevăr, în ochi i-a apărut o sclipire rece şi calculată şi, pe neaşteptate, se duce la birou. Când lasă jos paharul gol cu un clinchet hotărât, mă trag puţin înapoi.

— Oamenii vorbesc mereu de parcă ar fi experţi în subiectul ăsta, dar experienţa m-a învăţat că nu există nimic mai nestatornic decât inima unui om.

Cu o mişcare ca o ceaţă, deschide sertarul de sus, apasă pe ceva din interior şi scoate...

Inima mi se prăbuşeşte pe jos.

Scoate inelul meu de logodnă.

Străluceşte între noi, în lumina focului, ca o mie de sori minusculi, luminos, pur şi etern, iar gâtul mi se contractă doar cât mă uit la el. *Jean.* Cu obrajii roşii, sar în picioare să-l iau, dar bineînţeles că Michal e mai rapid. Inelul apare şi dispare înainte să apuc să fac un pas.

— Dovedeşte-mi că mă înşel, *mademoiselle!* îmi cere, ridicându-l între noi. Spune-mi de ce nu-l purtai şi o să ţi-l înapoiez cu plăcere!

Simt presiunea usturătoare în ochi, dar refuz să plâng în faţa acestui mizerabil. Nu are de ce să afle că nu m-am gândit la Jean Luc, că nu m-am gândit *cu adevărat* la Jean Luc, de când am venit aici. Nu are de ce să afle de confruntarea noastră din bibliotecă, despre neajunsurile lui Jean ca partener şi nici despre propriile mele neajunsuri oribile. Nu are de ce să ştie că n-am purtat inelul pentru că... pentru că...

Nici măcar nu găsesc vorbele potrivite.

— Nu ştiu! îi răspund răstit, încrucişându-mi braţele pe piept. Oricum, ţie *de ce* îţi pasă? Ai pomenit de două ori de logodna mea. N-ai nimic mai bun de făcut decât să-ţi bagi nasul în relaţia dintre doi oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti? Nu eşti *regele* tuturor vampirilor?

Sticlirea răutăcioasă din ochii lui Michal dispare văzându-mi expresia și, după încă o clipă, clatină din cap dezgustat. Poate din pricina mea. Poate din pricina lui. Și îl urăsc – îl *urăsc* –, pentru că există și o parte din mine care mă urăște.

Când, în clipa următoare, îmi aruncă inelul, tresar și aproape îl scap. Se preface că nu observă.

— Ia-l! Oricum n-am ce face cu asemenea tinichea caraghioasă.

Îmi tremură ușor mâna în timp ce privesc inelul, sfâșiată de o indecizie îngrozitoare. Dacă îmi pun inelul pe deget, recunosc ceva în fața lui Michal. Dacă nu, recunosc cu totul altceva. Mă scutește însă de umilința unui martor, întorcându-se cu spatele și ducându-se la bufet, unde umblă cu ceva ce nu văd.

În timp ce vâr inelul în corset ca să nu-l mai văd, simt cum mă copleșește ura de sine.

— Unde-i cruciulița mea de argint? îl întreb, surprinsă de calmul din propria-mi voce.

Nu se întoarce.

— Asta depinde numai de tine.

— Atunci, dă-mi-o! O vreau!

— Nu! îmi răspunde calm, scoțând cruciulița de argint din buzunar și lăsând-o să se legene atârnată de lănțișor.

Degetele îi fumegă încetișor când atinge crucea, care se învârte încet și sclipește în lumina focului ca un miraj.

— Doar după ce ajungem la o înțelegere.

— Ce fel de *înțelegere?*

În cele din urmă, se întoarce, strângând crucea cu o mână și oferindu-mi un pahar de absint cu cealaltă.

— Una simplă. Ești alături de mine, Célie Tremblay, sau împotriva mea?

Mă uit uluită de la fața la pumnul lui încleștat, unde argintul continuă să-i sfârâie și să-i fumege pe piele. O parte din mine vrea să prelungească momentul. Vrea să vadă cât durează până îi ia mâna foc. Cealaltă parte e inexplicabil de îngrozită de idee. N-am mai văzut niciodată pe cineva luând foc și nici nu vreau neapărat să schimb situația, nici măcar când e vorba de Michal.

— Mai ai de gând s-o omori pe Coco? îl întreb cu răsuflarea tăiată

şi ignorând absintul cu încăpăţânare.

— Dacă situaţia o va cere.

Expresia mea se îndârjeşte.

— Nu o cere.

— Încă nu sunt convins.

— Nici *eu* nu sunt convinsă că nu eşti un nebun sadic, cu inima neagră, hotărât să distrugă tot ce e mai bun pe lume. Poate nu ai ucis-o pe sora ta, dar cu siguranţă ai ucis alţi oameni. N-aş avea încredere în tine cum n-aş avea nici într-o viperă.

— Hmm!

Se uită o clipă la mine – cu o expresie calmă, rece, în ciuda mâinii care-i fumegă –, apoi îmi goleşte paharul de absint şi bagă cruciuliţa de argint înapoi în buzunar. Clatină din cap dezamăgit.

— Ce păcat! Când te gândeşti că voiam să te iau cu mine!

Îmi iau ochii de la palma lui arsă.

— Unde? îl întreb suspicioasă. *De ce?*

— Acum nu mai contează, nu-i aşa? Sunt un nebun sadic, cu inima neagră, în care nu poţi avea încredere.

Îşi înclină uşor capul.

— Deşi, în mod curios, n-am încercat să *te* distrug. Tu nu consideri că te afli printre oamenii buni din lume, Célie Tremblay?

— Nu-mi mai denatura cuvintele!

— N-aş face aşa ceva! Spune-mi tot ce ştii despre Cosette Monvoisin şi Babette Trousset!

Mijesc ochii, văzând întorsătura de situaţie.

— Pardon?

— Cosette Monvoisin, repetă el, cu ochii scânteind de o răutate subită, şi Babette Trousset. Voiai să ştii de ce te-am adus aici, de ce vreau să mă însoţeşti când plec de pe insulă. Am nevoie de informaţii despre relaţia lor. În special, trebuie să ştiu de ce ar fi furat Cosette cadavrul lui Babette de la morgă.

— Crezi că... Coco a furat cadavrul lui Babette?

Cuvintele mi se topesc brusc, iar în urma lor vine revelaţia.

— Chiar eşti nebun! Coco n-ar împiedica *niciodată* o anchetă privind o crimă fugind cu cadavrul lui Babette...

— Vrăjitoarele de sânge au ritualuri de înmormântare aparte, nu-i

așa? Se numește înălțare?

— Păi da, ard morții și atârnă cenușa în crângurile tainice din La Fôret des Yeux, dar *repet:* Coco n-ar fi luat cadavrul lui Babette fără permisiune.

— Ele cred că sufletul unei vrăjitoare rămâne blocat pe pământ până se înalță, nu-i așa? Oare Coco ar dori să supună cadavrul lui Babette la asemenea chinuri, fie și temporar? Ai spus că erau iubite.

Mă încrunt și ridic din bărbie.

— *Oricine* ar fi putut muta cadavrul lui Babette. Doar pentru că ai tu o răfuială personală – și complet deplasată – cu Coco nu înseamnă că e vinovată. Poate *adevăratul* ucigaș s-a întors după cadavrul ei. Te-ai gândit la varianta asta? Poate vindecătorii au scăpat ceva din vedere la autopsie, ceva ce l-ar fi implicat pe ucigaș, așa că s-a întors să distrugă dovezile.

Michal își desface brațele, sprijinindu-se de birou.

— Lămurește-mă, te rog, *mademoiselle!* Dacă nu Coco, atunci cine?

Mă uit lung la el, deschizând și închizând gura ca un pește. Pentru că e evident că nu știu *cine.* Nimeni din regat nu știe *cine* – nici măcar el –, și asta e *întreaga* problemă.

— Am două direcții viabile în față, Célie Tremblay.

Îndreptându-se, Michal își duce mâinile la spate și ocolește biroul cu nonșalanță. Numai că Michal nu are nimic nonșalant în el. Niciodată. Fiecare pas e precis, amenințător, în timp ce se oprește în fața mea.

— Ori o cercetez pe Cosette Monvoisin, ori pe Babette Trousset.

Fața îi rămâne înșelător de calmă.

— Poate că prietenele tale sunt nevinovate. Poate că nu. În orice caz, *voi răzbuna* moartea surorii mele, și mi-e milă de toți cei care stau în calea răzbunării mele. Acum, întreabă el cu o voce și mai blândă, ce direcție preferi?

O clipă de tăcere.

Sunt cât pe ce să spun „Dimitri”, dar numele lui îmi rămâne pe vârful limbii. N-am nicio dovadă că Dimitri a ucis-o pe Mila sau pe oricine altcineva și nu pot să-i trădez prietenia până nu aflu. Michal tolerează implicarea tangențială a lui Dimitri în moartea Milei; dacă îi

spun că Dimitri chiar a *ucis-o,* Michal nu va ezita. Îi va smulge vărului său inima încă bătând fără să mai aştepte dovezi.

Nu o pot trăda nici pe Coco.

Michal aşteaptă în continuare, anticipând, în mod clar, un răspuns.

— Nu ai nevoie să-ţi spun *eu* ceva despre Babette Trousset.

Frustrarea îmi creşte în suflet, acută şi subită, văzându-i încăpăţânarea fără margini.

— Poţi constrânge orice vrăjitoare din sabatul ei să-ţi spună tot ce trebuie să ştii despre ea – nu că ar avea vreo importanţă. Avem o şansă mai mare să găsim acul în carul cu fân decât să-i mai găsim cadavrul.

— Lasă-i pe fraţii tăi idioţi să-i descopere cadavrul! Nu acesta e important. Ceea ce trebuie să aflăm este de ce s-a întors ucigaşul după cadavrul ei şi nu după ale celorlalţi.

— *Nu* sunt idioţi! îl contrazic enervată.

Flutură din mână a dispreţ.

— Sunt incapabili. De luni întregi umblă pe la hotare, căutându-l pe ucigaşul cel misterios fără să găsească un singur suspect. Într-o săptămână, tu ai reuşit să ajungi în miezul lucrurilor. Ai aflat şi cum să ucizi vampiri, cum să treci dincolo de văl şi cum să comunici cu morţii. Mai ai şi cunoştinţe unice despre vrăjitoare, sirene şi – dacă nu mă înşel prea tare – vârcolaci, şi pe toţi îi numeşti prietenii tăi.

Cuvintele lui neaşteptate mă fac să mă îmbujorez. Mă uit la el nedumerită în timp ce laudele sale mă copleşesc ca un val fierbinte. Însă nu sunt prea sigură dacă plutesc sau mă înec în el. Niciodată nu s-a mai întâmplat să mă *măgulească* cineva atât de mult, dar, când e vorba de Michal, nici nu pare a fi măguleală. Dacă mă iau după tonul lui tăios şi sec, la fel de bine am putea să vorbim despre vreme. Clipesc prosteşte, neştiind cum să răspund.

— Eu... eu nu mă gândesc că...

— Ba da, te gândeşti, mă întrerupe. *Gândeşti,* tocmai de aceea eşti de două ori mai valoroasă decât orice vânător din Turnul Vânătorilor. Dar n-am să te forţez. Dacă nu vrei să mi te alături, am să te conduc înapoi în camera ta şi am să mă asigur eu însumi că nu te mai deranjează nimeni până în Noaptea Tuturor Sfinţilor.

O pauză.

— Asta îţi doreşti?

Ticăitul ceasului e singurul sunet care punctează tăcerea. Precum şi bătăile inimii mele. Îmi bate un ritm trădător în piept, ameninţând să sară afară şi să strice tot. „Asta îţi doreşti?” Nimeni nu mi-a mai adresat *această* întrebare şi mă uit la el neajutorată. În decurs de câteva ore, am trecut de la a pune la cale moartea lui Michal la... la *ce?* Iertarea lui? Acceptarea laudelor lui? Îmi vine să plâng de frustrare, ştiind ce alegere imposibilă mă aşteaptă.

Dacă accept să fiu alături de Michal, l-am putea găsi pe ucigaş.

Dacă accept să fiu alături de Michal, aş ajuta un ucigaş.

— Promite-mi că nu vei ucide pe nimeni! îi şoptesc. P-promite-mi că laşi ucigaşul în mâinile Vânătorilor dacă îl găsim şi că n-ai să intervii în sentinţa lor!

Răspunsul lui vine instantaneu. Ochii i se întunecă.

— Promit să nu te ucid pe *tine, Célie* Tremblay, iar asta e singura promisiune pe care sunt dispus să o fac! Ne-am înţeles?

Închid ochii preţ de o clipă.

Dar, în cele din urmă, nici măcar nu e o alegere adevărată. Pur şi simplu, nu mă pot întoarce în camera mea, la raftul meu, ca să mă umplu de praf în timp ce un ucigaş umblă liber. Nu pot să mă mai întorc vreodată în locul ăla. *Nu vreau.*

— Ne-am înţeles, îi răspund încet, deschizând ochii şi ridicându-mi mâna spre a lui.

Nu-mi tremură aproape deloc.

Un zâmbet reţinut şi periculos îi ridică uşor colţul gurii când îmi ia mâna în palma înnegrită, înfăşurându-şi degetele peste ale mele. De data asta, nu mai apare nicio fantomă în preajma noastră. Nu! Atingerea, *legătura* asta e numai a noastră.

Când se retrage, cruciuliţa de argint rămâne în palma mea, strălucitoare şi familiară ca întotdeauna, şi mă uit încruntată la iniţialele vagi scrijelite pe o margine. Nu le-am mai observat până acum – într-adevăr, nu le-aş fi observat nici acum dacă n-ar fi fost unghiul din care cade lumina focului –, dar iată-le, făcându-mi cu ochiul. *BT.*

Dacă vom lucra împreună, Michal trebuie să ştie tot.

— Nu ştiu de ce s-a întors ucigaşul după Babette şi nu după

ceilalţi, dar Babette... a fost singura victimă găsită cu aşa ceva.

Ne uităm amândoi în jos la cruce.

— Ea nu se închina Dumnezeului creştin.

Michal îşi ridică ochii la mine.

— Crezi că ştia ceva.

— Cred că se temea de ceva.

De un vampir, de pildă. Pun crucea în buzunarul fustei, unde se atinge ca o apăsare de piciorul meu. Mă leagă de podeaua biroului lui Michal; mă leagă de *Michal.* Dar acum nu mă mai pot întoarce.

— Criminalii în serie aleg, de obicei, victime după un anumit profil, dar vânătorii nu au găsit niciun tipar comun printre cei morţi. Poate ucigaşul alege victimele prin altă metodă. Poate are o... legătură personală cu ele.

Michal nu mai are nevoie de alte explicaţii. Gândurile îi aleargă deja prin minte, iar ochii negri îi sclipesc de nerăbdare.

— Unde locuia Babette? În Cesarine?

— Nu!

Slavă Domnului că nu! Clatin din cap, iar lacrimi de uşurare îmi împăienjenesc ochii. Slavă Domnului că Babette s-a mutat departe, departe de Coco după Bătălia de la Cesarine! Slavă Domnului că Michal a uitat pe moment de prietena mea! Pot doar să mă rog că lucrurile vor rămâne aşa.

— Locuia în Amandine. Am auzit-o spunând... spunându-i cuiva, continui grăbită, despre un loc pe nume Les Abysses, dar nu cunosc adresa. Părinţii mei au vândut casa de vară din Amandine când eram mică.

— Mă îndoiesc că părinţii tăi ar fi fost de acord.

Michal se îndepărtează de mine cu un zâmbet glacial.

— Abisul nu e un loc pentru doamne rafinate, educate şi politicoase.

— Cunoşti acel loc?

— O, îl cunosc!

Arată spre uşă, care se deschide singură, lăsând umbrele adânci să pătrundă în cameră. Mă ridic imediat.

— În curând, îl vei cunoaşte şi tu. Mergem la Amandine, drăguţo! Dacă există vreo legătură între Babette şi ucigaşul nostru, o vom găsi.

Dar ar trebui să ştii – mâna lui mi se furişează pe braţ în timp ce ieşim pe uşă – că, dacă nu găsim nimic, ne mai rămâne o singură direcţie. Înţelegi?

Ne privim în ochi prin semiîntuneric, iar numele ei rămâne nerostit între noi.

Coco.

Mă împotrivesc tentaţiei de a-i mai imprima o cruce de foc pe obraz.

— Da! răspund cu amărăciune.

— Bun aşa! îmi eliberează braţul şi dă din cap că pot să plec, adăugând: Atunci, mâine-seară pornim spre mare către Belterra. La ora şapte. Să te îmbraci cu ceva... verde!

PARTEA A III-A

L’appétit vient en mangeant.

Pofta vine mâncând.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Coborârea

MĂ ÎMBRAC ÎN ROŞU ÎN SEMN DE RĂZVRĂTIRE. E UN lucru mărunt, poate chiar banal, dar faptul că lucrez *cu* Michal nu înseamnă că lucrez *pentru* el. Mi se pare important să începem pe picior de egalitate, să-i reamintesc că nu poate să-mi dea ordine de parcă sunt sluga lui sau, mai rău – trag nervoasă de corsetul de mătase –, *animăluţul* lui.

Când ne întâlnim în birou la şapte fix, îmi măsoară rochia cu o expresie ambiguă, de parcă ar încerca să nu rânjească. Mijesc ochii la el.

— Roşu e culoarea mea preferată, îi explic trufaşă.

Stând în cadrul uşii, îşi pune pelerina neagră de drum cu degete îndemânatice.

— Mincinoaso!

— *Nu* mint! Fac o pauză şi apoi adaug: De unde ştii *tu* că mint?

— Te uiţi prea mult în ochii celorlalţi. E deranjant.

Ia încă o pelerină groasă şi neagră dintr-un cui de lângă uşă, apoi o ridică şi-mi face semn să-mi strecor braţele în mâneci. Prinsă pe picior greşit, fac întocmai, oprindu-mă când mă întreabă:

— Nu pot spune nimic ca să te răzgândeşti?

Arsurile de pe faţa lui au dispărut, la fel şi cele de pe mână, lăsând în urmă doar pielea netedă şi palidă. Imaginea îmi întoarce puţin stomacul pe dos. „Rănile vor rămâne deschise până voi bea ceva mai puternic decât absintul.” Poate l-a vizitat Arielle din nou. Poate a fost altcineva. Gândul îmi face greaţă şi mă feresc de atingerea lui, mustrându-mă în sinea mea. Nu m-am gândit să-mi iau pelerina, una frumoasă, din lână ivorie şi nasturi de argint. Fusesem prea hotărâtă ca Michal să vadă culoarea roşie.

— Absolut nimic!

Neputând să-şi mai ascundă rânjetul, trece pe lângă mine pe coridor.

— Cum doreşti!

— De ce voiai să port verde? îl întreb suspicioasă.

Nu-mi răspunde decât cu un chicotit sinistru.

La fel ca în ziua în care am ajuns în Requiem, o singură corabie plutește în port. Michal nu se oprește să vadă dacă vin după el în timp ce urcă pe pasarelă spre marinarii care rânduiesc la prova cutii simple de lemn. Ridicându-mi poalele rochiei și blestemând viteza supranaturală a lui Michal, îl urmez în grabă. Mă dor dinții de la vântul năprasnic.

— Michal! *Te rog,* poți să încetinești...?

Dar întrebarea mi se stinge pe buze în timp ce cutiile prind contur în lumina felinarelor. Mă opresc brusc pe puntea principală, holbându-mă la ele.

— Sicrie! șoptesc.

Stivuiesc sicrie.

Pelerina lui Michal flutură în urma lui când se întoarce spre mine.

— Da! Requiem Ltd. este furnizorul principal de sicrie în Belterra.

Când zâmbește, colții îi sclipesc rece în lumina fulgerului. Ceața înghețată ne acoperă deja hainele și părul. Furtuna din noaptea asta promite să fie una urâtă.

— De fapt, deținem monopolul pe piață. Nimeni nu poate concura cu prețurile noastre. Vino! mă îndeamnă, ridicând iritat ochii spre cer. Stă să se pornească furtuna.

Drept răspuns, un bubuit asurzitor de tunet mă face să tresar și să-l prind de mânecă în timp ce-i dă un ordin unui marinar. Oamenii muncesc în același ritm ca înainte – constrânși, în mod evident –, stivuind, stivuind și *stivuind* sicriele până când abia dacă mai văd dincolo de punte.

— M-Michal!

Dinții încep să-mi clănțănească, și tremur din tot corpul. Dar nu de la frig.

— De ce aveți nevoie să exportați s-sicrie?

— Nu avem, îmi răspunde scurt, încruntându-se și conducându-mă sub punte, în sala de bal.

Deși cineva a aprins aici alt felinar, lumina nu îmi alungă nodul din piept. Nu face decât să lumineze alte sicrie – mai frumoase decât

cele de sus, sculptate în mahon și santal, cu căptușeli aurite de mătase și satin.

— Le exportăm ca să transportăm clandestin vampirii în Cesarine. Inspectorii se uită rareori *în* sicrie.

O parte a minții mele înregistrează faptul că a spus „rareori”, nu „niciodată”, dar nu-mi pot bate capul cu inspectorii care verifică interiorul. Nu acum.

— Așa e mult mai simplu. Mai curat. După ce corabia trece de inspecție, ne strecurăm neobservați în oraș. Dar nu va trebui să intrăm în sicrie decât peste câteva ore. Abia după ce ne apropiem de oraș.

Scoate niște mănuși de piele din buzunar și mi le întinde.

— Poftim! Ia-le.

Dar mănușile sunt inutile față de frigul care m-a cuprins.

— Michal, nu pot...

Cuvintele mi se opresc în gât când mă uit la sicriul aflat cel mai aproape de el. Arată exact ca al Filippei: din lemn de trandafir, cu două lebede în mărime naturală sculptate pe capac, fiecare purtând o coroană de lauri. *Oare sicriul ei tot Requiem Ltd. l-a făcut?* O greață cumplită îmi urcă în gât la această idee și închid gura strâns ca să nu vărs pe cizmele impecabile ale lui Michal.

— Eu... eu nu mă pot băga într-un sicriu. Nu pot!

— Îmi amintesc.

Și atunci scoate altceva din buzunar – o piatră prețioasă strălucitoare și neobișnuită. Perfect rotundă, seamănă cu sticla alb-lăptoasă, împodobită cu vinișoare de alb strălucitor și nuanțe irizate de albastru, verde și violet.

— Poftim! E ultima dintre luminile vrăjite. Un semn de bună-credință de la Dame des Sorcières de odinioară.

Îmi pune piatra în palmă, iar un tunet asurzitor acoperă strigătele marinarilor în timp ce corabia se avântă în mare. Când mă clatin într-o parte, Michal mă prinde de braț, aruncând o privire încruntată spre tavan.

— La fel ca vremea de afară.

Îi dau piatra prețioasă înapoi cu mâinile tremurând. Pentru că lumina nu mă va ajuta într-un *sicriu.* Nimic nu mă va ajuta să țin la

distanţă mirosul morţii şi amintirea părului sfărâmicios al Pippei în gură. Simt deja că mă înec şi fac un pas frenetic înapoi, lovindu-mă de sicriul din spatele meu. Cu un strigăt sugrumat, sar într-o parte – *departe* de sicriu –, însă mă împiedic în pelerină şi sunt cât pe ce să cad în genunchi.

Michal mă prinde de coate înainte să mă prăbuşesc.

Se încruntă în timp ce continui să mă prăbuşesc. Se lasă în jos odată cu mine, stând în genunchi şi uitându-se la felul în care pieptul mi se umflă şi coboară cu repeziciune. Ştiu că mi s-au dilatat pupilele. Îi freamătă nările, şi ştiu că-mi adulmecă teama. Dar nu pot face nimic s-o opresc, nimic să împiedic reacţia corpului meu atunci când în jur nu văd decât *sicrie.* Când nu miros decât miere şi *putreziciune.*

— Ce e? mă întreabă nedumerit. Ce s-a întâmplat?

„Nu vine nimeni să ne salveze."

— Nu p-pot să intru într-un sicriu, Michal. Te rog, trebuie să existe altă cale!

Se încruntă şi mai tare.

— Logodnicul tău a împânzit apele cu corăbii care te caută. Regele a poruncit să fie controlate toate vasele. Detaşamente de soldaţi patrulează regatul în clipa asta, iar vrăjitoarele şi vânătorii cutreieră străzile din Cesarine cu ordin de la Arhiepiscop şi La Dame des Sorcières. Eşti cea mai căutată persoană din Belterra – şi asta nu-l include pe viconte, care a oferit o recompensă de o sută de mii de coroane pentru cel care te aduce teafără înapoi. Cred că îl cunoşti.

Un hohot de râs îmi zguduie tot corpul.

Da, îl cunosc!

Lordul Pierre Tremblay, umil slujitor al Bisericii şi Coroanei, soţ şi tată devotat, un bărbat cu care n-am mai vorbit de aproape un an. În alte împrejurări, recompensa de o sută de mii de coroane pentru întoarcerea fiicei lui ar fi înduioşătoare. Cu toate astea, vicontele nu are o leţcaie în buzunar şi încă îmi amintesc ultimele cuvinte pe care mi le-a spus: „Fiica mea nu are să se facă de râs cu Vânătorii. N-am să îngădui una ca asta. M-ai auzit? Nu ai să te alături..."

— Pot constrânge oamenii de rând să-ţi uite chipul, replică Michal, înlocuind ochii verzi şi otrăvitori ai tatălui meu cu ochii lui negri, dar, dacă te vede un Vânător sau o Dame Blanche, va trebui să-i ucid.

Icnind, mă străduiesc să mă ridic în picioare, iar Michal îmi dă drumul imediat.

— Nu! Fără crime!

Oricum ar fi, riscul e prea mare; habar nu avem cine va inspecta corabia şi, dacă mă recunoaşte cineva, o să mă târască înapoi acasă, în West End. N-am să descopăr niciodată adevărul despre ucigaş. N-am să înţeleg niciodată ce e cu noua mea putere neobişnuită sau cu întunericul care se apropie, n-am să mai am ocazia de a le dovedi ce pot părinţilor mei, lui Jean Luc şi lui Frederic. Au să mă închidă din nou într-o cutie de sticlă – nu, au să mă *încuie* –, iar de data asta părinţii mei au să arunce şi cheia.

Nu! Nu se poate aşa ceva!

Mă uit disperată în jur, căutând altă soluţie, şi mă opresc la biroul Odessei din mijlocul sălii de bal. Deasupra stă muntele ei de pergamente, dar, lângă el, sclipind vag în lumina felinarului...

Altă sticlă de absint.

Slavă Domnului! Inima îmi sare în gât şi mă arunc spre băutura verde şi greţoasă de parcă însăşi viaţa mea ar depinde de ea. Dar când pun mâna pe sticlă, Michal mă prinde de încheietură. Clatină din cap cu o strâmbătură sarcastică din buze.

— Nu prea cred.

— Dă-mi *drumul!*

Mă zbat şi încerc să-i slăbesc strânsoarea, dar rămâne de neclintit. Surprinzător de uşoară, da, dar totuşi de neclintit. Îmi ridic bărbia.

— M-am răzgândit. *Pot* s-o fac! Pot să mă bag într-un sicriu.

Pufneşte dispreţuitor pe nas.

— Cu absint?

— Dar *tu* îl bei!

— Eu beau tot felul de lucruri pe care tu nu le bei, şi dă-mi voie să te asigur că absintul este, probabil, *cel mai* jignitor dintre toate. Ai gustat vreodată?

— Nu.

Mă ţin tare pe picioare, încăpăţânată, iar el mă lasă, în cele din urmă, să-i iau sticla din mână. O strâng la piept.

— Dar o dată am luat pe furiş o gură din vinul mamei. Nu poate fi prea diferit.

Michal mă privește lung, de parcă mi-aș fi pierdut mințile, smulgându-le din cap și aruncându-le pe fereastră. Și poate chiar așa am făcut. Poate nu-mi pasă. Mă chinui să scot dopul sub privirile lui critice, abia reușind s-o destup când afară se aude o bubuitură îndepărtată.

Ne întoarcem amândoi capetele în direcția aceea.

— Ce-a fost...? dau să întreb.

Însă Michal dispare pe scări cât ai clipi. Stângace și lentă, mă iau imediat după el, iar pe mâini îmi curg câteva picături de absint. Mirosul aromat – de anason, fenicul și încă ceva – mă face să strâmb din nas în timp ce urc scările și mă opresc brusc pe dunetă, alunecând un pic din cauza ploii. Acum toarnă cu găleata, de parcă Dumnezeu ne răstoarnă în cap găleți cu apă. În câteva secunde, sunt udă până la piele, dar îmi dau părul ud de pe față și mă uit în direcția în care privește Michal.

Spre nord, abia vizibilă din pricina vijeliei, altă corabie încearcă să se mențină pe linia de plutire printre valurile de cincisprezece metri. Catargul principal s-a rupt din cauza vântului, iar vasul se înclină pe o parte, cât pe ce să se răstoarne. Asta mă face să înghet de spaimă.

— Michal!

Dar vântul îmi poartă strigătul pe aripile lui și mă aplec automat când scapără încă un fulger. Sicriele alunecă în toate direcțiile. Echipajul – pe jumătate înecat – aleargă să le lege, dar nici măcar constrângerea nu e destul de puternică pentru furtună. Cu un pocnet asurzitor, o cutie de lemn se lovește de alta, apoi cad amândouă peste marginea corabiei în mare.

— Michal!

În timp ce vântul îmi flutură părul și pelerina, mă străduiesc să ajung la el și să-l prind de braț.

— Corabia aia... O să se înece tot echipajul dacă noi nu...

— Nu-i putem ajuta.

Când spune asta, catargul despicat al celeilalte corăbii se desprinde de tot, iar un val cumplit trage prova sub apă odată cu jumătate din echipaj. Ceilalți strigă și dau fuga să asigure corabia, dar e prea târziu. Acum vasul se scufundă cu repeziciune. În clipa următoare, fulgerul lovește încă un catarg, iar velele scot scântei și iau foc. Priveliștea mă

umple de groază și strâng mai tare mâneca lui Michal.

— Dar trebuie să-i ajutăm! Michal!

Însă el arată descurajat la apa învolburată din jurul nostru. Frânturi ascuţite și rupte din alte corăbii străpung valurile ca niște pietre funerare care se ridică în cimitir. Și îmi dau seama că exact asta este: un cimitir.

— Nu pot fi salvaţi, spune Michal. Nimeni nu găsește Requiem în afară de cei născuţi sau făcuţi acolo.

— *Poftim?*

— Insula e secretă, Célie!

Cu o voce tăioasă, Michal îi întoarce spatele corabiei care se scufundă și oamenilor care mor, dar eu nu-mi pot lua ochii de la ei. Mă prinde de cot și mă conduce spre cotlonul adăpostit de lângă scări.

— În urmă cu mulţi ani, strămoașa îndrăgitei tale Louise a făcut o vrajă de protecţie a insulei. Majoritatea pur și simplu deviază de la curs când se apropie de Requiem, dar alţii – ca prietenii noștri de aici – sunt prea iscusiţi ca să se lase descurajaţi. Așa că vraja îi omoară. Nu ajung niciodată pe insulă.

— Îi... îi *omoară* repet uluită.

— În afară de sărbătorile vrăjitoarelor.

Fulgerul îi face părul să pară complet alb, proiectându-i umbre sub ochi și în obraji, iar când strâmbă cu răutate din buze arată cu adevărat ca un monstru din Iad.

— O găselniță grozavă, de altfel! La Dame des Sorcières pretindea că asta îi protejează supușii – contrabalansând vraja. Timp de trei săptămâni pe an, Requiem e complet expusă și vulnerabilă faţă de lumea din afară.

Ridică sugestiv dintr-o sprânceană.

— Samhain e una dintre acele zile.

Strâng atât de tare sticla de absint, încât mă dor mâinile. Marea a înghițit tot în afară de pupa corabiei. Mi se strânge stomacul când strigătele oamenilor se estompează în vuietul vântului și în bubuitul tunetelor. Deși înaintez poticnindu-mă, hotărâtă să-i *ajut* cumva, să lansez o barcă de salvare, nu apuc să fac decât trei pași înainte ca Michal să mă prindă de pelerină și să mă tragă înapoi la adăpost. O

secundă mai târziu, un val se înalţă şi se sparge peste parapet. Mă agăţ neajutorată de el în timp ce corabia se zdruncină.

— Deci Lou şi ceilalţi nu vor putea trece de vrajă decât în Noaptea Tuturor Sfinţilor?

— Doar la miezul nopţii.

— Şi dacă ajung mai devreme?

Ne uităm amândoi cum marea înghite şi ultimul om.

— Roagă-te să nu facă asta! răspunde Michal sec.

Până să termine de vorbit, corabia şi echipajul ei au dispărut cu totul. Pur şi simplu... au dispărut. Inima îmi bate greoi şi dureros în piept. E ca şi cum nici n-ar fi existat.

Rămânem aşa încă un moment, urmărind valurile în timp ce vântul şi ploaia vuiesc în jurul nostru. Îmi dau seama că încă mă mai ţin de Michal când se desprinde încet şi se întoarce să coboare sub punte. Dar în ultima clipă ezită şi îmi aruncă peste umăr o privire indescifrabilă.

— Barca de salvare nu i-ar fi ajutat, mă anunţă.

Simt o durere în piept, ştiind că e adevărat.

Când dispare sub scări, duc sticla de absint la gură şi beau.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUA

La Fée Verte[17]

TRAG CÂTE O DUŞCĂ PENTRU FIECARE OM PE CARE L-AM văzut murind.

Michal – care pare să fi dezvoltat o conştiinţă de când am venit după el – mă opreşte după trei guri.

— Cum *îndrăzneşti!*

Legănându-mă din cauza valurilor turbulente, îmi dau indignată părul la o parte de pe obraji. Simt deja că mi se încing, îmbujorându-se, de parcă am stat în soare ore întregi în loc să mă înec sus pe punte. Şi gâtul mă arde ca şi când aş fi băut acid. Mă uit suspicioasă la sticla pe care acum o ţine Michal în mână, mijind ochii la zâna verde de pe etichetă. Zâmbetul ei pare destul de inofensiv.

— *Încerc* să cinstesc amintirea morţilor, dar tu – un val deosebit de puternic zguduie toată corabia şi mă lovesc de el – n-ai cum să înţelegi, nu-i aşa?

Îşi dă ochii peste cap şi mă ajută să mă echilibrez, prinzându-mă de cot.

— Probabil că nu.

— Tipic!

Mă îndepărtez de el şi mă prind în schimb de biroul Odessei, scoţându-mi pelerina grea până nu mă sufocă.

— Moartea nu te mai afectează. Ai ucis prea mulţi oameni.

— Cum zici tu.

— Da, chiar „zic". Chiar zic. Fac o pauză, apoi îl întreb: De curiozitate... *câţi* oameni ai ucis?

Colţurile gurii i se ridică – e mai degrabă o grimasă decât un zâmbet – şi se învârte în jurul meu, băgând sticla de absint în sertarul biroului. Apoi închide sertarul cu un gest ferm.

— E o întrebare foarte personală, Célie Tremblay!

— Aş dori să-mi răspunzi, insist în vreme ce-mi ridic bărbia. Şi aş

[17] „Zâna verde", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

dori să-mi dai sticla înapoi. Am băut doar pentru Ansel, Ismay şi Victoire, dar trebuie să mai beau şi pentru...

— Iar eu aş dori să nu verşi pe pantofii mei.

Mijeşte ochii văzând că mă legăn iar, clipind în timp ce căldura din obraji îmi străbate tot corpul. Se întâmplă destul de brusc şi neaşteptat, şi ezit, privind surprinsă în jur la sala de bal luminată doar pe jumătate. Acum marginile par plăcut distorsionate, aproape ca într-un vis sau... sau poate ca atunci când le vezi printr-o sticlă frumoasă, fumurie. Michal se încruntă, văzând ceva în expresia mea. Apucându-mă de încheietură, mă face să ocolesc biroul Odessei şi mă aşază cu forţa pe scaun.

— Se pare că vom fi amândoi dezamăgiţi.

Ridic o mână în faţa ochilor, examinând-o curioasă în lumina scânteietoare a lămpii.

— Mă simt... ciudat. Am văzut oameni beţi, ştii, dar nu m-am aşteptat să fie atât de... de *plăcut.*

Sar în picioare şi mă întorc cu faţa spre el, împiedicându-mă uşor. Mă prinde din nou de cot.

— De ce nu face lumea chestia asta tot timpul?

Nerăbdător, expiră adânc şi mă împinge la loc.

— O gură din vinul fiert al mamei tale nu te-a făcut să te simţi *plăcut?*

Dau alene din mână.

— O, am minţit!

— Ce-ai făcut?

— Am minţit.

Un muşchi de pe obraz începe să-mi zvâcnească văzând cum i se întunecă expresia. Ignorându-l, deschid sertarul de la birou ca să scot din nou sticla de absint. Aproape îmi trânteşte sertarul peste degete.

— Ai spus că nu pot să mint, dar pot şi chiar *am făcut-o.* Iar tu habar n-ai avut.

Acum nu mă mai pot abţine – îmi scapă un chicotit de pe buze când mă întorc pe scaun şi-l împung în stomac, dar el îmi dă mâna la o parte.

— Ţi-am spus că am gustat vinul mamei, dar nu am făcut asta niciodată. Ea nu bea vin. Nu bea alcool deloc – nu e de acord cu el –,

așa că până acum n-am mai luat nici măcar *o gură.*

Îmi împreunez palmele, încântată.

— Dar e *minunat,* nu-i așa? De ce nu mi-a spus nimeni că e atât de minunat? *Tu* te-ai îmbătat vreodată?

Se uită în tavan cu o expresie chinuită, de parcă se întreabă cum se face ca un vampir bătrân și atotputernic ca el să se trezească în asemenea situație.

— Da.

Îl privesc cu atenție.

— *Și?*

— Și ce?

— Păi, *tot!* Câți ani aveai? Cum s-a întâmplat? Era tot absint sau...?

Clatină scurt din cap.

— Nu discutăm despre asta.

— Ei, haide!

Deși mă întorc să-l împung iar, pășește imediat într-o parte și mă trezesc că doar îl arăt cu degetul.

— Nu e *corect!* îl cert. Tu poți să... să țâșnești de colo-colo cu *viteza ta superspecială,* Michal Vasiliev, dar *eu* pot fi superspecial de *enervantă* când mă ignori, ceea ce e nasol pentru tine, deoarece eu sunt ignorată mereu – dau din degete ca să subliniez –, ceea ce înseamnă că îmi convine să fiu enervantă și o să tot întreb iar și *iar,* până îmi spui ce vreau să...

Mă prinde de degete înainte să-i scot ochiul din greșeală.

— Măcar atâta lucru e *dureros* de clar.

Exasperat, îmi lasă mâna să cadă în poală.

— Aveam cincisprezece ani, îmi spune iritat când încerc să-l împung din nou. Eu și Dimitri am furat un butoi cu mied care era pentru tata și mama mea vitregă. Tot satul a venit să sărbătorească aniversarea lor de zece ani și nici n-au observat că dispăruse.

Avea cincisprezece ani.

— L-ați băut pe tot? șoptesc uimită.

— Nu! Ne-au ajutat Mila și Odessa.

— Voi patru erați prieteni la cataramă?

Pufnește cu dispreț, deși sunetul nu e nici pe departe atât de rece și de indiferent pe cât vrea el să fie. Nu, sună aproape *afectuos,* și îmi

mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul.

— Aproape am dat foc hambarului și am petrecut restul serii vomitând în șură. Părinții noștri s-au înfuriat. Ne-au pus să curățăm grajdurile ore întregi a doua zi.

În ciuda vomei și a balegii de cal, nu pot să nu oftez ascultându-i povestea – inexplicabil de nostalgică – și să-mi împletesc degetele în poală.

— Tatăl tău o iubea mult pe mama ta vitregă?

— Da!

Îmi aruncă o privire lungă, scrutătoare.

— Și pe mama a iubit-o.

— Pare un om cumsecade.

— Da! replică Michal după încă o pauză scurtă. Apoi, mai ezitant: Semăna... mult cu Dimitri în felul acela.

Hmm!

Strâng din buze, studiindu-l cu interes câteva secunde. Absintul încă îi încețoșează trăsăturile ca într-un fel de tablou – în tonuri de alabastru și obsidian – până când nu mai pare aievea. Clatin din cap, năucită. Pentru că *este* aievea, normal, deși gândul la el la cincisprezece ani, cu părinți exasperați, verișori năzdrăvani și un butoi plin cu mied mă umple de un sentiment inexplicabil și neașteptat de pierdere.

Pufnesc în râs din reflex.

— Și când te gândești că, atunci când *eu* aveam cincisprezece ani, încă dormeam în camera pentru copii și mă jucam cu păpușile!

Râd din nou, neputând să mă abțin, și mă aplec brusc înapoi ca să mă legăn pe picioarele din spate ale scaunului. Deși deschide gura ca să-mi dea o replică usturătoare, vorbesc peste el, ceva mai repede de data asta:

— Lou, Reid și Beau au jucat anul trecut adevăr sau provocare cu whiskey, dar eu dormeam în cealaltă cameră.

Aș vrea să nu fi dormit, ca să joc și eu. Mi-ar plăcea să joc o dată – și ai crede că a fost neplăcut să călătorim toți împreună, dar nu a fost deloc așa. Știi de ce?

Fac o pauză dramatică, întinzându-mi gâtul ca să mă uit la el pe dos, așteptând să facă ochii mari, interesat, sau poate să se aplece în

față și să clatine din cap de nerăbdare.

— Nu, îmi răspunde cu o voce ciudat de joasă. Nu știu.

— Vrei să-ți spun eu?

Zâmbește crispat în timp ce-mi împinge scaunul ca să stea drept.

— Am de ales?

— Nu – sar din nou în picioare, iar el face un pas în spate să nu ne lovim –, și nu a fost neplăcut pentru că Lou și Reid sunt *suflete-pereche.* La fel ca *părinții* tăi, Michal.

— Chiar așa?

Dau din cap cu entuziasm.

— Știi deja că eu și Reid am fost împreună pentru că, mă rog, nu știu exact de unde ai aflat, dar pun pariu că nu știi cât de potriviți sunt. Pun pariu că nu știi că Lou cântă la patru instrumente! Nu știi că Reid dansează *minunat* în jurul armindenului când crede că nu-l vede nimeni.

Îl împung în piept din nou, provocându-l să mă contrazică.

— Sunt sigură că dansează mai bine ca tine. *În plus,* e mai înalt.

Îi zvâcnesc buzele.

— Un zeu printre oameni.

— Reid n-ar accepta comparația asta. E prea umil.

Ridicând nasul în aer, mă întorc și fur sticla de absint din sertar. De data asta, Michal nu încearcă să mă oprească. Se sprijină de cel mai apropiat sicriu, încrucișându-și brațele la piept și privindu-mă.

— Și nu uita de fratele lui, Beau! adaug, destupând sticla ca să mai iau o dușcă.

Acum nici măcar nu mă mai arde pe gât. Într-adevăr, limba mi-a amorțit de tot.

— E posibil ca Beau să fie cea mai amuzantă persoană din lume. E un gentleman *și* o pușlama, iar când zâmbește, arată exact așa cum îți închipui un pirat atrăgător: plin de farmec, de gropițe și pericol. Iar Coco... *Coco* – scutur sticla să-mi subliniez ideea, neputând să mă abțin –, Coco e mult *mai mult* decât un chip frumos, pricepi? E de o inteligență sclipitoare, și pare dură din exterior, dar numai pentru că nu-i place să fie vulnerabilă.

Acum strâng sticla la piept, sprijinindu-mă de birou și dând cu degetul peste aripile zânei verzi. Poate o să-mi vopsesc părul în verde,

ca al ei, pentru balul mascat din Noaptea Tuturor Sfinţilor. Poate *monsieur* Marc va coase pentru noi toţi aripi asortate. Oftez fericită la această idee.

— Îi iubesc foarte mult!

— Serios? întreabă, ridicând sarcastic dintr-o sprânceană. N-aş fi ghicit niciodată.

Speriată, mă uit la Michal încruntată. Pentru că uitasem că e acolo. Pentru că, judecând după tonul lui, el nu-i iubeşte pe prietenii mei la fel ca mine, şi, pentru că are de gând să...

Camera se învârte periculos în timp ce iau un cuţit pentru scrisori din sertar, fluturându-l ca pe un cuţit adevărat. E mult mai uşor decât lăncile şi săbiile lungi din Turnul Vânătorilor. Mult mai uşor de manevrat.

— N-am să te las să-i omori, *monsieur!* îi spun deodată.

Îşi dă ochii peste cap, dar nu se mişcă.

— Pune-l jos până nu te răneşti!

Îmi scapără ochii văzând cât de indiferent e.

— Nu poţi să-mi spui ce să fac. Toţi încearcă *mereu* să-mi spună ce să fac, dar numai unul e căpitanul meu – *tu* nu eşti căpitanul meu –, ceea ce înseamnă că nu trebuie să ascult ce spui.

Auzind că-l pomenesc pe Jean Luc, orice urmă de amuzament din expresia lui Michal dispare.

— A, da!

Ducându-şi mâinile la spate, se uită la vârful cuţitului care i s-a lipit de piept. Din păcate, e făcut din oţel, nu din argint.

— Célie, vânătoreasa. Preţ de o clipă, am uitat. Mă întreb câţi oameni ai fi ucis *tu* dacă ai fi rămas în Turnul Vânătorilor.

Se apropie hotărât de cuţit şi – sub privirile mele şocate – lama se îndoaie când îl apasă în piept. Se *îndoaie.* Îi dau drumul instantaneu, apoi fac un pas în spate şi mă lovesc de biroul Odessei. Dar el nu încetează să se apropie, reducând încet distanţa dintre noi.

— Pe *mine* nu eziţi să mă ataci, cu siguranţă. De ce oare?

— Pentru că eşti un monstru.

Dând înapoi în continuare, arunc sticla de absint spre el ca să-l opresc. Nu ştiu *de ce* vreau să-l opresc. A promis că nu-mi va face niciun rău, dar ceva în felul hotărât în care îşi încleştează fălcile îmi

stârnește un fior delicios pe spate. Prinde sticla cu o mână și o aruncă în sertarul de la birou.

— Iar eu *nu* sunt Vânător, îi spun cu încăpăţânare, ascunzându-mă după un sicriu. Nu mai sunt.

— În mod cert gândești ca unul. Dragul tău căpitan ştie că ţi-ai încălcat jurământul?

— Nu, el...

Mă încrunt nedumerită și dau înapoi, clipind repede. Am uitat să-i spun despre Jean Luc. Le-am spus tuturor, dar lui am uitat să-i spun cât de motivat e Jean, cât de constant, de capabil și de devotat este. „Dragul tău căpitan ştie că ţi-ai încălcat jurământul?" Un zumzet enervant îmi umple urechile auzind întrebarea și împiedicându-mă să gândesc limpede.

— Ce... ce vrei să spui cu asta? îl întreb suspicioasă.

Își pune mâinile deasupra sicriului.

— Tu să-mi spui!

Dar... nu! Nu-mi place întrebarea lui. Nu-mi place deloc. Într-adevăr, discuţia asta a devenit, în mod irevocabil, plictisitoare.

— Nu... nu-ţi spun nimic și nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Hotărâtă, mă întorc cu spatele la el și faţa spre coridor. Nu o să-mi strice momentul, oricât de mult s-ar strădui. Nu contează că am nouăsprezece ani, nu cincisprezece, că singura mea tovarășă aici e la *fée verte* – și eu pot să-i dau foc unui hambar metaforic. Caut disperată ceva de făcut. Corabia a încetat să se mai legene, ceea ce înseamnă că am trecut de furtună, și dincolo de scări – undeva pe puntea plină de apă –, un marinar cântă o melodie veselă la muzicuţă. *Asta e!* Sunetul mă face să ţopăi un pic pe vârful picioarelor. La urma urmei, *suntem* într-o sală de bal și n-am mai dansat de când lumea.

Nu-l aud pe Michal mișcându-se în spate.

— Să sperăm, reia cu o voce neașteptat de reţinută, că *monsieur* Diggory nu te-a învăţat să dansezi.

Tresărind puternic, mă răsucesc din nou – de data asta ca să-l împing la o parte –, dar mă opresc în ultima secundă. Stă foarte aproape de mine. *Prea* aproape, însă picioarele mele prind rădăcini în timp ce-mi ridic ochii spre el. Stând atât de aproape, atât de neclintit, aș putea săi număr genele dacă aș vrea. Aș putea să le ating cu

degetul mare, să-i trasez linia obrazului până la colţul gurii.

Aş putea să-i ating vârful dinţilor.

Gândul nepoftit îmi taie răsuflarea, iar privirea mi se opreşte, fără să vreau, la buzele lui. Deşi are grijă să-şi păstreze expresia impasibilă, nici el nu se mişcă. Nu respiră.

Nu a respirat nici la teatru, când mi-a simţit frica. Sau în crescătoria de păsări, când mi-a simţit mirosul sângelui.

Pentru că e un monstru, repetă mintea mea care se zbate sălbatic în mine. *Un monstru.*

Cu stomacul strâns, ridic o mână nesigură.

Dar în clipa aceea se aude o bătaie în uşă, iar un marinar îşi bagă capul înăuntru.

— Majestatea Voastră, spune acesta, iar tensiunea tulburătoare dintre noi se spulberă.

„Majestatea Voastră." Pufnesc tare auzind numele şi fac un pas înapoi. Michal se întoarce rigid spre marinarul care se face mic când îi vede căutătura întunecată.

— Iertare, Majestate, dar se apropie trei corăbii care arborează steagul din Belterra! Au semnalat că percheziţionează încărcătura.

„Percheziţionează încărcătura."

Cuvintele îmi zumzăie în urechi precum albinele, presante, neplăcute şi nepoftite. Dar în mod clar au o însemnătate aparte pentru Michal şi echipajul lui, ceea ce înseamnă că probabil ar trebui să fie important şi pentru mine. Numai că nu-mi amintesc prea bine *ce* anume – din cauza zumzăitului – sau de ce au început să usture. Aşa că alung cuvintele, apoi traversez camera şi întind mâna spre marinar.

— Cum te numeşti, *monsieur?* îl întreb cu nerăbdare.

Calde şi bătătorite, mâinile lui le primesc pe ale mele după o clipă de ezitare. Când le strâng, cu un zâmbet vag şi o privire încruntată.

— Mă numesc Bellamy, *mademoiselle.*

— Ai un nume *excelent,* Bellamy!

Mă aplec spre el cu un aer conspirativ.

— Şi eşti şi foarte chipeş. Ştii? Ai familie acasă? Dansezi cu ei? Eu *iubesc* dansul şi, dacă vrei, te pot învăţa să-l iubeşti şi tu.

Clipeşte la mine, inexpresiv, apoi se uită la Michal.

— Ăăă...

— Ignoră-l pe Michal! Eu așa fac mereu.

Când mă întorc în spate, făcând o piruetă pe sub brațul lui, vampirul cu pricina mă prinde în locul lui. Mă trage spre el. Își ține buzele strânse într-o linie dreaptă și dură, dar nu-mi pasă; mă învârt și pe sub brațul lui, râzând și vorbind cu marinarul chipeș.

— Dacă aș fi *eu* vampir, aș constrânge pe toată lumea de pe insulă să-l ignore pe Michal. Ar fi fantastic!

— Ce bine că asta nu se va întâmpla niciodată!

Michal dă scurt din mână spre marinarul care iese grăbit din cameră.

— Iar acum – reia, dând din cap spre ceva din spatele meu –, nu-mi mai vrăji echipajul și urcă în sicriu!

Instinctiv, arunc o privire peste umăr, iar inima îmi ajunge undeva în dreptul buricului. Un sicriu familiar, din lemn de trandafir, mă privește strâmb. Clipesc cu repeziciune. Albinele din urechile mele zumzăie zgomotos acum, iar deodată camera devine insuportabil de caldă. Îndepărtându-mă de Michal, îmi apăs mâinile pe obrajii fierbinți. *De ce* e atât de cald aici? Am trecut cumva de Cesarine și am ajuns direct în iad?

— Treci în sicriu, Célie! repetă Michal ceva mai blând.

Ochii negri îi sclipesc de nerăbdare. Și încă ceva. Ceva ce nu pot numi.

Pufnesc din nou.

— Majestatea Ta, *dragule,* te-a refuzat cineva vreodată?

Pășește hotărât spre mine.

— Niciodată.

— Nu intru în sicriul acela.

— Deci ai băut o halbă de absint degeaba?

— O lady nu ar bea niciodată o *halbă* de absint. Am consumat cu măsură și, mai mult decât atât, am spus că nu voi intra în sicriul *acela.* N-am spus că nu aș intra în altul.

Prefăcându-mă că-i zâmbesc cu seninătate, pipăi sicriul din mahon lăcuit de alături. Podeaua începe să mi se miște sub tălpi în timp ce a patra gură de absint îmi ajunge în stomac.

— Am să intru în *acesta,* mulțumesc!

— Acela e sicriul meu.

— A *fost* sicriul tău. Acum e al meu.

Încă zâmbind și clătinându-mă, umblu la încuietorile de alamă, iar capacul se deschide în timp ce de undeva de sus se aud din nou strigăte. Probabil flota regală ne-a ajuns din urmă. Îmi ridic poalele și urc în sicriu fără să ezit, întorcându-mă și întinzându-mi brațul.

— Iar acum dă-mi și lumina vrăjită!

— Domnia Ta, *dragă,* te-a refuzat vreodată cineva?

Spre surprinderea, spre *groaza* mea, Michal stinge lampa înainte să răspund – scufundându-ne într-o beznă deplină – și urcă în sicriu lângă mine.

— *Ce faci?*

Îl prind de braț în timp ce încearcă să se așeze, împingându-l și totodată agățându-mă de el. Nu văd nimic în afară de vârtejul amețitor al întunericului.

— Nu poți să... *Michal!* șuier printre dinți. Nu se cade, du-te în altă parte! Și dă-mi lumina înainte să pleci!

— Refuz să-mi petrec următoarea oră înghesuit în alt sicriu când acesta e construit special pentru mine. Dacă nu vrei să-l împărțim, nicio problemă – scoate lumina vrăjită și mi-o pune în palmă –, alege altul!

Mă uit la el în lumina albă, misterioasă, cu ochii mari de spaimă, însă el nu așteaptă să iau o decizie. Nu. Se strecoară în sicriu ca un om care se afundă în cearșafuri de mătase, și *asta* nu e o comparație de care am nevoie în acest moment. Mă scutur în gând și aproape cad pe jos. Nu e o comparație de care aș avea nevoie *vreodată.* Normal că nu pot împărți spațiul acesta mic și intim cu un vampir, mai ales cu unul atât de tiranic ca Michal. În plus – mă gândesc, aruncând o privire sicriului –, nici măcar nu am loc să stau întinsă lângă el. Dacă fac asta, va trebui să stau, ei bine... *lipită de el.* Obrajii îmi ard și mai tare.

Dar, dacă nu, am să petrec următoarea oră singură în semiîntuneric, încercând să nu-mi amintesc toate acele lucruri pe care *fée verte* le-a ținut la distanță.

Perspectiva e un lucru de pomină.

Înainte să mă răzgândesc, mă prăbușesc ca un bolovan pe pieptul

lui Michal, lipindu-mă de partea lui din față – sau măcar încercând. Cât pe ce să-l pocnesc în frunte cu piatra luminoasă, iar genunchii mi se înfig întâi în burta, apoi în șoldul lui în timp ce se luptă cu poalele fustei. Mătasea roșie și cămașa mi se ridică în spațiul acela strâmt, dezgolindu-mi pulpele, și mă răsucesc speriată ca să le îndrept, lovindu-l din greșeală pe Michal cu cotul în gât.

— Scuze! Îmi pare rău!

Dar în același timp îmi întorc genunchii spre stânga, atingându-i locul dintre picioare, iar el inspiră brusc. Icnesc îngrozită.

— Îmi *pare foarte...*

Mă prinde de talie și mă ridică în aer deasupra lui.

— *Nu te mai mișca!*

Fără să mai adauge nimic, îmi mută greutatea, lipindu-mă de peretele sicriului, apoi își bagă mâna între noi și trage vârful degetelor. Părul meu îi sărută figura furioasă. Dar ignorăm amândoi aceste lucruri și, când mă întinde la loc lângă el, îmi vine să sar din sicriu și să o iau la fugă.

De parcă mi-ar citi gândurile, închide capacul cu un *clic* hotărât, și slavă Domnului că a făcut-o! În câteva secunde, ușa sălii de bal se deschide și pași grei se aud pe covoare.

CAPITOLUL TREIZECI

Mărturisirea

— VEZI CEVA? ÎNTREABĂ O VOCE ASPRĂ.

Îmi imaginez cum un bătrân cu trăsături deformate ridică o torţă sau un felinar în timp ce lumina aurie îmbracă şirurile nesfârşite de sicrie.

Însoţitorul lui pare scârbit. Şi mult mai tânăr.

— Sicrie. Trebuie să fie semn rău.

— Nu ştiu ce-şi imaginează că o să găsim în timpul percheziţiilor.

Primul bărbat păşeşte mai aproape, iar eu mă încordez, închizând ochii strâns când bate cu degetele în capacul sicriului nostru. Lumina vrăjită pâlpâie şi se roteşte în întunericul din spatele pleoapelor mele şi parcă acum îmi vine şi mai greu să înghit. Simt mâna lui Michal pe spate.

— Bagă de seamă că *el* nu-i aici în toiul nopţii, să-i îngheţe boaşele cum ne îngheaţă nouă.

— Mai bine el decât tipul de sus, îmbrăcat cu haina aia albastră şi cu nasul pe sus ca un rege, replică al doilea cu amărăciune. Dacă-mi mai spune „băiete” o dată, jur că o să-i iau băţul ăla de argint şi o să i-l vâr direct în fund! Să mă vezi doar! Aşa o să fac.

O pauză.

— Să căutăm în sicrie?

Încă o bătaie puternică în capac.

— Nu! Singurul lucru pe care o să-l găsim aici e un cadavru, şi n-am să-i spun eu lui Toussaint că micuţa lui logodnică a dat ortul popii.

— Crezi că-i adevărat?

El pufneşte pe nas.

— Cred că o ştie şi el în adâncul sufletului. Rareori se întâmplă ca femeile care dispar să fie găsite, nu-i aşa? Cel puţin, nu în viaţă. Uită-te la sora ei! Am auzit că au prins-o vrăjitoarele şi au blestemat-o să îmbătrânească până i-a cedat inima. E doar o chestiune de timp până o găsim moartă şi pe asta.

Degete reci și delicate îmi ating părul, trecând prin coama bogată de pe ceafă. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama de ce – să observ că tot corpul a început să-mi tremure și că mâinile mi se încleștează cu putere pe reverele hainei lui Michal. Nu mi-am dat seama că mă țineam de el. Nici nu credeam că sunt în stare să mă mișc.

— Nu știu, murmură tânărul. A dispărut deja o dată. Nici atunci nu se știe unde s-a dus. Tata crede că a fugit. Crede că l-a părăsit – pe Toussaint. Nu purta inelul lui când a fugit din Turn. Mama spune că Toussaint merită pe cineva mai bun de soție.

Chicotește sumbru.

— S-a oferit să i-o dea pe sora mea.

Bâzâitul din urechile mele se întețește cu fiecare cuvânt. A devenit ascuțit și dureros.

Dar, înainte să mai dezbată defectele caracterului meu, ușa sălii de deschide din nou și o a treia pereche de pași li se alătură.

— Domnilor!

Un fior violent îmi străbate tot corpul auzind acel cuvânt și renunț la orice prefăcătorie, îngropându-mi fața în pelerina lui Michal. Pentru că recunosc vocea *asta.* E una pentru care aș da și ultima coroană din recompensa oferită de tata ca să nu o mai aud.

— Frederic, mormăie primul bărbat.

Se aude de parcă se îndepărtează de sicriul nostru, îndreptându-se de spate fără tragere de inimă. Tânărul nu spune nimic.

— Nu e aici.

— Ați verificat toate sicriele.

Nu e o întrebare, iar cei doi – neștiind cum să răspundă – ezită doar o clipă, după care al doilea își drege glasul și minte cu bucurie:

— Bineînțeles!

— Bine!

Cuvântul e plin de dispreț, și mi-l imaginez pe Frederic plimbându-se pe culoar, trecându-și mâna peste cutiile sculptate. Poate verificând dacă are praf pe degete.

— Cu cât îi găsim cadavrul mai repede, cu atât mai repede va demisiona Toussaint.

— Crezi că va demisiona, domnule? întreabă primul, deloc convins.

Frederic râde – scoţând un sunet scurt şi lipsit de umor care-mi întoarce stomacul pe dos.

— Cum ar putea să nu o facă? Un căpitan care nu reuşeşte să-şi protejeze subordonaţii şi nici măcar logodnica? E umilitor!

— Dar nu e vina lui că fata a fugit de el, îngaimă al doilea.

— Şi tocmai acesta, băiete, spune Frederic cu vocea mai tăioasă, e motivul pentru care te înşeli. Chiar este vina lui. *Toată* încurcătura asta nenorocită e din vina lui. A adus o femeie în frăţia bărbaţilor. I-a dat o balisardă *şi* un inel de logodnă.

Pufneşte dispreţuitor.

— Nu eşti Vânător, aşa că n-ai cum să înţelegi.

Al doilea bărbat, „băiatul”, se simte din nou jignit.

— A, da? Pune-mă la încercare!

Încă un chicotit trist. Încă o pauză.

— Bine! Am să te încerc. Îţi aminteşti vărsarea de sânge din decembrie şi ianuarie? După ce Vânătorul acela roşcovan s-a aliat cu o *vrăjitoare*?

Pronunţă cuvântul ca pe o sudalmă, iar pentru Frederic exact asta este.

— Regatul şi-a pierdut încrederea în frăţia noastră când l-a ucis pe Arhiepiscop în Ajunul Crăciunului şi din nou când soacra lui ne-a ucis regele de Anul Nou. Toussaint era prietenul lui. Toussaint le-a luat partea lui Diggory şi vrăjitoarei lui în Bătălia de la Cesarine, iar regatul a avut de suferit.

Un fior de furie îmi creează un gol în stomac, sporind parcă efectul absintului. Mi se ridică pe gât, dar îl înăbuş, respirând mai zgomotos. Mai aspru. Cum *îndrăzneşte* Frederic să-i critice pe Jean Luc şi Reid? Cum îndrăzneşte să aibă *orice* fel de părere despre Bătălia de la Cesarine – o bătălie în care sute de oameni nevinovaţi şi-au pierdut viaţa, la care el nici măcar nu a *participat*? În semn de avertisment, degetele lui Michal mi se înfăşoară şi mai strâns în jurul gâtului. Îmi şopteşte ceva la ureche, dar nu aud nimic în afară de bâzâitul acela afurisit şi nu *văd* nimic în afară de faţa detestabilă a lui Frederic în curtea de antrenament.

„Bucata asta de lemn n-are să nimicească o vrăjitoare.”

Rânjetul dispreţuitor al lui Basile.

„Asta se poate face cu mai multe bucăţi de lemn! Un rug şi un băţ de chibrit!”

Râsul fraţilor mei – râsul lor nemilos – în timp ce mă străduiam să ridic sabia.

— Nu e nevoie să ne spui *nouă* de Reid Diggory! se răsteşte al doilea bărbat. Fratele meu şi-a pierdut câteva degete în bătălia aceea.

— Pe atunci nu eram vânător, replică Frederic. Dacă aş fi fost, poate că fratele tău şi-ar fi păstrat degetele. Oricum, m-am străduit din greu să recâştig încrederea regatului, dar faptele lui Toussaint au aruncat din nou o umbră de îndoială asupra frăţiei noastre.

Scoate un sunet gros de dezgust din gât în timp ce paşii lui se îndepărtează.

— Poate aşa e mai bine. Chiar dacă Toussaint nu demisionează, nu va putea decât să se dedice din nou cauzei noastre fără ca *mademoiselle* Tremblay să-i distragă atenţia.

Se opreşte în capul scărilor şi, preţ de o secundă – poate chiar mai puţin –, aproape simt cum ochii lui albaştri şi strălucitori se opresc asupra sicriului nostru. Mi se face greaţă şi de data asta un spasm violent îmi scutură stomacul şi pieptul. Michal se retrage speriat. Îmi acopăr gura cu mâna în timp ce faţa lui se transformă în linii înceţoşate, albe şi negre. Mama avea dreptate. Absintul chiar este băutura Diavolului.

— Ce păcat! spune Frederic şi oftează. Ar fi fost o soţie frumoasă.

Apoi paşii lui se retrag pe puntea de sus, iar în sala de bal se aşterne liniştea.

„Ar fi fost o soţie frumoasă.”

Cuvintele mă înjunghie dureros în tâmplă, ca o poezie revoltătoare. Nu! Îmi înăbuş valul de greaţă care mă arde pe gât în jos. Ca o profeţie.

„O soţie frumoasă.”

„Ar fi fost
frumoasă
de i-ar fi fost soţie.”

— *Băiete,* credeam că o să-i bagi băţul de argint în fund, mormăie după o clipă primul bărbat.

Al doilea trage o înjurătură drept răspuns, urmată de izbitura

surdă a pumnului care lovește în celălalt pumn. Cei doi chicotesc prietenește încă o clipă, apoi pornesc în urma lui Frederic.

Lăsându-ne singuri.

— Célie? murmură Michal.

Dar parcă nu pot vorbi. De câte ori deschid gura, văd fața lui Frederic, haina lui albastră, și gâtul mi se usucă. La a treia încercare, reușesc să șoptesc:

— Îi urăsc!

Îmi desprind mâinile de pe gură și îmi frec cu putere ochii și obrajii până simt că-mi arde fața. Orice ca să potolesc otrava care-mi curge prin vene. Prin *stomac.*

— Îi urăsc pe toți și *urăsc* faptul că-i urăsc! Sunt doar... sunt atât de...

Degetele lui Michal distrăgându-mi atenția. Le simt ca pe niște bucăți de gheață pe pielea încinsă.

— Respiră să scapi de greață, Célie! Inspiră pe nas. Expiră pe gură. Apoi mă întreabă: Cine e Frederic?

— Un „Vânător".

Scuip cuvântul cu venin, apoi mă strâmb, amintindu-mi cum a scuipat și el cuvântul „vrăjitoare". Inspir adânc. Inspir pe nas și expir pe gură, cum a spus Michal. Nu mă ajută. Nu mă ajută pentru că eu *nu* sunt ca Frederic, și nu pot – *nu vreau* – să-i condamn pe toți vânătorii odată cu el. Jean Luc e blând și bun și curajos, la fel ca mulți dintre cei aflați în Turnul Vânătorilor. Și totuși...

Mă forțez să-mi înghit un nou val de greață. Dacă nu ajungem în curând pe uscat, există o șansă reală să vomit pe Michal.

Pot doar să mă rog că voi vomita pe pantofii lui.

— Atâta lucru am înțeles și eu.

Mâna i se mută de pe ceafă pe părul meu. O mică parte din mintea mea se miră de gestul lui, întrebându-se de ce încearcă să mă... să mă *aline,* dar o parte mai importantă refuză să se plângă.

— Ce înseamnă Frederic pentru tine?

Deși nu pot să închid ochii resemnată – nu în timp ce lumea se învârte –, sentimentul de împotrivire mi se umflă în piept fără de veste, iar umerii mi se pleoștesc deasupra lui. *Ce* înseamnă Frederic pentru mine? E o întrebare bună, una care îi dă imediat naștere

alteia: de ce îl mai las să mă afecteze? Rostesc adevărul cu o voce stinsă:

— Nu înseamnă nimic. Sincer. Îi plăcea să mă provoace în Turnul Vânătorilor, dar acum nu mai contează. Nu mă mai întorc acolo niciodată.

Mâna lui Michal rămâne nemişcată în părul meu.

— Nu?

— Nu.

Cuvântul îmi scapă cu uşurinţă, fără ezitare, de parcă aştepta dintotdeauna să-i dau voie. Poate asta a şi făcut. Iar acum – ascunsă într-un sicriu cu un vampir pe jumătate sadic – îi dau voie, în sfârşit.

— Nimeni nu-ţi va spune vreodată cât de greu este să deschizi un drum şi cât de singur te simţi.

Îmi sprijin obrazul de pieptul îmbrăcat în piele şi mă concentrez să respir. Iar cuvintele îmi vin cu lejeritate, mai distructive decât băutura din stomac:

— Voiam doar să fac ceva bine după ce s-a întâmplat cu Filippa. De-asta i-am spus lui Reid să se concentreze asupra Vânătorilor la înmormântarea ei; de-asta m-a părăsit şi s-a îndrăgostit de Lou. De-asta i-am urmat spre far în ianuarie şi de-asta am luptat împotriva lui Morgane în Bătălia de la Cesarine.

Oftând, pipăi gulerul hainei lui ca să am ce face cu mâinile. Pentru că nu mă pot uita la el. Pentru că nu pot să mărturisesc, mai ales în faţa lui, dar se pare că nu mă pot opri.

— Mi-am spus că de-asta m-am alăturat Vânătorilor după aceea – că vreau să-i ajut să reclădească regatul. Dar în realitate cred că voiam să-mi reclădesc viaţa.

După o scurtă ezitare, începe din nou să-mi mângâie părul. Ar trebui să mi se pară ciudat. Nimeni nu mi-a atins părul în acest fel de la Filippa încoace – nici măcar Jean Luc –, dar, nu ştiu de ce, nu e ciudat.

— Am întâlnit-o pe Morgane la Blanc o dată, acum mulţi ani, la un circ de noapte.

La fel ca mai înainte, nu pare că vrea să continue, dar acesta e jocul nostru. O întrebare în schimbul alteia. Un adevăr în schimbul altuia.

— Tocmai împlinise optsprezece ani şi mama ei, Camille le Blanc,

îi dăduse de bunăvoie titlul şi puterile de La Dame des Sorcières. Își iubea fiica. Desigur, Morgane habar nu avea ce sunt eu, dar chiar şi atunci sângele ei mirosea... greşit. Am văzut-o cum a furat o podoabă de la o vânzătoare bătrână. Când femeia i-a cerut socoteală, Morgane i-a incendiat căruţa.

Înghit în sec. Nu am nevoie de o imaginaţie prea bogată ca să văd scena în faţa ochilor.

Și pe mine m-a prins în capcană cu ajutorul focului, când m-a răpit – un cerc de foc în jurul patului din camera mea. Mirosul fumului mă sufocă noaptea chiar şi acum. Căldura flăcărilor încă îmi arde pielea. Îmi dreg glasul şi şoptesc răguşită:

— A... a intrat pe furiş în camera mea în timp ce dormeam şi m-a răpit cum a răpit-o şi pe Filippa, numai că nu pe mine mă voia, ci pe Lou şi Reid.

Cuvintele mi se îngroaşă în gât, blocându-se şi refuzând să se clintească, dar trebuie să le rostesc. *Vreau* să le rostesc.

Michal nu încearcă să alunge tăcerea; doar aşteaptă, iar mângâierea lui e constantă şi calmă.

— M-a folosit drept momeală şi m-a încuiat într-un sicriu cu sora mea moartă. Am stat acolo pe întuneric cu ea timp de peste d-două săptămâni înainte să mă găsească Lou.

Cuvintele aterizează greu şi aspru între noi.

Preţ de câteva secunde, cred că Michal nu o să răspundă. *Cum* răspunzi la ceva atât de oribil, la ceva cu desăvârşire malefic? Jean Luc, prietenii mei, chiar şi părinţii mei – nimeni nu știe vreodată ce să spună. Nimeni nu știe cum să mă aline. De cele mai multe ori, nici eu nu știu cum să mă alin, așa că de cele mai multe ori nici eu nu spun nimic.

Presiunea din ochi e usturătoare în vreme ce tăcerea se prelungeşte, iar acum chiar cred că mi se va face rău.

Apoi, Michal îmi pune un deget sub bărbie, ridicându-mi faţa ca să-l privesc. Ochii lui nu mai par reci și impasibili; ard cu un foc întunecat, iar violenţa pură din privirea lui ar trebui să mă pună pe fugă. Și de ce n-aș face-o? Probabil că Frederic și oamenii săi au debarcat deja, ceea ce înseamnă că nu mai avem niciun motiv să stăm așa... *îmbrățișați.* Mă retrag șovăitor când înțeleg acest lucru, dar

Michal refuză să-mi dea drumul bărbiei.

— Ai spus că ai luptat cu Morgane în Bătălia de la Cesarine. Cum a murit?

Mă uit fix la umărul lui.

— Știi bine cum a murit. Toți știu cum a murit. Lou i-a tăiat gâtul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Nu e nimic de zis, repet în șoaptă, uitându-mă la el.

Cândva, am făcut greșeala de a-mi... exagera implicarea în fața lui Jean Luc, o greșeală pe care nu am de gând s-o repet cu Michal. Gândul că l-aș putea vedea *pe el* cum rânjește, cum clatină din cap – sau, mai rău de atât, cum i s-ar face *milă* de mine –, îmi crește din nou apăsarea din ochi.

— Lou a înfruntat-o pe Morgane și s-au luptat. A fost îngrozitor, răspund cu voce și mai stinsă. N-am văzut niciodată pe cineva atât de hotărât să ucidă pe cineva, cu atât mai puțin o mamă pe fiica ei. Magia folosită de Morgane era letală, și Lou... ea... ea nu a avut încotro, a trebuit să se apere.

— Și?

— Și – mă împotrivesc dorinței de a plânge sau poate de a-l lovi –, și nimic. Lou i-a tăiat gâtul mamei ei, așa cum Morgane i l-a tăiat pe al lui Lou când a împlinit șaisprezece ani.

Michal mijește ochii, de parcă simte adevărul spus doar pe jumătate.

— Cum?

— *Ce* cum?

— Cum i-a tăiat Lou gâtul mamei ei? Morgane le Blanc a fost una dintre cele mai formidabile creaturi care au existat vreodată. Cum a reușit Lou?

Răsuflu, simțindu-mă un pic neajutorată, și îl privesc în ochi.

— Ea... Michal, e La Dame des Sorcières. Magia ei e...

— *Cum,* Célie?

— Am înjunghiat-o!

Cuvintele îmi scapă dintr-odată, pe neașteptate, dar nu le pot lua înapoi. O nouă furie se aprinde în răspunsul meu – pentru că vorbele mele sunt adevărate, pentru că nu ar trebui să *vreau* să le iau înapoi, pentru că n-ar trebui să conteze ce crede Jean Luc, dar contează.

Conta.

— Am înjunghiat-o cu o injecţie cu cucută, iar asta a paralizat-o destul cât Lou să termine ce era de făcut. Aş fi făcut-o şi pe asta, continui cu amărăciune în vreme ce-mi şterg lacrimile de furie, dacă Lou ar fi ezitat. Aş fi trecut lama peste gâtul mamei ei şi n-aş fi regretat nicio clipă.

Deşi lacrimile îmi curg repezi şi greoaie pe mâna lui Michal, nu încearcă să şi le şteargă. În schimb, se apleacă până când feţele aproape ni se ating.

— Bine! mârâie.

Pe urmă, deschide capacul sicriului şi ne împinge pe amândoi în sală, aprinzând felinarul şi luându-mi pelerina de pe podea cât ai clipi.

— Poftim! Ia-o! Am ajuns în Cesarine şi avem aproximativ şapte ore până răsare soarele. Ne va lua cel puţin patru ore să ajungem în Amandine.

Dar mişcarea bruscă mă face să ameţesc. Am gura plină de salivă, iar stomacul mi se contractă violent în timp ce-l prind de braţ pe Michal să mă echilibrez. Ameţită şi dezorientată.

Deodată, nu mai contează că Amandine se află la capătul regatului şi că e probabil imposibil să ajungem acolo înainte de răsăritul soarelui. Nu contează că am obrajii încă uzi de lacrimi. Nu, nu mai contează nici măcar că i-am spus prea multe lucruri duşmanului meu de moarte – sau că *mi-a mângâiat părul.*

Nu! Îmi astup gura cu mâna. Situaţia a devenit prea disperată.

Dacă mă asculţi, Doamne, mă rog fierbinte, închizând ochii, cât se poate de concentrată, *te rog, nu mă lăsa să vomit în faţa lui Michal! Nu mai pun în viaţa mea picătură de alcool în gură, doar te rog, te rog, nu mă lăsa să vomit în faţa lui...*

Alarmat, Michal îşi smulge braţul din mâna mea.

— Célie? O să...?

Dar Dumnezeu *nu* mă ascultă, iar eu sunt o *proastă* şi... şi... printre degete îmi scapă un geamăt în loc de răspuns. N-ar fi trebuit să închid ochii. Acum mă forţez să-i deschid, dar e prea târziu: camera se înclină, gâtul mi se contractă şi tot corpul îmi tremură. Înainte să mă pot opri – înainte să mă întorc sau poate să mă arunc în mare –,

vărs acidul verde pe pantofii lui Michal.

Exact cum a spus că am să fac.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Edenul

MICHAL NU A MINȚIT CÂND A SPUS CĂ AJUNGEM LA Amandine peste patru ore. Ar trebui să fie imposibil, dar încep să cred că nu mai există nimic *imposibil* – nu când Les Éternels stăpânesc noaptea. După ce și-a curățat murdăria de pe pantofi într-o tăcere plină de încordare, Michal îmi face semn să urc în spinarea lui – ceea ce refuz cu vehemență –, după care oftează, mă ia în brațe și mă duce în Cesarine.

— *Stai!*

Dar vântul îmi îneacă strigătul, iar Michal gonește și mai repede, iar orașul zboară pe lângă noi într-o pâclă de nuanțe maronii, cenușii și negre. Măcar aici nu plouă; la viteza cu care ne mișcăm acum, picăturile mi-ar fi învinețit pielea. Însă Michal se oprește de două ori, răsucindu-mă exact înainte să-mi golesc stomacul pe stradă.

— Ai terminat? mă întreabă impasibil.

Abia m-am șters la gură a doua oară, că a și pornit din nou.

Îmi înăbuș încă un geamăt slab și jalnic, iar Michal strâmbă încă o dată din buze de parcă îi vine să râdă. Toată seara a fost umilitoare, *înjositoare,* și jur pe tot ce am mai sfânt că nu mai pun niciodată o *picătură* de alcool în gură!

Stomacul mi se potolește treptat în timp ce traversăm La Fôret des Yeux și pinii săi foșnitori. Abia dacă observ că sau îmbolnăvit, iar coroanele li s-au înnegrit și s-au încovoiat spre interior. Ce-a fost în capul meu de am băut *absint* prima dată când m-am aventurat pe tărâmul viciilor? De ce am acceptat să intru cu Michal într-un sicriu? Și de ce – *de ce* – s-a purtat atât de frumos cu mine în sicriul acela? De ce m-a *alinat?* Stomacul mi se răsucește din nou, amintindu-mi de blândețea cu care mi-a mângâiat părul. De asprimea din privirea lui când m-a forțat să recunosc adevărul: că Lou n-ar fi putut s-o omoare pe Morgane fără mine. Că trebuia să o facem împreună sau deloc.

Ar fi fost mult mai ușor dacă s-ar fi purtat cu cruzime.

Un gen de greață diferit mi se răspândește prin corp când observ în

ce direcţie mi-au luat-o gândurile şi mă fac să mă cutremur în sinea mea. Pentru că nu contează dacă a fost blând cu mine în seara asta. Are de gând în continuare s-o ucidă pe Coco şi să-i atragă pe prietenii mei în capcana morţii – rămâne faptul că totuși m-a *răpit* –, iar o singură faptă bună nu eclipsează o viaţă de fapte oribile. Michal e tot Michal, şi ar fi ultima greşeală pe care o comit dacă ar fi să uit acest lucru. Nu e prietenul meu – nu va *fi* niciodată prietenul meu –, şi cu cât îl găsim mai repede pe adevăratul ucigaș, cu atât ne vom despărţi mai curând.

Inspir adânc şi dau aprobator din cap.

E mai bine aşa.

Michal nu alege un drum prin pădure. Nu are nevoie de unul. Deşi părul îmi flutură tot mai sălbatic în bătaia vântului – ceea ce îmi smulge lacrimi şi-mi taie respiraţia –, Michal nu încetineşte şi nu oboseşte deloc. Paşii nu-i şovăie în timp ce copacii se îndepărtează tot mai mult şi dealurile din jurul nostru se transformă în munţi.

Undeva după Saint-Loire, epuizarea mă răpune şi mă fură somnul. Mă trezeşte la marginea oraşului, murmurând:

— Am ajuns!

Ca prin ceaţă, clipesc şi văd cel mai apropiat felinar. De aici începe Amandine, un oraș superb, răsfirat prin munţi. Căldura mă învăluie când îl văd și îi simt mirosul familiar: licheni, muşchi, pământ umed și izul puternic al chiparoșilor. Poate că Cesarine e capitala politică și industrială din Belterra, dar eu am preferat întotdeauna bibliotecile, muzeele și teatrele din Amandine. Înainte ca tata să vândă moșia noastră de acolo, mama dădea petreceri la care erau invitaţi numai artiști – artiști adevăraţi, care pictau, compuneau și interpretau roluri –, iar eu și Filippa adormeam pe scară, ascultându-le poveștile. Întotdeauna păreau magice. *Fantastice.*

Michal mă lasă jos.

În seara asta, bănuiesc că o să-mi arate o cu totul altă faţă a oraşului. Babette era curtezană în Cesarine. Era normal să-şi fi continuat munca în Amandine. Posibilităţile îmi fac inima să bată mai tare şi, după cum strâmbă din buze, Michal o aude.

— Trei ore până la răsărit, mă anunţă, apoi porneşte pe o stradă întunecoasă.

Cu gura uscată, îmi netezesc fusta șifonată și îl urmez grăbită. Niciodată n-am mai călcat într-un bordel – părinții nu m-ar fi lăsat –, cu atât mai puțin într-unul care se numește Les Abysses.[18] Sună cu adevărat și încântător de *palpitant.*

— Încearcă să nu țopăi de bucurie!

Deși se străduiește să pară superior, strălucirea amuzată din ochii lui strică tot efectul.

— Suntem aici în recunoaștere, nimic mai mult.

— Cum e? îl întreb, arzând de curiozitate. Bordelul? *Este* un bordel, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire scrutătoare.

— Absintul nu ți-a potolit setea de aventură?

Mă înroșesc la față și-mi amintesc deodată că miroase de parcă mi-a murit ceva în gură.

— Nu ai o bomboană mentolată, nu-i așa?

Când clatină din cap, îl prind de braț și-l îndrum spre stânga, către o spițerie pe care o știam cândva. Pe urmă, mă opresc brusc. Pentru că nu poate fi deschisă la trei dimineața. Într-adevăr – privind pe stradă tot mai deznădăjduită –, orașul s-a transformat într-un adevărat cimitir. Nicio vietate nu trece pe lângă noi. Nici măcar o pisică. Simt un geamăt de frustrare în gât. *Ce* mă fac? Nu pot să-mi fac debutul la Les Abysses duhnind a *vomă.*

Oftând adânc, Michal mă trage spre spițerie. Mă împotrivesc cu încăpățânare.

— Ce faci...?

Dar, înainte să termin întrebarea, sparge încuietoarea de la ușă mișcând din încheietura mâinii. Cu gura căscată, mă uit cum intră în prăvălie și reapare câteva secunde mai târziu cu o periuță de dinți și o pastă mentolată. Mi le întinde pe amândouă, închizând ferm ușa după el.

— Ești mulțumită?

Le strâng în palmă.

— Eu... Păi, da... a fost foarte... foarte...

Își dă ochii peste cap și face câțiva pași. Tresărind, îmi dau seama că-mi oferă intimitate.

---

[18] „Abisurile”, „adâncurile”, în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Mulţumesc! îi spun stângace. Ai, ăăă... ai plătit cumva pentru astea?

Se întoarce lent şi se uită la mine.

— Înţeleg.

Încuviinţez repede cu o mişcare din cap, hotărâtă să-i plătesc spiţerului data viitoare când mai vin la Amandine. De preferat, fără ca Michal să-mi sufle în ceafă. *Adaugă hoţ pe listă,* mă îndeamnă în gând o voce firavă şi dispreţuitoare, *pe lângă răpitor și posibil ucigaș!* Dar nu pot să nu-mi întorc ochii spre profilul lui perfect – şi atunci îl văd. Chipul meu, privindu-mă dintr-o prăvălie de peste stradă. Dedesubt, anunţul conţine un mesaj cu un scris mare şi precis:

DISPĂRUTĂ
CÉLIE FLEUR TREMBLAY
19 ANI
VĂZUTĂ ULTIMA DATĂ LA 10 OCTOMBRIE

Mă întorc repede cu spatele, prefăcându-mă că nu l-am văzut, şi-mi curăţ dinţii cu mişcări mai energice. Normal că există anunţuri. Tata nu se poate preface că oferă o recompensă ridicolă fără anunţuri. Dar străzile sunt pustii şi întunecoase – nu apare niciun vânător de recompense –, şi, cinci minute mai târziu, îl urmez pe Michal pe o alee lăturalnică şi cobor printr-un chepeng decupat în pavaj.

Încerc să nu mă cutremur din cauza aerului închis şi sufocant de pe scările de sub stradă. Așa mi se pare întotdeauna sub pământ, de parcă zidurile și tavanul s-ar putea prăbuși peste mine în orice clipă, de parcă pământul însuși ar vrea să mă înghită cu totul. Slavă Domnului că sunt torţe care luminează pasajul! Slavă Domnului că încetinim aproape imediat, oprindu-ne în fața unei uși roșii pe care nu scrie nimic! Nu are ciocan de metal, nici încuietoare, nici măcar clanţă. Doar lemnul neted şi vopsit.

Se asortează perfect cu rochia mea.

— Aici e?

Şoptind, mă străduiesc să nu mă agit. Să-mi îndrept corsetul și să-mi netezesc părul încâlcit. Una e să citeşti în cărţi despre necunoscut, să visezi că-l vei explora într-o bună zi, și cu totul altceva e să-l

privești direct în față.

— Aici e Les Abysses?

— Da! Ești gata? mă întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cred... cred că da.

Michal dă o dată din cap, apoi ridică o mână spre ușa care se deschide fără zgomot. Fără să mai adauge nimic, pășește înăuntru, iar mie nu-mi rămâne decât să-l urmez. Rămân cu gura căscată când pășesc peste prag și mi se taie respirația cu un șuierat brusc.

Necunoscutul e o lume complet nouă.

Podele de marmură lustruită, de un alb învolburat, fac loc unei balustrade strălucitoare, aurite, unde lujerii se cațără pe cea mai somptuoasă scară pe care am văzut-o vreodată. Mă străduiesc să nu icnesc, să nu casc gura și să nu arăt cu degetul, dându-mă în spectacol. E adevărat că mi-am petrecut copilăria înconjurată de lux, dar camera asta – se pare că ne aflăm pe un fel de palier – face de râs toată moșia tatălui meu. În stânga, scările coboară în umbră. În dreapta, se curbează în sus și dispar după o cotitură, dar asta nu prea contează – nu atunci când o frescă cu nori strălucitori și văzduhuri albastre se deschide pe tavanul de deasupra noastră. Doi arbori imenși se întind din mijloc spre exterior și mai mulți heruvimi plutesc printre crengile lor. Fiecare ține în mână o sabie în flăcări.

— Bun-venit în Eden! rostește o voce subțire, feminină.

Tresar și-l apuc pe Michal de cot când o femeie cu pielea albă și ochi stranii, de fum cenușiu, se materializează în fața noastră. Ține în mâini un măr roșu și frumos, iar eu încep să pun lucrurile cap la cap. Lujerii, copacii, heruvimii...

„Eden!”

Mi se taie răsuflarea.

Ca în *Grădina* Edenului.

Zâmbindu-i femeii, îi spun în șoaptă lui Michal:

— Credeam că mergem la Les Abysses.

Își apleacă spre mine capul și îmi răspunde cu o șoaptă batjocoritoare.

— Asta depinde numai de tine. Întâi doamnele!

— Poftim?

Se face înțeles când mă împinge în față fără fasoane. Femeia își

întoarce privirea spre mine și, când mă uit mai bine, îmi dau seama că ochii ei nu au pupile, nici albul ochilor. Încerc în zadar să nu mă holbez. Fumul cenușiu se învârte neîntrerupt în ochii ei, fiecare mărginit de gene deschise la culoare. Privirea i se oprește curioasă asupra rochiei mele roșii în timp ce fac o reverență.

— *Bonjour, mademoiselle!* îi spun, studiind-o fascinată printre gene.

Arată aproape ca o melusină cu tenul acela monocrom, dar n-am văzut niciodată o melusină cu ochi ca ai ei. Însă am *auzit* vorbindu-se de melusine care au darul Prezicerii. Deși sunt rare, trebuie să existe; la urma urmelor, regina lor e un oracol – *Oracolul* –, o zeiță a mării care întrezărește frânturi din viitor.

Mă îndrept de spate și îi zâmbesc ceva mai larg.

— Mă bucur să te cunosc!

Cu un zâmbet reținut și enigmatic, îi vorbește lui Michal:

— Cunoști regulile, *roi sombre*[19]*.* Fecioara nu e binevenită aici.

— Fecioara e cu mine. Asta înseamnă că e binevenită.

Michal îi vorbește cu răceală și fermitate, așa cum doar un rege ar vorbi, iar eu simt o împunsătură neașteptată în piept când văd cum afișează din nou masca aceea nemiloasă. Cum ochii îi sunt din nou de un negru înspăimântător, iar fața îi împietrește în figura vampirului pe care l-am cunoscut pe corabie și l-am văzut mai apoi în crescătoria de păsări. A dispărut scânteia de curiozitate, de amuzament neașteptat. Acesta e Michal pe care îl cunosc. Nu... Acesta e Michal așa cum *este* în realitate.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce a spus femeia. „Fecioara nu e binevenită aici." Un lucru ciudat, pentru că nu o cunosc. Oare vrea să spună... că nici „oamenii" nu sunt bineveniți aici?

Ochii aceia stranii îl studiază pe Michal câteva secunde în plus – sau, cel puțin, așa mi se pare – înainte de a se întoarce iar la mine.

— Prea bine!

Înclină din cap în semn de supunere.

— *Bonjour,* Eva!

Când îmi întinde mărul cu ambele mâini, degetele ei au prea multe încheieturi. *În mod clar, o melusină.* În apă, între degetele acelea

---

[19] „Rege sumbru", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

lungi crește o pieliță. Picioarele i se transformă în aripioare.

— Dorești să guști din măr și să cunoști Binele și Răul sau te împotrivești ispitei și cauți Paradisul?

Îmi feresc privirea, clipind cu repeziciune. Pentru că ceva tocmai s-a *mișcat* în ochii ei – ceva amorf și umbrit la început, dar care devine tot mai clar cu fiecare secundă. Ceva familiar. Nu! *Cineva* familiar. Dar... nu se poate! Clatin din cap ca să-mi revin și, când risc să mai arunc o privire, ochii melusinei au redevenit încețoșați. Cred că mi-am imaginat fața pe care am văzut-o.

— Vrei să guști din măr, repetă ea, ceva mai tare de data asta, și să cunoști Binele și Răul sau te împotrivești ispitei și cauți Paradisul?

În mod clar, așteaptă un răspuns.

Concentrează-te, Célie!

Acum mă uit cu atenție la măr, nu la ochii ei. Cunosc povestea, bineînțeles, și nu se termină cu bine: „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care Domnul Dumnezeu le făcuse.” Melusina chiar poartă veșminte dintr-un material negru, strălucitor, pentru efect; hainele îi sclipesc ca niște solzi în lumina lumânărilor, în contrast cu pielea ei albă. E mai palidă și decât Michal.

— E o blasfemie! îi șoptesc lui, ignorând fluturii din stomac.

Ne aflăm într-un Eden metaforic, ceea ce înseamnă că scările din stânga duc în Les Abysses, iar scările din dreapta trebuie să ducă în Paradis. E de ajuns să gust mărul, ca Eva, care a damnat toată omenirea într-un moment de slăbiciune, apoi ne putem vedea de drum.

Către Abis.

Ezitând, îmi lungesc gâtul spre umbrele de jos. *E doar o metaforă inspirată,* îmi amintesc. *Nu e iadul adevărat.* Și totuși...

— Ce vrea să spună cu „să cunoști Binele și Răul”? îl întreb pe Michal.

— Exact ce a spus. Dacă mănânci mărul, afli adevărul, dar pierzi nemurirea. Dacă te împotrivești ispitei, intri în Paradis.

— N-ai putea vorbi *și* mai vag de atât, nu-i așa? Sunt lucruri pe care încă le înțeleg.

Plescăie nerăbdător din limbă.

— Tragi de timp, drăguțo. Ia o decizie!

— Dar decizia e deja luată, nu-i așa? Trebuie să coborâm.

Răsuflu întretăiat, ezitând în continuare să iau mărul. Situația asta – deși e diferită – îmi amintește de o alta, pe malurile de la L'Eau Melancolique. Dacă am învățat ceva de la apele acelea misterioase a fost că adevărul nu te ajută întotdeauna. Nu e întotdeauna bun cu tine.

— Eu doar... vreau să înțeleg. Ce se întâmplă după ce gust mărul? Ce înseamnă să „aflu adevărul"?

— Înseamnă ceva diferit pentru fiecare.

Văzând că îl privesc în continuare, așteptând, tonul lui devine tăios, și simt o înțepătură de iritare în piept auzindu-l.

— După ce muști din măr, frumoasa noastră șerpoaică, Eponine – arată spre melusina care încă ne privește –, îți va spune adevărul despre tine. E destul de clar?

O, acum e cât se poate de clar, și nu-mi place deloc!

— Dar *tu* ai mușcat din măr? îl întreb cu o voce acuzatoare.

— De multe ori.

La fel ca înainte, buzele i se răsucesc într-un fel de jumătate de zâmbet.

— De exemplu, șerpoaica noastră a prezis odinioară că o să-mi iau o mireasă – o muritoare cu părul de onix și ochii de smarald, asemănătoare cu tine.

Imaginea asta ridicolă îmi înroșește obrajii – noi doi, *împreună,* uniți prin sfânta cununie – înainte ca el să întindă mâna deodată și să-mi dea o șuviță de păr după ureche cu un gest afectuos. Ochii negri îi sticlesc cu răutate.

— A prezis și că o voi ucide.

— *Poftim?*

Când mă feresc de el, îngrozită, își lasă mâna în jos și chicotește amenințător.

— Pe de altă parte, acum cinci sute de ani, i-a spus Odessei că se va îndrăgosti de un liliac. Din câte știu, asta încă nu s-a întâmplat. Acum, o să stăm aici tot restul serii, discutând despre trucurile lui Eponine, sau ai luat o decizie?

Zâmbetul lui Eponine nu ezită.

— Nu sunt trucuri, *roi sombre,* și asta nu e tot ce am spus despre

mireasa ta.

De data asta, Michal nu mai râde.

— Şi, aşa cum ţi-am spus *eu,* răspunde el încetişor, nu se va întâmpla aşa ceva.

— Viitorul se dezvăluie în moduri ciudate şi neaşteptate.

— Ia mărul, Célie, spune Michal, surprinzător de aspru, şi să terminăm odată cu asta!

Mă uit la ei cu ochi mijiţi. E clar că nu vor să discute cu glas tare despre restul profeţiei lui Eponine, dar discreţia lor nu pare tocmai justificată din moment ce profeţia mă priveşte *pe mine.* Şi ce ar putea fi mai rău decât faptul că mă *ucide?* Nu! Îmi stăpânesc un tremur. Nu poate fi adevărat. Odessa nu s-a îndrăgostit de un liliac şi, mai mult decât atât, Michal a promis că nu-mi va face rău. Într-adevăr, a fost *singura* lui promisiune, şi n-am de ales, trebuie să-l cred pe moment. În plus, suspiciunea lui e fondată. Când eram în Le Présage, am aflat că melusinele pot fi viclene; pot fi şirete. Fiecare vorbă a lor are un înţeles ascuns. Michal a găsit o mireasă muritoare, da, dar nu prin cununie. A găsit o Mireasă a Morţii, ceea ce e cu totul diferit. Poate a doua parte a profeţiei lui Eponine are legătură cu asta.

Nu înseamnă că Michal mă va *ucide.*

Sau poate, intervine din nou vocea aceea dispreţuitoare, *profeţia ei nu are legătură cu* tine.

Ciudat de agitată, ignor vocea şi strâng mărul între degete.

— În sănătatea ta! îi spun lui Michal şi, fără să mai adaug nimic, duc fructul dulce la buze.

Are acelaşi gust ca orice alt măr.

Mestec repede, ignorând felul în care zâmbetul lui Eponine se lărgeşte – ca o pisică ce a încolţit un şoarece deosebit de gustos. Impresia se intensifică atunci când începe să-mi dea târcoale, iar veşmintele lungi şi strălucitoare se târăsc în spatele ei.

— Scoate ce ai în buzunar!

Ezit doar o clipă, apoi scot cruciuliţa de argint şi o las să atârne de degete, unde se învârte şi sclipeşte în lumina lămpilor. Eponine o studiază în tăcere câteva clipe. Lângă noi, Michal îi urmăreşte fiecare pas. Nu mă pot hotărî dacă nu o place sau pur şi simplu nu are încredere în ea; în orice caz, nu o invidiez pe şerpoaică.

— Spune-mi ce vezi! mi se adresează ea în cele din urmă.

O privesc încruntată. Sinceră să fiu, mă așteptam la ceva mult mai rău.

— E o cruciuliță de argint.

— Și?

Îi dau mărul lui Michal.

— Și e... împodobită, strălucitoare, cu filigran pe margini. A fost a lui Babette Trousset.

Prind pandantivul în palmă, întinzându-l spre ea.

— Și-a scris inițialele pe o parte. Vezi? Chiar aici.

Lui Eponine îi scapă un râs senin, încântat.

— Ești sigură?

Încruntată, răsucesc crucea spre cel mai apropiat felinar, unde lumina aurie se revarsă peste înscris.

— Foarte. Inițialele ei abia se văd, dar sunt chiar acolo, scrise pe argint, cum am spus: BT.

În cele din urmă, Michal își ia ochii de la Eponine, ridicându-mi încheietura ca să examineze crucea. În ciuda izbucnirii lui nervoase din cauza profeției, atingerea îi e grijulie și ușoară.

— Aici nu scrie BT.

— Ba sigur că...

— Cineva a încercat să graveze dar semnele sunt diferite.

Mă privește aproape temător.

— Nu cred că Babette a fost prima căreia i-a aparținut crucea.

Îmi smulg încheietura din mâna lui, nejustificat de jignită.

— Nu fi ridicol! Ce tot zici acolo?

— De ce nu le-ai dat lănțișorul fraților tăi după ce ai descoperit cadavrul lui Babette?

Mă încrunt și mai tare, uitându-mă la el și la Eponine.

— Eu... Nu mi s-a părut corect să le predau ceva atât de personal. E clar că lănțișorul însemna ceva pentru Babette, altfel nu l-ar fi avut la ea. Voiam să i-l dau lui Coco, adaug, apărându-mă. Ea l-ar fi vrut.

— Dar nu i l-ai dat. L-ai păstrat. De ce?

— Pentru că *cineva* m-a răpit înainte să apuc s-o fac.

Vocea îmi răsună ceva mai tare decât ar fi nevoie pe palierul liniștit și tăcut. Poate pentru că am dezvoltat o legătură stranie cu această

cruce şi nu-mi place ideea să ajungă la altcineva. Poate pentru că n-ar fi trebuit să-l păstrez de la bun început. Sau – poate cel mai tulburător gând – pentru că nu pot să nu văd faţa surorii mele în ochii de fum ai lui Eponine.

— Ce mai *contează* de ce l-am păstrat? Acum n-ar trebui să coborâm în Les Abysses? Am gustat din măr, ceea ce înseamnă că pot să cobor.

— Contează, răspunde Michal ferm, apucându-mă de mânecă atunci când încerc să trec pe lângă el, pentru că iniţialele originale sunt FT.

FT.

FT.

O! Se referă la...

„FT."

Literele mă copleşesc ca un potop, dar, în loc să mă poarte cu ele, mă fac să îngheţ cu totul.

— Filippa Tremblay, şoptesc, întorcându-mă încet cu faţa spre el. Crezi că a fost lănţişorul surorii mele.

Îmi răspunde încuviinţând uşor.

— Nu!

Clatin brusc din cap, cu putere, iar gheaţa din piept se topeşte într-o convingere fierbinte. Bag cruciuliţa în buzunar şi îi iau mărul din mână. Se pare că există *imposibilul,* şi tocmai ne-am lovit de el în acest moment. Michal nu o să ucidă pe nimeni – nu dacă am şi eu un cuvânt de spus –, iar sora mea – sora mea dragă, *răposata* – n-ar fi putut avea cruciuliţa înaintea lui Babette. Acum e clar că Eponine e o şarlatancă, iar Michal trebuie să se caute la ochi.

— Se pare că ai uitat deja de mica noastră mărturisire. Dă-mi voie să-ţi amintesc: Filippa a murit de mai bine de un an. Crimele au început luna trecută. Nu poate fi implicată în treaba asta.

— Célie, spune Michal încet, dar refuz să mai ascult o vorbă măcar.

Nu despre lucrul acesta. În ce mă priveşte, conversaţia asta nici nu a avut loc, iar şerpoaica noastră e o sirenă într-un costum nepotrivit. Din impuls, îmi înfig dinţii în măr încă o dată, mestecând fructul dulce fără să-l gust.

— *Poftim!*

Ridic mărul ca să-i arăt şerpoaicei a doua muşcătură.

— Am muşcat din nou din mărul tău afurisit, aşa că cer încă un adevăr – adevărul *curat* de această dată, şi nu despre mine. Vreau să aflu despre Babette Trousset.

Eponine îşi pleacă uşor capul, enervant de calmă în ciuda împrejurărilor.

— Poţi să guşti din măr o singură dată pe seară, Célie Tremblay.

— Mă recunoşti din anunţurile de afară. Excelent!

Îmi încrucişez braţele la piept, imitându-le perfect pe sora mea, pe Lou şi Coco şi toate femeile încăpăţânate pe care le-am cunoscut vreodată.

— Dar o să afli mai mult decât numele meu. Pot fi foarte încăpăţânată când vreau.

Deşi nu spune nimic, Michal trece în spatele meu. Ca să *impresioneze* din spatele meu.

Eponine se preface că nu observă. Cu încă un zâmbet curios, îmi spune:

— Sora mea, Elvire, vorbeşte frumos despre tine, *mariée.* Cred că ai cunoscut-o în ianuarie, când ai vizitat Le Presage. Ai fost bună cu ea.

Atunci, poate nu e din cauza anunţurilor.

— Nu a fost prea greu. Elvire e minunată.

— Există mulţi care te-ar contrazice.

O pauză.

— Totuși, de dragul surioarei mele, trebuie să întreb: ești sigură că vrei să intri în Les Abysses? Nu sunt prima şerpoaică ce avertizează că e uşor să cobori în iad şi nu voi fi nici ultima. Dacă mergi mai departe pe acest drum, nu te vei mai putea întoarce.

— Babette a *murit,* îi spun apăsat.

De parcă a fost ceva uşor până acum!

— Oricare dintre noi ar putea fi următorul dacă nu aflăm cine a ucis-o.

— Hmm!

Zâmbetul ei dispare în timp ce mă priveşte, dar nu mai pare să mă vadă deloc *pe mine;* privirea i-a devenit ciudată, aproape *lăuntrică,* de parcă se uită la ceva ce nu putem vedea, iar vocea ei capătă un ton

neobişnuit, eteric:

— Da, cauţi pe cineva, dar uiţi de cel care te caută pe tine. Dacă vei reuși, și ucigașul va face la fel.

Inima mi se prăbușește ca un bolovan.

— Ce-ai spus?

În spatele meu, Michal radiază atâta răceală, încât aproape îl *simt* arzându-mi spatele.

— Cunoști numele ucigașului, Eponine?

Ea își ridică faţa spre tavan, pierdută în continuare în altă lume. Își ridică și mâinile, iar degetele îi zvâcnesc de parcă ar ciupi niște corzi invizibile.

— Nu... nu de numele lui aveţi nevoie. Nu încă.

Michal mă ocolește.

— Și totuși, este numele pe care îl *vreau.* O să mi-l spui.

— Ba nu!

— Ai mare grijă, șerpoaico!

Deși nu-l văd, ochii îi scapără de promisiuni violente.

— Nu te pot constrânge, dar există și alte căi prin care să scot informaţiile de la tine.

Ea își lasă încet mâinile în jos, iar ochii par să i se limpezească, revenind în prezent. Când se opresc, în sfârșit, asupra lui Michal, se mijesc, iar ea se îndreaptă cât e de înaltă.

— Cât de nesăbuit ești, *vampirule,* să riști mânia reginei mele. Locuiești pe insulă, nu-i așa?

Michal își înfrânează un mârâit, dar nici măcar el nu pare dornic să o provoace pe zeiţa mării. După câteva secunde, se forţează să afișeze o mască a indiferenţei, dar eu știu – *știu* – că, dacă Eponine ar fi invocat orice alt nume, noaptea asta s-ar fi terminat cu totul altfel pentru ea.

Ceea ce lasă totul în seama mea.

— Nu plec de aici până nu-mi explici.

Îmi depărtez picioarele, îmi pun mâinile în șold și o privesc încruntată.

— Până nu-mi explici așa *cum trebuie.* Gata cu ghicitorile!

Când Eponine își arcuiește sprâncenele albe, neimpresionată, mă abţin să mă feresc de căutătura sa. Pentru că nu-mi pasă dacă și-a

pierdut răbdarea. Eu mi-am pierdut-o pe a mea acum câteva ore.

— Am să stau aici toată noaptea, dacă trebuie. O să-ți sperii toți clienții. Cu toată pompa și strălucirea voastră, tot aveți nevoie de clienți, nu-i așa? Doar *este* o afacere. O să le spun tuturor că ambele bordeluri sunt *pline* de oameni ca mine sau – inspirația mă lovește ca fulgerul – o să le spun că Vânătorii sunt pe drum încoace!

Împing mărul spre ea ca să-mi subliniez cuvintele.

— Asta îți dorești? Vânători care să dea buzna aici?

Ne privește încruntată.

— Îndrăznești să inviți numele lor în acest loc sacru?

— O, aș îndrăzni mult mai mult de atât! Poate o să-i invit chiar pe ei, cei adevărați.

O minciună.

— Chiar în clipa asta, jumătate din regat mă caută. Sunt sigură că vreo doi vânători vor răspunde la chemarea mea. Nu-i... nu-i așa, Michal?

Deși nu se uită la mine – păstrându-și privirea rece și distantă în timp ce o studiază pe Eponine –, observ ceva aproape... plin de satisfacție în felul în care își încleștează fălcile. Poate chiar triumfător.

— Tot ce spune e adevărat, confirmă el încet, îndreptându-se spre peretele de lângă scări și sprijinindu-se.

Dă subtil din cap spre mine, după care își ia o ață roșie de pe mânecă.

— Exact!

Aprobarea lui mă face să simt fluturi în stomac.

— Pot fi *incredibil* de enervantă.

Fără vreun avertisment, mărul zboară din mâna mea spre Eponine, care îl strânge în pumn.

— Văd și eu!

Vocea ei și-a pierdut calitatea aceea senină, eterică, iar acum sună foarte urât. Chiar foarte urât.

— Deși nu văd de ce te place Elvire. N-am să-ți dau numele pe care îl cauți, dar – dacă pleci în clipa asta din ochii mei – am să-ți spun altul: Pennelope Trousset. E verișoara și confidenta lui Babette, și te va duce acolo unde vrei să mergi.

„Pennelope Trousset.” Memorez numele și – de dragul lui Elvire –

mă forţez să inspir adânc ca să mă calmez, apoi fac încă o reverenţă.

— Mulţumesc, Eponine! A fost... interesant să te cunosc! Te rog să-i spui surorii tale că am s-o vizitez curând!

— N-am să o mint pe sora mea, Célie Tremblay. Acum, pleacă!

Dă din mâna scheletică, alungându-ne, iar ochii aceia stranii mă ard în timp ce restul corpului ei se estompează şi piere ca fumul în vânt. Dar vocea îi zăboveşte după ce trupul i-a dispărut:

— Şi ai grijă cu cine te însoţeşti! Nu ne vom mai întâlni niciodată.

În timp ce îl urmez pe Michal în jos pe scări, adevăratul înţeles al vorbelor ei răsună clar şi ameninţător în spatele meu: *Pentru că vei muri.*

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Les Abysses

ÎNŢELEG DESEORI DE CE TATĂL MEU I-A CĂZUT PRADĂ magiei.

Deşi îl urăsc din pricina asta – deşi îl învinuiesc pentru moartea surorii mele –, îi înţeleg atracţia. Persistă ca o durere de dinţi când eşti înconjurat de oameni extraordinari, în vreme ce tu eşti, cu desăvârşire şi ireparabil, banal. Când Lou cheamă stelele îndoindu-şi degetele, nu pot să nu icnesc şi să nu-mi duc mâna la gură. Când Reid le prinde într-un buchet strălucitor, strâng din dinţi iar şi iar, până când durerea de dinţi îmi străbate tot corpul. Până când nu mă mai pot gândi la nimic altceva, nu mai *pot* face altceva decât să-mi doresc.

Uneori, cred că dorinţa o să mă omoare.

Cu siguranţă, a omorât-o pe sora mea.

— Ţi-e frică?

Cu voce joasă, Michal mă trage spre altă uşă roşie. Aceasta se află în capătul scării în spirală înguste din piatră neagră. Când o deschide, mă forţez să trec pe lângă el şi să intru prima în cameră, cu capul sus.

— Nu! îl mint cu răsuflarea tăiată.

Rânjeşte şi mă urmează.

Păşim pe o platformă de metal ce se întinde pe circumferinţa încăperii. Sunt şeminee imense de-a lungul pereţilor – construite din aceeaşi piatră neagră şi dură de pe coridor –, iar în vetrele lor trosneşte un foc ciudat şi negru, aruncând o lumină şi mai ciudată în mijlocul camerei. *Abisul,* îmi dau seama cu o împunsătură subită de delir. La câţiva metri sub platforma exterioară, spaţiul se adânceşte şi se lărgeşte; perne de catifea neagră sunt împrăştiate pe podea între fotolii şi divane, iar pe ele stau creaturi pe care nu le-am văzut niciodată. Majoritatea se zvârcolesc şi se răsucesc atât de aproape unele de altele, încât nu-mi dau seama unde se termină unul şi începe celălalt, în timp ce alţii stau doar şi se uită. Mi se aprind obrajii din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Sunt vrăjitoare, vârcolaci şi melusine, da, dar sunt şi... altele. Creaturi pe care nu le-

am mai văzut niciodată.

„Cunoști regulile. Fecioara nu e binevenită aici.”

Orice urmă de îndoială în privința cuvintelor lui Eponine dispare când o femeie palidă linge palma însângerată a unei curtezane pline de cicatrici. Când un bărbat cu înfățișare de dragon își strecoară o limbă despicată în urechea altuia. Când o femeie cu coarne își înfige colții ascuțiți în șoldurile celei de-a doua. În spatele lor, un vârcolac complet transformat își dă capul pe spate, urlând în timp ce un bărbat cu solzi îi mângâie coada. Niciun om – cel puțin, niciunul vizibil – nu ia parte la desfrâu. *Ba stai!*

Îmi ia câteva secunde până când ochii mei trec dincolo de... de *relațiile* care au loc sub noi, dar, când o fac, se plimbă printre diferitele creaturi tot mai panicați. Într-o mare de materiale negre, curtezanele strălucesc ca niște faruri în noapte... pentru că fiecare poartă haine roșu-aprins.

Fac ochii mari când îmi dau seama și mă clatin.

Toate curtezanele poartă rochii roșii, costume roșii sau pelerine roșii. Două melusine poartă trandafiri roșii în părul argintiu, în timp ce bijuterii roșii împodobesc gâtul unui vârcolac cu umeri lați. Într-adevăr, roșul e singura culoare din toată încăperea în afară de negru, ceea ce este *foarte* surprinzător pentru oricine altcineva o poartă.

Adică pentru *mine.*

Întorcându-mă spre Michal, simțindu-mă amețită, îi spun printre dinți:

— De ce nu mi-ai *spus?*

Îmi strâng fusta în mână, dar mă abțin să i-o înfășor în jurul gâtului ca marmura.

— Dă-mi pelerina ta!

Îi apuc în schimb pelerina neagră. În mod tragic, pe a mea am lăsat-o pe corabie.

— Dă-mi-o!

Un rânjet îi joacă în continuare pe buze, iar ochii negri îi strălucesc aproape diabolic în timp ce se ferește de atacul meu.

— Ți-am spus să porți verde.

— Nu mi-ai zis că toate curtezanele poartă *roșu.*

— Din câte ziceai, nu ți-aș fi putut spune nimic ca să te

răzgândești.

— Dacă cineva de aici crede că sunt curtezană, o să – mă strâmb și clatin din cap –, o să...

— O să *ce?*

Mă uit cu atenție la propriile încălțări, la pielea uzată de la vârf, la orice în afară de Michal, care vede prea multe și aproape nimic.

— O să fie foarte dezamăgiți, îi șoptesc, iar vocea mi se frânge cu fiecare cuvânt.

Îl urăsc că mă face să le rostesc. Că mă face să le *gândesc.*

— Pentru că eu... habar n-aș avea cum să-i ajut, pentru că... pentru că sunt – vocea abia dacă mi se mai aude – virgină.

Dar Michal aude. Când îndrăznesc să ridic ochii spre el, i-a pierit rânjetul. Dar, spre surprinderea mea, nu văd milă în expresia lui. Nu! Aceeași intensitate ciudată din sicriu îi arde acum în privire, și ridică o mână de parcă ar vrea să-mi atingă obrazul, dar își strânge degetele și-și lasă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— N-ar fi nimeni dezamăgit, îmi spune scurt.

Apoi îi face semn unui curtezan din apropiere, un bărbat frumos, cu ochii de un violet strălucitor și pielea neagră și lucioasă. Cu pieptul gol, are cercei de rubin în formă de flori în sfârcuri.

— Trebuie să vorbim cu Pennelope Trousset, îl informează Michal.

Bărbatul dă din cap – cu urechi ascuțite – spre abis.

— Desigur, *monsieur,* dar Pennelope pare să fie deja ocupată în dimineața asta. Iar eu am întârziat la o programare, dar aș putea să v-o sugerez pe Adeline? Ni s-a spus că sângele ei e cel mai dulce.

Scoate de la curea un ceas de buzunar bătut cu pietre scumpe, verifică ora și își îndreaptă spre mine ochii aceia violet frumoși. Apoi se uită curios la rochia mea.

— E prima ta tură în seara asta, *chérie?*

Înghit în sec.

— Ăăă... nu, *monsieur!*

— Nu?

Clipește nedumerit.

— Dar cum e posibil? Eu nu uit niciodată fața cuiva.

Aplecându-se spre mine, adulmecă delicat și se încruntă și mai tare, simțindu-mi mirosul. Înalț repede o rugăciune de mulțumire că

m-am spălat pe dinţi.

— Se pare că e o faţă *umană.* Cum ai convins-o pe Eponine să te lase să intri?

Neajutorată, mă uit la Michal, căutând un răspuns, dar el scoate un hohot gros de râs şi începe să coboare în abis.

— Curtezanele ştiu ce eşti?

Încercând să nu intru în hiperventilaţie, cobor scările după el.

— Ai spus că ai mai fost aici, şi femeia aia – îmi întorc capul în stânga – bea sângele acelui bărbat.

— Nu au nume pentru rasa noastră, dar ne cunosc şi ne respectă gusturile.

Printre trupurile din abis, un cuplu care dansează ameninţă să ne despartă, dar Michal îşi strecoară mâna la spate şi o prinde pe a mea. Mă trage lângă el, murmurând:

— Credeam că nu ţi-e frică.

— *Nu* mi-e frică! Dar sunt... eu...

Însă cuvintele mi se opresc în gât când mă uit în stânga, iar bărbatul-dragon se mişcă, oferindu-mi imaginea clară a... a... îmi întorc repede capul, cu răsuflarea tăiată, şi-mi duc mâna tremurândă la frunte. *Sunt* complet nepregătită pentru o asemenea situaţie. Aşa cum voiau mama şi tata să fiu, aşa cum voiau Evangeline şi guvernantele mele să fiu. În toţi anii mei de viaţă, cu toată educaţia mea, n-am aflat niciodată... n-am *văzut* niciodată...

Filippa se strecura afară pe fereastră în fiecare noapte, da, dar nu mi-a spus niciodată ce *făcea* cu partenerul ei misterios. Am auzit despre sex, bineînţeles – am citit toate cărţile pe care le-am putut aduce în casă –, dar e cu mult diferit să ţi-l imaginezi decât să-l *vezi* cu ochii tăi. *Vederea* lui face camera să pară mult mai mică decât ar trebui să fie şi mult mai încinsă, de parcă stau în mijlocul flăcărilor care mă ard încet de vie.

Simt că leşin.

Când mă poticnesc, Michal mă prinde şi mă trage prin încăpere spre o curtezană care se arcuieşte în poala unui vârcolac, prins undeva la mijloc între lup şi om. Ochii îi strălucesc galbeni. Dinţii ascuţiţi îi sclipesc. Deşi nu sunt în mijlocul *actului* – cel puţin, nu cred –, par totuşi să se simtă bine.

— Vrei să aştepţi afară? întreabă Michal, iar cu *degetul mare* îmi atinge încheietura ca să-mi calmeze pulsul prea rapid. Eponine ţi-a dat binecuvântarea. Nu are să te mai deranjeze.

— Nu!

Clatin violent din cap şi mă dau înapoi.

— Nu, trebuie s-o fac! *Vreau* s-o fac! Pe urmă, pentru că nu mă pot abţine, întreb: Eponine e patroana acestui loc?

— Da, ea e stăpâna.

— Şi Paradisul?

— Tot ea îl conduce.

— Cum e acolo?

Arată cu mâna în jur.

— Cam ca aici. Curtezanele poartă alb în loc de roşu, iar un cor de melusine îi bagă într-un fel de transă pe toţi cei care intră.

Se opreşte.

— Mărturisesc că am fost o singură dată în Paradis. A... semănat mult cu un vis.

„A semănat mult cu un vis."

Exact aşa a părut toată noaptea asta.

Când amuţesc, Michal se aşază pe un divan din apropiere, întinzându-şi braţul pe spătarul ridicat în timp ce rămân stingheră lângă el. Fără să vreau, mă uit la vârcolac şi la curtezană. Ea trebuie să fie Pennelope. Are faţa în formă de inimă a verişoarei sale, părul auriu, pielea albă şi plină de cicatrici. Şi felul în care se *mişcă*... O greutate imensă îmi apasă pieptul în timp ce o privesc. Nu pot nici măcar să sper că mă voi mişca vreodată aşa.

Mă forţez să-mi întorc capul, să le acord intimitate. Aşa cum a spus curtezanul cu ochii violet, pare... destul de ocupată în acest moment şi nu ne poate răspunde la întrebări. Poate ar fi trebuit să ne facem programare. Cine ştie cât o să le ia să... să termine? Michal pare pregătit să aştepte, dar, aşa cum spunea, zorii se apropie cu repeziciune. Oare aş putea să... o bat pe umăr? Mă mut de pe un picior pe altul, gândindu-mă la ce opţiuni am. Poate, dacă îmi dreg glasul, cei doi se vor despărţi ca prin farmec.

Pe un ton relaxat, Michal îmi spune:

— Să ştii că nu e cuvânt urât.

— Ce cuvânt? îl întreb neatentă.

— „Virgină."

Mă priveşte cu sprânceana arcuită.

— Aici nu-i pasă nimănui cum ești, așa că nu e nevoie să-l șoptești ca pe un blestem.

Rămân cu gura căscată de spaimă, de rușine, și-mi încleștez pumnii pe lângă corp. Deodată, uit complet de Pennelope şi de însoţitorul ei, care se unduiesc lângă noi.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva. *Nu* ţi-aş fi spus dacă aş fi ştiut că vrei să... să *discutăm* despre asta.

— De ce să nu discutăm? mă întreabă, înclinându-şi curios capul. Te simţi stânjenită să vorbeşti despre sex?

— Şi dacă ar fi aşa? Ai să pui capăt discuţiei?

— E nepoliticos să răspunzi la o întrebare cu alta, drăguţo.

— Nu sunt „drăguța" ta și e și mai nepoliticos să mi te adresezi așa.

Mă studiază cu mare interes.

— Prietenii nu-și pun porecle? Dacă îmi amintesc bine, i-ai spus „Dima" scumpului meu verișor.

— Doar nu vorbeşti serios!

Îl privesc uluită – că și-a amintit *singura* dată când am prescurtat numele lui Dimitri şi că ar putea să creadă vreodată, în adâncurile strâmbe ale minţii lui, că „drăguţă" e un alint.

— Nu ești prietenul meu, Michal Vasiliev.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu?

— *Nu!* îi răspund apăsat. Faptul că te *gândești* la prietenie în timp ce plănuiești să-mi mutilezi și să-mi ucizi oamenii dragi dovedește că ești incapabil de asta.

Flutură din mână cu indiferență.

— Orice relaţie are problemele ei.

— „Probleme"? M-ai răpit. M-ai şantajat.

Indignată, ridic câte un deget pentru fiecare jignire.

— M-ai încuiat într-o cameră și m-ai îndemnat să invoc fantome. Acum doar câteva clipe, ai dezvăluit o *profeţie* în care...

Dar, înainte să termin, un bărbat cu maxilarul pronunţat se apropie de noi – nu, de *mine* – și întinde o mână masivă. În urma lui

se simte înţepătura puternică a parfumului, a magiei.

— Bună! toarce el fără preambul, sărutându-mi degetele, îmi spui cum te cheamă, *humaine*?

Auzind cuvântul, încremenesc, devenită brusc şi dureros de conştientă că nu ar trebui să mă aflu aici – şi că faţa şi numele meu apar peste tot pe strada de afară. Mustrându-mă în gând că mi-am uitat pelerina şi că port rochia asta ridicolă, îmi las capul în jos.

— Fleur, îi răspund, retrăgându-mi mâna cât mai politicos cu putinţă. Numele e Fleur... Toussaint.

Scăparea mă face să mă strâmb în sinea mea.

— Toussaint?

Vrăjitorul se încruntă, încercând să recunoască numele, apoi nu-i mai dă atenţie şi respiră adânc. Un zâmbet larg şi linguşitor i se întinde pe faţă când îmi simte mirosul. *„Humaine.”*

— Putem petrece puţin timp împreună în dimineaţa asta, *mademoiselle* Toussaint? Sunt... dornic să te cunosc mai bine.

— Ăăă... nu! clatin din cap, scuzându-mă. Nu, nu cred! De fapt, eu nu lucrez aici, *monsieur.*

Zâmbetul vrăjitorului şovăie.

— Pardon?

— Nu lucrez aici. Rochia asta... e...

— E roşul din Les Abysses, termină el, încruntându-se. Dat fiind că stai singură în abis, nu pot decât să presupun că eşti în căutare de companie.

O pauză ameninţătoare.

— Numai dacă nu cumva vrăjitorii îţi par respingători? Despre asta e vorba, *madame* Toussaint?

— Nu, *nu,* absolut deloc! Rochia asta – îi arunc o privire acuzatoare lui Michal, care mă priveşte la rândul lui, complet relaxat – a fost doar o glumă proastă, şi îţi cer scuze pentru neînţelegerea care s-a produs!

— Hmm!

Deşi vrăjitorul mijeşte ochii, faţa i se relaxează uşor după ce aude sinceritatea din vorbele mele, apoi se apropie şi încearcă din nou:

— În acest caz... eşti *sigură* că nu te pot convinge să-l laşi singur pe însoţitorul tău pentru restul dimineţii? Îţi promit că n-ai să regreţi!

Acum *eu* trebuie să mă străduiesc să nu mă încrunt. Se pare că nu a auzit partea cu „eu nu lucrez aici”, altminteri a uitat, în mod convenabil, în ultimele treizeci de secunde. Înciudată, mă uit din nou la Michal, care a devenit din nou, nu știu cum, răul cel mai mic. Nespus de amuzat, își stăpânește un rânjet – sprijinindu-se de divan –, iar în ochii lui negri îmi văd propria imagine răstindu-se: „Nu ești prietenul meu, Michal Vasiliev!”

Perfect!

Expir tare pe nas și-i răspund:

— Scuzele mele, *monsieur,* că nu am explicat clar – vrăjitorul se apleacă nerăbdător în față –, dar am făcut deja o programare cu domnul *acesta!*

Mă așez rigidă pe divan lângă Michal și mă forțez să zâmbesc convingător. Vrăjitorul continuă să se uite suspicios la spațiul rămas între noi. Trăgându-mă puțin mai aproape, îl bat stângaci pe Michal pe genunchi.

— Îmi voi petrece restul dimineții cu... cu el.

— Așa că pleacă! îi spune Michal vrăjitorului cu răceală.

Preț de o secundă, se pare că vrăjitorul va riposta, dar, cu o ultimă privire nemulțumită spre noi, se întoarce și se îndepărtează. Îmi iau imediat mâna de pe genunchiul lui Michal.

— Cred c-am să te omor, îi spun dulce.

— Cred că s-ar putea să-mi placă, ripostează Michal în timp ce alt client – o creatură cu solzi și ochii rotunzi, sticloși – se apropie.

Când făptură aceea mă întreabă cum mă cheamă, îmi pun din nou mâna pe genunchiul lui Michal. Când mă întreabă dacă nu vreau să o însoțesc lângă foc, mâna îmi urcă mai mult, apucându-l disperată de coapsă. Când cere cu îndrăzneală un sărut, mă sui direct în poala lui Michal, iar el se zguduie de râs sub mine.

— Ești *nesuferit!* îi șoptesc în timp ce făptura oftează și se îndepărtează.

Mă proptesc cu umărul în pieptul lui, neputând să-l privesc, căci e posibil să fie cel mai umilitor moment din viața mea. Și totuși – oricât de *revoltător* este să recunosc –, mi-a zis să port verde.

— Te superi dacă... ăăă, stau aici până termină Pennelope programarea? Pe urmă, incapabilă să-mi ascund disperarea din glas:

A terminat Pennelope programarea?

Râsul lui Michal se domolește treptat.

— Nu!

La naiba!

Rămân acolo încă o clipă – încercând să nu simt prin rochie răceala pielii lui –, apoi el se mișcă încet și-și pune mâna liberă pe spatele meu.

— Am început să atragem atenția.

Arunc o privire panicată în jur, și – într-adevăr – mai multe perechi de ochi s-au oprit asupra noastră. Poate pentru că sunt om sau poate pentru că nu ne îmbrățișăm pasional precum celelalte cupluri. Instinctiv, îmi lipesc obrazul de umărul lui Michal, rugându-mă ca părul să-mi ascundă fața. O să fie o minune dacă plec de aici fără să mă recunoască nimeni. Mi se strânge stomacul în timp ce-mi imaginez consecințele: Vânătorii dând buzna, Jean Luc strigând, Frederic apucându-mă de braț...

— Ar fi foarte nepoliticos dacă ai întrerupe-o pe Pennelope? îl întreb repede.

Ar fi chiar atât de cumplit să-l văd din nou pe Jean Luc?

— O sută de mii de coroane înseamnă mulți bani, Michal.

Mai degrabă simt decât îi aud mârâitul de încuviințare, iar brațul i se strânge subtil în jurul meu, întorcându-mi fața mai mult spre pieptul lui. *Apărându-mă,* îmi dau seama tresărind.

— Vârcolacii sunt foarte protectori din fire cu ce-i al lor, iar uneori devin agresivi și ar putea să o perceapă ca pe o insultă dacă îi întrerup. Ar putea să atace.

În aceeași clipă, mi-l imaginez pe vârcolacul imens sărind la Michal, care stă nemișcat și tăcut, așteptând, înainte de a-l sfâșia în bucăți.

— Da! spune Michal, interpretând corect tremurul meu. Mă îndoiesc că ne-ar mai ajuta cineva după aceea.

Mi se usucă gâtul când îmi dau seama că nu avem opțiuni.

— Așadar... așteptăm!

— Așadar, așteptăm!

E cea mai lungă oră din viața mea.

Niciodată n-am fost mai conștientă de apropierea unui bărbat – de coapsele lui tari sub mine sau de mâna rece pe spatele meu. Încerc să nu mă gândesc la ele şi să nu iau în seamă cum bătăile inimii îmi coboară încet spre abdomen. Strigătele de plăcere din jurul nostru nu ajută cu nimic situaţia. Dacă aşa se desfată în public, nu-mi pot imagina ce se întâmplă în încăperile private ale curtezanelor... numai dacă nu cumva expunerea e *mai plăcută* pentru unii? Ideea mă neliniștește și sunt la fel de îmbujorată şi de agitată, până când mâna de pe spatele meu îmi prinde o şuviţă de păr şi trage. Cu putere. Icnesc şi mă desprind de el.

— De ce-ai făcut asta?

— Stai potolită!

— De ce?

Dau din cap spre Pennelope, care geme în acelaşi timp cu vârcolacul.

— *Ea* nu stă potolită.

Degetele lui se înfăşoară şi mai strâns în părul meu şi trage tare, ridicându-mi faţa şi dezvelindu-mi gâtul. Irisurile îi sclipesc ca niște cioburi de sticlă în timp ce mă privește în ochi.

— Exact.

Când deschid gura, gata să-i spun *exact* unde să-și bage aroganţa, își mișcă șoldurile sub mine și aproape mă înec cu propriile cuvinte. Ceva... ceva *tare* mă apasă pe picior.

— Să facem și noi ce fac ei? Asta vrei?

Căldura îmi inundă obrajii, dar nu răspund. Nu e *nevoie* să răspund. Normal că nu e nevoie să răspund și normal că nu *vreau* să...

— Interesant!

Ochii îi coboară spre pielea gâtului meu, iar braţul relaxat de pe divan mi se mută pe genunchi. Îl lasă deasupra, iar degetele sale îmi ating uşor dosul coapsei; mi se face pielea de găină pe picioare. Mă mişc din nou în poala lui, neputând să mă abţin. Să *respir.* Pentru că acesta e Michal. Ar trebui să mă tem de foamea vizibilă din privirea lui, să-l împing la o parte – să o fac *acum* –, dar fluturii din stomac nu par să fie de teamă. Pare a fi un alt sentiment, ceva acut, urgent şi puternic. Ideea îmi contractă gâtul, şi mă uit lung la el. Mă simt *puternică.*

— Aproape au terminat, murmură Michal.

Te-a ţinut atârnată deasupra mării, îmi amintesc instantaneu. *A ameninţat să înece toţi marinarii.*

Dar mâinile mele încă îşi doresc să-l atingă, o senzaţie asemănătoare cu momentul în care i-am băut sângele. Numai că de data asta nu i-am băut sângele şi asta... *asta* ar trebui să mă facă să alerg spre răsărit.

— De unde ştii? îl întreb.

— Chiar vrei să afli?

— Da!

Deşi o rostesc şovăind, îmi dau seama că e adevărat: chiar *vreau* să aflu mai multe despre lumea asta stranie, secretă, care mi-a fost ascunsă. Vreau să înţeleg, să *învăţ,* dar cel mai mult vreau să...

Nu!

Nu îndrăznesc să recunosc ce vreau, nici măcar faţă de mine însămi.

Pentru că, dacă recunosc că vreau ca Michal să mă privească în continuare aşa, trebuie să recunosc şi alte lucruri, cum ar fi că numele *„madame”* Toussaint îmi zgârie pielea. Bineînţeles, n-ar trebui. Într-o bună zi, aşa mă va chema. *Madame* Célie Toussaint, soţie devotată, mamă şi vânătoreasă. Un viitor pe cât de frumos, pe atât de ordonat. Dar, aşa cum i-am spus lui Michal, n-am de gând să mă întorc în Turnul Vânătorilor, să tânjesc după respectul pe care l-am câştigat deja. Ceea ce înseamnă...

Vinovăţia îmi străpunge fiorul din stomac.

Ar fi chiar atât de cumplit să-l văd pe Jean Luc din nou? Răspunsul se ascunde în cea mai întunecată parte a minţii mele, aşteptând să mă uit la el. La mine însămi. Mi-a fost prea frică să recunosc – să pierd singurul loc pe care îl am în această lume –, dar aici, călare pe necunoscut, adevărul începe să iasă din semiîntuneric. E urât, da – cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată –, dar e imposibil de ignorat.

Nu vreau să mă mărit cu Jean Luc!

Inima îmi tresaltă şi se sfâşie totodată în timp ce recunosc, în sfârşit, adevărul.

— Célie?

Michal își ia ochii de la gâtul meu când ridic îi mâna spre obrazul meu febril. Degetele îi sunt reci. Minunate. Vinovăția se înfige tot mai adânc.

— Nu e adevărat, îi răspund. Doar ne prefacem.

„A fost ca într-un vis."

Își înclină languros capul ca să mă privească.

— Sigur că da!

Dar în clipa următoare degetul lui îmi atinge buza de jos, despărțind-o de cea de sus și rămânând acolo. Îmi dau seama că mă provoacă să fac pasul următor. Ar trebui să dau înapoi – vocea aceea firavă și urâcioasă din mintea mea mă îndeamnă să mă opresc, să mă opresc, să mă *opresc* –, însă îi iau degetul în gură. Dacă era posibil, ochii i se întunecă și mai mult, iar pe mine mă străbate aceeași senzație amețitoare de putere, dând totul la o parte. Fără să știu de ce – fără să înțeleg impulsul deloc –, sug încet, lingându-i pielea cu o încredere pe care n-ar trebui să o simt. Are gust rece și dulce de la sucul mărului. Sug și mai tare.

— Ușor! rostește printre dinți.

Fără tragere de inimă, dau drumul degetului.

— De ce?

— *Pentru că* – îl apasă cu putere pe buza mea de jos – îmi imaginez ce gust ai încă de când te-am cunoscut.

Înghit în sec, iar el urmărește mișcarea înfometat.

— Credeam că vampirilor nu le place sângele de om.

— Cred că pe al tău mi-ar plăcea să-l gust.

Mie sigur mi-a plăcut gustul sângelui *său.* Ne privim în ochi și, după expresia lui, îmi dau seama că ne amintim același lucru: cum m-am cățărat pe corpul lui în crescătoria de păsări, îmbătată de sângele lui și disperată să-l sărut. Oare acum m-ar lăsa să-l sărut? Oare l-aș lăsa să mă *muște?* Cu o reacție aparent instinctivă, amintirea îl face să-și ridice șoldurile și căldura mă înjunghie ca un cuțit. Îi prind degetul între dinți și mușc cu putere.

În aceeași clipă, îmi dau seama că am făcut o greșeală.

Tot corpul i se încordează și își scoate degetul din gura mea cu o viteză supranaturală. Gheața îi pătrunde din nou în glas în timp ce spune:

— Să nu mai faci asta niciodată!

— C-ce anume?

Auzind porunca aceea glacială, realitatea se prăbușește asupra mea și îl privesc clipind, derutată și dezorientată. Strigătele și gemetele din jurul nostru se amplifică în timp ce mă întorc spre cameră, la *mine însămi,* și îmi dau seama ce-am făcut. *O, Doamne!* Mă uit la degetul lui nevătămat.

— Te-am... te-am rănit?

Expresia i se mai îmbunează.

— Nu!

Deodată, simt o presiune usturătoare în ochi, dar refuz să o iau în seamă. Pentru că nu merit să plâng, pentru că e vina mea – *totul* e din vina mea –, și umerii mi se pleoștesc în timp ce sentimentul de vinovăție se întoarce înzecit, făcându-mă să mă zvârcolesc pe dinăuntru până când nu mă mai pot uita la nimeni și la nimic. Ne prefăceam, da, și totuși... totuși...

— Îmi pare rău! îi șoptesc lui Michal.

Lui Jean Luc.

„Jean Luc."

Îmi îngrop fața în mâini.

— Célie! Uită-te la mine!

Când nu răspund, dar tremur din tot corpul, Michal îmi prinde încheieturile și mă forțează să mă uit în ochii lui. Privirea sa mă străpunge, aspră, brutală, cu o emoție necunoscută, și nu-mi place. Nu-mi place ce mă face să *simt* – de parcă pielea mi-a devenit prea mică, scoțând la iveală adevărata mea formă, iar el vede toate imperfecțiunile.

— Nu poți să muști un vampir. Înțelegi? Nu poți să-mi mai bei vreodată sângele – sau al *oricărui* vampir. E prea periculos!

— Dar în crescătorie...

Clatină energic din cap.

— Acolo a fost o urgență. Puteai să mori fără el. Dar, dacă ți se întâmplă ceva în timp ce ai sânge de vampir în corp, vei avea o soartă mai rea decât moartea.

— Ce se va întâmpla?

— Vei deveni ca noi. Ca mine.

Își încleștează fălcile și privește hotărât peste umărul meu.

— Asta nu poate să se întâmple.

— Michal...

— *Nu* are să se întâmple, Célie!

Fără să mai adauge nimic, mă ridică din poala lui și mă așază pe divan. Rămân tăcută, uitându-mă la trăsăturile lui hotărâte, și dau din cap. Nu știu ce altceva mai pot să fac. Pentru că nu puteam să-i *străpung* pielea cu adevărat – nu fără lemn sau argint –, însă până și posibilitatea asta l-a supărat mai mult decât am văzut vreodată.

Dar, mai presus de orice, pentru că are dreptate – așa ceva nu se mai poate repeta. *Nu* se va mai repeta.

Îmi șterg o lacrimă și mă uit spre Pennelope; văd că stă în spatele divanului. Ridică o sprânceană aurie, urmărindu-ne cu un zâmbet pe buzele pline și roșii.

— Se pare că am ratat partea distractivă. Ce păcat!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Un scurt interogatoriu

— PENNELOPE!

Sar în picioare și fac o reverență, rugându-mă ca ea să nu fi stat prea mult acolo. Judecând după strălucirea amuzată din ochii ei aurii, a auzit fiecare cuvânt pe care l-am rostit eu și Michal. Aş vrea să se deschidă podeaua și să mă înghită cu totul.

— Mă bucur să te cunosc!

— Chiar așa? Mie mi se pare că am întrerupt ceva.

Lângă mine, Michal se ridică tăcut și împietrit.

— Absolut deloc.

Îmi netezesc rochia cu Lin gest stânjenit în timp ce membrele îmi tremură. Rochia ei e mult mai simplă, cu voalul acela roșu, dar și mult mai frumoasă – îi plutește în jurul siluetei de clepsidră ca un nor scânteietor și transparent. În ciuda ghearelor partenerului ei, materialul rămâne intact, probabil fiind vrăjit; mirosul înțepător al magiei de sânge se răspândește din el. Îmi șterg încă o lacrimă.

— Te așteptam, de fapt.

— O, știam!

— D-da?

Dă din mână cu indiferență. Spre deosebire de verișoara ei, nu a încercat să-și acopere cicatricile cu cosmetice, lăsându-le dezgolite să strălucească în lumina focului. I se răsucesc, în mod intenționat, pe degete, pe încheieturi, pe brațe – de parcă a planificat locul fiecărui semn –, înainte de a se termina cu un filigran delicat pe pieptul ei.

— Poate nu sunt o creatură a nopții, ca *prietenul* tău – îl privește admirativ pe Michal –, dar am și eu urechi. Voi doi nu prea ați fost subtili. Nu e numai vina voastră, desigur. Mereu observăm când copiii nopții vin în vizită. Alți doi au sosit adineauri la etaj.

Tonul ei nu seamănă cu un reproș, ci doar cu un interes autentic. Deși e frumoasă, fața îi e aproape ca de zână, cu ochii ageri și nasul ascuțit, iar când ridică năstrușnic din sprâncene, impresia se intensifică.

— Dar, dacă vreţi să faceţi o programare, continuă ea, mă tem că va trebui să fie pentru mâine-seară. Dragul de Jermaine aşteaptă deja în camera mea şi nu-i place să mă împartă.

Privesc în jur, căutând scara care duce în apartamentele curtezanelor, dar nu se vede nicăieri. Nu e nicio uşă. Doar piatră neagră şi aspră şi focul negru care trosneşte. Şi umbre – forme fără trup care se zvârcolesc pe pereţi spre margine, neafectate de lumina focului. Nu le-am observat până acum. *Oare de ce?* mă întreb cu amărăciune.

— Nu am venit să facem o programare, răspunde Michal, folosind din nou un ton poruncitor. Am venit să te întrebăm de verişoara ta.

— Verişoara mea?

Zâmbetul diabolic dispare imediat de pe faţa lui Pennelope, iar strălucirea aurie care o înconjoară se transformă în argint dur. Mijeşte ochii şi ne priveşte pe amândoi.

— Care verişoară?

— Babette Trousset.

Buzele i se transformă într-o linie subţire.

— Vrem să-ţi oferim condoleanţe, încep eu repede, dar Michal mă întrerupe:

— Povesteşte-ne despre zilele dinaintea morţii ei!

Ignorându-mi căutătura încruntată, ocoleşte divanul ca să micşoreze distanţa dintre ei. Dacă intenţia lui e să o intimideze, nu reuşeşte; Pennelope refuză să dea înapoi. Nu, ochii ei aurii scapără ca o provocare tăcută. Reputaţia lui Michal de „creatură a nopţii" înseamnă foarte puţin pentru ea – e limpede că ştie foarte puţine lucruri despre el. Cu toate astea, mă abţin să intervin între ei. Am văzut o singură dată adevărata mânie a unei vrăjitoare de sânge şi nu aş vrea să repet experienţa.

— Ţi-a spus ceva ce ţi-ar fi stârnit neliniştea? insistă Michal. Poate te-a prezentat unui iubit nou sau unuia vechi?

Mă încrunt şi mai tare. Genul acesta de discuţie necesită maniere mai delicate, iar Michal are fineţea unei securi boante.

— Scuzele noastre, *mademoiselle!* intervin înainte ca el să vorbească din nou. Ne dăm seama că poate ţi-e greu să vorbeşti despre Babette...

Dar Michal mă întrerupe iar, iar vocea lui e tot mai rece cu fiecare cuvânt:

— Poate a vorbit despre o afacere care a mers prost sau despre un membru de familie care avea nevoie de ajutor.

Auzindu-l, expresia lui Pennelope se schimbă, și mă grăbesc să elimin tensiunea, ocolind şi eu divanul. Îmi împletesc degetele ca să nu-mi frâng mâinile. Sau să-i frâng gâtul lui Michal.

— Cercetăm moartea ei, aşa că orice informaţie ne-ai putea oferi despre ultimele ei zile – orice comportament neobişnuit, orice figuri noi – ne-ar fi de mare ajutor.

— Oare?

Pennelope pufneşte dispreţuitor auzindu-mi întrebarea, și nici măcar eu nu-mi dau seama dacă expresia ei nu s-ar potrivi mai bine pe o figură mai veselă.

— O să-ţi spun acelaşi lucru pe care l-am spus fraţilor tăi, Célie Tremblay: nu știam nici măcar că Babette *s-a dus* în Cesarine, darămite cine i-a furat cadavrul.

Oftez resemnată. *Normal* că știe cine sunt. Șansele mele de a fi descoperită cresc și mai mult.

— Vânătorii au fost în Les Abysses? întreabă Michal brusc.

Pennelope râde batjocoritor.

— Au încercat, cu siguranţă – pentru că au primit un pont de la prietenii *tăi,* aș putea adăuga, mârâie ea la mine, dar o cunoști pe Eponine! I-a văzut pe ticăloși venind, și toţi au fugit înainte de sosirea lor. Toţi, în afară de mine.

Își ridică bărbia cu mândrie. Cu sfidare.

— Am rămas și le-am răspuns la întrebări pentru că nimeni – *nimeni* – nu vrea mai mult decât mine să se răzbune pe ticălosul care a ucis-o pe Babette. Ea și Sylvie sunt ca niște surori pentru mine și am să-l spintec pe cel care le-ar face rău.

— Sylvie?

Pennelope își întoarce repede capul, înjurând în barbă.

— Sora mai mică a lui Babette.

Dezvăluirea asta mă face să mă încrunt.

— Nu știam că Babette avea o soră.

— Poate nu o cunoști atât de bine pe cât credeai.

— Unde o putem găsi?
Un melusin beat se ciocnește de Michal, care îl împinge la o parte fără să clipească.
— Pe Sylvie?
Un amestec de triumf și suferință se ivește în ochii lui Pennelope.
— Nu puteți. Sylvie a murit acum trei luni.
Înainte să apucăm să întrebăm, adaugă tăios:
— De boala sângelui.
O!
Am mai auzit o singură dată de boala sângelui – a răpus un băiețel pe nume Matthieu, iar moartea lui a transformat-o pe mama sa în una dintre cele mai malefice creaturi care au existat vreodată. A murit în Bătălia de la Cesarine împreună cu stăpâna ei, La Voisin, cunoscută și ca mătușa lui Coco, care a condus cândva Vrăjitoarele Roșii cu mână de fier.
— Îmi pare rău, Pennelope! îi spun încet. Să-ți pierzi ambele verișoare într-un timp atât de scurt...
Dar Pennelope tresare de parcă am lovit-o.
— Nu avem nevoie de *mila* ta.
— Sigur că nu!
Încruntându-mă și mai adânc, îmi ridic mâinile într-un semn împăciuitor. Deși mă doare sufletul pentru ea, avem nevoie de o abordare mai directă dacă Pennelope refuză să coopereze. Mă cutremur când mă gândesc la ce ar putea face Michal dacă ea refuză în continuare.
— Putem discuta într-un loc mai privat? Mai confortabil?
Dând la o parte puful de la picioarele mele, inspectez podeaua de dedesubt cât mai discret cu putință. Poate camerele lor se află jos, iar pernele reprezintă un mod dibaci de-a ascunde ușile. Numai că... îmi înăbuș un geamăt de frustrare. Nici aici nu sunt uși.
— Jermaine e în camera ta, dar poate ne putem retrage în camera lui Babette?
Fac o pauză precaută.
— I-ați eliberat camerele deja?
— Nu e treaba ta, scroafă!
Mă încrunt, auzind insulta. Dată fiind situația, o izbucnire

emoţională e cât se poate de firească, dar asta pare şi... puţin exagerată. Excesivă. Nu părea să aibă o problemă cu Michal *sau* cu mine până să pomenim de Babette şi probabil a ştiut de la început de legătura mea cu Vânătorii.

— Nu e nevoie să fii ostilă, Pennelope. Încercăm doar să ajutăm. Dacă ai putea să ne răspunzi la...

— V-am spus deja tot ce e de ştiut!

Vorbeşte cu un aer implacabil, tăios şi aspru, iar vocea ei ar fi în stare să te facă să-ţi dea sângele.

— Am terminat aici? Lui Jermaine îi place să aştepte şi mai puţin decât să împartă. Cine ştie *ce* ar putea face dacă îl mai las multă vreme singur?

Un zâmbet respingător.

— Şi ştim cu toţii cât de mult detestă Eponine violenţa – sângele nu se ia niciodată de pe mobilă, nu-i aşa?

— Oţetul rezolvă problema.

Departe de a fi descurajat, Michal continuă să o urmărească atent, împreunându-şi mâinile la spate şi refuzând să se mişte. În ciuda aerului nonşalant, corpul lui a încremenit din nou.

— Presupun că vânătorii au percheziţionat locul în timpul interogatoriului?

Pennelope pufneşte, aparent cu indiferenţă.

— Sigur că da!

— Au căutat peste tot?

— Peste tot.

Îşi întinde braţele ca să cuprindă întreaga cameră, uitându-se cu emfază direct în ochii lui Michal. Cu aproape *prea* multă emfază.

— N-au găsit nimic interesant. Acum... conversaţia asta s-a terminat, iar eu plec.

O ia spre scări, dar se opreşte înainte de a începe să urce. Buzele i se arcuiesc.

— Iar Eponine *va afla* despre asta, umblător nocturn. Sper că-ţi place să înoţi!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Și o ranchiună îndelungată

NE UITĂM DUPĂ EA O CLIPĂ, TĂCUȚI. APOI ÎNTREB:

— Ce-a fost *asta?*

Uluită, mă întorc cu fața spre el.

— Ești complet lipsit de judecată? Tot *rostul* acestui exercițiu era să-i cerem ajutorul, să o compătimim și să o fermecăm, să punem o presiune *delicată,* dacă nu reușeam altfel...

Își dă ochii peste cap și mă ocolește.

— Investigăm un criminal, Célie, nu-l invităm la ceai.

— Și acum?

În timp ce alerg după el prin abis, sunt cât pe ce să-l calc pe picioare – apoi *chiar* îl calc, iar el mârâie, întorcându-se cu o viteză letală și cuprinzându-mă din nou în brațe. Perfect! Cu atât mai bine să-l lovesc în pieptul ăla prostesc, ceea ce și încep să fac. Cu vehemență.

— Și acum ce facem, o, tu, Cel Fără De Milă? Eponine ne-a trimis la Pennelope dintr-un motiv clar, iar din cauza *ta* ea și Jermaine probabil ne pun la cale moartea dureroasă și prematură chiar în clipa asta.

Îl lovesc din nou. Și încă o dată, ca să mă asigur.

— Așadar?

Mă privește încruntat, din cap până-n picioare, în timp ce urcăm scările.

— Așadar, *ce!*

— Ce sperai să rezolvi atacând-o în felul acela? Ce-am câștigat cu asta?

— Mai mult decât ai crede, îmi răspunde cu răceală, o, tu, Cea Genială!

— Sunt insultată, sincer – îmi duc mâna la inimă, prefăcându-mă rănită –, dar, cum curtezanele le-au ascuns camerele, mă îndoiesc că vom putea intra în ale lui Babette fără permisiune, cu atât mai puțin să le percheziționăm cum trebuie. Aveam nevoie de Pennelope și

pentru asta.

— Cât de repede uiţi că eu am mai fost aici!

— Ce relevanţă are asta?

— Ştiu unde se află camerele curtezanelor.

— O!

Clipesc la el, iar când înţeleg sensul vorbelor sale, mă îmbujorez.

— *O!*

— Deşi privirea aceea mi se pare delicioasă – ochii i se întunecă în timp ce ne oprim lângă unul dintre şemineele enorme de piatră –, îmi distrage atenţia foarte tare şi nu mai aveam decât o oră şi jumătate până la răsăritul soarelui.

Mă lasă jos şi dă din cap spre focul negru din faţa noastră.

— Camerele curtezanelor se află dincolo de flăcări – una dintre măsurile ingenioase de siguranţă ale lui Eponine. Nu se poate intra fără binecuvântarea unei curtezane.

Felul subtil în care subliniază cuvântul „binecuvântare” mă face să mă încrunt, dar el vorbeşte mai departe înainte să întreb ceva:

— Cei care încearcă ard de vii în câteva secunde. E Focul-iadului, focul etern, aprins în urmă cu mulţi ani chiar de La Voisin.

— Cunosc ce e Focul-iadului.

Mai devreme în acelaşi an, nişte flăcări verzi au distrus întregul Cesarine, inclusiv cripta surorii mele. Mă uit neliniştită la lujerii letali, iar în aceeaşi secundă curtezanul cu ochi violeţi iese din şemineul de lângă al nostru – *iese* din el, păşind prin flăcări, ca şi cum spatele şemineului ar fi un fel de uşă. *Ceea ce şi este,* îmi dau seama, răspunzând la semnul nedumerit cu mâna pe care mi-l face curtezanul. O clanţă aurită ne face cu ochiul din spatele flăcărilor. Mă uit la Michal.

— Ce fel de „binecuvântare” ne-ar putea permite să trecem nevătămaţi prin Focul-iadului?

— Nu e chiar o binecuvântare. E o portiţă de scăpare de vrajă.

Îşi trece mâna peste poliţă de parcă ar verifica-o de praf, dar degetele îi zăbovesc pe spirele şi contururile prea complicate ca să fie întâmplătoare. Le studiază cu prea multă atenţie. Pe unele le recunosc – cum ar fi şarpele şi gura mare şi căscată a lui Abaddon, demonul abisului –, însă nu şi pe celelalte.

— La fel ca toate vrăjitoarele, La Voisin a țesut o chichiță în descântecul ei: curtezanele pot trece prin flăcări fără să fie vătămate, precum și orice persoană pe care ele o binecuvântează cu un sărut.

„Un sărut."

Repet cuvintele în șoaptă.

— Tu... spui că pentru a intra în camerele lui Babette trebuie ca o curtezană să ne... sărute.

Dă scurt din cap, apoi merge la șemineul următor. Dar răspunsul lui nu e suficient. Nu e *nici pe departe,* iar deodată acesta pare cel mai stupid plan de care am auzit vreodată. Alte o sută de întrebări prind contur pe buzele mele în timp ce-l urmez grăbită.

— Binecuvântarea poate fi dată doar de curtezana căreia îi aparține camera sau toate curtezanele îți pot oferi acces la toate camerele? Dacă e prima variantă, cum naiba vom obține binecuvântarea lui Babette, care este, de fapt, *moartă?*

Când îl calc din nou pe picior, se întoarce și-mi aruncă o căutătură urâtă. Poate că altădată privirea aceea m-ar fi înghețat pe loc, dar acum îmi dă și mai mult avânt.

— Nu stârnim suspiciuni dacă cerem să intrăm în camerele ei? Și ce *cauți,* mai exact? Pentru că, dacă e a doua variantă, nu e nevoie să găsim camerele ei. Putem, pur și simplu, să-i *cerem* cuiva binecuvântarea ca să intrăm în unul dintre aceste șeminee...

— De bună seamă – încordarea radiază din umerii, gâtul și fălcile lui –, du-te și cere un sărut de la o curtezană! Sunt sigur că o să ți-l ofere fără să pună întrebări și nimeni nu va da fuga să-i spună lui Pennelope când vei cere să intri în camerele verișoarei ei moarte.

— Sarcasmul e cea mai josnică formă de umor, Michal!

Ridicând bărbia, dau din cap spre abis, unde o mână de curtezane se prefac că nu ne urmăresc în timp ce alte două ne privesc fățiș, cu expresii pline de suspiciune și mânie. Ori ne-au auzit discuția cu Pennelope de mai devreme, ori nu apreciază faptul că un bărbat palid și arogant dă târcoale prin fața dormitoarelor lor.

— Nu prea trecem neobservați, și – cobor glasul – n-ai putea să *constrângi* o curtezană să ne spună unde să mergem?

— Oare mă înșală urechile ori *mademoiselle* Célie Tremblay, cea cu aere de mironosiță, tocmai a sugerat să le răpim liberul-arbitru?

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Habar nu aveam că ești atât de vicleană, drăguţo! Ce încântător!

Deși mă îmbujorez la cuvintele lui, amărâtă, continuă să pipăie fiecare poliţă, meticulos și calm ca întotdeauna. Simt sudoarea picurându-mi printre omoplaţi. Dar dacă pe el îl deranjează căldura focului, nu lasă să se vadă.

— Nu vreau să spun că *ar trebui* să o constrângem, îi spun ezitant. Întreb doar, *ipotetic vorbind,* ce s-ar întâmpla dacă am face-o.

— Ipotetic vorbind, repetă el cu voce seacă.

— Sigur. N-aș sugera niciodată *cu adevărat* să forţăm pe cineva să facă ceva împotriva voinţei sale. Eu nu sunt – caut cuvântul potrivit, dar nu reușesc să-l găsesc –, nu sunt *diabolică.*

— Nu, nu! Doar ipotetic diabolică.

Își dă din nou ochii peste cap în timp ce bolborosesc indignată.

— Constrângerea necesită un efort mult mai mare din partea creaturilor supranaturale decât din partea oamenilor. Magia lor specifică îi protejează. Când un vampir pătrunde dincolo de scutul lor mental, deseori îl destramă, ceea ce înseamnă că-și pierd minţile cu totul. E nevoie de un autocontrol suprem ca să lași creatura teafără și, chiar și atunci, constrângerea ar putea să dea greș.

Neputând să mă abţin, îl întreb:

— Dar *tu* ai putea s-o faci, nu? În ultimă instanţă?

— Sugerezi că eu sunt mai mult decât ipotetic diabolic?

Mă încrunt, încercând totodată să nu par chiar atât de fâstâcită pe cât mă simt.

— Și ar funcţiona? Nu ai face pe nimeni să-și piardă minţile, iar constrângerea nu ar da greș?

— Ipotetic vorbind.

— Dacă mai rostești o dată cuvântul „ipotetic”...

Expir adânc pe nas, îndreptându-mi umerii și străduindu-mă din nou să mă controlez. Nu ajungem nicăieri dacă ne certăm.

— Câte ore mai sunt până la răsărit? îl întreb din nou.

— O oră și un sfert.

Simţind încă înţepături pe ceafă din pricina privirilor curtezanelor, mă întorc să număr șemineele. În total, sunt mai bine de o duzină, aproape douăzeci.

— Şi... ce se întâmplă dacă stăm după zorii zilei?
— Oaspeţii nu pot rămâne în Les Abysses după zorii zilei.
Scoate din gât un sunet jos şi plin de frustrare şi-şi încovoaie degetele pe poliţă ca nişte seceri. O bucăţică de piatră se sfarmă în palma lui, presărând praf negru în vatră.
— Toate şemineele sunt identice, murmură. Niciun semn distinctiv.
— Simţi mirosul magiei de sânge prin fum?
Îmi înăbuş nevoia de a mă foi, de a mă legăna uşor pe călcâie. Avem nevoie de cel puţin o oră să verificăm cum trebuie camerele lui Babette, dacă reuşim să le găsim – şi asta numai dacă nu năvăleşte Pennelope peste noi ca să strice tot, ceea ce ar putea face în orice clipă. Acum chiar încep să ţopăi, împletindu-mi degetele şi strângând cu putere.
— Babette nu avea prea multă încredere în oameni. E posibil să fi folosit şi alte modalităţi de a-şi proteja uşa, mai ales dacă s-a încurcat cu o persoană periculoasă.
Dar Michal clatină din cap.
— Sunt prea multe mirosuri.
Merge la următorul şemineu. Şi la următorul. Devine tot mai agitat cu fiecare şemineu, dar agitaţia lui arată diferit faţă de a mea – în loc să fie mai fâstâcit şi mai animat, e rece şi tăcut. Succint. Nicio emoţie nu se întrezăreşte pe figura lui în timp ce studiază fiecare curbură a pietrei şi refuză să se grăbească. Fiecare pas e calculat. Calm şi controlat. O parte din mine vrea să-l scuture, doar ca să văd dacă cedează, dar cealaltă parte ştie că nu e bine. Ar putea fi singura noastră şansă de a afla ceva despre ucigaş şi nu o putem irosi.
Păşesc în spatele lui, căutând orice detaliu care ne-ar fi putut scăpa, dar bineînţeles că nu e nimic – zidăria de pe fiecare poliţă *este* identică, la fel ca umbrele care dansează pe pereţi între şeminee. Mă uit pe rând la fiecare. Par să aibă forme omeneşti, aproape ca nişte fantome, numai că...
Mă îndrept brusc la gândul acesta. „Fantome."
Ce-a spus Michal despre sora lui? „Se va întoarce. E prea mare tentaţia de a se amesteca." O speranţă neaşteptată îmi umflă pieptul. Nimic nu ar fi mai intruziv decât situaţia de faţă, şi evident – dacă

Mila a murit în Cesarine, dar a ales să bântuie în Requiem – fantomele nu sunt legate de ţinutul în care au murit. Oare ne-a urmărit până aici? Ar putea *ea* să ne spună care şemineu i-a aparţinut lui Babette?

Aruncând o privire discretă în spatele lui Michal, mă concentrez cu o intensitate înverşunată asupra bulei de speranţă care creşte tot mai mult de la o clipă la alta. În castel, în teatru – chiar şi în Oraşul Vechi, împânzit de vampiri –, emoţiile mi-au îngăduit să pătrund prin văl. Mi-au îngăduit să o alung pe Mila într-un moment de supărare. Poate îmi vor îngădui să o chem din nou.

Există un singur mod de a afla.

— Mila? şoptesc nerăbdătoare. Eşti aici?

Auzindu-i numele, Michal îşi întoarce capul în direcţia mea şi apare lângă mine cât ai clipi. Întind mâna fără să mă uit la el. Aproape îmi zdrobeşte degetele în graba lui.

— Mila? încerc din nou, studiind pereţii, tavanul, chiar şi abisul, aşteptând să apară cu un ţistuit şi o expresie de superioritate. Te rog, Mila, avem nevoie de ajutorul tău! E doar o favoare simplă – repede şi uşor.

Nu se întâmplă nimic.

— *Mila!*

De data asta îi mârâi numele, răsucindu-mă încet în cerc. Iritarea îmi stârneşte speranţa ca nişte ace. Nu a avut nicio problemă să mă urmărească la crescătoria de păsări şi să mă ocărască – *de două ori* –, dar în clipa în care chiar am nevoie de ea? Tăcere.

— O, *hai,* Mila! Nu fi aşa! E incredibil de nepoliticos să ignori un prieten, să ştii...

Michal mă strânge de mână, şi atenţia mi se îndreaptă spre peretele cel mai apropiat. Umbrele de pe el continuă să se răsucească şi să se zvârcolească, dar una dintre ele pare diferită de celelalte. E argintie în loc de neagră şi are o formă mai ciudată. Zâmbesc triumfător în timp ce fantoma se materializează, împletindu-şi braţele deasupra capului într-un mod straniu. Îmi piere zâmbetul. Cu ochii închişi, cu faţa schimonosită de patimă, îşi mişcă şoldurile într-un mod stângaci şi dă din cap în ritmul unei muzici pe care eu, una, nu o aud. Buclele perfecte sar încolo şi încoace odată cu mişcările

sale, iar ea își dă o șuviță peste umăr cu aerul exersat al unei actrițe.

Din păcate, nu e Mila.

— Guinevere!

Mă forțez să zâmbesc din nou, rugându-mă pentru un miracol.

— Mă bucur să te văd!

Deschide ochii auzindu-mi vocea și se preface că tresare.

— Célie! Apoi continuă, ținându-se de piept: Care erau *șansele,* scumpo? Mila a spus că s-ar putea să fii aici, desigur, dar nu mă așteptam să te însoțească *Michal.*

Evident, o minciună, însoțită de un zâmbet dulceag.

— Deci, voi doi sunteți un cuplu... În mod oficial?

Înainte să răspund, plescăie din limbă a înțelegere.

— O alegere interesantă pentru o primă întâlnire, nu-i așa? Pe *mine* m-a dus la o cină romantică în Le Presage, cu ce noapte fascinantă! –, dar nu dispera, scumpo! Nu dispera niciodată!

Plutește în față și mă mângâie pe cap cu cel mai disprețuitor gest din lume.

— Foarte puțini sunt cei care vor avea experiența unei iubiri cosmice ca a noastră. Născută sub o stea potrivnică, să știi.

— Ce... drăguț!

Risc o privire spre Michal, care arată de parcă l-a pocnit cineva în cap. Încruntat și suspicios, se dă înapoi și încearcă să-și desprindă degetele de ale mele, dar îl prind ca într-o menghină. Deși se uită urât la mine – pe jumătate furios, pe jumătate rugător –, mă răsucesc și-l prind și de cealaltă mână, împletindu-ne degetele strâns. Dacă eu nu pot scăpa, nu poate nici el.

— Cred că voi doi vă cunoașteți deja, spun cu amabilitate, dar permiteți-mi să fac din nou prezentările. Michal, ea este fantoma lui Guinevere. Guinevere, el este Michal Vasiliev, Majestatea Sa Regele din Requiem.

Guinevere se uită la noi, înțelegând ce se întâmplă și căscând ochii din ce în ce mai mult, până când...

Icnind, coboară la nivelul feței lui Michal, plutind la câțiva centimetri de nasul lui.

— Mă *vezi,* îngerașule?

El se uită cu încăpățânare la foc, la tavan, la orice, dar nu la

fantoma tremurătoare din fața lui – și bine face! Ar fi ajuns să se uite cruciș dacă ar fi privit în ochii ei. Indiferentă față de reacția lui, ea adaugă bucuroasă:

— După atâta vreme, mă auzi?

El se strâmbă când ea îi gâdilă urechea.

— Bună, Guinevere!

— Pe legea mea, chiar *poți!*

Cu răsuflarea tăiată de bucuria triumfului, își răsucește repede câteva bucle pe deget, își ciupește petele argintii de pe obraji și își netezește rochia impecabilă.

— O, ce zi fericită! O zi foarte, foarte fericită!

Pe urmă – cu eficiența unui grădinar în mijlocul primăverii – se postează direct între mine și Michal, ceea ce ne face să ne întindem mâinile împreunate peste burta ei. Simt că mi se face pielea de găină pe brațe.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru *ea,* dragă Michal!

Își aruncă părul peste fața mea, apoi își lipește obrazul de pieptul lui rigid, torcând mulțumită ca o pisică.

— Nu acum, când în sfârșit ne-am regăsit. La urma urmei, de ce să-ți bați capul cu o pirită ieftină când poți avea aur curat? Apropo, te iert pentru purtarea ta grosolană, adaugă, împingându-mă și mai tare cu cotul. Știu că n-ai *vrut* să schimbi încuietorile la toate ușile din castel, așa cum tu știi că *eu* n-am vrut să sparg toate ferestrele de la primul etaj.

Strâmbând din buze, Michal îi aruncă o privire întunecată.

— Și câteva de la al doilea.

Ea flutură dulce din gene.

— Să ștergem totul cu buretele?

— Depinde. Tot tu ai distrus și portretul unchiului Vladimir din biroul meu?

Ea se bosumflă instantaneu, de parcă i-ar fi insultat mama sau i-ar fi tras un șut câinelui în loc să pună o întrebare cât se poate de rezonabilă.

— Dacă am...? Cum *îndrăznești...?*

Apucându-se din nou de piept, pășește înapoi și dă peste mine, așa că e rândul meu să mă strâmb. Parcă mi-ar fi turnat cineva o găleată

cu apă rece în cap.

— Ce întrebare îndrăzneaţă din partea unui bărbat care mi-a frânt *inima!* Dar o, nu, sărmanul unchi Vladimir are mustaţă acum! Să-i deplângem toţi chipul, pentru că vopseaua de pe faţa lui înseamnă mai mult pentru Michal Vasiliev decât dragostea statornică și pură din sufletului iubitei lui!

Michal clatină exasperat din cap.

— N-am fost niciodată *iubiți,* Guinevere...

— Ah!

Guinevere se clatină de parcă ar fi înjunghiat-o. Neştiind ce altceva să fac – dar convinsă că trebuie să fac *ceva* înainte să o apuce istericalele –, îi dau drumul uneia dintre mâinile lui Michal şi o iau cu braţul pe după umeri; ea se dezumflă teatral simţindu-mă, apoi îşi întoarce capul şi plânge zgomotos pe umărul meu.

— Şi acum vine şi sarea! Nu a fost niciodată de ajuns pentru el să rănească, dragă Célie! Întotdeauna, *întotdeauna* trebuie să nege legătura noastră, să nege *bătăile inimii* din *sufletele* noastre. Te implor să fugi, nu să mergi, să fugi de bestia asta afurisită până nu-ţi sfâşie inima în două cum a făcut cu a mea!

Când Michal dă să răspundă, îi arunc o privire ameninţătoare și-i șoptesc: „Nu mai zice nimic!" Atunci strânge nerăbdător din dinţi.

— Nu ai de ce să te temi, Guinevere! îi spun ca să o liniştesc, mângâindu-i părul argintiu. Inima mea e în siguranţă. La urma urmei, Michal m-a răpit ca să mă folosească drept momeală, și, de îndată ce-mi voi îndeplini menirea, probabil va încerca să mă ucidă.

Îmi amintesc prea târziu izbucnirea nervoasă a lui Guinevere în faţa biroului lui Michal – „Voi, ăștia cu sânge cald, sunteţi mereu atât de înfumuraţi, dispreţuind moartea în faţa morţilor"! –, dar nu pare că mai vrea să vorbească de rău pe altcineva în afară de Michal. O înţeleg.

— Vezi?

Suspină și mai tare, și, pentru prima dată de când am aflat de darul meu, mă simt nespus de recunoscătoare că nu vede şi nu aude nimeni fantomele în afară de mine. Deşi una sau două curtezane din abis încă ne privesc – nedumerite, probabil, din pricina braţului meu suspendat şi discuţia noastră purtată cu eterul –, restul şi-au pierdut

interesul și s-au retras. De parcă ar simți că-mi pierd atenția, Guinevere se preface că rămâne fără aer.

— Nu-i pasă de sentimentele nimănui, doar de ale lui!

Dau compătimitor din cap.

— Nu sunt convinsă că are vreun sentiment.

— *Sau* prieteni.

— Sau măcar o înțelegere rudimentară a ce anume presupune prietenia.

— Ha!

Guinevere se îndreaptă și își împreunează palmele încântată – cu ochii curios de uscați –, și ne privim cu o nouă senzație de apropiere.

— Știam eu că te plac, Célie Tremblay! îmi spune, întinzând mâna să-mi așeze o șuviță de păr. Și chiar în această clipă am hotărât că noi două vom fi cele mai bune prietene. Chiar cele mai bune!

Îmi las capul în jos cu o jumătate de plecăciune.

— Aș fi onorată să te numesc prietena mea, Guinevere!

Michal pare la distanță de câteva secunde să se arunce în foc. Cu aerul unui bărbat care încearcă fără folos să recapete controlul asupra situației, întreabă pe o voce încordată:

— Guinevere, cât de bine cunoști Les Abysses? Vii des în vizită?

Ea se întoarce imediat spre el.

— De ce? Insinuezi că te-am urmărit până aici? Asta crezi? „Biata, jalnica Guinevere, probabil a tânjit după mine atâtea secole...”

Pocnește din degete pe sub nasul lui, cu ochii scăpărând ca argintul viu.

— O femeie are *nevoi,* Michal, și nu-mi poate reproșa nimeni că vreau compania cuiva în viața de apoi. M-ai auzit? Nimeni nu-mi poate reproșa!

O ating ușor pe braț, înainte să-i scoată ochii. Sau înainte ca Michal să mai deschidă gura.

— Nimeni nu încearcă să-ți reproșeze ceva, Guinevere.

Deși cum anume caută o fantomă compania cuiva printre cei vii *este* ceva ce am de gând să întreb mai târziu.

— Noi doar... avem nevoie de o favoare.

Ea ridică dintr-o sprânceană subțire.

— Da?

— Trebuie să știm care dintre aceste șeminee duce la camerele lui Babette Trousset.

— *Uuu!* face ea încântată, părând mult mai curioasă ca înainte. Și ce treabă aveți *acolo?* Se spune că fata e moartă.

În acel moment, aruncă o privire vicleană și sugestivă spre Michal, răsucindu-și încă o buclă pe degete. Gestul pare nonșalant, dar – la fel ca Michal cu șemineele mai devreme – nu e nimic nonșalant în el. Mijesc ochii un pic.

Guinevere știe ceva ce noi nu știm.

Mai rău decât atât – dacă o cunosc cât de cât, va încerca să ne momească cu secretul ei cât mai mult posibil, desfătându-se cu chinul nostru. Nu avem timp să atârnăm în cârligul ei și, chiar dacă am avea, Michal va trebui să se târască pe burtă și să implore înainte ca ea să-i dezvăluie ceva. Și-ar dori să-l vadă cum se zvârcolește. Cum suferă. Prietenia noastră a durat trei secunde; nu poate vindeca o ranchiună veche de câteva secole.

Dându-și seama de același lucru, Michal se întunecă la față.

— Vrem să-i percheziționăm camerele, să vedem dacă a lăsat în urmă ceva care ne-ar putea conduce la cel care a ucis-o.

Îi urmăresc cu atenție fața lui Guinevere, încruntându-mă când văd cum ridică încet colțurile gurii. Ochii ei sticlesc de răutate sau poate de veselie; poate pentru ea e unul și același lucru.

— Poți să ne spui încotro s-o luăm?

— Sigur că pot, scumpo! Orice pentru o *prietenă.*

Răsucește cuvântul în gură ca pe un lucru barbar, iar eu mă crispez, așteptând mușcătura. În schimb, se bate cu degetul pe vârful nasului, apoi îl ațintește spre șemineul de lângă noi.

— *Aceea* e intrarea voastră, deși regret să vă informez că nicio curtezană de aici nu vă va da binecuvântarea să intrați. Aduce ghinion să te amesteci în treburile morților – doar un sfat prietenesc, îngerașule, adaugă, făcându-mi răutăcios cu ochiul.

— Orice curtezană își poate da binecuvântarea? întreb.

Ea ridică dintr-un umăr delicat.

— Vraja a devenit puțin dificilă când hoașca aia diabolică a încercat să o personalizeze pentru fiecare șemineu – pe lângă schimbarea personalului, înțelegi? A devenit un coșmar din punct de

vedere al organizării. Nu, cea mai bună era o vrajă pentru toate, şi oricine poartă culoarea roşie o poate oferi...

Se opreşte brusc, strângând din buze şi clipind grăbită spre noi. Dar nu e nevoie să-şi mai ducă ideea până la capăt.

O face Michal în locul ei.

Îşi coboară ochii spre rochia mea roşie, şifonată, şi zâmbeşte la vederea ei. E un zâmbet letal – victorios –, şi îmi face pielea de găină pe spinare ca un deget îngheţat. Degetul *lui* îngheţat. Deşi ridică din sprâncene spre mine, aşteptând, nu face nicio mişcare în direcţia mea. *Aşteptând,* îmi dau seama în timp ce mă învăluie o căldură familiară. Se ciocneşte de răceala din privirea lui ca într-o furtună.

„Oricine poartă culoarea roşie poate oferi binecuvântarea."

Pufnind într-o manieră mai curând panicată, Guinevere se bagă între noi.

— Nu ştiu *ce* a fost în capul tău să porţi o culoare atât de prost-gust, Célie, dar chiar nu ţi se potriveşte...

— Scuză-mă, Guinevere!

— Dar, Célie, *scumpo,* n-ar trebui...

O ocolesc, abia auzind-o, şi merg hotărâtă spre Michal. Cu toate că inima îmi bate cu putere, nici pe ea nu o aud. Nu mai aud nimic în afară de vuietul asurzitor din urechi. *Eşti ridicolă,* îmi spun cu fermitate. *E doar un sărut. O fac pentru cercetările noastre.* El tot nu se mişcă. Tot nu vorbeşte. Zâmbeşte mai larg însă, şi, când ni se ating cizmele, mă ridic pe vârfuri, cu faţa spre el. Nimeni nu ar trebui să arate atât de frumos de aproape. Genele i se răsfiră dese şi negre pe pleoape în timp ce îşi coboară privirea spre buzele mele.

— Trebuie să te sărut! îi şoptesc.

Îmi dă din nou o şuviţă după ureche cu o afecţiune surprinzătoare.

— Ştiu!

Dar nu o va face el în locul meu. Nu poate. Şi, dacă mai aştept mult, o să-mi pierd curajul – sau, mai rău, Guinevere o să mă înhaţe de păr, şi nu vom afla niciodată ce se află în camerele lui Babette. *O fac pentru cercetările noastre,* repet disperată şi – înainte să mă pot răzgândi – îmi lipesc buzele de ale lui.

Preţ de o secundă, nu se mişcă. Nu mă mişc nici eu. Stăm pur şi simplu pe loc, iar el încă îmi ţine obrazul în palmă, până simt

umilinţa aprigă şi fierbinte în măruntaie. Deşi nu am prea multă experienţă, am mai *sărutat* vreo doi bărbaţi până acum şi ştiu că n-ar trebui să fie atât... atât de rigid şi de stângaci, şi... şi...

Încerc să mă retrag, cu obrajii arzând, dar mâna lui liberă se ridică repede şi mă prinde de talie, lipindu-mă de el. Când icnesc speriată, îşi strecoară mâna în părul meu, înclinându-mi capul ca să adâncească sărutul. Din instinct, deschid gura drept răspuns şi, în clipa în care limbile noastre se ating, un val adânc şi puternic de căldură mi se împrăştie în piept – mai încet ca înainte, dar mai viguros, mai cuprinzător. O durere, nu un zvâcnet. Închid ochii – *neputincioasă* în faţa sa – şi-l cuprind cu braţele pe după gât, trăgându-mă mai aproape şi bucurându-mă de senzaţia ciudată a atingerii lui. Răsuflarea îi e mai rece decât a mea. Trupul lui e mai masiv, mai dur, atât de letal, încât poate ucide. Deşi mă pliez pe corpul lui, disperată să mă agăţ de el, să-i întâmpin greutatea, nu mă pot apropia destul cât să alin durerea, nu-l pot face să mă cuprindă cu totul. Nu, mă ţine cu grijă până simt că aş putea să ţip. Și poate *țip* deja. Pentru că e Michal. *Michal.* Nu pot... n-ar trebui...

Icnind încă o dată, îmi desprind buzele de ale lui şi-l privesc şocată. Nu-mi dă drumul, ci mă privește cu atenţie încă o clipă. Două. Camera se estompează în timp ce Guinevere bolborosește indignată în spatele nostru, până când nu mai rămânem decât eu şi Michal. Mă strânge imperceptibil de talie. Stând atât de aproape, ar trebui să-i simt bătăile inimii, să-l văd îmbujorându-se, dar el rămâne, de bună seamă, la fel de palid şi de straniu ca întotdeauna. Nu i se clintește niciun fir de păr. În cele din urmă, cu un zâmbet uşor ironic, mă mângâie pe obraz cu degetul mare şi spune:

— Nimeni nu ar fi dezamăgit, Célie!

Fără să mai adauge ceva sau să mai privească în urmă, intră în şemineu fără mine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

O vrajă pentru învierea morților

DUPĂ CE PLEACĂ, ÎMI DUC DEGETELE TREMURĂTOARE LA buze. Încă le simt reci. Mă dor și mă furnică. Reușesc să respir iar – simțind că mă apasă o greutate imensă – și deschid gura să-i spun ceva lui Guinevere, apoi o închid la loc și clatin din cap.

— Nu e chiar așa cum te așteptai?

Deși Guin rânjește, ochii îi strălucesc – nu tocmai de dor, ci poate de mâhnire, în timp ce îl privește și ea pe Michal dispărând printre flăcări.

— Niciodată nu e cum te aștepți cu el. Alții mă compătimesc deseori – știu că așa fac, adaugă, așteptându-se să o contrazic, dar adevărul e că nu la mine ar trebui să se gândească, ci la el.

Oftează și începe să-și aranjeze buclele în cascadă pe umeri.

— Am iubit des și am iubit cu pasiune în timpul vieții, dar Michal... Îl cunosc de multă vreme, îngerașule, iar inima lui – dacă are așa ceva – bate altfel decât a mea și a ta. Au existat momente când m-am întrebat dacă bate, de fapt.

— Își iubește sora.

Vocea îmi sună mai strident decât de obicei.

— Și pe verii lui.

Flutură din mână, dezgustată.

— O iubire distantă, eternă. Iubirea unui protector. A unui patriarh.

Arcuiește din nou sprânceana aceea subțire, fixându-mă cu o expresie disprețuitoare.

— Asta e iubirea pe care ți-o dorești? Una care te îngheață, în loc să te ardă în flăcări?

Încă o dată, deschid gura să o contrazic și o închid la loc, căci nu-mi găsesc cuvintele. Pentru că nu a fost nimic înghețat în felul în care m-a sărutat adineauri. În felul în care m-a atins în abis, nici în reacția corpului meu.

Nimeni nu ar fi dezamăgit, Célie.

Îmi cobor mâna de pe buze și pășesc în vatră fără să ezit. Pentru că, dacă ezit, s-ar putea să mă întorc și să o iau la fugă – de Les Abysses, de situația asta îngrozitoare, da, dar și de Michal. De senzația cumplită de rușine.

— De altfel, reia Guinevere încet, malițios, de parcă încearcă să pună sare pe rană, Michal nu s-a uitat niciodată la mine cum se uită la tine.

— La revedere, Guinevere!

Flăcările îmi gâdilă pielea, inofensive, calde și plăcute, în timp ce mă întorc și fac o reverență de rămas-bun. Încă nu știu dacă îmi place prea mult de Guinevere, dar ne-a *ajutat* fără să vrea; într-o bună zi, poate vom fi prietene cu adevărat. O parte din mine așa speră.

— Îți mulțumesc pentru ajutor!

Plutește, apropiindu-se, și mă sărută pe obraz. După ce mă mai bate o dată ușor pe nas, îmi spune:

— Ai grijă de tine, scumpo, și nu uita ce am spus: roșul chiar nu este culoarea ta. Data viitoare, alege o nuanță frumoasă de verde!

Cuvintele familiare mă fac să mă opresc.

— De ce verde?

Îmi răspunde cu un zâmbet viclean.

— Ca să se asorteze cu ochii tăi, desigur.

Spre deosebire de metafora desăvârșită a abisului, cu piatra neagră și curtezanele roșii, camerele lui Babette par desprinse dintr-o căsuță din povești. Fac ochii mari când intru pe ușă – se simte miros de lavandă? – și mă alătur lui Michal în mijlocul primei încăperi. Caldă și circulară, are podele lustruite de lemn și un șemineu fermecător cu tot felul de nimicuri pe poliță: trandafiri uscați, mucuri de lumânări, o oglindă spartă și o cutie plină de scrisori, scoici și pietre. O scară aurie din stânga noastră urcă în spirală spre o ușă vopsită pe tavan.

— Unde crezi că duce? îl întreb pe Michal, șovăind. Spre Paradis?

Nu-mi răspunde, iar senzația inexplicabilă de vinovăție din piept mă mușcă și mai tare. Nu avem timp să ne gândim la sărutul acela stânjenitor și la urmările sale, iar ușa din tavan este probabil ceva obișnuit, un fel de ieșire de urgență în cazul în care o curtezană se răzgândește în mijlocul unei programări.

Exact! *Concentrează-te!*

Suntem aici ca să verificăm camerele decedatei, să găsim indicii care să ne ducă la ucigașul ei. Scrisori, schițe, poate niște suvenire nelalocul lor ca o cruce de argint. Încerc să gândesc ca Jean Luc, Reid sau chiar Frederic, să încerc să inspectez scena prin ochii lor, dar e dificil. Aerul *chiar* miroase a lavandă. Un buchet frumos atârnă la uscat în apropierea șemineului și deodată simt că pleoapele mi se îngreunează inexplicabil. Nu cred că am intrat vreodată într-o cameră atât de încântătoare! Lângă scara în spirală, văd cărți împrăștiate la întâmplare pe o masă joasă între două fotolii înflorate, alături de o ceașcă aburindă de ceai. Porțelanul are chiar și o ciobitură fermecătoare lângă toartă.

Instinctiv, mă apropii de fotoliile înflorate. Nu să *dorm,* firește, ci doar să pun puțin capul jos.

— Stai!

A rostit-o cu o voce joasă. Michal îmi atinge spatele, și mă întorc, pe jumătate temându-mă de ce ar putea spune. Dar nu se uită la mine. Nu. Ochii lui negri fixează masa și aburul care se ridică din ceașca ciobită și se încruntă. O parte îndepărtată a minții mele își dă seama că ceaiul e cald. Ochii mei se întorc spre șemineul unde flăcările trosnesc vesel, cu lavanda alături. Evangeline obișnuia să-mi pună lavandă în ceai când nu puteam să dorm noaptea. Amintirea mă neliniștește. Dacă mă gândesc mai bine, nu pare deloc căminul unei femei moarte și...

Mă ciupesc cu putere de braț. Durerea ascuțită îmi limpezește gândurile și, înainte să se încețoșeze din nou, iau lavanda de pe perete și o arunc în foc, unde se înnegrește și se preface în cenușă.

— Cineva a întețit focul de curând.

Îmi șterg repede mâinile pe fustă. Mă ustură palmele unde am atins rămurelele, iar aroma de lavandă nu poate ascunde mirosul inconfundabil al magiei de sânge.

— Pennelope?

Michal clatină din cap.

— O aud cu Jermaine alături.

— Mai e cineva aici?

— Dacă e, eu nu aud nimic.

— Atunci, cine...?

Privirea mi se oprește la teancul de cărţi de lângă ceașcă, unde cea mai mică stă deschisă, separată de celelalte. Paginile sunt puţin îngălbenite de vreme, încovoindu-se pe margini, și niște cuvinte scrise cu cerneală s-au șters, aproape imposibil de citit. Vederea lor îmi stârnește o senzaţie stranie. Pentru că această carte... arată aproape cunoscută și *pare* și mai și.

— Michal!

Mă aplec să o examinez cu mai multă atenţie în lumina focului, cu o dorinţă inexplicabilă de a o atinge. Cu siguranţă îmi imaginez șoaptele vagi care se ridică dintre pagini, dar sigur *nu* îmi imaginez scrisul vechi de pe pagina deschisă.

VRAJĂ DE ÎNVIERE A MORŢILOR

Dedesubt, un singur ingredient, scris cu aceeași mână:

Sângele Morţii

— Uită-te la asta!

Un fior de teamă îmi despică pieptul când văd notiţele făcute pe pagină; îmi pătrunde în voce, în respiraţie, în timp ce mă uit la cuvinte.

— Michal! îl strig mai tare, indicând cartea cu mâinile tremurând.

Coperta neagră arată de parcă ar fi făcută dintr-un fel de... *piele.*

— Uite ce scrie dedesubt!

Nu îl văd, ci îl simt ghemuindu-se lângă mine, cu pieptul rece și tare pe umărul meu, pentru că nu-mi pot lua ochii de la pagină. De la semnul întrebării proaspăt scris după *Sângele Morţii.*

— Ce este?

— Grimoarul lui La Voisin.

Răspunsul vine instinctiv, iar subconștientul meu recunoaște cartea asta mică și malefică înainte ca mintea să-l prindă din urmă. Coco l-a scos din trupul mătușii ei după Bătălia de la Cesarine și, chiar și atunci, grimoarul mă umpluse de o senzaţie stranie de groază. Trebuie să li-l fi dat Vânătorilor ca să-i ajute în investigaţie.

— Ultima dată l-am văzut la Saint-Cécile cu părintele Achille. L-a ascuns la spate când se întorcea de la o întâlnire cu Jean Luc şi ceilalţi când au vorbit despre... ucigaş.

— Spiriduş. Melusină.

Michal citeşte lista cu o voce ezitantă în urechea mea. La fel ca semnul de întrebare, cerneala folosită pentru listă e mai închisă la culoare, mai neagră decât vraja originală. Nouă. Fiecare creatură a fost scrisă cu linii groase, furioase.

— Dame Blanche, dragon, Dame Rouge. Vârcolac. Éternel.

Vocea i se aspreşte la ultimul cuvânt în timp ce se întinde peste mine să ia cartea. Ultima însemnare e un singur nume, înconjurat cu aceeaşi linie apăsată.

Michal înjură cu ranchiună.

— Célie Tremblay.

Aşa este.

„Are nevoie de sângele tău, Célie."

Mă uit la litere, la cerneala care-mi alcătuieşte numele, apoi întind mâna după grimoar. Dau paginile, amorţită – *pentru Invizibilitate, pentru Prezicere, pentru Luna Plina* –, până când degetele mi se opresc la o pagină pe care scrie *pentru Pofta de Sânge.* Închid cartea brusc.

— Crezi că părintele Achille a adus...?

— Nu!

Strâmbând din buze, Michal se holbează la grimoar de parcă şi el are senzaţia aceea neplăcută, magnetică, în măruntaie.

— Nu cred.

— Atunci, cum a ajuns aici? Ar fi putut să i-o dea lui Pennelope sau altei curtezane?

Gândurile mi se învârt nebuneşte ca să umple golurile şi să desluşească misterul. Predecesorul său avea o relaţie clandestină cu Morgane le Blanc frecventa Les Abysses şi i-a dat-o amantei lui spre păstrare? Dar chiar în timp ce se conturează această idee ştiu că nu e adevărat. Părintele Achille nu e genul care să aibă o amantă, şi chiar dacă ar fi – de ce ar aduce aici o asemenea carte? Cu siguranţă ar fi mai bine protejată de sute de vânători care trăiesc în Turn. Şi de ce – îmi strâng degetele şi mai tare pe cotorul grimoarului –, de ce ar scrie

o listă cu creaturi magice doar ca să le taie pe rând de parcă le-ar elimina una câte una? Şi de ce pe pagina *aceea?*

Drept răspuns, văd numele vrăjii cu ochii minţii.

Vraja pentru învierea morţilor.

Îmi înţepeneşte tot corpul.

„Întunericul vine după noi, Célie." Restul avertismentului Milei răsună în liniştea din încăpere. „Vine după noi toţi, iar în mijlocul lui e o siluetă – un bărbat."

Cartea asta nu ar trebui să fie aici.

Nu mai încape nicio îndoială – ucigaşul nostru şi bărbatul de care vorbea Mila sunt cumva legaţi; poate sunt una şi aceeaşi persoană. Aceste crime nu sunt deloc opera unui ucigaş de rând, ci a unui întuneric grozav care ameninţă întregul regat. Nu! Ameninţă deopotrivă tărâmul viilor şi al morţilor.

— Cineva trebuie să-i fi furat grimoarul părintelui Achille.

Lângă mine, Michal încremeneşte din nou, cu chipul răsucit uşor spre uşa din faţa noastră. Presupun că duce la dormitorul lui Babette sau la bucătărie.

— Poate cel care a furat cadavrul lui Babette de la morgă? Nu poate fi o coincidenţă că ambele au dispărut în acelaşi timp.

Nici de această dată nu răspunde.

Dar simt agitaţia care-şi înfige ghearele în pieptul meu şi nu mai suport tăcerea.

— Deci... deci ucigaşul a furat cadavrul *şi* grimoarul, şi... ce?

Fac un gest brusc spre şemineul care trosneşte şi spre ceaşca aburindă. De aproape, văd ruj roşu pe buza ceştii.

— S-a ascuns în camerele lui Babette şi a rugat-o pe Pennelope să-l acopere? *De ce* ar vrea Pennelope să-l acopere? I-a ucis verişoara!

Michal se ridică încet.

— O întrebare excelentă.

— Numai dacă nu o fi ameninţat-o!

Asta e! Sigur aşa e! Ucigaşul trebuie s-o fi ameninţat pe Pennelope, de aceea nu ne-a spus imediat despre el şi de aceea...

Îmi întorc din nou privirea spre rujul roşu de pe buza ceştii de ceai.

Şi de aceea ea bea ceai cu el.

— Ai spus că Pennelope e alături cu Jermaine.

Înţeleg totul şi mă încrunt şi mai abitir, ridicându-mă în picioare.

— Ăsta nu e ceaiul ei.

Michal clatină din cap fără să vorbească, continuând să se uite la uşa din interior. Instinctiv, mă apropii de el. Nimic din toate astea nu e *logic.*

— Dar Mila a spus că ucigaşul... A spus că toate astea au legătură cu un *bărbat* învăluit în întuneric. Crezi că el se dă cu ruj?

— Cred, răspunde Michal într-un târziu, cu o voce mai blândă decât am auzit vreodată din partea lui, că am făcut o mare greşeală.

Păşeşte între mine şi uşă, cu mâinile înşelător de liniştite pe lângă corp, apoi ridică uşor tonul:

— Acum poţi să ieşi din ascunzătoare, vrăjitoareo!

Îngheţ în spatele lui în timp ce uşa se deschide cu un scârţâit, iar o femeie cunoscută, cu părul auriu, intră în cameră. Groaza îmi stârneşte un val de greaţă pe gât. Pentru că nu e Pennelope cea care îmi zâmbeşte acum.

Ci Babette.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Ora ceaiului

ŢINE UN CUŢIT DE ARGINT ÎNTR-O MÂNĂ, IAR SÂNGELE curge deja din scobitura cotului celuilalt braţ – înghit anevoie –, unde ceva care seamănă cu o pană de bufniţă iese din tăietură și coada acesteia i se înfige direct sub piele.

— Bună, Célie! rosteşte Babette încet. Mă întrebam dacă vei veni în vizită.

Face o pauză în timp ce mă holbez la ea.

— Întotdeauna ai fost mai inteligentă decât semenii tăi.

Tăcerea dintre noi se prelungeşte la nesfârşit. Undeva, în spatele meu şi al lui Michal, ticăie un ceas, *tic, tic, tic,* până când sună ora 07.30 dimineaţa. *Încă treizeci de minute până în zori.* Deşi gâtul se străduieşte să vorbească, gura mea pare să fi uitat cum să pronunţe cuvintele. Mintea nu poate înţelege ceea ce îmi văd ochii: Babette, din nou teafără, *vie,* fără pielea palidă sau urme de muşcături pe gât. În cele din urmă, reușesc să spun în șoaptă:

— Te-am găsit moartă în cimitir.

— M-ai găsit vrăjită în cimitir.

Pășește spre mijlocul camerei, iar eu îl prind pe Michal de braţ. Dar el nu se mişcă. Nu respiră. Fiecare celulă din fiinţa lui supranaturală e fixată asupra lui Babette. Dând din cap spre cartea din mâna mea, ea spune:

— E de ajuns să amesteci un fir de mătrăgună cu sângele unui prieten, și acesta cade într-un somn ca de moarte timp de 24 de ore. E o vrajă cu adevărat ingenioasă – foarte rară și fără precedent. Una dintre cele mai bune ale lui La Voisin.

O amorţeală ciudată îmi cuprinde membrele. Faptul că Babette stă aici liberă, calmă, că recunoaște că și-a înscenat moartea de parcă ar discuta despre vreme nu poate fi un semn bun. Înghit în sec și privesc pe furiș la ușa din tavan.

Am putea fugi înapoi prin șemineu, desigur, dar acolo se află curtezanele – poate însăși Pennelope. Nu! Dacă putem trece de

Babette, vom avea o cale mai bună de scăpare. Dar mai întâi...

— La Voisin e moartă, îi răspund. Am văzut-o murind în Bătălia de la Cesarine.

— Dar munca ei dăinuie.

— Tu – mă forţez să-l ocolesc pe Michal, încordându-mi membrele ca să nu mai tremure –, tu ai ucis toate acele fiinţe, Babette?

Fără să vreau, îmi cobor privirea spre grimoar. Încă îmi şopteşte lucruri oribile pe care le recunosc pe jumătate şi pe care nu le înţeleg prea bine.

— Ca să... să o cinsteşti pe stăpâna ta? Încerci să o aduci înapoi?

Babette râde, scoţând un sunet luminos şi subţire care nu se potriveşte cu împrejurările. *Cu siguranţă, nu e semn bun.* Cu pelerină neagră pe umeri, nu e machiată în afară de buzele roşii, iar cicatricile ies în evidenţă, în contrast cu pudra albă. Cu părul auriu pieptănat pe spate, pometţii ei par mai proeminenţi, aproape supţi. Umbre vineţii îi conturează ochii.

— Cunosc foarte puţine vrăjitoare care vor să o cinstească pe *stăpâna* noastră. Majoritatea speră că încă arde în iad.

Încă un pas. Păşesc în stânga.

— Şi n-am ucis pe nimeni, scumpo. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi murdăresc mâinile cu violenţă. Las asta în seama lui.

— A cui? întreabă Michal cu voce glacială.

Babette îşi îndreaptă ochii aurii spre faţa lui.

— A Necromantului, desigur.

În clipa aceea, grimoarul se *mişcă* în mâna mea – tremurând de emoţie –, şi îl scap cu un ţipăt scurt, lovindu-l cu piciorul. Aterizează fără zgomot pe covor, unde se deschide la *Vrajă pentru învierea morţilor.*

— O, Doamne! şoptesc în timp ce pun lucrurile cap la cap.

Deşi *Sângele Morţii* rânjeşte la mine, mijesc ochii, concentrându-mă la numele meu, înconjurat de mai multe ori.

Vrea sângele tău, Célie.

Necromantul.

— Dimpotrivă, aş zice, reia Babette încet, dacă e să crezi în asemenea lucruri.

Cu o grimasă, îşi scoate pana din carne, iar sângele de pe cot

picură pe covor. O răsucește între degete, admirând-o.

— De la o bufniță de rând. Îmi face mișcările tăcute, nedetectabile, chiar și pentru urechile unui vampir.

— Cine e Necromantul? o întreb.

— Nu-i cunosc numele. Nu am nevoie să-l cunosc.

Michal trece din nou în fața mea cu o mișcare subtilă. *Bine!* Ne aduce mai aproape de scări.

— Vrei s-o aduci înapoi pe sora ta, spune el. Pe Sylvie. Cea care a murit de boala sângelui.

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui Babette se strâmbă la fel ca a lui Pennelope.

— Printre alții.

Pe urmă, trăsăturile i se relaxează din nou.

— Boala sângelui lucrează încet, înțelegeți? Nu se grăbește cu victimele, otrăvindu-le întâi mintea. Le răpește sănătatea, apoi tinerețea, până când aerul devine greoi în pieptul lor, și simt vântul ca niște cuțite pe piele. Se sufocă și se ofilesc. Simt sângele care le fierbe în vene și nu se pot opri, pentru că nu există leac. Doar moarte. Mulți își iau singuri viața ca să pună capăt chinului.

Își fixează privirea asupra mea.

— Morgane le Blanc a modelat durerea la care a supus-o pe sora ta după cea îndurată de sora mea.

Strâng în pumn mâneca lui Michal și uit de planul de evadare.

— *Poftim?*

— Filippa era o coajă uscată după ce a terminat Morgane cu ea, nu-i așa? La fel ca Sylvie.

Fac ochii mari și o privesc șocată. Pentru că are dreptate. Deși părinții mei au insistat să aibă un sicriu închis la înmormântarea Filippei, nimeni nu știe mai bine decât mine cât de desfigurată era când au găsit-o. Cu membrele strâmbe și cu pielea cenușie și lăsată. Cu părul alb. „O coajă uscată."

— Sora mea nu merita să moară în acel fel, continuă Babette cu o voce ciudat de calmă, aproape senină.

Lasă pana să plutească pe podea.

— Dar a ta?

Gâtul amenință să mi se usuce de tot și, la vorbele ei, nu o văd

decât pe Filippa cea din coşmarurile mele: cu jumătate de faţă lipsă, cu zâmbetul larg şi căscat, în timp ce-şi înfige pumnul scheletic în pieptul meu. În timp ce-şi înfăşoară degetele pe inima mea. De parcă aş suferi şi eu de boala sângelui, deodată îmi vine greu să respir şi, când privesc în jos, pielea de pe mână pare să mi se usuce.

„Ţi-ar plăcea, dulceaţă? Ţi-ar plăcea să mori?”

— O să le aducem înapoi! spune Babette simplu.

Michal aude cum îmi creşte pulsul. Ştiu că aude. Îşi duce mâna la spate, iar eu o privesc o clipă fără să înţeleg – privesc palma netedă, ca de alabastru, întoarsă în sus – înainte să-mi dau seama că mi-o oferă. Îmi împletesc imediat degetele cu ale lui, ţinându-le strâns. De data asta, şi atingerea mea pare la fel de rece.

— Şi ţi-ai înscenat moartea pentru că...? întreabă el.

Babette se uită la el atât de mult timp, încât mă tem că nu va răspunde. Apoi:

— Pentru că teoria lui Jean Luc despre ucigaşul unei vrăjitoare de sânge l-a neliniştit pe Necromant.

Se apleacă să ia grimoarul de pe jos şi-l bagă în buzunarul fustei.

— Deoarece Cosette nu ar *crede* niciodată că vrăjitoarele de sânge sunt capabile să se omoare între ele – nici măcar după ce s-a întâmplat cu mătuşa ei. Pentru că el ştie totul despre Les Éternels şi pofta lor de sânge, şi crede că ar trebui să afle şi lumea întreagă despre ei. Ridicând cuţitul de argint când îl vede mişcându-se, adaugă: Pentru că regele lor e suspectul evident. După ce au primit biletul lui Célie – dă din cap spre mine cu o recunoştinţă înfiorătoare –, Vânătorii s-au înarmat cu argint până în dinţi. Sunt convinşi că *tu* ai ucis toate acele biete fiinţe, *roi sombre,* şi se potriveşte de minune că acum eşti aici cu Célie – aproape prea de minune. Ai lăsat nenumăraţi martori în urmă.

La fel ca mai devreme, nu se simte nicio satisfacţie în vocea ei. Nicio bucurie. Doar o senzaţie tăcută de siguranţă, de calm, ca un preot care citeşte scriptura din amvon. Am mai auzit genul acesta de încredere şi niciodată nu se termină cu bine. Picături de transpiraţie rece îmi udă părul pe ceafă. Trebuie să plecăm acum, neapărat. Mă uit din nou la uşa din tavan.

— Martori la *ce?*

Mă privește aproape cu tristețe.

— Aș vrea să nu fie așa, Célie. Aș vrea să fie oricine altcineva în afară de tine. Mereu ai fost bună și, pentru asta, aș vrea să nu fiu eu, dar ai văzut lista.

Deși nu îndrăznește să-și bage din nou mâna în buzunar, nu când Michal stă ca un lup gata să atace, dă din cap spre grimoar.

— Vraja cere Sângele Morții, iar Necromantul a încercat totul ca să îl caute. De bună seamă că vrăjitoarele sunt destul de letale, dar vraja nu a funcționat cu sângele meu. Nici cu sânge de vârcolac sau de melusină. Până și sângele de vampir – oricât de letal a fost al ei – s-a dovedit ineficient.

Auzind acestea, Michal scoate un mârâit, și toate planurile de evadare mi se prăbușesc la picioare. Știu el nu va mai fugi.

— Necromantul aproape a abandonat după aceea. Nu și-a dat seama că La Voisin scrisese Moartea cu literă mare dintr-un motiv anume. *Moartea.*

Șoptește cuvântul cu un fel de respect macabru pentru să-l pângărească.

— Se referea la entitatea în sine, la însăși creatura care există dincolo de orice crez și religie, dincolo de spațiu și timp, care te lasă fără viață cu o simplă atingere. Cum ar fi putut Necromantul să știe? Nimeni nu a văzut vreodată Moartea. Cei care o văd nu supraviețuiesc.

Își înclină curioasă capul spre mine.

— Necromantul a dat peste sângele tău din întâmplare, poate a fost o intervenție divină, și l-am testat dintr-un moft. Nici nu-ți imaginezi ce bucuros a fost când a funcționat.

„Bucuros."

Mă forțez să respir. Să *gândesc.*

— Curtea de antrenament.

Ochii ei aurii sclipesc și mai tare în timp ce dă din cap și face încă un pas spre noi.

— Nu te apropia! mârâie Michal și, pentru prima dată de când îl cunosc, sună complet neomenesc.

Își trage brațul în spate, prinzându-mă protector de talie, și încremenesc din instinct.

— Altfel îți rup gâtul.

— Vorbește serios, Babette! îi șoptesc, iar adevărul din cuvintele mele este ca o ating gând să faci – nu o face! Chiar dacă *reușești* să o readuci la viață pe sora ta, vraja te va sfâșia. Privește în jur!

Îmi desfac larg brațele, neajutorată, și o implor să înțeleagă. Să *vadă.*

— N-ai observat? Tărâmul nostru este deja afectat de magia Necromantului, iar celelalte – chiar și tărâmul spiritelor și al morților – se distorsionează *putrezind* și transformându-se în ceva la fel de întunecat și ciudat ca el. Asta e lumea în care vrei să o aduci înapoi pe sora ta?

Babette nu face decât să se încline, de data asta ca să ia cana ciobită. Nu mai ies aburi din ea. Totuși, o duce la buze cu aceeași stăpânire de sine exagerată.

— De ce tu, Célie?

Se strâmbă după ce înghite ceaiul rece.

— Poți să-mi spui? De ce completează vraja sângele tău?

Ezit, uluită, dar, dacă Necromantul știe deja de ce sângele meu completează vraja, motivul nu mai contează.

— Sunt Mireasa Morții. M-a atins în sicriul surorii mele, dar m-a lăsat în pace. Nu știu de ce.

Babette repetă cuvintele încet:

— O Mireasă a Morții. Ce... romantic!

Mâinile îi tremură încetișor în timp ce întinde ceașca de ceai spre mine.

— Vrei să guști?

Privesc ceașca încruntată.

— Ăăă... nu, mulțumesc!

Nu lasă ceașca jos.

— Îți cer scuze pentru lavandă! A fost un truc ieftin, dar nu am avut prea mult timp să mă pregătesc. Când Pennelope m-a avertizat de sosirea voastră, a trebuit să iau repede o decizie. Aș fi putut să fug, desigur, dar ți-ai fi dat seama aproape imediat că încăperile mele sunt locuite. Iar Necromantul – el s-ar fi supărat pe mine. Credea că va trebui să aștepte până în Noaptea Tuturor Sfinților să te ia, Célie – înconjurată de toți prietenii tăi foarte puternici –, dar iată-te aici cu

regele-vampir! Împrejurările... sunt pur și simplu prea potrivite. Prea perfecte. Mi-e imposibil să te mai las să pleci acum.

Lichidul argintiu îi umple ochii mult prea strălucitori și seamănă ciudat de mult cu lacrimile. Înghițind în sec, clipește ca să și le alunge.

— Când îți vor găsi trupul golit de sânge, toți vor ști că el te-a ucis.

Brațul lui Michal se strânge în jurul meu, și pare că nu se hotărăște dacă să sară la Babette sau să mă scoată afară pe ușă.

— Găsește pe altcineva! spune el cu aceeași voce amenințătoare.

Din partea oricărei alte ființe, ar putea suna ca o rugăminte, dar Michal nu a fost niciodată pradă. El e prădătorul, chiar și aici, unde se confruntă cu vrăjitoria și argintul.

Dar Babette nu dă înapoi.

— Nu există altcineva.

— Célie nu poate fi singura Mireasă a Morții de pe acest tărâm. Găsește alta care să-ți învie sora, altfel am s-o vânez când se trezește. Am să-i produc atâta suferință, încât va tânji din nou după boală, iar Moartea va veni la ea din bunătate. Dacă încerci să ne urmărești, am să te transform în vampir, ca să trăiești pentru totdeauna ca o ființă moartă-vie și să nu o mai poți vedea niciodată la față pe sora ta. Înțelegi?

Pielea palidă a lui Babette se pătează auzind amenințarea – nu, *promisiunea –,* scapără a furie.

— Știm amândoi că vampirii pot muri, *mon roi.* Poți s-o ameninți pe sora mea oricât vrei, dar el a folosit argint ca să golească și ultima picătură de sânge din corpul surorii *tale.*

Corpul lui Michal zvâcnește din pricina efortului de a nu se mișca. Cuțitul ei de argint se alătură ceștii dintre noi. Mâinile ei nu mai tremură.

— Nu mă îndoiesc că ești mai rapid decât mine. Mai puternic. Cel mai probabil, cuțitul acesta se va dovedi inutil împotriva ta.

Michal vorbește printre dinți:

— Vrei să aflăm?

Dar tot nu-mi dă drumul.

— Tocmai de aceea, continuă Babette cu un aer răsunător și definitiv, am spart oglinda mamei mele și am pisat cioburile în

pulbere.

Apoi, totul se petrece extrem de repede.

În clipa în care îmi întorc privirea spre poliţa ei, spre oglinda spartă, Babette aruncă ceaşca de ceai în faţa lui Michal. În ciuda prevestirii ei, el nu se mişcă destul de repede – *nu poate* să se mişte destul de repede când mă ţine încă de talie –, întorcându-se doar pe jumătate ca să mă acopere. Să mă *protejeze.* Ceaiul rece îi udă toată partea dreaptă. Pielea de pe faţă şi de pe gât sfârâie, făcând băşici roşii şi furioase, dar e mult mai rău decât atunci când l-am zgâriat în crescătoria de păsări. Casc ochii de groază. Trebuie să fi fost şi sângele lui Babette în ceaiul acela, căci carnea lui pare să ardă, să se *topească,* iar pe faţă încep să-i apară flăcări, trosnind cu un râset malefic. Deşi îi iau pelerina să le sting, flăcările se înteţesc, iar el se prăbuşeşte peste mine. Atinge podeaua cu un genunchi.

— Célie! geme. Sus... *fugi!*

— Michal!

Mă prăbuşesc sub greutatea lui, prinzându-l cu braţele pe sub umeri. Pentru că nu pot să-l las aici. Nu *vreau!* Deşi încerc să-l ridic în picioare, Babette vine spre noi cu o expresie hotărâtă. Mi se usucă gura văzând sclipirea cuţitului de argint.

— Nu!

Îl prind cu mâini stângace, disperate, încercând să mă rostogolesc, să mă ridic, dar nu pot face nimic decât să strig:

— Babette, nu, *te rog!*

Ea îi înfige cuţitul adânc în coastă.

— Încetează!

Pe jumătate îngropată sub Michal, pe jumătate plângând deja, mă reped la ea, încercând să-i iau cuţitul, dar acesta dispare din nou sub coastele lui, iar şi iar, până când răsuflarea îi şuieră într-un mod înspăimântător în piept.

— Babette, *opreşte-te!*

— Nu vreau să-ţi fac rău, Célie. N-am vrut să-i fac rău nimănui.

Scăpând cuţitul, inspiră adânc, cutremurându-se – începând şi ea să plângă –, şi-l împinge pe Michal cu piciorul de pe mine. Capul acestuia se loveşte de podeaua de lemn cu o bufnitură surdă şi în cele din urmă se sting şi flăcările.

— Îmi pare rău! Aş vrea să fi fost altcineva în afară de tine.

Trăgând cu unghia prin rana de la cot, îngenunchează lângă mine şi ridică degetul spre buzele mele. *Nu!* Când îmi dau seama, închid gura strâns. Magia unei Dame Rouge se află în sângele ei; dacă îi înghit sângele, va putea să mă controleze aşa cum vampirii constrâng oamenii. Sub influenţa ei, îl voi lăsa pe Michal să moară fără să stau pe gânduri şi voi ajunge direct în braţele Necromantului.

Nu! Nu, nu, nu...

Mârâind, o apuc de încheietură şi o împing cu toată forţa. Braţele îmi tremură din pricina efortului. Pieptul îmi zvâcneşte. Însă n-am fost niciodată foarte puternică şi curând simt mirosul pregnant al sângelui ei sub nas. Înţepătura lacrimilor ei.

— Nu trebuie s-o faci, Babette...

— Îmi pare rău, Célie!

Vocea i se frânge când îmi pronunţă numele, şi acum sunt gata s-o cred. Repetă cuvintele până se unesc, răsunând delirant în urechile mele: „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, Célie, îmi pare atât de rău!" Când împinge şi mai tare, cad pe spate, aterizând greoi pe covor, lângă Michal. Ochii lui frumoşi mă privesc fără să mă vadă. Strâng din dinţi şi clatin din cap, cu lacrimi neajutorate, pline de amărăciune. Mi se scurg în păr şi-mi înceţoşează vederea până când scările în spirală de deasupra se contopesc cu tavanul, apoi cu uşa care se dă deodată la perete.

Babette se întoarce speriată când două feţe identice apar din camera de deasupra.

„Mereu observăm când copiii nopţii vin în vizită", a zis Pennelope. „Alţi doi au sosit adineauri la etaj."

Dimitri şi Odessa.

Deşi îmi vine să strig cu o uşurare hidoasă – pentru că sunt aici, sunt aici, *sunt aici –,* nu îndrăznesc să deschid gura. Deasupra mea, Babette cască ochii îngrozită.

— Nu! şopteşte.

Puterea o părăseşte în timp ce Dimitri şi Odessa se năpustesc spre ea, iar eu profit din plin de moment, lovind-o cu genunchiul în burtă. Scoate un strigăt când Dimitri o prinde, aproape smulgându-i braţul din umăr când o aruncă prin cameră. Ţipând în continuare, se loveşte

de un fotoliu cu model înflorat care trosnește amenințător sub ea. Odessa se ghemuiește lângă Michal. Mâinile ei zăbovesc o clipă peste rănile lui – cu ochii mari, șocați –, apoi îl ia în brațe și se repede în sus pe scări. Un nou val de ușurare mă învăluie când dispar și mă străduiesc să mă ridic în picioare și să iau cuțitul de argint de jos. Lacrimile îmi curg în voie pe obraji.

Odessa o să-l ajute. Acum e în siguranță.

— Ești rănită? mă întreabă Dimitri fără să se uite la mine.

— Cred... cred că sunt bine, dar...

— Ar trebui să mergi după ceilalți.

Își încleștează pumnii în timp ce se uită la trupul ghemuit al lui Babette.

— Se apropie zorii!

Mă uit neliniștită la el, la linia rigidă a gâtului. Babette vrea să mă omoare, da – a făcut tot posibilul să-l omoare pe Michal –, dar, dar...

— Are argint în sânge, îi spun repede. Era în ceaiul ei.

Dimitri nu spune nimic.

— Iar sângele dușmanii ei. Dacă îl bei, ai să...

— Am spus să *pleci!* mârâie el cu un venin surprinzător în glas, întorcându-și capul spre scară. *Acum!*

Deși mă sperii un pic, jignită, picioarele mele se grăbesc să-l asculte, trecând pe lângă Babette și traversând camera. Preț de o secundă, ea își întoarce privirea după mine de parcă ar vrea să mă urmeze. Dar Dimitri vine în urma mea, așteptând până deschid ușa din tavan, și murmură:

— A fost o mare prostie să-l lași pe Michal în viață. Ți-ai făcut un dușman puternic azi.

„Să-l lași pe Michal în viață."

Îmi întorc capul spre el. Nu știu de ce, dar cuvintele lui îmi ridică părul pe ceafă, *iar fața* – la fel ca în cazul lui Michal, nu l-am văzut niciodată pe Dimitri arătând atât de *feroce.* Buzele îi dezvelesc colții, iar lumina focului aruncă umbre adânci peste ochii lui pătrunzători. Acum par înfometați. Necunoscuți. A dispărut băiatul dulce și șarmant, cu gropițe în obraji; în locul lui e un vampir în carne și oase.

Cu brațele tremurând, țin ușa deschisă deasupra capului și zăbovesc în ciuda propriei voințe, uitându-mă cum Babette coboară

de pe fotoliul rupt. Când își întoarce privirea de la Dimitri la ușa din spatele lui – la ușa ce duce în Les Abysses –, mă străbate un nou val de panică. Cineva trebuie să-i fi auzit țipetele. În orice clipă, Pennelope și celelalte curtezane ar putea să vină după noi. Ar trebui să plec. Ar trebui s-o urmez pe Odessa în Paradis și să o ajut cu Michal oricum pot. Și totuși...

— Era deja dușmanul meu, spune Babette tremurând în timp ce Dimitri începe să-i dea târcoale.

Mă încrunt. De Dimitri se teme așa cum nu s-a temut de Michal. Nu mai ține în mână cuțitul de argint sau ceașca de ceai, desigur, dar tot e o vrăjitoare de sânge. Îndoitura cotului încă îi sângerează.

— Acum o știe și el, spune Dimitri. După ce se vindecă, o să te vâneze și nu o să se oprească până nu te omoară.

Babette își ridică bărbia.

— Nu o să mă mai găsească a doua oară.

— Nu pot să-mi asum acest risc.

Se oprește în fața ei.

— Dă-mi cartea, Babette!

Expir brusc auzindu-l – *știe despre grimoar* –, dar niciunul nu pare să-mi observe prezența. Mă dor brațele din cauza greutății ușii deasupra mea.

— N-ai să pui niciodată mâna pe el, șoptește ea disperată. *Niciodată!*

Când Dimitri pășește în față amenințător, Babette își îndreaptă umerii și inspiră brusc, pregătindu-se să facă singurul lucru pe care îl poate face.

Țipă din nou. Un țipăt strident, pătrunzător, care trece dincolo de pereți și de uși ca un cuțit prin unt. Auzindu-l, mă furișez și mă rostogolesc pe câteva trepte, iar ușa se închide deasupra mea.

Dacă nu a auzit-o nimeni până acum, sigur au auzit țipătul *acela.*

— Dimitri!

Cobor în grabă ultimele trepte, oprindu-mă brusc în dreptul lui. Ezitând să mă apropii prea mult. Credeam că vrea să bea sângele lui Babette, să pedepsească o vrăjitoare pentru că i-a rănit familia, dar acum... acum nu știu. În mod clar, o știe în alt fel și, mai rău, știe despre grimoar. Nu doar că știe, dar îl și *vrea* și... și... strâng cuțitul ei

în palmă ca un scut în fața mea, căci nu vreau să mă gândesc nimic din toate astea. Nu are *sens* și ar fi trebuit să plec când am avut ocazia. Pennelope va veni dintr-o clipă în alta și, împreună, ea și Babette ar putea să-l învingă pe Dimitri. Ar putea să mă urmărească, să mă prindă și... *nu!*

Dimitri e cea mai rapidă cale de scăpare de aici. *Singura* mea cale de scăpare de aici. Smucesc cu subînțeles cuțitul în direcția scărilor.

— Trebuie să plecăm. Te rog!

El nu spune nimic câteva secunde, străpungând-o pe Babette cu privirea și făcându-i o promisiune nimicitoare. Dar tot nu o atacă, iar noi rămânem în continuare acolo.

Când văd că tot nu se mișcă – încleștat într-o bătălie tăcută cu Babette –, mă forțez să-i ating brațul. *E Dimitri,* îmi spun cu înverșunare, cu disperare. *El ți-a adus varză și ouă, și trebuie să existe o explicație pentru toate astea.*

— Te rog, *te rog,* Dima, să plecăm!

Ca la un semn, clanța ușii din spatele nostru începe să se răsucească, iar vocea înăbușită a lui Pennelope răsună brusc în cameră.

— Babette? Ești teafără?

În cele din urmă, Dimitri expiră – strângând din dinți – și închide ochii, căpătând o expresie impasibilă. Când îi deschide la loc, strălucirea familiară a revenit, dar arată diferit. Pare calculată. Poate așa a fost dintotdeauna. Poate eu îmi doream prea mult un prieten ca să o observ.

— Scuzele mele, *mademoiselle!*

Îmi face cu ochiul și îmi întinde mâna, iar eu ezit doar o clipă înainte s-o accept. Mă ia în brațe exact în clipa în care Pennelope dă buzna în cameră. Ochii ei observă imediat scena. Cu un mârâit, își ridică mâinile însângerate, dar noi suntem deja pe scări, în dreptul tavanului. Dimitri îi zâmbește fermecător, arătându-și gropițele, apoi deschide ușa. Pe urmă, se uită la Babette.

— Sper să fugi repede și departe, *chérie,* îi spune, iar gropițele lui îmi stârnesc un fior cu totul nou. Pentru că, dacă nu te găsește Michal, te voi găsi eu!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Sărutul unui vampir

VĂD PARADISUL CA ÎNTR-UN IUREŞ DE NORI MĂTĂSOŞI şi podele de marmură, şi aud ultimele note din cântecul melusinelor înainte ca întreaga clădire să se contracte – ca un elastic care se rupe – şi să ne expulzeze printr-o altă uşă ciudată aproape de tavan. Cu o înjurătură, Dimitri mă strânge şi mai tare în braţe în timp ce ne rostogolim pe acoperiş. Uşa dispare în urma noastră de parcă nici n-ar fi existat.

„Oaspeţii nu pot rămâne în Les Abysses după zorii zilei."

În clipa următoare, primele raze de soare apar la orizont.

Îi ard pielea lui Dimitri, şi el înjură din nou – mai înverşunat de data asta –, ascunzându-se la umbra unui fronton din apropiere.

— Ţine-te bine! îmi cere, şi reuşesc să-l prind cu braţele pe după gât înainte să sară spre frontonul unui acoperiş alăturat.

Sticla unei ferestre înguste din casa aceea a fost spartă. Dimitri se strecoară prin ea în timp ce pielea începe să-i fumege.

Înăuntru, Odessa este aplecată deasupra lui Michal, care stă complet nemişcat pe ceea ce pare să fie podeaua unui pod.

O jumătate din faţa lui îi e încă îngrozitor de arsă, de înnegrită, iar sângele luceşte prin rupturile din haina lui de piele. Se scurge pe podelele prăfuite de sub el, pătând lemnul vechi ca un nimb. Lumina cenuşie şi palidă îmbracă scena ca într-un fel de coşmar eteric. Chiar şi jumătate ars, jumătate frânt, Michal arată de parcă tocmai a căzut din cer după ce Dumnezeu i-a smuls aripile.

Desprinzându-mă din braţele lui Dimitri – dornică să scap de el –, mă aşez pe jos lângă Odessa.

— De ce nu se vindecă?

— N-ai spus că vrăjitoarea a pus argint în ceai?

Dimitri mă urmează de parcă nu ar fi îngrijorat şi se încruntă când mă feresc de el. *Exact!* O să se poarte de parcă discuţia lui cu Babette nu a avut loc. Într-adevăr, îşi ridică braţele cu un gest împăciuitor şi se forţează să râdă. Privirea îi cade pe cuţitul de argint din pumnul

meu.

— Iar lama aceea nu e făcută din vată de zahăr, Célie.

— *Mademoiselle* Tremblay! mă răstesc.

Face ochii mei.

— Îmi retragi privilegiul prieteniei?

— Se poate să nu vorbim acum despre asta?

— Păi, adineauri ţi-am *salvat* viaţa...

— Michal are nevoie de sânge, intervine Odessa brusc, ignorându-ne pe amândoi.

Lumina soarelui se întinde treptat pe podea, prin fereastra spartă.

— Casa asta le aparţine oamenilor – sunt doi. Îi aud dormind jos. Dima, adu-i încoace şi baricadează-te în pivniţă!

Îl priveşte în ochi.

— Te chem după ce terminăm.

Zâmbetul lui dispare şi atunci îşi ia ochii de la mine, privind-o încruntat pe sora lui.

— Pot să mă controlez...

— Ba nu, nu poţi – spune Odessa, clătinând vehement din cap –, şi nu avem timp să ne certăm. Dacă te apucă o criză şi îi ucizi pe oamenii aceia, va muri şi Michal. Nu va rezista până la căderea nopţii ca să găsească ceva proaspăt.

„Să găsească ceva proaspăt." Îmi simt stomacul plonjând până la glezne.

— O să-i... să-i dai lui Michal? Pe oamenii care trăiesc aici? Când Odessa încuviinţează, întreb prosteşte: O să le bea sângele?

Ea îşi întoarce capul spre uşă. Scaunele de lemn au fost aliniate acolo în dreptul peretelui, alături de cutii pentru pălării şi cufere acoperite de pânze de păianjen.

— Poţi să mergi cu Dimitri în pivniţă, dacă vrei. Nu va fi o privelişte pentru cei slabi de înger.

— Nu sunt „slabă de înger". Eu doar... O să-i omoare?

— Cel mai probabil.

— Dar sunt nevinovaţi!

Fără să vreau, mi-i imaginez pe cei care dorm jos, poate un cuplu în vârstă, poate nişte tineri îndrăgostiţi sau poate nu sunt deloc un cuplu, ci o mamă şi copilul ei. Mi se face greaţă. Agitată, mă duc la

cufăr, neputând să mai stau locului, și îl deschid. Înăuntru sunt perne și pături aranjate frumos. După ce iau câte una din fiecare, mă întorc în capătul camerei.

— N-au făcut nimic rău, nu merită o... o soartă atât de crudă și de nefirească!

— Crudă și nefirească? întrebă Odessa uimită. Suntem *vampiri,* Célie. Ai prefera să moară Michal?

— Sigur că nu, dar...

— Atunci ai altă sugestie?

Nu pot să mă uit la ea, la Dimitri, la *nimeni,* așa că pun pătura în crăpătura din fereastră, cufundând din nou camera în umbră. În tăcere. Strâng perna între palmele umede, iar cuvintele care mi se adună în piept îmi ies odată cu o răsuflare dureroasă:

— Poate să bea de la mine.

Gemenii Petrov mă fixează cu expresii identice de uluire.

— Nu m-ai auzit?

Odessa ridică încet din sprâncene.

— S-ar putea să mori.

„De exemplu, șerpoaica noastră a prezis o dată că o să-mi iau o mireasă – o muritoare asemănătoare cu tine."

„A prezis și că o voi omorî."

Îmi îndrept spatele, hotărâtă.

— Nu-l las pe Michal să omoare pe nimeni.

— Nu fi proastă!

Cu vocea serioasă, Dimitri se pune deodată între mine și Michal, tăindu-mi calea.

— Nu vei avea de ales. Dacă Michal bea de la tine, instinctul o să pună stăpânire pe el și o să-ți golească trupul chiar și de ultima picătură de sânge. Când o să se trezească cu cadavrul tău în brațe, o să ne smulgă inimile ca să se răzbune și o să omoare oamenii doar de ciudă. Asta vrei? O casă plină de cadavre?

El nu e ca tine! îmi vine să mă răstesc, dar îmi mușc limba. Nu știu nimic despre Dimitri – nu cu adevărat – în afară de numeroasele măști pe care le poartă. Poate asta e cea adevărată. Poate că furia sângelui nu e din vina lui. Din câte știu, ar putea fi și ereditară, ceea ce înseamnă că Michal *ar putea* să-și piardă controlul când îmi gustă

sângele.

— N-am să las să moară oameni nevinovați. Ridic cuțitul de argint și adaug cu încăpățânare: Și n-am să-l las nici să-și piardă controlul.

— Crezi că-l poți opri?

Dimitri se ciupește de rădăcina nasului, de parcă suferă.

— E clar că nu ai împărțit niciodată sângele cu un vampir. Nu o să *vrei* să-l oprești, Célie. O să-l implori să-l ia pe tot și, când o să îți dai seama că mori – *dacă* o să îți dai seama că mori –, o să fie prea târziu.

— Dă-te la o parte!

Trec pe lângă el – având grijă să țin argintul între noi – și mă las în genunchi lângă Michal, forțându-i perna sub capul palid.

— M-am hotărât!

Odessa mă prinde de încheietură înainte să apuc să mă tai în palmă.

— Célie, ești sigură că vrei să faci asta?

Deși ochii îi sunt șireți, întunecați și identici cu ai fratelui ei, mă forțez să-i înfrunt privirea. Ea nu e ca Dimitri. Nu ea a lăsat cadavrul Milei la gunoi, nu ea a cerut grimoarul vrăjitoarei de sânge – aceeași vrăjitoare care a încercat să-l ucidă pe Michal, care a recunoscut că a lucrat împreună cu ucigașul Milei.

— Dima are dreptate. Niciunul dintre noi nu-l va putea opri pe Michal dacă își pierde controlul. Ar *putea* să te ucidă. Ești pregătită să te sacrifici?

— N-am să las oameni nevinovați să moară, repet cu încăpățânare.

Odessa mă mai privește lung o clipă. Apoi conchide:

— Bine! Dar folosește asta ca să faci tăietura, altfel argintul o să-ți otrăvească sângele!

Își scoate un ac ascuțit de aur din păr și mi-l întinde, apoi se ridică și-l trage pe Dimitri spre ușă. El nu se clintește.

— O să constrâng oamenii să plece, apoi mă întorc. De parcă ar simți că vreau să o contrazic, adaugă exasperată: Nu ne putem întoarce în Requiem până la căderea nopții și mă îndoiesc că vor fi de acord ca niște vampiri să se ascundă în podul lor toată ziua. În plus, Michal va avea nevoie de odihnă.

Își masează tâmpla cu o mână, trăgându-l după ea pe Dimitri cu cealaltă.

— E al naibii de norocos că am venit după voi! Altfel, aţi fi morţi amândoi.

— *De ce* aţi venit după noi?

— Eu n-am venit, spune ea sincer. Fratele meu a făcut-o, și l-am urmat pe *el,* deși nu eram convinsă.

Ne uităm amândouă la Dimitri, care clatină din cap cu o dezamăgire amară și nu se mai împotrivește.

— Suntem prieteni, *mademoiselle* Tremblay, iar Michal nu judecă limpede.

Mă pironește cu o privire apăsătoare.

— Niciunul dintre noi nu gândește limpede.

— Lucru dovedit de Michal, care a lăsat o vrăjitoare de sânge să-l înfrângă.

Parcă dezgustată, Odessa deschide ușa.

— Dacă află cineva din Requiem despre asta, o să fie revolte pe străzi. Sper că Michal e pregătit să suporte consecinţele faptelor sale.

Simt o strângere de inimă. Deși deschid gura să-i spun exact ce s-a întâmplat, să-i explic, îl împinge pe Dimitri afară din încăpere înainte să mă forţez să vorbesc. Pentru că-mi întorc privirea spre faţa distrusă a lui Michal și petele de sânge care îi înconjoară corpul, iar mâna mi se relaxează pe cuţit. N-am fi fost înfrânţi deloc dacă n-aș fi fost eu.

— Ești un prost, îi spun, ridicându-i capul în poală. Ceaiul ei nu *m-ar* fi rănit.

Numai că ar fi putut, bineînţeles.

L-a amestecat cu sângele ei și, dacă Michal nu s-ar fi întors, pielea mea ar fi ars, nu a lui. Oare îi simţise mirosul? Mirosul de otravă? Și, dacă da, de ce *naiba* m-a apărat? Poate sunt Mireasă, da, și singura lui legătură cu Mila, dar sora lui a refuzat deja să-l ajute – și n-ar fi avut *nevoie* de ajutorul ei dacă ar fi capturat-o pe Babette.

— Un prost, repet cu vocea îngroșată, dar pieptul trădător tot mă doare.

Inspir adânc și-mi trag vârful acului de aur peste încheietură.

Sângele se revarsă imediat în urma lui, șocant și strălucitor chiar și pe întuneric, și fac o grimasă. De câte ori nu le-am văzut pe Coco și pe Lou vărsându-și singure sângele? Niciuna nu a spus vreodată cât de tare *ustură.* Totuși, îmi strâng pumnul, forţând sângele să curgă

mai tare. Mai repede. Pregătindu-mă pentru valul de senzații care urmează. Nu cred că o să doară – Arielle nu a gemut de *durere* –, dar neliniștea tot îmi cuprinde gâtul. E încă o limită peste care sunt gata să trec.

„Nu mai rezistă până la căderea nopții."

Dând drumul acului și punând mâna pe cuțit, îmi cobor încheietura spre gura lui.

Când văd că nu se mișcă, îi desfac buzele cu forța și îi împing sângele pe limbă.

— Hai, Michal!

Strâng pumnul din nou și mă aplec mai mult, săltându-l în poală. Căutând orice semn de viață. Un zvâcnet al ochiului sub pleoapă sau mișcarea unui deget. Nu se întâmplă nimic. Oare a supraestimat Odessa cât timp mai are? Încruntată, alung degrabă ideea. Vampirii din crescătoria de păsări s-au uscat și au îmbătrânit când i-a omorât Michal, pe când el rămâne perfect, în afară de răni. Îl legăn încet.

— Hai, Michal! Bea sângele și trezește-te! Trezește-te, trezește-te, *trezește-te!*

Mâna lui mă apucă de încheietură.

Icnind din pricina presiunii subite, mă împotrivesc impulsului de a da înapoi, deși simt două înțepături dureroase când dinții i se înfig în piele.

— *O!*

Fac ochii mari când mă prinde de încheietură și cu a doua mână. Mă trage mai aproape, mușcă mai tare și... acum e clar că doare.

— Michal!

Îi împing încet capul, ezitând când arsurile de pe față încep să i se vindece. Bășicile se estompează, dispărând de pe pielea albă și rece.

— *Michal...*

Atunci deschide ochii – negri, goi și complet necunoscuți –, iar în clipa în care îi întâlnește pe ai mei, durerea chinuitoare din încheietură se dizolvă într-o căldură lichidă. *O, Doamne!* Cuțitul se prăbușește pe podea în timp ce scot un geamăt, iar gura lui trage mai tare auzind sunetul. Mușchii mi se încordează convulsiv drept răspuns. Îmi mișc șoldurile în față. Cu o mișcare fluidă, aproape languroasă, se întoarce în poala mea, întinzându-mi picioarele cu un

braţ şi lipindu-mă de podea, apoi urcând încet pe mine.

— M-Michal...

Respirând greoi şi neregulat, îmi dă drumul la încheietură şi mă priveşte cu atenţie.

— Célie!

Sângele meu îi pătează gura într-un stacojiu strălucitor. Îmi curge pe mână şi se amestecă cu al lui pe podea. Cu un oftat de mulţumire, se cuibăreşte în scobitura umărului meu, gustându-mi pielea. Buzele lui îmi simt pulsul frenetic până îmi ridic gâtul în sus şi mă arcuiesc spre el, lângă el, disperată să eliberez *nevoia* puternică ce pulsează în mine.

Dacă nu mă atinge în curând, dacă nu mă atinge *cu adevărat,* simt că am să mor.

— Michal, te rog, *te rog...*

Mă agăţ de spatele lui, incapabilă să mă opresc, şi când aude cum mi se frânge vocea, se retrage şi mă priveşte din nou, fascinat. Îmi scapă un suspin din gât. Deşi ochii lui arată încă ciudat, lipsiţi de profunzime, îmi ridică încheietura la buze, sărutând-o încet şi murmurând:

— Nu plânge, *moje sunce*[20]*!* Să nu plângi vreodată!

Chiar dacă aş fi înţeles, tot n-aş fi putut să-i răspund. Nu pot vorbi. Nu pot nici măcar să-mi amintesc *propriul nume.*

Ridicându-mă să-l sărut, îi zdrobesc buzele cu ale mele, iar gura sa e caldă şi rece totodată – şi peste tot. El e *peste tot.* Îşi împinge şoldurile în ale mele, dinţii lui îmi zgârie buza de jos, iar mâinile sale îmi mângâie faţa, gâtul, umerii, coborând apoi până mă desprind, zvârcolindu-mă şi străduindu-mă să respir. Ceva se schimbă atunci în ochii lui. Cu un huruit gros şi posesiv în gât – pe care îl simt până în degetele de la picioare –, îşi înfige dinţii în gâtul meu.

[20] „Soarele meu", în lb. sârbă, în orig. (n. tr.).

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Sfânta Célie

ALBUL ÎMI EXPLODEAZĂ CA NIŞTE STELE ÎN FAŢA ochilor. Strălucitor. Orbitor. Nu mai văd nimic, nu mai pot să respir. Sunt toată o senzaţie – fierbinte şi arzătoare în timp ce palma lui îmi urcă pe pielea netedă a coapsei. Dar stelele se sting cu repeziciune cu fiecare mişcare a gurii lui, iar întunericul se întinde ca un balsam răcoritor la marginea câmpului meu vizual. Oftez de uşurare. De mulţumire. Arcuindu-mă din nou spre el, îmi trec mâna prin părul lui mătăsos, lăsând-o apoi să cadă pe jos lângă mine. Se loveşte de ceva rece. Tare.

Crezi că poţi să-l opreşti? Deşi gândul nepoftit mă face să mă încrunt, se îndepărtează dansând, înlocuit de unul mult mai lent, care îndeamnă la somn. Unul mai uşor de prins. „Nu o să *vrei* să-l opreşti, Célie."

Drept răspuns, încă un geamăt îmi scapă printre buze.

Deasupra mea, Michal se crispează când mă aude şi îmi eliberează piciorul de parcă îl arde. Trăgându-se înapoi – cu genunchii de o parte şi de alta a mea –, clipeşte rapid. Pentru o fracţiune de secundă, confuzia luceşte crud şi limpede în ochii lui negri. Uimirea. Şocul. Deşi zâmbesc încurajator, iar mintea mea e cuprinsă în continuare într-o ceaţă plăcută, privirea îi coboară pe gâtul meu înainte să-l pot opri. Faţa i se schimonoseşte de repulsie.

Zâmbetul mi se estompează un pic.

— S-a întâmplat ceva?

— *Ceva?*

Gâtul i se mişcă de parcă nu reuşeşte să vorbească. Îşi ridică mâinile de parcă îi este frică să mă atingă.

— Te-am...? Spune-mi că nu te-am forţat...

Îmi dau seama cu două secunde prea târziu, şi zâmbetul îmi piere de tot când realitatea se prăbuşeşte în jurul meu.

— O, Doamne, nu! *Nu!* Nu m-ai forţat să fac nimic. Eu... eu m-am *oferit.*

Deşi îmi acopăr rana cu mâna ca să nu se vadă, nu reuşesc să atenuez răul făcut şi oricum nu aş putea să ascund tot sângele. Încă îmi străluceşte umed şi întunecat pe rochie. Îmi murdăreşte mâinile, pielea, podeaua din jurul nostru, şi... şi camera începe să se învârtă când văd toate acestea. Expresia i se întunecă în timp ce priveşte în jur.

— Dar... dar *tu* cum te simţi? întreb repede, sprijinindu-mă în cot.

Mişcarea face cuţitul de argint să se învârtă, şi mă strâmb când Michal îi urmăreşte alunecarea prin cameră.

— Te simţi mai bine? Dacă nu te superi că spun, o vreme ai arătat foarte rău. Dar ce tot *zic?* Normal că arătai rău. Cred că Babette te-a înjunghiat de vreo zece ori...

Însă Michal începe să îşi revină. Ochii i se deschid în timp ce se străduieşte să-şi recapete controlul asupra trăsăturilor, să le forţeze din nou în forma acelei măşti oribile, indescifrabile. De parcă nici n-aş fi vorbit, îmi ia mâna de la gât, unde, din nefericire, îmi dezvăluie muşcătura de la încheietură.

— Nu e grav, îi spun grăbită, trăgând mâneca pentru a acoperi rana. Nici nu m-a d-durut. Nu ţi-ai pierdut controlul.

— Poftim?

Mă trag puţin înapoi când văd sticlirea din ochii lui.

— Am... am spus că nu ţi-ai pierdut controlul. Era un compliment.

— O, era un compliment!

Acum se apleacă în faţă, iar venele din gât împing pielea în afară. În ciuda apropierii, vocea îi coboară atât de mult, încât aproape că nu-l pot auzi.

— Ai idee cât de norocoasă eşti, Célie? Ai idee cât eşti de *proastă?*

Îmi aruncă mârâind ultimul cuvânt, iar eu clipesc, privindu-l speriată.

— Aş fi putut să te omor – aş fi putut să fac *mai rău* decât să te omor –, şi tu mă complimentezi că m-am controlat? Crezi că nu ţi-aş face rău niciodată? Eu sunt *vampir,* iar tu te-ai oferit ca mielul la tăiere. Dacă nu m-aş fi oprit? Dacă aş fi luat mai mult decât voiai să-mi dai?

Auzindu-i tonul, văzându-i *expresia,* îmi abat din instinct privirea la cuţitul care acum stă complet inutil lângă un manechin ros de

molii – nu că m-ar fi ajutat prea mult, oricum. Mi se strânge stomacul amintindu-mi de avertismentul lui Dimitri și încrederea mea nesăbuită că îi pot face față unui vampir, mai ales unuia ca Michal. „Nu o să vrei să-l oprești, Célie. O să-l implori să-l ia pe tot.” Ultimele rămășițe de ceață din minte dispar, lăsându-mă înfrigurată și umilită pe podeaua murdară din pod. Când văd că Michal încă mă fixează, așteptând, murmur:

— Mi-am luat măsuri de precauție.

— Măsuri de precauție?

Se ridică brusc și străbate cameră cu o viteză supranaturală, apucând cuțitul și punându-mi-l cu forța în palmă. Văzând că ezit să-l iau – pentru că, sincer, ce rost mai are? –, îmi apasă degetele în jurul mânerului rece de argint și mă saltă în picioare.

— Și cum au funcționat acele *măsuri de precauție?*

Mă forțez să-mi ridic bărbia și să-l privesc în ochi.

— Cum spuneam, nu ți-ai pierdut controlul.

— Aș fi putut...

— Dar *nu* ai făcut-o!

La fel ca mai devreme, în fața șemineului lui Babette, stăm față în față, dar Michal nu mai zâmbește. Nu – în timp ce țin cuțitul de argint strâns în palmă, pare pregătit să mă arunce pe umăr ca să călătorim înapoi în Requiem, unde îmi imaginez o celulă umedă în care mă așteaptă șobolanii. Într-adevăr, își dezvelește dinții văzându-mi încăpățânarea, iar *obrajii* lui, de obicei albi ca alabastrul, capătă nuanțe întunecate din pricina furiei și a sângelui proaspăt. A sângelui *meu.* Îmi feresc iute privirea, hotărâtă să uit ultimele zece minute – sau poate ultimele zece *ore* – din viața mea. În ce mă privește, nici nu au avut loc.

— Presupun că vom găsi oțet în cămară. Dacă diluăm sângele înainte să se imprime, s-ar putea să nu lăsăm pete pe podeaua bieților oameni.

Michal îmi dă drumul dezgustat la încheietură, mergând spre fereastră, de parcă e dornic să scape de mine.

— Cum am scăpat din Les Abysses?

Îmi stăpânesc dorința de-a mă răsti la el.

— Odessa și Dimitri.

— Ei ne-au adus aici?

— Da!

— Ei te-au rugat să mă vindeci?

— Nu!

Văd iarăşi stele verzi în timp ce clatin din cap şi bag cuţitul în buzunar cu atâta forţă, încât rup materialul.

— Voiau să bei de la oamenii aflaţi jos, dar nu i-am lăsat.

— *De ce?*

— Odessa a spus că ai putea să-i ucizi, îi răspund, uitându-mă la spatele lui rigid şi refuzând să mă simt şi mai prost decât o fac deja, şi nu meritau să moară doar pentru că am nimerit noi într-o capcană.

Cu o viteză surprinzătoare, strânge cearşaful în pumni, iar braţele i se încordează în efortul de a se stăpâni.

— *Deci, fireşte,* ai preferat să te sinucizi.

— Normal că nu, dar...

— Tu chiar îţi doreşti dracului să mori!

O clipă de tăcere. Apoi...

Camera se înclină în timp ce mă apropii de el, iar şocul se transformă într-o furie îngrozitoare. Tocmai... a *înjurat* în faţa mea. Nimeni nu a mai înjurat vreodată în faţa mea, şi... cum îndrăzneşte să-mi vorbească aşa? N-am greşit cu nimic, doar i-am salvat pielea aia afurisită. Cum îndrăzneşte să mă trateze de parcă am comis o crimă abominabilă? Deşi am de gând să-l apuc şi să-l scutur, mă legăn periculos după doar doi paşi şi trebuie să mă prind de cel mai apropiat cufăr ca să-mi regăsesc echilibrul.

— Încetează! îi cer cu asprime. Dacă nu eram eu, acum zăceai mort pe jos, aşa că ai putea să fii un pic mai recunoscător.

— Nu sunt recunoscător, îmi răspunde aspru. Dacă mai faci asta vreodată, o să te omor numai de necaz!

— Asta e o ameninţare nefondată, Michal Vasiliev, şi o ştim amândoi. Acum – dacă ai terminat cu *bosumflatul –,* ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să-mi întorci favoarea şi să mă vindeci. Ştiu ce părere ai despre sângele de vampir, dar în situaţia de faţă...

— În situaţia de faţă, meriţi mai mult decât să fii ameţită.

Inspiră adânc, de parcă încearcă să se calmeze, dar înjură din nou, scoţându-şi haina de piele şi aruncând-o peste umăr. Aterizează cu

un pleoscăit umed la picioarele mele. Sângele proaspăt – probabil al meu – îmi stropește poalele fustei, iar vocea îi e joasă și răutăcioasă când vorbește:

— La urma urmei, oamenii l-au omorât cu pietre pe Sfântul Ștefan, iar Sfântul Laurențiu a fost ars pe rug. Aș putea pregăti oricare dintre variante când ne întoarcem în Requiem, dar poate preferi să sărim peste preliminarii și să trecem direct la crucificare?

Îmi înfig unghiile și mai tare în lemn.

— Crezi că vreau să fiu *martiră?*

— Cred că e cea mai mare ambiție a ta.

— Nu știi nimic despre mine.

— Nici tu, din câte se pare, mârâie el spre fereastră, dacă ai impresia că faptul că te-ai sacrificat pentru oamenii aceia are vreo legătură cu ei! La fel ca în cazul predecesorilor tăi, are legătură doar cu *tine* și cu dorința ta de a te dovedi vrednică de un premiu imaginar – în acest caz, *moartea.* De asta ai nevoie? Va trebui să mori ca să vezi că ești mai mult decât o frumoasă păpușă de porțelan?

Rămân cu gura căscată de indignare. De *șoc.*

— Cum ai...? Ce-ai spus?

— Nu de-asta ai fugit singură în parcul Brindelle? Ca să-l găsești înaintea celorlalți pe ucigașul rămas în libertate?

Refuză în continuare să se uite la mine, strângând cearșaful în palme.

— Dacă nu ai vrut să-ți salvezi prietenii vitejește, din ce alt motiv te-ai furișat pe străzile pline de vampiri ca să trimiți o scrisoare? Te-ar mai jeli ei oare, dacă n-ai fi făcut asta?

— Normal că prietenii mei ar...

— Ești sigură?

În cele din urmă, se întoarce, mișcându-se atât de repede, încât cearșaful flutură în spatele lui. Ochii lui negri mă scrutează.

— Ai dovedit că ești destul de bună? De altruistă? Poate data viitoare ar trebui să te arunci cu capul în gura unui vârcolac flămând. La urma urmei, pe bietul amărât îl dor dinții, și nu le-ai arăta tuturor în acest fel cât de curajoasă ești? Cât de competentă?

Fac un pas în spate.

— Nu e...

— Iar dacă te mușcă – pentru că știi, în adâncul sufletului, că asta ar face –, ei, măcar ai încercat să ajuți pe cineva aflat la ananghie.

Cu fiecare cuvânt, vocea îi devine mai răsunătoare, mai furioasă, și se apropie de mine ca o furtună ce se stârnește la orizont.

— Poate prietenii tăi își vor aminti de asta la înmormântarea ta. Poate vor plânge și își vor da seama cât de proști au fost să te subestimeze. Asta îți dorești, nu-i așa? Aprobarea lor?

Deși deschid gura să neg asemenea sugestie *ridicolă,* vorbește din nou peste mine:

— Sau poate ești disperată să-ți câștigi *propria* aprobare. Poate *tu* ești cea care se vede ca o păpușă frumoasă, nu ei.

— Încetează!

Acum cufărul îmi apasă pulpele, iar mâinile îmi alunecă pe lemn, umede și reci, în timp ce ura otrăvitoare mi se răsucește în măruntaie în valuri. Niciodată nu m-am mai simțit așa – de parcă o creatură malefică s-a trezit la viață în mine și, dacă nu atac, dacă nu lovesc, nu mușc, nu *rănesc,* otrava sa mă va ucide pe mine.

— Nu îți permit să mă tratezi așa! spumeg. Toți mă tratează așa – de parcă sunt mică și proastă –, dar nu sunt. Dacă trebuie să aleg între viața mea și cea a unui prieten, întotdeauna o voi alege pe a lui. *Întotdeauna.* Dar tu n-ai cum să înțelegi asta, nu-i așa? N-ai avut niciodată un prieten în toată *existența* ta, pentru că ești prea rece, prea crud, pur și simplu prea puternic ca să-ți pese de altcineva în afară de tine însuți. E *jalnic* – și unde ai ajuns așa? Ești un conducător slab, sora ta a murit, iar vărul tău probabil a ucis-o.

Se oprește la doar câțiva centimetri de mine, blocându-mă în dreptul cufărului.

— Vărul meu?

— Da, *vărul* tău.

Mă bucur de veninul din vocea mea, de faptul că știu mai multe despre familia lui decât el – *eu,* micuța și prostuța Célie, păpușa, neghioaba, *martira* ale cărei ambiții sunt pietrele ascuțite și rugul aprins.

— Dimitri a încercat să fure grimoarul după ce te-a luat Odessa de acolo. O cunoștea de undeva pe Babette. E implicat în treaba asta – chiar sub nasul tău arogant –, dar tu ești prea ocupat să le sfâșii

inimile altora ca să observi.

— O spune femeia a cărei soră i-a dat crucea aceea lui Babette! se răstește el.

— Pentru ultima oară, sora mea nu a...

— *Destul,* Célie! Crucea aceea a fost a surorii tale...

— ...nu există *nicio* dovadă că e așa...

— ...și cumva a ajuns în mâinile lui Babette, vrăjitoarea de sânge care și-a înscenat moartea, a recunoscut că ucis-o pe sora *mea* și a încercat să răpească pentru un bărbat numit Necromantul, care are nevoie de sângele tău ca să învie morții!

Mâinile îi zvâcnesc de parcă își înăbușă dorința de-a mă scutura zdravăn.

— *FT.* Filippa Tremblay. Există un motiv pentru care crucea aceea te cheamă, și – cum nu prea mai avem șanse să o găsim din nou pe Babette – sora ta a devenit următoarea suspectă.

Împing în față cu ambele mâini și toate puterea de care sunt în stare, lovindu-l cu putere în piept, dar rămâne ca o stană de piatră. Ca adamantinul. Nu se mișcă, nici măcar nu-și clintește greutatea în fața atacului, în timp ce mă arunc iar și iar și *iar* spre el, aproape urlând de frustrare.

— Sora mea e *moartă!*

Îmi prinde încheieturile mâinilor când încerc să scot cuțitul din buzunar.

— La fel era și Babette.

— Cadavrul Pippei nu a dispărut de la *morgă,* Michal!

Deși mă zbat și mă răsucesc ca să scap din mâinile lui, refuză să-mi dea drumul. Lacrimi fierbinți și amare îmi ard ochii când văd că sunt complet neajutorată, dar nu pot – nu vreau – să mi le șterg. *Lasă-l să vadă!* îmi spun cu înverșunare. Lasă-l să vadă cât de caraghioasă sunt, cât de *proastă* pentru că am alergat după vampiri, fantome și *magie* când eu nu sunt decât Célie!

— Noi am îngropat-o – *eu* am îngropat-o –, și am zăcut lângă cadavrul ei timp de două săptămâni, drept dovadă. Îți mai amintești de ce mi-e frică de întuneric? De ce mi-e frică de *orice?*

Michal se încruntă, sesizând ceva în expresia mea, și își relaxează puțin strânsoarea.

— Célie...
Însă, la fel ca atunci cu Babette, profit de avantaj şi mă desprind de el.
— Să nu mă mai atingi *niciodată!* Înţelegi? Dacă mă mai atingi, o să... o să...
Dar puterea furiei mă sugrumă, aşa că nu-mi pot încheia ameninţarea. Sinceră să fiu, nu ştiu ce-o să fac. Aşa cum Michal a demonstrat atât de uşor, nu am arme naturale, nici vreo altă îndemânare sau putere în afară de lipsa de consideraţie faţă de propria-mi viaţă. Gâtul mi se contractă, micşorându-se cât un ac, în faţa acestei recunoaşteri şi – fără să mai spun nimic – mă întorc spre uşă, fiindcă nu mai suport să stau nicio clipă în prezenţa lui.
Spre meritul lui, Michal nu mă atinge. Doar reapare între mine şi uşă, tăindu-mi calea.
— Unde te duci?
Lacrimile se revarsă acum grele şi atât de rapide, încât nu-i disting trăsăturile.
— Departe de a-aici!
Departe de tine.
— N-ar trebui să ieși din casă, Célie.
— Altfel, *ce?*
Îmi acopăr ochii cu palmele, disperată să nu-l mai văd. Disperată să scap din situaţia asta – măcar o clipă –, dar, în mod deznădăjduit şi tragic, nu o pot face. Și urăsc – *urăsc* – treaba asta, dar pe el îl urăsc și mai mult că mă face să mă simt așa. De parcă tot ce a spus lumea despre mine e adevărat.
— Ce-o să faci, Michal? O să mă târăști înapoi în Requiem în lanţuri? O să mă încui undeva și o să arunci cheia? Ești *dezgustător!*
Nu zice nimic preţ de câteva secunde, și, când în sfârșit îmi iau mâinile de la ochi – ştergându-mi lacrimile de pe obraji –, pare că a făcut un pas mai aproape. Braţele îi atârnă moi pe lângă corp.
— Nu! răspunde încet.
— Cum adică, „nu”?
Nu-mi răspunde imediat. Doar se uită la mine cu o expresie rătăcită, și asta e singura ezitare de care am nevoie. Îl ocolesc. Deși nu încearcă să mă oprească, îi simt ochii în ceafă în timp ce alerg spre

ușă și cobor scările, aproape lovindu-mă de Odessa și Dimitri jos, în hol. După fețele lor, îmi dau seama că au auzit tot ce am spus eu și Michal, dar nu mă îndur să mă opresc.

— Célie!

Dimitri încearcă să mă prindă de braț, dar Odessa îl trage înapoi în timp ce cobor al doilea rând de trepte.

— Célie, *te rog,* trebuie să vorbesc cu tine!

— Las-o, Dima! murmură ea.

— Dar trebuie să înțeleagă...

Însă nu mai aud restul discuției, căci ies pe ușă și dispar de acolo. Ușa din față se trântește în urma mea înainte să mă urmeze cineva, iar – pentru prima dată după aproape două săptămâni – lumina soarelui se revarsă din văzduhurile cristaline, colorând caldarâmul de pe stradă într-un auriu strălucitor. Îmi încălzește obrajii umezi și părul vâlvoi, și îmi aduce lacrimi noi și usturătoare în ochi. Respir îndurerată văzând priveliștea nefamiliară. *Lumina soarelui.*

Apoi mă prăbușesc în genunchi și plâng.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Lacrimi Ca Stelele

PLÂNG PE TREPTELE ACELEA ATÂT DE MULT, ÎNCÂT ÎNCEP să mă doară genunchii, iar ochii mă ustură. Când corpul refuză să mai verse vreo lacrimă – complet sleit și epuizat –, încerc să mă așez mai confortabil, uitându-mă, nedumerită, pentru prima dată la strada din jurul meu. Deși Les Abysses trebuie să se afle undeva sub picioarele mele, totul arată ca un cartier absolut obișnuit al clasei mijlocii. Case modeste de cărămidă se înșiruie de-o parte și de alta a străzii, cu tot cu grădinițele mici, dar îngrijite, și câte o pisică se scaldă în soare la fereastră. Ceva mai jos, un băiețel cu o haină de lână se joacă aport cu câinele, însă oamenii de aici și-au început deja ziua – bărbații sunt la treburile lor, iar femeile, la treburile gospodăriei. Totul foarte confortabil. Foarte tăcut.

Nu pot să suport lucrul ăsta.

Odată ca niciodată, aș fi crezut că una dintre aceste case e a mea. Aș fi visat că voi avea un câine – un terrier mic și gălăgios – și o grădină, unde aș fi plantat trandafiri care urcau în jurul ușii de stejar de la intrare, iar sora mea ar fi locuit în casa învecinată. Mi-aș fi sărutat soțul în fiecare zi și am fi făcut împreună ceva de toată lauda cu viețile noastre – poate am fi avut o brutărie, o galerie sau pur și simplu o barcă. Am fi navigat în jurul lumii, bucurându-ne de aventuri cutezătoare alături de câinele nostru sau poate de puzderia de copii. Am fi putut fi fericiți.

Viața nu e un basm, Célie.

Îmi trag nasul și mă ghemuiesc din pricina vântului rece de toamnă. Deși nu trece nimeni pe aici în plimbarea de dimineață – și nu zboară niciun anunț despre recompensă pe aceste trepte –, nu pot rămâne aici la nesfârșit. Cine știe câți oameni s-au uitat printre perdele și m-au zărit? Poate i-au anunțat deja pe Vânători. Sinceră să fiu, n-aș putea să-i condamn; nu e ca și cum nu bat la ochi. Într-adevăr, simt că atrag atenția în lumina puternică a soarelui – palidă, dezgolită și plină de sânge. Ca un cadavru lăsat să putrezească în

zăpada proaspătă.

„Sau poate ești disperată să-ți câștigi *propria* aprobare.”

Ca atunci când ai un dinte stricat, mușc din cuvintele lui Michal iar și iar. „Poate *tu* ești cea care se vede ca păpușă frumoasă.” Le-a rostit cu atâta convingere, cu atâta nerăbdare, încât ai fi zis că nu le mai putea ține ascunse. De parcă mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu – pentru că asta a insinuat, nu-i așa? Că nu-mi înțeleg propriile emoții, propriile dorințe? Tremurând ușor, îmi bag degetele înțepenite în buzunare. În ciuda soarelui, mă simt mai rece ca de obicei și stingheră în propria piele.

Ar trebui să mă întorc în casă. Indiferent ce mi-a spus Michal, nu mai pot reveni la viața mea din West End, iar acest *lucru* îl știu cu siguranță. Nu voi avea niciodată o barcă, o grădină cu trandafiri sau o ușă de stejar la intrare și nici nu voi locui lângă sora mea. Expresia îngâmfată a tatei când își va da seama că am dat greș – sau îngrijorarea mamei – îmi ridică un val de greață în gât. Nu pot da ochii cu ei. Nu pot da ochii cu *nimeni,* cu atât mai puțin cu Michal, dar ce altceva pot face? Încă o dată, el pare răul mai mic, și... și *cum* s-a ajuns la asta? Cum am ajuns să aleg compania unui *vampir* arogant și autoritar în locul celor de același sânge cu mine?

„O spune femeia a cărei soră i-a dat crucea aceea lui Babette.”

Fără tragere de inimă, scot cruciulița de argint din buzunar ca să o examinez din nou. Sclipește aproape orbitor în lumina soarelui, mai luminoasă și mai clară ca niciodată și, dacă o întorc într-un anumit unghi – aici mi se strânge stomacul –, *chiar* pare că inițialele ar fi putut să fie cândva *FT.* Curburile B-ului par mai vagi decât alte linii. Mai noi. La fel ca notițele făcute pe grimoarul lui La Voisin. Ating cu degetul mare marginile în zigzag ale cruciuliței fără să le văd cu adevărat. Căci cum ar fi posibil ca sora mea să fi avut acest lănțișor? *A fost* cu adevărat încurcată cu Babette și acest Necromant sau i-a furat cumva Babette cruciulița? Apăs mai tare cu degetul pe margini. Nerăbdătoare. Poate FT, care a avut cruciulița, nu a fost Filippa Tremblay, ci altcineva. Poate Michal *habar n-are* despre ce vorbește, așa că se agață de orice detaliu, la fel ca noi toți.

„Nu știi nimic despre mine.”

„Nici tu, din câte se pare, dacă ai impresia că faptul că oamenii

aceia are vreo legătură cu ei.”

Mâhnită, încerc să mă ridic, dar în aceeaşi clipă degetul mi se agaţă într-un feston mai ascuţit decât celelalte. Chiar pe marginea braţului orizontal al crucii. Mă uit absentă – apoi icnesc. Aplecându-mă mai aproape, mă uit la mecanismul elaborat ascuns printre spirale, convinsă că mă înşel. Pentru că *arată* ca un fel de... un fel de clapetă, ceea ce ar însemna că nu e deloc o cruce, ci un medalion. *Un medalion.* Ţinându-mi respiraţia, ridic crucea în dreptul nasului. Cu siguranţă Michal şi-ar fi dat seama dacă această cruce se deschide; cu siguranţă ar fi văzut acest lucru aşa cum a văzut adevăratele iniţiale, şi totuşi... înclin din nou crucea spre lumina soarelui. Clapeta e foarte abil ascunsă şi, dacă n-aş fi pipăit marginea aceea, n-aş fi remarcat-o niciodată.

Simt iar un fior în măruntaie.

Un compartiment ascuns, atât de mic, ar fi fost locul perfect ca să păstrezi un secret.

Deja neliniştită – cu gura uscată deodată –, deschid uşiţa cu degetul mare, iar o bucată minusculă de pergament îmi cade în poală. Mi se taie respiraţia când îl văd. Îngălbenit şi rupt, pergamentul a fost împăturit până a ajuns cât o unghie, dar e clar că trebuie să fi fost important dacă cel care purta lănţişorul l-a ţinut atât de aproape de inimă. Cu degetele tremurând, desfac pergamentul şi încep să citesc:

Draga mea Filippa,

Se pare că va fi Ger la noapte. Vino sub copacul nostru la miezul nopţii, şi toţi trei vom fi împreună pe vecie.

Două rânduri. Două fraze simple. Le privesc de parcă se vor dovedi false dacă mă concentrez, recitind cuvintele de două, de trei, de patru ori. Restul scrisorii a fost rupt, probabil aruncat. Inima îmi bate dureros de fiecare dată când îi văd numele în partea de sus, clar şi la fel de incontestabil precum cerul de deasupra mea: *Filippa.*

Acum nu mai încape nicio îndoială.

Crucea a fost a ei.

Biletul acesta... l-a citit şi ea, l-a ţinut în mâini, apoi l-a ascuns în acest medalion ca să-l păstreze. Tot iubitul ei îi dăduse şi crucea? El îi

gravase iniţialele pe margine ca o promisiune, cum a fost inelul lui Jean Luc pentru mine?

Vino sub copacul nostru la miezul nopţii, și toţi trei vom fi împreună pe vecie.

Îmi înghit anevoie nodul din gât. Mă întreb cât a aşteptat el sub copacul acela până şi-a dat seama că ea nu mai vine? Până şi-a dat seama că visul lor nu a fost decât atât – un vis? Şi cine este a treia persoană misterioasă de care vorbeşte? *Noi trei vom fi împreună pe vecie.* Mă încrunt la aceste cuvinte, în vreme ce fiori de nelinişte îmi urcă pe şira spinării. Cu siguranţă nu era vorba de Babette. Filippa ar fi primit acest bilet când încă trăia, aşa că Babette ar fi fost prea ocupată să aibă grijă de sora ei bolnavă ca să fugă împreună cu cineva. Şi de ce a scris *Ger* cu literă mare? Într-adevăr, cu cât mă uit mai mult la scrisoare, cu atât înţeleg mai puţin.

Se pare că va fi Ger la noapte.

Ger. Îmi frământ creierii, încercând să deslușesc cuvântul, dar nu-mi imaginez decât smocuri lucioase de iarbă în lumina lunii, poate o turlă în palatul imaginar de gheaţă al Filippei. Îi pomenise de ger ca să o avertizeze că poate să lase urme? Pufnesc dispreţuitor la ideea că mama și tata ar fi urmărit-o la miezul nopții, examinându-i urmele în iarbă, dar adevărul este că nu e nimic amuzant. Nu, mă simt mai rău decât atunci când am găsit biletul și o parte din mine își dorește să fi lăsat lucrurile în pace. Împăturesc scrisoarea la loc cu degete reci.

Pippa nu voia să știu despre latura asta din viaţa ei. O fi avut motivele ei, iar eu...

Nu o cunoșteam deloc.

Strângând din buze și din umeri din pricina frigului, pun scrisoarea înapoi în buzunar și închid la loc ușița de argint. N-am să-i spun lui Michal despre bilet. N-am să-i spun nimic despre Filippa. El o să vrea... să o studieze, să-i urmărească ultimele mișcări, și ce naiba ar putea găsi? Sora mea nu a ucis pe nimeni, *n-ar fi* ucis pe nimeni, și, chiar dacă acest medalion este o legătură fragilă între Babette și Necromant, cum ar fi putut Filippa să-i cunoască, de fapt? Cum ar fi putut să lucreze cu ei? Morgane a ucis-o înainte să înceapă crimele din Cesarine. *Nu!* Clatin din cap hotărâtă, cu vehemenţă, și mă ridic în picioare. *Sora mea nu a fost implicată în treaba asta.*

Aproape că nu aud micul „pst” ce vine de vizavi.

Oprindu-mă în loc, mă întorc – pe jumătate convinsă că am auzit greșit – și mă sperii când văd ochii din gardul viu. Mijesc privirea și mă uit în stânga și-n dreapta, apoi mă holbez la crengile din tufele de ilice. Ochii sunt mari, prea mari ca să fie ai unui om, dar sunt căprui-închis și aproape familiari. Arată de parcă ar fi ai unui... ei bine, ai unui *spiriduș.* Dar în Amandine sunt foarte puţine ferme și chiar și mai puţine câmpuri – terenul e prea muntos, iar solul e prea infertil –, ceea ce înseamnă că acest spiriduş ori a bătut cale lungă de acasă, ori e *foarte, foarte* pierdut.

— Bună? strig încet, ridicând mâna împăciuitor, cum am făcut cu mult timp în urmă pe câmpul fermierului Marc.

Oare chiar au trecut doar două săptămâni? Parcă au fost câteva vieţi de om.

— Scuză-mă! Te simţi... bine?

Spiridușul se foiește puţin în gardul viu, fără să clipească din ochii prea mari.

Mariée?

Mă crispez instinctiv auzind cuvântul, la apariţia lui așteptată, dar nepoftită în mintea mea.

— Nu răspund la numele ăsta. Apoi, simţind că aș putea să mă prezint cum trebuie: Eu sunt Célie. Tu cine ești?

Mă cunoști, Mariée, și eu te cunosc.

Mă încrunt și mai tare auzind trilul familiar. Doar nu poate fi...

— Lacrimi Ca Stelele?

Dă aprobator din cap, făcându-mi semn să mă apropii, iar crengile de ilice tremură în jurul lui.

Trebuie să vorbesc cu tine, Mariée! Trebuie să vorbim!

— Eu...

Deși, în mod ciudat, ezit să trec strada, cobor ultimele trepte, așteptând ca el să iasă din umbra tufelor și să se apropie de mine. Când nu o face, mă opresc la marginea caldarâmului.

— Cum m-ai găsit? întreb, neputând să-mi ascund vreun pic teama din glas.

Mi-a simţit mirosul în La Fôret des Yeux și m-a urmărit până în Amandine? Și, dacă e așa, cum de nu a observat Michal? Îmi duc o

mână delicată la nas, iar ochii mi se umezesc din nou. Chiar și de peste stradă, simt că Lacrimi Ca Stelele miroase ceva... mai ciudat ca înainte. Mirosul puternic de flori al parfumului său e nou, dar nici măcar acela nu poate acoperi izul mai dezgustător de dedesubt. Într-adevăr, miroase aproape ca...

Las mâna în jos, scuturându-mă ușor și refuzând să duc ideea până la final. Mirosul lui nu poate fi ce cred eu că e. Nu aici. Nu acum. Nu într-o dimineață de toamnă atât de frumoasă.

Am nevoie de ajutorul tău, Mariée.

Îmi face semn și mai insistent, așa că nu pot să nu mă apropii. Pare atât de agitat, mișcările lui sunt atât de ciudate și de convulsive, încât parcă ar avea nevoie de un efort conștient să-și folosească membrele. O muscă mare și grasă bâzâie în crengile din jurul lui, zgomotoasă și nefirească în liniștea străzii. Tresărind, îmi dau seama că băiatul și câinele au intrat înapoi în casă.

Am nevoie de ajutorul tău.

— De ce îmi spui Mireasă?

În ciuda fiorului rece de teamă de pe gât, ridic bărbia, vorbind mai tare și mai clar în lumina puternică a dimineții:

— Ai pățit ceva?

Mai aproape. Vino mai aproape!

— Nu înainte să-mi explici. S-a întâmplat ceva?

Dă din cap, tulburat.

Am nevoie de ajutorul tău, Mariée. Rece ca gerul. El are nevoie de ajutorul tău să ne vindeci.

Mă opresc brusc în mijlocul străzii pustii, scârbită și îngrijorată totodată.

— Cine are nevoie de ajutorul meu?

Fără să vreau, îmi duc mâna în buzunar, iar degetele mi se înfășoară pe mânerul de argint al cuțitului.

— Cine e *el?* Pe urmă, renunțând la prudență: E Necromantul? El are nevoie de ajutorul meu? *Spune-mi,* Lacrimi Ca Stelele!

Dar el doar smucește din cap și scrâșnește din dinții ascuțiți, gesticulând *întruna* să mă apropii de el. Alte două muște i se alătură celei dintâi. Deși bâzâie în jurul feței lui umbrite, nu le alungă. Nici măcar nu clipește, legănându-se înainte și înapoi între crengi,

ţinându-se de coatele noduroase şi recitând:

Rece ca gerul. Greșit. Ne e frig ca atunci când e ger. Ajutor!

Imaginea lui acolo – cu mintea clar împrăştiată – e atât de jalnică, atât de sfâşietoare, încât mă mustru în sinea mea că sunt atât de dezgustată. Nu e vina lui. *Nimic* din toate astea nu e vina lui, iar el are nevoie disperată de ajutorul meu, nu de condamnarea mea. Dacă necromantul i-a făcut vreun rău, poate reuşesc să-l vindec. Cel puţin, pot să-l duc înapoi la familia lui în La Fôret des Yeux, unde îl pot îngriji cum trebuie. *Exact!* Îmi îndrept umerii şi încerc să înaintez spre tufele de ilice, dar în aceeaşi clipă uşa se deschide în urma mea.

— Célie!

A vorbit cu o voce slabă; Michal stă în dreptul uşii – chiar în faţa dreptunghiului de lumină din faţa uşii – şi-şi ţine mâinile la spate.

— Acum te rog să te întorci în casă!

De o parte şi de alta sa, Odessa şi Dimitri stau, înalţi şi tăcuţi, şi mă urmăresc. Deşi nu le văd expresiile din pricina întunericului din dreptul uşii, de-ar fi să mă iau după ochii reci ai lui Michal, cu siguranţă m-au urmărit toţi trei. Ideea mă înfioară. Dar din păcate pentru ei nu pot face nimic *mai mult* decât să privească – nu când soarele e atât de strălucitor şi frumos pe cer. Îmi ridic un pic bărbia, încercând să par calmă şi hotărâtă. Dacă poate fi civilizat, şi eu pot fi la fel.

— Am un prieten la ananghie şi am de gând să-l ajut.

Dimitri înaintează, dar Michal îi blochează drumul cu un braţ, încordându-şi mâna pe toc.

— Creatura aia nu mai e prietena ta.

Îmi înăbuș un răspuns sarcastic – pentru că acum nu mai e vorba de Michal. Nu mai e vorba nici măcar de mine, nu cu adevărat, şi, dacă nu-l ajut pe Lacrimi Ca Stelele în curând, s-ar putea răni singur fără să vrea.

— Are nevoie de ajutorul nostru, Michal. E ceva în neregulă cu...

Restul cuvintelor îmi pier pe limbă, căci mă întorc şi văd că Lacrimi Ca Stelele nu se mai ascunde în gardul viu. Nu! Stă chiar în faţa mea acum, iar *mirosul* acela – nu mi l-am imaginat mai devreme. Ochii încep să mi se umezească imediat şi am nevoie de toată voinţa ca să nu fac un pas în spate. Atât de aproape, duhneşte, fără îndoială,

a putreziciune, a descompunere, dar mai rău de atât e că pielea lui, cândva oacheşă, pare nefiresc de palidă în lumina soarelui, subţire ca hârtia și ușor scofâlcită pe faţa ascuţită. O pieliţă albă, ciudată, îi acoperă ochii mari când se uită la mine.

Acum chiar fac un pas înapoi.

— Ce... ce s-a *întâmplat* cu...?

Înainte să termin, mă prinde de încheietură cu degetele lui lungi. Parcă ar fi de gheaţă.

Vino cu mine, Mariée! Trebuie să vii cu mine!

Înecându-mă din cauza mirosului şi cu ochii încă lăcrimând, încerc să mă smulg din mâna lui, dar mă strânge şi mai tare, ca într-o menghină, până îmi vine să ţip de durere.

— Dă-mi drumul, Lacrimi Ca Stelele!

Deşi încerc să vorbesc calm şi ferm, se aude o notă de disperare, iar Michal înjură cu ciudă din dreptul uşii.

— Te rog! Nu... nu vrei să-mi faci rău. Suntem prieteni, mai ştii? Ţi-am dat vin de soc, vin *delicios* de soc.

Dă în continuare din cap, de parcă nu mă aude deloc. Şi poate nici nu mă aude. Poate nu poate spune decât ce i-a zis Necromantul să spună și nu poate *face* decât ce i-a zis el să facă.

Stăpânul are nevoie de ajutor. Îmi poruncește să-l ajut, și ție, să mă ajuți.

— Cine e stăpânul tău?

Mă aplec, uitându-mă neajutorată în ochii lui distruşi, iar o *muscă* aterizează direct pe albul ochiului său. Stăpânindu-mi greaţa, o alung cu mâna liberă.

— Cum îl cheamă? El – un nou val de greaţă în timp ce aceeași muscă îmi zboară în păr –, el te-a ucis, Lacrimi Ca Stelele? Stăpânul tău ți-a luat viaţa?

O picătură nu e de ajuns. Trebuie să-l avem pe tot.

— Tot *ce?* Sângele meu? Are nevoie – înghit în sec – de t-tot sângele meu ca să... să învie morţii? Asta a făcut cu tine?

Drept răspuns, se înfioară din nou și încet, dar sigur, începe să mă tragă pe strada pietruită, murmurând tot timpul:

Rece ca gerul. Ceva e greșit. Eu sunt greșit.

— *Célie!* strigă Michal deodată. Cuţitul!

Îmi înfig călcâiele în piatră în timp ce panica îmi încleştează gâtul. Cuţitul e încă în buzunarul meu, dar nu va... nu cred că va... Lacrimi Ca Stelele e *mort,* şi într-adevăr ceva e foarte greşit. Ideea mi se zbate în piept, prea şocantă şi prea cumplită ca să o mai ignor. E *mort,* însă continuă să mă ţină de mână şi să umble, şi să vorbească printre cei vii, îndeplinind mai departe poruncile stăpânului său cu forţa unei creaturi de două ori cât el. Ce-a spus Babette în Les Abysses?

„Necromantul a dat peste sângele tău din întâmplare, iar noi l-am testat dintr-un moft."

Au testat picătura mea de sânge pe Lacrimi Ca Stelele? Această... această creatură din faţa mea e rezultatul experimentului lor? Oare *adevăratul* Lacrimi Ca Stelele încă mai trăieşte înăuntrul lui ori sufletul i-a plecat de pe lumea asta, lăsând doar o carcasă goală în loc? Oare mai poate simţi durerea? Îmi răsucesc încheietura şi mai tare, iritându-mi pielea, dar el tot nu-mi dă drumul.

— Spune-mi cum să te ajut! îi cer disperată. Te rog, nu pot să-ţi dau sângele meu, dar... dar aş putea să te ascund de el. Ţi-ar plăcea? Aş putea să te duc înapoi la familia ta.

Stăpânul meu e aproape. Trebuie să mergem la el. Trebuie să ne întâlnim cu el.

— Unde e?

Privesc înnebunită în jur, aproape aşteptându-mă ca Necromantul să coboare din cireşul vecinilor.

— *Unde* e stăpânul tău? *Spune-mi!*

Greşit, greşit, ceva e greşit.

Undeva în spatele nostru, Michal strigă – la fel şi Dimitri şi Odessa –, dar nu-i pot auzi; nu pot asculta poruncile lor pline de ameninţări mortale. Pentru că eu nu sunt vampir, iar asta nu e din vina lui Lacrimi Ca Stelele. Nu pot să-i fac rău şi, chiar dacă aş putea... Strângând din dinţi, îmi înfig destul de adânc unghiile în mâna lui cât să-l rănesc, dar din semilunile minuscule nu curge sânge. Nu curge sânge şi nu se aud strigăte de durere. Devin şi mai isterică atunci când îmi dau seama.

Chiar dacă aş *putea* să-l rănesc pe Lacrimi Ca Stelele, un simplu cuţit nu va fi de ajuns. Nu, va trebuie să... să...

Un cuţit.

Îmi amintesc de cuţitul de argint din buzunar, de lama care a strălucit atât de tare mai devreme, încât aproape m-a orbit. *Spiridușilor le plac lucrurile frumoase în viaţă.* Am vopsit douăzeci de cuști în auriu ca să-i atrag pe Lacrimi Ca Stelele și semenii lui la ferma lui *monsieur* Marc. Poate nu e nevoie să-i fac rău nici de data asta. Poate e de ajuns să-i distrag atenţia.

Îmi bag mâna liberă în buzunar şi scot cuţitul, apoi îl întind în soarele dimineţii ce străluceşte pe cer mai tare şi mai sus decât înainte. Argintul sclipeşte aproape alb – splendid şi ameţitor – între noi şi, când Lacrimi Ca Stelele îl zăreşte, face ochii puţin mai mari.

— Îţi place?

Flutur cuţitul deasupra capului său când se întinde să-l prindă. Lama proiectează lumini scânteietoare pe caldarâm.

— E frumos, nu-i aşa? Poţi să-l iei, dacă ajungi la el.

Auzindu-mă, strânge din dinţi şi se ridică pe vârfuri, dar eu sunt mult mai înaltă; nu poate atinge nici măcar mânerul dacă mă ţine de încheietura pe care mă străduiesc s-o ţin întinsă pe lângă corp.

— Haide! îl îndemn, dând încurajator din cap.

Se întinde încă puţin, iar braţele subţiri încep să-i tremure.

— Aproape ai reuşit.

În cele din urmă, degetele îi alunecă – doar un centimetru – pe încheietura mea, însă doar de atât aveam nevoie. Aruncând cuţitul pe stradă, mă desprind de el, întorcându-mă şi alergând spre Michal şi ceilalţi fără să privesc în urmă. Mâinile lui lungi nu mă mai prind în timp ce mă arunc în braţele deschise ale lui Michal. Odessa trântește ușa în spatele meu, iar Dimitri se uită la stradă pe după perdele.

— A plecat, comentează uimit. Ticălosul ăla mic a dispărut!

Continuând să respir cu dificultate, mă desprind din braţele lui Michal şi îl dau pe Dimitri la o parte, uitându-mă prin despicătura din perdele la locul unde stătea Lacrimi Ca Stelele. Nu au mai rămas decât razele vesele de soare şi frunzele portocalii de arţar. A dispărut chiar şi cuţitul de argint – fără urmă –, de parcă mi-am imaginat toată scena.

CAPITOLUL PATRUZECI

Găina care cotcodăcește

ÎN SEARA ACEEA NE OPRIM LA MARGINEA ORAȘULUI Cesarine, uitându-ne spre docuri de pe o alee cam umedă și urât mirositoare. Miroase a pește. Sau a deșeuri. Strâmb din nas dezgustată. Dar niciunul dintre vampiri nu comentează – în afară de Odessa, care se strâmbă de parcă i-a înfipt cineva ace în ochi –, așa că nu spun nici eu nimic. Dacă ei pot să îndure duhoarea, pot și eu.

— Cred că trebuie să-ți pui gluga, îmi șoptește Michal la ureche. Aproape au terminat inspecția.

Mi-a împrumutat pelerina lui de drum înainte să plecăm din Amandine. Deși s-a oferit și Dimitri, l-am ignorat amândoi și am făcut un armistițiu tacit pentru moment – pentru că nu avem încredere în Dimitri, bineînțeles, dar și datorită înțelegerii reciproce că nu trebuie să spunem ce s-a întâmplat între noi în pod. Nu mă pot hotărî dacă sunt recunoscătoare. Acum, că mi-a mai trecut supărarea, a mai rămas doar cu o senzație neplăcută de rușine, una pe care nu o pot analiza în amănunțime.

Și în mod sigur nu în clipa asta.

Îmi trag pelerina peste păr, unde se unduiește în briza de la miezul nopții odată cu anunțurile despre recompensă. Smulse de vânt și pătate de ploaie, s-au împrăștiat peste tot pe alee, mai multe decât fuseseră în Amandine. De parcă tata ar fi bănuit că mă voi întoarce acasă la un moment dat sau poate că nici nu am plecat din Cesarine. Neputând să mă abțin, încep din nou să mă plimb de colo-colo, iar pelerina mi se umflă la picioare, în noroiul și mizeria de pe alee. Prea lungă. Prea mare. Îmi suflec mânecile, enervată, simțindu-mă ca un fel de doamnă cu coasa, veșnica vestitoare a ghinionului. Nu-mi mai lipsește decât coasa.

Încerc să nu mă uit spre docuri.

— Schița asta nu seamănă deloc cu tine, comentează Odessa, luând un anunț murdar de pe o cărămidă murdară și analizându-mi fața de aproape. Arăți prea... regală. Mai degrabă semeni cu o

împărăteasă văduvă, excentrică, pe care am cunoscut-o cândva.

Când îi smulg anunţul dintre degetele înmănuşate, rupând faţa în două, arcuieşte amuzată o sprânceană şi aruncă jumătatea rămasă cu indiferenţă.

— Vai, Célie, dar ce s-a întâmplat? Pari supărată.

— Să analizez şi eu faţa *ta* de la un centimetru distanţă?

— M-aş bucura, draga mea! Eu n-am nimic de ascuns.

Cu un rânjet, ridică dintr-un umăr şi îmi întoarce spatele.

— Dar ar trebui să ştii, adaugă, că furia cronică îţi afectează corpul pe dinăuntru – îţi creşte tensiunea, ai probleme digestive şi cardiace, ai migrene, chiar şi boli de piele.

Întinde mâna şi-mi netezeşte cutele dintre ochi, iar ochii îi sticlesc de ghiduşie. Deşi încă nu a încercat să mă provoace la o discuţie despre fratele ei, pare mai hotărâtă ca înainte să-mi vorbească, să mă *placă,* dar *ştiu* că mi-a auzit bănuielile.

— Am studiat medicina acum mulţi ani.

— Deci eşti practic o vindecătoare.

Îi dau mâna la o parte, iritată, dar ea râde şi porneşte pe alee către Dimitri, care a tot încercat fără folos să-mi atragă privirea în aproape ultimele patru ceasuri. Acum, când mă uit spre el fără să vreau, vine spre mine foarte hotărât.

— Célie...

Mă întorc cu spatele, gemând, fără să pot să-l confrunt, iar biletul surorii mele îmi găureşte corsetul. Mă abţin să clatin din cap şi să scrâşnesc din dinţi cum a făcut Lacrimi Ca Stelele – pentru că ceea ce vreau să spun, desigur, este „niciodată". Poate că Dimitri e un suspect mai nimerit decât sora mea, dar, dacă Filippa o cunoştea pe Babette – şi e un *dacă* foarte mare –, asta înseamnă că îl cunoştea şi pe el? Ar putea fi *el* iubitul ei misterios? Oare aş vrea să aflu?

— Încetează, Dimitri! îi spun obosită când deschide gura din nou. Lasă-mă în pace!

„Încetează, Célie! Las-o baltă!"

Fără să fie descurajat, reapare în faţa mea, băgându-şi mâna în pelerină şi scoţând un săculeţ de pânză.

— Ştiu că acum nu vrei să vorbeşti cu mine, dar când e ultima dată când ai mâncat? Mi-am permis să fac rost de pâine pe drum prin

oraș...

Reacționând instinctiv, îi dau peste săculețul din mână, care cade pe strada murdară între noi. Refuz să-i cer iertare.

— Și de ce *altceva* ți-ai permis să faci rost?

Clipește.

— Nu știu la ce te...

— Încă mai ai sânge pe guler, *monsieur* Petrov.

Fața lui Dimitri încremenește preț de o clipă, după care afișează din nou zâmbetul acela strălucitor. Scoate o perlă aurie din pelerină, fluturând-o prin fața mea.

— Nu fi așa, draga mea! Indiferent ce *crezi* că ai auzit în Les Abysses, nu sunt un ucigaș – ăăă, nu sunt ucigașul *acela* –, și cred că deja ești flămândă. Ce rost are să te înfometezi?

— Destul, vere!

În liniște, Michal se sprijină de gura aleii, urmărind agitația de pe docuri și amestecându-se cu întunericul de parcă s-a născut din beznă, nu din oameni.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit.

— Dar bănuiește...

— Știu ce bănuiește și crede-mă – îl pironește pe Dimitri cu o privire sugestivă peste umăr – că noi doi vom avea o discuție lungă la întoarcerea în Requiem. Deși nu sunt de acord că ai omorât-o pe Mila, *voi afla* toate detaliile despre relația ta cu Babette Trousset și despre conținutul grimoarului, mai ales despre pagina pe care scria PENTRU POFTA DE SÂNGE.

O pauză amenințătoare.

— Presupun că o cunoști.

Dimitri îl privește încruntat, într-o tăcere ce transmite răzvrătire.

„Deși nu sunt de acord că ai omorât-o pe Mila...”

Mă întorc repede cu spatele, încercând să nu-l blestem pe Michal pentru judecata echilibrată, subită și incomodă. Dacă nu-l bănuiește pe Dimitri, asta înseamnă că bănuiește pe altcineva, iar dacă biletul din crucea Filippei ar arde și mai tare în clipa asta, cred că ar începe să fumege.

Ascunzându-l sub guler cu un gest care se vrea nonșalant, încep din nou să mă plimb în timp ce gândurile mi-o iau la goană. Pentru

că nu e momentul sau locul potrivit ca să mă gândesc la Dimitri. Nu e potrivit nici măcar să mă gândesc la Filippa, și... și pentru că cele mai bune cizme ale mele sunt zgâriate. Sunt *pătate* după mica noastră aventură în Amandine, iar sângele probabil nu are să mai iasă niciodată. Ar fi trebuit să le înmoi în oțet, să le frec până când pielea ar fi părut iar nouă și lucioasă. Cuplul în vârstă care locuia în casa din oraș avea cămara *plină* de lucruri precum oțet și săpun și nu și-ar fi dat seama dacă împrumutam puțin. Nu și-ar fi dat seama nici dacă îmi dădeam *foc* la cizme sau dacă îmi dezbrăcam rochia și alergam goală și urlând în La Fôret des Yeux, ca să nu mă mai vadă nime...

— Célie!

Michal se întoarce din nou spre gura aleii, mișcându-și buzele într-un rânjet strâmb. Se aud strigăte de pe docurile din spatele lui.

— Inima ta are palpitații.

Îmi duc mâna la pieptul încins.

— Da? Nu știu de ce.

— Nu?

— *Nu!*

Oftează și clatină din nou din cap, desprinzându-se de perete și venind lângă mine. Ca întotdeauna, își ține mâinile împreunate la spate, iar gestul familiar îmi aduce o brumă ciudată de alinare, în ciuda felului superior în care mă privește.

— Azi ai scăpat de o creatură moartă-vie.

Îmi îndrept spatele.

— Da, așa e!

— Ai întrecut în isteţime o vrăjitoare de sânge cu doar câteva ore mai înainte.

Odessa își examinează absentă o unghie ascuțită.

— Cu ajutor.

— Ambii erau mult mai inteligenți decât cei pe care îi numești frați, continuă el, fără să o bage în seamă.

Deși arunc o privire peste umărul lui când îl aud pomenind de Vânători, mă forțez să mă concentrez la fața lui. Ceva asemănător cu mândria îi sclipește aspru și dur în ochi.

— Nu vor mai verifica sicriele a doua oară, Célie. Până și vânătorii se tem de ideea de moarte, și – deși n-ar recunoaște-o niciodată – se

tem şi de apropierea ei. După ce căpitanul portului termină inspecţia, ne vom strecura în inventar fără să fim văzuţi, iar marinarii mei ne vor sui fără probleme la bordul corabiei. Ne vom întoarce în Requiem până în zori.

Ca şi cum i-ar răspunde, căpitanul portului – un bărbat corpolent, cu pielea oacheşă şi ochii ageri – bate cu mâna lui noduroasă în ultimul sicriu şi strigă că drumul e liber. Echipajul trece la următoarea încărcătură pregătită de debarcare, lăsând angajaţii cu ochi goi ai Requiem Ltd. să roiască în jur până când Michal îi pune să facă altceva. Se pare că acest transport de sicrie a fost sculptat din lemnul unor conifere rare care se găsesc doar în La Fôret des Yeux – cel puţin asta îmi spune Michal. Mi-a fost destul de greu să urmăresc detaliile despre planul său când în spatele lui – dincolo de alee, de marinari şi de sicrie – Vânătorii cutreieră docurile, iar hainele lor albastre sunt ca nişte crâmpeie de amintiri în întuneric. Luminoase, dureroase şi sâcâitoare.

O voce familiară se înalţă printre ei.

Închid ochii când o aud.

— Acestea fiind zise, murmură Michal, încă pot să aranjez în aşa fel încât să vorbeşti cu el.

Deschid ochii din reflex, aţintindu-mi-i peste umărul lui Michal înainte să mă pot opri şi căutându-l disperată pe cel pe care nu vreau să-l văd.

Ochii mei îl găsesc imediat.

Acolo – mergând în mijlocul oamenilor săi –, Jean Luc loveşte frustrat cu piciorul într-un butoi cu cereale. Conţinutul se scurge la picioarele unui fermier nervos, care strigă de se învineţeşte din cauza pierderii. Dar Jean Luc s-a aplecat deja să ridice butoiul. Adună grăbit cerealele de pe stradă în căuşul palmelor, clătinând din cap şi cerându-i iertare în toiul şuvoiului de cuvinte din partea fermierului. Când Frederic îngenunchează să-l ajute, Jean Luc înjură furios şi-l împinge la o parte.

Fără să vreau, fac un pas mic în faţă.

Jean Luc!

Simt o strânsoare în piept când îl văd – atât de aproape de mine, atât de *drag* mie, dar şi atât de departe! Cândva, eram foarte

asemănători. Încă îmi amintesc sclipirea feroce și hotărâtă din ochii lui în timpul Bătăliei de la Cesarine. Am petrecut cea mai mare parte a nopții ducând copiii în siguranța relativă de la Soleil et Lune. În ciuda împrejurărilor oribile, nu mă simțisem niciodată mai legată de altă persoană. Amândoi am muncit din greu, cot la cot, cu un scop comun: să ajutăm copiii, da, dar și ca să ne ajutăm unul pe altul. Am format un parteneriat în noaptea aceea – unul adevărat –, iar dimineață, când Jean Luc îi ștergea lacrimile pe ascuns lui Gabrielle, am înțeles că-l iubeam.

Amintirea îmi sfâșie inima.

În seara asta, când mă uit la el simt că mă uit într-o oglindă spartă; imaginea lui e cumva mai ascuțită decât înainte. Fracturată. Deși părul lui negru e la fel, în ochi i se vede o lumină nebună, iar cearcăne adânci s-au strecurat sub ei, de parcă nu a dormit de câteva săptămâni. La ordinele lui, Vânătorii pun mâna pe bagaje pentru o percheziție inopinată în timp ce polițiștii au pregătit câteva blocade pe docuri, inspectând cu grijă fața fiecărui trecător. Unul dintre ei prinde de braț o femeie brunetă, neștiutoare, refuzând să-i dea drumul până când soțul ei – care ține cu o mână un bebeluș care plânge și cu cealaltă un copilaș care țipă – amenință că-i va da în judecată.

Peste drum, Basile a eliberat din greșeală niște găini și zeci de bărbați încep să alerge pe malul apei, încercând să le prindă înainte să le agațe câinele căpitanului, care latră bucuros și dă să muște trecătorii de călcâie. Charles ține în dreptul torței o rochie roșie scoasă din bagajul altei femei în timp ce Frederic încearcă să-l calmeze pe căpitanul furios, care se duce spre fermier și Jean Luc cu o parte din oamenii săi.

— Neghiob nepriceput ce ești!

Îl împunge cu putere pe Jean Luc în piept, iar cei de lângă el bombăne, încuviințând cu amărăciune.

— De *cincizeci de ani* conduc aceste docuri, și n-am văzut niciodată asemenea treabă neglijentă...

— *Distrus!*

Urlând de furie, fermierul dă cu piciorul în butoiul plin cu cereale murdare, răsturnându-l din nou în stradă.

Jean Luc urmărește tăcut cum grăunțele se rostogolesc peste cizmele lui.

— Am să mă plâng regelui, *vânătorule!* Din cauza ta am pierdut peste o sută de kilograme, și ascultă la mine că o să plătești fiecare coroană pe care am pierdut-o...

— Și unde *este* bătrânul Achille, ai?

Căpitanul portului se răsucește, căutându-l pe Arhiepiscop, în timp ce Jean Luc înghite în sec și-și încleștează fălcile, ținându-și capul plecat. În spatele lui, Reid iese din mulțimea adunată, cu fața încruntată și gravă, ducând câinele căpitanului de un capăt de sfoară.

— Mă îndoiesc că știe ce faci, nu-i așa? Fii sigur că o să vorbesc și cu el și o să cer un fel de recompensă. *Uită-te* la portul meu! Cu transporturi blocate, copii plângând, găini care se găinățează peste tot...

— Și pentru *ce?*

Fermierul îl împinge cu adevărat pe Jean Luc, iar eu și Reid facem un pas în față în același timp. Când Reid își lasă mâna pe umărul bărbatului, încruntându-se, acesta râde disprețuitor și scuipă la picioarele lui Jean Luc.

— Pentru că târfulița ta se ascunde probabil în recolta mea?

Bărbatul se smulge din mâna lui Reid și lovește cu piciorul în cereale spre Charles, care ține în continuare rochia roșie în mâini.

— O, am auzit toți, nu-i așa? Știm cu toții de mica ei aventură din nord. Fratele meu e prieten cu unul dintre vânătorii tăi, nu-i așa? Și se pare că nu e moartă, de fapt. Nu a fost nici răpită. Se pare că a fugit cu o *creatură.*

Răsuflu greoi în timp ce Jean Luc se încordează.

— *Mademoiselle* Tremblay este căutată pentru interogatoriu într-o anchetă privind o crimă, replică Reid încet, întinzând lesa câinelui spre Frederic. Ne-ar putea oferi dovezi de care avem mare nevoie pentru a-l da pe criminal pe mâna justiției.

Pășind lângă Jean Luc, Reid li se adresează celorlalți din port, vorbind mai tare, cu voce mai puternică și mai fermă:

— Vă cerem scuze pentru deranj și apreciem că ne sprijiniți eforturile de-a o găsi pe *mademoiselle* Tremblay, despre care credem – în ciuda speculațiilor – că a fost răpită! Ultima oară a fost văzută în

Amandine, fugind dintr-un loc numit Les Abysses...

— Un bordel! mârâie fermierul.

— ...şi în curând s-ar putea îmbarca pe o corabie care pleacă din Cesarine, continuă Reid hotărât, ignorând valul de şoapte scandalizate.

Se uită atunci la Jean Luc, care dă rigid din cap şi îşi îndreaptă umerii. Deşi ochii lui Jean rămân duri, şi respiră cu dificultate, vocea îi răsună cu o notă nouă de autoritate când îi vorbeşte mulţimii:

— Dacă se întâmplă acest lucru, spune el, şansele să o recuperăm pe *mademoiselle* Tremblay dispar odată cu mareea. Vă rugăm să aveţi răbdare încă puţin în timp ce încercăm să protejăm o femeie nevinovată de un rău de nedescris!

„Recuperăm."

„Protejăm."

Cuvintele mi se blochează în gât în timp ce fermierul scuipă din nou, căpitanul pufneşte nervos, iar Jean Luc îi ignoră pe amândoi, întorcându-se brusc ca să prindă cea mai apropiată găină. *Conversaţia s-a încheiat.* Clătinând din cap, Reid merge în urma lui, şi – spre groaza mea – găinile aleargă direct spre sicrie în timp ce Vânătorii şi poliţiştii îşi continuă căutările.

Ţinându-mi respiraţia, încerc să-l imit pe Michal şi să mă topesc în umbre, nespus de recunoscătoare pentru pelerina lui neagră.

— Jean Luc, stai!

Reid o ia uşor la fugă ca să-l prindă din urmă, speriind găinile – o găinuşă grasă cotcodăceşte foarte strident – şi făcându-le să se urce pe sicriul meu şi al lui Michal.

— Vorbeşte cu mine!

— Nu avem ce vorbi.

Jean Luc se întinde, dând nebuneşte din mâini, dar ratează găina.

— Fermierul ăla nebun a spus tot ce era de spus, nu-i aşa? Célie trăieşte şi se zvoneşte că a fost la un bordel magic la sute de kilometri de aici. Nu doar în calitate de clientă clientă, adaugă el cu amărăciune, ci, din câte se pare, şi în calitate de curtezană.

Reid se apropie cu grijă de găină.

— Nu ştim de ce a fost acolo.

— Declaraţiile martorilor au fost destul de clare, Reid.

— Célie nu ți-ar face așa ceva, Jean!

Inima mi se prăbușește undeva la picioare, spărgându-se pe piatra cubică. Nu ar trebui să le ascult discuția. Ca și înainte, cuvintele astea nu sunt spuse pentru mine, dar cum aș putea să scap de ele? Dându-mă înapoi cât pot de încet, mă întorc – hotărâtă să le ofer intimitate sau poate să fug – și mă lovesc de pieptul lui Michal. Își întinde mâinile ca să mă țină de brațe, și un nou val de umilință, de *rușine,* mă copleșește când îi văd expresia calmă. Mă uit spre locul unde Odessa și Dimitri stau ca niște statui pe aleea din spate, la fel de nemișcați, de reci și de tăcuți. Și ei aud fiecare vorbă. *Știu* că aud și... și cred că o să vomit iar pe pantofii lui Michal.

„Pentru că târfulița ta se ascunde probabil în recolta mea."

„Se pare că a fugit cu o *creatură."*

Și apoi – pe aripile rușinii – două cuvinte:

„Recuperăm."

„Protejăm."

— Atunci, unde e?

Auzindu-i vocea, mă întorc din nou, iar Jean Luc își întinde brațele rugător, neajutorat, arătând spre sicrie, spre docuri, spre întinderea orașului, cu o neliniște tot mai mare. Se schimonosește la față. Mâinile încep să-i tremure.

— Dacă poate să viziteze un bordel din Amandine – dacă poate să se *dezbrace* pentru un străin –, de ce nu-și poate vizita logodnicul în Turnul Vânătorilor?

Dar Reid clatină repede din cap, nerăbdător, în timp ce Michal îmi dă drumul la mâini.

— Nu știm nimic despre vampiri. Din câte știm noi, ar *fi putut* fi influențată...

— Nu purta inelul de logodnă.

Găina cotcodăcește, uitată, între ei, ciugulind boabele împrăștiate.

— Lou ți-a spus și partea asta? Toate rapoartele spuneau același lucru: rochie roșie de curtezană și fără inel pe deget.

— Asta nu înseamnă nimic. *Nimic!* Nu, ascultă-mă, Jean!

Reid îl prinde de braț când Jean Luc rânjește disprețuitor și începe să se îndepărteze.

— *Ascultă!* Voi doi v-ați certat în noaptea în care a fost răpită – nu-

l purta nici atunci. Nu-l purta nici în parcul Brindelle.

Deși Jean Luc mârâie, Luc nu-i dă drumul.

— Ar fi putut să i-l ia chiar vampirul sau l-ar fi putut pierde când a fost răpită. Există o sută de explicații posibile...

Jean Luc nu se mai zbate.

— Și nu vom cunoaște adevăratul motiv până nu o găsim.

Reid oftează adânc și se uită cum Jean trece pe lângă găină.

— Ești hotărât să crezi ce e mai rău.

— Nu, sunt „hotărât" să o găsesc! îi aruncă el peste umăr. Să o găsesc, să arestez nenorocita de *creatură a nopții* care a luat-o și să nu o mai scap pe Célie din ochi niciodată.

După încă un moment prelung, Reid îl urmează înapoi în mijlocul tumultului – unde căpitanul și Frederic aproape au ajuns să se bată din cauza câinelui –, lăsându-mă în tăcerea chinuitoare de pe alee.

— Célie? întreabă Dimitri încet, dar ridic mâna să-l fac să tacă, pentru că nu pot să vorbesc.

„Recuperăm."

„Protejăm."

Știam că aceste cuvinte au un gust nepotrivit, acru și jignitor în gura mea. Acuzația lui de mai demult pătrunde încet între ele, întărindu-le răutatea.

„Nu o pot da afară. Célie e delicată."

„Știm amândoi că Morgane ți-ar fi tăiat gâtul dacă n-ar fi fost Lou acolo."

„Să nu o mai scap niciodată din ochi."

Înghițindu-le anevoie, mă forțez să mă uit la Michal, să privesc în ochii lui negri.

— Nu! îi spun, încercând să adopt stăpânirea lui de sine, chipul rece și inexpresiv al unui vampir.

Și eu pot să fiu de piatră. N-am să mă fisurez și n-am să mă sparg.

— Nu vreau să vorbesc cu el.

Deși Michal își mișcă buzele de parcă ar vrea să obiecteze, dă scurt din cap, așezându-mi gluga. Când face un pas în spate și-mi oferă mâna, e cât se poate de clar ce vrea să spună: de data asta, e doar alegerea mea să merg cu el.

Îi iau mâna fără ezitare.

Nu vorbim când mă urcă în sicriul nostru în timp ce Odessa şi Dimitri urcă în ale lor şi marinarii ne remorchează prin port către corabie. Îmi ţin şi acum respiraţia, numărând fiecare bătaie a inimii şi rugându-mă să meargă totul bine. Oare toate statuile sunt la fel de goale pe dinăuntru pe cât mă simt eu acum? La fel de fragile? Toate suferă în taină de senzaţia asta de groază? Câinele căpitanului a încetat, în sfârşit, să latre, iar copiii au amuţit. Chiar şi fermierul a terminat cu înjurăturile. Nu se mai aud decât ordinele răstite ale Vânătorilor şi mormăielile negustorilor şi echipajului din port.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile de uşurare.

Exact când expir – convinsă că am ajuns pe pasarelă –, un marinar aproape de capul meu scoate un strigăt de panică. O găină cotcodăceşte drept răspuns, iar sicriul se răstoarnă, căzând într-o parte. Michal mă prinde cu braţul de talie în aceeaşi clipă, dar, înainte să mai respir o dată, ne lovim de peretele sicriului care cade pe caldarâm şi capacul se deschide. Deşi Michal înjură furios, răsucindu-se prin aer ca să ajungă sub mine, încă îmi clănţănesc dinţii când ne rostogolim pe jos.

Când ne rostogolim în dreptul unor cizme cunoscute, murdare de cereale.

— O, Doamne! şoptesc.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

— Ai încredere în mine!

Oftând, uitându-se resemnat la stele, Michal se loveşte cu capul de caldarâm în timp ce Jean Luc ne priveşte cu gura căscată, iar în port se lasă o tăcere deplină.

— El nu ne va fi de niciun folos.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Ultima

MĂ RIDIC ÎNCET ÎN PICIOARE.

Niciodată nu s-au mai uitat atâţia oameni la mine, şocaţi, dar pentru prima dată în viaţă, atenţia lor nu mă face să roşesc. Nu mă poticnesc şi nu mă bâlbâi văzând uimirea şi indignarea lor crescândă. Nu, simt că membrele mele sunt de gheaţă, iar mâinile îmi tremură în timp ce netezesc rochia roşie, îmi dau părul de pe faţă şi-mi ridic bărbia. Pentru că nu ştiu ce altceva să fac. În mod sigur, nu mă pot uita la Jean Luc; nu suport să-i văd expresia. S-a făcut alb ca varul la faţă şi, cu toate că deschide gura să vorbească, nu iese nicio vorbă. Nu înţelege. Sigur că nu – nimeni nu înţelege –, şi bărbia începe să-mi tremure fără să vreau.

E numai vina mea.

Deodată, mă aplec să ridic găina, dar pasărea cotcodăceşte şi îmi scapă printre degete, luând-o la sănătoasa. Prea rapidă s-o prind. Alerg după ea din reflex, iar paşii îmi răsună puternic şi strident în liniştea din port, dar nu contează; găina ar putea păţi ceva şi, dacă e aşa, rănile acelea ar fi tot din vina mea. Trebuie să... o prind cumva, poate să o leg de picior. Mă mişc mai repede, mai stângaci. Odessa a studiat medicina, aşa că poate ştie cum să...

Găina aleargă direct spre Jean Luc.

Pierzându-mi capul cu totul, sar spre ea, hotărâtă să o *ajut* cumva, dar, cu un chirăit panicat, schimbă direcţia şi se loveşte direct de gleznele lui Reid. Mă opresc brusc, cu o secundă înainte de a face acelaşi lucru. El se apleacă precaut să o ridice şi spune încet:

— Bună, Célie!

— Reid! Ce mai faci?

Mă îndrept imediat de spate, continuând să tremur ca o frunză şi forţându-mă să schiţez un zâmbet. Înainte să răspundă, adaug în grabă:

— Oare să... să-i verificăm aripa? Penele par puţin zburlite, de parcă... de parcă şi-ar fi rupt-o sau...

Dar Reid clatină din cap cu un surâs trist.

— Cred că găina e teafără.

— Ești sigur? Vocea îmi sună tot mai ascuţit: Pentru că...

Dar în clipa aceea Jean Luc mă apucă de încheietură – chiar de mușcătura lui Michal – şi mă întoarce cu faţa spre el, spre chipul lui pe care apar o mie de întrebări nerostite. Deşi încerc să nu tresar de durere, nu mă pot abţine. *Doare.* Văzând că am inspirat brusc, Michal, Odessa şi Dimitri se materializează pe loc lângă mine, iar Jean Luc se uită de la feţele lor nepământene la încheietura mea şi la urmele vizibile de dinţi. La sângele care îi curge încet printre degete. Face ochii mari şi, aproape instinctiv, îmi smulge pelerina de la gât şi dezvăluie rănile mai adânci şi mai întunecate. Încleştându-şi fălcile, scoate balisarda de la curea.

— Jean... îi spun repede.

— Treci în spatele meu!

Cu o voce poruncitoare, încearcă să mă îndepărteze de Michal şi de ceilalţi, dar nu mă las şi clatin din cap, încordându-mi gâtul până începe să mă doară. Se uită șocat la mine.

— *Acum,* Célie!

— N-nu!

Când mă răsucesc ca să-i slăbesc strânsoarea şi să mă retrag spre Michal – când Michal îşi strecoară un braţ protector în jurul taliei mele –, imaginea îl lovește pe Jean Luc cu forţa unei ghilotine în cădere. O văd în secunda în care coboară – clipește, iar expresia îi devine brusc goală. Apoi se transformă în ceva nefamiliar, ceva *urât,* când îmi dă drumul la mână.

— L-ai lăsat... Te-a *mușcat!*

Îmi ridic încheietura la piept.

— Nu înseamnă ce crezi tu.

— Nu?

Deși încearcă să-şi ascundă suspiciunea, încă se simte nota de agitaţie din vocea lui.

— Atunci, ce înseamnă? Te-a... te-a forţat?

— Nu m-a forţat să fac nimic, îi răspund repede. Era... Jean, era rănit şi avea nevoie de sângele meu ca să se vindece. Ar fi murit fără el. Să împarţi sângele cu vampirii nu este întotdeauna... Nu trebuie să

fie...

— Nu trebuie să fie *ce?*

Ochii lui Jean Luc se concentrează pe fața mea, iar eu, blestemându-mi propria prostie, mă uit neajutorată la el. Nu pot s-o spun. *Nu pot.* Ținându-mă în continuare de încheietură, mă rog mai tare ca niciodată – la cine sau la ce entitate, nu știu, căci e clar că Dumnezeu m-a abandonat.

— Célie! mă avertizează el când tăcerea se prelungește prea mult.

— Nu e nevoie să fie... sexual, termin în șoaptă.

Se dă înapoi de parcă l-aș fi plesnit. Când mulțimea începe să șușotească, își încleștează fălcile, iar eu mă pregătesc, așteptându-mă la ce e mai rău.

— Deci e adevărat, rostește cu răceală. Chiar ești o târfă!

Un sunet gros și amenințător reverberează din pieptul lui Michal. Îl simt până pe șira spinării când mă lipesc de el, clătinând din cap încă o dată. De data asta, ca un avertisment. Nu-l pot lăsa pe Michal să-l atace pe Jean Luc și nu-l pot lăsa nici pe Jean Luc să-l atace pe Michal. Pentru că, dacă unul dintre ei îl rănește pe celălalt, nu știu ce-o să mă fac și pentru că... pentru că merit furia lui Jean Luc. Da! Merit durerea lui. Și pentru că, așa cum mi-au spus cândva Lou și Coco – nu e cel mai rău lucru pentru o femeie să fie târfă. Și totuși...

— Nu vorbești serios, îi răspund încet.

Pufnește și arată mâhnit la rochia roșie de sub pelerina lui Michal.

— Cum altfel i-ai spune? De *două săptămâni* te caută tot regatul – temându-se de ce e mai rău, *speriat* de ce ar putea descoperi –, iar tu unde ai fost?

Își strânge pumnul în jurul balisardei.

— Îi distrai pe localnici.

Când rostește ultimele cuvinte, se uită la Michal, care chicotește amenințător.

— Eu nu sunt localnic, căpitane, și ce noroc pe tine că nu sunt!

Odessa îi dă un ghiont puternic în coaste.

Jean Luc se uită la ei câteva secunde – în timp ce dezgustul și neliniștea se războiesc pe fața lui –, apoi se întoarce spre mine și întreabă mârâind:

— *Cine* e el?

Deschid gura să răspund, apoi o închid repede la loc. Cum *naiba* să-i explic despre Michal fără să-i dezvălui secretul nu doar în fața sutelor de gură-cască, ci și a întregului contigent al Vânătorilor, care – în mod cât se poate de convenabil – flutură săbii de argint?

Simțind că ezit, Michal pășește ușor în față.

— Dat fiind că stau chiar în fața ta, spune el cu vocea aceea calmă, aparent plăcută, e nepoliticos să nu mă întrebi direct. Cu siguranță logodnicul lui Célie ar trebui să știe cum să se poarte. Cu toate astea – Jean Luc se îmbujorează din cauza insultei –, pentru a pune capăt cât mai repede acestei discuții, știi deja cine sunt. Ți-a spus Célie.

Își înclină ușor capul, cu ochii negri reci, fără să clipească.

— Sunt Michal Vasiliev, iar ei sunt verii mei, Odessa și Dimitri Petrov. Am angajat serviciile lui Célie ca să răzbunăm uciderea surorii mele, care – cred eu – e doar unul dintre numele de pe lista lungă de victime. Îndreptându-se de spate, adaugă: Nu ar trebuie să fie o surpriză pentru nimeni că Célie a găsit deja cadavrul *și* grimoarul care au fost furate, lucruri pe care le-a găsit în Les Abysses în timp ce lucra sub acoperire.

Tăcerea se adâncește la vorbele lui și *simt* ochii tuturor din port îndreptându-se spre rochia mea roșie.

— Michal! șoptesc, clipind repede.

Nimeni... nimeni nu a *gândit* vreodată asemenea lucruri despre mine, darămite să le rostească tare în fața a sute de oameni. Nu ar trebui să însemne atât de mult – nu spune nimic neadevărat –, dar genunchii mei tot amenință să cedeze sub privirile curioase ale mulțimii.

N-am să mă fisurez. N-am să mă sparg.

— La acest bordel, continuă Michal impasibil, ducându-și mâinile la spate și dându-mi târcoale, Célie a descoperit că Babette Trousset nu e moartă, ci vie și nevătămată. Vrăjitoarea de sânge și-a înscenat moartea, după care a furat grimoarul prețios și a fugit în brațele verișoarei sale, Pennelope Trousset, care a adăpostit-o în secret zile întregi. Probabil ambele femei au acționat la ordinele unui bărbat care își spune Necromantul. Bineînțeles, Célie a investigat toate aceste lucruri în timp ce nu se afla *sub ochii tăi.*

Jean Luc, uluit pe moment de dezvăluiri, pare să-și revină în fire cu

propria întorsătură rușinoasă de frază.

— Pentru că ai *răpit-o* tu...

Înainte ca vreunul dintre cei doi să facă mai mult decât să mârâie, Reid apare între ei, ţinând încă în braţe găina nemulţumită. Spre uimirea mea, nu vorbeşte nici cu Jean Luc, nici cu Michal, ci se uită cu atenţie la mine.

— Célie, ești rănită?

Îşi coboară privirea la sângele de pe rochia mea, de pe încheietură, de pe gât.

— Ești teafără?

— Sunt...

De parcă nu m-ar auzi, Jean Luc îşi bagă balisarda cu forţă înapoi în teacă.

— Ce fel de întrebare e asta? Normal că nu e „teafără”. În mod clar, nu e în apele ei şi nu *este* de multă vreme.

Pronunţă cuvintele ca pe un edict, de parcă percepţia lui despre starea mea e mai realistă decât a mea, şi simt că o flăcăruie îmi topeşte gheaţa din piept.

— Nu te întreba pe tine, Jean. Mă întreba pe *mine.* Și, ca să ştii şi tu, chiar *este* nepoliticos să vorbești despre cineva indirect când persoana aceea stă drept în faţa ta.

Se holbează la mine de parcă mi-am pierdut minţile.

— Tu te auzi ce spui? Célie pe care o cunosc *eu* nu ar fi niciodată de acord cu cineva ca...

— Poate că Célie pe care o cunoști tu nu a existat niciodată. Te-ai gândit vreodată la asta?

Instinctiv, strâng mâna în jurul cruciuliţei de la gât până când marginile ascuţite îmi intră în palmă. Aprinzându-mi focul din piept.

— Se poate întâmpla fără să ne dăm seama – ne îndrăgostim de o idee, nu de un om. Ne dăm reciproc frânturi din noi înșine, dar niciodată întregul şi, fără întreg, cum putem cunoaşte cu adevărat un om?

„Iar tu nu vei cunoaşte niciodată o lume fără lumina soarelui, nu-i aşa? Nu şi scumpa noastră Célie.”

Nici ea nu m-a cunoscut niciodată cu adevărat.

— Célie, ce... ce tot *zici* acolo?

De data asta, Jean Luc mă prinde de mâna sănătoasă, strângând-o cu disperare şi căutând un fel de asigurare.

— E vorba de Vânători? Ascultă, dacă nu mai vrei să fii vânător – *vânătoreasă* –, nu e nevoie să fii. Eu... Célie, am vorbit cu părintele Achille luna trecută şi a fost de acord să cumpăr o casă aproape de Saint-Cécile, fără să renunţăm la jurăminte. Putem să ne *mutăm* din Turnul Vânătorilor.

Când îmi iau cealaltă mână de pe cruciuliţă, o prinde şi pe aceea cu ochii încărcaţi de emoţie sau poate de lacrimi nevărsate. Păşeşte mai aproape şi-şi coboară vocea:

— Am văzut deja câteva – una chiar pe aceeaşi stradă cu Lou şi Reid. Are un portocal în spate şi... şi voiam să fie o surpriză de ziua ta.

Îmi ridică mâinile la buze, sărutându-mi încet încheieturile degetelor.

— Vreau să construiesc un *cămin* cu tine.

Mă uit la el un moment prelung, străduindu-mă să mă stăpânesc. Apoi îi răspund:

— Şi ce ai vrea să fac acolo, Jean? Să storc portocale în fiecare dimineaţă înainte ca tu să pleci la lucru? Să învăţ cinci-şase copii să brodeze sau să aranjeze biblioteca în ordine alfabetică? Asta vrei?

Îmi strânge mâinile, parcă încercând să-mi bage minţile în cap.

— Credeam că asta vrei *tu.*

— Nu *ştiu ce* vreau!

— Atunci, alege orice!

Acum văd lacrimile strălucind în ochii lui şi urăsc imaginea lor. Dar pe mine mă urăsc şi mai mult.

— Alege orice, şi o să fac să se îndeplinească...

— Nu *vreau* să faci nimic să se îndeplinească, Jean.

Am nevoie de toată puterea să nu mă retrag acum, să nu fug şi să-l umilesc în faţa acestor oameni. Nu merită aşa ceva. Nu merită *asta,* dar nici eu nu merit.

— Nu poţi să înţelegi? Vreau să îndeplinesc singură aceste lucruri. Am *nevoie* să le îndeplinesc singură...

— De-asta ai fugit cu el?

Din nou disperată, privirea sa coboară la gâtul meu şi, după încă o secundă plină de încordare, închide ochii de parcă nu suportă să-l

vadă, răsuflând cu dificultate.

— Ai plecat ca să mă pedepsești? Ca să... *dovedești* cumva de ce ești în stare?

Cuvântul mi se înfige prin coaste direct în inimă, prea familiar și adevărat ca să-l ignor. Jean Luc nu știe ce spune, desigur. Nu *vrea* să mă rănească, dar acum doar câteva a pronunțat cuvântul „răpire" ca pe o înjurătură.

— N-am fugit, îi spun printre dinți, dar acum îmi doresc s-o fi făcut.

Acum Jean Luc deschide ochii.

— Uită-te la toate întrunirile pe care le-ai făcut, la secretele pe care le-ai păstrat – poți să spui sincer că le regreți? Ai face ceva diferit, dacă ai putea?

Deși întrebarea e pentru Jean Luc, propriul meu răspuns iese repede și sigur la suprafață între noi.

Da, e numai vina mea, dar nu mă îndur să regret alegerile pe care le-am făcut. Ele m-au adus aici. Fără ele, n-aș fi observat niciodată neliniștea profundă din sufletul meu când mă uit la Jean Luc, apoi la Reid, la Frederic și la frații mei de altădată. N-aș fi auzit niciodată liniștea asta asurzitoare.

Poate că nu știu exact ce vreau, dar știu că acel lucru nu se mai află aici.

— Tot ce am făcut, spune Jean Luc într-un târziu, a fost ca să te protejez.

Acum îi strâng *eu* mâinile, încercând să pun și ultima fărâmă de iubire și respect în atingerea asta. Pentru că asta și este: ultima.

— Îmi pare rău, Jean, dar nu am nevoie să mă protejezi! N-am avut niciodată nevoie să mă protejezi. Aveam nevoie să mă iubești, să ai încredere în mine, să mă alini și să mă motivezi. Aveam nevoie să vorbești cu mine când aveai o zi proastă și să râzi cu mine când eu aveam una bună. Aveam nevoie să aștepți să prind spiridușii aceia pe câmpul fermierului Marc, așa cum aveam nevoie să încalci regulile și să mă *săruți* când însoțitorul se uita în altă parte.

Se îmbujorează din nou – uitându-se repede în jur –, dar aș fi cea mai josnică ipocrită să-i mai protejez sentimentele acum.

— Aveam nevoie să-mi ceri sfatul când ai găsit primul cadavru,

chiar dacă nu puteai să-mi ceri ajutorul. Aveam nevoie să preţuieşti părerea mea. Aveam nevoie să mă tachinezi, să mă îndemni şi să-mi mângâi părul când plângeam; aveam nevoie de o sută de lucruri diferite de la tine, Jean Luc, dar protecţia ta nu a fost niciodată unul dintre ele. Iar acum... acum nu mai am nevoie de nimic de la tine. Am învăţat să supravieţuiesc singură.

Înghiţind în sec, mă forţez să rostesc şi restul, să recunosc adevărul din acele cuvinte.

— În ultimele două săptămâni, am pătruns prin văl şi am dansat cu fantomele. Am băut sângele unui vampir şi am trăit în întuneric. Dar sunt încă aici.

Vocea mea sună mai tare, mai puternică, când spun asta.

— Sunt încă *aici* şi sunt foarte aproape să găsesc criminalul. Mă urmăreşte, Jean – mă vrea *pe mine* –, şi ştiu că pot să-l prind dacă am puţin timp.

Deşi încerc să mă retrag, mâinile lui Jean Luc se strâng în jurul alor mele.

— Cum adică, te vrea *pe tine?* Ce tot zici?

— Tu *asculţi* ce spun? Ai auzit ceva din tot ce am...

— Normal că te ascult! Asta e problema – te *ascult,* şi tocmai ai spus că un nebun care îşi spune *Necromantul* te urmăreşte!

Îmi dă drumul la mâini de parcă l-aş fi ars.

— Célie, eşti plecată de mai puţin de două săptămâni şi ai reuşit cumva să atragi atenţia unui ucigaş. Nu vezi cât de periculos este? Nu *vezi* câtă nevoie ai să fii în jurul oamenilor care...

— ...mă închid în Turnul Vânătorilor?

Cu toate eforturile mele, lacrimi fierbinţi şi pline de furie îmi izvorăsc dintr-odată. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred ce *spune.* Credeam că – dacă o să-i explic cum trebuie – o să înţeleagă, poate chiar o să aibă remuşcări, dar e clar că Filippa nu e singura în privinţa căreia m-am înşelat amarnic. *E rănit,* îmi amintesc cu insistenţă, strângându-mi corpul în braţe, dar el nu e singurul rănit. Făcând încă un pas în spate, adaug:

— Să-mi spună să fiu o vânătoreasă cuminte şi să aştept în camera mea până se ocupă bărbaţii de toate?

Ochii îi scapără ameninţător şi îşi îndreaptă umerii cu aerul unui

bărbat care se pregătește de ceva neplăcut.

— Destul, Célie! se răstește el. Te întorci cu mine în Turnul Vânătorilor fie că-ți place, fie că nu, și putem termina discuția asta între patru ochi!

Se uită la Reid și la Frederic, apoi la mulțimea care ne privește, după care se oprește la Michal.

— Nu îngreuna situația mai mult decât e necesar! îl avertizează.

Michal nu mai pare rece și impasibil.

— O, dar deja ai făcut asta!

— Nu vin *nicăieri* cu tine! mă răstesc.

— Ba da, vii!

Jean Luc încearcă să mă prindă de braț, iar eu reacționez fără să gândesc – mai repede chiar și decât vampirii din spatele meu –, sărind într-o parte și smulgându-i balisarda de la curea când pășește greșit, ca să nu se ciocnească de Michal. Restul pare că se întâmplă cu încetinitorul. Piciorul i se îndoaie, alunecând ușor pe caldarâm, și se forțează să se îndrepte, răsucindu-se cu fața spre mine și pierzându-și echilibrul.

Cu un bufnet penibil, cade la picioarele mele, iar portul se umple de râsete înfundate. Cineva chiar aplaudă.

Sunetul îmi face inima să se oprească.

— O, Doamne!

Furia pe care o simțeam dispare instantaneu și cad în genunchi, împingând balisarda spre el și încercând totodată să-l ridic în picioare și să-i șterg noroiul de pe haină.

— Ești teafăr? Îmi pare rău, Jean, n-am vrut...

Dar el îmi dă mâinile la o parte, cu o expresie mai rece și mai furioasă decât am văzut vreodată pe fața lui. Luând balisarda, se ridică repede în picioare, și mă ridic după el, simțindu-mă tot mai rău cu fiecare secundă.

— Te rog, crede-mă, n-am vrut...

— Pleacă!

O spune simplu, irevocabil, iar mâinile mele întinse încremenesc între noi. Fără să se uite la mine, ia găina de la Reid, care stă acolo, palid și nemișcat, și o bagă în cușcă împreună cu celelalte. Apoi aruncă peste umăr:

— Și nu te mai întoarce!

PARTEA A IV-A

Quand on parle du loup, on en voit la queue.

Vorbeşti de lup şi lupul la uşă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Prințesa invizibilă

ADEVĂRUL ESTE CĂ ÎMI AMINTESC FOARTE PUŢIN DIN drumul de întoarcere la Requiem.

Îmi amintesc încă și mai puţin cum am coborât de pe corabie și cum m-am împleticit pe pasarelă după Michal și ceilalţi. Probabil ne-a condus el prin piaţa aglomerată și spre castel – probabil am pus un picior în faţa celuilalt –, dar n-am să știu niciodată cum mi-am găsit camera, cum mi-am scos rochia pătată de sânge și cum m-am prăbușit în fotoliul moale de lângă foc.

Michal nu mă urmează.

Poate a simţit că vreau să fiu singură, să mă gândesc, și nu puteam să fac asta în prezenţa lui – și l-am văzut împingându-l pe Dimitri spre biroul său pentru discuţia aceea detaliată, ceea ce înseamnă că irosesc timp preţios uitându-mă în gol la flăcările astea. Ar trebui să scotocesc coridoarele în căutarea camerei lui Dimitri, să sparg ușa și să caut orice îl leagă de sora mea. Poate că Michal scoate tot adevărul de la vărul lui, dar poate că nu, ceea ce înseamnă că *acum* e momentul în care trebuie să acţionez. Cine știe când mai apare altă ocazie?

Din păcate, corpul meu refuză să se miște.

Odessa plescăie iritată din limbă și caută ceva în dulapul din spatele paravanului de mătase. Ceaţa de afară îi rămâne agăţată de pelerina de lână și de cizmele lustruite, iar umbrela umedă stă sprijinită de balustradă.

— Nu era nevoie să vii după mine, îi spun.

— N-am „venit” după tine, dragă. Te-am „însoţit”.

— Atunci, nu era nevoie să mă „însoţești”.

Ștergând picăturile de umezeală de pe crucea Filippei, pipăi marginile netede cu degetul mare. Când mi se agaţă unghia în clapeta secretă, oftez și ascund lănţișorul sub guler, simţindu-mă ameţită, confuză și epuizată, în general. Trebuie să mă ridic; trebuie să verific camera lui Dimitri. Dar un fior îmi zguduie corpul și stomacul îmi

chioraie.

— Michal a promis că nu mi se va întâmpla nimic rău aici, şi, chiar dacă n-ar fi făcut-o, mă îndoiesc că are cineva chef să mă atace după ce s-a întâmplat în crescătoria de păsări.

— Le subestimezi neliniştea din momentul ăsta. Mâine este Noaptea Tuturor Sfinţilor, iar Michal ne-a prins aici ca pe nişte şobolani în capcană – cuvintele lui Priscille, nu ale mele, adaugă ea, absolut indiferentă, când îi arunc o privire suspicioasă.

Scoate o rochie de satin de culoarea trandafirului.

— Şi te porţi ciudat.

— Poftim?

— Întotdeauna ai fost *puţin* ciudată, desigur – cu toate prostiile alea cu Mireasa şi Necromantul –, dar purtarea ta a fost mai ciudată ca de obicei de când am plecat din Amandine. Ai scos nu mai mult de câteva cuvinte când ne-am întors în Cesarine, iar pe corabie, când am revenit în Requiem, ai vorbit şi mai puţin – asta dacă nu punem la socoteală şi întâlnirea aceea oribilă cu logodnicul tău, deşi aş prefera să nici nu vorbesc despre el. Tipul acela e un dobitoc şi jumătate, şi sunt de acord că ai luat decizia corectă rupând logodna.

O privesc uluită. *Şocată.* Lăsând la o parte faptul că *Odessa* are îndrăzneala de a numi pe cineva ciudat, nu mă aşteptam din partea ei să fie atât de... de receptivă. Poate pentru că vorbeşte atât de mult despre ochiul uman şi Biserica timpurie sau pentru că are, de obicei, o expresie de plictiseală supremă.

— Nu e dobitoc, murmur, intrând în defensivă.

Acum nu mai pare deloc plictisită. Uitându-se la mine cu ochi ageri, ca de pisică, mă întreabă:

— De asta ai fost atât de tăcută? Din cauza logodnicului tău mizerabil?

Îmi feresc iute privirea.

— Fost logodnic.

— Da! El.

Văzând că nu răspund, se apropie de mine şi pocneşte din degetele ei ascuţite, făcându-mi semn să mă ridic. Mă supun, deşi fără tragere de inimă.

— Sau... poate regreţi acuzaţia odioasă pe care ai făcut-o despre

fratele meu?

Își țuguie buzele violet în timp ce îmi trage rochia trandafirie peste cap.

— Nu, nu e vorba nici de asta! *Poate* consideri că a ucis-o pe verișoara noastră și încă mai complotezi să distrugi toată rasa vampirilor. Încep să mă apropii?

— La naiba! Mi-ai descoperit planul.

Se încruntă și îmi strânge corsetul rochiei cât poate de tare.

— Cred că ascunzi ceva, Célie Tremblay.

Nu mă simt în stare s-o contrazic, așa că mă târăsc înapoi spre fotoliu, ridicându-mi genunchii la piept și cuprinzându-i cu brațele. Totodată, rămân uitându-mă atent la foc.

— Ai ucis-o? o întreb. Pe Priscille?

— Și dacă aș fi făcut-o? Ea *sigur* te-ar fi ucis. Apoi – înainte să-i cer un răspuns sincer – se așază pe celălalt fotoliu și mă întreabă: Chiar ai vorbit cu Mila?

Deși tonul ei rămâne indiferent, *prea* indiferent, ochii îi trădează curiozitatea în timp ce eu dau din cap aprobator, căci nu am energia necesară să mint sau să-i distrag atenția. Ia o carte de pe masa dintre noi fără să se uite la titlu.

— Și... ți-a spus dacă o să mai vină în vizită? Nu că îmi *lipsește* neapărat, dar, dacă aș vedea-o *din întâmplare...*

— Ultima dată când am vorbit cu Mila a spus clar că nu poate să ne ajute.

Odessa își dă ochii peste cap.

— Fermecătoare ca întotdeauna, verișoara noastră, dar eu nu am *nevoie* de ajutorul ei! Vreau doar să... păi, să vorbesc cu ea, cred.

Tunetul bubuie în liniștea care se așterne.

Ah! îmi sprijin bărbia pe genunchi. Deși nu m-am gândit la moartea Milei decât în legătură cu Michal, în noaptea aceea nu doar el a pierdut un membru al familiei. Bineînțeles că și Odessa îi simte lipsa. Într-adevăr, n-am văzut-o petrecându-și timpul cu altcineva decât cu Dimitri – nu are o mamă iubitoare sau mătuși prea grijulii, nici semeni cu care să se tachineze ori prietene deghizate în doamne de onoare. Această idee îmi stârnește un zvâcnet neașteptat în piept. Să-l ai doar pe fratele tău drept tovarăș... Singurătatea trebuie să fie

incredibil de mare.

— Michal a spus că Mila nu va putea să păstreze prea mult distanţa, îi spun când tăcerea dintre noi se prelungeşte, oferindu-i o ramură de măslin. A spus că tentaţia de a se amesteca va fi prea mare.

Un zâmbet reţinut îi apare pe buze.

— Pare ceva caracteristic pentru amândoi verii mei.

— Vrei să văd dacă e aici?

Lasă cartea la loc pe masă, prefăcându-se că se gândește și încercând cu disperare să rămână indiferentă.

— Presupun... Dacă nu e foarte dificil.

Oftând din pricina încăpăţânării ei, închid ochii şi mă concentrez la durerea surdă din piept. *Dorinţă,* îmi dau seama. Mai mult ca orice, îmi doresc să aflu adevărul despre sora mea, aşa cum Odessa îşi doreşte să o revadă pe verişoara ei. În timp ce prima aşteaptă undeva aproape, dar inaccesibilă – la un vârf de deget distanţă –, pe cealaltă o ţin în palme. Pot să fac asta pentru Odessa. Pot s-o fac pentru Mila şi pot s-o fac pentru *mine;* încă nu sunt pregătită să verific camera lui Dimitri sau să aflu despre Filippa. Poate nu voi fi niciodată.

Drept răspuns, frigul se înteţeşte în jurul meu, iar presiunea îmi crește dureros în urechi. Când deschid ochii iar, Odessa icnește ușor văzând lumina nouă, argintie, din ei, şi se apleacă să-i observe de aproape.

— Michal mi-a spus despre strălucire, fireşte, dar descrierea lui nu le face cinste. E *delicios* de înfiorător! Spune-mi: îţi afectează vederea? De exemplu, îţi acoperă câmpul vizual cu un luciu mai delicat?

— Scoate-ţi mănuşa!

Cu un zâmbet abătut, întind spre ea palma goală. Ea o privește curioasă, dar îşi scoate mănuşa; când pielea ei o atinge pe a mea, icneşte din nou, cu ochii mari, tresărind când simte că avem aproape aceeaşi temperatură.

— *Fascinant...*

Dar cuvântul parcă i se opreşte în gând în timp ce-mi urmăreşte privirea şi o zăreşte pe Mila, care pluteşte la mezanin, uitându-se la noi de sus cu o expresie mai degrabă sfioasă. Văzând-o, simt căldura împletindu-se cu durerea în piept. Se pare că nu doar Odessei i-a fost dor de verişoara ei.

— *Mila?*

Odessa aproape mă târăște spre scara în spirală.

— Ești chiar tu?

Un zâmbet șters apare pe fața Milei și ridică o mână opacă să ne salute.

— Bună, Dess!

Își întoarce privirea la mine și își drege glasul cu un chicotit stângaci.

— Célie.

Nici eu nu reușesc să-mi rețin zâmbetul. Odessa continuă să clipească rapid, încercând în zadar să-și stăpânească uimirea și încântarea.

— Pentru o clipă, îi spun, am crezut că ai trecut mai departe fără să-ți iei rămas-bun – după toate prostiile alea de la crescătoria de păsări despre *refuzul de a ne bântui* și renunțare –, dar în tot acest timp ne-ai urmărit, nu-i așa?

Mila își dă părul lung peste umăr și plutește spre podea lângă noi.

— Și bine am făcut, pentru că Guinevere n-ar fi venit după *mine* și s-a dovedit foarte utilă în Les Abysses.

O pauză jucăușă.

— Am auzit că acum voi două sunteți cele mai bune prietene. Incredibil de special!

— Guinevere?

Odessa se uită la noi, încercând să deslușească sensul discuției noastre.

— Adică Guinevere de *Mimsy,* stricata aia nerușinată care mi-a spart geamurile din laborator? înainte să răspundem – de parcă nu se poate abține –, adaugă: Iar fantomele nu pot *trece mai departe,* Célie. După moartea trupurilor, trebuie să aleagă dacă vor trece pe tărâmul morților sau vor rămâne în preajma tărâmului celor vii. Nici măcar tu nu poți ajunge la cei care aleg prima variantă, iar cei care o aleg pe a doua – se uită rușinată la Mila – rămân blocați între tărâmuri pentru totdeauna, căci nu mai pot exista cu adevărat nici în unul, nici în celălalt.

Mila își dă ochii peste cap către candelabru.

— Vorbești de parcă ai înghițit *Cum să comunici cu morții.*

— Se poate să-i fi aruncat o privire, pufnește Odessa, după ce Michal mi-a spus că a vorbit cu tine.

Dar umorul din privirea Milei dispare când aude numele lui Michal, iar fața i se crispează aproape imperceptibil. Odessa observă totuși.

— Ei, haide! Doar nu mai ești supărată pe el după atâția ani!

— Ca să știi și tu, nu sunt *supărată* pe el. Pur și simplu nu vreau să...

Odessa o întrerupe cu o exclamație disprețuitoare, aruncându-mi o privire exasperată.

— Michal a transformat-o pe Mila în vampir când erau tineri, așa că ea nu i-a iertat-o niciodată. Apoi i se adresează Milei cu severitate: Tu erai *bolnavă.* Ce te așteptai să facă sărmanul tău frate? Dacă l-aș fi văzut pe Dimitri că se topea așa, măcinat de o moarte lentă și chinuitoare, aș fi făcut lucruri mult mai rele ca să-l salvez.

Informația asta mă face să mă încrunt. Pentru prima dată în viață, habar nu am ce aș putea spune. Pentru că Michal nu mi-a spus asta niciodată – și de ce ar fi făcut-o? Până săptămâna trecută, credeam că e doar sadic, și i-am spus-o fără rețineri. Totuși... simt o căldură inexplicabilă în jurul gulerului, pe care îl trag inutil de pe gât. În Amandine, i-am spus o mulțime de lucruri despre sora mea. Ar fi putut face la fel. Nu i-aș fi purtat pică pentru atenția lui.

De parcă mi-ar simți tulburarea, Odessa mă strânge de mână, dar nu spune nimic.

— Nu a vorbit cu Michal ani – *ani* – întregi, doar pentru că și ea și-a dăruit inima unui ticălos nevrednic, cum e vânătorul tău.

Mila expiră brusc, jignită, și își încrucișează brațele pe piept.

— Asta nu are nicio legătură cu Piotr.

— Nu? Nu a încercat cumva să-ți taie capul când i-ai arătat colții tăi noi și frumoși?

Când Mila se încruntă, refuzând să răspundă, Odessa dă din cap cu o satisfacție sumbră, întruchiparea unui frate mai mare. Durerea din pieptul meu e de zece ori mai intensă.

— Michal nu a mai transformat nici măcar o singură persoană din ziua aceea, îmi spune ea. În toată existența lui, a creat-o numai pe surioara lui cea nerecunoscătoare, care îl pedepsește pentru asta în

fiecare zi.

Revelaţia se năpusteşte dintr-odată în sufletul meu, iar insistenţa lui – ba nu, *agresiunea* lui – să nu beau niciodată de la el sau de la alt vampir... capătă brusc sens. Totuşi... O privesc pe Odessa nedumerită şi mă încrunt.

— Atunci, *pe tine* cine te-a creat?

Se uită urât la Mila, care – cu toată înţelepciunea ei – pare mai tânără în prezenţa verişoarei sale. Cu braţele tot încrucișate. Cu fălcile încleştate. La fel cum s-a purtat la crescătorie cu Michal, pe care pare să-l apere şi să-l condamne în egală măsură.

— Ce e? se răsteşte la noi două. Doar nu te aşteptai să trăiesc o veşnicie doar cu *Michal* drept tovarăş. Îl iubesc pe fratele meu – *serios* –, dar are tot atâta personalitate ca piatra aia.

Îşi ridică bărbia spre stânca din spatele nostru.

— Numai că piatra aia nu încearcă să-mi controleze orice mişcare.

Căldura de pe gât mă înţeapă mai tare – nu mai e doar un disconfort, ci o iritare subită şi surprinzătoare. Deschid gura înainte să mă gândesc mai bine, înainte să pot opri acuzaţia usturătoare care-mi iese pe gură.

— Mila, nu prea pare corect să-i porţi pică lui Michal dacă *și tu* ţi-ai transformat rudele în vampir.

Milei îi scapă o exclamaţie de uimire.

— De parcă ai şti tu ceva despre asta! Doar pentru că eşti acum îndrăgostită nu înseamnă că aşa e toată lumea şi... şi – scoate un geamăt de frustrare, şi tot corpul pare să i se pleoştească în timp ce al meu se încordează – şi *îmi pare rău!* Am spus un lucru oribil, şi *normal* că n-am vorbit serios. Doar că... Michal e Michal şi a ales în locul meu. *Întotdeauna* alege în locul meu, iar acum nu mai sunt nici măcar vampir. Sunt *moartă.* Voi toţi v-aţi plimbat prin lume, bucurându-vă de o aventură minunată, iar eu nu pot merge cu voi. Nu cu adevărat. Pe mine nici măcar nu mă *vede* nimeni în afară de tine, Célie, şi pur şi simplu... nu este...

Orice ar fi *acel* lucru, Mila nu pare capabilă să-l exprime, dar tot înţeleg: „drept.” Nu e drept. Ce-a spus Michal despre sora lui?

„Toţi cei care o priveau o îndrăgeau.”

Dar acum e invizibilă.

Cu o expresie îmbunată, Odessa urcă pe treapta de jos ca să fie la aceeași înălțime cu Mila.

— Știi că tuturor ne e dor de tine, Mila! Chiar și sătenilor – nimeni nu-ți poartă pică pentru deciziile lui Michal. Adevărat, nu le plac măsurile de siguranță extreme din jurul insulei, dar niciodată nu ți-au purtat pică.

Mila își șterge furioasă obrajii.

— Știu asta. Sigur că știu. Mă port prostește.

Mă cuprinde un fel de resemnare tăcută. Chiar și în moarte, Mila nu s-a împăcat cu fratele ei – cu ea însăși –, și, dacă nu am grijă, același lucru se va spune și despre mine. Fie că mă ascund, fie că nu de adevăr, Necromantul tot va încerca să mă ucidă. Nimic din ce aș putea afla despre sora mea nu va schimba asta, așadar de ce – mai exact – îmi este atât de frică să caut? Ce era mai rău s-a întâmplat deja; sora mea a murit, iar eu refuz s-o urmez în viața de apoi.

Deocamdată.

— Cât despre *tine,* reia Odessa, trăgându-mă de mână ca să urc pe treaptă lângă ea. Trebuie să vorbești cu fratele meu. Deși nu-mi place s-o recunosc, ideea că pui la cale doar moarte și distrugere nu mi se pare potrivit – pur și simplu, nu ești genul –, iar Dimitri merită șansa de a se apăra.

— Poate ai dreptate.

Trăgând-o pe Odessa de pe scări, traversez camera spre locul unde pelerina mea verde-închis atârnă într-un cui de lângă șifonier.

— Unde îl găsesc? În camera lui?

Pe furiș, Odessa și Mila schimbă o privire rapidă.

— Nu cred că e cel mai bun loc în care să vă întâlniți, rostește Mila după câteva secunde. Poate în biroul lui Michal...

— E o discuție pe care aș prefera s-o avem între patru ochi.

Odessa se forțează să schițeze un zâmbet chinuit.

— Sigur că da, draga mea, dar, dată fiind situația...

Scot cuțitul de argint din pelerina pentru drum a lui Michal pe care Odessa probabil a agățat-o lângă a mea. Zâmbetul îi șovăie când bag arma în cizmă.

— Dată fiind situația, nu are nimic de ascuns, nu-i așa? De ce să nu ne întâlnim în camera lui?

Un moment prelung, cele două nu spun nimic. Pe urmă – când încep să mă tem că mi-am supraapreciat forţele –, Mila vorbeşte:

— Camera lui e a treia pe stânga în turnul de nord, dar... încearcă să nu-l judeci prea aspru, Célie! Are nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem oferi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Povestea lui Dimitri

M-AȘ FI AȘTEPTAT SĂ GĂSESC ORICE ÎN CAMERA LUI Dimitri – cadavre, probabil, cătușe însângerate și borcane pline cu dinți –, dar sigur nu încăperea asta strălucitoare și colorată care mă întâmpină. Într-adevăr, când fac primul pas pe ușă, mă retrag aproape imediat, convinsă că am dat peste camera altcuiva. Un șemineu masiv luminează întreaga scenă. Eșarfe acvamarin, magenta și citron coboară din tavan peste obloane, în timp ce nenumărate feluri de pălării stau cocoțate pe stâlpii patului sau stivuite precar pe noptieră.

Când ies pe hol, clatin din cap ca să mă dumiresc, numărând ușile cu ceva mai multă grijă:

Una. Două. Trei.

Deschid ușa către același soi de menajerie ciudată, asemănătoare cu un cort, ceea ce înseamnă că Dimitri trebuie să fie... ei bine, un fel de *strângător obsesiv.* Trag aer adânc în piept, trec pragul și închid ușa după mine.

Chei sclipesc pe pereții curbați de piatră, alături de nenumărate coșuri pline de cărți. Cărți *diverse.* Mă apropii cu grijă și o ridic pe cea de deasupra: o ediție de buzunar a Sfintei Biblii. Sub Biblie se află *Pisici la modă și oamenii care le cos.* Pun cărțile la loc cu o strâmbătură.

Doar printr-o minune voi găsi ceva despre Filippa în harababura asta.

Mă duc apoi la birou – pentru că, dacă există o scrisoare, trebuie să existe mai multe și, dacă Dimitri e cel care le-a scris, cu siguranță le-a păstrat. *Sau,* intervine o voce firavă și optimistă din mintea mea, *nu o cunoștea pe Filippa deloc.*

Acesta ar fi cel mai bun scenariu, desigur.

Dar și cel mai rău.

Fără o legătură între Dimitri și Filippa – și, implicit, Babette –, am fix zero posibile piste pentru a-l găsi pe Necromant.

Din câte se pare, biroul rivalizează chiar și cu dezordinea de pe

pereţi: sticle de parfum, nasturi şi fişicuri de monede diferite stau împrăştiate pe birou, iar în sertare se află cutii de chibrituri şi ceasuri de buzunar, un stilou şi chiar o păpuşă veche. Lucruri obişnuite. Lucruri banale.

Sute de lucruri şi nicio scrisoare!

Trântesc sertarul, frustrată şi uşurată deopotrivă, apoi oftez adânc şi mă întorc cu faţa spre cameră. În afară de Filippa şi de iubitul ei secret – în afară de Dimitri, Babette şi chiar Necromantul –, camera asta nu are niciun sens. *Asta* se temeau Odessa şi Mila că voi vedea? Colecţia lui Dimitri de gunoaie?

— Ce cauţi aici?

Cu un ţipăt, mă îndepărtez de birou şi mă întorc cu faţa spre uşă, unde Dimitri stă plin de suspiciune, cu braţele încrucişate şi buzele strânse.

— Dimitri! Te-ai întors!

— Iar tu cotrobăi prin camera mea.

— Nu asta făceam – dacă *trebuie* să ştii, nu cotrobăiam. *Te* aşteptam doar. Ultima dată când am vorbit, voiai să avem o discuţie, iar acum... păi, sunt gata să discutăm!

Se desprinde de tocul uşii şi intră în cameră, închizând uşa cu un *clic* abia auzit. Încerc să nu tresar când aud sunetul.

— Nu, nu eşti, îmi răspunde.

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti gata să avem o discuţie. Tocmai scotoceai în biroul meu, şi îţi simt mirosul şi pe cărţile mele.

Mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Căutai ceva.

Ne privim în ochi câteva secunde. O oboseală pare să i se strecoare în expresie în timp ce tăcerea dintre noi se prelungeşte, sau mai degrabă un fel de *încordare,* şi mă întreb cât de prost a mers discuţia foarte lungă cu Michal. În cele din urmă, arăt spre nimicurile din jurul nostru.

— Ce *sunt* toate astea?

Privirea i se îndreaptă spre şirul de pantofi de sub pat.

— Nu eu am omorât-o pe Mila, Célie.

— Nu asta te-am întrebat.

— Și nici tu nu crezi *cu adevărat* că am omorât-o eu, altfel n-ai fi riscat să vii aici singură. Nu sunt Necromantul. Nu – ezită și înghite în sec – îți vreau sângele pentru un ritual sinistru.

Însă ceva din vocea lui se schimbă când o spune și mi se ridică din nou părul pe ceafă când îmi amintesc avertismentul lui Michal: „Dimitri e dependent. De ieri, de când te-a cunoscut, nu s-a gândit la nimic altceva în afară de sângele tău."

Deodată, mă simt incredibil de nesăbuită că am venit aici și, deodată, nu mai am nimic de pierdut. Scoţând cuţitul din cizmă, îl ridic între noi și întreb agresiv:

— O cunoșteai pe sora mea?

Nici nu se ferește de argint, nici nu-l ia în seamă, ci clipește la mine de parcă am vorbit într-o limbă străină.

— Pe cine?

— Pe *sora* mea, repet printre dinţi. Filippa Tremblay. Morgane a ucis-o anul trecut, dar vreau să știu... trebuie să știu... o să-mi *spui* dacă ai cunoscut-o!

Face ochii un pic mai mari, sesizând ceva în expresia mea, și ridică mâinile cu un gest împăciuitor.

— Célie, în viaţa mea n-am văzut-o pe sora ta.

— Dar nu ești tocmai în viață, nu-i așa? Și nu te-am întrebat dacă ai văzut-o. Am întrebat dacă ai „cunoscut-o".

— E vreo diferenţă? mă întreabă parcă neajutorat.

Strâng pumnul în jurul cuţitului până mi se albesc încheieturile în timp ce îi studiez faţa, căutând ceva – *orice* – care ar putea să dezvăluie un posibil subterfugiu.

— Poți să cunoști pe cineva și fără să-l vezi vreodată – de pildă, prin scrisori.

— N-am cunoscut-o, *nici* nu i-am scris vreodată surorii tale. Singura persoană căreia i-am scris vreodată o scrisoare este La Dame des Sorcières.

Ridică vag din umeri și-și lasă mâinile în jos.

— E prietena ta, nu-i așa? Louise le Blanc? I-am scris luna trecută.

Acum e rândul meu să clipesc.

— I-ai scris o scrisoare lui Lou?

Cu umerii pleoștiţi, mă ocolește – iar eu ridic cuţitul mai sus când

trece pe lângă mine –, apoi se trântește pe fotoliul de piele de lângă pat. Un colier de aur atârnă de brațul fotoliului. Are grijă să nu-l deranjeze în timp ce-și trece mâna obosit peste față.

— Trebuie să mă asculți, Célie. Te cunosc – te gândești la ce e mai rău, dar nici c-ai putea fi mai departe de adevăr. Nu sunt Necromantul, repetă, mai apăsat de data asta. Nu sunt aliat cu el – n-am ucis-o pe niciuna dintre creaturile alea –, și singurul lucru pe care îl vreau de la Babette este grimoarul. Am *nevoie* de grimoarul ăla.

— Ai dat de înțeles cât se poate de clar.

— Tot nu înțelegi.

Cu un geamăt de frustrare, își dă capul pe spate, uitându-se la mănunchiurile de flori de pe tavan și căutând cuvintele potrivite.

— Michal ți-a povestit despre pofta de sânge, rostește într-un târziu.

Deși nu e o întrebare, încuviințez totuși din cap, iar el strânge buzele într-o linie dură.

— Atunci, știi că sunt dependent. Poate că nu ucid cu sânge-rece ca Necromantul, dar am mâinile la fel de pătate – nu, mâinile îmi sunt *mai rău* de atât.

Închide ochii de parcă aceste vorbe l-ar fi costat ceva, de parcă i-am provocat o suferință incredibilă.

— Merit suspiciunea, ura ta. Deși n-am fost mereu așa – boala asta e tot mai greu de controlat cu fiecare an care trece –, am pierdut șirul oamenilor pe care i-am ucis. Dar încă le văd fețele, adaugă abătut, arătând spre cameră.

Mi se usucă gura.

— Încă simt gustul fricii lor în clipa în care își dau seama că nu mă voi opri, că *nu mă pot* opri, și asta... *asta* e adevărata dependență.

Când deschide ochii, fac un pas înapoi, răsturnând câteva sticle de parfum. Acestea cad pe podea și se sparg.

— Vrei să spui... Spui că...?

Privesc disperată la dezordinea din jur și mi se strânge stomacul când înțeleg. Dar nu poate fi adevărat. Nu se poate așa ceva.

— Dimitri – vocea mi se transformă într-o șoaptă îngrozită când ridic păpușa zdrențuită –, acestea sunt *suvenire!*

— Ca să-mi amintesc de ei.

O scânteie tulburătoare îi apare în ochi în timp ce se uită fix la păpușă.

— De fiecare dintre ei.

— Dar sunt *sute...*

— Ai dreptate să te temi de mine, îmi răspunde amenințător. Dacă nu ar fi fost Michal, te-aș fi ucis în clipa în care am intrat în camera ta. N-aș fi putut să mă abțin. Miroși... delicios!

Ceva în expresia lui îmi amintește brusc de Yannick și fac încă un pas în spate, amintindu-mi restul avertismentului lui Michal:

„Când Dimitri se hrănește, își pierde cunoștința. Mulți vampiri uită de sine în timp ce vânează, dar un vampir cu poftă de sânge ajunge și mai departe – nu-și amintește nimic, nu simte nimic și își ucide inevitabil victima în moduri oribile și îngrozitoare. Dacă e lăsat liber prea mult, devine un animal, ca Yannick."

— Stai departe mine!

Vocea îmi tremură ușor în timp ce îmi întorc capul spre ușă, iar Dimitri se ridică încet în picioare.

— Nu te apropia!

— Nu vreau să-ți fac rău, Célie.

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt, iar umbra care îi întunecă brusc trăsăturile dispare la fel de repede, făcându-l să pară mic, singur și nefericit.

— *N-am* să-ți fac rău. Promit!

— Nu pare să fie o promisiune pe care o poți face.

— Dar nu vezi?

Deși își frânge mâinile cu disperare, nu încearcă să micșoreze distanța dintre noi, ceea ce mă face să mă mai relaxez un pic.

— De asta am nevoie de grimoar. Vraja aceea e singura care poate vindeca pofta de sânge – fără ea, voi ucide iar și iar și iar, până când Michal are să fie forțat să-mi smulgă inima din piept. Și am s-o merit. Célie, am s-o *merit* pentru toată durerea pe care am provocat-o. Când m-ai întâlnit prima dată, eu... sângele de pe coridor... eu tocmai...

— Oprește-te! Clatin frenetic din cap, mergând cu spatele spre ușă, și adaug: Te rog, nu vreau să știu...

— Mila a încercat să mă țină în frâu. Era singura care mă înțelegea. Nici măcar Odessa nu a înțeles vreodată de ce nu mă puteam

controla. A căutat în cărţi o explicaţie, un leac, dar în cele din urmă Mila a fost cea care a sugerat să o vizităm pe La Dame des Sorcières.

Mâna îmi încremeneşte pe clanţă. Nu ştiu ce să spun, ce să *cred,* iar mintea mea încearcă să înţeleagă faptul că niște *vampiri* i-au cerut ajutorul lui Louise le Blanc – aceeaşi femeie care umblă de colo-colo sub înfăţişarea Babei, râzând şi ciupindu-l de fund pe Reid. Dar poate e logic. Lou e cea mai puternică vrăjitoare din regat şi a *învins-o* pe cea mai malefică femeie din istorie.

— Te-ar fi ajutat, şoptesc în ciuda voinţei mele.

— I-am scris despre boala mea.

Dimitri clatină din cap dezgustat, având grijă să rămână la fel de nemişcat.

— Cel puţin, am scris la Saint-Cécile.

— *Ce-ai* făcut?

— Nu ştiam unde să o găsesc în altă parte şi am aflat chiar şi aici, în Requiem, despre căsătoria ei cu Vânătorul.

— Michal a aflat toate detaliile despre *viaţa* mea într-o singură noapte. Cu siguranţă ar fi putut să-i afle adresa. *De ce* să trimiţi o scrisoare la Turnul Vânătorilor în căutarea magiei? Poate au mai evoluat de la Bătălia de la Cesarine, dar nu sunt chiar atât de evoluaţi.

Dimitri îşi coboară un pic bărbia, mai hotărât, iar în privire îi revine o urmă de încăpăţânare.

— Nu voiam să-l implic pe Michal. Nu ne-ar fi îngăduit să mergem – și când La Dame des Sorcières ne-a răspuns şi ne-a dat un loc și o oră pentru întâlnire, Mila a insistat să vină cu mine.

— Nu are niciun sens.

Încruntată, îmi relaxez mâna pe clanţă.

— Lou s-a mutat de la Saint-Cécile anul trecut. N-ar fi răspuns la nicio scrisoare trimisă acolo.

— Nu!

Precaut, de parcă ar îmblânzi un animal sălbatic, îşi bagă mâna în haină şi scoate un pergament împăturit. Mi-l întinde cu o mână, forţându-mă să traversez camera ca să-l iau.

— Nu ea a răspuns.

Îi iau pergamentul, apoi mă retrag spre birou.

Dar cuvintele sale nu ajung până la mine în timp ce desfac

pergamentul. Nu. E scrisul. Ochii mi se opresc asupra lui, iar inima mi se prăbușește ca un bolovan văzând literele familiare, masculine și de-a dreptul înfiorătoare. Pentru că le-am mai văzut o singură dată – în scrisoarea de dragoste ascunsă în medalionul surorii mele.

— Nu Louise le Blanc a fost cea care ne-a întâmpinat lângă Saint-Cécile în noaptea aceea, continuă Dimitri. Un bărbat cu pelerină și glugă ne-a atacat din umbră, și eu... mi-am pierdut controlul.

Ochii lui capătă o privire pierdută, și știu că acum vede altă scenă decât dormitorul acesta macabru.

— Ar fi trebuit să simt mirosul magiei în venele lui, ar fi trebuit să-mi dau seama că e vrăjitor de sânge, însă doar am... reacționat.

— Ce s-a întâmplat? întreb șoptit.

— L-am mușcat.

Se strâmbă ușor, de parcă retrăiește momentul și simte sângele Necromantului.

— Și, după cum ai aflat în Les Abysses, sângele de Dame Rouge – sau, în acest caz, Seigneur Rouge – e otravă pentru dușmani. Chiar și pentru vampiri. Abia am scăpat cu viață.

— Și Mila?

Dimitri clatină din cap.

— Babette a apărut lângă bărbatul cu glugă cu un fel de seringă. Probabil conținea tot sângele lor, pentru că m-am prăbușit instantaneu. N-am putut decât să privesc cum făceau o vrajă din grimoar și o goleau pe Mila de sânge.

În cele din urmă, vocea i se frânge, iar eu simt o presiune oribilă în gât, imaginându-mi scena la rândul meu – probabil nu a fost nici repede, nici lipsit de dureri.

— Când au terminat cu ea, s-au năpustit pe alee, momindu-mă cu grimoarul. Promițându-mi că o pot aduce înapoi, că-mi pot da vraja care să mă vindece de pofta de sânge. A trebuit doar... doar să o abandonez acolo, Célie. A trebuit să o abandonez pe Mila, altfel aș fi murit. M-ar fi omorât și pe mine. Am fugit toți trei exact când au sosit Vânătorii.

Îmi simt gâtul prea uscat ca să pot vorbi.

Pur și simplu, nu e drept.

Chiar și în moarte, Mila nu voise să spună adevărul. Și *nu e* drept –

a avut parte de o execuţie oribilă în timp ce căuta un leac pentru vărul ei, iar Dimitri a scăpat basma curată. I-a lăsat cadavrul într-un morman de gunoi în spatele catedralei Saint-Cécile – a ucis *sute* de nevinovaţi –, dar supravieţuieşte ca să o jelească. Să jelească după el însuşi. Dacă aş fi avut ceva în stomac, aş fi vărsat tot în clipa asta.

Îi dau scrisoarea înapoi cu grijă şi şoptesc:

— Îmi pare rău!

— Am iubit-o pe verişoara mea.

Cât ai clipi, Dimitri apare în faţa mea, cu ochii căprui scăpărând. Din instinct, ridic cuţitul.

— Am iubit-o, Célie, şi am să fac orice e nevoie ca să-i răzbun moartea. Am să-i scot eu însumi inima Necromantului. Am să aprind rugul pentru Babette.

După ce dă cuţitul la o parte şi mă prinde de umeri, mă forţează să mă uit în ochii aceia arzători. Să-l *văd* cu adevărat.

— Dar mai întâi am nevoie de grimoarul lor. Trebuie să-mi recapăt controlul şi să mă asigur că nu se va mai repeta niciodată ce s-a întâmplat la Saint-Cécile.

Faţa îi pare atât de sinceră, de *aprigă* – combinaţia perfectă dintre Dimitri pe care îl ştiam eu şi cel pe care l-am cunoscut în Les Abysses –, încât ştiu că acesta e cel adevărat. O ştiu în adâncul sufletului. Da, a făcut lucruri oribile – de neiertat –, însă toţi au făcut lucruri oribile.

Chiar şi Filippa.

Dacă nu îl ajută cineva, dacă nu-l ajută *cu adevărat,* va continua să ucidă, iar colecţia lui îngrozitoare va continua să crească până îl va zdrobi sub povara ei.

— Am să te ajut să găseşti grimoarul, îi spun.

Mă rog să apuc ziua când voi regreta.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Fluturele de argint

PĂRINȚII MEI NU ÎMPACHETAU NICIODATĂ CADOURI pentru mine și Filippa – sarcina asta îi revenea mereu lui Evangeline, care avea obiceiul nefericit de a aștepta până în Ajunul Crăciunului ca să împacheteze fie și un singur cadou. O scotea pe mama din minți, dar pentru mine a devenit o tradiție anuală: când bătea ceasul miezul nopții, o trezeam pe Pippa și, împreună – de obicei prefăcându-ne că eram pirați –, ne furișam în biroul tatei ca să inspectăm prada. Încropisem chiar și petice de pus pe ochi și un papagal cam diform ca să i-l pun pe umăr. Îi pusesem numele Fabienne, iar ea insista să-l care peste tot până a intervenit mama, țipând că e mizerabil și aruncându-l la gunoi. Eu și Filippa am plâns o săptămână.

Firește, pe măsură ce au trecut anii, Pippa nu a mai vrut să se joace cu mine. Zâmbetele ei au devenit mai puțin indulgente, apoi au dispărut cu totul în anul în care Evangeline ne-a părăsit. În următorul an, noua noastră guvernantă – o femeie cu tenul pământiu și o mutră acră, care ura copiii – ne-a ascuns cadourile într-un dulap încuiat din fața dormitorului ei. Când am trezit-o totuși pe Pippa, hotărâtă să continui jocul, și-a tras pătura peste cap și s-a întors invers cu un geamăt.

— Pleacă, Célie!

— Dar toată lumea doarme!

— Cum ar trebui să faci și tu, a bombănit ea.

— O, *haide,* Pip! Tata a găsit cea mai *frumoasă* eșarfă albastră la piață săptămâna trecută și vreau să văd dacă mi-a cumpărat-o. A spus că arăt minunat în albastru.

Ea a deschis un ochi ca să-mi arunce o căutătură încețoșată.

— Arăți oribil în albastru.

— Nu atât de oribil ca tine.

Am împuns-o în coaste ceva mai tare decât era nevoie.

— Așadar, vii? Dacă nu-i acolo, mă duc să mi-o cumpăr ca pe un cadou timpuriu. I-am zâmbit în lumina lumânării dintre paturile

noastre și am adăugat: Reid vine în dimineața de Crăciun și vreau să se asorteze cu haina lui.

Atunci, și-a dat pătura la o parte, mijind ochii.

— Și cum ai s-o cumperi? Doar n-ai bani.

Am ridicat din umeri, fără nicio grijă, și am pornit dansând spre ușă.

— O să-mi dea tata, dacă îi cer.

— Știi de unde are el bani, nu-i așa?

Dar mă strecurasem deja în întunericul de pe coridor, forțând-o să ia lumânarea și să șuiere „Célie!” Înainte de a veni după mine.

— O să dăm de bucluc din cauza ta, să știi!

Și-a frecat brațele din pricina frigului.

— Și totul pentru o eșarfă urâtă. *De ce* trebuie să te asortezi cu Reid, mă rog? Chiar trebuie să poarte uniforma de Vânător ca să adauge un buștean pe foc de Crăciun?

M-am întors și am privit-o încruntată în fața camerei guvernantei.

— De ce ești atât de hotărâtă să-l urăști?

— Nu-l „urăsc”. Cred doar că e ridicol.

Scoțându-mi acele din păr, m-am aplecat să le îndes în broasca ușii dulapului.

— Păi, *tu* ce vrei de Crăciun anul ăsta? O pană frumoasă de scris și un teanc de pergamente? O sticluță cu cerneală? Ai scris o mulțime de scrisori...

Atunci și-a încrucișat brațele pe piept.

— Nu e *treaba* ta!

M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap, răsucind acele mai adânc în broască și suflându-mi un fir de păr de pe față. Cartea pe care o citisem despre cum să forțezi o broască făcea ca totul să pară mult mai simplu de atât...

— Of, *dă-te* la o parte!

Împingând lumânarea spre mine, Pippa a luat acele și s-a lăsat pe vine în dreptul găurii. Cu câteva răsuciri rapide și precise din degete, mecanismul a scos un clic, iar ea a răsucit cu ușurință mânerul. Și s-a deschis ușa.

— Poftim!

S-a ridicat și a arătat spre eșarfa albastră împăturită de pe raftul

din mijloc.

— Nu e nevoie să te umileşti. O să te asortezi cu scumpul tău vânător în dimineaţa de Crăciun şi lumea va continua să se învârtă.

M-am uitat la ea, uluită.

— *Cum* ai făcut-o?

— Cum spuneam, nu e treaba ta.

— Dar...

— Célie, nu e o sarcină herculeană să spargi o încuietoare. Cu puţină răbdare, o poate face oricine – ceea ce, îmi dau seama, pentru tine ar putea să fie cam dificil. Tot ce ţi-ai dorit vreodată ţi-a fost oferit pe un platou de argint.

M-am dat înapoi, jignită, cu mâna pe jumătate întinsă spre eşarfa mea, iar Pippa s-a pleoştit, clătinând din cap.

— Îmi pare rău, *ma belle!* N-ar fi trebuit să spun asta. Am... am să te învăţ mâine-dimineaţă la prima oră cum să spargi o încuietoare.

— De ce? m-am smiorcăit. E clar că ai o părere foarte proastă despre mine.

— Nu, *nu!*

M-a prins de mâna pe care am luat-o de pe eşarfă.

— E doar... toată asta.

Şi-a îndreptat şovăind privirea spre dulap, unde panglici din satin pentru păr şi cutii de catifea cu bijuterii stăteau aşezate în şiruri ordonate. În acel an, *père* îi cumpărase un model în miniatură al universului; planetele sclipeau uşor în lumina lumânării.

— Părinţii noştri nu sunt oameni buni, Célie, şi nici...

S-a oprit brusc, dându-mi drumul la mână şi ferindu-şi privirea.

— Ei bine, scot la iveală tot ce e mai rău în mine. Asta nu înseamnă că ar trebui să mă răzbun pe tine.

Aveam obrajii inexplicabil de calzi când mi-am luat ochii de la ea şi am arătat spre mormanul de cadouri. Poate că Filippa mă considera răsfăţată – poate chiar insipidă –, dar măcar nu eram hotărâtă să văd doar jumătatea goală a paharului.

— Pip, ştiu că părinţii noştri pot fi... dificili, dar asta nu înseamnă că sunt doar răi. Darurile astea... sunt singurul mod în care ştiu să ne arate dragostea lor.

— Şi când se vor termina banii? Atunci cum ne vor iubi?

Clătinând din cap, Pippa a luat lumânarea din mâna mea şi s-a întors, pornind înapoi pe coridor, iar eu i-am înţeles mesajul cât se poate de clar: „Am încheiat discuţia.” M-am dezumflat puţin când am văzut-o plecând – până când s-a uitat peste umăr, luându-mă prin surprindere, şi a spus:

— Nu primeşti nimic pe gratis, Célie. Totul pe lumea asta are un preţ – chiar şi dragostea.

Atunci nu aveam de unde să ştiu de unde auzise expresia.

Ştiam doar că e adevărată – pentru că o spusese sora mea, iar ea nu m-ar fi minţit niciodată.

N-am purtat eşarfa albastră în dimineaţa de Crăciun, iar Filippa a aruncat modelul universului în acelaşi coş de gunoi în care mama îl aruncase pe Fabienne.

— Am un dar pentru tine!

Cu mâinile la spate, Michal stă drept şi ciudat de vulnerabil în dormitorul lui, cu mânecile suflecate şi haina scoasă. Privesc neliniştită la măsuţa de lângă el. Cineva – probabil servitoarea îmbufnată care m-a adus aici – a încărcat-o cu fructe, brânzeturi, mezeluri şi dulciuri. Îmi lasă imediat gura apă când văd ceva ce pare a fi un rulou cu ciocolată şi, ezitând, cobor restul treptelor, deşi ştiu că n-ar trebui. Nu se vede nicio foaie de varză.

— Nu trebuia să...

— Ba da, trebuia!

Dregându-şi glasul, trage unul dintre cele două scaune de la masă şi-mi face semn să iau loc.

— Şi nu e un dar. E *mâncare,* ceva ce ar fi trebuit să primeşti de când ai venit în Requiem.

Mă aşez pe scaun, împăturind din obişnuinţă şervetul în poală înainte de a întinde mâna spre cel mai apropiat platou – ouă cu ciuperci sălbatice şi brânză sărată. Dacă Michal vrea ceva de la mine, trebuie să fiu destul de ageră ca să-mi dau seama ce e. Asta înseamnă că am nevoie de mâncare. Stomacul îmi chiorăie în semn de aprobare.

— O spălătoreasă îmi aducea mâncare uneori. Şi Dimitri, adaug ca o idee întârziată. O masă grozavă cu varză, unt şi ouă fierte.

— Varză și unt, repetă Michal.

Dând din cap, aproape gem când iau prima îmbucătură, iar el își abate privirea spre rana pe jumătate vindecată de pe gâtul meu. Deodată, se așază pe scaunul din fața mea.

— Odessa a spus că ai vorbit cu el.

— Veștile bune *chiar* circulă repede.

— Am dreptate să presupun că i-ai crezut povestea? Că îl consideri nevinovat?

Iau o clătită din vârful unui teanc care se clatină.

— Nu prea aș spune „nevinovat”, dar da, nu mai cred că Dimitri e Necromantul.

Deși simt o strânsoare în piept să o recunosc, refuz să o iau în seamă, concentrându-mă în schimb la platourile splendide din fața mea și adăugând pe farfurie câteva felii de măr și brânză. Michal îmi urmărește fiecare mișcare cu mare interes. *Prea* mare. Știu la ce se gândește, bineînțeles. Cum Dimitri nu mai este suspect, mai sunt doar două persoane de cercetat: Coco și, acum, Filippa. Cum balul mascat este mâine-seară, Coco va fi, cu siguranță, cel mai ușor de urmărit, dar, în cazul în care Coco Monvoisin știa ceva despre Necromant – *mai ales* după ce el a instruit-o pe Babette –, ar fi deja moartă.

Cruciulița Filippei continuă să se strângă în jurul gâtului meu.

Totuși, bag în gură o cantitate enormă de gem de căpșuni, amânând inevitabilul. Apoi adaug, înghițind anevoie:

— Ar trebui să ne întoarcem la Les Abysses.

Michal împinge un cozonac pe masă, după care toarnă cafea într-o cupă de cristal. O împinge și pe aceasta ușor spre mine.

— Babette s-a ascuns, cel mai probabil împreună cu Necromantul. Nimeni nu a văzut-o și nimeni nu a mai auzit de ea de când a fugit.

— Dar Pennelope...

— ...a fugit împreună cu tot Edenul. Clădirea e acum pustie și abandonată, curățată de tot în afară de praf.

Face o pauză, privindu-mă cum inspir mirosul cafelei.

— Știam că Eponine nu va mai rămâne acolo după întâlnirea noastră dezastruoasă cu Babette. În ciuda amenințărilor ei, se teme prea mult de vampiri ca să riște să mă supere – sau să-l supere pe

Necromant. Sunt sigur că nici lui nu i-a convenit ce s-a întâmplat.

— O!

Dau din cap cu o senzaţie oribilă de deznădejde şi încerc să nu mă strâmb. Cafeaua a căpătat brusc un gust amar.

— Ăsta... ăsta chiar *este* un ghinion.

— Într-adevăr!

Nu se aude nimic în afară de sunetul furculiţei mele pe farfurie. Devine mai strident cu fiecare secundă – mai zgomotos, mai *iritant* –, până când nu mă mai pot preface că împing ouăle de colo-colo.

— Ai terminat? întreabă Michal încet.

Încuviinţez fără să vorbesc, fără să mă uit la el, preferând să casc ochii la pereţii stropiţi cu mică din grota lui. Probabil mareea s-a retras la un moment dat în timpul nopţii; o insuliţă de piatră străluceşte acum în mijlocul cavernei, prea mică şi prea îndepărtată ca să o văd bine.

— Se vede doar la reflux, murmură Michal, urmărindu-mi privirea. Mila ne ducea mereu pe mine, pe Dimitri şi Odessa pentru petreceri în grădină cu ocazii speciale – alegea buchete de flori şi aducea sticle de sânge amestecate cu şampanie. Insista ca eu şi Dimitri să purtăm manșete de dantelă.

Percep zâmbetul din vocea lui la fel de clar pe cât îmi imaginez scena din amintirea lui: un cvartet de vampiri eterici, vâslind pe mare în lumina lunii, fiecare ducând un coș cu trandafiri și o sticlă de sânge.

— Sună... frumos! replic într-un târziu.

Şi chiar aşa e. O petrecere în grădină cu vampiri sună ca o pagină desprinsă dintr-o poveste, iar eu... nu ştiu ce spune asta despre mine.

Trebuie să-i povestesc despre biletul Filippei.

Trebuie să-i povestesc despre scrisul identic, să facem un fel de plan în cazul în care Necromantul atacă din nou. Răsucind șervetul în poată și inspirând adânc, încep:

— Michal...

— Vino încoace!

Tresărind, ridic ochii și văd că Michal nu mai e la masă, ci stă nemişcat şi tăcut lângă pat. Pe cuvertură, o cutie neagră ca smoala, legată cu o fundă verde smarald. Văd litere aurii imprimate pe capac,

strălucind în lumina lumânării. BOUTIQUE DE VÊTEMENTS DE M. MARC. Mă ridic încet în picioare.

— E costumul meu pentru Noaptea Tuturor Sfinţilor?

— *Monsieur* Marc l-a adus acum o oră, împreună cu complimentele lui.

Îşi drege glasul din nou şi, dacă nu cumva mă înşel, acum pare aproape... *emoţionat.* Dar nu poate fi adevărat; e vorba de Michal şi, dacă regele vampirilor a simţit vreodată fie şi o *fărâmă* de nesiguranţă, eu sunt gata să mă mărit cu Guinevere.

— I-am cerut să facă nişte modificări la rochia originală, mă lămureşte, băgându-şi mâinile în buzunare. Sper... sper să-ţi placă.

Curioasă în ciuda voinţei mele, păşesc în faţă şi trag de funda verde.

— Ce avea rochia originală? Nu-ţi plac fluturii?

— Dimpotrivă.

— Atunci, ce ai...?

Dar răspunsul mă amuţeşte pe moment când ridic capacul cutiei şi dau la o parte învelitoarea din hârtie subţire şi neagră.

— O, Doamne! şoptesc.

În locul rochiei verzi cu coadă de rândunică pe care a promis-o luminos. Chiar şi împăturit în cutie, voalul pare să se unduiască asemenea apei şi, când ridic rochia – uluită, complet fascinată –, fusta se revarsă în faţă şi dezvăluie mii de diamante incrustate într-un model complicat pe fiecare pliu. Simt că inima mi s-a oprit în gât. Diamantele astea vor capta lumina tuturor lumânărilor din sala de bal în timp ce merg, iar *trena* are cel puţin lungimea trenelor de tip catedrală şi e împărţită în două ca să semene cu aripile de fluture, prinse la încheieturi de mâneci transparente.

O capă de diamante – mai mari decât cele de pe fustă, dar la fel de desăvârşite – completează ţinuta.

Am nevoie de câteva tentative ca să pot vorbi.

— Nu pot... E cea mai... Cum a...?

Văzând că mă bâlbâi, faţa lui Michal se relaxează uşor, iar colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Un *papillon.*

Scoate din buzunar o batistă de mătase şi dă încet capa deoparte

ca să scoată la iveală o jumătate de mască brodată cu aripioare delicate de organza. Are grijă să nu atingă nimic cu pielea descoperită.

— Deși cred că am lărgit puțin definiția când i-am cerut lui *monsieur* Marc să creeze una din metal.

Îmi întind afectuos mâinile peste material în timp ce-l așez la loc în cutie. Nu pot accepta un asemenea dar. Firește. Dar cuvintele care îmi scapă sunt complet diferite:

— A cusut-o cu argint adevărat? *Cum?*

Michal ridică din umeri și zâmbește și mai larg, iar mâinile mele manevrează cu stângăcie răspuns. Nu știu dacă l-am mai văzut zâmbind până acum – cel puțin, nu așa. Fățiș. Fără afectare. Îi îmblânzește întreaga față, netezindu-i trăsăturile nemiloase în ceva aproape uman... și făcându-l, în mod imposibil, mult mai frumos.

— *El* ți-ar spune că a transformat paiele în aur. De fapt, îmi era dator cu o favoare și te place destul de mult, încât să-și pună mănuși.

Când îmi dă funda verde, degetele lui îmi ating palma fără să vrea. Și zăbovesc acolo încă o secundă. Două. Apoi, încet, hotărât, îmi trasează liniile din palmă până simt că mi se face pielea de găină pe picioare. Vocea îi devine crispată.

— Îți cere și un dans mâine-seară.

Ridic din sprâncene.

— *Chiar așa?*

— Cred că ar fi nepoliticos să-l refuzi.

— Ar fi și mai nepoliticos față de bietele mele degete de la picioare dacă aș accepta fără să știu mai întâi *cum* dansează.

Degetele sale continuă să urce tot mai sus, mai sus, mai sus. Respirația mi se taie aproape dureros când îmi atinge pielea subțire de pe încheietură, alunecând sub panglica uzată.

— Nici pe jumătate cât Reid Diggory.

Ochii îi sclipesc în timp ce încerc în van să ignor furnicăturile de pe braț.

— Nu e nici pe jumătate la fel de înalt. Deși trebuie să spun, drăguțo – după ce l-am văzut –, că impresia ta despre *monsieur* Diggory e greșită.

— Crezi că tu ești mai înalt?

— Ştiu că sunt mai înalt.

Degetele i se strecoară sub mâneca mea, adunând-o în sus pe antebraţ când ajunge la scobitura moale a cotului. O strânge în palmă.

— Şi... un dansator mult mai bun.

Când apasă cu degetul pe o venă, căldura îmi explodează în interior, și asta... asta n-ar trebui să se întâmple. Abia mă *atinge.* Cu voce nesigură, reuşesc să spun:

— Tu... tu n-ai cum să-ţi dai seama de așa ceva doar văzându-l.

— Nici tu n-ai cum – decât dacă dansezi și cu mine.

Zâmbetul său dezvăluie sclipirea vagă a unui colţ. Dar nu mă mai sperie. Nu după ce s-a întâmplat în pod. *Mai ales* după ce s-a întâmplat în pod. Încheietura şi gâtul meu par să pulseze ca nişte vietăţi când îmi amintesc – chinuită nu de durere, ci de altceva. Ceva acut şi plin de dorinţă.

— Eu...

Trebuie să-mi bag minţile în cap. Trebuie să plec din camera asta până nu fac o prostie.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, Michal.

— De ce nu?

— Pentru că...

Îl privesc cu răsuflarea tăiată. Cum să răspund la asemenea întrebare fără să mă fac complet de râs? Pentru că nu pot gândi limpede când te uiţi aşa la mine? Pentru că sunt nebună că mă uit şi eu la tine? Pentru că e prea curând și pentru că prietenii mei vor veni, și pentru că... *prietenii mei.* Ideea îmi străpunge plămânii ca un cuţit.

— Mai ai de gând să o pedepseşti pe Coco pentru Necromant şi pentru Babette? Dacă e aşa, nu cred că vom avea timp pentru dans.

Îşi ia mâna de pe cot. Totodată, îi piere şi zâmbetul, redevenind pe loc Michal cel rece şi calm pe care îl cunosc dintotdeauna. Muşchii mi se relaxează când mă cuprinde uşurarea. Am fost martora furiei, a gentileţii, a *puterii* lui, şi am supravieţuit de fiecare dată, dar a farmecului său? Cred că nimeni nu ar fi capabil să-i supravieţuiască.

— Ai cuvântul meu, Célie Fleur Tremblay, îmi spune, punctând cuvintele cu o plecăciune simplă, că niciun vampir nu le va face rău prietenilor tăi când vor sosi mâine, nici măcar eu! Dacă aş crede că ar

ajuta la ceva, aş anula balul cu totul, dar vor veni oricum după tine. Mă îndoiesc că iadul însuşi ar fi în stare să o mai ţină pe Louise le Blanc departe de Requiem, spune cu o sclipire răutăcioasă în ochi, dar exact asta va găsi dacă va încerca să te ia cu forţa.

În ciuda ameninţării sale, inima pare să-mi crească de două ori în volum. *Nu le va face niciun rău.* Dar la fel de repede se strânge la loc – pentru că, dacă Lou, Coco şi Reid vin în Requiem, va veni şi Jean Luc. Contrar ultimelor lui cuvinte, nu va rata ocazia de a cerceta o insulă plină de vampiri. Îmi şterg palmele pe fustă cât mai discret cu putinţă.

Pot doar să sper că el şi Michal nu se vor omorî reciproc.

— Célie? întreabă în cele din urmă.

— Lou nu ar face asta niciodată.

Dă scurt din cap.

— Bine! Aşa va fi mai uşor. Înainte să-l întreb, continuă: Vreau să faci ceva pentru mine, dar, dacă accepţi, vei fi în primejdie.

Cuvintele Filippei îmi spulberă şi ultimele fărâme de euforie: „Nu primeşti nimic pe gratis, Célie.” Normal că Michal vrea ceva la schimb pentru mâncare şi pentru rochia asta magnifică. „Totul pe lumea asta are un preţ.”

Mijesc ochii la el.

— Ce fel de primejdie?

— O primejdie care îl implică pe Necromant.

— O!

Primul deget rece al înţelegerii îmi atinge şira spinării în timp ce ne privim. Toată căldura din expresie i-a îngheţat din nou, iar ochii îi sclipesc ca nişte aşchii de gheaţă neagră.

— Asta e tot?

— Prietenii tăi nu sunt singurii care vor sosi când se va ridica vraja în Noaptea Tuturor Sfinţilor. Necromantul nu va putea rezista tentaţiei. Dacă alegi să rămâi în Requiem, ar putea fi singura lui ocazie să ajungă la tine până la iarnă. Nu va dori să-şi asume riscul.

— De unde ştii?

— Pentru că eu nu mi l-aş asuma.

Face un pas în spate, îndepărtându-se de mine, apoi se întoarce la masă, descoperind singurul vas pe care nu l-am atins. Scoţând la

iveală o cupă cu sânge. Golește jumătate din el dintr-o înghițitură, iar eu urmăresc – cu inima îndoită între dezgust și fascinație – cum i se mișcă gâtul și cum își strânge mâna în jurul cristalului. O parte din mine se întreabă ce gust are pentru un vampir. Altă parte se detestă pentru o asemenea întrebare.

— Necromantul e atât de disperat după sângele tău, adaugă el după încă o secundă, încât a măcelărit cel puțin șase creaturi căutându-l – iar una dintre ele chiar în fața Turnului Vânătorilor. Nu s-a obosit să ascundă cadavrele victimelor, ceea ce-mi spune că e ori nesăbuit, ori neînfricat. Trebuie să presupunem că e a doua variantă. Nu va aștepta încă două luni ca să-și revendice premiul.

Cu un clinchet delicat, așază cupa înapoi pe tava aurită. Dar nu se mai apropie de mine.

— Vrei să mă folosești drept momeală, comentez în cele din urmă.

În alte împrejurări, poate m-ar fi durut mai mult, dar e prea important. Dacă Necromantul reușește, nu numai că voi *muri,* dar va reuși să pătrundă și dincolo de vălul dintre vii și morți. Cine știe ce consecințe vor urma? Dacă vălul – odată sfâșiat – rămâne deschis permanent?

Michal aprobă din cap.

— Înțeleg dacă ți-e frică, dar...

— Ar fi o prostie să nu-mi fie frică, nu? Omul ăla vrea să-mi ia sângele ca să învie morții – și va încerca să o facă indiferent dacă joc în chip de fluture sau mă ascund în camera mea.

Iau cutia și o strâng la piept ca pe un fel de scut sau poate doar ca să am ce face cu mâinile. Brusc, ziua de mâine pândește de foarte aproape.

— Oricum ar fi, voi fi în pericol, așa că, dacă profită de ridicarea vrăjii, la fel vom proceda și noi. Vom fi pregătiți!

O vreme, Michal nu spune nimic, doar mă privește lung. Apoi adaugă, flexându-și fălcile:

— N-am să permit să ți se întâmple nimic, Célie.

— Nici eu.

Cuvintele mă sperie și pe mine și, instinctiv, strâng și mai tare cutia la piept. Dar sunt adevărate – n-am să mă las ușor dacă vine Necromantul, iar dacă își închipuie că mă poate răpi fără luptă nu va

fi decât o altă greşeală din partea lui. Nu sunt o păpuşă. Sunt Mireasa Morţii şi îmi voi folosi toate armele din arsenal împotriva lui. Toate secretele.

„Nu primeşti nimic pe gratis, Célie."

Dacă vreau să-l înving pe Necromant de ajutorul lui Michal.

— Michal, spun, apropiindu-mă de el plină de hotărâre, mai e ceva ce ar trebui să ştii. Am găsit un bilet în cruciuliţa surorii mele, un mesaj de la un iubit secret. Plănuiau să fugă împreună, dar Morgane a ucis-o înainte să reuşească.

Apăsând cutia pe piept, îmi vâr mâna sub guler şi scot bucăţica de pergament. O cută apare între sprâncenele lui Michal când desfac biletul, pe care îl citeşte repede.

— Scrisul se potriveşte cu scrisoarea primită de Dimitri de la Necromant.

Îşi întoarce privirea spre mine.

— Crezi că el era iubitul ei secret.

— Da!

Scoate un oftat aspru, sceptic.

— Dar asta înseamnă...

— Ştiu!

După ce împăturesc pergamentul la loc şi îl bag în cruciuliţă, le pun pe amândouă la loc în siguranţă şi iau cutia din braţele rigide ale lui Michal. Acum nu mai putem face nimic decât să aşteptăm.

— Necromantul are de gând să mă omoare ca s-o readucă la viaţă pe sora mea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Balul mascat, partea I

ACUM DOUĂ SĂPTĂMÂNI, CREDEAM CĂ VOI MURI ÎN Noaptea Tuturor Sfinţilor. Cumva, totul s-a schimbat de atunci – totul şi absolut nimic. După ce netezesc corsetul argintiu al rochiei, îmi aşez mai bine masca de organza şi trag aer adânc în piept, apoi ies pe holul din faţa camerei mele. Notele vagi ale unei viori triste plutesc deja prin castel, la un loc cu murmur de voci. Din ce spune Odessa, petrecerea nu va începe cu adevărat decât la miezul nopţii, dar nu mai suport să mă plimb de colo-colo prin cameră.

Coco şi Lou vor fi aici în curând. Vor fi *aici,* în Requiem, vom vorbi, le voi vedea şi le voi îmbrăţişa. La fel şi Reid şi Beau, sper.

Şi Jean Luc.

Pieptul mi se strânge într-un fel care nu are nimic de-a face cu corsetul. După cum ne-am despărţit în Cesarine, nu-mi imaginez că va fi prea bucuros să mă vadă. „Pleacă", mi-a spus cu vocea cumplit de goală, „şi nu te mai întoarce!" Dar asta a fost atunci. Mă abţin să nu-mi rod unghiile, pe care Odessa le-a vopsit cu lac transparent. Poate că Jean s-a răzgândit de când l-am părăsit; poate, după ce i-a mai trecut furia, şi-a dat seama că nu mă urăşte, de fapt. Va mai dori să vorbească cu mine după ce s-a întâmplat? Va dori să mă răzgândesc şi eu?

Mai rău decât atât – pieptul mi se strânge şi mai tare ca înainte –, ce le-a spus celorlalţi despre ce s-a întâmplat în port? Vor fi supăraţi pe mine că am plecat cu Michal? Doar a *ameninţat* că o va ucide pe Coco, iar ei n-au de unde să ştie că s-a răzgândit. Mai *contează* că s-a răzgândit? Nu am răspuns la asta – nu am *niciun* răspuns –, şi, când apare o nouă întrebare, cred că o să mi se facă rău din nou.

Dacă nu vine nimeni?

În ochii tuturor, probabil l-am ales pe Michal în locul lor şi Requiem în loc de Cesarine. Vor şti deja că mi-am încălcat jurământul faţă de Vânători. Poate vor considera că faptele mele sunt de neiertat, o ruptură irevocabilă în prietenia noastră. Da! Acum sigur

mi se face rău. Numai că...

Necromantul!

Dincolo de tot ce am făcut să-l rănesc, Jean Luc rămâne căpitanul Vânătorilor și nu va ignora ceea ce i-a spus Michal în port. Nu-și permite să ignore. Dacă îl cunosc pe Jean Luc cât de cât, va insista să facă ce trebuie și tot contigentul de vânători va năvăli pe insulă în noaptea asta – pentru că, dacă Michal a spus adevărul, suntem mai aproape ca niciodată să-l prindem pe Necromant. Și, dacă *eu* am spus adevărul, Necromantul vine după mine.

Jean Luc a muncit prea mult ca să rateze confruntarea. Gloria. Mi se strânge inima de durere.

Poate că prietenii mei i se vor alătura din același motiv.

Odessa mă urmează pe coridor, dându-mi mâinile la o parte înainte să mi le duc la păr.

— Necromantul nu te poate ucide dacă ești deja moartă. Dacă te mai atingi de un singur fir din capodopera mea, am să i-o iau înainte!

Și-a petrecut ultimele două ore ondulându-mi părul cu clești fierbinți și fixând meticulos jumătate din cârlionți pe ceafă. Restul se revarsă pe spate, unde se unește cu aripile pe care acum se apleacă repede să le aranjeze. Mâneci lungi de satin, în cea mai închisă nuanță de albastru, îi acoperă mâinile, încheieturile și brațele. Se potrivesc perfect cu pelerina de culoarea safirului, punându-i în valoare diadema de perle de pe frunte și damascul vișiniu al corsetului – fără mâneci, în mod scandalos, și nesăbuit de decoltat, mai degrabă corset decât orice altceva. Sânii aproape i se revarsă pe deasupra când se îndreaptă, dând mulțumită din cap. Fără îndoială, e cea mai senzuală Madonnă pe care am văzut-o vreodată, și – judecând după rânjetul de pe buzele roșii ca sângele – o știe și ea.

— Ești *sigură* că o să mă recunoască?

— Célie, draga mea, îmi spune pe un ton amabil, vei fi singurul om prezent până vin micii tăi prietenii și, chiar și atunci, nu va exista vampir, om *sau* necrofil la bal care să nu te observe cu rochia asta. Acum, nu te mai agita! Ai să-ți strici machiajul.

În ciuda măștii, Odessa a mai petrecut o jumătate de oră acoperindu-mi pleoapele, arcadele și obrajii cu pudră strălucitoare, iar acum fiecare centimetru de piele sclipește în lumina sfeșnicelor de

pe hol.

— El va... Va fi sânge acolo, jos? întreb emoţionată.

Arcuieşte o sprânceană pe sub masca destul de neobişnuită: fire de aur se împletesc într-o mască deschisă, în formă de diamant, aşa că masca nu e deloc o mască, ci doar o altă bijuterie.

— Suntem vampiri, Célie. Întotdeauna va fi sânge.

Zicând acestea, mă ia de mână şi mă conduce pe hol.

Concentrându-mă pe ghemul de nervi din stomac, pătrund prin văl ca să o găsesc pe Mila, care pluteşte alături de noi cu un zâmbet diabolic.

— A apărut ceva neobişnuit? o întreb ca să-mi distrag atenţia.

— Vraja nu se rupe până la miezul nopţii, îmi răspunde cu drăgălăşenie. Sau te refereai la fratele meu?

— O, mai taci!

— Ce e?

Odessa se uită la mine, mijind ochii prin mască.

— E Mila? A văzut ceva?

Dacă o fantomă poate să ţopăie, asta face Mila acum, bătând din palme şi practic chicotind de bucurie.

— Nu l-am văzut niciodată pe Michal atât de agitat – aproape a sărit la Pasha când idiotul a sugerat să aştepte în faţa camerei tale. El şi Ivan o să te însoţească în sala de bal. Chiar *arăţi* frumos în seara asta, Célie! adaugă cu o voce melancolică. Vampirii tind să tânjească după lucruri frumoase.

Mă îmbujorez auzindu-i complimentul, dar îl resping. Resping gândurile la *Michal.*

— Niciodată nu voi fi la fel de frumoasă ca tine.

— Sentimentul ăsta, spune Odessa în timp ce Mila zâmbeşte, mă sufocă.

Din fericire, ambele arată aproape ireal în noaptea asta – prea frumoase ca să fie adevărate –, şi simt că plutesc ca prin vis. Şi castelul pare diferit cu muzică, voci calde, neîntrupate, şi lumina pâlpâitoare a lumânărilor pe fiecare coridor. Nu e mai puţin sinistru, desigur, dar e cu atât mai misterios! De parcă aş putea să o iau pe un drum greşit şi să ajung în cu totul altă parte – să aterizez în La Fôret des Yeux, de pildă, într-o noapte cu zăpadă, sub lumina lunii, sau

poate într-un coşmar deghizat într-o încăpere.

Impresia se intensifică şi mai tare când intrăm în sala de bal şi icnesc, oprind legătura cu Mila şi revenind dincolo de văl. Vampiri de toate formele, mărimile şi culorile roiesc prin încăperea enormă, nu doar pe ringul de dans din onix, ci şi căţăraţi pe pereţii auriţi şi pe *tavan.* Rămân cu gura căscată în timp ce-mi dau capul pe spate ca să-i privesc.

— Eu n-aş face asta în locul tău, murmură Odessa, închizându-mi gura cu un deget înmănuşat şi aranjându-mi capa în jurul gâtului. Cum s-ar spune, nu are rost să stârneşti focul.

Abia dacă o aud.

În partea opusă a sălii, Pasha şi Ivan se apropie de noi prin mulţime cu expresii hotărâte. Un cvartet de coarde cântă o melodie tristă pe estrada din spatele lor, iar cuplurile valsează printre candelabre cu o graţie şi o frumuseţe nepământească. Lumânările le proiectează o lumină aurie pe feţele palide. O mie de lumânări înconjoară estrada, muzicanţii şi mesele lungi şi elegante de pe marginile încăperii. Cupe de cristal, pline cu sânge, se înalţă în piramide pe fiecare masă. Odessa îmi urmăreşte privirea în timp ce ochii îi strălucesc mai tare ca de obicei. Exaltaţi.

— Îl amestecăm cu șampanie. Dar am pregătit și șampanie *adevărată* pentru tine, dacă vrei să servești.

Clatin din cap, copleșită.

— Nu, mulţumesc!

Mă împinge totuși spre mese, ocolind un grup de dovleci enormi, în care au fost cioplIţi ochi malefici, ca niște fante. Alte lumânări pâlpâie înăuntrul lor, iar între ei stau întinse niște schelete ce par *aievea,* unele atârnând din tavan. Cineva a îmbrăcat oasele cu pălării largi de catifea cu pene și în veșminte bogate de preoţi și farisei. Unul poartă o rochie ivoar de crep şi tiara de aur a unei regine. Cu o senzaţie ciudată de cădere, îmi amintesc craniul din faţa prăvăliei lui *monsieur* Marc.

„Ce mai faci, părinte Roland? Arăţi foarte bine!"

Întorc repede capul și o văd pe Odessa uitându-se la cupele cu sânge, alegând unul și sorbind delicat.

— Ah... melusină! Chiar și rece, sângele lor e preferatul meu.

Un trio de vampiri ni se alătură la masă ca să-și aleagă cupele. Au bijuterii la gât și se uită răutăcios la mine pe după măștile strălucitoare. Unul s-a îmbrăcat cu o pelerină din blană de vârcolac – cu dantelă la mâneci –, iar ceilalți doi s-au pictat ca niște sculpturi. Trupurile le sclipesc de vopsea aurie.

Și sunt dezbrăcați.

— Ce gust are sângele pentru tine? o întreb pe Odessa deodată.

Pasha și Ivan se materializează în spatele nostru, rigizi și impunători, iar trioul de vampiri aruncă încă o privire disprețuitoare spre mine înainte de a se îndepărta.

— Hmm!

Odessa își țuguie buzele, căzând pe gânduri, și ia încă o gură.

— Presupun că are același gust ca și pentru tine; numai că, desigur, nervii de pe limba mea îl percep diferit. Îmi hrănește trupul, așa că acesta ajunge să tânjească după el. Încă se simte gustul metalic, dar nu mi se pare respingător, cum ți se pare ție. Iar sarea dă dependență. Sângele de melusină are o vigoare deosebită, probabil pentru că petrec timp în apa de mare din L'Eau Mélancolique.

Înclină cupa spre mine.

— Ai vrea să-l încerci?

— Nu!

Înăbușindu-mi un fior, mă uit dincolo de ea la un vampir îmbrăcat într-un trandafir însângerat. În spatele lor valsează un cuplu deghizat în zeii străvechi ai pădurii. Unul dintre ei chiar poartă coarnele enorme de cerb ale lui Woodwose.

— Cred că sângele amestecat ar putea fi mai tare decât șampania, iar noi ar trebui să-l căutăm pe Necromant.

În ciuda eforturilor mele, cuvintele redau un reproș subtil.

— De fapt, mă corectează ea cu voce înăbușită, ar *trebui* să ne amestecăm printre invitații la petrecere. Nu putem face asta dacă stai și căști gura la toată lumea ca un cod.

— Nu arăt ca un cod.

Flutură alene din mână, ignorându-mă.

— În plus, îi vom simți mirosul când va veni. Vrăjitorii de sânge au un miros distinctiv din cauza magiei.

Îmi mușc buza și arunc o privire prin încăpere.

— Iartă-mă, Odessa, dar și pe *mine* m-ai confundat cu o vrăjitoare de sânge când ne-am cunoscut! Mirosul lor nu poate fi *atât* de distinctiv, altfel eu n-aş mai fi aici.

Pe deasupra muzicii, ceasul din turn sună ora unsprezece și jumătate. Când întorc capul spre sunet, aproape răsturnând cupa Odessei, o ridică la buze cu un rânjet.

— N-ar trebui să fie și Michal aici? întreb defensiv. Unde *e*?

— Michal vine la miezul nopţii.

Dimitri ni se alătură, zâmbind, cu o femeie tânără, înaltă și frumoasă, la braţ. Sunt îmbrăcaţi ca flora și fauna pentru bal; el poartă o blană și masca alungită a unui lup cenuşiu, iar rochia ei de petale roz plutește vaporos în jurul gleznelor. Lujeri și boboci adevăraţi îi împodobesc masca. Deși nu-i văd o mare parte din faţa brun-aurie, pare să fie... om.

— Ea este Margot Janvier, îmi spune el cu mândrie, iar tânăra îmi zâmbește sfios drept răspuns. Deţine florăria din Orașul Vechi.

O strânge de cot.

— Margot, ea este *mademoiselle* Célie Tremblay, oaspetele de onoare din această seară.

— *Bonsoir, mademoiselle* Tremblay! mă salută cu un glas blând.

Îi răspund și eu tot cu un zâmbet, încercând să nu-mi trădez uimirea. *Aceasta* e florăreasa lui Dimitri? O femeie adevărată? Cu siguranţă *el* știe cât de iresponsabil este să o aducă aici în seara asta și să îi acorde vreun dram de atenţie. Mi se răsucește stomacul la gândul că masca ei frumoasă de mătase ar ajunge în camera lui. Mă forţez totuși să fac o reverenţă.

— Mă bucur să te cunosc, *mademoiselle* Janvier! Costumul tău e nemaipomenit – acelea sunt viorele și brândușe?

— Ai cunoștinţe de botanică!

Zâmbetul lui Margot devine mai larg, aprobator, apoi își ridică mâna liberă la florile delicate de pe faţă.

— Și, te rog... spune-mi Margot!

Melodia se termină cu o notă prelungă, tânguitoare, iar când începe următoarea, cei doi se scuză, Dimitri conducând-o pe Margot pe ringul de dans. Îi privesc neliniștită câteva secunde, apoi mă întorc spre Odessa.

— Margot știe despre pofta lui de sânge?

Spre surprinderea mea, expresia Odessei seamănă cu a mea.

— Nu! Nici nu mai știu de câte ori i-am spus lui Dimitri să stea departe de ea. Dar nu vrea să asculte, îmi răspunde simplu, punând cupa pe jumătate goală pe tava unui servitor în trecere.

Strâmbă din buze de parcă i-a pierit apetitul.

— Spune că o iubește.

— Așa e?

— Poate în mintea lui.

Își ia ochii de la Dimitri când acesta își dă capul pe spate și râde de ceva ce zice Margot.

— Cine poate spune cu adevărat? Fratele meu tinde să se îndrăgostească de toate femeile pe care le cunoaște.

Se așterne tăcerea în timp ce ceasul ticăie mai departe, și, în cele din urmă, gândurile mi se întorc de la Dimitri și Margot la Ivan și Pasha, care încă stau în spatele nostru. La vampirii din jur care aruncă priviri scurte și tăioase spre noi. Dar nu se apropie niciunul, și slavă Domnului pentru asta! Și-așa am nervii întinși, și se întind tot mai mult cu fiecare melodie. Nu știu dacă vreau ca timpul să se scurgă mai repede sau mai încet – pentru că, atunci când sosește Michal, vraja din jurul insulei se va rupe și va veni Necromantul.

Simt momentul în care se rupe vraja.

Se întâmplă cu o fracțiune de secundă înainte de miezul nopții – aerul pare să se agite, să se *trezească,* iar când primul dangăt răsună prin castel, se unduiește spre exterior ca un val către mare. O prind de braț pe Odessa ca să-mi găsesc echilibrul în timp ce pământul pare să se cutremure și candelabrele zăngănesc ușor deasupra capului. Muzicanții încetează brusc să mai cânte și – uitându-se la cristal cu o expresie impasibilă – Odessa murmură:

— Așa începe!

Michal apare pe estradă în clipa în care ultima bătaie a ceasului se stinge.

Deși nu scoate niciun sunet, toate capetele din încăpere se întorc spre el, iar tăcerea care se lasă e mai adâncă decât de obicei. Nefirească. Durează câteva secunde chinuitoare până îmi dau seama

de ce: eu și Margot suntem singurele din sală care avem nevoie să respirăm. Restul stau reci și nemișcați ca niște statui. Chiar și cei de pe tavan arată de parcă au fost ciopliți în fresca de acolo, creați poate ca parte a castelului. Răbdători, străvechi și siniștri. Nici măcar nu clipesc. Simt fiori coborând pe șira spinării când mă gândesc la asta și nu-i dau drumul brațului Odessei.

Ochii lui Michal îi găsesc imediat pe ai mei în mulțime. Îmi măsoară silueta încet, cu atenție, de parcă nu-i pasă absolut deloc că toți cei din sală îl așteaptă să vorbească. Nu – de parcă *se așteaptă* ca ei să aștepte. Iar vampirii îi fac pe plac. Nici măcar unul nu-l întrerupe în timp ce mă fixează cu privirea, iar eu...

Nu mă pot abține. *Doamne,* nu mă pot abține!

Îl fixez și eu la rândul meu.

Cu pieptul gol, poartă în rest pielea neagră obișnuită: cizmele, pantalonii, masca, până și chingile identice de pe umerii lați. Acestea susțin niște aripi enorme care i se ridică pe spate, cu sute de mii de pene negre pe fiecare. Mi se usucă gura când le văd. Spre deosebire de aripile de cioară și de corb, aceste pene nu adună și nu reflectă lumina; nu, par să o *absoarbă,* învăluindu-l pe Michal într-un nimb pervers de întuneric. Arată aproape ca... îmi înclin capul, apoi expir încet când îmi dau seama:

El *este* Îngerul Morții!

Și nu-și poate lua ochii de la mine.

În timp ce mă privește, căldura îmi clocotește în măruntaie ca un foc lichid care mi se împrăștie în piept și în obraji. Nările celor mai apropiați vampiri freamătă drept răspuns. Odessa le aruncă o privire tăioasă, iar Pasha și Ivan apar imediat de o parte și de alta a noastră. Ivan stă atât de aproape, încât *simt* răceala pe care o emană brațul lui; nu poartă un costum precum ceilalți. Nicio mască nu i-ar putea ascunde expresia amenințătoare.

— Bună seara! începe Michal într-un târziu, ducându-și mâinile la spate. Deși vorbește încet – astfel încât vocea lui sună mai degrabă ca o șoaptă –, fiecare cuvânt răsună cu o precizie letală: Și bun-venit în casa mea în Noaptea Tuturor Sfinților! Toți arătați magnific.

Își întoarce o clipă ochii spre mine, apoi privește din nou către mulțime.

— Înţeleg că petrecerea e diferită în acest an. Nu i-am putut aduce pe cei dragi vouă în Requiem şi pentru asta nu vă voi cere iertare. Niciodată nu a fost mai intensă ameninţarea lumii exterioare şi nu ne putem pune căminul în pericol de dragul unei nopţi scăldate în sânge.

O pauză sugestivă.

— Cu toate astea... nici măcar eu nu pot împiedica vraja din jurul insulei să se rupă. Magia care protejează insula este implacabilă şi eternă, dar în această seară, dacă cei dragi aleg să facă asta, nu îi pot opri să vi se alăture.

Deşi vampirii rămân nemişcaţi, curentul de... ceva pare să se stârnească în ei auzindu-i vorbele. Nerăbdare? Nu! *Sfidare.* Mi se face pielea de găină pe gât.

— Acestea fiind zise, continuă Michal cu vocea înşelător de blândă, v-aş ruga să nu uitaţi că şi eu sunt implacabil şi etern! Nu-i voi ierta pe cei care ne pun căminul în pericol şi nici nu-i voi uita!

Desprinzându-şi mâinile de la spate, le desface larg, ca o invitaţie, iar muşchii de pe pieptul lui se întind lungi şi puternici. Priveliştea îmi provoacă o împunsătură ciudată în stomac. Încordându-mă, îi dau drumul Odessei şi-mi las mâinile să-mi atârne pe lângă corp.

— Așadar, vă invit să vă bucuraţi de balul mascat şi să rămâneţi până în zori!

Coboară de pe estradă fără să mai spună nimic, iar mulţimea îi face loc instinctiv când trece.

Direct spre mine.

— O, Doamne! şoptesc când muzicanţii îşi încep cântecul, iar vampirii se întorc treptat la băutură şi la discuţiile lor.

— Îi datorez un dans lui *monsieur* Marc! spun deodată *tare.*

Cu o grimasă, fac un pas în spate şi caut disperată orice urmă de păr ca vata de zahăr. *Acolo!* În partea opusă a sălii, discută aprins cu un tânăr chipeş şi partenera lui voluptuoasă. De asemenea, poartă cea mai ostentativă mască de păun pe care am văzut-o vreodată.

Odessa nu-mi urmăreşte privirea, şi rânjeşte când îmi vede expresia.

— *Monsieur* Marc pare destul de ocupat în clipa asta, nu-i aşa? Apoi îmi răsuceşte o şuviţă pe deget şi adaugă: Succes!

Se topeşte în mulţime înainte s-o pot ruga să rămână.

Michal apare o secundă mai târziu, şi nu pot decât să-i răspund plecăciunii discrete cu o reverenţă.

— Bună, Michal! rostesc cu răsuflarea întretăiată.

De aproape, arată şi mai intangibil – pieptul lui pare mai lat fără cămașă, iar trupul, mai puţin elegant şi mai primitiv. Dar poartă *cămașă,* iar eu, eu...

Clatin din cap, blestemându-mi ochii rătăcitori, în timp ce-şi lasă capul pe o parte şi mă priveşte. Când colţul gurii i se ridică, strâng în pumni materialul delicat al fustei ca să nu se vadă cum tremură. Pentru că, *de ce* mă uit la *buzele* lui? Nu suntem aici să ne holbăm unul la altul, şi trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă *concentrez.* Pentru că suntem *aici* să-l prindem în capcană pe Necromant, să-l atragem cu falsa senzaţie că...

— Bună, drăguţo!

Michal zâmbeşte mai larg şi – imposibil de blând – mă prinde de mână şi îmi sărută interiorul încheieturii. Genunchii ameninţă să-mi cedeze.

— Pari... emoţionată în seara asta.

— Emoţionată? Nu sunt emoţionată.

— Pulsul tău e mai zgomotos decât muzica.

— Atunci, nu-mi mai asculta *pulsul* şi nu vom avea o problemă! E invaziv, ştii, să... să asculţi astfel de lucruri. Poate că am băut câteva pahare de șampanie înainte să vii şi *de-asta* îmi bate inima atât de repede. Te-ai gândit la asta? Poate am dansat energic cu Odessa...

Chicotește, și sunetul îmi vibrează pe piele până mă face să mă înfior.

— Verișoarei mele, spune el încet, nu-i place să danseze și, dacă nu cumva mă înșel, va trece multă vreme până când vei mai pune gura pe băutură. La urma urmei, ultima dată tu m-ai invitat *pe mine* la dans.

Ochii îi sclipesc în lumina lumânărilor.

— Și ce păcat ar fi dacă m-ai invita din nou! Cine știe ce răspuns aș da?

Privirea mea trădătoare alunecă de la argintiul rochiei la pielea dezgolită de pe braţele şi trunchiul lui. Dacă – *dacă* – aş accepta să

dansez cu el, nu e ca şi cum am fi nevoiţi să... atingem mai mult decât e strict necesar. Într-adevăr, n-am *putea,* iar asta... asta ar fi cel mai bine, nu-i aşa? La urma urmei, nu prea ne putem alătura petrecerii dacă mai stăm aici să ne privim unul pe altul.

Exact!

Îmi îndrept spatele.

— Michal, vrei să dansăm?

Mi se taie respiraţia când văd zâmbetul ce i se întipăreşte pe faţă. Când se uită aşa la mine, mi se pare că atrag privirile unui lup înfometat – de parcă abia aşteaptă să mă urmărească şi, în orice moment, ar putea să cedeze tentaţiei şi să atace.

— De când aşteptam să mă inviţi!

Având grijă să nu-mi atingă rochia – atingându-ne doar mâinile –, mă conduce pe ringul de dans exact când cvartetul de coarde începe un vals straniu.

— Cum o să...? dau să întreb, dar el mă prinde cu un braţ de spate, trăgându-mă aproape.

Pielea îi arde instantaneu când se lipeşte de aripile mele, îmi lungesc gâtul oripilată, îi spun:

— Michal, *nu...*

— Îţi retragi oferta?

— Normal că nu, dar tu... N-ar trebui să...

Clatin din cap ca să-mi revin şi mă întorc uluită cu faţa spre el.

— Te *arzi!* Cu siguranţă putem găsi o... o mănuşă sau o haină...

— Relaxează-te, Célie!

Dimpotrivă, pare că mă strânge şi mai tare, iar zâmbetul îi şovăie când îmi vede expresia.

— Nu mă tem de durere.

— Nu? Atunci, ce frică ai?

Rămâne câteva secunde cu ochii la părul, la masca şi la obrajii mei.

— Filofobia, îmi răspunde în cele din urmă. Apoi: Dacă ai putea merge oriunde în lume, unde te-ai duce?

Întrebarea mă ia prin surprindere, dar răspund fără ezitare:

— Onirique. Când nu răspunde, aşteptând să continui, îi explic în grabă: E un sat în L'Eau Mélancolique, mai mic decât Le Présage, fireşte, dar legendar pentru luminile lui neobişnuite. Elvire mi-a spus

că acolo se află şi cea mai veche bibliotecă din lume. A spus că acolo se păstrează tablete vechi de mii de ani.

Acum ezit, privindu-l cu suspiciune.

— De ce?

Fără să-mi răspundă, mă poartă în mijlocul ringului de dans, iar corpul i se mişcă atât de uşor, de ferm lângă al meu, încât după doar câteva secunde uit cu totul de întrebare. Uit de arsurile lui. Uit de ce o fi însemnând „filofobia" şi de planul nostru, de Necromant şi de balcoane. Într-adevăr, totul dispare în afară de mâna mea pe umărul lui – şi felul în care muşchiul i se încordează la atingerea mea, graţia cu care îmi ghidează fiecare mişcare. Până când zice:

— Povesteşte-mi despre mama ta!

Întrebarea aproape mă face să mă împiedic, dar mâna îi rămâne fermă pe talie.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu... nu așa funcţionează jocul nostru.

— Cine spune că pentru mine încă este un joc?

Îl privesc o clipă, cu ochii mari, apoi îmi scapă fără să vreau:

— Atunci, povestește-mi despre mama *ta!* Dacă vrei.

Ridică dintr-un umăr, învârtindu-mă pe lângă Dimitri şi Margot.

— A murit când eram tânăr, aşa că îmi amintesc puţine lucruri despre ea – în afară de glasul ei. Era o cântăreaţă minunată. *Tu* ştii să cânţi, *mademoiselle?*

Mă abţin să nu mă strâmb.

— Nu, dacă am de ales.

— Și dacă te rog frumos?

— Cred că s-ar putea să ai probleme psihice grave.

— Mi se pare corect!

Își dezvelește iar colţii aceia – ascuţiţi şi surprinzător de albi –, şi un hohot de râs îi scapă din piept.

— Ai prefera să te reîncarnezi într-o pisică sau un câine?

— *Multe* probleme psihice grave, profunde.

Deodată, mă apleacă mult, iar feţele ne sunt mai apropiate ca înainte – prea apropiate –, aşa că văd nuanţa închisă de căprui a ochilor lui. Când ne ridică mâinile ca să-mi dea o şuviţă după ureche, capul începe să mi se învârtă uşor. *Tare.*

— Câine, răspund șoptit, uitându-mă la buzele lui. Dar nu cred în reîncarnare.

— Interesant! Ce rasă?

— N-am învățat niciodată despre rase. Mama detestă animalele.

Când mă îndreaptă la loc, mă lovesc de pieptul lui, amețită, fâstâcită și năucită. Dacă n-aș ști că nu e așa, aș crede că vrea să ne cunoaștem mai bine. Să devenim *prieteni.*

— Ce e cu toate aceste întrebări, *monsieur?* Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru o asemenea discuție.

— Poate ai dreptate. *Când* ar fi momentul potrivit?

În ciuda tonului sarcastic, nu sunt în stare să-l privesc încruntată. Într-adevăr – nici măcar nu *vreau* să mă încrunt la el, iar asta... asta ar trebuit să mă înspăimânte. Așa că îl strâng și mai tare în brațe, împletindu-mi degetele cu ale lui.

— De regulă, vorbești în timp ce dansezi?

— Numai în împrejurări extraordinare.

Mă îmbujorez auzindu-l – din pricina efortului, de *încântare –,* și, când melodia atinge punctul culminant, mă răsucesc cu spatele la pieptul lui în timp ce pieptul îmi devine rozaliu și febril. Își lipește nasul de curbura gâtului meu, după care depune încă un sărut acolo. Apoi mă îndepărtează de el când încerc să mă întorc.

Am avut mulți parteneri de dans în viața mea: tata, profesorii de dans, Jean Luc, chiar și Reid, și niciunul – *niciunul* – nu se compară cu Michal.

Nu vreau să mă mai opresc.

Dar cântecul se apropie de sfârșit cu o notă nespus de tulburătoare și, fără tragere de inimă, eu și Michal ne desprindem unul de altul.

— A fost...

Îmi cobor privirea la arsurile de pe brațele și pieptul lui, urme lăsate de trupul meu pe pielea lui. Va avea nevoie de sânge ca să își le vindece și la ideea că va bea din nou de la Arielle – că va bea de la *oricine* –, simt că-mi ia foc toată ființa.

— Neașteptat, termin încet.

Mă fixează flămând.

— Așa a fost?

— Michal, eu...

Dar el clatină din cap şi scoate o panglică argintie din buzunar. Palmele lui – deja roșii şi rănite – sfârâie încet când mi-o oferă.

— Cum ţi-am spus şi mai înainte, îmi şopteşte, despre rămânerea ta în Requiem... am vorbit serios.

Îmi închide degetele în jurul panglicii, înghiţind cu greu.

— Ești binevenită aici, oricât ai alege să rămâi.

Neputând să mai privesc în ochii lui, mă uit în schimb la panglică. Capătul se unduiește încet – o dată, de două ori –, iar eu o strâng la piept. Normal că a vorbit serios. Michal vorbeşte *întotdeauna* sincer, dar să *locuiesc* în Requiem... Mă uit fără să vreau la vampirii din jur. Deşi se ţin la distanţă de Michal, ochii lor malefici par să mă urmărească prin încăpere, sticlind de foame. De violenţă.

Ar fi posibilă viaţa aici?

Oftând adânc şi, clătinând din cap, deschid gura să-i mulţumesc lui Michal...

Dar uşile sălii se deschid în faţa unei sfere de lumină orbitoare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Balul mascat, partea a II-a

SE DEZLĂNȚUIE IADUL.

Vampirii se împrăștie care încotro, urlând, șuierând și ascunzându-se, în timp ce Michal mă împinge în spatele lui, iar Dimitri o pitește pe Margot sub brațul său și se ascund după estradă. Odessa apare instantaneu lângă noi – protejându-și fața cu brațele – în timp ce pielea începe să-i fumege.

— Ce este? strigă panicată. Ce se întâmplă?

Dar nu știu – nu pot să-i răspund –, iar Michal fumegă și el, mai repede decât alții din cauza rochiei mele. Încerc să trec în fața lui, să-l apăr de lumina imposibilă din încăpere, dar, chiar și arzând, trupul lui e prea puternic. Impenetrabil.

— Michal, *mișcă-te?*

— Rămâi în spatele meu!

Cu ochii mijiți, se uită la sfera de lumină care se despică în două când Louise le Blanc pășește între cele două bucăți, ținând câte una în palmă.

— *Bonsoir!* strigă ea cu o voce iar părul i se unduiește odată cu pulsațiile sferelor.

Căldura se răspândește din ele în valuri până când – cu un icnet îngrozit – îmi dau seama ce sunt.

Sori.

Ține în fiecare mână câte un soare aprins, miniatural, iar vampirii se ascund acum pe după mese, agățându-se disperați de umbrele proiectate de estradă. Louise trece pe lângă ei fără să-i privească, lipsită de orice grijă. Mirosul pământos al magiei plutește în urma sa.

— Îl caut pe Michal Vasiliev, continuă ea. O păsărică mi-a șoptit că vrea să stea de vorbă cu o bună prietenă deale mele, dar, din păcate, va trebui să discute cu mine.

E... e de rău! E de *rău!* Cu sorii aceia în mâini, Lou ar putea face un rău îngrozitor și nici nu ar ști că el... că Michal...

Încerc să mă arunc spre ea, dar picioarele Odessei îmi stau pe

trenă, iar inerţia mă face să mă înclin spre spate. Poticnindu-mă, mă răsucesc ca să mă îndrept – numai că se mişcă şi Odessa, apărându-şi în continuare faţa, şi-mi pierd echilibrul de tot. *O, Doamne!* Răsucindu-mă, cad în braţele ei, care se înfăşoară în jurul meu din instinct ca să nu ne prăbuşim la podea. Când ne atingem, pe piele îi apar băşici. Deşi îşi înăbuşă strigătul de durere, acum suntem lipite una de alta, iar Michal...

Face un pas în faţă, întinzându-şi braţele ca să ne ţină ascunse pe mine şi pe Odessa.

— Bun-venit în casa mea, Louise le Blanc, şi mă bucur că ne cunoaştem! *Eu* sunt Michal Vasiliev.

Lou se opreşte în centrul încăperii, zâmbind mai larg în timp ce-l priveşte. Ochii îi rămân o clipă la pantalonii lui de piele şi la aripile magnifice de pe spate.

— Sigur că eşti!

Ridică sferele între ei, iar acestea strălucesc şi mai tare, aproape orbitoare. Până şi Michal se strâmbă. Văzând cum inspiră dureros, îmi pierd şi ultima fărâmă de control; împingând-o pe Odessa – *o să fie bine, o să fie bine –,* alerg în spaţiul deschis din mijlocul sălii.

— Lou, stai! *Stai!*

Face ochii mari când mă opresc brusc în faţa sa, dând din mâini ca o nebună şi gâfâind.

— Nu e nevoie să-i faci niciun rău. A promis să nu se atingă de Coco – să nu se atingă de *niciunul* dintre voi.

Deşi mă uit în spate, încercând să-i văd pe Coco, pe Reid sau chiar pe Jean Luc, nu e niciunul pe coridor în spatele ei. Nu e nimeni altcineva. Holul rămâne pustiu, în afară de bucăţile rupte din uşă şi fragmente de metal.

— Tu... vei fi tratată ca un oaspete de onoare, adaug cu o voce mai joasă.

Măcar a venit Lou. Măcar nu m-a incinerat pe loc.

— Oaspetele meu de onoare! Mi-a promis. Mi-a promis că nu-i va face rău nimănui.

Sorii din mâinile lui Lou se estompează puţin. Mijeşte ochii şi îmi scrutează faţa câteva secunde.

— Şi îl crezi?

— Da!

— Ai *încredere* în el?

Dând frenetic din cap, îmi las brațele în jos și-mi țin respirația. *Te rog! Te rog, te rog, te rog...*

Deși Lou își înclină capul, gândindu-se puțin, sorii încă îi ard fierbinți și luminoși în palme. Încerc să nu mă uit în spate. Nu știu cât suportă un vampir lumina soarelui – chiar și o imitație a lui – înainte de a lua foc.

— Și îmi spui asta de bunăvoie? Nu ai fost constrânsă?

O privesc, clipind surprinsă. Pentru că nu i-am spus niciodată despre constrângere. Dacă mă gândesc mai bine, nu i-am spus nici de lumina soarelui, dar... dar acum nu mai contează. Trebuie să-i *dovedesc* cumva că Michal e demn de încredere înainte ca tot locul acesta să ardă în flăcări. Mă uit din nou în urma ei.

— A venit și Coco cu tine? E pe undeva pe aici?

Lou mijește ochii.

— De ce?

— Pentru că sângele de Dame Rouge e otrăvitor pentru dușmani. Dacă sângele ei nu-l rănește, vei ști că spunem adevărul. Te rog, Lou! adaug încet, văzând că ea tot nu se mișcă. Lasă-ne să-ți dovedim!

— Îmi ceri să risc viața celei mai bune prietene.

— Îți cer să ai încredere în mine.

După câteva secunde, Lou încuviințează – cu o singură înclinare scurtă a bărbiei –, iar Coco, Reid, Beau și Jean Luc par să se topească de pe pereții coridorului. Îi privesc șocată, cu inima la gât, abia simțind mușcătura aspră a magiei de sânge.

— Depinde de tine, îi șoptește Lou lui Coco, dar ea și-a apăsat deja unghia ascuțită în degetul mare.

Scoate o singură picătură de sânge.

Ignorând reacția vampirilor, Coco încearcă să treacă pe lângă mine, dar o prind de mânecă în ultima clipă, brusc înspăimântată.

— Dacă *tu* îl consideri încă dușman, va mai...?

— Nu vreau să-mi fie dușman, Célie.

Îmi ia mâna de pe braț cu o expresie precaută, dar și înțelegătoare.

— Ai spus că ai încredere în el, îmi răspunde simplu.

Nu pot decât să urmăresc cum merge spre spațiul nimănui între

noi şi Michal, cu degetul întins spre el. Când se opreşte în faţa lui, aşteptând, el întoarce ochii la mine. Pielea îi luceşte, jupuită şi roşie, în lumina artificială a soarelui lui Lou, dar, dacă îl deranjează, nu spune nimic. Uitându-se în continuare la mine, ia sângele de pe degetul lui Coco. Pielea lui nu clocoteşte, nu face băşici, dar, pentru mai multă siguranţă, ridică apoi sângele la buze, sugând încet în timp ce aşteptăm cu răsuflarea tăiată.

Nu se întâmplă nimic.

Tot corpul mi se pleoşteşte, uşurat, pentru că *nu se întâmplă nimic,* iar când Coco se întoarce spre mine şi zâmbeşte, sorii miniaturali din mâinile lui Lou se sting instantaneu. Clipesc în semiîntunericul subit, înăbuşindu-mi lacrimile, în timp ce Lou păşeşte în faţă şi mă prinde de braţ.

— Ei, spune ea cu nonşalanţă, asta schimbă situaţia, nu-i aşa?

Da, aşa e!

Când mă îmbrăţişează, nu-mi pot reţine prima lacrimă care cade. I se rostogoleşte în păr în timp ce râde şi mă strânge mai tare, iar Coco se repede să ni se alăture, cuprinzându-ne pe amândouă cu braţele.

— Ne-a fost dor de tine, Célie! şopteşte Coco.

Simt un suspin în gât în timp ce ne ţinem în braţe.

— Şi mie mi-a fost dor de voi!

Câteva clipe mai târziu, Odessa îi conduce pe Lou, Coco, Reid, Beau şi Jean Luc într-o anticameră a sălii de bal, iar Michal face tot ce poate să-şi liniştească oaspeţii vindecaţi pe jumătate. La ordinele lui, muzicanţii golesc câteva cupe cu sânge înainte de a se întoarce pe scaunele lor pe estradă şi a cânta o melodie veselă. Zeci de slujitori roiesc prin mulţimea agitată cu şi mai multe cupe – cu sânge proaspăt cumva, *cald* chiar – şi le împart în grabă.

Într-un sfert de oră, toţi vampirii din sală arată din nou luminoşi şi strălucitori ca noi.

În afară de ochii lor.

Aprigi şi înciudaţi, îl urmăresc pe Michal în timp ce primeşte şi el o cupă pe care o goleşte dintr-o înghiţitură. Aproape în aceeaşi clipă, arsurile de pe pielea lui se şterg, lăsând alabastrul neted în urmă. Dar, înainte să mă pot apropia de el, Lou şi Coco ies din anticameră în

costumele lor noi – Lou ca o pisică neagră şi zveltă, iar Coco în chip de zână verde.

Nu pot să nu zâmbesc în timp ce pornesc aţă spre mine. *Monsieur* Marc nu a avut timp să le coasă costumele, fireşte, dar le-a potrivit cât a putut de bine pe baza descrierilor mele. Pantalonii şi rochia neagră, strâmtă, a lui Lou i se potrivesc mănuşă, la fel ca ţinuta verde strălucitoare pe care a procurat-o pentru Coco. Michal a bănuit că prietenii mei aveau să dorească să-şi facă intrarea când soseau în Requiem şi a avut dreptate. Intrarea lor nici că ar fi putut fi mai stridentă.

Dar, cu aceste costume, capcana noastră a eşuat complet.

Dacă Necromantul – *oriunde* ar fi – a fost martorul sosirii lor mult prea fierbinţi, a fost şi martorul împăcării dintre noi. Pentru oricine ne-ar privi, arătăm ca nişte prieteni înstrăinaţi care se reunesc la un bal mascat în Noaptea Tuturor Sfinţilor – şi, din toate punctele de vedere, asta şi suntem. Suntem prieteni care se reunesc la un bal mascat în Noaptea Tuturor Sfinţilor care, *din întâmplare,* pun la cale prăbuşirea unui ucigaş sadic. Din instinct, arunc o privire prin încăpere, căutând orice oaspete nou şi necunoscut – o sarcină imposibilă, din păcate, căci ar fi trebuit să memorez fiecare faţă din sală înainte să se ridice vraja.

— Miau! face Lou, dându-mi târcoale şi examinându-mi rochia cu atenţie. Şi eu, care credeam că ai fost luată ostatică. Astea sunt diamante *adevărate*?

Mi se aprind obrajii când Coco se apleacă spre mine să-mi analizeze capa. Un rânjet răutăcios i se întinde pe chip în timp ce se preface că oftează cu nostalgie.

— Şi când te gândeşti că ar fi putut să mă răpească *pe mine* în locul tău!

— Eşti scandalos de amuzantă, Cosette!

Beau – căruia *monsieur* Marc i-a pregătit un costum de bufon la curte – se încruntă când ce trece în grabă pe lângă noi, trăgând de mâneca împodobită şi prea scurtă. Clopoţei micuţi îi zornăie pe pălărie la fiecare pas.

— Îţi vine să crezi? Sunt regele din Belterra – cu un *leu* drept blazon –, şi ei m-au îmbrăcat într-un costum de clovn.

Dă iritat din bărbie către un vampir în trecere, care poartă lanţul de aur al unui cavaler.

— Ei, *acela* e un costum pentru feţe regale. Nu-mi vine să *cred...*

Râzând, Coco îl sărută pe obraz.

— Aici nu ești rege, Beau.

— Nu, cu siguranţă nu ești.

Lou ridică sprâncenele admirativ în timp ce Michal se apropie. Se pare că toate reţinerile ei au dispărut în clipa în care el a băut sângele lui Coco şi a supravieţuit. Mişcând din sprâncene, îmi dă un ghiont în coaste şi spune:

— *Bravo,* Célie!

Dacă mai era posibil, obrajii îmi ard şi mai tare.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Nu?

În ciuda vorbelor ei, un zâmbet cu adevărat încântat i se întinde pe faţa pistruiată când îl zărește pe Reid în mulţime. Merge în urma lui Michal, purtând o mască mecanică şi costumul negru al unui mecanism de ceasornic. Dar mânecile şi pantalonii au fost suflecaţi de câteva ori, de parcă ar fi fost iniţial costumul unui uriaș. Mijesc ochii la Michal, care mă urmărește cu un aer de satisfacţie supremă.

— Să-ți explic eu? întreabă Lou cu inocenţă.

Dar în spatele lui Reid apare Jean Luc.

Nu poartă niciun costum, doar o mască simplă aurită, făcută din ghips.

— Vânătorii mei înconjoară tot castelul! mârâie la Michal înainte de a se opri între Lou şi Coco.

Nu se uită la mine. Nu se uită la nimeni. Cu braţele încrucișate, se uită la podeaua de obsidian de parcă de asta depinde viaţa lui. Inima mi se strânge văzându-l cum stă acolo, ţeapăn, înconjurat de toţi prietenii noștri, și totuși singur.

Lou tușește stânjenită în liniștea care se așterne.

Nemaiputând să suport, murmur:

— Bună, Jean Luc!

El strânge din buze, singurul semn că m-a auzit. Măcar și-a lăsat haina de Vânător în anticameră; cămașa imaculată de dedesubt strălucește alb în lumina lumânărilor. Lângă mine, Michal spune

încet:

— Să continuăm?

Deși vorbește cu mine, îl aud și ceilalți. Lou înclină din cap ca o întrebare nerostită în vreme ce Reid și Coco se încruntă. Beau are o privire fioroasă și e aproape la fel de nervos ca Jean Luc. Clopoțeii continuă să zornăie la fiecare mișcare.

Când dau din cap, Michal își întinde mâna palidă spre Lou, care o privește fascinată.

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine, *ma Dame?*

După o privire curioasă spre Reid, care dă aprobator din cap, ea îi oferă precaut mâna lui Michal.

— Nu știu *ce* fel de joc faceți voi, dar eu, una, abia *aștept* să aflu. Coco? Beau?

O ia de mână pe Coco în timp ce Michal o conduce, iar Coco îl agață la rândul ei pe Beau. Împreună, merg toți patru pe ringul de dans, unde li se alătură imediat Dimitri și Odessa. Margot a dispărut – sper că a plecat acasă –, lăsându-l pe Dimitri să o intercepteze pe Coco și să se prezinte; Odessa face la fel cu Beau.

Scot un oftat scurt de ușurare. Cel puțin partea asta a planului a mers cum trebuie. Știam că așa va fi. Prietenii mei s-au temut mereu de puține lucruri și au înfruntat multe.

Din nefericire, m-au lăsat singură cu Reid și Jean Luc. Îmi dreg glasul și mă întorc precaută spre Jean.

— Mă bucur că ești aici! Avem multe de vorbit despre...

— Nu de asta am venit aici, Célie.

— Dar *ești* aici, insist, poate cu o notă de disperare. Mai știi când n-am putut face focul la începutul antrenamentelor? Eram înconjurați de frații noștri în La Fôret des Yeux și nu voiam să încerc pentru că eram sigură că aveau să râdă toți de mine. Dar tu nu m-ai lăsat să renunț. Mi-ai spus că nu există moment mai bun prezentul – că uneori *trebuie* să facem lucruri chiar dacă vrem.

— Nu face asta!

Cuvintele i se opresc în gât când își înalță capul, privirea lui e singura armă de care va avea nevoie în noaptea asta. Durerea, furia, suferința lui mă sfâșie cu ușurința unei săbii.

— Nu te preface că ne mai cunoaștem!

Înainte să mai pot adăuga ceva, se întoarce pe călcâie, oprindu-se între schelete și dovleci. Descurajată, îl urmăresc cum pleacă fără să-l urmez, fără să protestez. O parte minusculă, tainică, din mine spera la o iertare pe care n-am câștigat-o, dar firește că nu s-a întâmplat așa. Poate nu se va întâmpla *niciodată.* Jean Luc nu a fost niciodată omul care să ierte cu ușurință și nici nu uită vreodată.

— Le-ai spus tot? îl întreb pe Reid, neputând să-mi ascund tonul plângăreț din voce. Lou, Coco și Beau? Știu ce s-a întâmplat pe docuri?

— Da!

Oftând adânc, Reid îl privește pe prietenul lui, care se răstește la un slujitor aflat în trecere și-i arată balisarda.

— Acordă-i timp, Célie! Se va răzgândi.

— Oare?

— Vrea mai mult ca oricine să-l prindă pe Necromant.

La cuvintele lui, cruciulița Filippei pare să atârne mai greu la gâtul meu și mă forțez să mă întorc cu spatele la Jean Luc. Cu timpul, poate își va da seama că amândoi meritam ceva mai bun, dar nu asta e important acum. *Nu poate* fi mai important acum. Nu când planul nostru este în desfășurare.

— Nu mă inviți la dans?

Reid clipește surprins, iar un zâmbet discret îi joacă în colțul gurii.

— Ți-ar plăcea să dansezi cu mine, *mademoiselle* Tremblay?

— Chiar mi-ar plăcea, *monsieur* Diggory. Acceptând mâna lui, îl las să mă conducă pe ringul de dans, apoi mă aplec spre el și șoptesc: Ar fi păcat dacă ar trage cineva cu urechea.

Cât mai discret cu putință, fac semn din cap spre vampirii din jurul nostru, așezându-mi brațul liber peste al lui și mâna pe umăr.

— Avem atâtea lucruri de vorbit!

Din fericire, înțelege imediat ce vreau să spun, iar ochii îi par deodată distanți, căutând un tipar. Magia sa funcționează diferit de a lui Coco, chiar și de a lui Lou de când a devenit La Dame des Sorcières. El și restul semenilor lui sunt capabili să vadă și să manipuleze tiparele din univers; manipularea este felul în care Dames Blanches și Seigneurs Blancs fac vrăji – renunță la fragmente din ei ca să obțină ceva în schimb. Așa cum a zis Filippa:

„Nu primești nimic pe gratis, Célie."

Povara aceea familiară, apăsătoare, îmi apare din nou în piept când mă gândesc la sora mea, şi-l urmăresc pe Reid de la distanţă în timp ce caută vraja potrivită, iar ochii lui albaştri se tot abat în dreapta şi stânga. Şi el o cunoştea pe Filippa. În copilăria noastră, o cunoştea mai bine decât oricine, în afară doar de mine şi de Evangeline. Ce ar crede dacă ar şti despre relaţia ei cu Necromantul? Ar înţelege *durerea* asta profundă pe care o simt? Oare el o mai jeleşte?

Dacă îi spun despre secretul ei, nu o va mai jeli doar *pe ea.* Va jeli şi amintirea ei, iar acest lucru... ar fi incredibil de egoist din partea mea.

Nu-i aşa?

— Pot să le răpesc auzul, murmură Reid după câteva secunde, dar nu voi putea vorbi în timpul discuţiei noastre.

Se uită în ochii mei.

— Trebuie să vorbesc?

Ar trebui să-i explic planul, la fel cum Michal, Odessa şi Dimitri procedează cu ceilalţi. E *treaba* mea să explic planul. Ne-am gândit că aşa va fi cel mai bine, că aşa am atrage cel mai puţin atenţia, dezbinând şi cucerind pe ringul de dans în loc să ne adunăm într-un colț ca să șușotim. Și totuși...

— Ar fi mai bine dacă n-ai vorbi.

Se încruntă, dar, fără să mai adauge ceva, face un semn cu mâna pe care o ţine pe mijlocul meu. În timp ce mirosul magiei ne învăluie, mă îndeamnă să continui. Încă ezitând să vorbesc la un volum normal, deschid gura să-i spun despre capcană, despre cum mă va conduce Beau pe balconul nordic, dar cuvintele pe care le scot sunt complet diferite:

— Îţi mai aminteşti... acei ultimi ani din viaţa Filippei?

Nu ştiu ce se aştepta Reid să spun, dar sigur nu era asta. Se încruntă şi mai tare, scrutându-mi faţa, dar aprobă din cap, dându-mi de înţeles: „Da, îmi amintesc."

— Era... distantă, aproape izolată, şi am prins-o de mai multe ori când se furișa afară din odaia copiilor, mereu în toiul nopţii. Ştiu că şi cu tine se purta diferit.

Mâinile i se încordează imperceptibil în timp ce mă trimit, răsucindu-mă, departe de el, apoi mă trage înapoi. Instinctul îmi

spune că își amintește același lucru ca mine: ultima dată când au vorbit, Filippa l-a numit soldat încăpățânat și a ieșit nervoasă din casă. Înainte să mă gândesc mai bine, răbufnesc:

— Reid, cred că avea o aventură cu Necromantul.

Face un pas înapoi, șocat, și mijește ochii.

— Poate pe atunci nu știa că e necromant, firește, dar ei doi... Exista o legătură între ei, îi spun fără să mă pot abține. Au... au plănuit să fugă împreună și nu pot... nu știu cum să...

Inspir adânc, cutremurându-mă.

— Nu înțeleg cum s-a asociat cu o asemenea persoană. Cum ar fi putut să-l *iubească.* Pe urmă adaug, pentru că el nu poate vorbi, dar eu pot, pentru că nu există nimic ce am putea spune, de fapt: Și tu o cunoșteai. O *cunoșteai.* Ai bănuit vreodată că ar fi putut face așa ceva? Mi-a... mi-a scăpat mie, Reid? Oare am cunoscut-o vreun pic?

Prea multe întrebări, îmi dau seama cu mâhnire. *Nu poate răspunde la toate...*

Strângându-mă de mână, Reid mă cuprinde într-o îmbrățișare care-mi zdrobește oasele, și atunci – în mod incredibil – încordarea din corpul meu se eliberează. Mă înec cu un suspin. A trecut... mult timp de când nu m-a mai îmbrățișat cineva așa, nu ca un prieten sau ca un îndrăgostit, ci ca un membru al familiei. Ca un frate. Precum cineva care mă cunoaște, care mă *cunoaște* cu adevărat și îmi înțelege durerea, confuzia și vinovăția, pentru că simte același lucru.

Dar nu e tot.

— M-ai rănit, să știi, îi spun încet când ne desprindem. Toți m-ați rănit. Ce am auzit în sala de consiliu – nu meritam să fiu tratată așa, Reid. Nimeni nu merită să fie tratat de parcă sentimentele, gândurile și experiențele sale nu contează, mai ales de către cei mai apropiați prieteni.

Contrar propriilor vorbe, în vocea mea nu se simt acuzații sau reproșuri și, spre surprinderea mea, nu mă mai simt nici furioasă. Poate pentru că asta nu mai este o confruntare. Este doar o afirmație.

— Nu sunt lipsită de importanță.

Reid se oprește brusc din dansat, chiar în mijlocul ringului, și mă prinde de umeri, aplecându-se să se uite direct în ochii mei. „Știu”, îmi șoptește, cu o expresie solemnă și plină de regret. „Îmi pare rău!”

În jurul nostru, celelalte cupluri continuă să se legene şi să se învârtă, dar Michal şi Lou ne urmăresc cu coada ochiului. Ceilalţi au terminat discuţiile, aşteptând, în mod clar, ca eu şi Reid să trecem la a doua parte a planului. Capcana în sine.

Cuprinzându-i obrazul în palmă, îi şoptesc:

— Te iert. Acum... uite ce-o să facem!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Capcana

O JUMĂTATE DE ORĂ MAI TÂRZIU, EU ȘI BEAU STĂM înghesuiți în bătaia vântului, în cel mai nordic balcon din sala de bal. O curte pitorească se întinde sub noi, parțial ascunsă de doi stejari bătrâni, exact cum a spus Michal că va fi. Unul dintre ei s-a înălțat și a urcat peste balustrada de piatră, iar crengile se întind spre castel, pe când celălalt ascunde restul curții. Efectul este de intimitate aproape deplină – și slavă Domnului pentru asta, căci Beau pare hotărât să strice planul înainte să înceapă!

— Zi-mi dacă am înțeles bine!

Își încrucișează brațele pe piept. Probabil în semn de sfidare, dar și ca să se apere de frigul aspru.

— *Tu* te-ai oferit drept momeală pentru acest Necromant.

În timp ce-mi frec brațele prin mâneci, îi șoptesc:

— Are nevoie de sângele meu pentru partea cu necromanția, da, dar poți să vorbești mai încet? Ar trebui să mă consolezi.

— Exact!

Răsuflările ne ies ca niște norișori albi în timp ce el se supune, mângâindu-mă fără tragere de inimă pe spate.

— Și, din cauza acestei decizii cam nefericite, am fost – cumva – plasat și eu pe post de momeală.

În timp ce vorbește, norii atotprezenți în Requiem se destramă și scot la iveală luna strălucitoare de toamnă care scaldă modelul ridicol al costumului într-o lumină vagă, argintie.

— Eu, repetă sceptic, dând cu degetul într-un clopoțel de pe pălărie ca să-și sublinieze ideea. Persoana care nu are niciun mijloc la îndemână dacă Necromantul chiar își face apariția și încearcă să-ți *recolteze sângele.*

— Tocmai de aceea te-am ales pe tine și nu pe ceilalți.

Mă aplec spre el, neliniștită și tremurând, trăgându-mi nasul pe cât de zgomotos pot. Poate n-ar fi trebuit să-mi scot masca atât de curând; măcar mi-ar fi încălzit nasul. Dar, când Reid s-a prefăcut că

mă insultă la sfârşitul valsului, a trebuit să mi-o scot ca să mă prefac că izbucnesc în lacrimi, fugind către Beau, care era pus pe harţă şi era clar că nu-i plăcea absolut deloc planul nostru.

— Trebuie să-l ademenim pe Necromant cu o senzaţie falsă de siguranţă. Sunt şanse mult mai mari să ne atace *pe noi* decât dacă m-ar fi însoţit aici Michal, Lou sau chiar Jean Luc. Te rog, *consolează-mă!*

— Sunt măgulit, sincer!

Luându-mă pe după umeri cu un braţ ţeapăn, îmi forţează capul în scobitura gâtului său şi mă mângâie pe cap.

— Gata, gata!

— O, nu te purta aşa! Ai spus-o chiar tu: eşti cel mai puţin ameninţător din tot grupul.

— Şi se pare că sufăr din cauza asta. Cât o să mai *dureze?* Apoi, mai tare: Nu plânge, dragă Célie! E *clar* că fratele meu supracompensează pentru ceva.

Ignorându-i căutătura încruntată, îmi suflu aer cald în palme şi încerc cu vitejie să-mi smulg o emoţie din piept. Am nevoie doar de una – *o singură* emoţie profundă – ca să păşesc prin văl şi să mă consult cu Mila, care probabil mă aşteaptă deja acolo. N-ar trebui să fie prea greu. Până acum, am reuşit să intru şi să ies de pe cealaltă lume după placul inimii, dar în seara asta am nervii atât de întinşi, încât stau să plesnească, iar capetele lor subţiate se scutură nebuneşte în bătaia vântului. Nu mă pot concentra la o singură emoţie. Într-adevăr, nu mă pot concentra la *nimic* în afară de zgomotul *neîncetat* al costumului lui Beau în timp ce tremură de frig. Ridicând capul de pe umărul lui, şuier:

— Poţi să nu mai *zornăi* o clipă? Încerc să mă concentrez.

— O, îmi cer scuze! E incredibil de frustrant pentru tine?

Dându-şi ochii peste cap, îşi ia pălăria şi o aruncă peste balustradă, numai că, în loc să dispară, pălăria se agaţă de o creangă de copac. Atârnă acolo – zornăind enervant scuturată de altă pală de vânt – până când Beau pare gata să sară de la balcon.

— Aş vrea să se consemneze, rosteşte printre dinţi, că *nu* aşa mi-am imaginat că va decurge noaptea asta.

— Nu?

Îmi lipesc urechea de umărul lui, încercând să estompez afurisitele de clinchete. Chiar în clipa asta, Necromantul s-ar putea ascunde undeva jos, așteptând ocazia să atace, să *ucidă,* dar... nu. Cu dinții clănțănind, clatin din cap. Nu pot gândi așa. Și Michal se ascunde pe undeva aproape și nu va permite să ni se întâmple nimic. Pur și simplu, trebuie să așteptăm.

— Care parte a serii nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale?

— Pentru început – Beau îmi înfășoară colțurile capei de satin în jurul umerilor –, mi-ar fi plăcut să se facă mai puține aluzii la necrofilie. Nu a spus nimeni ceva despre un necromant când am urcat la bordul corabiei. Să te ajut să scapi de pe o insulă cu vampiri? Da, fără îndoială.

Un mușchi de pe obrazul lui se încordează.

— Mai ales după ce Lou a vorbit despre constrângere, iar Jean Luc ne-a convins că acesta *trebuie* să fie motivul pentru care ai ales să te întorci în locul ăsta îngrozitor.

Mă dau în spate din reflex, ferindu-mă de tabloul pe care îl zugrăvește: Jean Luc certându-se cu ceilalți, disperat să-i convingă că am fost constrânsă. Disperat să se convingă pe el însuși. Simplul fapt de a recunoaște că l-am părăsit l-ar fi costat, iar eu... Mintea mea refuză să urmărească ideea până la capăt.

— Dar acum, după ce am stabilit că sigur *nu* ai fost constrânsă...

— M-ai lăsa pe mâna Necromantului?

Are logică, desigur. Beau nu e ca mine; nu e nici măcar ca Reid sau Jean Luc. El e față regală – regele din Belterra –, iar supușii lui sigur i-ar simți lipsa dacă ar porni să urmărească fugari și ucigași.

— Bineînțeles că nu, oftează resemnat, lăsându-și umerii în jos pe sub capă. Doar că... azi a fost ziua lui Coco. Știai asta? S-a născut în Noaptea Tuturor Sfinților.

— *Poftim?*

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama și-mi întorc capul să mă uit la el. Pentru că știu că e ziua lui Coco, de bună seamă. Cum e posibil să fi uitat? Mai rău de atât – în loc să sărbătorească, și-a petrecut seara pe o corabie, navigând spre eventuala ei moarte, iar eu cred că sunt cea mai rea prietenă care s-a numit vreodată prietenă.

— O, nu! șoptesc îngrozită. Nu i-am făcut un cadou.

— Date fiind împrejurările, replică Beau pe un ton sec, cred că te va ierta. Și eu pregătisem un cadou special înainte să-mi dau seama că-mi voi petrece aproape toată noaptea ademenind un criminal pe un balcon subarctic. Aici chiar e mai rece ca-n sânul unei vrăjitoare... *De ce arată așa ochii tăi?*

Sare de lângă mine, îngrozit, iar temperatura scade în timp ce regretele mi se leagă cu o fundiță frumoasă de fiecare nerv întins. Mă apasă în jos, în jos, *în jos,* până când pășesc prin văl în cealaltă lume, unde Mila stă întinsă pe cea mai apropiată creangă de copac, iar părul și fusta îi flutură în vânt.

Zâmbind, lovește clopoțeii de pe pălăria lui Beau într-un ritm la întâmplare.

— De ce-a durat atât? mă întreabă.

Mă uit de la ea la pălărie, căscând ochii când îmi dau seama.

— Nu era vântul. Ci *tu.*

Beau se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap înainte de a se întoarce spre copac, unde Mila zâmbește și mai larg și schimbă zornăitul într-un imn de Crăciun cu adevărat exasperant.

— Cu cine vorbești? mă întreabă, cu ochi mari. Și de ce... de ce clopoțeii aceia cântă deodată „Fiarele prietenoase”?

— Mila, încetează!

Mă apropii de balustradă, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i iau pălăria, dar atârnă prea departe de mine.

— Îl sperii.

— Tu ești cea care vorbește singură, Célie.

— Dă-mi pălăria!

— *Ce* se întâmplă?

Beau pășește în față și mă apucă de mână, îndepărtându-mă de creangă cu o expresie alarmată.

— Și cine e *Mila?* E... e copacul? Mila e numele copacului?

Oftând, îmi trag mâna și mă uit întrebător la fantomă.

— Nu, nu e *Mila* numele copacului! mă răstesc. Numele îi aparține surorii moarte a lui Michal, Mila Vasiliev, iar dacă nu încetează cu zornăitul pălăriei va trebui s-o mai omor o dată.

Beau clipește.

— Pardon?

— Ai întrebat cu cine vorbesc: numele ei e Mila, iar Necromantul a omorât-o acum câteva luni.

Acum ochii lui amenință să-i iasă din orbite, dar îl ignor, încrucișându-mi brațele și mustrându-mă în sinea mea. Pentru că faptul că Mila cântă „Fiarele prietenoase” contează și mai puțin decât pălăria ridicolă a lui Beau. Ar *trebui* să ne prefacem că am nevoie de un moment afară, ca să mă adun, nu să mă cert despre fantome și clopoței. Coborând vocea, o întreb pe Mila:

— Ai văzut pe cineva... până acum?

Ei îi piere zâmbetul și încetează imediat să mai cânte la clopoței.

— Mai mult decât pe cineva, din păcate. Sper că Michal e pregătit să dea curs micii lui amenințări, pentru că peste o sută de creaturi au sosit în Requiem în noaptea asta – inclusiv zeci de vrăjitoare de sânge –, și oricare din ele ar putea fi necromantul nostru.

— Ești *sigură?*

Vocea îngrozitor de familiară a lui Guinevere se aude din sala de bal înainte să apară, și ne întoarcem amândouă exact când trece prin ușile de mahon și ni se alătură. Mă străduiesc să nu scot un geamăt.

— Credeam că ai spus că Necromantul e un *vrăjitor* de sânge. Asta reduce destul de mult numărul candidaților, dragă Mila.

Hotărăsc că fantomele o să mă omoare cu zile.

Deși deschid iute gura ca să-i spun să *plece,* mă răzgândesc imediat – pentru că cine sunt eu să refuz informații? Fără ele, eu și Beau nu putem face altceva decât să stăm aici și să așteptăm ce e mai rău.

— Și câți vrăjitori ai văzut mai exact, Guinevere? E vreunul în castel?

— Guinevere? întreabă Beau încet.

Ochii ei se opresc atunci la el și scânteiază de un interes încântat.

— Stai o clipă. *El* cine e?

O, *nu!*

Nu apuc să răspund, căci se avântă în față – exact în spațiul lui personal – și-și înclină capul pe o parte, studiindu-l de la vârfurile părului brunet la tălpile cizmelor de piele. Nici măcar costumul nu o descurajează. Mai degrabă, pare să-i sporească atracția; cu un sunet de apreciere, își trece degetul peste mâneca lui împodobită.

— Asta, spune ea, e o noutate binevenită.

Îi dau peste mână în timp ce Beau se ferește de atingerea rece, invizibilă.

— Nici să nu te gândești, Guin!

Expirând greoi, Beau merge înapoi spre uși și mă trage după el.

— Célie, draga mea, se pare că te simți *mult* mai bine. Poate ar trebui să ne întoarcem la petrecere și...

Mă strânge și mai tare de cot și, în ochii lui negri, văd în sfârșit siluetele plutitoare, sidefii, ale lui Guinevere și Mila reflectându-se spre mine.

— Fir-ar al naibii să fie! șoptește el, arătând cu degetul tremurător. Sunt... Célie, sunt...

— Fantome, completez resemnată. Dacă te ajută, poți să le vezi doar pentru că mă atingi. În clipa în care Guinevere se apropie prea tare – arunc o privire sugestivă spre ea –, poți să-mi dai drumul și nu e nevoie să o mai vezi vreodată.

Pufnind, Guinevere se învârte în cerc în jurul nostru.

— De ce *naiba* ar vrea să facă așa ceva? Apoi toarce spre Beau: Guinevere de Mimsy, la dispoziția ta. Nu e nevoie să întreb cine ești *tu,* desigur. Chiar și forțat să intre într-un costum de clovn, nimeni n-ar putea confunda onduleurile alea ciufulite și obrazul sculptat cu altceva în afară de un membru al nobilimii.

Deși Beau se holbează uluit la ea, nu se poate abține să nu murmure:

— Al familiei regale.

Dacă ar putea, cu siguranță Guinevere ar sări în vârful picioarelor auzind vestea, dar silueta ei imaterială o forțează să se umfle, făcându-se de trei ori mai mare.

— *Majestatea Voastră!*

Își duce o mână la piept.

— Sunt *onorată* să vă cunosc!

Cu un aer nerăbdător, Mila vine în față, scoțând o cutiuță de catifea din buzunarul lui Beau de la piept. Nu am remarcat-o până acum, și până și Beau tresare ușor când Mila o flutură pe sub nasul lui Guinevere.

— Știi ce e asta, Guin?

Se repede spre ea înainte ca aceasta să răspundă.

— *Asta* e toată motivația de care ai nevoie ca să-l lași pe bietul om în pace.

Deschizând cutia, scoate la iveală un inel de aur cu un rubin magnific în mijloc. Strălucește atât de puternic, atât *de frumos,* încât icnesc și iau cutia de la ea, examinând inelul din toate unghiurile în lumina lunii.

— Este...?

Mă întorc cu fața spre Beau și e rândul *meu* să sar în vârful picioarelor cu un zâmbet enorm pe față.

— Beauregard Lyon, acesta e un inel de *logodnă?*

El îl înhață din mâna mea, verificând să nu fi pățit nimic, apoi îl bagă din nou în buzunar. Mai sfios acum, îmi răspunde:

— Ar putea fi.

— Întreabă-l cum avea de gând să facă cererea! Poți spune multe despre un bărbat după felul în care alege să facă o cerere în căsătorie.

Îndepărtându-se de noi, Guinevere își ridică obraznic nasul în aer, și-mi dau seama că Beau mi-a eliberat cotul când s-a grăbit să ia inelul. Dacă mai era posibil, zâmbesc și mai larg. Avea de gând să o ceară de soție pe Coco de *ziua ei,* și ăsta... ăsta trebuie să fie motivul pentru care s-a purtat atât de îndărătnic în seara asta. Voia să fie o zi specială. Voia să fie a lor. Totul e de un romantism atât de ridicol, încât s-ar putea să plâng din nou, numai că de data asta nu m-aș preface. Deoarece...

Căldura din pieptul meu se răcește într-o pală de vânt înghețat.

Pentru că nu a apucat s-o facă. În ciuda planurilor sale mărețe, a ratat ziua ei; din cauza *mea,* a ratat ocazia.

— O!

Cuvântul îmi scapă cu o respirație dureroasă și îmi cuprind coatele în mâini, simțind iar frigul. Deși partea rațională a minții mele știe că nu e vina mea – n-am cerut eu ca Necromantul să mă ia la ochi –, tot mă simt responsabilă.

— Îmi pare foarte rău, Beau!

El dă din mână fără să se uite la mine.

— Nu e cazul! Serios, tu... tu probabil m-ai cruțat de o mare umilință. Coco nu a fost niciodată genul sentimental.

— Ar fi spus da, îi răspund hotărâtă. *Va spune* da.

Deşi ridică din umeri, nu zice nimic şi, dacă Necromantul *este* undeva şi ne ascultă, sper că se simte ca un adevărat *gunoi* pentru că ne-a dat vieţile peste cap.

Şi... în fine... pentru că a pus capăt câtorva.

Guinevere scoate un oftat teatral în tăcerea care s-a aşternut dintr-odată.

— Un iubit *de-al meu* m-a cerut odată pe o alee împuţită din spatele unei taverne, chiar acolo unde vomase.

— Ce dezgustător! face Mila.

— Da! Foarte.

Guinevere îl urmăreşte pe Beau cu coada ochiului şi cu o sprânceană ridicată.

— A doua zi dimineaţă, l-am părăsit pentru fratele lui.

Deşi Beau nu le mai vede şi nu le mai aude, pare să-şi dea seama că discuţia a continuat fără el – şi *despre* el. Trecându-şi mâna obosită prin păr, şopteşte:

— Serios, Célie, cred că e timpul să ne întoarcem. Dacă Necromantul avea de gând să atace, ar fi făcut-o deja şi...

Clopoţeii de pe pălăria lui zornăie din nou.

Încruntată, mă uit la Mila şi la Guin, dar niciuna nu pluteşte aproape de copac. Iar aerul pare să fi devenit nefiresc de tăcut şi nemişcat. *Ciudat!*

— Una dintre voi a...? dau să întreb, dar Mila clatină din cap.

— Trebuie să fi fost vântul, şopteşte ea, dar părul de pe ceafă tot continuă să mi se ridice.

Mila e fantomă. Nu are de ce să şoptească; nu are niciun motiv de teamă. Nimeni nu o aude în afară de mine şi de Guinevere, care se încruntă şi se uită peste balcon, să cerceteze.

Face ochii mari. Întorcându-se cu faţa la mine, spune:

— *Célie, fugi!*

Dar e prea târziu. Degete lungi apar pe balustradă şi, înainte ca eu şi Beau să putem face altceva în afară de a ne împletici în spate – agăţându-ne unul de altul –, o siluetă palidă sare peste parapet şi urcă în balcon cu o graţie letală. Rămân cu gura căscată, iar şocul îmi zguduie corpul ca o injecţie cu cucută, pironindu-mă în loc. Pentru că nu Necromantul e cel care îmi zâmbeşte acum, cu părul gri porumbel

presărat cu frânturi de lumină a stelelor.

E Priscille.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Regele și curtea sa

— *BONJOUR, HUMAINE!* ROSTEȘTE EA, NETEZINDU-ȘI corsetul de voal.

Înainte ca eu și Beau să ne întoarcem, *să fugim,* Juliet mă înhață din spate în timp ce un vampir necunoscut îi prinde mâinile lui Beau la spate, plimbându-și nasul pe gâtul lui. Deși Beau se zbate, puterea lui nu se compară cu cea a vampirului care-și trece dinții peste jugulara lui în vreme ce regele din Belterra încremenește, închizând ochii și ținându-și respirația.

— Lasă-l în pace!

Mârâind, încerc să mă apropii de ei, dar Juliet mă prinde cu mâna rece de gât.

— Eu nu mi-aș face griji pentru prietenul tău, îmi șoptește la ureche. Nu când sângele tău are cel mai dulce gust.

Instinctiv, mă arunc înapoi prin văl înainte să le observe pe Mila sau Guinevere. Judecând după sticlirea rece, cristalină, din ochii lui Priscille, acești vampiri vor să verse sânge – sângele *meu.* Cuvintele lui Yannick din crescătoria de păsări mă străpung ca niște cuțite minuscule: „N-am să mă grăbesc." Dacă Juliet sau Priscille își dau seama că sunt capabilă să văd morții, să comunic cu ei, cine știe ce altceva vor mai face?

— Nu e nevoie să ne faci vreun rău.

Mâna lui Juliet aproape îmi zdrobește gâtul când înghit, căutând orice urmă de-a lui Michal. Ar trebui să fie deja aici. Îmi strâng încheieturile dar oricât de violent o zgârii, unghiile mele nu reușesc să-i străpungă pielea. Deodată, simt că nu îmi mai intră aer în plămâni. Pentru că, dacă Michal *ar putea* ajunge la mine, ar face-o, dar nu e aici. *Nu e aici!*

— Încă mai aveți timp să vă răzgândiți. Puteți să plecați, să vă ascundeți, să nu vă mai întoarceți aici și să vă rugați ca Michal să nu vă găsească niciodată.

Priscille își dezvelește dinții într-un zâmbet – arătându-și colții

lungi şi ascuţiţi – şi alţi trei vampiri urcă pe balcon în spatele ei.

— Ce noroc pe noi că în noaptea asta nici măcar Majestatea Sa nu a putut opri ridicarea vrăjii din jurul insulei! spune ea, imitându-i cuvintele lui Michal cu un râs aspru.

Aruncă o privire maliţioasă, piezişă, spre vampirul de lângă ea, care are aceleaşi bucle negre, răsfirate, silueta plină şi mârâitul ei. Poate un frate sau un văr.

— Nu ne-a putut opri nici rudele să ni se alăture, şi cu câtă răbdare au aşteptat acest moment!

Mă zbat degeaba în strânsoarea lui Juliet, incapabilă să ajung la cuţitul de argint din cizmă. Nu m-am pregătit pentru asta. Ce nesăbuinţă, ce *prostie,* că nu m-am pregătit – pentru că Necromantul trebuia să fie cel care atacă în noaptea asta, nu o facţiune de vampiri răzvrătiţi. Deşi încerc să lovesc în spate, să-mi lipesc rochia de argint de pieptul ei, mă ţine departe de ea cu o strânsoare ca de menghină.

— Te rog! îi şoptesc. Michal v-ar putea ierta rudele că au venit în Requiem, dar pe *voi* nu vă va ierta dacă ne răniţi. Te rog, *te rog,* dă-ne drumul!

— „Michal", îl numeşte ea! mârâie Juliet, strângându-mă până mi se întunecă vederea.

Până mă sufoc şi mă chinui să respir.

— Îi îngăduie fiinţei umane să-i spună pe nume – să-şi aducă prietenii mizerabili pe insula noastră, în *casa* noastră – şi îi cinsteşte pe ei mai presus de ceilalţi. Unul chiar poartă haina unui vânător.

Când reuşesc să-i ating braţul cu umărul, mârâie şi rupe capa în două, aruncând haina nepreţuită într-o parte. Diamantele se împrăştie în toate direcţiile.

— Un rege cu loialitatea împărţită nu e deloc rege.

Ceilalţi vampiri şuieră aprobator.

Îmi vine să urlu de frustrare.

— Dar loialitatea lui *nu* este împărţită...

— Ai vrea să implorăm iertarea regelui nostru, *humaine!*

Văzându-mă neajutorată, zâmbetul lui Priscille pare de-a dreptul letal.

— Ai vrea să ne târâm în genunchi şi să-l rugăm să uite? Suntem *vampiri.* Nu vom cere nici permisiunea, nici îndurarea unuia atât de

slab şi nu-i vom mai accepta regimul.

Cu ochii scăpărând şi cu pieptul umflat, se întoarce şi le vorbeşte celorlalţi cu o voce pătimaşă.

— Prieteni, domnia lui Michal Vasiliev ia sfârşit *în noaptea asta...*

Cu ochii mari, se opreşte brusc şi, preţ de o clipă, mintea mea nu procesează viteza cu care Michal apare în faţa ei. Dar, când o face – când îi recunosc părul lucios şi pielea de alabastru –, aproape plâng de uşurare, lăsându-mă în braţele lui Juliet. Deşi pe gât are răni de dinţi din care picură sânge, nu contează. Deşi o aripă atârnă, pe jumătate ruptă de pe umărul lui, Michal e aici, teafăr, şi însăşi *prezenţa* lui a făcut-o pe Priscille să amuţească de spaimă.

Apoi văd sângele care îi picură de pe mână şi bucăţile de carne printre degete, şi îmi dau seama că i-a smuls corzile vocale.

Lângă mine, Beau icneşte îngreţoşat de privelişte şi se apleacă – vampirul care îl ţinea a fugit, dar Ivan l-a înşfăcat şi acum îl aruncă peste parapet, rupându-i gâtul. Acesta cade ca un sac de cărămizi. În timp ce se îneacă, Priscille îşi duce mâinile la gât şi se întoarce, disperată să scape, să *trăiască,* dar Odessa se ridică acolo ca să-i taie calea. La fel ca Dimitri şi Pasha. Unul câte unul, îi imobilizează pe vampirii răsculaţi cu o mişcare fluidă, ca o pâclă – rupându-le rotulele, prinzându-i de păr şi târându-i spre uşile de mahon ale sălii de bal.

Lou, Reid, Coco şi Jean Luc coboară de pe creanga stejarului trei secunde mai târziu, furioşi şi pământii la faţă. Niciunul nu pare rănit grav – slavă Domnului! –, dar o vânătaie se umflă deja pe obrazul lui Reid de la ce s-o fi întâmplat jos; Coco sângerează de la tăietura de pe antebraţ. Beau aleargă spre ea, iar Dimitri...

Îşi întoarce şi el capul spre ea. Spre *sângele* ei. Pentru o clipă, ochii lui sticlesc feroce, dar Pasha mârâie, împingându-l pe uşi şi făcându-l să dispară.

Lăsând-o pe Juliet cu mâna pe gâtul meu.

— Dă-i drumul! se răsteşte Michal.

Deşi se apropie încet, cu grijă, de locul unde Juliet ne-a tras spre balustradă, tot corpul ei se crispează şi ceva pare să cedeze înăuntrul său. Cu un mârâit, încearcă să-şi înfigă dinţii în jugulara mea. *Prea încet.* Michal coboară într-o clipă – cu ochii scăpărând de furie – şi o

prinde de gât, împingându-mă pe mine într-o parte cu cealaltă mână. Mă întorc panicată către Jean Luc, care mă prinde la pieptul său. Totuşi, în loc să-i smulgă corzile vocale, cum a făcut cu Priscille, Michal se năpustește pe ușile sălii de bal.

Aproape zburând, coboară pe estradă cu Juliet după el.

Ne repezim toţi după el – iar eu şi Beau ne poticnim un pic – şi vedem că în sală s-a făcut linişte deplină.

În afară de Juliet. Încă se zbate şi loveşte cu picioarele, şuierând, scuipând şi trăgând de mâna lui, pe care Michal o folosește ca să o ţină de gât, ridicată în aer. În ciuda eforturilor ei, nu-i dă drumul. Nici măcar nu tresare. Cu o expresie crudă şi rece – cu ochi neomeneşti –, le şopteşte celor prezenţi:

— Printre voi există unii care se îndoiesc de puterea mea.

Pasha, Ivan, Dimitri şi Odessa formează un fel de baricadă în jurul tovarăşilor imobilizaţi ai lui Juliet. Când unul încearcă să se ridice după ce i se vindecă genunchii, Pasha îi fracturează tibia, iar vampirul urlă de durere. Ruda lui Priscille încă pocneşte din dinţi spre mine, cu ochii arzând de ură, până când Dimitri îi smulge colţii din gură cu forţa. Sângele împroașcă podeaua de obsidian, iar eu îmi feresc iute privirea, trăgându-mă mai aproape de Coco și Beau, ale căror expresii șocate seamănă cu a mea. Cumva, situaţia pare mult mai gravă decât ce s-a întâmplat cu Yannick în crescătorie. Pare un spectacol, *o reprezentaţie,* numai că actorii şi actriţele se târăsc şi sângerează pe jos în loc să se plimbe pe scenă. Fără să vreau, îmi îndrept ochii spre Priscille și gâtul ei sfâșiat.

Treaba asta... e *bolnavă.*

— Unii dintre voi cred că am devenit prea slab ca să mai conduc această insulă. Credeţi că nu mai sunt potrivit, poate incapabil să vă protejez de pericolele aflate dincolo de Requiem.

Face o pauză.

— Asta crezi, Juliet? o întreabă Michal încet. Îţi imaginezi că eşti un fel de monarh? O regină? Crezi că puterea adevărată vine când îi vânezi pe cei mai slabi ca tine?

Drept răspuns, ea își dezvelește dinții la el.

— Înţeleg.

Dând din cap ca pentru sine, Michal o ridică şi mai sus, iar

picioarele ei abia mai ating podeaua estradei.

— Fără doar şi poate... permite-mi să te liniştesc! Ridicând vocea, vorbeşte acum către întreaga încăpere: Permiteţi-mi să vă liniştesc *pe toţi* şi, în sfârşit, să scăpaţi de temerile acelea meschine!

Cu o simplă mişcare din încheietură, îi desparte lui Juliet capul de trup, iar corpul ei se stafideşte, uscându-se până la os, înainte ca el să-i dea drumul pe podea cu un bufnet surd. Mă uit la cadavrul ei, fără a mai reuși să clipesc. Să *gândesc.* Mintea mi se golește cu totul, până nu mai rămâne decât Michal. Stând deasupra ei, se uită la oamenii lui cu o expresie atât de străină, de *goală,* încât nici eu nu-l mai pot privi.

— Fir-ar să fie! şopteşte Beau, iar eu îi urmăresc privirea spre mulţime.

Nu ştiu la ce mă aşteptam – ca vampirii să ţipe, probabil, sau să şuiere, aşa cum şuieră Priscille acum. Poate credeam că se vor împrăştia de frică văzând această manifestare a puterii, sau că se vor arunca spre estradă și să atace. La urma urmei, sunt mai mulţi ca noi. Ar putea s-o facă.

Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru bucuria cu care vampirii îl privesc pe Michal acum.

Murmurând încântaţi, formează un soi de cerc în centrul sălii de bal, și, când vampirii prizonieri încep să se zbată de groază, simt groaza rece ca un avertisment șoptit pe șira spinării. Cercul pe care îl formează... arată ca o groapă. Ca o *cușcă.* Șocată, pășesc spre Michal, dar Beau și Coco mă trag înapoi de rochie, iar Lou dă încet din cap cu o mișcare îngreţoșată.

— Aici nu e vorba de noi, Célie.

Reid dă grav din cap.

— Ar trebui să plecăm.

Dar nu putem să *plecăm,* pur și simplu – și mă uit la ei disperată –, pentru că Necromantul ar putea fi încă acolo. În ciuda planurilor pe care ni le-am făcut, nu a venit, și aproape am murit de mâna acestor vampiri răzbunători. Pur și simplu... nu înțeleg locul acesta. Gâtul mi se usucă când încep să pricep toate ramificaţiile acestei seri. *Necromantul nu a venit.* Nu a *venit,* și cum... cum o să mai dorm la noapte? Respir întretăiat, în răbufniri dureroase. Cum o să *trăiesc*

dacă Necromantul poate pândi la orice colț? Ar putea să se ascundă în camera mea chiar acum și, dacă nu, ar putea fi în schimb *monsieur* Dupont. Ar putea fi Ivan, Pasha sau chiar Dimitri. Mi se ridică fierea în gât când mă gândesc la ei – pândind în umbră, așteptând –, și, fără să vreau, mă uit din nou la Michal.

Are încă mâinile mânjite de sângele lui Juliet. Ea m-ar fi ucis. *Toți* m-ar fi ucis într-un mod brutal și sângeros dacă n-ar fi intervenit Michal. Ce altceva ar fi putut face decât să riposteze și să o facă în forță? Ce altceva aș fi putut face *eu* ca să previn totul?

Nu!

Clătinând din cap, mă retrag lângă Lou, Reid, Coco, Beau și chiar Jean Luc și, când vede mișcarea, Michal își îndreaptă privirea spre mine. Văd o întrebare nerostită în ea. Dar nu-i pot da răspunsul pe care și-l dorește; nu mai pot face asta, nu pot accepta asemenea *violență.* Chiar crede că aș putea trăi într-un asemenea loc? Chiar crede că aș putea supraviețui aici?

Lou mă strânge de mână, ca o consolare mută, dar acum nici măcar prezența ei nu mă mai alină. Când Odessa apare lângă noi, luându-mă de cealaltă mână, Michal își drege glasul pe estradă.

— Petrecerea s-a încheiat oficial, spune el. Plecați de aici și să nu vă mai întoarceți! Dând din cap spre Pasha și Ivan, adaugă: Faceți ce vreți cu ei.

Se întoarce pe coridor și dispare pe o ușă obscură din peretele din spate. Odessa mă trage și mai insistent de mână – șoptindu-mi să mă grăbesc, să mă *grăbesc* – în timp ce Pasha și Ivan îi ridică în picioare pe vampirii prizonieri. Și le târăsc trupurile prăbușite în mijlocul cercului.

— Célie, *mișcă-te!*

Odessa mă trage cu putere pe balcon, forțându-mă să cobor pe copac în curtea de jos – dar nu înainte să aud urletele.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUA

Ceaiul vărsat

UN FOC ZDRAVĂN TROSNEȘTE ÎN CAMERA MEA, UNDE eu, Coco și Lou stăm ghemuite în fotoliile moi de lângă vatră, sorbind ceai fierbinte de lămâie. Ceasul de pe poliță arată ora trei dimineața. Ne-am schimbat costumele imediat ce-am intrat și am auzit o bătaie în ușă curând după aceea. Ivan și Pasha stăteau pe coridor, încruntați, cu o tavă cu ceai pe care ne-au dat-o, explicându-ne că în noaptea aceea vor fi de pază la ușa noastră.

Mă uit în gol la peretele plin de cărți. Șiruri întregi cu cotoarele crăpate. Lângă mine, Lou stă pe același fotoliu cu Coco, lăsându-și capul pe umărul ei și întinzându-și picioarele pe brațul fotoliului. Panglica argintie oferită de Michal îmi atârnă între degete în timp ce citesc fiecare titlu.

Aventurile lui Od, Broderick și Flem.

Măceșul și fasolea.

Sora Wren.

În mod clar, e secțiunea cu povești. Îmi vine să râd de ironia situației. Aproape. Acum o oră, credeam că vampirii sunt capabili să trăiască în paginile acestor cărți, să navigheze spre insulițe secrete cu coșuri de trandafiri și sticle de sânge, dar acele sticle de sânge proveneau de *undeva.*

Cât de proastă am fast!

Felul rapid în care Michal i-a executat pe Yannick și pe ceilalți m-a făcut să cred că morțile lor nu-i aduceau nicio plăcere, dar în noaptea asta... mi-a dovedit altceva. În noaptea asta a fost calculat, crud, aproape sadic în vreme ce căuta aprobarea supușilor săi. Ideea îmi provoacă o durere ascuțită, neașteptată, până mă concentrez din nou la titlurile cărților. La litere aurii, șterse. Orice ca să șterg amintirea mâinii însângerate a lui Michal. A urletelor asurzitoare ale lui Priscille.

Cum face trandafirul mic.

Regina iernii și palatul său.

Rămân cu ochii la ultima carte – la cotorul de culoarea fildeșului, îmbrăcat în pânză, cu litere scorojite. Recunosc cartea. Aveam și noi o ediție, și ani de-a rândul a stat la loc de cinste pe noptiera Filippei. Îmi citea din ea în fiecare seară povestea reginei de gheață Frostine, care s-a îndrăgostit de prințul verii. Acesta trecea cu trăsura luminată de soare pe lângă palatul ei în fiecare an, topind gheața și zăpada, iar ea îl ura cu toată ființa ei – până când într-un an a găsit un fir de ghiocel în prag. Furioasă, a zdrobit petalele albe sub cizmă. În anul următor însă a găsit un covor întreg de ghiocei în grădină și, pentru că nu-i putea zdrobi pe toți, nu a avut ce face, așa că s-a îndrăgostit de prinț.

Era o poveste ridicolă!

Mai târziu, avea să-mi spună și Filippa la fel. Dar, mă întreb, oare *ea* ce părere ar avea despre toate astea? Ce ar face? M-ar avertiza să fug cât mai repede și mai departe de Requiem și de întunericul său sau m-ar îndemna să mă gândesc mai bine? La urma urmei, ea s-a îndrăgostit de Necromant. Poate – pentru ea – Juliet și celelalte și-ar fi meritat soarta. Strâng degetele mai tare pe ceașca de ceai, căutând orbește altă secțiune de citit. *Orice* altă secțiune de citit. Poate horticultură sau anatomia umană...

— Ce cameră... interesantă!

Lou îmi urmărește privirea spre bibliotecă înainte de a se întoarce pe scaun ca să se uite la mezanin. Își înclină ceașca spre portretul unei femei cu o înfățișare deosebit de severă, cu pielea zbârcită și un neg pe nas.

— Aceea seamănă *foarte* bine cu înfățișarea mea de Babă – sau, presupun, cu Baba străbunicii mele. Eu încă n-am pozat pentru un portret, dar sunt aproape sigură că acelea sunt fire de păr în bărbie. Când refuz să râd, să am orice fel de reacție, adaugă: Legenda spune că îi plăceau atât de mult, încât a comandat 37 de portrete cu ea în chip de Babă și le-a împrăștiat prin Chateau le Blanc. 36 sunt încă acolo. După ce a murit, bunica le-a băgat pe toate într-o cameră, iar eu le-am descoperit din greșeală într-o seară.

Se preface că se înfioară.

— Am avut coșmaruri o *săptămână!*

Când tot nu-i răspund, Coco oftează și spune:

— Te-ar fi ucis, Célie.

Mă uit cu atenţie la *Mitologia plantelor.*

— Ştiu.

Se lasă din nou tăcerea între noi – una plină de încordare –, până când o văd pe Lou cu coada ochiului cum clatină din cap şi-şi încleştează fălcile cu încăpăţânare.

— Au *încercat* să te omoare, iar dacă n-ar fi fost Michal acolo, n-aş fi ezitat nici eu.

Se apleacă în faţă pe scaun.

— Da, poate aş fi ales altă metodă, dar tot i-aş fi ucis.

Când continui să mă uit la bibliotecă, neputând să răspund, îşi strecoară piciorul pe sub piciorul fotoliului meu şi mă suceşte spre ele.

— Să ştii că nu doar Jean Luc şi-a pierdut minţile de durere, adaugă ea. Când n-ai mai ajuns la mine acasă, am crezut că ai fost ucisă. Am crezut urma să-ţi găsim cadavrul în Doleur a doua zi dimineaţă – plutind chiar acolo cu toţi peştii ăia morţi.

Coco îşi fereşte repede privirea, cu ochii plini de tristeţe.

Uitându-se la ea, Lou continuă:

— Şi pe urmă, când am primit biletul tău...

— Cum ai putut să ne ceri să nu venim după tine? întreabă Coco pe un ton grav, încordat. Cum ai putut să crezi că te-am lăsa aici să mori?

Uimită, mă uit la expresiile lor îndurerate.

— N-am vrut... Nu m-am gândit că...

— Nu, n-ai gândit!

Lou oftează şi lasă ceaşca pe jumătate goală pe masă.

— Uite ce e, nu dăm vina pe tine pentru ce s-a întâmplat – sincer, nu te învinuim –, dar chiar ai o părere atât de proastă despre noi?

— Normal că nu!

Aplecându-mă în faţă, neliniştită, las şi eu ceaşca pe masă, incapabilă să exprim senzaţia de uimire care îmi cuprinde pieptul. Trebuie... trebuie să repar lucrurile cumva. Trebuie să *explic.*

— Michal... voia să vă *omoare,* iar eu doar încercam să...

— Ne protejezi?

Arcuind o sprânceană, Lou îi aruncă o privire piezişă lui Coco.

— Sună oarecum cunoscut, nu-i așa?

Simt o strângere de inimă auzind insinuarea şi mă ridic în picioare, trecând pe lângă ele spre şemineu. Când ajung la el însă, mă răsucesc pe călcâie și mă duc la bibliotecă.

— Nu... nu e drept. Jean Luc mă tratează de parcă aş fi de sticlă, şi, când sunt cu el, încep şi eu să cred că aşa sunt.

— Niciodată n-ai fost de sticlă, Célie.

Simt în spate intensitatea privirii lui Lou şi – pentru că nu pot să îndur – mă întorc din nou cu faţa spre ea.

— Din câte îmi dau seama, de când ai venit în Requiem, te-ai împrietenit cu vampiri şi fantome, te-ai infiltrat într-un bordel fermecat şi ai scos la iveală de una singură complotul unui necromant. Înainte de asta, ai imobilizat-o pe una dintre cele mai malefice femei care au trăit vreodată, ai depus jurământul ca prima femeie Vânător şi ai supravieţuit unei răpiri îngrozitoare şi imposibil de violente. Cui îi pasă dacă mai plângi din când în când? Cui îi pasă dacă mai ai coşmaruri?

Clatină din cap.

— Poate că acum simţi că te-ai schimbat, dar asta nu înseamnă că înainte erai mai puţin importantă decât eşti acum. Nu înseamnă că ai fost vreodată slabă.

Coco dă vehement din cap, ținând în continuare ceașca la piept.

— Toţi facem tot ce putem cu cărţile pe care le-am primit.

O pauză.

— E rău... să te schimbi? le întreb încet.

Spre uluirea mea, mă privesc amândouă cu ceva ce-mi seamănă a mândrie. Dar nu e superioritate, cum mă temeam că va fi. nu, e ceva pur și aprig. E... e *aievea.*

Zâmbind la ceea ce vede în expresia mea, Lou bate din nou în fotoliul de lângă ele.

— Normal că nu e rău. Doar ai schimbat cărţile. Tu eşti cea care ţine acum pachetul în mână, iar noi, ceilalţi, trebuie să răspundem la culoare.

— Apropo de *culori* – buzele lui Coco se ridică într-un zâmbet –, aţi văzut costumul lui Reid în seara asta? Arăta de parcă îi aparţinea unui uriaş.

Lou chicotește și se întinde din nou pe scaun.

— Măcar nu avea *clopoței.* Așteaptă până la Crăciun – am să fac o replică a costumului lui Beau și-am să i-o dăruiesc în fața mamei lui. Va insista să-l probeze pentru noi.

Ezitând, mă întorc la locul meu, întinzând mâna după ceai și inspirând adânc. *Încă e cald.*

— Și Jean Luc va fi bine, Célie, adaugă Coco după o clipă, de parcă revine la o discuție neterminată. Știu că acum situația pare fără speranță, dar va fi bine. Indiferent ce spune el despre casa cu portocali, nu i-ai răpit viitorul. Încă deține o funcție și, chiar dacă te-ai fi mutat în casa aceea cu el, chiar dacă ai fi stors portocalele, Saint-Cécile ar fi fost mereu casa lui. Îi place acolo – și e normal să fie așa. A muncit mai mult decât oricine să-și schimbe cărțile.

— Nu-mi fura metafora! spune Lou.

Un dor familiar îmi umple pieptul când le văd împreună și mă gândesc la casa aceea cu portocali. Ar fi fost atât de ușor, de perfect, dacă m-aș fi potrivit cu Jean Luc! Aș fi putut trăi acolo împreună cu Lou și Reid, cu Beau și Coco. Deși nu știe, în curând un rubin enorm va străluci pe degetul lui Coco – pentru că, și dacă s-au schimbat, și dacă drumul lor împreună va fi lung și dificil, Coco și Beau se iubesc. S-au *ales* unul pe altul.

— Nu mă pot întoarce în Turnul Vânătorilor, spun încet. Nu vreau!

— Știm.

Zâmbetul lui Lou devine nostalgic când îmi agață din nou scaunul, trăgându-mă mai aproape – și mai aproape –, până când picioarele de lemn se ciocnesc.

— Dar nu ar trebui să-ți faci griji din cauza asta. Ai deschis ușa pentru vreo zece novici noi care ți-au urmat exemplul – și toate sunt femei, apropo.

Din senin, mâna ei se ridică și mă prinde de încheietură, trăgându-mă pe scaunul lor și vărsând ceaiul pe noi. Chicotind, spune:

— Una dintre ele l-a făcut pe Reid să cadă în *fund* într-o zi în curtea de antrenament. A fost grozav! Cred că o cheamă Brigitte.

— A fost prima dată când Jean Luc a zâmbit de când ai plecat, adaugă Coco, vărsând bucuroasă ceaiul în poala lui Lou.

Când țip și încerc să mă ridic, îl varsă și în poala mea.

— Nu va fi trist mereu, Célie.

— Nici tu nu vei fi tristă mereu.

Lou se uită la panglica argintie pe care încă o ţin cu mâna liberă. Dacă observă că mi-am scos panglica verde de la mână, nu spune nimic.

— E frumoasă!

Apoi o trage de un capăt.

— Şi utilă, dacă e să ne luăm după seara asta.

— Cu siguranţă nu ne mai aflăm în Cesarine, intervine Coco, şi zâmbetul îi şovăie. Deşi locul ăsta pare la fel de straniu precum castelul. Săptămâna trecută, Beau s-a jurat că umbrele din dormitorul nostru ne-au *şoptit,* iar în seara precedentă, toată partea de sus a labirintului a... murit. Toate frunzele s-au prefăcut în cenuşă chiar în faţa surorii lui mai mici.

— Şi Melisandre s-a purtat ciudat.

Lou scoate un oftat de mâhnire.

— Nu mănâncă şi nu doarme aproape deloc.

— Pisicile îi păzesc pe morţi, răspund şoptit. Au fost atrase spre Requiem de la primul experiment al Necromantului.

Privirea îmi cade pe panglică, iar ceaiul de pe cămaşa mea de noapte pare deodată mai rece ca înainte. Nu l-am mai văzut pe Michal de la... de la execuţie, şi nu ştiu ce-am să-i spun când am să-l văd. Ce *pot* să-i spun? Violenţa la care am fost martoră în noaptea asta – ştiu deja că nu pot să nu o mai văd. Va trăi în amintirea mea tot restul vieţii.

— Dar nici aici nu cred că mai pot rămâne.

Lou îşi menţine privirea sigură şi fermă când îmi ia panglica, dându-mi părul la o parte şi legând-o cu grijă în jurul şuviţelor grele.

— De ce nu?

— Pentru că *locul* acesta... este... Cum poate cineva să trăiască lângă asemenea cruzime fără să se schimbe?

Lou şi Coco îşi aruncă o privire lungă, indescifrabilă. E o privire pe care nu o înţeleg, poate *nu pot* să o înţeleg, şi asta îmi întăreşte decizia mai mult ca orice. Pentru că nu vreau să înţeleg privirea aia. Nu vreau să ştiu cum e să trăieşti într-o lume ca asta – o lume unde sângele este monedă de schimb şi doar cei mai puternici

supravieţuiesc.

— Nu ştiu, răspunde Lou într-un târziu. O singură persoană poate să-ţi răspundă la asta, cred, şi am impresia că nu vrei s-o întrebi. Dar eşti binevenită oricând în Cesarine. Casa mea îţi e mereu deschisă!

— La fel ca și castelul! completează Coco. Eu și Beau te-am trata ca pe o regină.

Neputând să se abţină, ochii lui Lou sclipesc năstruşnic.

— Dar Chateau le Blanc *este* mai frumos în perioada asta a anului...

— Ai vizitat palatul de vară al lui Beau din Amandine? Locul acela e *plin* de trandafiri...

Mă forţez să râd înainte să mă prindă amândouă de braţe şi să mă tragă ca în jocul cu odgonul.

— Dar am o întrebare. Când se uită amândouă la mine, aşteptând, continui: Cum ai ştiut că lumina soarelui le face rău vampirilor? Și despre constrângere? Eu n-am pomenit de așa ceva în scrisoare.

— O!

Lou se însenineazǎ și, cu o mișcare din încheieturǎ, obloanele ferestrelor de la mezanin tremură uşor, apoi se deschid brusc. Când cioara cu trei ochi coboară de pe streaşină, ciocănind în geam, Lou îl deschide cu încă o mişcare. Pasărea zboară în cameră şi aterizează pe braţul ei ridicat.

— Fă cunoştinţă cu micul meu spion, Talon! Din câte se pare, m-a urmărit în parcul Brindelle în noaptea când ai fost răpită şi te-a urmărit pe corabia aia afurisită. Cred că a vrut să ajute.

Îi mângâie ciocul, iar cioara închide ochii, leneşă şi mulţumită.

— Dar un bărbat respingător pe nume Gaston l-a încuiat într-o colivie înainte să se întoarcă la mine. Când l-ai eliberat, ne-a adus mai mult decât biletul tău. Nu ştiai?

Mă priveşte curioasă.

— Cioara cu trei ochi este simbolul dinastiei le Blanc.

Punând ceașca goală pe masă, casc și mângâi ciocul păsării împreună cu Lou.

— Mă bucur să te cunosc, Talon! Și... mulţumesc!

Pe deasupra capului păsării, le privesc în ochi pe Lou şi Coco.

— Şi vouă, *tuturor!*

Pasărea îmi ciugulește degetele, apoi zboară pe candelabru.

— Ar trebui să te odihnești!

Se ridică și Coco, strângând ceștile și așezându-le pe poliță, după care își înăbușă un căscat.

— Dacă Necromantul își arată fața în noaptea asta, am s-o transform în panglici cu mâna mea.

Lou dă din mână, iar ferestrele se închid din nou, iar obloanele se trag la loc. Se încuie cu o serie de clicuri liniștitoare. Apoi se ridică și scoate un sac de voiaj de sub fotoliu, de unde extrage o bucățică subțire de piele din sac. Făcându-mi cu ochiul, o întinde spre mine.

— Pentru orice eventualitate.

— Ce-i... asta?

— E un pumnal de prins pe coapsă, Célie. Toți ar trebui să aibă așa ceva.

Coco chicotește.

— Iar începe!

— Refuz să-ți cer scuze. Arată-mi un om care pare *mai puțin* atrăgător cu un pumnal în teacă și mai stăm de vorbă!

Se așază la loc pe fotoliu și face semn spre pat.

— Voi mergeți la culcare! Eu și Talon stăm primii de pază.

Trăgându-și păturile peste cap, Coco adoarme aproape imediat, dar eu – deși sunt epuizată – rămân trează multă vreme. Destul cât să văd capul lui Lou căzându-i moale în cele din urmă și cartea din mână alunecându-i pe covor. Destul cât să văd focul din vatră transformându-se în tăciuni. Dar ochii lui Talon rămân strălucitori și ageri în lumina focului.

„Te-ar fi omorât, Célie."

Mă întorc pe o parte, agitată și tremurând. De câte ori închid ochii, fața lui Priscille îmi apare în subconștient, iar sunetul urletelor ei răsună în timp ce vampirii o sfâșie în bucăți. Medalionul Filippei îmi apasă gâtul când mă întorc iar, strecurându-mă mai adânc sub pături. Încercând să uit. O parte din mine se întreabă unde e Necromantul în clipa asta, iar altă parte e îngrozită de ideea de a mai părăsi vreodată camera.

Groază!

Asta e!

Întorcându-mă spre șemineu, pătrund prin văl doar din instinct, și – așa cum speram – Mila stă pe scaun, față în față cu Lou. Deși nu-i spun nimic, pare să-mi simtă prezența; ochii ei, de obicei gravi și triști, se uită la mine când zice:

— Prietenele tale au dreptate, să știi. Vampirii nu s-ar fi oprit până nu te omorau.

Dau din cap, căci nu vreau să le trezesc pe Lou și Coco.

— Du-te la culcare, Célie!

Cu un zâmbet mâhnit, Mila plutește spre locul unde Talon stă cocoțat lângă serviciul de ceai.

— Arăți ca o moartă!

De parcă îi așteptam permisiunea, mă cufund într-un somn agitat.

În noaptea asta, visez trandafiri – zeci de trandafiri acoperiți de brumă, și fiecare petală a lor se învinețește. Și răsuflarea mi se condensează în norișori de zăpadă când țin coșul de picnic agățat de cot, coborând treptele de piatră spre dormitorul lui Michal. În coșul frumos de răchită, gheața se ridică pe cele două sticle. Le pictează fețele într-un alb opac și cristalizează lichidul roșu din interior. Scoțând un trandafir din coș, îmi pun floarea muribundă în păr.

Trebuie să arăt perfect pentru petrecerea în grădină.

O lumină albă, stranie, lucește pe insulița din mijlocul grotei, strălucind pe apa întunecată și pe punctișoarele de mică de pe pereții cavernei. Văzând-o, simt o împunsătură delicată în măruntaie și nu mă pot abține să nu mă apropii. Fiecare pas lasă urme în gheața crăpată de pe pământ. Michal nu a pomenit în poveste de lumina vrăjită.

Poate mă așteaptă deja acolo.

Când ceva se mișcă în spatele meu, îmi întorc capul spre patul din mijlocul camerei. O siluetă palidă se răsucește și se învârte în el, respirând greoi și neregulat, iar pătura verde pal i se adună în jurul șoldurilor. Curioasă, îmi înclin capul. Pentru că nu l-am mai văzut niciodată pe Michal dormind. Nu mi-am dat seama că vampirii *pot* dormi, dar bineînțeles, dacă pot să respire sau să *mănânce,* e logic că pot să și viseze. Ignorând senzația insistentă din stomac, strâng coșul la piept și mă apropii – dar coșul, trandafirii și sângele au dispărut,

lăsându-mă să țin în palme doar aerul. Mă uit nedumerită la mâini. *Ciudat!*

Însă Michal strânge cearșaful în pumni și se întoarce spre mine murmurând:

— Célie!

Sunetul mă face să tresar – să-mi iau ochii de la propriile mâini –, și-l văd închizând ochii strâns, de parcă îl doare ceva. Deși mușcăturile de pe gât i s-au vindecat, netezindu-se în alabastrul acela perfect, încă respiră întretăiat. Corpul îi e crispat. La fel ca mai înainte, nu poartă cămașă, arătându-și pieptul, umerii, spatele.

Și e frumos!

Nu știu cât stau acolo, uitându-mă la el, *tânjind* după el, dar aici – în visul acesta straniu – pot să recunosc în sfârșit că nu voi privi niciodată destul. N-am să mă satur niciodată de bărbatul acesta, iar o parte din mine se va întreba mereu. O parte din mine va jeli mereu.

O parte din mine îi va duce dorul mereu.

Când îi dau o șuviță de păr de pe frunte, se cutremură, iar cristale mici de gheață apar acolo unde i-am atins pielea. Întorcându-mă cu spatele, oftez, și fulgi de zăpadă plutesc în aer. Senzația din stomac e tot mai insistentă, aproape nerăbdătoare, când mă apropii din nou de mal. Lumina de pe insuliță încă strălucește inofensiv, și cu cât o privesc mai mult, cu atât strălucește mai tare. Într-adevăr, un firicel de căldură parcă străpunge gheața din grotă, învăluindu-mi încheieturile și ademenindu-mă mai aproape – *mai aproape –,* până plutesc peste valuri.

Îmi ia câteva secunde să recunosc fiorul din piept și să aud bătăile înnebunite ale inimii.

Miroase a miere de vară.

— Célie!

Panicată, Mila se ridică din apă să-mi taie calea, cu ochii disperați și mâinile ridicate între noi.

— Trebuie să te trezești acum!

— De ce?

În loc să alunec pe lângă, plutesc și trec prin ea, cu ochii fixați asupra luminii albe, strălucitoare. Știu, din instinct, că nu e lumina vrăjită. Nu, e altceva, ceva confortabil și familiar – ca atunci când te

întorci acasă după o călătorie lungă –, şi nu mă pot împotrivi *atracţiei* pe care o simt în măruntaie. Neajutorată, îi spun cu răsuflarea tăiată:

— Mila, cred că ar putea fi...

— Nu, nu este!

Mila încearcă în zadar să mă apuce de mână şi să mă împiedice să trec mai departe.

— Indiferent cum arată, cum ţi se *pare,* nu e sora ta, Célie. Nu e ea.

Dar trebuie să aflu. Orice ar lumina acea insuliţă, *am nevoie* să văd mai mult decât am avut vreodată nevoie în viaţa mea. Fără să mai adaug ceva, trec grăbită pe lângă ea spre malul stâncos, şi în curând două sicrie de sticlă se materializează în nimbul luminos. Deschid gura când mă apropii de ele. Mijesc ochii.

Pentru că Mila se înşală.

Un sicriu e gol, iar în celălalt se află cadavrul pe jumătate desfigurat al Filippei.

CAPITOLUL CINCIZECI

Necromantul

CÂND DESCHID OCHII, SAR DIN PAT, PANICATĂ ŞI dezorientată, și aproape mă împiedic în semiîntuneric. Tăciunii din foc încă mai licăresc vag, luminând-o pe Lou, care stă întinsă pe același fotoliu moale. În spatele meu, Coco umple încăperea cu sforăitul ei ușor. *Slavă Domnului!* Expirând cu dificultate, îmi duc un deget la buze când Talon se foiește pe poliță, clipind cu ochii lui rotunzi.

— Şşt! îi şoptesc. Trebuie doar... trebuie să vorbesc cu Michal.

Deşi pocneşte dezaprobator din cioc, urc treptele fără să mă opresc ca să îmbrac un capot sau să-mi iau papucii. Nu vreau să le trezesc pe Lou şi pe Coco. La urma urmei, s-ar putea să nu fie nimic – doar un coşmar –, şi ultimul lucru de care avem nevoie este încă o alarmă falsă. Dar inima mea amenință să-mi dea palpitații când deschid ușa și ies pe coridor.

— Ce faci? mă întâmpină imediat vocea aspră a lui Pasha, așa că mă întorc, ducându-mi mâna la piept și înăbușindu-mi un țipăt.

Își încrucișează brațele cu o privire acuzatoare în timp ce Ivan se apropie din spatele meu. Lumina lumânărilor le îmbracă fețele într-o umbră blândă, pâlpâitoare.

— N-ar trebui să fii aici, *casse-couille*[21]*.* Zorii sunt aproape.

Fac un pas în spate și mă lovesc de pieptul lui Ivan.

— T-trebuie să vorbesc cu Michal. E urgent.

Ivan chicotește, dar sunetul nu e deloc amuzat. Nici măcar nu pare omenesc.

— Definește cuvântul „urgent”!

— Te rog...

— Célie?

Însuși Michal apare atunci pe hol, părând să se materializeze din întuneric, și îmi vine să plâng de ușurare când îl văd încruntat. Părul

[21] „Pacoste”, „bătaie de cap”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

lui deschis la culoare pare ciufulit, de parcă şi l-a dat peste cap în grabă.

— Ce s-a întâmplat? Mi s-a părut că simt...

— *Michal!*

Ocolindu-l pe Ivan, alerg spre el, frângându-mi mâinile şi încercând să-i spun totul deodată.

— Cred că am trecut prin văl în somn sau... sau poate nu... şi am văzut, ei bine... ar fi putut fi doar un vis, dar...

Ochii lui negri îi privesc cu atenţie pe ai mei, prinzându-mi mâinile în palme.

— Mai încet. *Respiră!*

— Bine!

Dau frenetic din cap şi îi strâng degetele, străduindu-mă să mă adun, aici, pe acest hol. În momentul *acesta* şi în realitatea *asta.*

— A început ca un vis, dar totul era rece... nefiresc de rece, ca atunci când pătrund prin văl. Şi cred... cred că te invitam la o petrecere în grădină, dar când am ajuns în camera ta, am văzut o *lumină.*

— Erai în camera mea? mă întreabă cu voce aspră.

Ridic din umeri, neputincioasă.

— Nu știu. Cred că eram, dar, așa cum am spus, ar fi putut fi un...

— Nu a fost.

Clătinând scurt din cap, se uită peste umărul meu la Pasha şi Ivan. Își încleștează fălcile şi mă conduce pe hol după colţ, apoi coborâm câteva trepte, ferindu-ne de ochii şi urechile iscoditoare.

— Cel puţin, nu a fost *doar* un vis. Te-am simţit acolo. Mi-ai – scoate un oftat aspru, sceptic – atins faţa.

Mă uit îngrozită la el în timp ce între noi se lasă tăcerea. Pentru că i-am *atins* faţa, iar el a simţit... *M-a* simţit...

— Dar era o petrecere în grădină, şoptesc. Erau trandafiri și sticle cu sânge...

— Poate a început ca un vis, dar nu s-a sfârșit acolo. Se pare ca a fost un fel de proiecţie astrală. Ai mai pătruns până acum în somn prin văl?

— Proiecţie astrală? repet în şoaptă. Nu... Michal, nu ştiu ce înseamnă asta – nu ştiu ce înseamnă *nimic* din toate astea –, dar

trandafirii și sângele au dispărut când te-am văzut. Visul a devenit cumva mai acut, și era o *lumină* în mijlocul grotei.

— Probabil te-ai trezit.

Se încruntă, și parcă *văd* rotițele cum se învârt în mintea lui. Nu înțelege nici el, cum nu înțeleg nici eu.

— Ce s-a întâmplat după ce ai văzut lumina?

— Am urmat-o spre insuliță. Într-un fel, am plutit pe deasupra apei, și Mila era acolo.

Îl strâng și mai tare de mâini și fac ochii mai mari când scena îmi revine în întregime în minte cu un val de groază: cadavrul întins al surorii mele, expresia ei pașnică, mâinile împreunate grațios pe piept. Și cusăturile. Simt fierea urcându-mi în gât când îmi amintesc și aproape mă înec, neputând să le accept existența – faptul că Necromantul, că el...

— Trebuie să ne întoarcem pe insuliță.

Trăgându-l de mâini, caut disperată vreo urmă a ușilor de obsidian de la biroul lui, armura sau arborele genealogic.

— Necromantul e *aici,* Michal! A adus cadavrul surorii mele în Requiem și l-a ascuns – a ascuns-o pe *ea* – în caverna de lângă dormitorul tău. Trebuie să mergem acolo. Trebuie... s-o ajutăm cumva...

Dar îmi dau seama, chiar în timp ce vorbesc, cât de ridicol sună. Pentru că în ce fel o putem *ajuta* pe sora mea moartă? Cum se poate să fie aici? Cadavrul ei a ars în catacombe la un loc cu celelalte și chiar înainte de Focul-iadului lui Coco – ultima dată când i-am văzut fața Filippei, nu era nimic *pașnic* în ea. Pentru Dumnezeu, o jumătate din fața ei *lipsea!* E imposibil, de neimaginat, ca trupul ei să fie aici, în Requiem, și e cea mai bolnavă dintre capcanele pe care le putea întinde Necromantul. Și, dacă nu a fost un vis, cu siguranță *este* o capcană. Aceeași înțelegere sinistră se întipărește și în ochii lui Michal în timp ce ne privim.

Înainte să deschidă gura, disperarea mă sfâșie ca un cuțit – pentru că, evident, nu-i pot cere să se pună în pericol; nici *eu* n-ar trebui să mă duc, dar ideea de a lăsa cadavrul Filippei în mâinile Necromantului îmi provoacă un rău fizic. A pângărit-o deja. Ce altceva mai are de gând să facă?

Michal răsuflă încet, iar forța privirii sale m-ar da pe spate dacă nu m-ar ține de mâini.

— Ar putea fi periculos, îmi spune.

— Știu.

— Ar putea fi o capcană. E posibil ca sora ta nici să nu fie aici. Probabil Necromantul ți-a pătruns cumva în minte și ți-a schimbat percepția. Prin vrăjitorie, ar putea face și lucruri mai rele.

— E sora mea, Michal!

Mă înec cu ultimele cuvinte, înghițindu-mi fierea și amintindu-mi cuvintele Filippei, rostite cu atâta vreme în urmă: „N-am să las niciodată vrăjitoarele să pună mâna pe tine. Niciodată." Nu aveam de unde ști cât urma să ne coste promisiunea ei, dar chiar și atunci – la doisprezece ani – vorbea serios. Ea nu m-ar fi lăsat niciodată pe mâna Necromantului. Nici măcar moartă.

— Dar, dacă ai dreptate – dacă nu e aici și totul e doar o farsă complicată –, trebuie să mă asigur. Trebuie să *știu.*

— Dar *de ce?*

Ochii lui mă fixează cu o încercare disperată de a înțelege.

— De ce să riști? Sora ta a murit, Célie, iar Necromantul nu o poate învia fără sângele tău. Dacă te duci acolo, ai putea să-i faci jocul. Numai dacă – vorbește mai încet – *vrei* ca el s-o învie?

Îl privesc șocată. Uluită. Pe urmă, luându-mi mâinile din ale lui, răspund:

— Normal că nu vreau s-o învie! Cum poți să *crezi* așa ceva?

— Trebuia să te întreb...

— Nu trebuia, dar, dacă ai fi văzut ce am văzut eu – dacă ai *ști ce* a făcut cu cadavrul ei...

Dar e firesc ca Michal să nu înțeleagă. Abia dacă înțeleg eu. Riscurile întrec cu mult răsplata, dar gândul că Necromantul păstrează cadavrul surorii mele și că-l mutilează e la fel de insuportabil ca ideea că o va învia.

— Nu o poate avea, spun pe un ton decisiv.

— Bine!

Michal vorbește printre dinți, chinuindu-se să se abțină și uitându-se spre treptele pe care le-am coborât. Din câte știu eu, e posibil ca Pasha și Ivan să tragă cu urechea dincolo de ele, așteptând

instrucţiunile lui Michal.

— Atunci, lasă-mă *pe mine* să merg şi să iau...

— Nu te duci nicăieri fără mine! *Eu* sunt momeala, mai ştii? Capcana noastră de pe balcon nu a funcţionat, dar *a lui...* o putem folosi în avantajul nostru, Michal. Ştim unde va fi Necromantul şi ştim ce vrea. Dacă mergem împreună, avem o şansă mai mare ca niciodată să-l prindem.

— Dar ceilalţi...

— Cine ştie ce spioni are Necromantul în castel acum?

Ridic mâinile de frustrare – de *panică* –, pentru că încă nu înţelege. Mi s-au umezit palmele de transpiraţie, reci ca piatra din jurul nostru. Lucesc palide şi luminoase în lumina torţelor.

— Dacă îi alertăm pe ceilalţi, ar putea fugi. Ar putea s-o ia pe sora mea şi să se facă nevăzut, şi cine ştie când va mai încerca din nou? Cine ştie ce altceva are *să-i facă?* Refuz să mai aştept o săptămână, o zi, o clipă ca să-l opresc. După Pip şi... şi Mila... şi...

— Şi tu.

Încercând să pară răbdător.

— Nu va înceta să *te* vâneze lucrul ăsta? Înţelegi lucrul ăsta? Înţelegi că acesta ar putea fi sfârşitul dacă nu suntem inteligenţi?

Când îl privesc încruntată, plină de hotărâre, mă ia din nou din mână, mângâindu-mi degetele de parcă încearcă să se stăpânească. Să se *calmeze.*

— Eşti hotărâtă să faci asta, nu-i aşa?

Când încuviinţez, clatină din cap şi spune:

— Ai măcar o armă în cămaşa aia de noapte?

Îmi ridic poalele fără ezitare, arătându-i cuţitul de argint de pe coapsă.

— Din partea lui Louise le Blanc.

— Aminteşte-mi să-i mulţumesc!

Cu o înjurătură înfundată, mă sărută repede şi apăsat pe frunte.

— Promite-mi că o să stai aproape de mine şi o să faci tot ce-ţi spun!

Dau frenetic din cap.

— Fireşte!

— Vorbesc serios, Célie! Dacă facem asta, o facem împreună.

„Împreună.”

Deși cuvântul în sine nu rezolvă nimic, sună inexplicabil ca o fărâmă de speranță, ca o promisiune, și îi strâng mâna în loc de răspuns, cu răsuflarea tăiată.

— Jur!

Ne privim încă un moment prelung.

— Închide ochii! îmi spune, și simt aerul rece în păr când îl ascult.

O clipă mai târziu, când deschid ochii din nou, ne aflăm pe malul insuliței.

Deși lumina strălucește în capătul opus al cavernei, întreaga grotă e tăcută și întunecată. Până și valurile s-au potolit în noaptea asta, pleoscăind încet pe cizmele lui Michal.

Lumina albă, ciudată, a dispărut.

Mă desprind cu greu din brațele lui, scoțând cuțitul de la coapsă și scrutând stânca stearpă. Nu a dispărut doar lumina, ci și sicriele de sticlă. Pur și simplu... au dispărut. Doar piatra umedă, stropită cu mică, rămâne acolo unde în urmă cu doar o jumătate de oră se ițeau din pământ ca niște stâlpi.

— Ai lumina vrăjită? îl întreb disperată.

Fără cadavrul Filippei, nu prea poate fi o capcană, iar dacă nu e o capcană, atunci...

O revelație hidoasă îmi strânge stomacul.

Poate chiar a fost doar un vis. Poate Necromantul nu e deloc aici și totul a fost doar în imaginația mea.

Încruntat, Michal scoate piatra din buzunar. O iau din mâna lui înainte să mă răzgândesc, ațintind-o spre toate colțurile insuliței. Nu se vede nimic. Îmi las umerii în jos – cu inima strânsă – și, uluită, mă uit înapoi la Michal. Eram atât de *sigură* că ea va fi aici! Atât de *convinsă* că ceea ce am văzut în vis e aievea! Sau poate – acum îmi tremură bărbia și strâng din dinți, hotărâtă să nu plâng – doar mi-am dorit să fie.

Deoarece, chiar și pângărită, chiar și cusută la loc de un nebun, aș fi putut s-o văd din nou pe sora mea. Doar pentru o clipă, m-aș fi putut preface că încă trăiește.

Nu! M-aș fi putut preface că mi-am ținut promisiunea.

Încet, las lumina în jos pe lângă corp. Pentru că nu mai știu ce

vreau. Nici măcar nu știu ce *fac* aici – sau de ce simt o dezamăgire atât de amară că n-am intrat într-o capcană.

— Aveai dreptate, șoptesc în cele din urmă. Îmi pare rău! Ea nu e...

— Așteaptă!

Încruntându-se și mai tare, Michal pășește mai departe pe insuliță. Îi freamătă nările.

— Simt mirosul magiei de sânge.

„Magie de sânge."

Cuvintele mă lovesc în cap ca o bâtă, și alerg să-l prind de mânecă. *Bineînțeles!*

— Ești sigur?

Dă din cap din nou, mijind ochii și studiind aerul din fața noastră.

— Nu l-am simțit niciodată mai puternic.

Șovăitor, întinde mâna și, în loc să treacă prin aer cum ar fi trebuit, se lovește de ceva. Rămân cu gura căscată. Ridic și eu mâinile în grabă și ating sticla rece și netedă. Icnind, le întind în stânga și în dreapta ca să simt mărimea și lățimea obiectului invizibil din fața mea.

— E un sicriu, șoptesc după câteva secunde cu vocea încărcată de uimire. Michal, e un *sicriu!*

Nu răspunde, iar când îmi retrag degetele, sunt pline de sânge.

De parcă aș fi pronunțat cuvântul magic, sicriul apare pe o platformă în fața mea și în sicriu stă întinsă Filippa, rece și nemișcată ca întotdeauna. Inima mi se răsucește, tresaltă și aproape se despică în două când o privesc. Chiar și moartă, părul ei negru se revarsă exact așa cum mi-l aminteam. Buzele trandafirii îi sunt la fel de pline. Dacă nu ar fi cusăturile oribile de pe o jumătate de față, ar putea să doarmă – o fecioară vrăjită care-și așteaptă prințul.

Apăs și mai tare sticla cu degetele însângerate. Mânjesc și mai mult simbolul ciudat pe care nu l-am văzut în vis: un ochi cu o linie de sânge care-l desparte în două. O ură pură, curată, îmi curge prin vene când îmi dau seama că Necromantul trebuie să-l fi desenat aici. Probabil știa că voi veni.

— Mă ajuți să ridic capacul? îl întreb pe Michal cu voce joasă, înverșunată.

Necromantul nu va pune mâna pe sora mea, și nici pe mine.

— Trebuie să-i scoatem cadavrul înainte să se întoarcă...

Singurul său răspuns e un sunet ca şi cum s-ar îneca, şi atunci mă întorc, nedumerită.

Vârful unui cuţit de argint îi iese din piept.

Îmi ia câteva secunde pentru ca imaginea să ajungă până la mine – pentru ca mintea mea să înţeleagă pata neagră care i se extinde pe cămaşă, pentru ca ochii mei să se mărească de şoc şi spaimă. Deşi întind din instinct mâna spre el, se împleticeşte în spate, uitându-se la cuţit de parcă nici el nu înţelege. Din gură îi curge sânge.

— *Michal!*

Acum alerg spre el, dar cineva mă prinde din spate de cămaşa de noapte, trăgându-mă înapoi până mă lovesc de pieptul cuiva. Deşi încerc să mă răsucesc – lovind nebuneşte –, Babette îmi izbeşte mâna de sicriul Filippei, iar cuţitul îmi scapă printre degete. Cade şi se loveşte de o cizmă lustruită.

— Eu n-aş face asta, rosteşte o voce îngrozitor de familiară. Am *sperat* că vei veni singură.

Smulgând balisarda dintre umerii lui Michal şi ştergându-şi sângele de pantalonii albaştri, Frederic păşeşte în strălucirea luminii vrăjite, iar zâmbetul îi e mai amabil decât l-am văzut vreodată.

Pe încheietură, are acelaşi ochi mânjit de pe sicriu, şi asta... *Nu e posibil aşa ceva!* Poate visez din nou – sau... sau e altceva, ceva mai sinistru, pentru că *Frederic* nu poate fi vrăjitor de sânge. Pentru că Frederic nu poate fi *aici,* pe insuliţa asta, cu cadavrul ascuns al surorii mele.

— Bună, *ma belle!* mă salută afectuos. S-ar putea să fie un şoc pentru tine, dar n-ai idee cât de mult mi-am dorit să te întâlnesc. Cum se cuvine, de data asta – ridicând balisarda, clatină din cap cu aparent *regret* –, fără toate acele trucuri. Mă crezi că te consider şi pe tine un fel de soră?

Cu o mişcare nonşalantă din mână, îl împinge pe Michal în apă, iar eu urmăresc îngrozită cum regele-vampir atotputernic, nemuritor, se dă înapoi, ţinându-se de pieptul însângerat cu o mână care se usucă.

Probabil Frederic i-a atins inima.

Nu!

Tot corpul îmi încremeneşte la această idee şi nu mă pot mişca, nu

pot respira, nu pot opri cenuşiul letal care i se ridică pe încheietură. Mintea mea refuză să creadă. Dar Babette mă ţine strâns şi, cu toate că sar spre el, strânsoarea ei nu cedează. *Nu. Nu nu nu nu NU...*

În clipa următoare, Michal cade pe spate, alunecând sub apă fără un sunet.

A dispărut.

Mă împing în pieptul lui Babette, uitându-mă la locul unde se afla mai devreme.

— Adevărul este că simt că te cunosc deja. Pip avea dreptate. Aveţi exact aceiaşi ochi.

Vocea lui Frederic – încă prietenoasă, aproape *caldă* – ajunge la mine ca printr-un tunel lung, imposibil de distins.

Pentru că apa în care a dispărut Michal a încetat să se vălurească. Încă un val se sparge de stâncă. Şterge orice urmă a lui, până nu mai rămâne nimic. Nici măcar eu.

— M-a durut să-i privesc în fiecare zi în Turnul Vânătorilor.

Michal nu mai e.

— Îmi pare rău, Célie! murmură Babette.

— Şi mie!

Oftând, Frederic plescăie din limbă, compătimitor, apoi scoate o seringă din buzunar. O recunosc vag din Turnul Vânătorilor. Vindecătorii de acolo au experimentat odinioară cu cucută ca să imobilizeze vrăjitoarele, dar otrava nu deosebea între cei care foloseau magia şi cei care nu o foloseau. Am folosit aceeaşi injecţie cu Morgane le Blanc.

— Dar n-ar fi trebuit să fii niciodată cu unul ca el, Célie. Filippa n-ar fi fost de acord.

Îmi întorc privirea spre el când aud numele ei.

— Nu vorbi despre sora mea! mă răstesc.

— Ai şi aceeaşi încăpăţânare.

Privirea îi coboară la faţa mea cu un dor profund. Zăboveşte pe pielea mea ivorie şi asupra ochilor verzi înainte de a întinde mâna să-mi ia o şuviţă de păr brunet, pipăindu-l cu degetele. Când încerc să-i muşc mâna – căci nu-l pot împinge la o parte –, dorul din ochii lui se schimbă, se ascute şi se preface în ceva mult mai ameninţător.

— Ochiul tău se va potrivi perfect după ce o aduc înapoi.

O durere ascuţită îmi înţeapă umărul, şi lumea întreagă se întunecă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Frostine și prințul verii

CÂND MĂ TREZESC, VĂD LUMEA PRINTR-O CEAȚĂ DE stacojiu însângerat.

Mânjește totul – sicriul de sticlă de deasupra mea, pereții cavernei din depărtare, lumina vrăjită pe care încă o țin în palmă. Deși îmi strâng degetele în jurul ei, pare mai grea ca de obicei, mai greu de manevrat. Asemenea gândurilor mele. Îmi ia câteva secunde de confuzie să-mi amintesc ce s-a întâmplat.

Filippa.

Frederic.

Michal și Babette, și...

Inima mi se zbate cu un bubuit grav, dureros.

Injecția ei.

O, Doamne!

Deși cucuta încă îmi curge groasă prin vene – aproape simt sângele coagulându-se –, mă forțez să-mi întorc capul, să clipesc, să mă concentrez la scena din jur. Mâinile mi se contractă din pricina efortului.

Cineva mi-a schimbat cămașa de noapte cu o ținută de dantelă opulentă, stacojie. Vălul asortat este cel care-mi întunecă acum vederea. Cu un efort colosal, mi-l ridic de pe ochi și mi-l iau din păr, dar mișcarea mă costă. Slăbite, brațele îmi cad pe lângă corp și sunt forțată să mă uit – înfrântă – la chipul inexpresiv al surorii mele. Stă întinsă tot în sicriul de sticlă, lângă al meu. Dincolo de ea, Frederic se află într-o barcă care are același ochi mânjit desenat pe cocă; citește grimoarul în timp ce barca saltă încet pe valuri. Un bol gol și un cuțit foarte ascuțit stau alături, în timp ce haina de Vânător și balisarda au rămas uitate la picioarele lui. Aruncate. Inima îmi bate cu putere văzându-le. Au fost doar o deghizare, oricum. O păcăleală.

„Haide!” mi-a spus el cândva. „Nu ți se pare că nu faci decât să te costumezi?”

Adrenalina îmi străbate corpul într-un val imens de furie și

umilință.

Frederic e Necromantul!

Nici în cele mai nebunești vise n-aș fi crezut că este posibil – nu când vorbea întruna despre „slujirea cauzei” și „reformarea frăției”, dar bineînțeles – stomacul mi se contractă violent – că balisarda îi oferea o poziție pe care nimic altceva nu i-o putea oferi. Cu ajutorul ei, a avut acces nu doar la Turnul Vânătorilor, ci și la informații despre toate creaturile din regat. Ar fi avut nevoie de acces ca să-și înceapă... experimentele și, dacă scopul lui a fost întotdeauna s-o învie pe Filippa, cum putea începe mai bine decât câștigându-le încrederea dușmanilor? La urma urmei, *el* a fost cel care a găsit primul cadavru. În cuvintele lui Babette, împrejurările au fost prea potrivite. Prea perfecte.

Și eu... eu am fost prea neatentă.

Inima continuă să-mi pompeze cucuta prin corp într-un ritm trădător, brutal, dar, în loc să mă slăbească mai tare, membrele mele par să se întărească. Sângele îmi năvălește în urechi. Probabil are de gând să „găsească” și cadavrul meu, identic cu celelalte, și să i-l prezinte lui Jean Luc înainte de a plânge alături de el la înmormântarea mea. Cu sicriul închis, desigur. La fel ca al Filippei.

„N-am să las niciodată vrăjitoarele să pună mâna pe tine. Niciodată.”

Mă concentrez la profilul lui și împing capacul sicriului cât de încet pot. Nu se clintește. Încerc din nou, mai tare de data asta, dar sticla rămâne fixată în jurul meu, neclintită. *Magie,* înțeleg cu amărăciune. A folosit același lucru să mă atragă aici, să devină invizibil împreună cu Babette și *tot restul.*

— Unde e Babette?

Chiar și în propriile urechi, vocea îmi sună surprinzător de puternic, iar Frederic ridică uimit capul.

— Măi să fie! face, vizibil impresionat că trupul meu a rezistat cucutei. Prințesa s-a trezit mult mai repede decât mă așteptam! Asta îngreunează lucrurile, dar, dacă preferi să fii trează...

Ridică din umeri, închizând grimoarul și suflecându-și mâneca. O tăietură proaspătă îi lucește pe antebraț, și își înmoaie degetul în sânge înainte de a desena același ochi ciudat pe coperta cărții. Dar,

când trasează linia, grimoarul dispare instantaneu. Invizibil.

— Babette, repet acum, strângând atât de tare lumina vrăjită, încât aproape îmi găuresc palma. Unde e?

— Cu puţin noroc, le distrage atenţia prietenilor tăi. Dar eu nu mi-aş face speranţe prea mari. Vei muri înainte de sosirea lor.

Se apleacă să ia bolul şi cuţitul, aruncându-le o privire scurtă.

— Sper că stai confortabil. A trebuit să lucrez cu ce era deja pe insulă.

Un zâmbet vag.

— Pip mi-a spus că aveai nevoie de patru perne înainte să închizi ochii seara. Un sicriu păleşte prin comparaţie, sunt sigur.

Mijesc ochii, sesizând nostalgia bizară din vocea lui.

— Acum, că ai adus vorba, aş *prefera* să stau în picioare, poate chiar în hainele mele, dar m-a otrăvit cineva.

— Ah!

Are decenţa de a părea că regretă, dar chiar şi aşa, o asemenea reacţie din partea unui ucigaş nu aduce prea multă alinare – şi e şi mai ilogică. Judecând după *cuţitul* din mâna lui, nu s-a răzgândit brusc.

— Pot să te asigur, cel puţin, că nu *eu* ţi-am schimbat hainele, deşi eu am ales rochia.

Rosteşte cuvintele de parcă mi-ar fi făcut un cadou. De parcă orice tânără femeie visează să poarte o asemenea rochie frumoasă şi fastuoasă pe patul de moarte. Imun la orice, se apleacă spre rucsacul lui, de unde scoate o bucată de gresie şi o scufundă în mare.

Îl privesc netulburată cum ascute lama cuţitului, frământându-mi creierii să găsesc ceva care să-l convingă să renunţe la *nebunia* asta. Pentru că acest Frederic pare diferit de cel pe care l-am cunoscut în Turnul Vânătorilor. E afectuos, cumva – aproape exasperat –, de parcă se consideră cu adevărat fratele meu mai mare. Poate îl pot convinge să renunţe.

— Babette a spus că ai folosit doar o picătură din sângele meu pentru Lacrimi Ca Stelele, îi spun repede. Cu siguranţă nu e nevoie să mă *omori.*

— Întotdeauna ţi-ai făcut temele. *Căpitanul* nostru nepreţuit nu şi-a dat niciodată seama cât de valoroasă putea fi mintea aia a ta.

Păşeşte afară din barcă cu un chicotit apreciativ.

— Nu mi-a plăcut niciodată că erai cu ticălosul ăla. Mereu ai fost prea bună pentru el.

Îl privesc uluită. Dacă aş putea să sar din sicriul ăsta şi să-i înfig cuţitul în piept, aş face-o.

— M-ai atacat în curtea de antrenament.

— Şi îţi cer scuze pentru asta, dar, serios, Célie, ce căutai la Vânători? Nu ţi-a explicat sora ta cât de *dezgustători* sunt?

Clatină din cap, şi toată bunăvoinţa din expresia lui se înăspreşte şi devine cea dintotdeauna. Buza i se răsfrânge.

— Am încercat în repetate rânduri să-ţi dovedesc că locul tău nu e acolo, şi, în repetate rânduri, te-ai opus. Cred că e logic – se uită la caverna întunecată din jurul nostru –, dat fiind cu cine te însoţeşti acum.

Orice instinct de a mă înţelege cu el dispare când îl aud.

— Ai ucis şase creaturi.

— Şi aş ucide încă zece – o sută, *o mie* – ca s-o învii pe sora ta. De aceea, reia înverşunat, oprindu-se lângă sicriul Filippei, va primi *tot* sângele tău, nu doar o picătură. După cum sunt convins că ştii în urma aventurii tale în Les Abysses, vraja cere doar *Sângele Morţii.* Nu e foarte clar şi nu cred că ar trebui să riscăm. Nu-i aşa?

Răceala mi se împrăştie pe şira spinării şi, de data asta, nu e vorba de cucută. Din felul în care vorbeşte, în care *mângâie* sticla de pe faţa Filippei, îmi dau seama că Frederic nu e deloc afectuos; Frederic e *bolnav,* şi niciun argument nu-l va abate din drum. Simt cum mi se ridică fierea în gât. A cusut *pielea* altcuiva pe faţa Filippei, pentru Dumnezeu, şi a ameninţat să-mi scoată ochiul după ce mă goleşte de sânge! Strângând lumina vrăjită în palmă, lovesc cu ea sticla, mârâind. Nu se sparge. Nici măcar nu *crapă.*

— Sora mea nu ar vrea aşa ceva! mă răstesc la el.

— Am considerat întotdeauna că mai bine ceri iertare decât să ceri voie.

Saltă capacul de la sicriul Filippei, atinge încet cusăturile de pe obrazul ei. Dar, când vorbeşte voce nu i se aude nici căldură, nici devotament, ci doar venin cu acţiune lentă.

— Crezi că a *vrut* ca Morgane s-o răpească în noaptea aceea? Să o

tortureze şi să o mutileze? Crezi că – dacă ar sta aici, acum – ar alege moartea ca să te lase să trăieşti?

Deşi deschid gura să răspund – să mârâi la el –, o închid din nou, iar lumina vrăjită îmi alunecă în palmă. Pentru că *nu* ştiu ce ar alege Filippa dacă ar fi aici. Nu cu adevărat. Nu ştiu dacă şi-ar da viaţa pentru mine sau dacă este măcar drept să-i ceri cuiva un asemenea sacrificiu. Chiar şi unei surori.

La doisprezece ani, a jurat că mă va proteja, dar promisiunile copiilor nu sunt realităţile adulţilor.

Frederic se uită atunci la mine, iar în ochi i se citeşte animozitatea.

— Niciodată nu ai fost atât de naivă pe cât te prefăceai, *ma belle.* Chiar şi acum, cunoşti răspunsul – chiar şi acum, alegi viaţa ta în locul vieţii ei, dar ar fi trebuit să fii tu de la bun început.

Mâinile i se strâng protector pe umerii Filippei.

— *Tu* ar fi trebuit să fii cea pedepsită de Morgane, cea ucisă de Morgane. La urma urmei, *tu* te-ai îndrăgostit de un vânător, şi tatăl tău preaiubit era cel care fura de la vrăjitoare. Filippa nu a făcut nimic – *nimic* – ca să-și merite soarta, mârâie el, și dacă trebuie să-ţi scot chiar eu inima, voi îndrepta lucrurile! O *voi aduce* înapoi.

„Chiar și acum, alegi viaţa ta în locul vieţii ei."

Frederic nu va avea nevoie de un cuţit ca să-mi scoată inima. Cuvintele lui îmi pătrund printre coaste, mai tăioase ca orice lamă, mă străpung, și cred că până la urmă voi sângera de moarte. Îmi întorc privirea spre faţa ei frumoasă, dar distrusă. Oare chiar dădea vina pe mine, cum face Frederic? În ultimele ei clipe, și-a dorit să fiu eu în locul ei? Asta își dorește și acum?

Nu!

Alung ideea, clătinând din cap. Frederic mi-a mai pătruns o dată în minte – mai mult de o singură dată, dacă sunt sinceră cu mine însămi –, și, dacă îl las, va hăcui amintirea surorii mele, făcând-o bucăţi. O va coase la loc ca pe ceva înfiorător şi sinistru, la fel cum a făcut cu corpul ei.

După ce își pleacă uşor capul, Frederic îi netezește părul Filippei, aranjându-i gulerul rochiei simple, albe. Cruciuliţa de argint străluceşte din nou, luminoasă, argintie, perfectă, la gâtul ei. Privind-o, simt presiunea în ochi – pentru că acolo ar fi trebuit să fie de la

bun început. N-ar fi trebuit să plece niciodată. Frederic ar fi trebuit s-o plângă pe sora mea cu noi, ceilalţi, şi s-o îngroape cu tot cu cruciuliţă. Când vorbesc din nou, vocea îmi sună acuzator:

— Tu i-ai dat lănţişorul lui Babette! Tu i-ai gravat iniţialele!

El dă din mână a lehamite.

— În semn de bună-credinţă şi protecţie – condiţia lui Babette, dacă vrei. Nu i-a aparţinut niciodată cu adevărat şi niciodată n-ar fi trebuit s-o pună alături de corpul ei când a făcut înscenarea.

— Dar de ce să-i aranjaţi corpul? *Voiaţi* să o găsesc eu?

— Fireşte! Jean Luc bănuia că o Dame Rouge e vinovată de crime. Cum altfel i-am fi îndepărtat pe el şi fraţii lui de tine? O vrăjitoare de sânge trebuia să moară, iar Babette să dispară ca să ne continuăm munca.

Pe urmă, Frederic amuţeşte, netezind corsetul rochiei Filippei. *Pregătind-o,* îmi dau seama cu un zvâcnet înfiorător în stomac. Nu pot să-l las să-i facă aşa ceva. Să *ne* facă aşa ceva. Strângând din dinţi împotriva unui nou val de durere, pătrund prin văl ca să văd dacă Mila, Guinevere sau oricine altcineva m-ar putea ajuta. Dar nu e nicio fantomă în grotă, aşa că mă întorc prin văl panicată şi nespus de singură.

Din instinct, îmi duc mâna la gât – disperată să simt frântura aceea de Filippa, de familie şi speranţă –, dar nu dau decât de greutatea uşoară a panglicii de argint de la Michal.

Michal!

Cuţitele din inima mea se adâncesc când îmi îndrept capul spre apă.

Acum o săptămână, m-aş fi rugat pentru un miracol. M-aş fi rugat ca balisarda lui Frederic să nu fi ajuns la inima lui Michal. M-aş fi rugat să sară din apă nevătămat, rece şi autoritar. Îmi înăbuş un scâncet. Pentru că acum nu mă mai pot ruga pentru acele lucruri, nu pot supravieţui dezamăgirii când cerul va refuza să asculte. Chiar dacă supravieţuiesc, povestea asta nu va avea niciodată un final fericit – şi numai pentru că eu n-am ascultat. Pentru că l-am forţat să mă urmeze în abis şi pentru că nu l-am putut salva când m-a urmat.

Nu m-am putut salva nici pe mine.

Dacă Michal nu a murit deja, va muri în curând. Şi cine ştie dacă

Frederic şi Babette îi vor cruţa pe ceilalţi!

E numai vina mea. *Numai* vina mea!

Încep să respir mai repede, mai greu, cu fiecare idee, şi întunericul îmi ameninţă vederea. Lacrimile îmi înţeapă ochii, şi clatin violent din cap ca să le alung. Acum nu mă pot lăsa cuprinsă de panică. Nu îi pot îngădui să mă copleşească. Dacă fac asta, Frederic va rata ocazia – căci voi muri înainte să mă atingă măcar cu cuţitul.

Nu! Caut orbeşte ceva – orice – care să mă aducă înapoi de pe buza prăpastiei. Pentru că undeva trebuie să existe speranţă. *Întotdeauna* există speranţă. Asta am învăţat de la Lou, Coco şi Jean Luc, de la Ansei şi Reid.

Şi de la Michal.

Numele lui îmi clocoteşte în piept, încălzindu-l ca primii tăciuni din foc. N-ar trebui, bineînţeles. N-ar trebui să simt aşa ceva pentru el, dar... am trăit, am evoluat în castelul unui rege-vampir săptămâni întregi. Am mers printre monștri, am dansat cu fantomele și acum am ajuns să le cunosc mai bine. *Asta* e realitatea adevărată a lumii! A lumii *mele.* O fantomă poate fi la fel de altruistă, bună și grijulie ca oricine, iar un vampir te poate îmbrățișa într-un sicriu. Îţi poate mângâia părul și poate șopti că *și tu* meriţi mai mult. Iar surorile...

Surorile se pot iubi sincer și veșnic, chiar dacă au neînțelegeri.

Ideea mă lovește ca un pumn în abdomen.

Filippa nu s-ar fi ales pe ea însăși dacă așa mă sacrifica pe mine.

Invocând gândurile la ea, la *toți ceilalți,* ridic mâna și lovesc cu lumina vrăjită în sticlă. Încă refuze să se crape, dar ceva se mișcă în întunericul de deasupra capului meu, dincolo de cercul de lumină. O bătaie de aripă. Un ochi rotund.

Talon.

Zâmbesc – pentru că știu, în clipa asta, că puterea mea nu a fost niciodată ca a celorlalţi. Nu sunt vicleană sau neînfricată ca Lou, nici pricepută la strategii și disciplinată ca Vânătorii. Nu! Sunt Célie Tremblay, Mireasa Morţii, și puterea mea a venit și va veni întotdeauna de la cei dragi. De la *prietenii* mei.

Talon zboară periculos de jos, privindu-mă în ochi, înainte de a se înălţa iar.

Cotul meu ameninţă să cedeze de uşurare, şi arunc lumina vrăjită

spre Frederic când ridică şi el ochii. Piatra se loveşte de sticlă cu un scrâşnet asurzitor. Dacă îşi dă seama că Lou e pe drum, o să mă omoare şi mai repede. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Ridicând lumina vrăjită, o lovesc din nou de sticlă – iar şi iar, până când Frederic expiră încet, forţându-se să zâmbească.

— Ţi-am permis să păstrezi lumina vrăjită din bunătate, rosteşte cu un efort evident de a fi politicos. Nu mă face să regret!

— Pippa ştia că eşti vrăjitor? întreb, disperată să-i distrag atenţia.

— A învăţat, cu timpul. Magia o fascina.

Cu o ultimă privire înflăcărată la iubita lui, ia bolul şi cuţitul şi îi ocoleşte sicriul cu hotărâre. E clar, s-a terminat timpul pentru discuţii, dar, dacă las discuţia să se stingă, toate semnele arată că voi muri odată cu ea – mai ales când el are cuţitul acela în mână. Lama sclipeşte strâmb şi sinistru în lumina vrăjită, făcându-mă să vorbesc. Pentru că refuz să mor tăcută. Refuz să-i las pe prietenii mei să moară ca nişte victime colaterale.

— I-ai cerut să fugă împreună cu tine.

— Bineînţeles!

Deşi nu e o întrebare, totuşi îmi răspunde. Şi va *continua* să-mi răspundă dacă vorbim despre Filippa. Cu lumina aceea oribilă, avidă, în ochi, pare incapabil să se stăpânească. Trebuie doar să trag de timp. Trebuie să-i distrag atenţia până vine Lou.

— Şi a acceptat. Dacă nu eraţi tu şi tatăl tău, azi multe lucruri ar fi stat diferit. Cine ştie? Poate acum am fi aprins o lumânare şi ne-am fi pregătit de slujba pentru Ziua Tuturor Sfinţilor, împreună cu Filippa şi Reid.

Se opreşte între cele două sicrie.

— Dar nu mai contează cum ar fi fost. În curând, totul va fi aşa cum a fost înainte. Arătând spre faţa cusută a Filippei, spune: După cum vezi, cea mai mare parte din răul făcut de Morgane a fost reparat şi, în doar câteva clipe, Pippa se va trezi. Va respira, va merge şi va trăi din nou, şi vom din nou toţi trei împreună.

Trei?

Fără să vreau, îmi sucesc capul în cealaltă parte, unde mă aştept să o văd pe sora mai mică a lui Babette, Sylvie, în al treilea sicriu de sticlă. Dar nu e nimic acolo. Doar aer gol şi marea întunecată. Poate

că Frederic încă o păstrează invizibilă. Cadavrul *ei* nu era necesar pentru a mă atrage aici, la urma urmei, dar, dacă va începe ritualul, nu ar trebui să-i pregătească cineva și ei trupul? Babette a riscat totul să-l ajute.

— Nu cumva vrei să spui patru? îl întreb. Unde *este* Sylvie, de fapt?

Apa se unduiește încet în spatele lui.

— Nu dau doi bani pe Babette și pe sora ei. Da, a fost un avantaj că am întâlnit-o – și că aveam un scop comun –, dar, cum am spus mai devreme, vraja nu e cât sânge va fi necesar pentru Filippa. Ea primește fiecare picătură.

— Dar Sylvie...

— ...nu e nici soția, nici copilul meu, așa că nu e responsabilitatea mea.

Cuvintele lui – rostite atât de simplu – sunt mai paralizante decât orice injecție cu cucută. Clipesc, convinsă că n-am auzit bine, apoi mă uit dincolo de el, la Filippa. Deși linia abdomenului ei se întinde netedă și dreaptă, își ține mâinile împreunate ușor deasupra, ca și cum ar ține un... un...

— O, Doamne!

Deși mintea respinge imediat ideea, simt cum groaza își înfige ghearele în abdomenul meu, țipând și urcându-se spre piept, spre gât, lăsând în urma lor o revelație nemiloasă. Întâlnirea, biletul, fuga...

„Noi trei vom fi împreună pe vecie.”

Noi „trei”. Frederic, Filippa și...

— Frostine, completează Frederic cu voce gâtuită, întinzând mâna spre vârful degetelor Filippei.

Cuțitul din mâna lui reflectă fața ei palidă.

— E un nume oribil pentru o fetiță, dar nu o puteam refuza pe sora ta. Deși i-am sugerat Snow ca alternativă, se hotărâse deja la micuța Frost[22].

„Se pare că va fi Ger la noapte.”

— Ea... ea mi-ar fi spus. Dacă Pip urma să aibă un copil, aș fi știut.

— Nu te-ar fi părăsit pentru nici un alt motiv.

Pe urmă își împletește degetele cu ale ei, de parcă nu sunt reci și

---

[22] „Ger”, în lb. eng., în orig. (n. tr.).

fără vlagă în mâna lui. Gura i se strâmbă într-un zâmbet trist.

— Dar Frost a devenit repede lumea noastră întreagă. Însemna totul pentru noi. În ziua în care sora ta a aflat, a... a mers un kilometru și jumătate prin zăpadă ca să-mi spună.

O strânge și mai tare, iar degetele Pippei trosnesc și se îndoaie în palma lui. Strâmbe, acum.

— Vom fi o familie.

Cuvântul zornăie în mintea mea precum coada unui șarpe furios și încolțit. Familie, *familie, familie.*

Urmau să fie o familie.

Și sora mea... urma să fie mamă.

Presiunea mi se adună în ochi când îmi dau seama. În inima mea. Când se aud strigăte de pe malul camerei lui Michal – când corbul țipă –, sunetele răsună ca printr-un tunel lung, și nu o văd decât pe Filippa și mâinile ei împreunate. Nu i-a spus niciodată lui Frederic despre palatul ei de gheață. Poate a încercat să-l uite în anii care au trecut, în timp ce împrejurările s-au schimbat și resentimentul ei a crescut, dar niciodată nu a putut să zdrobească petalele albe sub cizmă. O lacrimă mi se scurge în păr. În cele din urmă, și-a găsit prințul verii, dar, în loc să danseze în grădina cu ghiocei, ea și copila ei au fost îngropate. Îmi curge încă o lacrimă.

— Dacă te ajută cu ceva – Frederic îmi urmărește lacrima fascinat și întinde cumva mâna *prin* sticlă ca s-o șteargă –, pot să-i spun despre sacrificiul tău. Poate chiar te va plânge.

Din partea opusă a cavernei, vocea aspră a lui Lou se ridică mai tare decât celelalte, iar momentul ciudat dintre noi se spulberă.

Expresia întristată a lui Frederic dispare când o aude, și tresar, strigând, în timp ce el ridică cuțitul și-mi taie panglica de la gât.

— Poate chiar o să-i dăm fiicei noastre numele tău, spune el agitat. Cu siguranță are o sonoritate frumoasă, nu-i așa? Frostine Célie?

Deși înșfac lumina vrăjită și o arunc nebunește spre fața lui, îmi prinde încheietura și o răsucește. La fel ca ale Filippei, degetele mele trosnesc și se rup într-o explozie fierbinte de durere. Îmi smulge cu ușurință piatra din mână. Aceasta cade zgomotos pe pământ – învârtindu-se în toate direcțiile, dezorientând și *orbindu-mă* –, și apoi se apropie de marginea apei, unde, unde...

Fac ochii mari.

Unde o mână de alabastru se ridică din valuri și se oprește pe mal.

O urmează Michal, însângerat și schilodit.

Urcă din mare cu membrele deformate, iar mie îmi tresaltă inima, oprindu-se de uimire la vederea lui. Nici marea nu poate curăța sângele care încă îi curge din piept. Se scurge prin fața lui ca un torent macabru, stacojiu, mânjindu-i cămașa, mânjind piatra și însăși lumina vrăjită. N-ar trebui să fie în viață. Nu *poate* fi în viață, dar tot se târăște în față cu un strigăt gutural:

— Célie...

Deasupra mea, Frederic ezită, ridicând cuțitul. Îl prind de încheietură cu o forță proaspătă, cu o *speranță* nouă, iar fața i se schimonosește de spaimă când se întoarce și-l zărește pe Michal.

— Ce nai...

Cu ambele mâini, îl împing cu toată puterea, și el se clintește un centimetru sau doi, distras, după care se întoarce din nou spre mine. Își dezvelește dinții. Însă am fost în preajma vampirilor prea multă vreme ca să mă sperii de înfățișarea lui. Deși îmi tremură brațele de efort, îl țin la distanță. Filippa n-ar fi încetat să lupte, așa că n-am să încetez nici eu. Până la ultima suflare, am să *lupt,* și chiar și după aceea...

În clipa următoare, mirosul de magie explodează în cavernă.

Apa din spatele nostru se retrage, despărțindu-se ca Marea Roșie pentru Moise, arătând-o pe Lou pe malul opus. Brațele îi tremură din pricina efortului de a ține apele separate. Cu un strigăt de furie, Jean Luc aleargă spre noi pe poteca ivită în albia mării, urmat de Reid, Coco și Beau. În spatele lor, Dimitri a prins-o pe Babette, iar Odessa îl trage disperată de braț.

Sunt aici!

Gândesc cuvintele în aceeași clipă în care Frederic mă apucă de păr și îmi dau seama că distanța dintre noi e prea mare. Când îmi ridică bărbia și mă apleacă deasupra bolului, încă mă zbat și îi zgârii încheietura cu unghiile, încă mă smucesc, lovind cu picioarele și împingând în genunchi.

Deși strig numele lui Michal, nu-mi răspunde. *Nu* poate să-mi răspundă, pentru că și el trage să moară.

La fel ca în curtea de antrenament, mă gândesc disperată, răsucindu-mi corpul, arcuindu-mi-l, în timp ce călcâiele îmi alunecă nebunește pe sticlă. Refuz să cedez. Refuz să mă opresc din luptă și să-l las pe Frederic să câștige. „Ochi, urechi, nas și vintre."

Repet cuvintele în gând ca pe o mantra. Fiecare secundă în care le rostesc e o secundă în care trăiesc.

Ochi urechi nas vintre ochi urechi nas...

Dar nu suntem în curtea de antrenament și, când reușesc să-l lovesc cu genunchiul în abdomen, mă lovește cu capul de marginea sicriului. Durerea îmi explodează în craniu ca un val orbitor, iar sângele îmi curge, fierbinte și grețos, din ureche. Le amuțește strigătele prietenilor mei și icnetul lui Michal când Frederic îl împinge cu piciorul, și nu mai aud decât un țiuit ascuțit. Vederea mi se întunecă. Deși mă străduiesc să mă îndrept, nu găsesc de ce să mă agăț, iar Frederic...

O scânteiere argintie încerc să strig, întunericul coboară în timp ce mă înec cu ceva gros și ud, iar țiuitul din urechi ajunge la apogeu, devenind din ce în ce mai puternic, până când nu mai pot să gândesc, nu mai pot să *respir...*

Și totul se sfârșește în alb.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

O lumină aurie

ÎN COPILĂRIE, VARA ÎMI PLĂCEA CEL MAI PUȚIN DINTRE toate anotimpurile. Căldura nu-mi făcea o plăcere deosebită, dar uneori – dis-de-dimineață – mă cățăram în copacul de la fereastra camerei ca să privesc răsăritul. Îmi ridicam obrajii spre lumina aceea aurie și mă scăldam în căldura ei blândă. Urmăream vecinii care își deschideau ferestrele, auzeam primul lor râset de peste zi și aveam o senzație profundă de pace.

În adâncul cavernei, lumina aurie se împrăștie peste apă.

Instinctiv, simt că nu e același lucru ca în amintirea mea din copilărie. Acesta nu e soarele, iar eu nu mai sunt în copacul din fața camerei mele. E ceva diferit. Ceva... mai plăcut. Cu cât mă uit mai mult la lumina asta aurie, cu atât pare să strălucească mai tare, dar nu reușesc să-i dau un nume senzației pe care o emană. Nu reușesc să simt nimic, de fapt.

Deși răsuflarea mi se transformă în abur în timp ce plutesc în locul acesta fără nume, nu mai simt frigul. *Ciudat!* Nu mai simt nici durerea, iar țiuitul din urechi a amuțit. Încruntată, mă uit la degete, examinând lichidul negru de pe ele. Îmi mânjește palmele. Îmi murdărește mânecile rochiei roșii și pătează în negru dantela frumoasă.

— Célie!

Tresărind, mă întorc și o văd pe Mila privindu-mă cu o expresie îndurerată. Trebuie să fi pătruns din greșeală prin văl, dar asta nu-i explică lacrimile.

— Îmi pare atât de rău! șoptește. Nu așa trebuia să se întâmple. Când a atacat Necromantul, eu... eu n-am putut să te ajut, așa că am fugit ca să avertizez pasărea. Animalele simt uneori spiritele, chiar dacă nu pot comunica.

— Ce tot zici acolo?

Privirea îi coboară sub noi, și o urmăresc până la insulița aridă ce se ridică din mare – mai mică acum, din pricina mareei, dar nu mai

puţin familiară. Frederic se apleacă peste unul dintre cele două sicrie de sticlă de pe mijloc. Cu o mână, ridică uşor capul unei femei tinere şi palide. În cealaltă mână, ţine un bol mare de piatră şi, sub ochii noştri, îl umple până sus cu sânge.

Când se îndreaptă, grăbindu-se spre al doilea sicriu, spre *Filippa,* mi se răsuceşte stomacul din pricina senzaţiei profunde de denaturare – pentru că trupul meu încă zace în primul sicriu. *Eu* încă zac în primul sicriu, iar sângele îmi scaldă mâinile şi gâtul până nu-mi mai dau seama unde se termină sângele şi unde începe rochia. Deşi răsuflarea încă îmi horcăie în piept, ochii mei privesc în sus fără să vadă.

Privesc direct la mine.

Plutesc mai aproape, tulburată, şi-mi duc încet o mână la gât, iar degetele îmi alunecă pe pielea udă cu o uşurinţă înfiorătoare. Dar nu simt nicio durere, nici măcar când pipăi linia crestată unde mi-a sfâșiat carnea. Frederic nu a atacat în mod îngrijit. Nu a lucrat curat. Cu o mână, ridică acum capul surorii mele, iar cu cealaltă înclină bolul cu sânge spre gura ei.

— Mila, întreb șoptit, neputând să-mi iau ochii de la ei, de ce nu mai e frig aici?

Ea mă ia cu braţul pe după umeri, şi o senzaţie cumplită de groază îmi ridică părul pe ceafă. Braţul ei pare solid. *Cald.*

— Nu e nevoie să vezi asta. Trebuie să te pregătești.

— Pentru *ce?*

— Pentru moarte, îmi răspunde tristă, dând din cap spre corpul meu frânt.

Cu coada ochiului, văd că lumina aurie străluceşte în continuare și, dacă mă străduiesc puţin, aud un râset delicat. Numai că nu-l aud. Îl *simt.* Mi se așterne pe piele, dar îl ignor, uitându-mă sceptic la Mila.

— Dar nu pot... nu sunt... *Nu!*

Clătinând din cap, mă desprind de ea şi mă avânt spre insuliţă şi spre trupul meu, spre Frederic, Filippa şi Michal, care se străduieşte să se ridice în genunchi.

— Nu se poate să fiu *moartă.* Sunt *chiar acolo!*

Mă întorc cu faţa spre ea când mi se alătură, împungându-mă în piept cu degetul. Sângele de la gât ţâşneşte în acelaşi ritm

înspăimântător ca pulsul.

— Uite – încă respir! Nu *mor.*

Mila dă la o parte părul de pe fața cadavrului cu o afecțiune sfâșietoare. O lacrimă îi curge pe nas.

— Îmi pare rău, Célie! E prea târziu! Altfel n-ai fi aici și nu vei putea rămâne prea mult – decât dacă alegi să rămâi pentru totdeauna.

„Decât dacă alegi să rămâi pentru totdeauna.”

Când îi aud cuvintele, lumina aurie pare să se estompeze puțin.

„Pentru totdeauna.”

— Nu!

Repet cuvântul iar și iar, refuzând să o mai ascult. Refuzând să iau în seamă lumina aurie *nenorocită.* Prietenii mei aproape au ajuns deacum pe insuliță și vor... vor îndrepta lucrurile. Lou și Coco vor repara totul, iar Jean Luc și Reid se vor ocupa de Frederic. Michal și Odessa își vor da sângele ca să mă vindece și... și totul va fi din nou bine. *Totul va fi bine.*

— S-ar putea să nu fie atât de rău, spune Mila precaută, dacă alegi să rămâi. La urma urmei, eu sunt aici – și Guinevere e aici –, iar prietenii tăi sunt toți oameni. Ni s-ar alătura destul de curând.

Hotărâtă, mă arunc înapoi prin văl, dar nu-l mai simt acolo. Presiunea din cap a dispărut, așa că mă arunc înapoi în corpul meu, strecurându-mă în interior și căutând ceva de care să mă agăț. Dar nu găsesc nimic. Disperarea crește în mine ca mareea în jurul insulei și încerc din nou și din nou, aproape urlând de frustrare. *Nu se poate să mor! Nu se poate să mor!* Mă ridic în timp ce-mi dau iarăși lacrimile, iar lumina aurie se estompează tot mai mult.

— Nu pot să rămân aici, Mila! *Te rog,* nu-i pot lăsa pe prietenii mei, pe *sora* mea...

Atunci Odessa trece în viteză pe lângă noi, furându-mi rugămintea și răsturnând bolul pe jumătate gol din mâna lui Frederic. Sângele se împroașcă în toate direcțiile când îl apucă de umeri și-l aruncă prin aer. Frederic aterizează greoi pe pământ, dar Odessa coboară la fel de repede, apucându-l cu degetele de gât. Ochii lui se cască în orbite.

Preț de o secundă extraordinară, se pare că ea va încheia totul. Că îl va ucide înainte ca Frederic să mai rănească pe altcineva.

Dar nu reușește să-i rupă gâtul, pentru că Dimitri o culcă la pământ.

O, Doamne! Alerg spre ei, înnebunită, pentru că sângele meu... e peste tot și e proaspăt. Stropește piatra în roșu, mânjește trupul lui Frederic pe o parte, iar firicele din el se scurg spre mare. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!*

Pentru oricine altcineva, scena asta ar fi desprinsă dintr-un coșmar. Pentru Dimitri, scena asta e desprinsă din Iad.

— Ce faci?

Șuierând, Odessa se luptă cu el, dar ochii fratelui ei s-au transformat în ceva sălbatic și mortal.

— Dimitri! Oprește-te! Te rog, *oprește-te* și dă-mi drumul...

— Grimoarul e încă la el! mârâie Dimitri, cu mințile rătăcite.

Îi urmăresc cum se luptă cu o neputință disperantă. Niciodată nu aș fi anticipat așa ceva – ca Dimitri să-și atace propria soră, sora *geamănă* –, dar pofta de sânge se dovedește mai puternică și decât familia, din câte se pare. Fără să ezite, își aruncă sora în mare, iar aceasta se prăbușește în apă cu o bufnitură asurzitoare.

— *Odessa!*

Deși nu-mi aude strigătul, încă îmi frământ mâinile și alerg după ea – apoi mă întorc brusc și mă avânt spre Frederic. Pentru că trebuie să fac ceva. Trebuie să *ajut* cumva, dar când sar la el, corpul meu trece direct prin al lui.

De parcă nici nu mai exist.

Neajutorată acum, mă uit din nou la cadavrul meu, care e din ce în ce mai palid cu fiecare secundă. Parcă accentuând scena, lumina aurie pălește în același timp cu bătăile inimii mele. *Nu mai am timp.* Mai rău decât atât – nu pot face nimic să-l opresc. Nimic să-l încetinesc, nimic să-mi vindec rana de la gât și nimic să opresc sângerarea. Să-mi salvez prietenii.

— Dacă mă omori – Frederic își dezvelește dinții în fața lui Dimitri, care îi ridică trupul în aer, ținându-l de guler –, n-ai să-l găsești niciodată.

Grimoarul.

Dacă nu exista cartea aceea malefică, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă i-aș fi furat-o părintelui Achille când am avut

ocazia, dacă n-aş fi scăpat-o din mână în Les Abysses...

— Unde e, Célie? întreabă Mila disperată. Unde a ascuns-o?

— Nu ştiu!

Îmi frâng mâinile, înăbuşindu-mi lacrimile.

— A... a folosit sângele meu ca să-l facă invizibil, dar n-am văzut unde...

Casc ochii mari de groază când Jean Luc ajunge, în sfârşit, pe insulă.

La fel ca Odessa, nu stă pe gânduri, scoţând balisarda şi sărind imediat la Frederic. Mârâind din nou, Dimitri îi taie calea, dar Reid se năpusteşte cu propriul cuţit de argint. Iar Odessa... se ridică din apă ca un spirit răzbunător, mijind ochii atunci când Jean Luc şi Reid îl atacă pe fratele ei.

Înainte ca aceştia să se mişte, îl împinge pe Reid în sicriul Filippei, care se răstoarnă cu ea încă înăuntru. Trupul surorii mele se rostogoleşte pe piatră, cu membrele înfiorător de moi – unele peste altele – înainte de a se opri lângă apă. Frederic sare după ea, înjurând.

— Trebuie să facem ceva!

Dar, în timp ce rostesc cuvintele, lumina aurie continuă să dispară până când abia dacă mai este o lumină. Inima mi se opreşte în gât. Întrucât cum aş putea să-i părăsesc? Cum aş putea să *plec?* Îmi întorc disperată privirea spre feţele lor.

Jean Luc o loveşte cu putere pe Odessa, iar pielea ei sfârâie când încearcă să se ferească de el şi să-i ţină spatele fratelui său. Reid s-a ridicat în picioare şi acum îi dă târcoale lui Dimitri, căutând o deschidere ca să-l atace pe Frederic, care o ţine pe Filippa în braţe.

Iar Michal... Michal se târăşte spre sicriul meu exact când sosesc Coco şi Beau.

— Trebuie să *decizi,* Célie.

Dintr-odată, Mila mă prinde de umeri şi mă scutură zdravăn, distrăgându-mi atenţia de la prietenii mei.

— Nu-i poţi ajuta acum, iar timpul tău aproape s-a scurs. Înţelegi?

Mă scutură şi mai tare când mă zbat să trec pe lângă ea, să găsesc un mod de a-i *ajuta.*

— Dacă nu alegi acum, vei pierde şansa pentru totdeauna. Nu poţi *face* nimic...

Dar evenimentele au scăpat periculos de sub control. Oriunde mă uit, prietenii mei se atacă unii pe alţii. Beau sare înnebunit la Dimitri, dar vampirul îi aruncă sabia din mână ca un copil cu un soldăţel de tinichea. Cu ochii mari, disperaţi, îl trage apoi pe Beau spre el, înfigându-şi dinţii în carnea moale a gâtului său. Coco şi Odessa strigă în acelaşi timp şi se aruncă spre Dimitri în aceeaşi secundă. Odessa ajunge prima la el.

Cu încă un mârâit neomenesc, Dimitri îl aruncă pe Beau într-o parte şi-i rupe gâtul surorii sale.

Chiar şi Mila ţipă acum, dându-mi drumul la umeri şi zburând în faţă – hotărâtă să-l oprească –, în timp ce Coco îl prinde pe Beau şi amândoi se rostogolesc în apă. Lumina aurie pâlpâie o dată, de două ori, dar Odessa... *nu pot s-o abandonez.* Deşi mă las în genunchi, Mila mă împinge spre ultima rază de lumină aurie.

— *Du-te,* Célie! Odessa se va vindeca!

— Nu pot...

— DU-TE *ACUM!*

Dar când mă înalţ în aer, cei doi pereţi de apă pe care Lou îi ţinea despărţiţi se izbesc unul de altul într-un val devastator. Apa inundă insula, iar Jean Luc alunecă în curent, apucându-l pe Dimitri de picioare în timp ce marea îi ia pe sus pe amândoi. Reid se agaţă de sicriul Filippei în timp ce Lou păşeşte pe ultima bucăţică de piatră. Ochii ei scapără de furie văzând scena din faţa sa: Coco trăgându-l pe Beau la mal, Odessa zăcând cu faţa în jos, Michal ţinându-se de sicriul meu, iar Frederic şi Filippa...

Nu mai sunt.

Cu o senzaţie sfâşietoare de gol, îmi dau seama că au luat cu ei ultima rază de lumină aurie. Din pieptul meu iese o ultimă respiraţie tremurată, apoi se opreşte de tot. Dar nu observă nimeni.

Nimeni, în afară de Michal.

Se apleacă peste trupul meu, iar chipul lui frumos, pământiu, se schimonoseşte în aceeaşi clipă în care mi se opreşte inima. O aude. Ştie. Îşi lipeşte fruntea de a mea, resemnat, şi nu mă pot abţine – mă apropii fascinată în timp ce buzele lui se mişcă.

— Te rog, rămâi! şopteşte.

Cu ultimele puteri, îşi trece o mână prin sângele de pe piept şi mi-

o duce la buze.

EPILOG

CE LUCRU CURIOS, MIROSUL AMINTIRII! E DE AJUNS foarte puţin ca să ne poarte înapoi în timp – un strop de suc de portocale pe degete, o bucăţică de pergament vechi sub pat. Fiecare îmi aminteşte de copilărie în felul său ciudat. Mă furişam în grădină la miezul nopţii să culeg portocale, apoi le cojeam în lumina lunii şi le mâncam proaspete. Pe pergament, îmi scriam propriile poveşti şi le ţineam ascunse de sora mea, pitindu-le în umbră, sub pat. Ascunzându-le acolo.

Ea nu le-ar fi înţeles sensul. Cum ar fi putut? Abia dacă le înţelegeam eu – poveşti despre lebede şi oglinzi fermecate, da, dar şi despre trădare şi moarte. În unele poveşti, eroinele mele triumfau, învingând răul şi aducându-l pe prinţ înapoi din iad. În altele, prinţul însuşi era malefic, iar el şi eroina mea stăpâneau iadul împreună, mână în mână, unul lângă altul.

Acele poveşti au fost mereu preferatele mele.

Când mă trezesc în dimineaţa aceea, primul lucru pe care îl văd e zăpada. Cade densă, tăcută, din cerul acoperit de nori, sărutându-mi obrajii ca o mângâiere blândă. Estompează sunetul valurilor. Degete aspre îmi dau părul de pe faţă când mă ridic în capul oaselor, uitându-mă în jurul bărcii.

— Cum te simţi? mă întreabă o voce gravă, familiară.

Sunetul acelei voci mi-ar face inima să o ia la goană. Credeam că n-am s-o mai aud niciodată.

Dar inima îmi rămâne tăcută. Rămâne nemişcată şi, dacă ascult cu atenţie, aş zice că nici măcar nu bate.

— Mi-e foame! răspund, acceptând oglinda aurită din mâna lui.

Deşi îmi bagă pătura mai bine sub picioare, îngrijorat, nu simt. Adevărul este că nu simt nimic – nici frigul, nici căldura, nici măcar fiorul ameţitor al atingerii lui. Cândva, mă făcea să ard în flăcări. Mă trăgea în adâncul iadului.

Acum, ridicând oglinda, îmi văd imaginea în zăpadă. Pipăi şirul de cusături negre, examinez pielea palidă care nu-i a mea – sprânceana ceva mai deschisă la culoare şi ochiul verde – şi zâmbesc.

Poate îl vom stăpâni împreună.

MULŢUMIRI

CA DE FIECARE DATĂ, LE SUNT PROFUND ÎNDATORATĂ multor oameni pentru crearea acestei cărţi şi – ca de fiecare dată – îţi sunt profund îndatorată *ţie.* Cititorule. Seriile spin-off ca aceasta nu iau naştere fără tine. Nu se întâmplă fără devotamentul pe care ni l-ai arătat nu doar mie, ci şi personajelor mele. Deşi Célie se află în prim-plan în *Vălul stacojiu,* nu aş fi putut să-i spun povestea dacă nu ar fi fost dragostea pe care le-ai arătat-o lui Lou, Reid, Coco, Beau şi Ansel. Toţi îţi suntem îndatoraţi pe vecie.

RJ, Beau, James, Rose şi Wren, reuşiţi cumva să gestionaţi termenele mele limită mai bine decât mine, dar vreau să ştiţi că preţuiesc fiecare bătaie secretă în uşa biroului meu. Să nu încetaţi niciodată să mă întrerupeţi! Să nu încetaţi niciodată să-mi aduceţi caşcaval şi biscuiţi sau să-mi faceţi globuri de zăpadă din plastic! Sunteţi cea mai luminoasă parte a vieţii mele şi vă iubesc mai mult decât veţi şti vreodată!

Mamă şi tată, masa voastră din bucătărie e un sanctuar; ziua în care refuz să iau prânzul cu voi nu va veni niciodată. Vă mulţumesc că mă ascultaţi, că mă susţineţi şi că mă sfătuiţi! Dar, mai presus de toate, vă mulţumesc că mă iubiţi pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce fac!

Pentru frumoasa mea familie şi prietenii mei, de aproape şi de departe, vă mulţumesc pentru serile de jocuri, pentru bătăliile la Catan, pentru ieşirile la cafea şi pentru platourile cu mezeluri! Vă mulţumesc pentru mesajele sau telefoanele date ca să vedeţi ce mai fac – le apreciez pe fiecare în parte, aşa cum şi pe voi vă apreciez şi vă iubesc pe fiecare.

Pete, voi aprecia mereu îndrumarea ta şi voi fi mereu uluită de capacitatea ta profundă de a înţelege industria de carte. Situaţia mea a fost mai dificilă decât a majorităţii, dar tu nu eziţi totuşi să fii de partea mea. Asta a însemnat şi continuă să însemne totul pentru mine. Îţi mulţumesc!

Erica, după şase ani împreună, pot spune fără ezitare că în nimeni nu am mai multă încredere în ceea ce priveşte cărţile mele decât în

tine – şi nici nu a fost nimeni mai răbdător ca tine. Mulţumesc că ai fost îngăduitoare! Mulţumesc că înţelegi când am nevoie de mai mult timp!

Mulţumesc că le iubeşti pe Lou şi pe Célie şi că m-ai ajutat să scriu cărămida asta de carte! Dacă ţi se prăbuşeşte biblioteca sub greutatea ei, va fi un opritor excelent pentru uşă.

Alexandra, Alison, Audrey, Jessie, Kristen, Sara, Lauren, Michael şi restul echipei incomparabile de la HarperTeen, vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă *mulţumesc* pentru grija arătată acestei cărţi! Creativitatea şi talentul vostru au fost esenţiale pentru a aduce la viaţă *Vălul stacojiu.* Cred că se impune un drum la NYC să ne întâlnim (şi să ne reunim!) cu toţii faţă în faţă.

Şi ultima, dar nu cea din urmă, Jordan Grey... Îţi atribui deseori inteligenţa şi farmecul lui Beau, dar n-aş fi putut niciodată să scriu un personaj precum Célie – care este, fără să aibă remuşcări, blândă, feminină şi vulnerabilă – fără îndrumarea ta. Încă îmi amintesc când m-am apucat să scriu *Zei şi monştri* şi am ezitat când m-ai întrebat: „Cum rămâne cu Célie?" Deşi îmi este ruşine să recunosc, o catalogasem deja drept fosta iubită geloasă. Tu m-ai provocat să o văd altfel – ca pe un personaj cu defecte, da, dar şi ca pe o tânără femeie protejată, măcinată de suferinţă, cu o coloană vertebrală de oţel. Datorită ţie, a devenit un omagiu adus tăriei... şi nu-i aşa că se potriveşte de minune? Mă inspiri în fiecare zi. Te voi iubi mereu! Mulţumesc că eşti sora mea!

„Întunericul vine după noi, Célie! Vine și după tine."

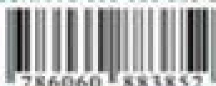
Un nou pericol pândește în Belterra!

Shelby Mahurin te invită într-o poveste cu vampiri deopotrivă întunecată și captivantă, plasată în universul din *Șarpe și porumbel*, perfectă pentru cei care iubesc cărțile scrise de Sarah J. Maas!

Au trecut șase luni de când Célie a depus jurămintele sacre și a intrat în rândul Vânătorilor, fiind prima femeie care se bucură de această onoare. Alături de logodnicul ei, Jean Luc, care îi este căpitan, tânăra e hotărâtă să demonstreze de ce este în stare și să protejeze Belterra, după ce, din păcate, a eșuat în a-și apăra propria soră. Șoapte din trecut o bântuie însă, iar un rău cumplit se arată – unul care lasă în urmă cadavre decorate cu două găuri în zona gâtului.

În ciuda faptului că logodnicul și prietenii ei au încercat să o ocrotească de întuneric, magia lor, săbiile și chiar și lumina nesfârșitului șir de lumânări pe care le aprind nu o pot apăra de monstrul care se ascunde îndărătul unor vorbe frumoase și al unui zâmbet care scoate la iveală dinți ascuțiți. Acum, Célie are un nou motiv să se teamă, întrucât ceva – *cineva* – o urmărește din beznă. Și cu cât această făptură misterioasă se apropie mai mult, cu atât Célie se simte mai tentată să se lase în voia poftelor întunecate.

„O poveste pe care să o devorezi!"
Kirkus Reviews

ISBN: 978-606-088-385-2

14+

www.edituracorint.ro